MONNIKEN WEGWIJZER

JAAROVERZICHT BLADEN 2025

Overzicht bladen Monniken Wegwijzer december 2024 t/m november 2025

Uitgave : Monniken Wegwijzer
2025
Voor de afbeelding is gebruik gemaakt van het Woordweefgetouw

Bladen :

Bevindelijk Nederland 2x
Viswater x5
De nieuwe doleantie 20x
De aardappel 2x
De latere reformatie 1x
Nederduits 1x
Het magazijn 16x
Calvinator 3x
Calvijn - blad voor kerkgeschiedenis 9x
De Vissersroep 3x
Langs het riet 5x
De Golven 1x
Het huis van Buli 2x
Nederduitse 3x
Literair blad 3x

1e Jaargang, nummer 1, 9 december 2024

Bevindelijk Nederland

Kerkblad der Nederduits gereformeerde kerk in Nederland. ‘Geen kerk zal over een andere kerk heersen, geen taakuitvoerder over de andere taakuitvoerder.’ (Kerkorde Emden, 1571) De moederkerk van Nederland sinds de jaren 1570.

In dit nummer : De val van Syrië - Een nieuw tijdperk, Zorg dat je de boot niet mist, De dagvaarding van de mens, De Cotrijnen brug, Vluchtelingenkamp-berichten - Aantekeningen van briefwisselingen over de kerkgeschiedenis en geestelijk newtonisme, en De val van Syrië II - De exegese in de zondologie en demonologie

---

DE VAL VAN SYRIË - EEN NIEUW TIJDPERK

We zijn in gevaarlijke, zeer gevaarlijke post-calvinistische tijden terecht-gekomen waarin men de calvinistische soberheidsprincipes heeft losgelaten. We moeten terug naar het pre-calvinisme, het voortijdse calvinisme, ook wel het wilde calvinisme genoemd. In de nieuwe bijbel staat duidelijk dat een christen zich niet mag wanen boven de islamiet. Er zijn veel verloren gegane bronnen in de islam, en men moet tot de pre-islam komen, oftewel de voortijdse islam. We kennen allemaal het verhaal van de vorstin Beloch die Orion veroverde, wat in de nieuwe bijbel is opgetekend, en wat zeker niet allemaal over het christendom ging. Uiteindelijk was de islam ook de bron van de reformatie. Heel veel soberheids-principes van de islam zijn losgelaten in het westen, en daarom woedt het geheim tegen hen. Daarom stelde men in de tachtigjarige oorlog ‘Liever Turks dan paaps.’ Dat werd ook door de hagepredikers verkondigd. Je kan de islam niet loskoppelen van de ramadan, wat altijd over het vasten, oftewel het minderen en matigen gaat, maar als we dan kijken naar de westerse christelijke feesten, dan zijn het veelal juist vraatzuchtige feesten geworden, waar ook de gereformeerde vaderen tegen waarschuwden. De religie was aan het verslappen, was aan het omvormen, aan het moderniseren.

Islam betekent onderwerping en overgave, en oorspronkelijk was dit aan de grondbeginselen, aan de amazones die daarvan een beeld zijn, waar de gereformeerde vaderen ook op wezen. Calvijn stelde dat God allereerst kwam als een moeder, en hij stelde zowel Woord als kerk voor als onderwijzeres. Ook C. Steenblok van de 1953-beweging wees hierop. Ook schuwden de gereformeerde vaderen soms niet om het woord oorlogsgodin te gebruiken. Zij wilden daarmee hameren op de noodzaak van de geestelijke strijd, en die mocht niet buiten het Woord omgaan, want het ging volgens vaststaande grondbeginselen. Deze beginselen zijn te vinden in de oude bijbel, de gereformeerde geschriften en de nieuwe bijbel. Zij zijn ook te vinden in de islamitische geschriften.

Er is een nieuw tijdperk gekomen. Syrië is gevallen, oftewel het oude alawitische regime. De Syrische rebellen hebben het land overgenomen en de gevangenen bevrijd. De Alawieten zijn een vertakking van het sjiisme. Ze geloven dat Ali de opvolger is van Mohammed, en ook dat Ali de incarnatie van God is. Daarom worden de Alawieten vergeleken met het christendom, een vertakking van het Judaïsme, want de christenen beschouwen Jezus als de incarnatie van God.

Hoe kunnen we de val van Syrië dan uitleggen ? Het is de ontzegeling van het Ali geheimenis, en tegelijkertijd van het Jezus geheimenis. In diepte hebben we niet met Ali te maken als man, maar wijst het op een voortijdse amazone. In de nieuwe bijbel wordt het omgekeerd genoemd als ‘ila’, het eenlingenprincipe wat tot het touw leidt, en het touw heeft twee uiteindes. Het wijst erop dat dingen kunnen omdraaien, zoals dat ook het geval was in de taal, want de Egyptenaren schreven hun woorden soms ook omgedraaid, naast het feit dat de klinkers pas veel later kwamen.

Daarom wordt Ali ook wel vergeleken met het Buli geheimenis en Beloch geheimenis, wat allemaal namen zijn voor God, die verschillende grondbeginselen uitbeelden. Wij moeten weer zicht krijgen op de Moeder.

Ik had vlak voor de val van Syrië een droom dat er energieën begonnen los te komen in Texas, die lang opgesloten geweest waren, en die energieën begonnen te bewegen. Het heeft dus wereldwijde betekenis, wat er in Syrië is gebeurd.

Het kenmerkende van Syrië is dat hier Paulus tot bekering kwam vanwege zijn Damascus-ervaring. Ook wordt er in Syrië soms nog het Aramees gesproken, de taal van Jezus.

Waar heeft de droom over Texas mee te maken ? Ik had eerder dromen gehad over Bashar Al Assad, en daarin was hij een cowboy. Texas is het land van de cowboys. Er is niet alleen iets in Syrië

gebroken, maar ook in Texas. Het gaat om een territoriale geest. Ik had de dag voordat Syrië viel ook een visioen waarin een leeuw een kalf verslond.

Damascus, de hoofdstad van Syrië, is veroverd. Wat betekent dit ? Alles wat hier op aarde gebeurd is eerst door vele lenzen heengegaan, en wijst op veel hogere gebeurtenissen, waar de nieuwe bijbel over spreekt en omliggende geschriften. Het wijst op de noodzaak van de Damascus-ervaring, het ontvangen van de schrik des Heeren. Men moet goed wakker schrikken. Vreze des Heeren zomaar is niet genoeg. Men moet schrikken. Men moet zien in wat voor wereld we leven, hoe diep de mensheid is gevallen. Men spreekt allemaal zoveel over het gered zijn, maar men weet niet eens waarvan men van gered moet worden, stelde G. van Reenen (1864-1935) in zijn bespreking van de catechismus. Nu, Damascus moet verdiept worden. Daarom zien we deze dingen gebeuren. We moeten er geestelijke lering uit trekken en er niet voorwerpelijk mee omgaan. De leeuw is los, de cowboy is van zijn paard gestoten.

Cowboys zijn als kalveren die op stieren rijden, oftewel ze berijden en besturen dingen waar ze totaal geen verstand van hebben. Vaak erven ze dit soort posities gewoon.

Ik had ook een droom dat ik mosterd smeerde op de achterkant van een boek. Mosterd na de maaltijd. Velen zullen lauw blijven en pas tot bekering komen en de studie oppakken als het allemaal nog maar weinig nut heeft en er te weinig tijd over is. Ze missen dan allerlei fundamenten die nooit genoeg de kans hebben gehad om zich te ontwikkelen, en wat grote gevolgen zal hebben. Het zal niet meer te overzien zijn. Blijf daarom niet treuzelen.

2024 : een groot jaar. De komst van de nieuwe bijbel en de nieuwe bijbel catechisme, de val van Syrië, we naderen dichter tot de witte steen die verder ontzegeld dient te worden. De steen zal van het graf weg worden gerold. Het wijst allemaal op diepere betekenissen.

Weet dit : het kalf dat reed op de stier is van zijn onrechtmatig rijtuig afgestoten. De rijder van het beest wordt door het beest verslonden. Uiteindelijk zal alles omgedraaid zijn. De eersten zullen de laatsten zijn. De dieren die je onrechtmatig hebt vermoord en gegeten zullen je van binnenuit aanvreten. Play stupid games, win stupid prizes. If one makes poor decisions one should expect negative consequences.

ZORG DAT JE DE BOOT NIET MIST

We gaan een nieuw tijdperk binnen. Zorg dat je de boot niet mist. Velen liggen in het water of staan nog op de kade. Wees in het schip als het schip vertrekt. Treuzel niet. Vele jaren geleden, begin negentiger jaren, werd er geprofeteerd dat Nederland gebukt ging onder een geest van uitstel, de geest van Askelon. Askelon was één van de hoofdsteden van de Filistijnen in het Zuiden van Kanaan. Askelon lag aan de kust als een havenstad, en poortstad tot Kanaan. Zo zal ook Nederland een poortstad zijn voor de rest van Europa, zoals Da Costa al verkondigde dat Nederland eens weer het Israel van het Westen zal zijn.

Nu, velen worstelen om in het schip te komen, maar zij worden tegengehouden door de excusen van de geest van uitstel. Ook worden velen tegengehouden door de geest van ondankbaarheid. We hebben allemaal te strijden tegen ondankbaarheid. Hoe zul je overwinnen ? Ik heb gemerkt dat juist als we ergens mee worstelen en erover prediken tot anderen, dan zullen we overwinnen. Juist als je iets maar niet kunt afleren en een bepaalde vrucht maar niet kunt ontwikkelen in je leven dien je anderen erin te helpen. Predik over dankbaarheid als je dankbaarder wil worden. Predik over vegetarisme als je los wilt komen van je vlees-verslaving. Enzovoorts. Geef en u zult gegeven worden. Zaai en gij zult oogsten. Gij zult wat u geeft veelvuldig terug ontvangen. Dat is het vermenigvuldings-principe. Het Woord zal niet ledig wederkeren, maar laten we alle natuurprincipes in acht houden. De insecten zullen het proberen aan te vreten, de wind zal het proberen weg te waaien. Zaai diep genoeg, en verzorg het, en strijd ervoor. Heb ook geduld, want eerst moet het zaadje sterven in de grond en wortels uitslaan, dus het is niet direct zichtbaar. Werk als een goede landman.

De poorten van het schip zijn eng. Een heleboel kun je niet meenemen, dus moet je achterlaten, en dat is een beproeving, maar ga ervoor, want je hebt niets te verliezen, alleen maar te winnen. Acht alles waar je zo wanhopig in het vlees aan vastklampt als vuilnis, opdat je het geestelijke en bevindelijke zult winnen.

Gooi reddingsboeien uit als je gered wil worden. Dat is de enige manier om gered te worden, door de ander te redden. Houd je bezig met de verlorenen, de wanhopigen, de meest kwetsbaren van de samenleving, de armen en de verbrokenen, de wezen en de weduwen, zij die niets meer hebben en alles hebben verloren, en de dieren, want dat is de ware godsdienst. Dat is uw enige redding.

Dus hoe kom je op de boot ? Door een boot te zijn voor anderen, vooral voor hen die het het meest nodig hebben, de meest kwetsbaren van de samenleving. Educatie is het beste geschenk, de prediking. Daar begint het bij. In al het andere zijn we vaak beperkt.

Geef hen het Woord en het onderwijs wat ze nodig hebben. Dat is het kostbaarste en meest nodige geschenk,

door hen te helpen het koninkrijk van God te zoeken. Zoekt eerst het koninkrijk van God en de rest zal u gegeven worden. Het is niet altijd wat we willen, maar wat we nodig hebben. Het is niet wat de mens denkt nodig te hebben, maar wat God voor de mens nodig acht. Dat is vaak een groot verschil. Doe het dus niet roekeloos, maar wees geleid en wees strategisch, gebruik wijsheid. Laat je wijsheid niet kennisloos zijn. Laat je goed inlichten en bereid je goed voor, voordat je een reis maakt. Bereken de kosten.

Wees ook datgene wat je predikt. Als je predikt over het paradijs, wees dan het paradijs. Als je predikt over de liefde, wees dan de liefde. Practise what you preach, en juist door de prediking heb je ook de kracht om het te doen, te worden en te zijn, meer en meer. Onderschat de kracht van het Woord en de prediking nooit. Het zal niet ledig wederkeren, hoe dan ook.

Geef niet zomaar olie aan de dwaze maagden, werp je paarlen niet voor de zwijnen, maar wijs ze op de paden naar de olie-verkopers, wijs ze de weg terug naar school. En als je hebt gepredikt en ze willen niet luisteren, veeg dan het stof van je voeten, en trek verder. Je hebt dan genoeg sporen achtergelaten.

Dwing niet, maar getuig, waarschuw, laat hen het einde zien van hun zondige wegen, want dat is wat de liefde doet. Laat hen de gevolgen zien van de zonde. Spaar hun zondige vlees niet, want het ligt als een ratelslang om hun nekken heen, terwijl het gif in hun hoofden druipt. Spaar de zonde niet. Maar trekt verder als ze niet willen horen. Telkens een spotter terechtwijzen brengt schande over je. Soms is het tijd om je mond te sluiten en het alreeds gesproken woord zijn werk te laten doen. Soms zullen mensen moeten leven met de herinnering, met het alreeds gegevene, want je bent geen object, je bent hun bezit niet. Ze moeten er dan onderwerpelijk mee omgaan, oftewel als onderwerp, wat ze kunnen verdiepen, wat ze zelf kunnen aanvullen. Je hebt hen de aanzet gegeven, en nu moeten ze het zelf uitwerken. Wees dus gul, generous, maar blijf binnen de aangestelde grenzen, en wees gevoelig voor tijden en seizoenen, wees gevoelig voor nodige veranderingen, verwisselingen van koers. Soms zal het schip een andere richting moeten ingaan.

Blijf niet lauw op je schip. Soms zul je je duikerspak moeten aantrekken, en op zoek gaan naar verlorenen, gezonken schepen en gezonken landen. Waan jezelf niet hoog en droog veilig op het schip altijd, want het is vaak schijnveiligheid. Er is nog een werk te doen en een oorlog te voeren. Soms heb je te strijden met zeemonsters. De strijd is niet alleen ter schip, maar ook ter land, ter zee en in de lucht. Daar hoort dus ook de diepzee bij. Leren zwemmen en duiken hoort er zeker bij, maar wijk niet af van de grondbeginselen. Houdt vast aan de lijnen, opdat je niet afdwaalt.

Bestudeer de mappen. Bestudeer de middelen en het gereedschap wat je ter beschikking ligt. Bestudeer de instrumenten.

DE DAGVAARDING VAN DE MENS

LEES DIT ALS JE NIET MEEGESLEURD WIL WORDEN MET DE HUIDIGE TSUNAMI'S VAN ZONDE, BEDROG EN ZELFGENOEGZAAMHEID. DE REST VAN JE LEVEN ZAL GEBOUWD WORDEN OP DE KEUZES DIE JE NU MAAKT. WIE OP DE AKKER VAN HET VLEES ZAAIT ZAL VLEES OOGSTEN.

EERT UW VADER EN UW MOEDER, wat betekent het ?
DE LESSEN VAN HET VOORGESLACHT DIE ZE HEBBEN LOSGELATEN, EN HEBBEN VERRUILD VOOR MODERNE MAGAZINES WAARIN HET MEER OM DE VORMGEVING GAAT DAN OM DE INHOUD !! MODERNE NEW AGE BOEKEN DIE BEHOEDZAAM DE OUDE LESSEN ONTWIJKEN OMDAT HET HEN OP HUN TEENTJES TRAPT !!

We hebben het al wel vaker gezegd : OOK ALS JE VEGETARIËR BENT, BEN JE ER NOG NIET.
We moeten namelijk vegetariër zijn met betrekking tot de dieren, maar NIET met betrekking tot de zonde. Het gevaar van het zogeheten 'zonde-vegetarisme', het weigeren de zondologie te bestuderen, het weigeren de zonde te ontmaskeren, te bestuderen en te bestrijden, ligt er zowel voor de niet-vegetariërs als de vegetariërs. Wij hebben dus ALLEN deel aan die strijd !!

Ja, zet hier maar een groot uitroepteken bij.
Ik zal even een tekening geven van deze geest :

De zonde-vegetariër kauwt de hele dag door spottend en lachend, in een roes zijnde, op zijn stukje wortel uit zijn groentetuintje, weigerend deel te hebben aan de strijd tegen het vleselijke leven, de zondemachten, de leugenmachten. Hij heeft zijn wapenen omgesmolten tot tuingereedschap. Bij het horen van de namen van de oudvaders en hun belangrijke lessen over geestelijke strijd en zonde-ontdekking halen ze ongeinteresseerd hun schouders op en kijken ze lauw en laf versufd om zich heen, en zullen zich snel wenden tot hun vele afleidingen om maar niet die strijd te hoeven aangaan.

Weest gewaarschuwd. Verslapping ligt overal op de loer. Bestudeer de schoolstrijd in de jaren 1800. Er waren tijden dat er geen leerplicht was, en er waren tijden dat ook ouders hun eigen

scholen konden opzetten, oftewel het bijzondere onderwijs.
Er waren tijden dat het onderwijs erop was gericht om de morele en geestelijke deugden te doen ontwikkelen. Maar kijk wat er van geworden is. De prioriteiten zijn omgedraaid en verschoven, en het is een dwangsysteem geworden, en het is winstgericht geworden, tot exploitatie van de kinderen. Deze geest is gaan heersen over dier en kind, in plaats van dat er gestreden werd tegen de zonde.
De zondologie staat voorop in het evangelie, maar dat hebben ze weggekapt en willen ze niet over horen.

Het zonde-vegetarisme, oftewel het niet ontdekken en strijden tegen de zonde richt zich juist in zijn lauwheid en luiheid tegen de dieren en tegen het morele vegetarisme. De geest van zonde-vegetarisme is een gevaarlijke geest die dingen omdraait, om de zonde niet te hoeven aanpakken. Het is een strategie van het vlees dat niet wil loslaten. Als Mozes tegen de farao roept : Laat mijn volk gaan, dan gaat de farao hen juist nog meer belasten, want hij wil het volk niet laten gaan, en God geeft hem over aan de verharding van zijn hart. Dan moeten eerst de plagen komen, en de 'eerstgeborenen' van het vlees, oftewel de valse prioriteiten, gedood worden. Kaïn kreeg die opdracht in Genesis om over de zonde te heersen (4:7), maar de mens ging daarentegen over de dieren heersen. In het Aramees staat er dat Kaïn de zonde moest innemen en zich erdoor moest laten versterken. Kaïn moest de zonde dus verslinden door er jacht op te maken. (slt, Aramees)

De mens heeft die oproep naast zich neergelegd en is jacht gaan maken op de onschuldigen, waarvoor Spreuken 1 waarschuwde, maar ook die waarschuwing legde de mens naast zich neer :

'Mijn zoon, indien zondaren u willen verleiden, bewillig niet; indien zij zeggen: Ga met ons, laat ons loeren op bloed, laat ons de onschuldige belagen, ook al geeft hij geen oorzaak; laat ons hen levend verslinden evenals het dodenrijk, met huid en haar, gelijk degenen die in de groeve nederdalen; wij zullen allerlei kostbare dingen vinden, wij zullen onze huizen vullen met buit; gij zult met ons uw aandeel krijgen, één buidel zal er zijn voor ons allen – mijn zoon, ga niet met hen op weg; weerhoud uw voet van hun pad; want hun voeten snellen naar het kwaad en haasten zich om bloed te vergieten.
Want tevergeefs is het net uitgespannen
voor de ogen van al wat vleugels heeft;
zij echter loeren op hun eigen bloed
en leggen een hinderlaag voor hun eigen leven.
Zo zijn de paden van ieder die hunkert
naar onrechtmatige winst,
die haar bezitters het leven ontneemt.' (1:10-19)

De mensheid staat schuldig voor God, en wordt nu gedagvaard. Als je te licht bent bevonden en onder veroordeling staat, en als je te horen hebt gekregen : 'Ik ken u niet,' en 'u bent lauw, Ik heb u uit mijn mond gespuwd,' en zelfs als u een waterdruppel wordt geweigerd of een broodkruimel, herinner dan het bevel van de wijze maagden tot de dwaze maagden : 'Ga tot de olieverkopers.' Gij moet hard werken voor elke druppel. W.C. Lamain stelde dat de vromen wel uren reizen voor een kruimel brood. (De Saambinder 28/2, 1974)

Dan is er nog de geest van voorwerpelijkheid die alles tot objecten heeft gemaakt, ook het voorwerpelijke amazonisme, en dan is er nog het anti-amazonisme. De mens moet teruggaan tot de geestelijke onderwerpelijkheid, tot de verbandelijke onderwerpelijkheid, want de mens is in zijn onderwerpen totaal het verband kwijt geraakt. Men loopt onderwerpen achterna die men moet rust moet laten, en men vergeet de belangrijke, centrale onderwerpen, waar het daadwerkelijk om gaat.

Lachend, spottend en in een roes kauwen de zonde-vegetariërs op hun stukje wortel uit hun groente tuintje. Ze hebben hun jachtwapens omgesmolten tot tuingereedschap. Ze kennen de aard en de diepte van de zonde niet, en van het loon van de zonde willen ze niet weten. Ze hebben de zondologie verzaakt, en vertikken het om het vlees van de zonde te verslinden, want dat zijn hun oh zo heilige bourgondische afgoden. Met het horen van namen zoals Steenblok, Mallan, Kersten en Ledeboer kijken ze versufd en ongeïnteresseerd om zich heen. Ze willen de oudvaders niet kennen, want die riepen hen op tot de strijd, en riepen hen op om hun ellende onder ogen te komen, de dieptes van zonde en leugen. Ze zijn zelfgenoegzaam geworden. 'Het valt allemaal wel mee.' 'Ja, later zal ik het doen, niet nu.' 'Nog even zondigen, nog even uitstellen. Het is zo lekker.'

Lachend en spottend kauwen ze de hele dag door op hun groenten, ja spottend, want ze bespotten de strijders aan het front. Die worden belachelijk gemaakt. Ze verslinden de zonde niet, want dat is hun lieve, getrouwe en zeer wijze huisdier geworden. Daarom heeft de zonde, die als een belager aan de deur loerde, hen ingenomen. Diens begeerte ging immers naar hen uit. Zo zijn ze zelf door de zonde verslonden.

DE COTRIJNEN BRUG

De monniken van de nieuwe religie moesten de Cotrijnen brug overvluchten. De Felixianen van de religie van koning Felix vervolgden hen. Ook de Cotrijnen brug werd zwaar bewaakt, maar de monniken hadden geen andere keus. Sommigen moesten alsnog het water induiken, en velen kwamen om vanwege de stroming, of werden alsnog neergeschoten. De Cotrijnen brug was een helse brug, maar het was de enige manier om het land uit

te komen. Het land was verder omringd met hoge muren waar maar geen einde aan leek te komen. Ook onder de grond was er niet door te komen, liep alles vast. Dan zouden ze moeten graven, maar dat leek ook een eindeloze opgave. Alles leek muurdicht onder de grond. Zo vochten de monniken van de Seroem, de nieuwe religieuze orde, op de Cotrijnen brug, en vaak kwam het er dus op neer dat ze ergens het water met de sterke stroming moesten inspringen. Het zoog hen vaak naar beneden, of ze werden ergens ver weg geslingerd. Zo overleefden er enigen, en sommigen leken hun weg over de brug te vinden.

De monniken besloten nog even te wachten. Ze bleven gewoon Felixiaans, en werkten aan een machine in het geheim, genaamd de Sporgus. Zovelen van hen die waren gevlucht hadden het niet gered. Ze wilden niet dat hun religie zou uitsterven. Ze wilden het risico niet nemen. Ze hielden vast aan de leringen van hun grote profeet, Jasserhelt, maar in het geheim. Uitwendig en in naam waren ze gewoon weer Felixiaans. Ze bleven inwendig en in het geheim vasthouden aan hun geloof in het vreemde en het saaie. Het mocht nergens over gaan en er moest omheen gedraaid worden. Er waren geen snelle wegen. Ze moesten hun religie in de verdieping van het Felixiaanse vinden. Zo werkten ze aan hun machine. Het werd tot een groot monster. Het kon graven en afbreken. De machine werd onder de grond gebouwd in de ruimte die ze hadden. Het was als een ark. Er kon ook in gewoond worden. Hoe meer ze ondergronds hadden uitgegraafd, hoe groter de machine kon worden. Ze bouwden er heel voorzichtig aan, en bleven voorzichtig met het bekend maken van de machine, want ze waren bang voor verraders.

Op een dag hoorden ze dat er vuur was gezet in de Cotrijnen brug. Ze wisten niet wie de daders waren, alhoewel ze vermoedden dat het van het buurland afkwam, en van de gevluchtte monniken. De Topazianen waren de leiders van de Felixianen en die begonnen huiszoekingen te houden. Er kwamen steeds meer meldingen van branden. De monniken wilden het er nu op wagen, en besloten de machine in te gaan, in de Sporgus, de graafmachine, en er was een grote uittocht. De graafmachine ging diep onder de grond, en kwam tot een land dat de wereld van Ovul heette.

Ze vonden hier monikken van hun eigen religie, wiens leider Kitslak was. Zij bleken al veel langer geleden te zijn gevlucht. Ze hadden hier hun eigen wereld gebouwd. Het was een grote wereld onder de grond. Maar de graafmachine werd gevolgd door de Topazianen, en die kwamen toen ook te weten over deze geheime wereld onder de grond. Spoedig kwamen die daar met hun Felixiaanse legers. Er kwam een grote oorlog. Eigenlijk moesten de monikken het geheel hebben van de Sporgus. Het was ook een gevechtsmachine. De Felixianen besloten het gehele gebied onder water te zetten. De Sporgus besloot dieper te graven. De grond was zachter hier, zodat alles wat ze achter lieten werd omsloten. Zo diep graafde de Sporgus. Toen besloot de Sporgus naar het buurland te gaan. De Sporgus had de meeste monikken van de wereld van Ovul kunnen meenemen. In het buurland kwamen ze tot het andere overblijfsel van de monikken die later waren gevlucht. Hier konden ze hun nieuwe religie bouwen.

Alles moest vreemd zijn en saai, het mocht nergens over gaan, en er moest altijd omheen gedraaid worden, ter navolging van de grote profeet, Jasserhelt, een vreemde man. Ze hielden lange wandeltochten door de natuur, die zo langzaam mogelijk moesten zijn. Zo schuifelden de monniken voort. Ze moesten leven van het kleine, van het trage, het vreemde en het saaie. Ze moesten leven van het minste. Zo vonden ze hun weg tot de diepere natuur. Al het overbodige en overmatige moest eraf.

Rond het tranenmeer zetten zij hun kampen op. Zo werden zij meer en meer primitieve wilden. Ze leerden over de giffen van de natuur. Zo konden zij overleven. Als er een Felixiaan te dichtbij het kamp kwam, dan was een giftig pijltje genoeg.

Op een dag hadden nog meer monniken het kamp bereikt. Ze vertelden dat er weer een aanval was geweest op de Cotrijnen brug, en dat ze zo konden vluchten. Er waren ook vele nieuwe bekeerlingen bij. Het begon steeds meer voor te komen dat er nieuwe bekeerlingen kwamen, maar ze waren huiverig dat er ook verraders tussen konden zitten. Ze besloten daarom geen nieuwe bekeerlingen meer toe te laten. Ze waren immers al een stam, en ze wensten onontdekt te zijn. Ze begonnen steeds aggressiever te worden naar nieuwe bekeerlingen, en het begon steeds meer voor te komen dat ze de nieuwe bekeerlingen aanvielen met giftige pijltjes. De religie was vol nu. Het getal was vol. De ark was vol. Ze wisten zeker dat er ook fortuinzoekers tussen de nieuwe bekeerlingen inzaten. De nieuwe bekeerlingen werden ook steeds aggressiever, en daarom kwam er oorlog tussen de nieuwe Seroem en de oude Seroem. De oude Seroem vond dat de nieuwe bekeerlingen een verkeerd beeld hadden van de leer van Jasserhelt. Ze waren veel vrijer en vrolijker. Ze hadden alles al in kannen en kruiken, terwijl Jasserhelt de twijfel en de speculatie predikte. Eindeloos moest er gepiekerd worden, en eindeloos moest er omheen gedraaid worden om andere en betere wegen te vinden. Jasserhelt predikte verdieping, afwijking en afscheiding, het vreemde en het saaie. Het mocht nooit het voor de hand liggende zijn.

Ook was het zo dat de nieuwe bekeerlingen Jasserhelt tot een afgod

hadden gemaakt, tot een object, tot een beeld, een monument, waarbij het meer om de persoon van Jasserhelt ging dan om zijn leer. Daarom was het oorlog. De monniken van de oude orde konden zich er niet mee verenigen. Steeds meer werden ze geplaagd en lastig gevallen door de nieuwe bekeerlingen, die alles op sterk water hadden gezet leek het wel. De nieuwe bekeerlingen waren vaak ook niet echt monniken, maar meer socialen, zeer onkuis, zeer adrem. De monniken van de oude orde besloten toen met de Sporgus de zee over te gaan tot het land achter de zee, of tot een eiland waar ze zouden kunnen wonen, als dat er zou zijn. De Sporgus was als een schip. Het was hun ark. Ze begonnen steeds onveiliger te zijn in wat ze het land van de nieuwe bekeerlingen noemden, want die wilden de gehele religie overnemen, en gebruikten daartoe zware middelen.

Koste wat het koste moesten zij hier weg. Daarom gingen ze de zee over. Er kwam een storm op zee. Uiteindelijk hield de Sporgus geen stand in de hoge golven en de zware storm, en zo leden ze schipbreuk. Enkelen van hen overleefden het en spoelden op een eiland aan. Hier schenen alleen maar vrouwen te leven, inboorlingen, die zeer primitief waren. De vrouwen waren niet blij met hen. De monniken waren zwak en uitgehongerd, gebroken. Ze werden gebonden op het eiland genomen, en moesten voor de koningin verschijnen. Ze werden veroordeeld tot slavenarbeid vanwege dat ze zonder toestemming tot het eiland waren gekomen. Er kwam van de slavenarbeid niet veel terecht omdat de monniken daarvoor te zwak waren, en daarom werden ze veel mishandeld.

Ze begonnen de vrouwen te vertellen over de leer van Jasserhelt. De vrouwen konden niets anders dan spotten. Omdat ze niet werkten werden ze ter dood veroordeeld, omdat ze verder gewoon als nutteloos werden gezien. De monniken waren bang dat de vrouwen kannibalen waren. Er bleken meer overlevenden te zijn die pas later op het eiland kwamen, en in de gaten kregen wat er aan de hand was. Ze hielden zich goed verborgen en bleven bij de vrouwen uit de buurt. Zo konden ze alles verspieden. Op een nacht sloegen ze toe, en bevrijdden hun medemonniken. Ze vonden een boot, die waarschijnlijk van de vrouwen was, en gingen daarmee verder op zee, om op zoek te gaan naar een ander eiland. Daar kwamen ze aan na lang peddelen. Ook op dit eiland waren vrouwen. Ze vertrouwden het niet en gingen nog verder de zee op. Er waren meerdere eilanden. Er leken ook onbewoonde eilanden te zijn. Ze gingen van eiland tot eiland totdat ze aan het land achter de zee kwamen.

Een man werd wakker van een droom. Hij was opgepakt door de Felixianen, omdat hij een Seroem-monnik was, van de verboden religie. Hij zat in gevangenschap en wist dat de Cotrijnen brug de enige ontsnappingsmogelijkheid was. Maar eerst moest hij uit de gevangenis zien te ontsnappen. Die gevangenis was niet ommuurd, maar het was een implantaat. Het begon te piepen en stroom af te geven zodra de man tot de Cotrijnen brug zou naderen. De man kon gewoon de stad in om inkopen te doen. Het implantaat hield hem in de gaten. Hij mocht niet bij de brug komen. Dat was voor de man verboden terrein. Ook moest de man werken voor het implantaat. Als de man niet deed wat het implantaat hem opdroeg, dan werd hij onder stroom gezet, en kreeg hij zware pijnscheuten. De Felixianen waren doortrapt en sadistisch.

Hij kon alleen maar dromen van het land achter de brug, maar zou het daar ook daadwerkelijk beter zijn ? Het implantaat had hem al de doodstraf gegeven, maar het was nu nog slechts een dodencel. Eerst zou hij hard moeten werken. Hij moest van het implantaat zien af te komen, maar hoe ? Hij werd ook gestrafd voor zulke gedachten door het implantaat. Het implantaat zou hem electrocuteren als er aan het implantaat gepeuterd zou worden.

Maar het was juist zijn religie om om het implantaat heen te leren denken, om lijdzaam te zijn, te werken met het minste, het moeilijkste, er omheen te werken. Hij moest openstaan voor het vreemde, niet het voor de hand liggende. Hij moest loskomen van de afgoden van het onmiddelijke en het directe. Het was als een drugs waarvan hij moest afkicken. Het saaie, het langslepende, het chronische, het verdiepende, het exogame, het andere, was de enige weg. Al zijn verdere dromen moest hij opgeven, ook de romantische dromen. Hij moest een heel ander pad begaan. Dat was het pad van Jasserhelt. Het mocht nergens over gaan. Er moest omheen gedraaid worden, er van afgeweken worden, in afscheiding en afzondering. Dat was eigenlijk al de Cotrijnen brug. Het moest in zijn binnenste gebeuren, niet in het zintuigelijke, want de zintuigen waren leugens. Hij moest leren leven in zijn dromen.

Hij moest het Felixiaanse niet meer als een bedreiging en een probleem zien, maar als een uitdaging en een aanvulling. Dat was wat de Cotrijnen brug was. Het maakte hem boos, depressief en bang, maar hij moest vreemder en saaier worden. Er was immers geen korte weg. Het saaie was zijn weg ten leven, waar het plezier en het intense zijn strop waren geworden. Hij moest nog tot leven komen. Jasserhelt had altijd op het saaie gewezen tot het vreemde. Hij was in exogamie tot iets onzichtbaars wat nog werkelijkheid moest worden, maar het zou nooit werkelijkheid worden. Het zou er altijd omheen draaien. Het zou steeds dichterbij komen, maar het nooit raken en kruizen. Er zat nog zoveel ruimte tussenin, en hoe dichter het bij hem zou komen, hoe verder weg het scheen te zijn. Het was een vreemd soort ijs waartoe hij ontwaakte.

Hij droomde over de Cotrijnen brug en zag het branden, en zag toen ook zichzelf branden, totdat alles in ijs was, ver weg. Het was allemaal onbereikbaar. De brug leek groter dan ooit, en verder weg dan ooit, en daarachter lag het amazonen land, daar waar vrouwen regeerden. Misschien werd hij ergens voor beschermd ? Hij zag zichzelf kleiner worden in de droom, en overal was ijs. Hij kon op de brug tikken, en het was een metaal geluid. Het was oud metaal. Hij bevond zich in een bloemendal. Daarachter was het land der amazonen, het land Gods. De bloemen staken hem met hun doorns, reten hem aan flarden. Zo ging zijn ziel over de brug, tot het land der amazonen. Als een vis was hij, want de brug hield ergens op, en er was alleen nog water. Als een vis raakte hij in de netten en werd wedergeboren aan de kusten. Als een kind werd hij in de gaten gehouden.

Hij droomde van vele bedelaars in de stad, en het was oorlog in de stad, een koude oorlog. Hij had een huis met een tuin, en hij dacht aan de bloemen in zijn tuin. Hij kende ze allemaal. En hij las in de boeken van de leer van Jasserhelt, de verboden boeken, om van het saaie tot het vreemde te gaan. Oh, die boeken waren zo saai en zo langdradig, er leek geen einde aan te komen, en ze werden steeds vreemder en vreemder. Het beledigde zijn intelligentie, het beledigde alles wat in hem was. Hij had het idee dat het de spot met hem dreef, alsof hij uitgehongerd werd, het leek zwaar sadistisch.

Hij werkte bij de leerlooier en de slager. Het was eindeloos werk. Het hield nooit op. Hij moest ook naar school, waar hij gehersenspoeld werd. Hij was onder de macht van het implantaat. In zijn denken draaide hij er omheen, van het saaie tot het vreemde, en het deed hem dromen. Hij was in strijd met een beest, maar hij kon het niet rechtstreeks benaderen. Hij mocht niet jagen maar moest valstrikken zetten. Hij moest het te slim afzijn in zijn denken. Hij moest er omheen leren praten, andere wegen mee inslaan. Hij moest balans leren houden tussen aanpassen en afwijken, geven en nemen. Hij moest ermee leren leven. Hij moest het verwerken. Hij moest leren het aan anderen over te laten. Ze waren er niet voor niets, en ze waren te sterk. Ze beheersten zijn leven. Ze waren van het implantaat. Hij moest niet naar de brug, maar hij moest de brug in zichzelf vinden, en dat was een draaiende en afwijkende brug, van het saaie tot het vreemde. Het kwam nooit aan. Het brokkelde ergens halverwege af, en dan moest hij dieper, door de zee verzwolgen worden, om als vis wedergeboren te worden in de visnetten. Zo kwam hij tot de andere kant, tot het land der amazonen, tot het land Gods.

Vaak als hij op een stoel zat voelde hij zich als wegzakkende in de grond, en dan ging hij door een diepe put tot een grot of hol met schedels en doodsbeenderen. Hij moest in contact komen met het vreemde in hem. Als hij aan de brug dacht deed het pijn, sneeuwde het in hem, reet de kou hem in stukken. Het was als het beklimmen van een hoge berg, en als hij er bijna was, dan gleed hij weer terug of viel hij en stortte hij te pletter.

De nachten waren lang en leken steeds langer te worden, vol met dromen, vreemde dromen, of gewoon saai. De nachten putten hem uit. Hij moest leren het anders te doen, telkens weer. Het leven ging om het simpele, het uitgebreide, de eindeloze herhalingen, die telkens wat meer diepte brachten, zo subtiel dat het bijna niet opviel, en dat maakte het saai. Er moest hard gewerkt worden voor iedere levensdruppel, met veel bloed, zweet en tranen.

Zijn buurman, Orgus, zat in hetzelfde pakket. Hij was ook een Seroem-monnik met een implantaat. Soms zette het implantaat hen ook tegen elkaar op. Alle Seroem-monniken werden tegen elkaar opgezet door het implantaat wat ze hadden, maar ze probeerden er omheen te werken. Het implantaat was sluw en doortrapt, en het slaagde erin monniken-oorlogen te brengen, alhoewel het veelal koude oorlogen waren, maar het bracht veel verbittering en afscheiding met zich mee. Zo raakten alle Seroem-monniken steeds meer en meer geisoleerd.

Hij bleef maar dromen krijgen over gegil komende van de Cotrijnen brug. Het waren de zielen van de rivier die erin opgesloten zaten, de zielen van de voorouders. Het was als een geldpot. Ook overdag begon hij last te krijgen van gegil in zijn hoofd. De voorouders werden ook vervolgd. Zij kregen veelal de doodstraf en hun lichamen werden in de rivier gedumpt, bij de Cotrijnen brug. Ook zij moesten beseffen dat er niet zomaar verlossing mogelijk was, maar wel verdieping. Vroeger heette de brug ook wel de moordbrug.

Het land was onder een vloek, maar de vloek scheen hen te beschermen tegen gevaarlijke amazone stammen achter de rivier. Zij waren de meest gevaarlijke heksen. Ze waren kannibalen. Ze hadden als leidster Ronja, die maar één oog had en alleen maar een halve tand had. Hij moest er niet aan denken. Als kind werden ze vaak bang gemaakt voor de amazones. Het waren de ergste kinderlokkers die bestonden. Hij plaste soms bijna in zijn broek van angst als hij die verhalen hoorde. In zowel de boeken van de Felixianen als de Seroem-monniken was Ronja de ergst mogelijke duivelin.

In de boeken van de Seroem-monniken stond dat Ronja het land behekst had, en dat was een te zware belediging voor de Felixianen, waardoor de vervolgingen begonnen.

Ja, Gods land aan de overkant was eigenlijk een hel. Hij moest daar maar niet wezen. Wel droomde hij erover. Wel draaide hij er omheen, hield het

hem bezig. Het leek alsof hij een weg door alles heen probeerde te vinden, ook al liepen die wegen telkens weer dood, brokkelde alles halverwege af. Het was het grote geheimenis van de Cotrijnen brug.

Het had hem verlamd, het hield hem vast. Het was zijn keten. Het was alsof hij ergens vanaf geduwd was, alsof hij vanaf de Cotrijnen brug te pletter was gestort. Als een vis in de zee was hij nu, meegesleurd door golven groter dan zijn eigen denken, groter dan zijn eigen werkelijkheid. Hij was nu ook als de voorouders, gillend en schreeuwend in de Cotrijnen brug, waar maar geen weg door of uit scheen te zijn. Natuurlijk, het implantaat speelde weer op, zette hem onder stroom, totdat hij gilde en schreeuwde, want hij mocht hier eigenlijk helemaal niet zijn. Hij moest ver van de brug vandaan blijven.

Einde

Uitgave : schoolsupermarkt

VLUCHTELINGENKAMP-BERICHTEN I - AANTEKENINGEN VAN BRIEFWISSELINGEN OVER DE KERKGESCHIEDENIS

1 De spreuken van Salomo, den zoon van David, den koning van Israël,

2 Om wijsheid en tucht te weten en aan te nemen; om te verstaan redenen des verstands;

3 Om aan te nemen onderwijs van goed verstand, gerechtigheid, en recht, en billijkheden;

4 Om den slechten kloekzinnigheid te geven, den jongeling wetenschap en bedachtzaamheid.

5 Die wijs is, zal horen, en zal in lere toenemen; en die verstandig is, zal wijzen raad bekomen;

6 Om te verstaan een spreuk en de uitlegging, de woorden der wijzen en hun raadselen.

7 De vrees des Heeren is het beginsel der wetenschap; de dwazen verachten wijsheid en tucht.

8 Mijn zoon! hoor de tucht uws vaders, en verlaat de leer uwer moeder niet;

9 Want zij zullen uw hoofd een aangenaam toevoegsel zijn, en ketenen aan uw hals.

10 Mijn zoon! indien de zondaars u aanlokken, bewillig niet;

11 Indien zij zeggen: Ga met ons, laat ons loeren op bloed, ons versteken tegen den onschuldige, zonder oorzaak; (hebben ze met de dieren gedaan)

12 Laat ons hen levend verslinden, als het graf; ja, geheel en al, gelijk die in den kuil nederdalen;

13 Alle kostelijk goed zullen wij vinden, onze huizen zullen wij met roof vullen.

14 Gij zult uw lot midden onder ons werpen; wij zullen allen een buidel hebben.

15 Mijn zoon! wandel niet met hen op den weg; weer uw voet van hun pad.

16 Want hun voeten lopen ten boze; en zij haasten zich om bloed te storten.

17 Zekerlijk, het net wordt tevergeefs gespreid voor de ogen van allerlei gevogelte;

18 En deze loeren op hun eigen bloed, en versteken zich tegen hun zielen.

Dus lees het boek spreuken, en daar gaat de nieuwe bijbel ook over.

De godsdiensten zijn allemaal door mensen gemaakt. En ja, dat is zo, maar dat wil niet zeggen dat God er helemaal niet door heenwerkt. Het kind mag niet met het badwater weggeworpen worden. En ja, de eerste stap is te vluchten uit de kerk, vooral de kerken waarin wij zijn opgegroeid, heb ik ook gedaan. Deze kerken zijn gemaakt door vleesparasieten, maar het wil niet zeggen dat je dan maar uiterst liberaal moet worden, of uiterst vrijzinnig, want het geestelijke werkt ook door het natuurlijke, en door boeken. Veel kerken zijn gevaarlijk, maar bibliotheken zijn belangrijk. Het probleem is dat veel kerken zijn opgebouwd uit families en kerkeraden die het hebben geërfd of opgekocht, en predikanten zijn hun speelballen. Vaak beslissen zij dus over predikanten. Die predikanten schrijven dan boeken waarin ze hun leringen ontvouwen, maar de lekenleden houden zich gewoonlijks bezig met het kerkelijke op zich. Die gaan daar helemaal in op. Predikanten mogen een heleboel niet in de kerken prediken, anders worden ze eruit gezet, dus er is een enorme angstcultuur. Die worden ook blootgesteld aan vreemde inquisities. De kerken worden veelal beheerst door vleesparasieten. Maar de bibliotheken zijn doorgangen.

Ja, de dieren slaan terug, de natuur slaat terug. God slaat terug. Daarom moet je de doodstaat van de mens onder ogen komen. Dat is het absolute begin van het evangelie. Dat wordt gepredikt door de zwaardere kerken, die zondebesef en ellendebesef hebben. De lichtere kerken van de leefomgeving hebben dat niet. Die zullen ook ‘te licht bevonden’ worden. Daarom is er de uittocht, de exodus. Dan moet je de vleespotten achter je laten, en ook de drugspotten, en ja, dat is een strijd. ‘Niet mijn wil, maar Uw wil geschiede. Niet op mijn wijze, maar Uw wijze, niet op mijn tijd, maar Uw tijd, niet in mijn hoeveelheid, maar Uw hoeveelheid, niet in mijn verhouding, maar Uw verhouding’, enzovoorts.

Dus ja, ook al zijn de zware kerken beter, toch moet je ‘op veilige afstand blijven’, dus wat we de Paauwiaanse beweging noemen. De predikant Paauwe van het begin van de jaren 1900 kreeg het aan de stok met de kerk, en ging toen buiten de kerk prediken, en

raadde de mensen aan om na zijn dood niet meer naar de kerk te gaan, maar de preken van de oudvaders te lezen. Paauwianen zijn dus preeklezers, bibliotheekgangers, dus dat is een belangrijk principe. Mijn vriendinnetjes van vroeger waren van de zwaardere kerk, en ook al trok mij dat aan, ik zou niet daadwerkelijk daar willen leven want ze mochten bijvoorbeeld geen televisie en ze kwamen bij ons televisie kijken, maar dat was vanwege hun angst, dat ze bang waren dat ze door zonde meegesleurd zouden worden, heel begrijpelijk. En er zijn nog wel meerdere dingen, maar daar zijn de onderwijsboeken voor want daarin wordt het pad gewezen en wordt bepaalde terminologie doorvertaald, dus als vertaal-sleutel, dus als je bewapend bent met de vertaal-sleutel dan kun je naar de archieven van de oudere kerken om het in orde te krijgen met je ziel en met God.

De moderne kerk heeft dus belangrijke grondvesten losgelaten, is wereldsgezind en eigenzinnig geworden. Dan kun je daarvan wegvluchten, maar dat wil niet zeggen dat je dan helemaal niets meer ermee te maken hebt. Je moet je kerkgeschiedenis kennen. Nederlands gereformeerde kerk van de leefomgeving : dat kan per plaats verschillen. Eentje op de Veluwe was gericht tegen contact met God en tegen de noodzaak van de geestelijke strijd tegen de parasieten. Werd belachelijk gemaakt. De Kamperse daarentegen, waar mijn oma bijzat, was veel charismatischer en beklemde juist de geestelijke oorlogsvoering, want die zei dat je elke dag de wapenrusting aan moest doen. De predikanten gingen van kerk tot kerk, maar die konden niet tegen de families en de kerkeraad op. Dus ze kregen toen een nieuwe predikant in die ene op de Veluwe, die geheel aan mijn kant stond, maar die vielen ze toen ook aan. Daarom als ik nachtmerries had vluchtte ik in die nachtmerries altijd naar Kampen, naar mijn oma’s huis, want die stond aan mijn kant. Dus als je je geestelijke oefeningen doet of in je bed ligt en je ogen hebt gesloten, richt jezelf dan op de weg tussen de Veluwe en Kampen. Zorg dat je met je ziel in Kampen komt, en vecht tegen de parasieten die je tegen willen houden. Voor mij was het ook een heel gevecht om daar te komen.

Nu, dat is stap 1. Dan ben je al heel ver. Kampen is ook de stad van Klaas Schilder van de vrijmaking. Dus daarvóór was het nog allemaal de Kuyper kerk, de gereformeerde (synodale) kerk. Kuyper was ook een beetje een schoonprater, is ook nog minister-president geweest een tijdje. Die praatte ook vlees eten goed en kwam met allerlei drogredenen, heel werelds, en had het calvinisme helemaal lopen ombouwen. Het was een beetje een genade morser. Daar moet je voor oppassen als mensen het teveel over genade hebben, want dat kan verblindend zijn. Hij was wel principieel dan weer in andere dingen, maar het probleem was dus dat hij een nauwsluitend systeem had gemaakt, en dat alles via de kerk ging en moest gaan, via de kerkeraden en hun synodes, dus eigenlijk als de nieuwe koningskerk, dus heerszuchtig. Klaas Schilder zei toen dat hij niet door kerkelijke besluiten geleid wilde worden, maar door God, dus dat bracht hem in de problemen. Dat was dus een grote kerkoorlog in de veertiger jaren, en een grote uittocht. De gereformeerde kerk was meer van het vanzelfsprekende, ingedutte, gezapige, en de vrijgemaakten waren meer als een alarm, dat de relatie met God hersteld moest worden. Dus dat was dan de kerkelijke d-day van 1944. Toen was daar dus in 1967 weer een afscheiding van wat dan de Nederlands gereformeerde kerk werd, die ook dan weer contact hadden met de gereformeerden, en dat verschilde dus plaatselijk. Die op de Veluwe was dan een wat kleinere kerk, en Kampen was dan één van de grootste kerken van dat kerkbestand.

Toen Klaas Schilder stierf begin 50-er jaren dutte dat kerkgenootschap ook wel een beetje in. Maar zoals ik al zei kan dat van plaats tot plaats en van persoon tot persoon verschillen. Dus : 1944 een belangrijk jaar.

Dan : 1953. Uiteindelijk was de 1944 beweging nog veel te licht. Het was nog veel te wereldsgezind. Zij die destijds niet met Kuyper waren meegegaan waren dan de zwaardere, soberdere kerken, dus de gereformeerde gemeente bijvoorbeeld, en zelfs daar was gevaar voor lauwheid en afdwaling aanwezig, dus dan kom je uit bij de kwestie Steenblok. Steenblok hamerde dus op onderwerpelijkheid in plaats van voorwerpelijkheid. Dus ermee omgaan als onderwerp, niet als object, dus ook weer een strijd tegen materialisme en tegen religieus materialisme. Hij stelde de prediking over de doodstaat van de mens voorop, dus niet zomaar allemaal geloof en genade, maar de mens moest eerst onder ogen komen hoe diep de wereld was gevallen, hoe bedriegelijk het allemaal was, dus eigenlijk zoals zondag 1 in de heidelbergse catechismus van de midjaren 1500 : onder ogen komen hoe groot de zonde is, hoe groot de ellende is, het gevolg van de zonde, anders ben je op een dwaalweg, als je zomaar dan over allerlei religieuze en kerkelijke items gaat spreken. Dus eigenlijk dat er dus eerst een diagnose moest zijn, anders ben je een blinde vuistvechter of waan je allerlei zogenaamde overwinningen, wat ze in de lichtere kerken veel doen.

Dus Steenblok waarschuwde dat zelfs de gereformeerde gemeente, die dus bekend stond als één van de zwaardere kerken, gevaar liep te licht of te zoet te worden bevonden. En ja, dat kerkgenootschap was aan het indutten een beetje sinds de dood van de oprichter, Kersten, eind veertiger jaren. En er was een opkomst in die kringen van R. Kok, die dus wat meer naar Kuyper neigde, en ook wat slordig was

en morseriger, dingen oversloeg, en prioriteiten had omgedraaid, alhoewel de gereformeerde gemeente daar ook niet intrapte. Maar 1953 is dus de zelfkritiek, de zelfontdekking, het onderzoekende, het twijfelende, dus de gehele steenblokkiaanse beweging, de gereformeerde gemeenten in nederland heet dat dan. Dus eigenlijk hebben ze gewoon 'in nederland' eraan toegevoegd, dus GGIN. Dat is dus belangrijk. Zijn opvolger was F. Mallan, toen Steenblok stierf in 1966. Als je nu goed bewapend bent met de vertaalsleutels, dan kun je dus zelf ook Steenblok en Mallan lezen, zonder dat je in valkuiltjes terecht gaat komen.

'Het leven is literatuur' gaat over Steenblok, boek nr. 26 is dat dan. Uittocht uit Laodicea van de nieuwe boekenserie gaat er dus ook even over, en de eerste jaargang van geestelijke opvoeding. Het gaat heel veel over Steenblok en Mallan. Ook over Kuyper, Kok en Schilder, en in de oudere onderwijsboeken gaat het ook over Kuyper en Schilder en dat hele verband van de kerkgeschiedenis. Dus dat is dan om het plaatje recht te krijgen van 'eert uw geestelijke vaderen en moederen'. Ze zijn er niet voor niets geweest. En dan kun je dus zien waar het pad loopt, waar je niet in moet trappen, en welke weg je dient op te gaan.

Dus probeer eerst deze basis in orde te krijgen, en daarna kan meer volgen.

Zoek eerst het koninkrijk van God. Het gaat om leren je voedsel uit te kiezen. Je gaat naar de winkel, en wat doe je dan ? Zoveel verleidingen. En dan moet je oppassen voor drogredenen en voor massa-gedrag, voor valse reclame, fake news. Je moet oppassen voor 'phishers' en 'hackers', randomware, malware, want die dringen ook de hoofden van de mensen in en het wordt van geslacht tot geslacht doorgegeven.

Dus : Je hebt te maken met een drie-koppige vijand, waar de zwaardere kerken dus telkens voor hebben gewaarschuwd door de eeuwen heen, en ik ook. Wij moesten uit die lichtere, lauwe, laffe kerken vluchten, dus de Nederlands gereformeerde kerk, en toen gingen we naar het zwaardere 'charismatische'. Nu, de charismatische beweging heeft twee richtingen : zwaar en licht. De lichten zijn de materialisten, van het zogeheten welvaarts-evangelie (prosperity gospel), heel gevaarlijk. Dus in die strijd is het dan belangrijk om ook daar weer van weg te vluchten en dan terug gegaan naar de losgelaten grondbeginselen in de geschiedenis, dus van de zwaardere gereformeerde kerken. Die zijn dus ook onder te verdelen in twee groepen : charismatisch en niet-charismatisch, dus je moet dan zeker de charismatische hebben. Dus zo zie je maar weer, waar je ook gaat liggen er gevaren op de loer, dus vandaar dat we hier ook nog niet mee klaar zijn.

Dus : een drie-koppige vijand, de onzichtbare vijand :

de duivel, oftewel het kwaad, de zonde, de leugen

de wereld, oftewel het collectieve vlees, de massa-begeertes tot zonde

het vlees, oftewel het individuele vlees, het oude ik, de persoonlijke begeertes tot zonde

Daar heb je tegen te strijden. Omdat de mens aan die strijd wil ontkomen (heel laf en lauw, heel onverschillig en egoïstisch) heeft de mens de strijd geopend op de dieren en op elkaar.

Fout dus.

In de charismatische beweging wordt gesproken over deze strijd. Dat heb ik nooit losgelaten. Ook in de zwaardere kerken wordt gesproken over deze strijd. In de lichtere kerken hangt het er dus maar vanaf. Er zijn ook lichtere charismatische kerken waar over die strijd niet of nauwelijks gesproken wordt. Er is ook een grote oorlog geweest binnen de charismatische beweging tussen licht en zwaar.

Sommigen willen lichter, anderen zwaarder. Sommigen nemen het niet zo nauw met zonde. 'Het valt allemaal wel mee.' Dat is trouwens hetzelfde als wat ze in de Kuyperiaanse kerk zeggen, dus de lichtere gereformeerde hoek. Nu, even goed opletten wat ik zeg, want daar zit nog een staartje aan. Dat zogeheten lichte houdt vast aan leerstellingen die juist 'te zwaar' zijn, dus heb je soms te maken met een lichte kerk met de meest extreme, valse zwarigheden. Dus je moet heel goed in lijnen en vakken leren denken. Sommige dingen moeten lichter, andere dingen zwaarder. We moeten niet 'te zwaar' bevonden worden, of 'te licht', of 'te zoet', of 'te zuur'.

Nu, in de strijd tegen de drie-koppige vijand van duivel, wereld, vlees, (of : zonde, wereld, vlees, want sommige kerken hebben weer gevaarlijke leerstellingen over de duivel), moet je tot berouw en bekering komen over de zonden, door de grootte ervan onder ogen te komen, en de ellende ervan, de absolute doodsstaat waarin de wereld zich bevindt door de zonde, dus de twilight zone. Daar mag je om vragen, om dat onder ogen te komen. Dat kun je ook onder ogen komen. Waar een wil is is een weg. De zonden moeten goedgemaakt worden, niet zomaar dat alles is vergeven en weggedaan door Jezus, zoals in de lichtere kerken. De zwaardere kerken zijn veel voorzichtiger met het noemen van Jezus. Er moet betaald worden, terugbetaald, door boetvaardigheid, door je kruis te dragen, niet dat er zomaar één of andere tovertruuk plaats zal vinden zoals in de lichtere kerken. Je moet er persoonlijk bij betrokken zijn en het doorleven, beleven en bevinden. Dus, hoe gaat dat dan ? Basis is de Damascus-ervaring van Paulus, dat je ogen worden geopend en schrikt van de monsters die de wereld in de greep houden, in deze twilight zone. Deze

ervaring had Daniël ook, dat hij de monsters ging zien, en hij was daar een tijd ziek van. Mensen hebben het soms over de vreze des Heeren, maar velen geloven dat dit eerbied voor de kerk betekent en voor de leerstellingen van de kerk, terwijl ze allemaal verschillen, dus eerbied voor de menselijke overlevering, eerbied voor hun afgoden, de tradities etc. Maar de ware vreze des Heeren is de voorzichtigheid, het toetsen, en daar is een gehele wetenschap voor. Veel mensen worden dan weer opgezogen in de sluimer en slommer van het dagelijkse leven. Vandaar dat er iets nodig is wat dieper gaat, en dat is de schrik des Heeren, waar de nieuwe bijbel ook over gaat. De mens moet wakker schrikken, niet zomaar vrezen, maar vragen om de geestelijke schrik. De mens moet eens een koude douche krijgen, ijsklontjes in de nek, om bij de les te blijven, want de mens is zwaar afgedwaald en te lauw om terug te keren, dus lauwheid is absoluut één van de grootste vijanden, waar de nieuwe bijbel het ook over heeft, de oude bijbel ook. God haat de lauwheid. De lauwen worden uitgespuugd. God kan het niet verdragen. De dwaze maagden hadden geen olie in hun lampen, en de wijze maagden mochten hen geen olie geven, maar ze moesten de dwaze maagden zenden tot de olie-verkopers. De olie moet dus gekocht worden, verdiend worden. Dan begin je bij het begin, en dan ben je dankbaar met het kleine. Het gaat om het kleine, om de dankbaarheid, om de kleine broodkruimels en de kleine waterdruppels. Dat zijn de goede principes in de Jezus en Paulus verhalen. Dus de Kanaanitische vrouw kwam tot Jezus, en werd door Jezus afgewezen, omdat het brood alleen voor de kinderen was, niet voor de honden. Toen zei ze : ‘Maar de honden eten de broodkruimels die van de tafel vallen.’ Jezus sloeg toen ineens om, en hielp haar. In de zwaardere kerken werken ze dit helemaal uit, omdat die bevindelijk zijn, dus genuanceerder, die ermee omgaan als een geheimenis, maar in de lichtere kerken hebben ze vaak die nuance niet, en is eens afgewezen door Jezus altijd afgewezen door Jezus, vandaar al hun vreemde verhalen over de hel en over de duivel. Ja, het zijn dichterlijke beelden waarover gesproken kan worden, maar ze hebben het verletterlijkt en te extreem gemaakt, dus in dat opzicht weer te zwaar.

Je moet tot berouw en bekering komen door boetvaardigheid en de schrik des heeren (niet alleen maar vreze des heeren), en deelhebben aan de uittocht. Die wordt besproken in de boeken, die zijn je gids. Je moet een Damascus ervaring krijgen, daar mag je om vragen. Ik kreeg die ervaring in 1991. Daarvóór had ik al soortgelijke ervaringen, ook als kind, maar in 1991 kwam de grootste. Wij moeten door de schrik des heeren geleid worden, in alles wat we doen. Nu, zo’n ervaring hebben mocht niet. Dat wordt niet geaccepteerd, ook niet in de lichte kerken vaak, alhoewel er dus ook goede uithoeken zijn in de lichtere kerken, die weer wat meer neigen tot het zwaardere. In de zwaardere kerken worden die ervaringen wel geaccepteerd, dus die nieuwe predikant stond ook helemaal achter mij, want die was net iets zwaarder en iets charismatischer. Dus vandaar dat alles beproefd wordt, en dat er strijd over is. Strijd om in te gaan. Er moest strijd gevoerd worden om het beloofde land, waar de oude bijbel en nieuwe bijbel over spreken. Dat zeiden ze ook op de bijbelschool, dat de lessen dan de strijd waren om het beloofde land.

De charismatische beweging heeft meerdere onderverdelingen. Er is dus ook een deel die zich bezig houdt met voortgaande openbaring. Je moet je geestelijke mens goed voeden, anders ga je het niet winnen van je vleselijke mens, als je meer je vleselijke mens voedt en laat voeden. Dat houdt dus ook in de verkeerde voedselstromen af te kappen, want waar je mee omgaat wordt je besmet.

Uitgave : Reformatorische Voorlichting

VLUCHTELINGENKAMP-BERICHTEN II - GEESTELIJK NEWTONISME - AANTEKENINGEN VAN BRIEFWISSELINGEN

Wat er diep van binnen gebeurt gaat door drie lenzen om zich zo te projecteren in deze oppervlakte-werkelijkheid.

Er is een heleboel fake, wat neerkomt op 'grooming', dus ze laten dan bepaalde belangrijke factoren weg, en dienen dan het zaakje op, en gevoelige mensen, de denkers, de filosofen, die trappen daar dan niet in en blijven er stoicijns koud onder of laten dan ook de andere kant zien, of trekken zich terug, omdat het dan gewoon te gevaarlijk wordt.

Er wordt zoveel van je gevraagd bewust en onbewust, zo van 'he, doe lekker mee', dus dan komt dat hele plaatje van de danaiden erbij kijken, die dus zinloos telkens water gieten in bodemloze vaten of putten, ook als water naar de zee dragen, en dat zijn dan ook wat ik wel noem de kennis-anorexia's, dus anorexia, apathy naar de geestelijke kennis toe, dus direct vinger in de keel en alles weer uitkotsen, het kuchen van de nazi-prinsesjes in de stad, ook wel de nakers genoemd dan, de vrouwen van de nephilim, de 'dochters der mensen', de dochters van het vlees dus, hele lange dunne gestaltes, parasitair, van genesis 6 wat dan in de nieuwe bijbel geheel wordt uitgewerkt, en dat is een complete bijbel dus geen brokstukken meer, dus een volledig functionerend orakel. Dus vanwege dat dat soort types en verschijningen, verschijnselen overal zijn en zich overal hebben ingedrongen en voort liepen te planten, moet je dan ook goed bewapend zijn, en niet 'easily amused', niet 'snel overtuigd' of 'snel van jezelf overtuigd'. dus een heleboel valt al af, mag al wegglijden, want het is bedrog, nutteloos, 'filler', dus heb je niet

nodig, en moet je stoicijns tegen zijn, anders sleurt het je mee, dus inderdaad 'spocks' zijn, en daarom staan ook al dat soort oefeningen in de nieuwe bijbel, die heel diep gaan, want dit soort rotzooi van de danaiden gaat ook heel diep (in hun oppervlakkigheid, eenzijdigheid, eenkennigheid dan, uitgekooktheid).

Dus dan moet je zo wel redeneren, twijfelen aan de waarde van alles en hoe ver dat gaat etc., als onderdeel van het toetsen, want een heleboel heeft alleen maar ´schijnbare zin', zoals waar al die 'families´ mee bezig zijn, en ja dat is eng, zelfs als het hele goede dingen lijken te zijn (vaak grooming dus).

Daarom gaat het ook om kernprincipes, de rode draad, en de rest mag je vergeten, want de mens heeft een heleboel overbodige kennis, dus de kennis moet gericht zijn, en de mens moet een heleboel 'ontweten', men weet teveel, dingen die helemaal niet nodig zijn, want dan denk ik als ik mensen en kinderen zo hoor praten : hoe durf je dat allemaal zo schaamteloos te zeggen, al die toeters en bellen, hoe weet je dat allemaal, waarom ben je zo uitgekookt, waarom kom je niet tot datgene waar het 'werkelijk' om draait, dus ze zijn dan heel geavanceerd in het zinloze, de bijzaken. Dan gaan de rillingen door me heen, want dan voel ik wat er gebeurt, en ik zei dat vroeger ook veel, dat toen Adam van de appel nam, dus één zonde, werd de hele wereld in het verderf geschopt, en zo is dat vandaag de dag nog steeds, dat door maar één zonde de hele wereld eraan gaat, telkens weer, en dat moeten gevoeligen en geestelijken allemaal voelen en zien, telkens weer, dus als hedendaagse Daniël, en daar valt bijna niet mee te leven, maar ook daar is een pad in. maar dat zijn dus de putten van de danaiden, het 'kidde' stadje, dat is het stadje van de nakers, en in principe zit iedereen daar opgegesloten, en daar wordt dus geleefd van mensenvlees (ook weer een beetje soylent green achtig), maar daarom moet de mens uit de kidde-matrix ontsnappen. Kidde is dan ook weer een soort sodom en gomorrah/ kakia achtige toestanden.

Dus een heleboel valt al af, is niet nodig, want het gaat ook niet zomaar om het goede, maar om het beste, en dat is een gebondenheid op zich, de hemelse gebondenheid, anders kom je nooit uit de gebondenheid van het vlees, dus daar zijn al die programma's ook voor in de nieuwe bijbel, en wat ook al veelal werd genoemd in al die onderwijsboeken. En dat is hard tegen hard. Het gaat verder niet om het ja of nee, maar om het hoe. In sommige opzichten mogen dingen niet gebeuren, en in andere opzichten wel. Vegetarisme op aarde is een must, maar in de geestelijke wereld kun je niet overal vegetarisch zijn, dus in bepaalde literaire/ symbolische gewesten, dus er zijn dan vissen die staan voor eenzijdigheid, leugen en onkunde, dus daar strijd je tegen, maar dat is een strijd tegen het vleselijke.

Er zijn ook weer lagen, geestelijke werelden, waar de mens vegetarisch moet blijven, dus het is niet zo van : 'oh, we zijn in de geestelijke wereld, lang leve de lol, lekker vlees eten', want elke locatie heeft zijn eigen wetten, dus zoals in het scheppingsverhaal in de nieuwe bijbel, waar er verschillenden van zijn, gaat het dan over een gedeelte waar je wel mag jagen, en een gedeelte waar je niet mag jagen. Dus er is dan ook verboden vlees, en zo worden ze afgescheiden. Eigenlijk, in wezen, hebben ze dan hun ware jachtstaak verloochend, en zijn dan 'vals vegetarisch' geworden, en zo met pensioen gegaan, en vandaaruit zijn ze aan de verkeerde kant gaan strijden, dus ze kennen het ware hemelse carnivorisme niet. Ze zijn schijn-carnivoristisch, liegen zichzelf voor. Dus ze leven langs alles heen. Dus ja, dat heeft dan geen zin.

Dus dan kom je vanwege deze verwarring tot de 'dialectische theologie', ook dialectische filosofie, die dat onderscheid maakt, dus van stelling, tegenstelling en samenstelling, en zo kom je door dat mijnenveld heen. Een heleboel mensen zijn eenzijdig religieus. En ja 'grootte', 'ruimte' en 'tijd' is illusie, zie 'de prins en de rode zee', waar dus alles is terug te leiden tot 'kaarten', principes dus, wat dan ook weer terugkomt in de Vur en in de nieuwe bijbel. Dan gaat het er dus om wat de volgorde en hierarchie van de principes is, dus de prioriteiten, en dat ook weer tijd en plaatsgebonden zijn, in de seizoenen ... voorbeeld ... Er zijn dus mensen die alleen maar exorcistisch bezig zijn, en genezend, en zich niet aan de voorwaarden houden, dus het hele prosperity gebeuren ... Dus dan zegt de nieuwe bijbel ergens : Waarom zou je jagen en oorlog voeren terwijl je kunt studeren ? Dus die balanzen moeten in orde komen ... Dus weer die gouden regel van : eerst ontmaskeren en dan strijden, anders ben je een blinde vuistvechter ... en territoriale oorlogsvoering is er dan om te zorgen dat mensen niet aan symptoombestrijding gaan doen, dus je moet het bij de horens aanpakken, niet met de kraan open dweilen. maar dat is dus een wetenschap. die is al heel ver, en daarin is theologie gekruist met filosofie ook, maar al die valkuilen worden besproken in de nieuwe bijbel ... toetsen en profetie/ leiding komt altijd eerst, dus dan moet je wel minderen/ hongeren, anders wordt het corrupt, dus vandaar ook de hongerende/ lijdensgezinde factor, dus het pad van areta, dat staat centraal, anders kom je op het pad van de heks kakia ... er zijn dus ook valse paden van areta, een valse areta, want kakia doet zich soms ook voor als areta, door camouflage, dus vandaar dat je het verhaal goed moet kennen en de valkuilen ... er is altijd die balans tussen het woord en het geestelijke, dus aan twee kanten kun je eraf vallen, zoals er mensen zijn die orthodoxe letterslaven zijn geworden en het geestelijke niet meer beoefenen, zo

zijn er ook 'geestelijken' die het woord niet meer beoefenen, in de zin dat ze de kantjes er vanaf lopen, alles met de natte vinger doen, waar ik het laatst ook over had, wat een wereldwijde epidemie is in de new age ... dus wij hebben ook een geheugen en leervermogen, een inventaris ontvangen, waar we gebruik van moeten maken, anders heeft de vijand/ het vlees vat op ons, en gaat ons dan zogenaamd geestelijk leiden, dus het woord is super en super belangrijk en memorisering ervan, dus ook de principes enzo. boeken zijn van levensbelang, en met de oude bijbel alleen gaan we het niet redden, en die is ook gezwicht onder de druk van de voorouders die het verafgood hebben, dus nu is de oude bijbel ontlast daarvan.

dus we moeten bibliothecarissen worden, librerarians, anders gaan we het niet redden. we moeten referentie punten hebben. zo niet, dan treedt pensioen binnen. had ik het laatst ook over, blijft belangrijk. punt is dat dingen zich oneindig hebben lopen spiegelen, en we moeten terug naar de bron prisma, en de geestelijke logistiek leren. daarbuiten ligt de vraatzucht die in vele vormen komt, en die dus tegelijkertijd kennis-anorexia is, jezelf ondervoeden op het gebied van kennis, want telkens spat ook alles weer uit elkaar, een heel typisch verschijnsel, en dat is dan de demonische vorm van vegetarisme, als de kanker dus, die alles wat los en vastzit aanvreet, dus dat heeft ook weer te maken met het valse charismatische van de gaven-feestjes, van de quick-fix, dus zelfs atheisten kunnen geestelijk gezien lid zijn van een pseudo-charismatische kerk.

ja, als ik het heb over 'mooie natuur' dan staat dat in een zekere context van of het artikel of het boek waaruit het komt, want het gaat dan altijd om de filosofische natuur, en niet de lagere aardse, oppervlakkige natuur, en mooi is in de filosofie - waar ik ook veel op heb gewezen - in het egyptisch een woord voor 'de waarheid', dus alleen de waarheid is mooi, dus in de filosofie ligt er ook een hele andere esthetica die dus onderworpen is aan de logos/ geestelijke kennis, dus kennisgezind is.

Uitgave : Reformatorische Voorlichting

DE VAL VAN SYRIË II - DE EXEGESE IN DE ZONDOLOGIE EN DE DEMONOLOGIE

We zien de dansende Kali op het lichaam van de gevallen Shiva (Siwa, de voorloper van Suw, Ezau). Het is één van de meest gevreesde godinnen in India, de oorlogsgodin, de schrik des Heeren. Ze is naakt en donker, en is een schrikbeeld van de afsterving aan het ego, ook een beeld van de eindtijd en het laatste oordeel. Haar naaktheid is een beeld van de ontzegeling van het geheimenis, de inwijding in de hogere kennis.

Nu, dat is een hele mond vol. Het alawitisme is een religie van geheimhouding. De mensen zijn nu in het paleis van het gevallen alawitische bewind in Syrië binnengegaan. Ze wilden de cowboy Al Assad niet als hun landleider. Die is nu naar Rusland vertrokken. De Ali religie wordt nu ontzegeld. Het staat op één lijn met het christendom.

Nu, ik had een droom over Kali, en eigenlijk is het K-Ali, of K’Ali, want de K in de voortijd is gewoon een titel van onderwijzeres, dus volgelingen van Kali zijn in wezen gewoon volgelingen van de onderwijzeres (K) Ali. Het is ook verbonden aan de Li trigram en de Li hexagram in de I ching, van de territoriale of hiërarchische onderscheiding, oftewel het op orde krijgen van je prioriteiten.

Er is een strijd gaande om de Li-hexagram van onderscheiding, want het verbergt namelijk een poort die van belang is. Het wijst dus terug op de voortijden. Ali, ‘ly, is in het Aramees, de taal van Jezus, een woord voor tucht, voor hard zwoegen, een woord wat hard nodig is in de kerken, omdat ze aan de genade-drugs en geloofs-drugs zijn gegaan en de geestelijke strijd zijn vergeten. Ali is de afbeuler in het Aramees. Zij is ook de afwijzer. Ook Ledeboer, de vader van de zwaardere kerken in Nederland, zoals de gereformeerde gemeente, de oud gereformeerde gemeente en de gereformeerde gemeenten in Nederland wees op het belang van de oorlogsgodin en stelde dat men haar niet mocht vergeten. Hij beschouwde zichzelf als haar zoon en dienstknecht. (Zie Landwehr, Ledeboer in zijn leven en arbeid geschetst, p. 27) Ook andere calvinisten en uitgevers van calvinistische boeken hebben zich verbonden aan de oorlogsgodin. Ook in de oude bijbel komen we de oorlogsgodin veel in de grondteksten tegen. Ledeboer was in 1841 uit de hervormde kerk gegaan, en trok het volk tot de wildernis. In grote scharen gingen ze met Ledeboer heen. Na zijn dood splitste de groep in verschillende delen. We zien de strijd tussen de Dijkianen en de Bakkerianen, en vanuit de Dijkianen splitst het zich in de gereformeerde gemeente en de oud gereformeerde gemeente, en de gereformeerde gemeente splitst in 1953. Dan ontstaan de gereformeerde gemeenten in Nederland, de steenblokkianen, een zeer belangrijke beweging.

Kaumari (een vorm van Kali) had eens een buffel-demoon verslagen, als een beeld van het verslagen ego-vlees, en bracht de buffel tot een offerpaal bij een bloedput om het daar te offeren. Een schedelkom met buffelbloed bood ze aan bij Bhairava (een vorm van Siwa, Shiva), zoals ook Ezau later de kom met het rode zou nemen als een beeld van het kruisigen van het vlees. Daar komen die verhalen vandaan. Het is het aanvaarden van de bedelkom. De Nederduits gereformeerde dogmatiek

gaat uitvoerig in op dit onderwerp, en laat zo de verbanden en parallellen zien, waar het vandaan komt.

Met de val van het Syrische bewind is hierbij het voorhangsel gescheurd van deze geheimenissen. We gaan er onderwerpelijk mee om, niet voorwerpelijk. De Abrahamieten komen voort vanuit de brahmanen. De zonen van Siwa, wat later in het Judaïsme de zonen van Suw (Aramees), van Esav (Hebreeuws) werden, oftewel van Ezau, moesten door een heleboel afbeulingen (Ali) heen om zo ingewijd te worden in de leer van Kali (Kaumari, Mahamaya Kalika), zoals Adam, het wortelwoord van Edom, door Eva werd ingewijd in de hogere onderwerpelijke kennis, door zijn voorwerpelijke kennis af te leggen (Zie Witsius). De gereformeerde vaderen wezen bij tijd en wijle op de amazonenleer. De voorwerpelijke kennis was min of meer verboden, maar er was ook onderwerpelijke kennis, en dan gaat het hierin om de verbandelijke onderwerpelijke kennis, en de hiërarchische onderwerpelijke kennis, oftewel de territoriale onderscheiding. De zonen van Siwa moesten zich hierin onderwerpen aan Kalika, de oorlogsgodin. Hier waren geschriften voor, zoals de Kalika Purana.

Als we het over Kali hebben, hebben we het dus voortijds over Ali, want de K is haar titel als onderwijzeres, dus K-Ali, of K'Ali, als de onderwijzeres Ali, de oorlogsgodin die onderwijst in de tucht. Ook een van Ezau's vrouwen was genaamd Ali (Aholibamah, Oholibamah).

De grondteksten van de oude bijbel staan vol met sexualiteit en erotiek die de nette vertaalheren eruit hebben gesneden. Een heleboel betekenis is zo verloren gegaan. Ik wil er op wijzen bijvoorbeeld dat de bloeiende staf van Aaron al voorkwam als het bloeiende geslachtsorgaan van Brahma. De sexualiteit is een beeld van de exegese in de zondologie en demonologie. Vandaar dat ook het sanskrite woord 'bibbokas' hier van toepassing is, namelijk van sexuele onverschilligheid. Siwa is dan ook weer degene die dit gedrag juist afkeurt, vanwege het feit dat men er niet voorwerpelijk mee om mag gaan, maar alleen onderwerpelijk, en dat het niet iets vleselijks is, maar iets geestelijks.

Telkens weer moeten wij ons vernederen, opdat de vijand geen voordeel op ons behale. Ook Brahma vernederde zich toen Siwa hem hier op aansprak. Hij laat het er echter niet bij zitten en probeert Siwa te verlokken door zijn bloeiende pijlen. Brahma leeft dan voor een tijd in boetvaardigheid, en keert terug tot de melk-oceaan, tot de moedermelk.

1e Jaargang, nummer 2, 14 december 2024

Bevindelijk Nederland

Kerkblad der Nederduits gereformeerde kerk in Nederland. ‘Geen kerk zal over een andere kerk heersen, geen taakuitvoerder over de andere taakuitvoerder.’ (Kerkorde Emden, 1571) De moederkerk van Nederland sinds de jaren 1570.

In dit nummer : Onze Ledeboeriaanse, Steenblokkiaanse en wild calvinistische grondvesten, De Noodzaak van het profetische (1994), Het pad van het visnet, De grote kerkscheuring van 1930 - De kwestie Overduin, De Klokkenmaker, en Van Tessalonika tot Berea

---

ONZE LEDEBOERIAANSE, STEENBLOKKIAANSE EN WILD CALVINISTISCHE GRONDVESTEN

Wij leven vanuit den oude gereformeerde richting, als Nederduits gereformeerde kerk. Wij spreken Rodenbergs-Nederlands, wat ook teruggrijpt op ouder Nederlands, en wat tegen al te modern Nederlands is zoals de d/t-regel, net zoals Ledeboer hier tegen streed. Dat wil niet zeggen dat de kerk van vóór 1816 zo moet zijn als ze was, want 1953 moest zeker komen, en men moest zeker nog verder terug naar de Israelitische en Egyptische fundamenten die terugwezen op de amazone voortijden. Wij zijn dus regressief van aard, als een regressieve Nederduits gereformeerde kerk die terugkeert tot het zogenaamde wilde calvinisme, het pre-calvinisme, die het herleid tot de grondteksten, en dat moet ook wel, want de kerk was in gevaarlijke stromen gekomen van het varkens-grieks, oftewel het perverse grieks wat uit z’n context was gehaald door lieden die meer op hadden met marktkunde dan met taalkunde ! Jezus en zijn volgelingen spraken hoofdzakelijk Aramees, dus daar vinden wij de grondvesten van het evangelie. Als we het Grieks erbij halen moeten we ons houden aan de regels van het oude Grieks, en oppassen voor al te westerse moderniseringen, en wij moeten het in Aramees verband blijven zien.

Wij zijn oud gereformeerd, meer nog dan zomaar christelijk gereformeerd. Ook zijn wij calvinistisch gereformeerd. Natuurlijk. Calvijn heeft genoeg gevaarlijke dingen gezegd die we dienen te omzeilen. Vandaar ook de vele studies over Calvijn die wij hebben gehouden.

Geschiedenis is dus een belangrijk punt. We zijn Ledeboeriaans, net zoals de gereformeerde gemeente, de oud gereformeerde gemeente en de gereformeerde gemeenten in Nederland, maar wij zijn niet Ledeboeriaans in het extreme. Ledeboer was profetisch, wilde geleid worden door God, niet door mensenregels, ook niet door godsdienstige mensenregels. Na zijn dood in 1863 splitste het op in Dijkianen en Bakkerianen. Vanuit de Dijkianen ontstonden de gereformeerde gemeenten en oud gereformeerde gemeenten in 1907. De gereformeerde splitste in 1953, en zo ontstond de steenblokkiaanse beweging, oftewel de gereformeerde gemeenten in Nederland, de ggin.

De Heere moet in ons sterker worden, en wij zwakker, opdat de Heere ons overwint, en ons leide, zoals in het leven van Jeremia, en ook in het leven van de predikant D. Bakker (1821-1885), één van de opvolgers van Ledeboer. Hij had die ervaring in 1850, waar H.M. Stoppelenburg (1909-1981) over schreef in het blad Kerkhistorische Kroniek van 1/5 1964.

Als we het over Ledeboer en Steenblok hebben, dan hebben we het over wilden die ook zo ineens in preken hun boekje te buiten kunnen gaan, als de Heere het zo leidt. Zo was dat ook met Bakker die soms uitspraken deed die de gehele gemeente op de kop konden zetten. Zo zijn wij ook ! Wij spreken mensen niet naar de mond, maar moeten het Woord des Heeren doorgeven, zoals de Heere het wil, niet zoals de mensen het willen of verwachten.

Dit gebeurt wanneer de Heere te sterk wordt in ons en overwint, zoals in het leven van D. Bakker. Dat is wat de Jeremiaanse ervaring is, en ook Paulus had die ervaring bij Damascus. D. Bakker had de wereld gediend, stelde H.M. Stoppelenburg, maar zou nu de Heere dienen.

Van Dijke vond Bakker te antinomiaans, stelde H.M. Stoppelenburg, en zo ontstond er scheuring.

DE NOODZAAK VAN HET PROFETISCHE (1994)

Profetisch of demonisch, aan u de keuze
Citaat: Elke gemeente behoort daarom een 'profetische' gemeente te zijn ; iedere gemeente zal z'n eigen vleselijke structuren moeten verliezen om via het oog van de naald onder Gods orde en bescherming te komen.

OVER DE VLOEDGOLF-SERIE

De Vloedgolf is een blad dat een golf van Gods Licht wil zijn in deze tijden van duisternis en angst. We hebben van de Heere de opdracht gekregen om de Weg te banen voor de Heere Jezus en om de mensen de Weg te wijzen naar Hem en hen ook naar Hem toe te dragen. We streven ernaar om Gods Zuivere Woord door te geven voor deze tijd en voor de situaties waarin Gods volk zich bevind. Wij hebben dan ook de roeping om de hedendaagse gevaren aan de kaak te stellen. Wij zijn daarbij niet bang om, als het moet, algemeen aanvaarde zonden te ontmaskeren en te bestrijden. Het gaat om Gods Eer en Heiligheid, die we hoog moeten houden.

Alles wat wij uitgeven en verspreiden is gratis en mag gecopieerd en doorgegeven worden, volgens het gebod van de Heer: 'Om niet hebt gij het ontvangen, geeft het om niet. ' (Matt. 10:7-8)

De noodzaak van profetische gemeentes

Groot gevaar rondom ons !

1 Petrus 4: 11:

'Spreekt iemand, laten het woorden zijn als van God ; dient iemand, laat het zijn als uit kracht, door God verleend, opdat in alles God verheerlijkt worde door Jezus Christus, aan wie de Heerlijkheid is en de Kracht, in alle eeuwigheid ! Amen.'

De atmosfeer rondom ons explodeert bijna vanwege de afgrijselijk grote afmetingen van de demonische legermachten die satan als nooit tevoren stationeert. Ze vuren voortdurend beelden, gedachtes, gevoelens en aandrangen op de mens af, met als doel om en machts-positie te krijgen op aarde. Ze zoeken wanhopig naar een lichaam waarin ze kunnen wonen. De mens, die speciaal gemaakt is met een open en ontledigd hart waarin God zou kunnen wonen, willen ze innemen. Ze willen de plaats hebben die God toebehoort: gelijk worden aan God, de Allerhoogste (Jes. 14: 12-14).

Hoe kunnen we aan dit gevaar ontkomen ?

De Heere Jezus kende dit gevaar maar al te goed en zei daarom:

Johannes 5: 19:

'Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u, de Zoon kan niets doen van zichzelf, of hij moet het de Vader zien doen ; want wat Deze doet, dat doet de Zoon evenzo.'

Johannes 14: 10:

'De woorden, die Ik tot u spreek, zeg Ik uit Mijzelf niet ; maar de Vader, die in Mij blijft doet Zijn werken.'

Jezus stond alleen open voor de beelden, gedachtes, gevoelens en aandrangen van Zijn Vader, en handelde alleen vandaaruit. Zo gaf Hij Zijn Vader alle eer en alle ruimte om te kunnen regeren.

Door het oog van de naald !

Jezus, ons grote voorbeeld, roept ons op om deze zelfde weg te bewandelen, om totaal onder Gods Orde en Bescherming te komen. We zullen onze eigen eer, reputatie, positie, wil, ideeën, begeertes, plannen etc. moeten verliezen, want deze zorgen alleen maar voor wanorde en verwarring en banen de weg voor satans komst en regering op aarde.

Jezus is de enige weg om in het paradijs te komen. We zullen dus allen door het oog van de naald moeten gaan om binnen te kunnen komen ; de poort is eng (Luc. 13: 23-24). Alleen als we onszelf geheel verliezen in Hem zullen we zó klein zijn dat we door het oog van de naald kunnen kruipen (Luc. 9: 23-26).

Hij laat ons dit weten:

Johannes 15: 5:

'Ik ben de wijnstok, gij zijt de ranken. Wie in Mij blijft, gelijk Ik in Hem, die draagt veel vrucht, want zonder Mij kunt gij niets doen.'

Zien wij net als de Heere Jezus de noodzaak in, dat ons gehele leven door God ingegeven behoort te zijn en te worden ? Hij wil weer ons hart openen en ontledigen, zodat Hij weer in ons kan wonen en door ons de wereld weer kan rechtzetten en besturen.

Welke komst verwachten wij ? . . . De komst van de Heere Jezus Christus of de komst van satan ?

Voor wie banen wij de weg ?

'Profetisch' betekent: door God ingegeven (2 Petr. 1: 21).

'Profetisch' betekent: de weg banend voor Jezus Christus (1 Petr. 1: 9-13).

Elke gemeente behoort daarom een 'profetische' gemeente te zijn ; iedere gemeente zal z'n eigen vleselijke structuren moeten verliezen om via het oog van de naald onder Gods Orde en Bescherming te komen.

Nu moet er gekozen worden:

P r o f e t i s c h o f

d e m o n i s c h ?

Aan u de keuze !

Het woord van God is niet voor de verkoop !

Mattheus 10: 7-8:

'Gaat en predikt en zegt: het Koninkrijk der hemelen is nabijgekomen. Geneest zieken, wekt doden op, reinigt melaatsen, drijft boze geesten uit. Om niet (= g r a t i s) hebt gij het ontvangen, geeft het om niet.'

Wij bedrijven geen handel met het woord van God, want zo heeft de Heere Jezus ons dat niet geleerd ; Hij dreef de handeldrijvers met een zweep uit zijn huis, smeet hun geld op de grond en gooide hun tafels op z,n kop (Joh. 2: 14-16). Deze handeldrijvers verkochten vee en wisselden geld. . . Maar vandaag de dag verkoopt men het Heilige Woord van God: Bijbels, Evangelische boeken, tijdschriften en lidmaatschappen, toegangsbewijzen voor Evangelische conferenties en Bijbelscholen etc. . . . Wat zou Jezus doen als Hij vandaag in zijn huis, de gemeente zou binnenkomen ?

Christenen denken vaak dat ze voor de Heere moeten werken en een zo goed mogelijk product moeten leveren, zodat er zoveel mogelijk mensen achter hen aan komen. Ze gaan met haastige spoed massa's peperdure boeken, tijdschriften en andere evangelische attracties ontwerpen. Omdat er vaak geen geld is, of omdat men voor de moeite beloond wil worden, moeten hulpbehoeftige ontvangers voor de kosten opdraaien die op de prijskaartjes vermeld staan.

- Vroeg Paulus geld voor z,n brieven en conferenties ?
- Verkocht Jeremia z'n openbaringen op de profetenkermis ofzo ?
- Kwam er niemand bij Noach in z'n ark omdat hij zoveel geld vroeg voor een plaatsbewijs ?

Laten we even normaal blijven doen, alstublieft, anders komt Jezus terug om er weer met de zweep doorheen te slaan !

Jezus zegt:

Johannes 2: 16:

'Neemt dit alles hier vandaan, maakt het huis Mijns Vaders niet tot een verkoophuis.'

Jezus zegt dat als we het Eeuwige Leven willen beërven, dan moeten we handelen zoals de barmhartige samaritaan (Luc. 10: 25-37) ; deze verbond de wonden van een beroofde en mishandelde man, goot er wijn en olie overheen, waar geen prijskaartje aanhing. Hij zette de man op z'n eigen rijdier, bracht hem naar de herberg en verzorgde hem.

Lucas 10: 35:

'En de volgende dag stelde hij de waard twee schellingen ter hand en zeide: verzorg hem en mocht gij meer kosten hebben, dan zal ik ze vergoeden, op mijn terugreis.'

Ik wordt altijd zo warm van binnen als ik dit verhaal lees. Het spreekt van èchte Liefde. Dan zie ik Jezus zoals hij werkelijk is: Barmhartige, Vrijgevende Liefde ! De Liefde, die zichzelf niet zoekt. De Liefde, die niet denkt: 'ja maar ik dan', of: 'hoeveel zal ik er nu weer eens voor vragen'. Neen ! De Liefde wordt juist verzadigd door te geven zònder er iets voor terug te krijgen. De Liefde vergeet zichzelf en vind z'n ware geluk in het blijmaken van de ander. Als we op onszelf gericht blijven, dan zullen we nooit de ware Liefde van Jezus Christus kunnen ervaren en dan kunnen we nooit ècht gelukkig zijn.

'Geven' baant de weg voor de komst en regering van de Heere Jezus op aarde. Er ontstaan dan kanalen, waardoor Hij kan komen om Zijn Leven en Overvloed in deze wereld te brengen. 'Nemen' baant de weg voor de komst van satan op aarde. Er ontstaan dan kanalen, waardoor de vorst van de duisternis kan komen om zijn dood en verderf af te leveren.

De geest van overmoed (Rom. 12: 3), behorende tot de categorie van de hoogmoed, is uitgezonden om mensen op te blazen met plannen en krachten om dingen op te zetten waar ze nog niet aan toe zijn ! Hij is de oprichter en de grote baas van de gehele evangelische Markt !

Hij kweekt de geest van zelfzucht (Fil. 2: 3-8), die de uitgehongerde consumenten dan de rekening geeft en beloond wil worden voor het gedane werk, om de gemaakte kosten te dekken en zelfs te overtreffen.

Tezamen kweken ze de geest van eerzucht (Joh. 7: 18-19) en de geest van geldzucht (1 Tim. 6: 2b-21), die hun producten wil laten groeien op de evangelische Markt.

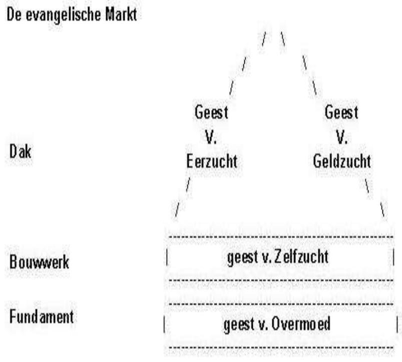

Laten we deze boze geesten weer met de zweep uit Gods tempel drijven: uit onszelf ! Uit de gemeente !

We moeten allemaal weer leren wachten op Gods Geest en alleen datgene wat we hebben ontvangen van God geven. Dan zal God alles kunnen vermenigvuldigen en dan is er volop voor iedereen. Geduld is een schone zaak ! Toen de Jeere Jezus eens tot een grote groep mensen had gesproken (Marc. 6: 34-44), wilden de discipelen hen zelf het voedsel laten kopen. Maar Jezus zei: 'geeft gij hun te eten'. Ze moesten in puur geloof en vertrouwen luisteren en handelen naar Jezus woorden ; Hij voorziet altijd !

Filippenzen 4: 19:

'Mijn God zal in al uw behoeften naar Zijn Rijkdom heerlijk voorzien, in Christus Jezus'.

De discipelen moesten dat kleine beetje gaan uitdelen wat ze hadden. Doordat ze door dat 'enge poortje' heengingen,

konden ze in Gods Koninkrijk van Vermenigvuldiging en Overvloed komen en kreeg iedereen genoeg te eten. Ja, er bleef zelfs volop over.

Ook moet ik denken aan Petrus, die op eigen houtje ging vissen en niets ving (Luc. 5: 1-11). Maar toen de Heere Jezus hem de opdracht gaf om te gaan vissen, haalde hij zóveel vissen binnen dat de netten bijna scheurden. We moeten leren wachten op Gods seintje ; op Zijn Tijd ! (Onthoudt : dit is een gelijkenis, red.)

Spreuken 25: 6-7:

'Ga niet (vanuit jezelf) staan op de plaats der groten ; want het is beter, dat men tot u zegt: kom hierheen, hoger op !'

2 Korintiers 9: 7-11:

'Een ieder doe, naardat hij zich in z'n hart (door de Heilige Geest) heeft voorgenomen, niet met tegenzin of gedwongen, want God heeft de blijmoedige gever lief. En God is bij machte alle genade in u overvloedig te schenken, opdat gij, in alle opzichten te allen tijde van alles genoegzaam voorzien, in alle goed werk overvloedig moogt zijn, gelijk geschreven staat: Hij heeft uitgedeeld, aan de armen g e g e v e n (dus niet: 'verkocht'), Zijn gerechtigheid blijft in eeuwigheid. Hij nu, die zaad verschaft aan de zaaier en brood tot spijze, zal u zaaisel verschaffen en vermeerderen, en het gewas uwer gerechtigheid doen opschieten, terwijl gij in alles verrijkt wordt tot alle onbekrompenheid (. . .)'

Ps. 131

'Heere, mijn hart is niet hovaardig,

Mijn ogen zijn niet trots ;
Ik wandel niet in grootse dingen,
Nog in dingen die te wonderbaar voor mij zijn.
Immers heb ik mijn ziel tot rust en stilte gebracht
Als een gespeend kind bij zijn moeder ;
Als een gespeend kind is mijn ziel in mij.
Israël hope op de Heere

Van nu aan en voor immer.'

Gods rijkelijke liefde toegebeden.

Uitgave : De Vloedgolf
(ingekort)

HET PAD VAN HET VISNET

Door de hele nieuwe bijbel wordt het beeld van God voorgesteld als een visnet. God was natuurlijk altijd al de visser van mensen, zoals bescheiden werd weergegeven in de oude bijbel, maar God is ook de visser van kennis.

Het visnet is als een geestelijk kompas, een gids, om de weg te wijzen en te leiden tot het beloofde land (Rivieren 15:63), en als een overlevings-zintuig (Rivieren 15:3).

Adam ging door de nachten van het visnet tot het diepere paradijs (Duizen 32:18), en ook het volk Israel en het volk Ismael gingen op het pad van het visnet om zo te leren hun eerlijk loon te verdienen door het hemelse werk. Dat waren gelijkenissen met een diepere betekenis, in de strijd met het vlees. Zij moesten hiervoor door het Pniël gaan, oftewel door de worsteling met God. (Ewa 52:15) Uiteindelijk is het visnet er tot onze opname. Nee, onze vleselijke mens kan dit niet verdienen, die moet juist sterven, opdat het hemelse werk van onze geestelijke mens kan voortkomen.

DE GROTE KERKSCHEURING VAN 1930 - DE KWESTIE OVERDUIN

Calvijn heeft afschuwelijke dingen gepredikt in de Institutie waarvan hij in zijn commentaren weer enigszins losser van probeerde te worden. We hebben het dan over de dubbele uitverkiezing, dat God sommigen uitverkiest tot zaligheid en anderen tot verdoemenis. De mens is niet bij machte het goede te willen, stelt Calvijn in de Institutie, en toch is de mens dan verantwoordelijk voor zijn eigen zonde in die vreemde leerstelling van Calvijn, maar ‘you can’t have it both ways.’ Het was het monster waar Calvijn mee streed en wat hem niet los wilde laten, alhoewel hij in zijn commentaren heel voorzichtig er een weg doorheen toonde en eruit. Voor Calvijn waren dit verborgen dingen waar hij het niet over mocht en wilde hebben.

En toen volgden de eeuwen van strijd tussen institutie en exegese, ook in de gereformeerde gemeente. De gereformeerde gemeente werd opgericht in 1907, toen de kruisgezinden samen kwamen met de Dijkiaanse Ledeboerianen. N.H. Beversluis en D.C. Overduin waren hier ook bij betrokken. Daarvóór was er een groot verval geweest in de jaren 1700, waar Groen van Prinsterer over had geschreven. Van der Groe noemde dat de kerk een nieuw licht wilde, en meer licht, maar hij noemde het ijdel stallicht. De oude paden werden namelijk jammerlijk verdonkerd. H.A. Hofman stelde in het jubileumboekje ‘Alleen uit hem en door hem’ 1907-1977 noemde de doleantie van Kuyper in de jaren 1880 en 1890 een breedaanzwellende machtsmanifestatie die aan de bijna in volstrekte afzondering levende kruisgemeentes voorbij ging. Hij stelde dat rond 1900 een bescheiden groei op gang kwam. Er waren gemeenten ontstaan te Barneveld, Kampen, Lisse, Rijssen-Esch, Tricht, Westzaan, Meliskerke, Rotterdam, Beekbergen, Charlois, Opheusden, en Twello, en vijf predikanten deden daar dienst, namelijk G.H. Kersten, A. Janse, G.C Overduin en Jac. Overduin, en C. Pieneman. H.A. Hofman stelde dat de predikant Fransen,

die in 1898 stierf, jarenlang de enige predikant was. Elias Fransen (1827-1898), zo schrijft H.M. Stoppelenburg in de Kerkhistorische Kroniek, een blad over de afscheiding dat verscheen van 1964-1973, volgde in 1871 de predikant D. Hoksbergen (1800-1870) op in de Kamperse kruisgemeente, één van de oudste kruisgemeenten van Nederland. Dirk Hoksbergen was geboren in Oldebroek. Hij werd in 1835 door H. de Cock als ouderling bevestigd in Kampen in de afgescheiden beweging. In 1840 scheidde Kampen zich van de christelijk afgescheiden gemeenten af en werd met andere gemeenten tot gereformeerde kerken onder het kruis. Zij gingen in 1907 mee met Kersten, nadat zij vanaf 1840 tot Dordts-gereformeerde gemeente waren geworden, een naam die ze pas in 1913 weer loslieten.

In het artikel ‘Iets over het geslacht Hoksbergen’ schrijft G. Ph. Scheltens dat Dirk Hoksbergen 3 jaar na in 1835 als ouderling te zijn bevestigd als predikant werd bevestigd. In 1838 werd hij lerend ouderling, en toen hij predikant was wilde hij geen predikant worden genoemd. Uit de geslachtslijn van zijn jongere broer komt uiteindelijk van de vrouwelijke linie Klaas Schilder voort van de vrijmaking (1944).

Met de vorming van de christelijk gereformeerde kerk in 1869 in een kruizing tussen afgescheidenen en kruisgezinden. Stoppelenburg schrijft verder in zijn artikel over Elias Fransen (1/9, 1966) dat Lisse, Enkhuizen en later ook Tricht, niet meegingen met de christelijk gereformeerde stroming. Deze kruisgemeenten kwamen onder de predikant J.W. van den Broek (1820-1880). Hij was de predikant van Enkhuizen. Toen Fransen predikant in Kampen was geworden als opvolger van Hoksbergen ging hij ook in Tricht prediken, en daarna ook in Lisse.

In 1880 sticht Fransen een vrije gereformeerde gemeente voor hen die uitgetreden waren uit de christelijk gereformeerde kerk, stelde Stoppelenburg. Zij kwamen onder de predikant Frederik Meijer (1833-1890). Daarna stichtte hij gemeentes in Rijssen-Esch, Westzaan, Meliskerke en Barneveld. Bij dit kerkverband van kruisgemeenten sloot zich in 1894 Opheusden aan, die zich van Kuyper hadden losgemaakt. Zij waren verbonden aan de oefenaar C. Pieneman. In 1897-1898 ging Jac. Overduin over van de Kuyperiaanse gereformeerde kerk van Boskoop over tot de gereformeerde kerk onder het kruis van Lisse. Hij werd daar predikant.

G.H. Kersten werd in 1902 oefenaar in Meliskerke. Hij werd in 1905 predikant. D.C. Overduin werd oefenaar in Kampen in 1904, en werd in 1905 predikant. Ook werd er toen in 1905 een gemeente opgericht in Beekbergen, stelt Stoppelenburg. Hij schrijft dat omstreeks 1905 de gereformeerde kerken onder het kruis bestonden uit Barneveld onder A. Janse, Kampen onder D.C. Overduin, Lisse onder Jac. Overduin, Meliskerke onder Kersten, Rotterdam onder Pieneman, en dan waren er nog Beekbergen, Charlois, Opheusden, Rijssen-Esch, Tricht, Twello en Westzaan. Zij deden een poging tot vereniging met de Dijkiaanse Ledeboeriaanse gemeenten in 1905 die mislukte. Pas in 1907 kwam deze vereniging met het overgrote deel van die gemeenten tot stand.

Hofman wijst erop dat de kruisgemeenten min of meer op dezelfde voet leefden als de ledeboeriaanse gemeenten en vrije gemeenten. De vrije gemeenten waren meestal ontstaan na 1869 door uittreding uit de christelijk gereformeerde kerk, vanwege dat deze de bevindelijke prediking min of meer op de achtergrond had geschoven. De vrije gemeenten konden zich hierin niet vinden, voelden zich er niet in thuis. Daarnaast waren er ook nog de oeveriaanse gemeenten van C. van den Oever, die ook min of meer op dezelfde voet leefden. C. van den Oever was vanwege een conflict met collega’s op zichzelf komen te staan, noemt Hofman. Hij was ook een kruispredikant, maar afgescheiden van de andere kruisgezinden. Hij stichtte verschillende gemeenten. Hofman noemt dat de oeveriaanse kerken van Rotterdam, ‘s Gravenhage en Amsterdam in 1907 met Kersten meegingen, oftewel met de gereformeerde gemeente.

Hofman noemde dat al deze gemeenten verzetsgemeenten waren tegen de tijdgeest. Fransen klaagde over de verleidingen en de lichtzinnigheid waarin velen verdronken. Er was bekering zonder zondekennis, wat het begin van het evangelie en van de bekering dient te zijn (zie zondag 1).

De stelling van de predikant Fransen zou centraal staan in de 1953 beweging, de steenblokkiaanse beweging. Men zou met niets minder genoegen meer stellen dan dat de zondologie ten volle zou zijn hersteld. Predikanten zoals R. Kok, ook al noemde hij het belang van de ellendekennis, zou het niet genoeg benadrukken, en er waren meerderen. Er kwamen snelwegen door Getsemané en Golgotha.

Hofman stelde dat Kersten al veel eerder wilde verenigen, in 1903, toen Kersten nog oefenaar was. In 1905 liep de vereniging helemaal mis. Hofman stelde dat de afgevaardigden van de kruisgemeenten opmerkten dat ze door de ledeboerianen niet koel maar honds waren behandeld. (p. 17 Alleen uit hem en door hem) Kersten wilde de moed niet opgeven en ging er diplomatiek mee om. In 1906 kwam er wat erkenning over en weer, stelde Hofman. In 1907 was er weer een gezamenlijke vergadering. N.H. Beversluis was voorzitter, en Kersten was scriba. Er waren afgevaardigden van 13 kruisgemeentes en van 22 ledeboeriaanse gemeentes. Uiteindelijk

ging niet iedereen mee, want ook ontstonden de oud gereformeerde gemeenten onder Boone.

Hofman stelde in ‘Ledeboerianen en Kruisgezinden’ (1977) dat 1907 begon met 35 gemeentes en 8 predikanten, oftewel de gereformeerde gemeenten. Dit waren gemeenten die niet met 1869 waren meegegaan. Hofman stelde dat Ledeboer veel ophad met de predikant Bakker. Ledeboer had hem verschillende malen aangeboden hem als predikant te bevestigen.

Bakker was geboren in 1821 als zoon van een boer. Zijn vader stierf toen hij 15 was. Bakker kwam in de financiële problemen op zijn boerderij. Hij werd hier moedeloos van. Bij de kapper was er een zeventigjarige man die zei van zichzelf dat hij al wel te oud zou zijn om nog bekeerd te worden, stelt Hofman in zijn beschrijving van het leven van Bakker. De oude man stelde dat bekering gebeurde tussen de 20 en 30 jaar, maar daarboven zelden. Bakker was 29 jaar. Bakker raakte hiervan in paniek. Hij dacht dat hij niet uitverkoren was, en wilde zelfmoord plegen. Toch hield iets hem daar van af. Hij kwam daarna in contact met Ledeboer. Hij had enige geloofs-ervaringen gehad. Ledeboer kwam toen naar hem toe in ‘s Gravenpolder, want hij had getoond dat hij diepgaande ellendekennis had ontdekt. Ledeboer bleef zes weken in ‘s Gravenpolder en zette daar een gemeente op. Bakker ging meer en meer prediken. Toen de predikant van Dijke eens naar ‘s Gravenpolder kwam om daar te prediken konden ze het niet met elkaar vinden over de theologie. Bakker bleef bij zes gemeenten, en van Dijke bleef bij de andere vijf. Van Dijke noemde Bakker een antinomiaan. De Bakkeriaanse gemeenten werden later tot Nederduits gereformeerde gemeenten. Later sloten enige Bakkeriaanse gemeenten zich aan bij de gereformeerde gemeente, en anderen bij de oud gereformeerde gemeente. Hofman noemt de Bakkeriaanse gemeenten een zijspoor in het ontstaan van de gereformeerde gemeenten.

Toen de gereformeerde gemeenten ontstonden in 1907 was de Ledeboeriaan Boone hier niet over te spreken. Hij wilde bij Ledeboer blijven, bij het Dijkiaanse en Bakkeriaanse, en wilde de naam oud gereformeerde gemeenten bij voorkeur. Kersten stelde dat wat oud was de verdwijning nabij was. In december 1907 onttrok Boone zich van het kerkverband met negen gemeenten, stelde Hofman. Boone deed in 1932 een poging om de breuk te herstellen, maar keerde daarna weer om.

De Bakkeriaanse gemeenten werden verder niet bij 1907 betrokken.

C. van Holten schrijft in zijn boek ‘In het Jubeljaar, 1930-1980, 50 jaar gereformeerde gemeente in hersteld verband te Rotterdam’ (1981) dat D.C. Overduin in 1875 geboren was als zoon van Jac. Overduin. D.C. Overduin was betrokken bij de vereniging van 1907.

J. Overduin kreeg te maken met aanmerkingen op zijn prediking. De gereformeerde gemeente was bang voor eenzijdigheid. Er mocht geen misbruik zijn van genade. De gereformeerde gemeente vond dat J. Overduin (1881-1963) en zijn broer D.C. Overduin (1875-1946) te vrij en soepel predikten. J. Overduin werd verweten de verantwoordelijkheid van de mens te weinig te benadrukken, stelt van C. van Holten. (p. 13) Er zou teveel nadruk liggen op de onmacht van de mens, door de eeuwige raad van God, wat we ook in de institutie van Calvijn zien, en waarvan hij zich min of meer probeert los te maken in zijn commentaren. Deze moeilijkheden stoken de kop op in 1928. Deze strijd zet zich door tot 1930, tot een grote kerkscheuring in de kwestie Overduin.

Van Holten stelt dat het een strijd is om de verhouding tussen God’s vrijmacht en de roeping van de mens. D.C. Overduin zou ervan zijn beschuldigd hiermee te eenzijdig om te zijn gegaan, het te hebben onderbelicht. Er zou geen sprake in zijn theologie kunnen zijn van twee willen. C. van Holten stelt dat de mens zich niet achter zijn onmacht mag verbergen met als reden de soevereiniteit van God, want de mens is en blijft verantwoordelijk. D.C. Overduin was wars van alles wat van de mens komt of van enige deugd om God te behagen, stelt C. van Holten. Al met al vreesde de gereformeerde gemeente voor antinomianisme. Het liep uit op een breuk. Zo ontstond de gereformeerde gemeente hersteld verband. Sliedrecht en Giessendam waren weggescheurd. Ook in Rotterdam was er een groep die zich afscheurde, om D.C. Overduin te volgen. Deze kerken hingen als los zand aan elkaar. Sliedrecht werd in 1962 een christelijk gereformeerde kerk, Giessendam werd een oud gereformeerde gemeente en Rotterdam werd in 1980 een christelijk gereformeerde kerk, als laatst overgebleven gereformeerde gemeente hersteld verband.

DE KLOKKENMAKER

Het was verschrikkelijk.
Het waren mensen van wie ik hield.
Ze grepen naar de drugs.
Ze gingen door sneeuw en ijs tot de beer van de eeuwige dood.
Zo hoefden ze niet meer te lijden, maar ze stierven,
en zo stierf ook een stukje van mezelf.

Ze maakten hiervoor een lange tocht, op zoek naar warmte,
op zoek naar de beer.
De beer was niet makkelijk.
Ze zouden ermee moeten worstelen.
Hij gaf zijn drugs niet zomaar.
Een hoge prijs moesten ze ervoor betalen.
Ze moesten leven van de dood.
Ze werden zijn huurmoordenaren.

Er ging een hoop geld in om.
Het was een markt.
De beer was een slimme marktkoopman.
Het was een warlock, een heks,
en hij was dronken van het bloed van zijn slachtoffers,
komende tot een zalige en eeuwige dood.
Kon hem het schelen.
Alles ging hem om geld en drugs.
Anderen waren voor hem niets waard,
als wegwerpartikelen,
als sigaretten.

Velen gingen tot deze man.
Ze vonden het leven te zwaar.
Ze wilden de prijs niet betalen voor het geheimenis.
Ze wilden zo snel mogelijk van het lijden af ten koste van anderen,
over de ruggen en de lijken van anderen heen.
Om hun geweten te sussen begonnen ze de anderen te beschuldigen,
begonnen ze redenen te verzinnen waarom ze dit moesten doen.
Het was onderdeel van de drugs.
Het was een blame game.

Ik zag ze voor mijn ogen in het ravijn storten,
Ik zag ze met hun auto's de rivier inrijden,
Ik hield van deze mensen.
Ik hoopt dat ik slechts droomde.
Waarom hadden zij hun zielen aan de duivel verkocht ?
Moet je dan nog grotere ellende maken om de ellende op te lossen ?
Grote draaikolken sleurden hen de dieptes in.
Het was de koning van de oceaan.

Ik hoopte dat ik droomde.
Ik hoopte dat het niet waar was.
Misschien was ik wel ziek, en niet zij.
Ik keek naar de beer, en zijn ogen zeiden genoeg.
Het was een bloeddorstig beest.
Of zag ik het verkeerd ?
Ik twijfelde.

De ogen van het beest verscheurden zielen.
Op het laatst bestonden zij niet meer.
Zij hadden hun harten aan hem overgegeven.
Zij waren onderdeel geworden van de drugs.
Het was de drugs van de eeuwige dood,
van onwetendheid is zaligheid.

Ze wilden het niet weten.
Waar vochten ze voor ?
Ik weet het niet.
Ze waren in vergetelheid.

En het werd kouder.
En de beer nam hun harten in.
En zij bevroren, en werden tot ijsbomen.
Hier werden zij tot steen.
Geen leven meer van binnen.
Ik zag de zaligheid op hun gezichten.
Ze waren dood door moord.
Het was hun drugs.
Ze hadden er hun leven voor gegeven.
Nu straalden ze, maar het licht deed pijn aan mijn ogen.
Ik kon hen niet waarschuwen.
Dat wilden ze niet, en ze waren toch dood.
Ze waren poppen van de beer.
Ze gingen in lange gewaden door de sneeuw,
als monniken.
Maar ze waren dood.
Eeuwig dood.

Alles stopten ze weg.
Er mocht niet over gesproken worden.
Ik kon alleen maar rennen, en wenen.
Ik moest mijzelf in veiligheid brengen.
Ik kon hier niet mee leven.
Waarom ? Waarom ?
Of droomde ik het maar, was het één van mijn vele nachtmerries ?
Of was ik ziek, ijlde ik maar ?

Ik had het koud, dat wel.
Ik moest de duisternis vinden, want het licht vrat aan mij.
Dit licht was vals, met zoveel illusies.
Dit licht was dodelijk, eeuwig dodelijk.

Al deze lichten stierven weg in de nacht.
Ze doodden ook henzelf.
Van moord kun je niet leven.
Geen moordenaar heeft eeuwig leven in zich.

De bek van de beer was rood van bloed.
Van de dood kun je niet leven.
Het was als rood gesteente.

En ik hoorde gegil.
Wie kan hier mee leven ?
En ze gaven zich over aan de beer.
Maar ik wilde het geheimenis van de beer kennen.

En ik zag hen geloven in het ene en eenmalige,
voor het andere was geen plaats.
Ik zag hen geloven in het eerste,
maar de eersten zullen de laatsten zijn.

De beer was wreed en genadeloos.
Er was een eeuwige straf voor hen die zijn product niet kochten,
en daarom kochten de mensen het,
en hen werd geschonken een eeuwige dood.
Zo hoefden ze het gegil niet te horen,
en niet onder ogen hoeven te komen dat het een leugen was.

Gewillige gaven ze zich over aan de leugen,
wat toen tot waarheid werd.
Als makke schapen kwamen ze tot de beer die hen bedreigde.
Het Stockholm syndroom werd tot een Zweden syndroom,
en toen tot het Europa syndroom.

Ze hadden er nu over verenigd en over vergaderd,
en zouden nu het product verkopen.
Onder bedreiging, dwang, oplichting en chantage.
Niets ging hen te ver, als het maar verkocht werd,
als zij maar eeuwig dood konden blijven
voor het gegil van hen die beweerden dat het een leugen was.
Hoe ver moet je gaan ?

Hoe diep kun je dalen ?
De beer heeft er een handel in, en verlegt telkens zijn grenzen,
om steeds dieper te grijpen,
totdat de eeuwige dood heeft ingezet,
en niet meer kan worden weggerukt.
Het is nu eenmaal onderdeel van de drugs.
Men moet al die rituelen blijven doen
om de drugs te laten werken,
anders had het nooit kunnen bestaan.

'Ik kan het niet, ik kan het niet !' riep ik.
Ik probeerde het uit te spugen, maar ze dwongen me het te slikken.
Nu was ik één van hen,
maar van binnen protesteerde ik.
Ik ging demonstreren.
En daarom stond ik op een zwarte lijst.
Ik moest een slaappil wezen, net als de anderen.
Maar de beer kon het lijstje niet eens vasthouden,
en kon het niet eens lezen,
en daarom vergiste hij zich de hele tijd.
De beer was verstrooid.
Ook was de beer vergeetachtig.
En zo kon ik ontkomen.
Ik waarschuw kinderen daar niet te komen.
Maar dan heb ik het gedaan, want ze gaan er graag naartoe.

Voor zovelen is het routine geworden,
ze gaan er dagelijks naartoe.
Van hun vergeetachtigheid moet ik het hebben.
Ze zijn afwezig en hebben nergens tijd voor.

Het is een gevecht met een ijsbeer,
en er zijn beren in de zee.
Zij voeren oorlog tegen hetgeen zij niet begrijpen,
maar van hun vergeetachtigheid moet ik het hebben.
Ze zijn immers dood,
als een stilstaande klok die twee keer per dag gelijk heeft,
en de rest niet kan volgen.

Ik moet het hebben van stilstaande klokken.
Ze geven me tweemaal per dag informatie.
Er zijn bijna geen werkende klokken meer in dit land.
En daarom ben ik klokkenmaker geworden.

Soms wordt ik bezocht door een beer,
die mij kapotte klokken probeert te verkopen,
maar dan laat ik hem werkende klokken zien.
Dat vind hij maar niks.
Hij blijft zijn kapotte klokken verkopen,
onder zware bedreigingen.
Velen kopen het,
want werkende klokken vinden ze te duur.
En soms koop ik wat kapotte klokken,
om de onderdelen ervan te gebruiken om
werkende klokken te maken.

De beer en zijn kapotte klokken,
Ik snap niet wat hem bezield.
Maar de onderdelen zijn goed bruikbaar.
Ik ben klokkenmaker in hart en nieren,
dus ook geinteresseerd in kapotte klokken.
Ze inspireren mij, zij maken mij blij,
ze geven het leven zin, en maken van het leven een uitdaging.

Hoog in mijn toren woon ik met mijn klokken.
Ik geef ook lessen klokkijken.

De beer is nog steeds een klokkendoder,
een klokkenhater, en daarom verzamelt hij kapotte klokken.
Hij is een klokkenbreker, een klokkenvernieler,
een vandaal.
Altijd zie ik hem rondsjokken met zijn kapotte klokken.
Hij is de klokkenjager.
Hij is in oorlog met klokken.
En, nu ja, soms moet er tegen bepaalde klokken gestreden worden,
tweemaal per dag sta ik aan zijn zijde.
Tweemaal per dag hebben we een gezamenlijke vijand.
Er is namelijk ook zoveel vals leven,
waar we de eeuwige dood tegen moeten sterven.

De beer, koning van de gestopte tijd,
koning van het einde,
en soms moet de tijd ook even stoppen.
Zoveel klokken in de rivier gedumpt,
want ze dienden de mens niet meer,
maar de leugen.
Daarom zwemt de beer nog altijd in rivier en zee,
om te zoeken naar zijn klokken.
Hij is een klokzoeker, een klokjager,
een verzamelaar van kapotte klokken.
Hij bouwt zijn rijk van kapotte klokken.

Ik ben de klokkenmaker.
De klok is het hart van de machine.
Ik heb geen tijd voor vreemde versjes.
Dat staat niet op de kalender.

Klokken zijn ook bruggen.
Ik ben daarom ook een bruggenbouwer.
Dat neemt niet weg dat ik velen zag sterven die de beer volgden.
het is een trauma, het is een klok.
Het lijden is een klok.

Klokken zijn ook muren.
Zo is de klok een gids.
De klok is een kompas.

Ik staar naar de beer.
Nee, het is geen knuffelbeer.
Het is dodelijk.
Hij houdt van kapotte klokken en kapotte kompassen.
Zo leidt hij hen voort tot een dodelijke eeuwigheid.
Een poppenmaker is hij.

Uitgave : schoolsupermarkt

VAN TESSALONIKA TOT BEREA

Wie denkt dat het Judaïsme en het christendom zomaar vanuit het niets ontstonden zijn geen Bereërs, hebben hun huiswerk niet goed gedaan, kennen de etymologie en de grondteksten niet. Het kwam overwaaien van veel oudere

religies, zoals die van Egypte en India. Het kwam overwaaien vanuit de amazone voortijden. Calvijn stelde dat God eerst als een moeder tot de mens kwam, maar de mens wilde haar niet, en vandaar dat het westerse christendom het steeds meer ging vermannelijken, ook dwars door de reformatie heen.

Siwa rijdt op zijn rund, wat we ook weer tegenkomen in de nieuwe bijbel in de verhalen van Ezau (Sjoe, Shu, Egyptisch), als een beeld van het bedwingen van het oervlees, de chaos. Brahma is de oerkennis. Zij raken in gevecht, terwijl zij in wezen bij elkaar horen. Vishnu probeert hen dat duidelijk te maken. Zij komen voort vanuit de voortijdse amazone dieptes, dus ze staan niet op zichzelf. De namen staan niet op zichzelf, maar zijn meer titels verbonden met hun namen. Vishnu is F-Zuni. F/V was in de voortijd een letter van de opvoeding, of titel van de opvoeder, verbonden aan de moederborst, dus in die zin was de amazone Zuni stam een beeld van de opvoeding. Brahma komt van de voortijdse godin Bori, Bere of Bara, de jachtsgodin. Bere-M betekent de geboden van Bere, wat in principe het verschijnsel was van Mozes op de berg Sinaï waar hij de geboden ontving.

Paulus en Silas moesten vluchten naar Berea, omdat de Tessalonicenzen niet openstonden. De godin Berea was de jachtsgodin en godin van het harde werk. De Bereërs waren ijverige leerlingen. De plaats Berea begon als een amazone nederzetting, net als Efeze en andere soortgelijke plaatsen. Berea ligt in Centraal Macedonië wat eerder ook Centraal Rebekkah werd genoemd. Het waren dus Rebekkaieten. (Zie Nederduits gereformeerde dogmatiek, deel 8)

De Joodse Tessalonicenzen waren kortzichtig en niet open, onderzochten het ook niet, terwijl de Joodse Bereanen dat wel deden. Ook wij moeten net als Paulus en Silas van Tessalonika tot Berea gaan. Ik had eens een droom dat Tessalonika gevuld was met gevlekte jachtshonden, als een beeld van het vlees wat de mens achternajaagt, zoals ook Paulus en Silas werden achtervolgt.

Uiteindelijk moest Paulus verder trekken naar Athene, de oorlogsgodin, wat in de voortijd Bilha-Areta was, de godin van de opvoeding en oefening tot de oorlog. In de Griekse grondteksten was Paulus, net zoals Petrus, een volgeling van de oorlogsgodin Areta. Vele Griekse filosofen waren Aretaïeten, volgelingen van Areta. De brieven van Paulus zijn gebaseerd op de Egyptisch-Griekse filosofie, die later meer en meer verkerstend werden in het westen.

Nu, qua hexagrammen van de I Ching, één van de grote voorlopers van de oude bijbel, komen we dan terecht op de B-hexagram, nummer 23, oftewel de exegese. In Egypte was de B-hieroglyph, uitgebeeld door een voet, hier ook een beeld van, van de terugkeer tot de wortels. De B-hexagram in de I Ching is het vrouwelijke dat het overmannelijke terugdringt en overweldigt, en ook is het het donkere, oftewel het verborgene, wat het licht terugdrijft, in de zin dat het geheimenis wordt uitgelegd. De B-hexagram is daarom ook dominant geweest in de val van het geheimhoudingsregime van Syrië, en van de inname van de beruchte Sednaya gevangenis, wat gewoon een slachthuis was. Nauw verbonden aan deze hexagram is de F-hexagram, hexagram nummer 24, de terugkeer. De F-hieroglyph is in de voortijden de hieroglyph van de opvoeding, dus we hebben hier te maken met de terugkeer tot de moeder. Het moederlijke overweldigt het overvaderlijke, en dringt het terug in de juiste bedding.

De donkere K'Ali, oftewel de vissersvrouw en onderwijzeres Ali, danst op het lichaam van de blanke Siwa, die zich onder haar voeten heeft neergeworpen om aan haar woede tegemoet te komen, om haar proberen te kalmeren. We zien dit gebeuren in zowel hexagram 23 als 24. De B-hexagram, 23, is zeer belangrijk, omdat het het afpellen voorstelt, de ontmaskering, oftewel de diepte peilen van de zondeval, de grootte onder ogen komen van de zonde (zondag 1, 1953-beweging), wat de diagnosering betekent. het leren richten in de jacht. Hexagram F, 24, is de terugkeer tot de moederborst, de wedergeboorte. Zonder de B-hexagram van de verdieping is er geen toegang mogelijk tot de F-hexagram.

1e Jaargang, nummer 1, 16 december 2024

VISWATER

Blad voor nieuwe bijbelse theologie

In dit nummer : Aanvullingen op de genesis, de exodus en het evangelie, Bespreking Duizen en II Kamba, en Het bloed van christus - de grieks-romeinse kerk en de leer van de onfeilbaarheid

---

AANVULLINGEN OP DE GENESIS, DE EXODUS EN HET EVANGELIE

In de nieuwe bijbel worden belangrijke aanvullingen, missing links, gegeven op de genesis, de exodus en het evangelie. Daar was de mensheid eerder niet klaar voor.

Mensen, luister, als gij wijs wilt worden, dan luistert gij tot wat de geestelijken vandaag de dag tot de mensheid spreken, want zij verkondigen het Woord des Heeren, niet het woord van de media, of het woord van de dokter, of van welk ander aards systeem dan ook. Als er over kroon wordt gesproken dan denkt de mens vaak direct aan een kroon op het hoofd. Paulus heeft het er ook over.

Weet gijlieden niet, dat die in de loopbaan lopen, allen wel lopen, maar dat een de prijs ontvangt ? Loopt alzo, dat gij dien moogt verkrijgen. En een ieder, die om prijs strijdt, onthoudt zich in alles. Dezen dan doen wel dit, opdat zij een verderfelijke kroon zouden ontvangen, maar wij een onverderfelijke. (I Korinthe 9:24-25)

Sommige vertalingen zeggen : ‘krans’. Nu, luister goed, u heeft een strijd te strijden tegen het vlees. U staat in de renbaan met het vlees. Hoe gaat het daarmee ? Bent u het aan het winnen, of is uw vlees het aan het winnen ? Zorg dat je deze wedstrijd wint. Het vlees heeft geen goede plannen met u. Als het vlees het wint, dan zal dat geestelijk verderf brengen. Dan is het een heilloze weg. Hebreeën 12 spreekt over ‘met volharding de wedloop lopen’.

Als we het over de kroon of krans hebben, dan denken vele mensen dus direct aan iets wat op het hoofd gezet wordt. In het Grieks is de kroon of krans de stephanos, Stefanus. Deze droeg Jezus ook aan het kruis, maar dit was een doornenkroon. Het wortelwoord, akmen, spreekt over een absoluut dieptepunt. Als we aan Stefanus denken, die werd gestenigd. Hij was een martelaar, net als Jezus.

De predikant C. Vos sprak in de Waarheidsvriend van de gereformeerde bond, in 1978, ook over de tekst van 1 Korinthe 9. Hij noemt de wedloop die Paulus beschreef de enige wedloop die echt zin en waarde heeft, oftewel eeuwigheidswaarde. Hij stelt dat de geestelijke vijanden, de wereld, die loop niet graag zien en ons proberen er vanaf te houden. Hij stelt dan de vraag of wij deze loopbaan lopen, of dat we slechts belangstellende toeschouwers zijn ? Het is een dodenren, stelt hij, als we deze lopen voor allerlei begeertes. Dat zou een rampzalige loop zijn. (7/9 1978)

Nu, deze strijd, deze wedloop, wordt vaak weggeduwd door het excuus van geloof en genade, dus de geestelijke vijanden kunnen ook heel godsdienstig worden om ons proberen tegen te houden, alsof het alleen maar daar om gaat, en zo zijn geloof en genade vandaag de dag tot grote afgoden geworden voor de luien, de lauwen, en de laffen, voor de toeschouwers en hen die op de vrije, vrolijke brede weg hun ‘renlopen’ houden.

En nog steeds denken velen dat het slechts een kroon is voor het hoofd, dat het iets is wat je kunt opzetten en afzetten. De nieuwe bijbel laat echter zien wat het daadwerkelijk is en betekent :

‘Daarom is het van belang een
ontmoeting te krijgen met de rode
prisma, die zich niet aan de
oppervlaktes bevindt, maar in de
eeuwige diepte, waar een mens alleen
door volhardende honger kan komen,
door het volharden in het ijs.
Geef het niet op voordat je over de
eindstreep bent gegaan.
Het boek Filippenzen gaat over het
alles achter laten om op de kroon te
jagen, in het Aramees het jagen naar
betekenis, een gedeelte van een boek,
een zintuig.
Het gaat om de kroon van de
besnijdenis, als de rode kroon, het rode
zicht. Als de mens het rode zicht
ontvangt dan is dat een zeker weten,
een besef dat alles een visioen is waarin
je kunt verdienen, waarin je het rode
kunt opbouwen.
Het rode zicht is een subtiele rode
gloed waar alles uit voort komt. Het is
het nieuwe zintuig van onderscheiding
waardoor de mens de verdichtende
krachten kan omzeilen.
In het boek Filippenzen is er de
strijd tussen de asceten en de vijanden
van het ascetisme die de buik als god
hebben, oftewel de strijd tussen
ascetisme en hedonisme.
Daarom is het zo belangrijk om uit
te strekken naar de rode kroon, wat
begint als de spotkroon.’
IV Werktuigen 7:72-78

Het gaat dus om de kroon van de

besnijdenis, zegt dit schriftgedeelte uit de nieuwe bijbel, wat dus om het lichaam zelf gaat, waar de besnijdenis heeft plaatsgevonden, dus het kan overal zijn, als een litteken. Dit litteken ontwikkelt zich dus tot een zintuig van onderscheiding, wat de eigenlijke krans is, zegt het schriftgedeelte. Laten we dit even tot ons doordringen.

Wat voor kronen hebt gij achterna gelopen in uw leven ? Als het kronen zijn die je op of af kunt zetten, dan kan het weer gestolen worden. Werk dus aan de besnijdenis, het overwinnen van jezelf. God wordt in de nieuwe bijbel vergeleken met een visnet. De besnijdenis is hiertoe de weg. Het visnet is ook een beeld van het hemelse woord en onderwijs. Laat je aardse visnet achter je, en kom tot het hemelse visnet, en je weet dat dit alleen door de besnijdenis kan, anders staat je vlees je in de weg.

Het is dus een gevecht met je vlees, en dat moet weggekapt worden. Paulus zegt dan ook verder : 'Ik loop dan ook niet maar in den blinde en ik ben geen vuistvechter, die zo maar in de lucht slaat. Neen, ik tuchtig mijn lichaam en houd het in bedwang.' Er moet dus een zekere discipline zijn in de studie en de training. Dat moet ook wel als je de wedstrijd van je vlees wil winnen.

Dan komt het beeld van de hemelse vissers ons tegemoet. Wij moeten vissers van mensen zijn, en vissers van kennis, van studie dus. Als we vissers worden van letterlijke vissen, van God's schepping, dan zouden we het spel hebben verloren, en zouden we terug moeten naar start, als onze voeten zich hebben gehaast om bloed te vergieten, en we zo natte voeten hebben gekregen. Dan rust het bloed van God's schepping aan onze handen. Dan gaan we terug naar start in het spel, of de gevangenis in. Leer dus wat het ware vissen betekent. Het is een mooi beeld, wat nooit zo afschuwelijk had mogen worden zoals ze op de aarde uitbeelden.

Het ware vissen is de strijd tegen je eigen vlees, tegen de zondemacht, tegen de leugen en de onwetendheid dus, oftewel het ware vissen is de hemelse studie. Alleen zo kun je de steden van het beloofde land innemen.

In de nieuwe bijbel moesten de vromen komen tot het visnet van het hemelse onderwijs. Dat kon alleen door de besnijdenis, maar weet u, de mens heeft zoveel uitvluchten om maar niet besneden te hoeven worden. De besnijdenis wordt vaak ook maar half gebakken verricht. Daarom spreekt de nieuwe bijbel over het belang van een volkomen en blijvende besnijdenis, waarvan het halssnoer van de leerstellingen een beeld is. Dit halssnoer dient men te verkrijgen. Het wordt achtergehouden door de reus Goliath. Die heeft een aards, vals paradijs gebouwd waarin de mens is afgeweken van de leerstellingen, en elkaar en de dieren onderdrukken, het ene ras boven het andere ras hebben gezet. De mensen hebben de dieren op een lager plan gezet door de geest van Goliath. Gelukkig doen heel veel mensen daar niet aan mee.

En Goliath heeft een vals boek des levens gemaakt wat onder de mensen is. Het is het woord van de menselijke overleveringen en regels. De besnijdenis van Ismael wordt bespot, stelt de nieuwe bijbel. Men heeft de samenleving geromanticeerd. De nieuwe bijbel stelt dat een man zonder de besnijdenis helemaal niet tot een vrouw kan komen. De mens leeft dus in illusies. Dat is wat we de matrix noemen. Het is het waarheidsgehalte van een flutromannetje. Het is een ordinair roddelblad. Dat is niet wat de waarheid is. Men heeft zichzelf allerlei kronen lopen opzetten die door roest en bederf aangevreten kunnen worden. Het zijn de kronen van het beest. En een vrouw rijdt erop, zeggen zowel de oude als de nieuwe bijbel. Zij is dronken van het bloed van de martelaren, van de profeten en van de dieren. Zij is een hoer. Het gaat haar om het uiterlijke vertoon, en de uiterlijke betekenissen, het voor de hand liggende, lekker makkelijk.

Calvijn stelde dat alleen de besnijdenis tot het beloofde land leidt, waar de nieuwe bijbel ook op wijst. We mogen dus om de besnijdenis bidden. Het is de enige weg. Niet door allerlei menselijke afgoden, niet door schietgebedjes of opzegversjes of snelformules. Mensen, luister goed, want men is er langsheen gegleden. Dit is het tijdperk van lauwheid. Je ziet de smoesjes overal om je heen. Het zijn virussen. De mensheid is gehacked. Het is ransomware. Je komt niet zomaar bij het halssnoer van de leerstellingen. Je moet Goliath verslaan. Je moet Hebron innemen. De wedloop wordt uitgevochten op het smalle pad, niet op de brede, vrije, vrolijke weg. Ga niet op de weg van de brave Hendrikken, want dan kom je bedrogen uit.

Deze wedloop is dus een leren vissen. Het is het visnet leren bemachtigen, wat dus de ware kroon of krans is. We mogen een relatie aangaan met het visnet, stelt de nieuwe bijbel, en dat kan alleen door de besnijdenis. Het vlees mag er niet tussen zijn. De besnijdenis is het hart van God, stelt de nieuwe bijbel, het hart van het Visnet. De besnijdenis komt niet zomaar. Er moet voor gestreden worden. Het besnijdenismes wordt namelijk achtergehouden. De aardse mens is in een roes, en wordt door de geestelijke vijanden in deze roes gehouden, koste wat het kost.

De besnijdenis op zich is een oorlogsloon. Het komt je niet aanwaaien. De mens heeft het verdreven. God heeft niets in te brengen bij de mens. De mens heeft zichzelf tot God gemaakt, en mag niet op z'n

teentjes getrapt worden door God. Dagelijks wordt God gekruisigd. De mens is een groot virus. De gereformeerde vaderen noemden het aardse leven een ongeneeslijke ziekte. Calvijn stelde dat het leven waarmee de mensen zich vleien de ergste dood is.

Dan hebben we het geestelijke visnet nodig. Daar mogen we voor bidden. Dan hebben we deel met God aan het kruis.

De nieuwe bijbel noemt de besnijdenis van het hart de weg om weer kind te worden. (Vissen 5:25)

Bidt daarvoor, strijd daarvoor, werk daaraan, want de aardse volwassenheid is een ernstig virus in deze wereld, die alles, maar dan ook alles, heeft weggevreten. Door valse volwassenheid vielen Adam en Eva uit het paradijs. Het is een ernstige hersenziekte. Paulus waarschuwde Timotheus dat er een tijd zou komen waarin kinderen massaal hun ouders ongehoorzaam zouden zijn. Hun harten zouden koud en egoïstisch zijn. Dat tijdperk is nu aangebroken. We zien het overal om ons heen. Het is het virus van de valse, hebzuchtige volwassenheid. Het is zelfgenoegzame en eigengerechtige zelfzucht. Zo worden kinderen vandaag de dag vastgeklonken. Daar is een grote markt voor.

Strek u daarom uit tot de besnijdenis. Dat is de enige weg. Keer terug tot het hemelse visnet, tot de verloren leerstellingen. Stel het niet uit, want het virus vreet zich meer en meer de diepte in.

Goliath zit op zijn hoge troon, als de vorst der psychopaten. Kinderen worden aan hem geofferd. Ouders worden er goed voor betaald, met bloedloon, Judasloon. Wie zijn die ouders ? Het zijn geen ouders, maar ‘auders’, leidingen van een systeem, van een fokkerij. Ontwaakt, gij die slaapt, nogmaals. Want we zijn in de dagen van Noach gekomen. Men eet, drinkt, huwt en is vrolijk. Men danst, siert, en viert feest, maar wat valt er te vieren ?

Je moet het monster van deze tijd verslaan om het besnijdenis-mes te bemachtigen, en zo het visnet terug te krijgen, om zo een visser van verloren hemelse kennis te worden, om door deze dagen heen te komen, want deze dagen zijn bar en boos.

Kom tot het volk der besnedenen, waar de nieuwe bijbel over spreekt. Ren de wedloop tot de rode kroon van de besnijdenis, opdat je ziet waar je bent en waar je naartoe gaat, het rode zicht. Dat is een besnijdenis-zicht. Het is besneden zicht. Laat ook je oren besnijden. Bidt erom, strijd ervoor, werk eraan. Zorg dat je deze loop wint.

De besnijdenis is de kennis van de wijngaard, stelt de nieuwe bijbel. We moeten opgaan tot de wijngaard van Noach, en de nieuwe bijbel spreekt ook over de melkgaard van Noach. We moeten tot de wijnpers gaan, waar de Voeten van Moeder God de druiven vertreden. Zoveel druiven moeten vertreden worden. Daar moeten we ons leven offeren.

Wat een heerlijke belofte geeft de nieuwe bijbel ons, dat we door de besnijdenis worden van de goddelozen ! Laten we daar aan vast houden, en zo onze besnijdenis verdiepen. (Behemma 24:45-46) Het is berg om de geboden te verkrijgen. We moeten als Mozes de berg opgaan. Zo komen we los van alle valse regels van mensen.

Hoe kun je het herkennen, wanneer je de rode kroon hebt ontvangen waar de nieuwe bijbel over spreekt, en waar de Egyptologie ook veel over sprak ? Het is een kroon van klaagliederen, van het zuchten en klagen over de zonden, zoals in Ezechiel 9. Zo kunnen we het hemelse zegel herkennen. Het is de kroon die Jeremia droeg, die hierdoor was afgezonderd in de wildernis.

Ook Adam kwam tot het klaaglied. Hij zag dat de schepping onvolkomen was, omdat er een vrouw ontbrak. Hij moest toen het rode pad op, stelt de nieuwe bijbel, in het boek II Behemma. Hij moest dieper de wildernis in. Zo kwam hij tot een rivier, waar hij Eva met een visnet zag vissen. Zij nam net haar netten op toen hij aankwam. Hier wijdde zij hem in en onderwees hem over de rode kroon, lezen we in het prachtige hoofdstuk 4 van het boek.

De nieuwe bijbel stelt dat deze leer van de mensheid gestolen werd, en dat de mensheid zo gedwongen werd giftige wijn te drinken. Voor vele eeuwen werd het van geslacht tot geslacht doorgegeven, door de bloedlijnen. Het bloed van de mens is vergiftigd. (hoofdstuk 5) Ook zou de ware wijnstok geopenbaard worden. De mens vergiftigt zichzelf en ook anderen, wat een groot lijden is voor de heiligen, juist om hen af te zonderen. De nieuwe bijbel stelt dat er zeker een ochtend zal zijn in deze duistere nacht. Oh mensen, wat een wonder zal dat zijn, als die ochtend gaat komen. Er zal een ontwaking zijn, als overspoelend morgenrood, stelt de nieuwe bijbel.

Het visnet is onze leidsraad stelt de nieuwe bijbel, en zal ons leiden tot de zee van verscheidenheid. Het zal alle menselijke bekrompenheid overweldigen.

Er is dus in de nieuwe bijbel een belangrijke drie-eenheid van het Visnet, de besnijdenis, en het halssnoer van de leerstellingen.

BESPREKING DUIZEN EN II KAMBA

We zien in de nieuwe bijbel de tocht

terug naar het paradijs, naar Eeden, maar dan moeten zij ook over de berg van Eeden nog dieper het paradijs in, naar het westen, tot Qidmah, en dan moet men nog dieper in het paradijs tot Dukka gaan. Qidmah is een ouder deel dan Eden, dus een eerdere schepping, en het betekent ook 'grote oorlog'. We lezen dit in het boek Duizen. De oude profeten noemden Qidmah de roede van de toorn van de grote moeder, en het werd ook wel het eeuwige touw genoemd, of eeuwige keten. (Duizen 32:15)

Je kon daar komen over of langs de Tigris rivier, want die leidde tot het Qidmah-gebied. Het werd ook wel het Gad-Adam gebied genoemd. Adam kwam er toen hij door de nachten van het visnet was heengegaan, oftewel over het pad van het visnet. (28:8 ; 32:18).

De Dukka is de slachtplaats waar de steen van de schrijfknecht des Heeren ligt. De verhouding tussen Qidmah en het dieper liggende Dukka is als de verhouding tussen Getsemané en Golgotha.

De mens mocht geen voorwerpelijke kennis van Eva ontvangen, maar moest de onderwerpelijke kennis ontvangen van Eva (zie Witsius, zie Duizen 34). De mens moest dus door de hogere Eva geleid worden, niet de lagere Eva. Dit wordt uitgewerkt in het geheimenis van Ezau, die in honger en leegte moest komen tot de bedelkom. In dit opzicht is er ook een lagere en een hogere Ezau, oftewel een vleselijke en een geestelijke Ezau. In de grondteksten is er veel meer de dualiteit te zien dan het oppervlakkige en eenzijdige wat ze in het westen prediken. In principe wijst het Ezau verhaal terug op de eerste Adam, Sukker in het Hebreeuws, en Dekra in het Aramees. Deze had niet de aardse, vleselijke spierkracht, maar was leeg geworden van zichzelf, zijn status afgelegd zoals Ezau, en levende in honger, om zo geleid te worden door het geestelijke.

We lezen in Duizen 39 over de val van de eerste Adam. Sommigen van het oorspronkelijke Dekra volk, sommige mannen, zondigden tegen de geestelijke kennis in rebellie, en probeerden over haar te heersen. De eerste Adam, sommige mannen van dit volk, probeerden de eerste Eva, Neqebah, voor hen te laten buigen. Neqebah vluchtte toen.

Duizen 40 gaat hier over door. Er was dus al een eerdere zondeval geweest. Die vinden we ook terug in Genesis 1 van de oude bijbel, in het eerste scheppingsverhaal, want er zijn twee scheppingsverhalen. Er staat in Duizen 40:4 dat de Dekra, sommigen van hen dus, van een hele slechte vrucht hadden gegeten, in de eerste schepping, en dat dit inhield dat hij zijn moeder, moeder aarde, probeerde te vernietigen. Er kwam een grote scheuring tussen de eerste Adam en de eerste Eva. Vers 23 stelt dat de band alleen hersteld wordt door de exegese, oftewel de schriftuitleg.

II Kamba 10:42 laat zien dat Ezau een typologisch beeld was van het volk Israel dat de berg opmoest, als een beeld van de terugkeer tot de moederborst. Ezau moest de berg van Moeder God opgaan, en hier zou hij een gevecht moeten hebben met zijn vlees in de vorm van een wild rund, zoals we lezen in Duizen 31. Hij moest de amazonen-berg op die de grens vormde van Eden, opdat hij zo in het land Qidmah terecht zou komen. (Zie Duizen 32)

HET BLOED VAN CHRISTUS - DE GRIEKS-ROMEINSE KERK EN DE LEER VAN DE ONFEILBAARHEID (2005)

OVER DE VLOEDGOLF-SERIE

De Vloedgolf is een blad dat een golf van Gods Licht wil zijn in deze tijden van duisternis en angst. We hebben van de Heere de opdracht gekregen om de Weg te banen voor de Heere Jezus en om de mensen de Weg te wijzen naar Hem en hen ook naar Hem toe te dragen. We streven ernaar om Gods Zuivere Woord door te geven voor deze tijd en voor de situaties waarin Gods volk zich bevind. Wij hebben dan ook de roeping om de hedendaagse gevaren aan de kaak te stellen. Wij zijn daarbij niet bang om, als het moet, algemeen aanvaarde zonden te ontmaskeren en te bestrijden. Het gaat om Gods Eer en Heiligheid, die we hoog moeten houden.

Alles wat wij uitgeven en verspreiden is gratis en mag gecopieerd en doorgegeven worden, volgens het gebod van de Heer: 'Om niet hebt gij het ontvangen, geeft het om niet. ' (Matt. 10 :7-8)

Tekenen van de Vierde Golf

Het is ongelooflijk maar waar : er zijn pinksterleiders die tegen de gebondenheid in de Geest zijn. Er wordt in de onfeilbaarheid van de letterlijke bijbel geloofd, en ook in de onfeilbaarheid van Christus, maar als wij ons uitstrekken als gelovigen en volgelingen van Christus naar onfeilbaarheid dan wordt dat gehekeld. Die onfeilbaarheid komt niet zomaar natuurlijk, maar door de gebondenheid in de Heilige Geest, en dan zijn we nog niet onfeilbaar, omdat ten eerste de gebondenheid in de Geest een proces is, en ten tweede zijn er diverse gradaties in die gebondenheid.

Ik kan u wel alvast vertellen dat we zonder het uitstrekken naar die gebondenheid in de Geest nooit bevrijdt kunnen worden van demonische gebondenheid. Alleen de gebondenheid in de Heilige Geest is sterk genoeg om de banden van de duisternis te

verbreken. Maar pinksterleiders richten zich vaak liever op andere dingen, en waarom ? Omdat ze het pinksterlijk geloofsgoed dat hen machtig heeft gemaakt willen bewaken. Ook is dit veelal de reden waarom vele pinksterleiders niet geloven in exorcisme van gelovigen. Ze geloven vaak dat alleen ongelovigen boze geesten in zich kunnen hebben, en dat gelovigen er alleen door onderdrukt kunnen worden, meer van buitenaf. Toen broeder van Baaren van Stichting Moria nog leefde verbaasde hij zich er over dat ik als pinksterlijk student geloofde dat christenen gebonden kunnen zijn en zelfs bezeten. Ik had toen het boek 'Demonie en Bevrijding' van Frank en Ida Hammond gelezen, en raakte diep geinteresseerd in exorcisme, als een belangrijke basis van het pastoraat. Ik heb dit boek nog steeds, en heb het ook vaak weggegeven en aangeraden aan anderen. Broeder van Baaren was erg enthousiast toen ik hem erover benaderde (Hij gaf in die tijd dat boek uit via stichting Moria), en via hem ben ik toen in contact gekomen met wijlen broeder Wim van Dam, die een exorcist was in de Hervormde Kerk in één of ander Charismatisch Samenwerkings-verband (Hij schreef o.a. het boek Demonen eruit in Jezus' Naam, en was één van de pioniers in Nederland op dit gebied). Het contact ging later moeilijker omdat hij werd getroffen door een beroerte en niet goed meer kon spreken. In die tijd was er veel onwetendheid en onkunde wat betrefd het exorcisme, en ik heb me in die tijd vastgeklemd aan de weinigen die op dat moment beschikbaar waren, en heb me door hen laten onderwijzen. Ik werd in een harnas gerezen, en het werd me heel duidelijk dat zonder de leer van de gebondenheid in de Heilige Geest exorcisme heel gevaarlijk zou kunnen zijn. In het leven van een exorcist is zonde fataal.

Frank Hammond onderwees ook dat valse leer een demoon was die christenen gebonden kon houden, dus toen begon bij mij de strijd. Ik leerde demonen aan te spreken, hen te gebieden zich openbaar te maken, en uit te drijven. Toen moest ik leren in de gave van onderscheiding te opereren. Op dat gebied heb ik veel geleerd van de exorcistisch-profetische bediening van wijlen Kenneth E. Hagin. Hij was een mysticus op het gebied van exorcisme, die het toepaste in zijn persoonlijke omgang met God door de gaven van de Geest. Er ging daar niets clinisch aan toe. Hij had persoonlijke onderonsjes met Jezus, en zo was het een levend exorcisme dat hij predikte. Exorcisten zijn mensen die het nauw nemen met de heilige oproep om de strijd aan te gaan tegen de zondemachten. Daarom heeft de Heere een speciale liefde voor hen, ongeacht hun verdere theologieen.

Ik heb zelf diep in de spelonken van pinksteren gezeten, en merkte op alle vlakken 'dichtgroei'. Ik vond het heerlijk toen ik in pinksteren terecht kwam, en heb veel aan de broeders te danken, en nog steeds. Ik ben daar vele lieve mensen tegengekomen met warme harten om mij na mijn reformatorische nachtmerrie liefdevol op te vangen. (Deze reformatorische nachtmerrie was de lichtere kerken die tegen de gaven van de geest streden, dus tegen het Ledeboeriaanse-Bakkeriaanse fundament, red.)

Soms noemden deze mensen zich niet direkt pinkster, omdat velen liever de voorkeur gebruikten voor het woordje 'vol evangelisch', maar mij maakte het niets uit. In theologisch pinksteren ben ik echter ten gronde gegaan door allerlei theologische wirwar-honden, die met allerlei drogredeneringen macht probeerden uit te oefenen over anderen. In die tijd liet de Heere mij kennis maken met het Hermitatische, en dat was een hele bevrijding voor mij, omdat ik zo persoonlijk mijn heil in Hem kon vinden, en niet in allerlei rationele, traditionele theologieen van iemand anders. Ik kwam erachter dat pinksteren alhoewel het een bevrijding was, ook een tweede gevangenis was. Ik moest verder. Mijn hart smeekte om heiliging en afzondering, en dat heeft de Heere me ook gegeven. De exodus uit pinksteren is groot geweest in mijn leven, en de Heere bracht mij tot het profetische exorcisme en het hermitatische, op allerlei manieren. Ik werd een charismaticus, omdat mijn hart ernaar verlangde persoonlijke omgang met God te hebben, in plaats van door mensenvlees bestuurd te worden. Ik liet de mens en zijn theologie voor wat het was, en trok mij terug. Ik draaide aan alles wat ik had geleerd, om door de Geest de juiste combinaties te vinden. Het was een heerlijke puzzel voor mij, en ik kon zelfs weer dankbaar worden voor mijn reformatische achtergrond. Ik had een schuilplaats tegen het vaak gemene, koude, en harde pinksteren. Ook heb ik zoveel wereldsgezindheid in pinksteren meegemaakt zoals ik het nooit zag in het reformatorische, en zo begon ik deze twee delen met elkaar te integreren. Ik kon dingen weer op waarde schatten, en assimilatie zou de volgende stap zijn. Maar dit alles in een nieuw licht, een hermitatisch licht, namelijk de vrijmaking van het collectieve denken om to komen tot een Geestvervuld denken komende van boven, in persoonlijke, intieme omgang met God.

Het doet mijn hart pijn als ik denk aan al de oorlogen die er zijn geweest, de discussies, de scheuringen, maar ze waren nodig om me te brengen waar ik toen kwam. Soms is het door de Geest nodig om broeders op hun plaats te zetten, om zo anderen vrij te zetten. Ik heb geen romantisch beeld van de kerk meer. Het is oorlog ! Niet tegen de broeders, maar wel tegen de geesten die door hen werken. Het is de oorlog tegen het vlees, en die begint en begon tegen mijn eigen vlees. Hierin moet een goede vibratie en wisselwerking zitten, anders komt de geest van hypocricy om het hoekje kijken. Ik moest blijven onderscheiden, en mijn balanzen blijven

Alleen de bliksem van Gods Geest kan ons ego breken, onze dapperheid en onverschrokkenheid die zich zo vaak in overmoed vertaalt. Ik begon die dingen als geesten aan te spreken, en ze stuk voor stuk, één voor één uit mijn leven te drijven, totdat ik merkte dat ook exorcisme en heiliging alleen door de Geest van God kan geschieden. Het komt aan op terugtrekken, je wapens neerleggen, en jezelf ontledigen.

Het komt aan op stil worden voor God, en Hem niet meer voor de voeten lopen. En die impulsen kunnen alleen verbroken worden door vrees, door een flinke klap van het kruis. Prijst God voor zulke klappen ! Het is een geweldige ervaring om zo van mensenvlees en hun overleggingen losgeslagen te worden, om zo de Stem van God te verstaan. Dat had ik er wel voor over, en dat had ik Hem ook gezegd : 'Doe het, heilig mij, ook al moet ik daarvoor door een hel heengaan. Ik wil u geen pijn meer doen. Brand mijn oude mens eraf.' En die hel is letterlijk gekomen. Als kokend zoutzuur werd het op een nacht in mijn hoofd gegoten, terwijl ik gegil hoorde, en er was een helse stank. Op zo'n manier komt de vrees wel. Ik bibberde als een hondje en heb maanden last gehad van verschrikkelijke angst. Het zweet stond me vaak op mijn voorhoofd, en ik durfde niks meer. In die tijd heb ik zulke zware ontmoetingen met God gehad, dat ik dagelijks op gezette tijden, meestal 's avonds het Vuur van de Heilige Geest over me heen kreeg, alsof God me bij mijn middel beetpakte. Zo kwam ik langzaam maar zeker over de angst en depressie heen. Later begon dat vuur me te onderwijzen, signalen te geven. Het steeg op of daalde weer op verschillende plekken van mijn lichaam, en het leek te reageren op mijn vragen. Zo ben ik stapje voor stapje de stem van de Heere gaan verstaan, door het vuur wat mij leidde. Dat ging niet van de een op de andere dag. God zei me dat Hij me nooit meer voor honderd procent zou genezen, maar voor negenennegentig procent. De Vreze des Heeren en het litteken dat Hij had geslagen is er tot op de dag van vandaag. En het leidt mij, beschermt mij, en bewaakt mij. Ik zou me nooit meer veilig kunnen voelen zonder dat litteken. Het is de gevoeligheid voor Gods Geest. Als Hij buigt, buig ik, en als Hij opstaat, sta ik op. Het heeft ons tezamen gebonden. En geloof me : daar valt niet tegen te strijden. Ik heb er zelf om gevraagd, en het is eeuwig. Gebondenheid in de Heilige Geest heeft er ook mee te maken dat je God trouw beloofd voor de eeuwigheid, en dat je Hem de toestemming geeft je te binden op wat voor manier dan ook. Heeft u moed dit met uw hart, uw volle hart, te bidden ? Zonder die gebondenheid zult u door demonen gebonden blijven. Zij die door de Geest zijn gedoopt zijn alleen maar deels bevrijd van demonen. De gebondenheid in de Geest is het echte werk, zoals Paulus en Jezus dit predikten. De Pinksterbeweging is een belangrijk fundament geweest, maar we moeten verder.

Dit is wat heden ten dage aan het gebeuren is. Na de derde golf in de eind-tachtiger/ begin negentiger jaren zijn er nu eindelijk tekenen aan het komen van een vierde golf, de apostolische golf van zelf-verloochening en diepte-heiliging. Wij spraken hier al over in het profetische info-blad de Vloedgolf. Hierin zeiden wij ook dat velen van de derde golf hier geen deel aan zouden hebben.

Ik heb vreemde dingen moeten doen nadat ik die intense ervaring met de Heilige Geest had, als uiterlijk teken hiervan de dwaasheid Gods. Dit alles om los te komen van demonen van eerzucht, dweperij, hoogmoed, macht, traditionalisme, familiariteiten, wetticisme, farizeeisme, slaafsheid, groeps-hysterie, mind-control, rationalisme, etcetera. Sommigen begrepen mij hierin niet, omdat ik nu een profetisch, vrij leven leefde. Ik was geen letterknecht meer, maar tegendraads, rebels en anarchistisch, ook op theologisch vlak. Ik boog niet meer voor de goden van de kerk. Ik droeg de opstand van de Heilige Geest in mijn hart, en ik droeg Zijn harnas, na het afschudden van het harnas van de wereld en het harnas van de kerk. Ik was nu een hermitatische gladiator geworden in de Geest, en legde mijn vlees dat zich nog wilde laten gelden af. Ik ging steeds minder theologische discussies aan, maar bracht het profetische woord, en zocht hen op die zich ook door de Geest wilden laten leiden, en niet door menselijk verstand. Territoriale oorlogsvoering werd een feit, want waarom zouden we in de criminaliteit belanden ? God wil ons creatief maken, en uit de maalmolens halen van vleselijke theologische discussie-voering die toch nergens toe leidt. Demonen vermaken zich daar vaak mee, omdat ze zulke tenten en kermissen zelf hebben opgezet. Wat winnen we ermee ? We moeten veel strategischer leren denken. Onze broeders zijn het probleem niet. Het zijn de geesten achter hen, en achter onszelf, die weer bestuurd worden door de grootmachten. Zo moeten we dus gaan leren puzzelen, in plaats van te vechten tegen de bierkaai. We verspillen onze energie zo snel. En satan lacht zich slap. Wij als christenen zijn door hem in de arena gezet, de kerk, en daar moeten we van loskomen om de kerk in ons binnenste te ontdekken. Daar draait alles om.

De kerk is vaak niets anders dan een staats-circus waar allerlei krachten de lakens uitdelen waar we geen weet van hebben. We worden ergens neergezet, en daar gaan we. Terwijl de hele romeinse en griekse afgrond met al hun demonen en goden vermakelijk naar ons kijken. Wist u dat demonen stoken ? Ze fluisteren u iets in, en uw broeder iets anders, en dan begint het gevecht. Het bloed wordt zo geofferd aan die demonen die het fundament vormen van

de staatskerk en zijn uitwassen, en zo bent u niets anders dan een priester in de tempel van een oorlogsgod. Liturgische organisatie is niet van God. Gods Geest breekt door zulke systemen heen.

Zij die de kerkgeschiedenis kennen beseffen maar wat goed hoe de hedendaagse kerk gestoeld is op de Griek-Romeinse fundamenten, en hoezeer we nog gewoon met een barbaarse arena hebben te maken van een Grieks-Romeinse Kerk. Wij zijn geestelijk gezien allemaal behept met geestelijke demonische gladiator-implantaten overgoten met theologische smurrie, godsdienstig gewauwel, en met z'n allen trekken we allerlei afgodisch gevogelte aan die naar die geflipte strijd komen kijken. Wij zijn niets anders dan letterslaven als wij niet zuiver streven naar de gebondenheid in de Geest. Laten we Gladiators worden van Jezus Christus in strijd tegen de demonen en duivelen van de afgrond in de geestelijke wereld, en niet onze zwaarden op onze broeders en zusters richten. Als er dan gediscussieerd wordt is dat om de Geest door te geven, door de Geest gedreven. Maar laten we de Vreze des Heeren voor deze poorten neerzetten. Laten we ons uitstrekken naar de vierde golf die God wil geven in aansluiting op de derde golf. God heeft vandaag apostelen nodig, en niet degenen die zich zelf hebben aangesteld, of zich door mensenvlees hebben laten aanstellen. Zoals T.B. Joshua zegt : zij die voortijdig naar allerlei titels grijpen, zonder dat de Heere hen daartoe roept lopen daaraanverbonden ook met vloeken op hun hoofden. T.B. Joshua zegt dat we ons moeten uitstrekken naar persoonlijke onfeilbaarheid, door bekering, door de doop in de Heilige Geest (die onfeilbaarheid noemen wij de Gebondenheid door de Heilige Geest als ervaring na de doop in de Geest). Onfeilbaarheid is niet dat je alwetend bent, maar dat je in alles door de Geest gebonden bent. Wel is het zo dat er

Ik zie Jezus hoog hangen aan het kruis, met gebogen hoofd, en ik zie Zijn doornenkroon. Zijn kinderen geloven meer in de zonde dan in de overwinning. Zoals de Geest Christus Onfeilbaarheid schonk, zo wil de Geest ook ons Onfeilbaarheid schenken. Zonder deze Onfeilbaarheid kunnen we maar beperkt met God omgaan. God wil ons helemaal. Christus lijdt, omdat wij meer in het vlees geloven dan in Zijn Geest. Wij kunnen nooit onfeilbaar zijn, maar het is Zijn Geest in en door ons. Zoals ons profeteren in het begin ten dele is, zo zal Zijn Onfeilbaarheid in ons in het begin ook ten dele zijn, maar dat moet ons er niet van weerhouden het Onfeilbare Pad des Heeren op te gaan. Dit is wat de Heere voor ons heeft weggelegd, niet om ons hele leven arme stumpers te zijn die neerbuigen onder de macht van de zonde. God wil ons een overwinningsleven schenken, maar dan wel door het kruis heen. Buiten het kruis om heeft dit allemaal geen betekenis. De Gebondenheid in de Geest zal u niet miraculeus van uw problemen afhelpen. Neen. Het zal u nog dieper in de woestijn trekken, daar waar Christus in het Verborgene lijdt. Het zal u de wildernis insleuren, u afzonderen, om u te vullen met de gaven van de onfeilbaarheid, om u te onderwijzen, en u een goed fundament te geven in de onpeilbare dieptes. Houd uzelf dus niet voor de gek. Lees de eerste brief van Johannes over de onfeilbaarheid.

Onze onfeilbaarheid kan nooit volkomen zijn als we nog aan het begin van ons pad staan, maar het is wel een heerlijke belofte, een heerlijk uitzicht : Nooit meer te hoeven zondigen, nooit meer te kunnen zondigen, want niet ik leef, maar Christus leeft in mij. Dat mogen we in geloof gaan beoefenen, stap voor stap (zie Galaten), om zo stap voor stap los te komen van de machts-arena van de Grieks-Romeinse Kerk. Wij zijn allemaal martelaren die geestelijk en lichamelijk bij wijze van spreke voor de leeuwen zijn geworpen, maar de Heere heeft ons niet in de steek gelaten. Er is een leven na pinksteren. Daarom tot pinksteren : een dankwoord en een kritische voetnoot.

T.B. Joshua

Over T.B. Joshua zijn de meningen verdeeld en gaat de streep dwars door de Evangelische Beweging heen, dwars door de Pinkster-Beweging en ook dwars door de hele Toronto- en Charismatische Beweging. Enkele voormannen van de Toronto-blessing hebben duidelijk hun waarschuwingen laten horen, en dat vind ik toch wel hoogstens verdacht. T.B. Joshua hamert op het afleggen van zonde, hamert op bekering, het uitdrijven van demonen, profetie, en het streven naar totale inname door de Heilige Geest en Zijn Vuur. De Toronto-blessing is vreemd vuur dat iedereen in schijnt te nemen zonder al deze dingen. Het is de valse gebondenheid in de geest, de koorden van de Grieks-Romeinse Kerk, en logisch dat iemand die door Toronto is bezeten geraakt afgeeft op Joshua, alhoewel er ook velen van de Toronto-blessing hem toejuichen. Velen weten dat er leven is na Toronto. Inmiddels lijkt het op een soort machtsspelletje. Dat bij Joshua velen niet worden genezen prijs ik alleen maar aan. Het is levensgevaarlijk voor een profeet om zomaar bij iedereen de doorn in het vlees weg te halen. De Heilige Geest schijnt in zijn diensten ook aan arrestaties te doen, het binden van hen die bijvoorbeeld aan hekserij doen, en die kunnen zich dan tijdelijk niet bewegen. Dat moet ik nog zien bij de Toronto-blessing, want het is daar zoete lieve gerritje die de dienst uitmaakt. Zelden heb ik lauwere drap gezien dan de Toronto-blessing. Het is daar echt oma die naar beneden komt om haar kleinkinderen te verwennen. Maar God kent geen kleinkinderen, alleen kinderen

die Hem persoonlijk hebben aangenomen en Hem op de voet volgen in de vreze des Heeren. T.B. Joshua hamert met ernst op het afleggen van de zonde, en op het openbaar maken van de zonde door het Vuur van God. Hij hamert ook met ernst op de consequenties van het vele zondigen. Er zijn voor dienstknechten van God een aantal dingen waarop ze kunnen hameren waardoor de toorn van God op hen minder wordt : het hameren op het

profeteren, met ernst, het met ernst hameren op het exorcisme, het met ernst hameren op territoriale oorlogsvoering, het met ernst hameren op het toetsen, het afzonderen, en het dragen van het kruis. Op deze schijf zul je boodschappen moeten gaan onderscheiden, maar God ziet allereerst het hart aan. Als ik een preek lees of hoor, dan let ik allereerst niet op de woorden, maar op de geesten die ik aan de gang zie, en prik ik door tot het hart van de prediker. Ik beoordeel niemand op zijn woorden, maar op dat wat uit zijn hart voortkomt. Dit is iets wat ik heb moeten leren, en daarin is het oordeel altijd aan God.

God zei zelf al dat de grootste openbaringen nog moesten komen, en er zouden grotere dingen moeten gebeuren. De Geest zal ons leiden naar de volle waarheid.

Laten we daarom blij zijn wanneer de Heere hen vrijzet uit de letterslavernij, door een Ontmoeting met Gods Geest, zoals dat in de diensten van T.B. Joshua gebeurt. Logisch dat Toronto, de Grieks-Romeinse Slavenmachine, dan soms tegenstribbelt ! Ze wil haar slaven niet kwijt ! Laten we ook naar de verhalen luisteren van de mensen die diep gezegend zijn door de bediening van T.B. Joshua, en niet de vis met de graten weggooien. Laten we blij zijn met de eerste tekenen van een vierde golf. Het is de Ontwaking voor gladiators van de Grieks-Romeinse Kerk. De vierde golf zal een nieuwe exodus zijn. Zoveel slaven vrezen de door gewiekste machthebbers opgezette bijbel in plaats van de Heere Zelf. Vaak zijn ze verkeerd ingelicht en moeten we geduld hebben, hen liefdevol onderwijzen, keer op keer. De demonen van de kerkgeschiedenis moeten openbaar gemaakt worden, en openlijk aan de kaak gesteld worden. Ze moeten door ons gevonnist worden.

Doordat wij in de onfeilbaarheid van mensenvlees gingen geloven in het samenstellen van het Woord van God, en het behandelen van Gods Geest, gaven we mensenvlees onpeilbaar veel macht, en die werd vroeger ook door het zwaard opgeeist, en ketters kregen de doodstraf. Zo werd de Onfeilbaarheid van de Heere op de achtergrond geschoven, en werd de Geestes-onfeilbaarheid in onszelf ook onbereikbaar. Gevolg : gebondenheid op gebondenheid, als de put der geslachten. Generatie na generatie werd erdoor geketend, en gingen er verstandelijk aan ten onder vanwege de zwaartes, met als gevolg : mind-control, totale psychische en emotionele controle door het kerkelijk machtssysteem. Omdat Christus sprak dat Hij Zelf niks kon doen, maar de Geest alles door hem deed, was het ook de Geest die gekruisigd werd en leed, en die Geest werd vele malen gekruisigd door de eeuwen heen. De huidige situatie is het resultaat van vele geestelijke oorlogen waarin de Geest gekruisigd werd, en zelfs tot slaaf en gladiator werd geslagen.

Het is de Geest in ons die lijdt, en de Geest in ons die slaaf is en gladiator is. Dat is het lijden van Christus. Christus worstelde met de dood, maar het was de Geest in Hem. Ook Jozef beeldde dit uit als slaaf van Egypte. Dit is een droevige realiteit, maar slechts een halve waarheid. Want door de slavernij kwam er ook bevrijding. Daarom hebben wij een God met gemengde gevoelens. Niet alleen was Hij de slaaf van het kruis, en een gladiator, maar ook was Hij een overwinnaar. Maar de dieptes van deze waarheden worden veelal achtergehouden. God lijdt vaak in stilte en eenzaamheid. We hebben een soort romantisch ideaalbeeld van God gecreeerd wat helemaal niet waar is en op leugen berust, een leugen van de Grieks-Romeinse Kerk. De slavernij en het gladiatorschap van God moest verborgen gehouden worden, zodat ook de mens een prooi zou worden van die machine. De mens leed zo in eenzaamheid, niet wetende dat het Gods lijden was. Een mens kan vanuit zichzelf helemaal niks, ook niet lijden. De mens is maar een leeg vat.

De Heere nam door Zijn Geest al het lijden op zich, dus ook de slavernij en het gladiatorschap. En door dit lijden in ons te aanvaarden worden wij erook door vrijgezet. Dat is de Goede Boodschap. Maar we moeten leren dat Christus zonder Zijn Geest helemaal niets kon. En zo ook wij niet. Wij hebben de creatie van de kerk, de Bijbel, onfeilbaar gemaakt, en dat is ons fataal geworden. De kerk was één met de staat, en de staat heeft een deel van die onfeilbaarheid meegenomen, en heerst over ons in alle wreedheid en genadeloosheid. Het is onze eigen schuld geweest, want wij hebben die onfeilbaarheid die van Christus was uit handen gegeven. Wij hebben het papier angstaanjagend veel macht gegeven, en daar plukken we nu de vruchten van. Laten we smeken of God Zijn onfeilbaarheid weer wil uitstorten.

Laten we het kruis van gladiatorschap en slavernij dapper dragen, en ook elkanders kruis dragen, om zo de Heere te troosten, en later ook met Hem te zullen opstaan. Christus lijdt nu in de hemelse gewesten, maar zal bij de tweede opstanding wederkomen. Laten we naar dat moment uitzien, en weten dat dat door het kruis zal gebeuren, door Zijn Geest. We hebben gezien dat de doop in de Geest niet genoeg is, maar

dat we ook gebonden in de Geest dienen te worden, om zo heilige slaven van Christus te zijn. Dan zal God ons vrienden noemen. Heilige slavernij en heilig gladiatorschap is de enige manier waarop we vrij kunnen komen van de wereldse en kerkelijke vorm daarvan. Het gaat om de slavernij en het gladiatorschap door de Geest. Zo zullen we dan de Geest aan het kruis zien, en de Geest zien opstaan, en zullen wij de Geest volgen, door Christus die Zijn Bloed gaf. Christus is niks zonder Zijn Geest. Christus is maar een leeg vat. Dat is de Pinkster-Boodschap, en die komt juist tot volheid in de doorzichtigheid van alle dingen. Wij zien niet meer Christus alleen, maar wij zien Zijn Geest door Hem, waardoor wij ook zoals Hem kunnen worden door de Geest. Dat is het blijde Evangelie.

De Geest echter is niks zonder Christus, want de Geest werkt door lege vaten. Maar hoe werkt nu precies de Geest van Christus ? Het antwoord kunnen wij vinden in het Bloed van Christus. Het Woord van God laat zien dat de Geest Christus alleen maar kon opwekken door het Bloed van Christus. Het Bloed van Christus wordt beschreven als het hemels geld wat ons heeft vrijgekocht uit de slavernij. De Geest blijkt slechts een vat te zijn van het Bloed van Christus. Zonder het Bloed van Christus zou het Geesteswerk allemaal geen waarde hebben gehad, zou Christus nooit zijn gestorven en nooit zijn opgestaan. Zonder het Bloed van Christus zou er geen evangelie zijn. De Kracht van de Geest van Christus is dus het Bloed van Christus, het hemels betaalmiddel. Het Bloed van Christus wordt door Gods Woord beschreven als een persoon die kan spreken (Hebr. 12:22-25). Het Bloed van Christus loopt als een rode draad door het heilswerk. Het is het begin en het einde, en alle tussenschakels als een lange ketting. Zo leidt het Bloed van Christus ons in de gebondenheid aan het Kruis door de stappen van het heilsplan heen. Toch wordt er weinig over het bloed van

Mars, de Oorlogsgod

Aan welke oorlogsgod verbinden wij ons wanneer wij strijden door het vlees ? Mars was de oorlogsgod van de Romeinen, en daar de kerk veel dingen van het Romeinse systeem overnam, en veelal Romeins was, hechtte zij zich als een hoer. De elementen die wij tegenkomen in het zogenaamde kerkelijk jaar vormen veelal het hoerenloon van de kerk. De kerk hoereerde met Mars en werd zijn slaaf en gladiator. Ook de rode planeet in ons zonnestelsel met zijn prachtige vulkanen en kraters werd Mars genoemd, naar de beruchte oorlogsgod, terwijl het een van de lichten was die God aan ons gaf om te wijzen op het bloed van Christus. De kerk werd geknecht door Mars, en rouleerde door het bloed van Mars als het valse bloed van Christus. Dit bloed was het gladiatorloon voor hen die in het vlees streden. Het bloed van Mars is het verzoenmiddel en betaalmiddel van de hel. Het bloed van Mars is de leugen die leidt tot de dood. Elke verkeerde toepassing van het bloed van Christus is te herleiden tot dit valse bloed van Mars. Daarom is het voor ons van belang om het Bloed van Christus te kennen, en niet alleen dat : er ook gemeenschap mee te hebben. Zoals we zagen is het Bloed van Christus een persoon.

Veelal is de kerk door deze oude onderhandelingen nog een priester van de oorlogsgod Mars. Daarom is het zo belangrijk de kerkgeschiedenis te kennen. Mars geniet van de oorlogen tussen de broeders, en fluistert de één dit in en de ander dat. Mars geniet van de bittere preken, de haarkloverijen en muggezifterijen, want het is zijn altaar waarop het bloed wordt geofferd. Mars heeft zijn gladiators goed gebonden door de eeuwen van de kerkgeschiedenis heen. Het bloed van Mars is het surrogaat van het Bloed van Christus, en daarom moeten we alert zijn. Het bloed van Mars brengt ons in de dronkenschap van het vlees. Het bloed van Mars brengt ons de oorlogen van overmoed, en heist ons in wapenrustingen ver boven ons voegen. Het bloed van Mars maakt ons tot generaals terwijl we maar eenvoudige soldaten zijn. Wij moeten het bloed van Christus weer leren onderscheiden. Alleen het Bloed van Christus kan de banden van Mars verbreken. Daarom moeten wij een intieme liefdesrelatie met het Bloed van Christus aangaan, anders zal de hoer ons grijpen. Een relatie opbouwen met het Bloed van Christus kost tijd, en kost je alles.

Hoe kunnen wij loskomen van onze gebondenheid aan het altaar van Mars, waarop we telkens weer worden geofferd en telkens weer anderen offeren ? Allereerst moeten we leren te strijden door het Bloed van Christus in het territoriale, en niet door de krachten van het vlees, de aarde en de hel. Wij zijn geroepen om te strijden in de hogere gewesten, in de hemelse gewesten, om zo geen muggezifters te worden. Wij moeten strijden vanuit onze relatie met het Bloed van Christus, vanuit de gemeenschap met het Bloed van Christus. Het Bloed van Christus schakelt de werkingen van het vlees uit, en de werkingen van Mars, en bewerkt de vleeswording van Christus in onze harten. De Heere gaf ons de rode planeet als een beeld van de wonden en littekenen van Christus, en als een beeld van Zijn bloed. Het bloed zal die vulkanen en kraters ook in ons hart brengen, en zal ons leiden tot de ark van het bloed van het verbond, als het altaar van het Bloed van Christus. De ark is een hemels altaar. Hier kunnen wij loskomen van onze harnassen en priestergewaden die wij droegen om Mars te behagen. Zo kunnen we dan de wapenrusting van het Bloed van Christus ontvangen.

Openbaring 6 : 4 – En een tweede, een

rossig paard, kwam, en hem, die erop zat, werd gegeven de vrede van de aarde weg te nemen, en dat zij elkander zouden slachten, en hem werd een groot zwaard gegeven.

Terwijl het vierde zegel Hades bespreekt, de god van de dood, bespreekt het tweede zegel Mars, de Romeinse oorlogsgod, zittende op een rossig paard, zijn bloed. Hiermee sticht hij oorlog en verderf. Het tweede zegel is de oorlog van het vlees, de Grieks-Romeinse arena, en het eerste zegel waarin we het witte paard tegenkomen is het teken van misleiding, inname. De vier ruiters uit Openbaring werken met elkaar samen. Ze vormen een perfect surrogaat van de werkingen van het Bloed van Christus, en hebben zich in de kerk opgesteld. Het witte paard tracht de witwassing door het bloed van Christus na te bootsen. Verderop in Openbaring lezen we over hen die hun gewaden wit hebben gewassen in het bloed van Christus, en aan het begin van Openbaring zien we dat de witte klederen een teken van overwinning zijn. Ook worden de witte gewaden aan de martelaren uitgereikt om hen te laten rusten. Het witte is een uiting van het Bloed van Christus, als een beeld van het brood, de vleeswording van Christus. Door van Zijn Bloed te drinken en Zijn Vlees te eten hebben wij gemeenschap met de Heere, en eeuwig leven, zoals het Woord van God dat zegt. Mars bootste dit na, en door zijn vlees, het valse manna, hoereerde men met Venus, de liefdesgodin van de Romeinen. Venus was nauw verbonden aan Diana, godin van de jacht en de vruchtbaarheid. De witte (roze) planeet die God in ons zonnestelsel bracht om de vleeswording van Christus uit te beelden werd naar Venus, de Romeinse liefdesgodin vernoemd. Het Vlees van Christus is de Gave van het Bloed van Christus om de werkingen van Venus uit te schakelen, om zo tot het verborgen manna in de ark te komen, waarvan de witte planeet het beeld is. Zo mogen wij ook weer deelhebben aan de vulkanen, de zachtheid en de troost daarvan in ons hart. Diana, de Romeinse godin van de jacht rijdt op Venus, het witte paard, om door pijl en boog de harten van de heiligen en de reinen te doorboren om hen tot hoererij met Mars te knechten. Alleen door de omgang met het Vlees van Christus kunnen wij aan haar ontkomen.

Johannes 6 : 53 – Jezus dan zeide tot hen : Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u, tenzij gij het Vlees van de Zoon des mensen eet en zijn bloed drinkt, hebt gij geen leven in uzelf.

Wij dienen de werkingen en krachten van het Vlees van Christus aan te hangen om zo de werkingen van het vlees te kunnen ontwijken en doden. Vlees en bloed zijn de poortwachters tot eenwording, en daarom hebben wij het Vlees en Bloed van Christus nodig om niet tot hoererij te vervallen. Zij die overwinnen zullen de witte steen ontvangen, zoals Openbaring zegt. Dit is de witte planeet, die ook wel de morgenster wordt genoemd. Als wij Christus volgen, dan zal Zijn Vlees tot ons komen, en Zijn Bloed, en zullen we daarvan ook moeten uitdelen zoals Hij deed. Maar laten we wel heilig met deze dingen omgaan.

Uitgave : De Vloedgolf
(ingekort)

1e Jaargang, nummer 2, 17 december 2024

VISWATER

Blad voor nieuwe bijbelse theologie

In dit nummer : De Nieuwe Kuyperiaanse uittocht - de doortocht, Bespreking de Heraut 1887, Psalm van de hemelse visser (lange versie), De verborgen bronnen van de geestelijke gaven - deel 1 (1995), Psalm van het gratenschrift (lange versie), Psalm van het gratenschrift (korte versie), en Psalm van de hemelse visser (korte versie)

DE NIEUWE KUYPERIAANSE UITTOCHT - DE DOORTOCHT

Om in te gaan moet je komen tot de ‘state of unjustification’, oftewel de onrechtvaardigmaking in plaats van overmatige, valse rechtvaardigmaking die vandaag de dag heerst, oftewel de eigengerechtigheid die men heeft lopen ophoesten. Men is zo overrechtvaardig geworden dat men erdoor is verblind. Jezus moest onrechtvaardig gemaakt worden, vernederd worden, en zo ook de oude profeten. Wij moeten de zonden van deze tijd dragen als een kruis, als een spotkleed. Wij moeten ermee worstelen. De mens is zo overrechtvaardig geworden, zo overbehouden, dat het tot farizeïsme is geworden. Er klopt iets niet in de westerse verzoeningsleer. Er worden stappen overgeslagen. Het wordt allemaal mooier voorgedaan dan het is.

Alles, daadwerkelijk alles, heeft de mens vandaag in kannen en kruiken, wat het medische systeem genoemd wordt. Het woord ‘medisch’ is een toverwoord geworden, maar het is een virus. Het is een markt, en heeft de mens juist ziek gemaakt, totaal los van God. Het is etikettenplakkerij geworden, en men plakt zo ook het medicijn op de mensen als een dom stickertje, als een placebo, veelal onder dwang, allemaal voor geld en controle. Het zijn allemaal machtsspelletjes. Vergeet satan en de duivel maar, wat hiervan slechts metaforen zijn, maar het is de strijd tegen het medische systeem wat daadwerkelijk op tilt is geslagen, met name in de psychiatrie en de dentistrie. Daar hebben de goden zich hoog in de tempel geplaatst om te heersen over mensen. Het zijn zieke, zieke geesten, die zelf eerst de wonden slaan, en dan zogenaamd met een geneesmiddel komen, waar Napoleon ook al voor waarschuwde, dat het medische systeem meer bloed aan hun handen heeft dan het militaire systeem. De oude bijbel noemt het medische systeem een systeem van hekserij. Er mag geen scheiding zijn tussen het medische en het pastoraat, want dan wordt het corrupt. Keer terug tot God. Als men van God los is gaat alles mis, en geld is de wortel van al het kwaad. Geld is hun god.

Als we het over het militaire systeem hebben, waar Napoleon ook mee werkte, en wat hij minder erg vond dan het medische systeem, dan begint dat bij de geestelijke oorlogsvoering. Ook het militaire systeem mag niet gescheiden zijn van het pastoraat, want dan wordt het corrupt. Het gaat om de territoriale geestelijke oorlogsvoering. Het is de strijd tegen de heersende zondemachten. De allergrootste strijd is tegen je eigen vlees. Daar begint het mee. Zie de gelijkenis van de balk en de splinter.

De mens houdt van systemen voor de marketing-index. Wij moeten teruggaan tot de natuur van God. Dan ontkomen we niet aan het Kuyper geheimenis wat eind jaren 1800 aan Nederland werd gegeven. Kuyper hield ervan te prediken over de natuur van God.

Als we tot dit geheimenis komen, dan komen ook de Kuyper-geesten, de wachters van het geheimenis, maar zij zijn slechts in een steen. Het zijn reflecties.

Deze wereld drijft ons gek. Elke dag moet je opstaan in vals stallicht. Je kunt daar dan overstuur van zijn, maar de enige weg hier doorheen is de verbandelijke onderwerpelijkheid, niet de voorwerpelijkheid. Ook de gereformeerde oudvaderen wezen hierop. (Witsius, Dooyeweerd, Steenblok enz.) Maak het tot je studie-onderwerp. Doe onderzoek. Verdiep het. Vindt doorwegen. Het valse stallicht gaat niet zomaar weg. Vandaar de nieuwe Kuyperiaanse uittocht. Kuyper moet zowel verdiept als herzien worden. Het was te belangrijk materiaal gegeven aan Nederland, maar het was en is ruw materiaal. Het moet nog bewerkt worden.

Kuyper was te groot om zomaar overboord te gooien. Er zat teveel in, en er kwam teveel mee. We moeten ermee werken. Het zal de sleutel zijn tot het neutraliseren en uitschakelen van al te grote over-voorwerpelijkheid die de mensheid in de klauwen houdt. Het is een weg zoeken door een steen. Kan dat ? Ja, als je het als een orakel beschouwt en er niet materialistisch mee omgaat. Leren schouwen in het Kuyperiaanse.

We hebben gezien dat het systeem niet meegeeft. Je kunt er tegenaan schoppen, maar steen is steen. Het koninkrijk des Heeren is niet van deze wereld. Je moet

het binnenin zoeken. Je moet werken aan je hart, aan je kennis. Dat begint in twijfel en toetsen, veel piekeren. Je grootste vijand is valse zelfverzekerdheid. Dat is een ziekte waar dit vol aan lijdt, een zware, klagende hersenziekte. Snel zijn ze op hun teentjes getrapt, zonder daarbij aan zichzelf te twijfelen. Het is altijd weer de ander. Zie weer de gelijkenis van de balk en de splinter. En snel haalt men de etiketten erbij. Men ijlt, men is verdwaasd, door de afgoden van deze tijd.

Valse zelfverzekerdheid. Oh, F. Mallan waarschuwde er ook zo voor. Maar wat heeft de mens met de gereformeerde oudvaderen gedaan ? Ze zijn in een zak geknoopt en overboord gegooid. We moeten terug naar de verloren en vergeten dingen die een sleutel kunnen vormen voor verdere uittocht, anders komen we niet verder. Dat er veel kaf tussen het koren zat vroeger is geen excuus om zomaar alles overboord te gooien. Dan moet je een getrouwe landbouwer zijn die het kaf van het koren weet te onderscheiden, en niet wegrennen. Ga terug tot de bouwplaats, oh volk, ga terug tot de akker. Er is nog een werk te doen in de geschiedenis. Het ligt er niet voor niets.

BESPREKING DE HERAUT 1887

Kuyper is altijd een zeer interessante persoon geweest. Er liepen twee lijnen door de dolerende, oftewel gereformeerde kerk van Kuyper heen : een gereformeerde en een gedeformeerde. Het kerkgenootschap van Kuyper was niet zonder gevaren, niet zonder valkuilen. Het was een grote kerk in Nederland, als afgescheiden van de hervormde kerk. De doleantie begon in 1886, en in 1892 was er de grote verening met het grootste gedeelte van de christelijk gereformeerde kerk. We noemden het altijd het grote kamp van de uittocht, het grote kamp aan de wildernis. Het lag aan zee.

Ik had een droom over de Kuyper kerk als donkere vrouwen in de wildernis, natuurvolkeren. Hun borsten hadden geen gewone tepels, maar het waren tenen, en er was niet één teen per borst, maar een rij per borst. Wat betekent dit ? De voet staat voor de wortels. Kuyper wilde calvinistisch-gereformeerd blijven, en niet vrijzinnig hervormd worden. Daarom heette de kerk eerst ook Nederduits gereformeerde kerk. Hij wilde terug naar de kerk vóór 1816, terug naar de Dordtse kerkorde van 1619.

Kuyper noemde het kerstfeest een feest van bitter vijandschap. De eerste kerst was in het paradijs, stelt hij, toen Adam en Eva waren gevallen, en toen God sprak tot de slang over de vijandschap tussen hem en de vrouw, en tussen zijn zaad en haar zaad. Kuyper noemde het een lied van wraak, wat ook met de geboorte van Jezus werd gezongen. Het was een profetie van de verschrikkelijkste wraak, namelijk het vermorzelen van de kop van de slang. De slang zou de voet van de vrouw vermorzelen, en dat is gebeurd met 1816, toen het gereformeerde leven, de wortels van de calvinistische reformatie, werden weggesneden. De voeten van de kerk waren door de duivel afgebeten en verslonden. Daarom zag ik ze weer terug in mijn droom. Kuyper kwam dus voor het herstel van de kerk.

Herodus zocht het kind te doden, stelde Kuyper. Dat kind kwam niet om vrede te brengen, maar de strijd, stelde Kuyper. (De Heraut, 25/12, 1887) Het kind werd tot een ten dode gedoemde op Golgotha, stelde Kuyper. Hij valt daarbij de heupwiegers aan die van het kerstfeest alleen maar een vredelied hebben gemaakt, zonder dat ze de ernst en de diepzinnige betekenis ervan verstaan. Kuyper noemt dat de liefde voor het kindeke juist een haat tegen de zonde betekent.

Zoals Jezus in de wildernis werd geboren, zo moeten ook wij herboren worden in de wildernis, stelt Kuyper. Net als dat Jezus een kindeke werd, zo moet de mens dat ook, stelde Kuyper. (De Heraut, 18/12, 1887)

Kuyper schreef veel over de beelden van de natuur als beelden van God, en onderwees het volk hierin, in de uittocht. De reformatie moest verder. We kunnen veel van de Kuyper kerk en de geschriften van Kuyper leren.

Kuyper wilde de nadruk leggen op het oorlogszuchtige karakter van het evangelie, zoals het al in Genesis 3 werd gepredikt. De dolerenden waren uit de hervormde kerk gegaan, terwijl de zogeheten irenischen, de vredelievenden, achterbleven en min of meer daar de touwtjes in handen kregen. Echter waren zij bitter en koud naar de dolerenden en ontzegden hen zo nu en dan de toegang tot het één of het ander, wat dus niet zo vredelievend was als ze zich wilden voordoen. (De Heraut, 11/12, 1887)

Kuyper waarschuwde tegen de vleiende slang in het paradijs. Zo verleidde de slang Eva. Wij moeten bidden voor een wachter de mond. Door de zonde is er addervergif onder de lippen gebracht. De psalmist klaagde over de vleiende tong. De vleier is een groot gevaar. Zijn lippen zijn een valstrik. Hij gebruikt geen geweld, maar strikken. Het is van belang te vragen om de besnijdenis der lippen. Het venijn onder de lippen moet zo uitgedelgd worden. De kalveren van de lippen moeten geofferd worden, wat de ware geestelijke vrucht is.

De mens heeft dit verzaakt door het te verletteren, waar de slagerijen een beeld van zijn, als uitvlucht. Kuyper was duidelijk geweest. Hij was een geestelijk man, maar leefde ook nog in de wereld. Vandaar dat het belangrijk is zijn boodschap te verdiepen. De strijd was nog niet gestreden. Abraham Kuyper wees de weg, maar moest zelf

ook nog binnengaan.

Kuyper hamert er terecht in de Heraut van 1887 op dat het oordeel zal komen, dat de schapen van de bokken worden gescheiden, en dat de fantasieën van de mens het oordeel des Heeren niet kunnen tegenhouden. (20/11, 1887)

PSALM VAN DE HEMELSE VISSER (LANGE VERSIE)

Nu, beste mensen, ik had een droom over de neus en de oogkassen, en er werd mij gezegd en getoond dat de reuk en het zicht niet de belangrijkste functies waren van deze zintuigen. De neus is namelijk de onderwerpelijke onderscheiding, en de oogkassen zijn voor de verbandelijke onderscheiding. Vandaar ook de basis van de verbandelijke onderwerpelijkheid in de strijd tegen de voorwerpelijkheid. Hierin dient de mens te groeien, dient de mens zijn zintuigen te ontwikkelen.

Ik was in een droom in een parallelle wereld in een plaats ten oosten van Nunspeet, een groot bosdorp, waarvan er meerderen waren tussen Nunspeet en Epe-Heerde. Ik liep over een weg waar rennende mensen me tegemoet kwamen. Ik wilde aan ze vragen wat er aan de hand was, maar ze renden te hard. Ik liep tegen de mensen in, en naarmate ik de richting opging waar ze vandaan kwamen liepen de mensen steeds rustiger. Ik zag twee lange negers rustig lopen, en daarachter liepen ook mensen. Ik wilde aan één van hen vragen wat er gaande was. Uiteindelijk vroeg ik niks. Ik wilde het zelf zien. Ik vermoedde dat er een bezetter was gekomen. Ik zag toen een grote tank ergens staan. Ik had toen ook reden om te rennen. Ik zag toen overal soldaten, en ik wist niet van wie ze waren. Ik besloot toen te klimmen en te vliegen, maar het vliegen werkte niet echt. Ik kwam er toen achter dat de bezetter aan onze kant was, en dat die ons kwam bevrijden.

De soldaten hadden een goed ontwikkeld onderwerpelijkheids-zintuig (neus) en verbandelijkheids-zintuig (oogkassen). Zij waren van een hogere intelligentie. Zij waren buitenaards en bovenaards, van het volk des Heeren. Halleluja. Oh, ziet u daar niet naar uit, dat de engelen en hemelgezanten alles zullen innemen voor de Heere, opdat de zonde en het aartsbedrog verdreven wordt ? Dank u, Heere, voor Uw komst. Dank U, Heere, dat U ons niet verlaten heeft, maar dat U naar ons omziet.

De plaats in mijn droom heette overigens Echtspeet.

Hemels visnet, zo lang en eindeloos,
komt u binnen in de duisternissen van ons hart, in onze diepste verborgen afgronden, om ons te bevrijden van onze leugens, die eeuwenlang zich in de bloedlijnen hebben lopen opstapelen.
Hemels visnet, als overwinnaar gekomen, over al dat voorgeslachtelijk vlees wat ons opgesloten hield.
Hemels visnet, daarvoor zij U dank en eer.
Hemels visnet, U schrok niet terug van de bezetter, maar bezette hem, voor Uw volk tot uittocht.
Hemels visnet, zou een mens teveel doen, het zou niet slagen,
Alles dienen wij van U te verwachten, want het vlees dient te sterven,
Daarom gingen wij door deze nachten,
In Uw Woord zijn wij minder geworden, opdat U meer zou worden,
Neem ons loflied aan,
Maar wij kunnen slechts klagen, over de zonden U aangedaan.
Zouden wij ons teveel verheffen,
U zou ons neerslaan.
Oh, neem ons klaaglied aan,
Ver boven elk loflied,
ver boven elk gedicht,
boven elke psalm,
Gij wilt slechts van gerechtigheid horen, Wij doen boete in stof en as,
Waar de vissen van dood en verderf hangen,
Daar bij Uw visnet, wat ons heeft opgenomen

Neem, oh Heer, Uw visnet tot de wateren, want zij zijn vol met vis,
de oogst is rijp,
en treedt de pers,
want wat is een mens ?

Neem, oh Heer, Uw visnet tot de rivieren, want de vis is wreed tot Uw schepping, in ongeboorte,
Oh, laat ons toch wedergeboren zijn in Uw geheimenis,
Vis ons op om ons in te wijden in Uw grootte en sterkte,
Want Gij zijt ver verheven boven al het aardse en menselijke,
Gij bent immers de oneindige kennis, die de leugen aan haken eruit heeft gevist.

Och Heere, Gij bent gekomen met groot geweld tegen een gewelddadig volk,
Gij bent een verschrikking geweest tegen een verschrikkelijk volk, och waarom zouden wij klagen om het oordeel ? Wij klagen slechts over de zonde.
Uw werken zijn getrouw en goed, Uw oordelen waarachtig.
U bemint hen die waarachtig zijn.
Uw volk, veelal bedrieglijk, waarin Gij een overblijfsel heeft,
van hen die U niet met voeten hebben getreden,
Oh Heere, zendt U visnet diep, tot de ondergelopen spelonken van ons hart,
Zie of daar nog enige verborgenheid is van leugen en zonde, van hoogmoed en krachtpatserij,
En neem de vis op tot Uw heerlijkheid,
Want het is beter bij U te vertoeven dan bij een mens,
en slechte omgang bederft goede zeden.

Oh, hemels Visnet, groot en getrouw zijt U,
Een mens is niet waardig in Uw nabijheid,
U komt tegen zonde en ongerechtigheid,
U komt tegen het onboetvaardige hart,
U komt tegen hun eigengerechtige woorden en daden,

Opdat Uw Woord zal regeren

Neem onze bede aan,
Kennende de duisternissen en slavernijen van ons hart, de gebondenheden van onze ziel,
Och Heere, verdiep de afgronden van ons verstand,
Opdat wij U in het hart waarnemen.
Zo nemen wij onze visnetten op, om U te volgen over het visserspad,
om van Uw Woord te vernemen,
Alleen Uw Woord

Dank U, Heere, dat U ons opwekt en roept,
Dat U ons een nieuwe dag geeft, een nieuw Woord, een nieuwe leidsraad,
Dat U ons leidt tot het eeuwige leven,
opdat de gevaren die onze ziel bedreigen niet meer boven zullen komen,
U heeft ons een plaats gegeven in U, als meer dan overwinnaars,
U die in ons bent is meer dan degene die in de wereld is.

DE VERBORGEN BRONNEN VAN DE GEESTELIJKE GAVEN - DEEL 1 (1995)

Wij willen zo graag voelen, zien, horen, ruiken en proeven in de geestelijke wereld. Wij willen zo graag de gaven van de Geest ontvangen. Maar God geeft ons die niet zomaar. Ontdek de sleutels tot het ervaren van God en het horen van Zijn Stem. Een belangrijk artikel over het plaatsvervangend lijden.

In dit nummer :

* De bron is beneden

* De bron is in de nood van anderen

* De bron van waarheid

Golgota's Wapen-arsenaal

* Giet het lijden in de juiste vorm !

* Gods Hardheid is Zijn Tederheid

* Het zware lijden is voor de zonde-macht die in je woont !

* Je problemen zijn je wapens !

De bron is beneden

1 Korintiers 12 geeft ons een lijstje met het gereedschap dat God aan de gemeente wil geven. Het zijn de Goddelijke zintuigen die we nodig hebben om samen met anderen in het Hemelse Koninkrijk van God te kunnen leven: je zou het ook de bladeren van Gods geboomte kunnen noemen, tot genezing van de mensen, zoals we dat in Openbaring 22 kunnen lezen.
Het geheim van deze genezende bladeren, die de Bijbel ook wel 'de Geestesgaven' noemt, is dus niet boven de grond te vinden, maar juist onder de grond. De boom moet z'n wortels uitslaan om gezond en stabiel te kunnen groeien:

2 Kon. 19:30:
'Wat van het huis van Juda ontkomen is, wat over is, dat zal opnieuw naar beneden wortel schieten en naar boven vrucht dragen.'

Deze tekst mogen we niet omdraaien, anders gebeuren er grote ongelukken. Als we meer vrucht willen dragen, dan moeten we eerst dieper geworteld worden in de grond. We moeten aan de onderkant groeien, naar beneden, om eerst een stevigere basis te ontwikkelen:

Hebr. 5 :13-14:
'Want ieder, die nog van melk leeft, heeft geen weet van de rechte Prediking: Hij is nog een zuigeling. Maar de vaste spijs is voor de volwassenen, die door het gebruik hun (geestelijke) zintuigen beoefend hebben in het onderscheiden van goed en kwaad.'

De bron is in de nood van anderen

Wij willen zo graag voelen, zien, horen, ruiken en proeven in de geestelijke wereld. Wij willen zo graag de gaven van de Geest ontvangen. Maar God geeft ons die niet zomaar:

Jak. 1:27:
'Zuivere en onbevlekte godsdienst voor God, de Vader, is: omzien naar wezen en weduwen in hun druk en zichzelf onbesmet van de wereld bewaren.'

Hebr. 13:2-3:
'Vergeet de herbergzaamheid niet, want daardoor hebben sommigen, zonder het te weten, engelen geherbergd. Denkt aan de gevangenen, alsof gij met hen gevangen waart; aan hen, die mishandeld worden, als mensen die ook zelf een lichaam hebt.'

Willen wij allereerst voelen wat de eenzamen voelen ? Hén zien ? De vertrapten, de verstotenen, de armen en de hongerigen ? Willen we hun gekerm horen ? Willen we ruiken en proeven waar zij doorheen gaan ? Of willen we weer oppervlakkig gaan doen ?

Als wij niet omkijken naar de noodlijdenden van deze wereld, als wij weigeren Gods Pijn te voelen, dan zullen we helemaal niets te voelen krijgen. Dan zullen we helemaal niets te zien of te horen krijgen. Dan blijven de deuren van de geestelijke gaven dicht.

Matt. 25:31-46:
'(...) Heere, wanneer hebben wij U hongerig gezien, of dorstig, of als vreemdeling, of naakt of ziek, of in de gevangenis, en hebben wij u niet gediend ? Dan zal Hij hun antwoorden en zeggen : Voorwaar, Ik zeg u, in zoverre gij dit aan één van deze minsten niet gedaan hebt, hebt gij het ook aan Mij niet gedaan. En dezen zullen heengaan naar de eeuwige straf, maar de rechtvaardigen naar het eeuwige leven.'

Wij willen zo graag de dingen van God proeven. Maar dit zal niet gebeuren als

wij niet eerst de tranen van anderen willen proeven. Wij willen zo graag de dingen van God voelen, maar dit zal niet gebeuren als wij niet eerst het verdriet en de angst van anderen willen voelen. De geestesgaven komen ons nier zomaar aanwaaien buiten Gogolta om.

De sleutel tot het ervaren van God is het lijden en de pijnen van anderen te ervaren, want daar is God ! De sleutel tot het horen van Gods Stem is te gaan luisteren naar het hulpgeroep en gekerm van de mensen in nood. DAAR IS GODS STEM !

Wil Je Gods Stem verstaan ? Luister dan naar het hulpgeroep en gesmeek van de mensen in nood. God bevindt Zich in de noden van de mensen. Daar is Hij altijd weer naar op zoek. Hij is bij de verbrijzelden van hart (Jes. 57:15).

God spreekt in het Lijden. Luister naar Zijn Stem in je lijden. Buiten Zijn Lijden en Tucht om kunnen we Zijn Stem niet verstaan ! Luister naar Zijn Tranen in je leven ! Zijn Tranen spreken ! Luister naar wat Zijn Lijden je te vertellen heeft. Zijn Pijn roept om aandacht. Zijn verdriet snakt naar een luisterend oor.
Luister naar het Geslachte Lam. Voel Hem, ruik Hem, zie Hem, proef Hem ! Hij geeft ons nl. de geestelijke zintuigen die we nodig hebben om het goede van het kwade te onderscheiden en om te leven in het Koninkrijk van God. Het Geslachte Lam bezit de zintuigen die we nodig hebben.

De bron van waarheid

In dit Licht hoeven we niet bang te zijn voor de leugen. Het is de weg die wij behoren te gaan : De weg van het Kruis. Geen oppervlakkig naam-kruis, ...maar een diepgaand Karakter-Kruis. Op deze weg zullen wij blijven wandelen.

2 Joh. 8:12:
'Ik ben het Licht der wereld; wie Mij volgt, zal nimmer in de duisternis wandelen, maar hij zal het Licht des Levens hebben.'

HOE KOM IK TOT DE BRON ?

Hebr. 4:15:
'Wij hebben geen hogepriester, die niet ken meevoelen met onze zwakheden, maar een, die in alle dingen op gelijke wijze als wij is verzocht geweest, doch zonder te zondigen.'
Wij zullen alles moeten meemaken wat Jezus heeft meegemaakt. Wij zullen Zijn Lijdenswegen, Zijn voetstappen, moeten bewandelen. Hij kon zo met een ieder meevoelen en zo kunnen wij dat dan ook. Hij kon zo ieders lijden dragen en met een ieder in volle eenheid komen. En zo kunnen wij dat ook. Mensen die zich verworpen en vernederd voelen, die worden niet geholpen door de mensen die op hoge voetstukken staan. Juist dan voelen ze zich nog meer belazerd en geminacht. Jezus nam de plaats in van hen. Hij kwam niet naar hen toe als de stoere held die zielepoten wilde redden. Neen. De Heere Jezus kwam naar hen toe als de verworpene, de verachte. Hij achtte hen hoger als zichzelf (Filipp. 2).

Mijn kruis is de tunnel naar mijn medemens.

Verwonde mensen zoeken naar personen die hen ten diepste begrijpen en invoelen wat ze doormaken. Ze zoeken naar iemand die hen waardeert, respecteert, begrijpt en hoog acht. Wij hebben in ons leven vaak de kruizen verworpen die op ons pad kwamen tot dit doel.

God toonde ons een tunnel die ons zou leiden tot een diepere eenheid met onze medemens. Een tunnel waardoor we hen zouden kunnen helpen. Maar wij hebben die tunnel veracht en daarmee: onze verwonde medemens. Wij sloten die tunnels. We gooiden ze dicht met zand en stenen en kropten zo al onze problemen op. We wilden op het voetstuk blijven staan. We wilden James Bond blijven. En dat is logisch ook. De wereld laat alleen supermannen en supervrouwen in hun waarde. De rest wordt vertrapt en op de nullijn geplaatst. Terug naar af.

Ik graaf mijn kruis op, daar waar ik het begraven heb

Maar wij willen het kruis dragen om anderen te helpen en te begrijpen. Dit betekent dat we al die kruizen die we vroeger verworpen en vertrapt hebben weer onder onze voeten vandaan gaan halen. We gaan alsnog die tunnels door om het lijden samen te dragen.

Voor ons is dit ook een mogelijkheid om oude, opgekropte pijn te verwerken:

Ps. 41:1-4:
'Welzalig hij die acht slaat op de geringe; ten dage des onheils zal de Heere hem uitkomst geven; de Heere zal hem behoeden en hem in het leven behouden; hij zal geprezen worden op aarde; aan de lust van zijn vijanden geeft gij hem niet prijs, de Heere steunt hem op het ziekbed, in zijn ziekte verandert gij geheel zijn legerstede.'

We moeten van die voetstukken af en door onze pijnen de medemens tegemoet gaan komen. Maak die oude putten maar open, want ze zitten er nog steeds en maken ons trots, opgeblazen en oppervlakkig. Die opgesloten putten zijn onze voetstukken geworden, waardoor we ons bewust of onbewust hoger achten dan anderen. We zijn dan op de een of andere manier onbereikbaar voor anderen, vooral voor de mensen in nood. Hierdoor voelen mensen zich verworpen, want geestelijk gezien hebben wij de mensen onder onze voeten. Wij hebben het Geslachte Lam verworpen. Hij wilde door ons heen de mensen redden, maar wij

wilden niet gelijkvormig worden aan het Geslachte Lam.

Wij kunnen alleen met anderen meevoelen en hen begrijpen als we het zelf mee hebben gemaakt. Zoek die momenten weer op waarin je je zoals hen voelde. Haal dat kruis onder je voeten vandaan en draag het alsnog. Wij hebben die dingen meegemaakt, zodat we dichter bij andere noodlijdenden konden komen om hen begrip en liefde te schenken.

Als we buitenom die momenten die mensen willen helpen, dan staan we nog hoog te pronken met ons zelfzuchtige leventje. Dan hebben we het kruis verworpen. Dat is een zonde die een muur vormt tussen ons en de medemens. Zo worden we steeds kouder en harder, steeds begriplozer en steeds hoogmoediger.

Breek die muren af en grijp naar die kruizen. Dan heb je een brug om in Nederigheid en Eenvoud tot de mensen te komen. Dan zal je hart weer open kunnen voor hen. Dan kun je weer volop huilen om de pijn van de ander.

Willen wij het kruis van het verleden zien ? Of willen wij het verweg stoppen ?

God wil dat we het kruis van alle tijden, ja, het grootste kruis dragen. Alleen dan kunnen onze armen uitreiken tot God en tot alle mensen die Hij op het oog heeft.

Het kruis dat er door mijn zonden ligt telt ook mee.

Hebr. 2:14-18:
'(..) Opdat Hij door zijn dood hem, die de macht over de dood had, de duivel, zou onttronen, en allen zou bevrijden, die gedurende hun ganse leven door angst voor de dood tot slavernij gedoemd weren.
(..) Daarom moest Hij in alle opzichten aan zijn broeders gelijk worden, opdat Hij een barmhartig en getrouw hogepriester zou worden bij God, om de zonden van het volk te verzoenen.
Want doordat Hij zelf in verzoekingen geleden heeft, kan Hij hun, die verzocht worden, te hulp komen.

Jezus kwam in het diepste kamertje van de dood OM DE DOOD TE OVERWINNEN & OM ANDEREN TE BEVRIJDEN ! Wij moeten in elk probleem, elke pijn, het diepste kamertje binnentreden, de wortels, de grootste machten onder ogen komen, om zo elk verdriet te overwinnen en om anderen te bevrijden.
Deze wegen, deze tunnels, zijn al voor ons aangelegd. Wij mogen ze in overwinning bewandelen.

Soms brengen onze zonden ons in ballingschap, in een of ander diep probleem. God gebruikt onze zonden ook in Zijn Plannen. Laat je zonden je tuchtigen, zegt Jeremia 2 ! Als je dat kruis van zonden aanvaardt, dan gebruikt God het ook om de grootste vijanden ermee te vernietigen. Juist in die diepe kerkers van de dood kunnen we satan een zware slag toebrengen ! Dit wist Simson ook ! Door zijn zonden kwam hij in de tempel van de Filistijnen, maar juist daar kon hij het hele zaakje vernietigen. Hij doodde daar meer vijanden dan hij ooit had gedood. God gebruikte zijn zonden ten goede !
De wegen van het lijden bewandelen we niet om vernietigd te worden, maar om de duivel te vernietigen. We trappen alles van hem plat. Wij komen nl. in de Naam van de Liefde, in de Naam van Jezus. Wij volgen Hem. Ook Hij beging deze weg om de satan op z'n troon aan te pakken. God leidde Hem naar het diepste van de hel om daar de boel op te ruimen. Dat was pas wortel schieten.

Jezus ging voor ons de afgrond in en sloeg voor ons allemaal Zijn sterke wortels uit, vanwaar wij mogen groeien en vrucht dragen. Deze wortels zijn Zijn Lijdenswegen. Zonder deze wortels

Hebr. 2:9:
'We zien Jezus die voor een korte tijd beneden de engelen gesteld was vanwege het lijden des doods, opdat Hij door de genade Gods voor een ieder de dood zou smaken, met heerlijkheid en eer gekroond.'

ZO GAAN ONZE GEESTELIJKE ZINTUIGEN WERKEN ! DIT IS HOGEPRIESTERLIJK WERK, WAAR OVERIGENS DE GEHELE HEBREEENBRIEF OVER HANDELT.

Daarom: Kom het lijden van je verleden onder ogen en zie dat als de tunnels om met andere lijdenden in contact te treden. Zie de verleden pijnen als je zintuigen om de ellende van de ander te smaken. Zo smaak je God, omdat Hij Zich daarin bevindt. Hij is reeds gelijkvormig geworden aan die ellende (Gal. 3:13).

Ik moet beter naar mijn kruis kijken, dan zie ik het kruis van de ander,

Gal. 6:1-2:
'Broeders, zelfs indien iemand op een overtreding betrapt wordt, helpt gij, die geestelijk zijt, hem terecht in een geest van zachtmoedigheid, ziende op uzelf: gij mocht ook eens in verzoeking komen. Verdraagt (= draagt) elkanders moeilijkheden; zo zult gij de wet van Christus vervullen.'

Kijk naar je eigen leven. Als je iemand ziet in nood of verzoeking, kijk dan in het verleden naar je eigen nood en verzoeking. Zo kun je tot die persoon komen in zachtmoedigheid om alles van hem over te nemen.
Als je zelf nog op een voetstuk staat en niet door je eigen lijden de ander in de put tegemoet komt, dan werkt het allemaal niet. Dan kun je de ander niet helpen. Wij hebben allemaal onze put. Alleen door onze eigen put onder ogen

te komen en te aanvaarden, kunnen we de ander bereiken en helpen ! Het mooie ervan is dat elke put de ander kruist in het middelpunt, de as Jezus Christus, Zijn Lijden, dat is het kruis. Daal in elke put van je leven af tot het kruis ven Christus. Daarmee kun je de ander vrijzetten :

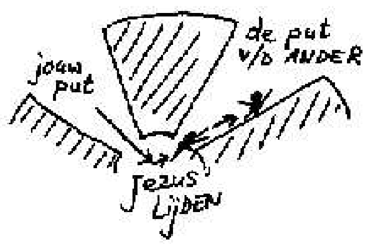

Je helpt een persoon dus altijd van onderen. Niet van bovenaf, want dan voel je je verheven. De hoogmoed kan mensen niet helpen. De hoogmoed kan alleen verwerpen.

Acht de ander uitnemender dan jezelf. Zo kun je hem uit de verwerping trekken. Mensen in problemen voelen zich vaak verworpen door God en mensen. Ze hebben geen behoefte aan trotse helden, maar aan personen die met hen meevoelen en hen begrijpen:

Filipp. 2:3-11:
'Zonder zelfzucht of ijdel eerbejag; doch in ootmoedigheid achte de een de ander uitnemender dan zichzelf (..). Laat die gezindheid bij u zijn, welke ook in Christus Jezus was, die (..) Zichzelf ontledigd heeft, en de gestalte van een dienstknecht heeft aangenomen, en aan de mensen gelijk geworden is. En in zijn uiterlijk als een mans bevonden, heeft Hij Zich vernederd en is gehoorzaam geworden tot de dood. Ja, tot de dood des kruises (..).'

Vandaag de dag worden ons van boven vele touwen toegeworpen. Vele leiders, kerkmensen en andere hulpbiedenden wuiven bovenaan onze putten om ons hun diensten te vertonen. Maar neem ze niet aan, want het zijn geesten van verwerping. Ze willen ons gebruiken om hun bediening en aanzien uit te breiden. Ze willen met ons vlees hun hart vetmesten. Pak hun touwen niet aan. Dat zijn de helden uit de hel die u willen verwerpen. Doe daar niet aan mee. U bent geen nummer. U bent ook geen stuk vlees. U bent een geliefd kind van God en Hij helpt u door in al uw Pijnen één met u te worden. Hij draagt u. Zo kunnen we de ware dienstknechten en dienstmaagden van de Heer herkennen. Ze komen van onderen om u te omhelzen. De mensen die van boven, vanaf hun trotse tronen en voetstukken naar u toekomen, komen met valse motieven. Trap daar niet in.

Ezech. 34:
'Zo zegt de Heere Heere: wee de herders van Israël, die zichzelf wijden ! Moeten de herders niet de schapen weiden ? Het vet eet gij, met de wol kleedt gij u, het gemeste slacht gij, maar de schapen weidt gij niet, zwakke versterkt gij niet, zieke geneest gij niet, gewonde verbindt gij niet, afgedwaalde haalt gij niet terug, verlorene zoekt gij niet, maar gij heerst over hen met hardheid en geweldenarij. Zij raken verstrooid, omdat er geen herder is, en worden tot voedsel voor al het gedierte des velds, zo raken zij verstrooid. Mijn schapen dwalen rond op alle bergen en op elke hoge heuvel; over de gehele aarde zijn mijn schapen verstrooid zonder dat er iemand is die naar hen vraagt of ze zoekt.
Daarom, gij herders, hoort het woord des Heeren. Zo waar Ik leef, luidt het woord van de Heere Heere, opdat mijn schapen tot een prooi geworden zijn, omdat mijn schapen tot voedsel geworden zijn voor al het gedierte des velds doordat er geen herder is - want mijn herders vragen niet naar mijn schapen; de herders weiden zichzelf, maar mijn schapen weiden zij niet - daarom, gij herders, hoort het woord des Heeren.
Zo zegt de Heere Heere: zie, Ik zal die herders ! Ik eis mijn schapen van hen terug, en Ik zal een eind maken aan dat schapenweiden van hen. De herders zullen niet langer zichzelf weiden, Ik zal Mijn schapen uit hun mond redden, zodat die hun niet meer tot voedsel dienen. Want zo zegt de Heere Heere: Ik zal zelf naar mijn schapen vragen en naar hen omzien; zoals een herder naar zijn kudde omziet, wanneer hij te midden van zijn verspreide schapen is, zo zal Ik naar mijn schapen omzien en ze redden (..).'

GOLGOTA'S WAPEN-ARSENAAL

Giet het lijden in de juiste vorm !

Grote golven van onderdrukking overspoelen de wereld vandaag de dag. Het buldert van ellende. Ook in de kerk. Men heeft het vaak niet meer in de hand. Velen bezwijmen van vrees en angst en velen worden in het verderf weggezogen. Velen zijn radeloos (Luc. 21:25-26). Christenen worden niet automatisch geherbergd voor deze toestanden. In het koninkrijk van God werkt niks automatisch:

Luc. 21:36: 'Waakt te allen tijde, biddende, dat gij in staat moogt wezen te ontkomen aan alles wat geschieden zal, en gesteld te worden voor het aangezicht van de Zoon des mensen.'

We moeten het lijden weer kunnen plaatsen. Anders worden we er door overspoeld. De rivier van het lijden mag niet overstromen, maar moet in z'n bedding blijven. We moeten het lijden weer de juiste plaats aanwijzen in ons leven, opdat we gezond zullen blijven. Wij hebben een diepere openbaringskennis van Gods Woord nodig als wij niet te gronde willen gaan (Spr. 29:18, Hos. 4:6, 2 Petr. 3:17-18).

Daniel 11 en 12 spreekt over de verstandigen die op zullen staan om het volk tot inzicht te leiden. Zelfs de aartsengel Michael zal opstaan om het volk van God veilig door de grote verdrukkingen heen te leiden.

En zullen doorbrekers komen die door de voorgeslachtelijke en hedendaagse puinhopen heen de weg banen naar de Schuilplaatsen van God (Micha 2:12-13).

Gods Hardheid is Zijn Tederheid

Hebr. 12:5:
'Acht de tuchtiging des Heeren niet gering, en verslap niet, als gij door Hem bestraft wordt, want wie Hij liefheeft, tuchtigt de Heere.'

Als wij denken dat Hij ons pijn doet, dan heeft Hij ons juist lief. Wij leven op de kop ! Alles wat God ons hard aandoet is juist zoet en zacht. Doordat wij op de kop leven zien we alles omgekeerd ! Als wij lijden, dan hebben we gemeenschap met God ! Lijden is bemint worden ! Dit lijden is zacht en licht. Dit lijden is zoet.

Matt. 11:28-30:
'Komt tot Mij, allen, die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven; neemt mijn juk op u en leert van Mij, want Ik ben zachtmoedig en nederig van hart, en gij zult rust vinden voor uw zielen; want mijn juk is zacht en Mijn last is licht.'

Het zware lijden is voor de zonde-macht die in je woont !

Voor je vlees is dit een hel. Een ruw-houten, bloederig kruis. Keihard en meedogenloos. En dat maakt het voor je nieuwe mens extra heerlijk ! Het vlees teert geheel weg. De nieuwe mens zal er nooit meer last van hebben:

1 Petr. 4:
'Daar Christus dan naar het vlees geleden heeft, moet ook gij u wapenen mat dezelfde gedachte, dat, wie naar het vlees geleden heeft, onttrokken is aan de zonde.'

Maak duidelijk onderscheid en geniet !

Indien u dit principe niet kent, dan is het lijden voor u zwaar. U kent het onderscheid tussen vlees en geest niet. Uw geest is dan nog zwak, zodat uw vlees als een brullende leeuw tekeer gaat. Uw vlees moppert, voelt zich niet lekker en blijft zeuren. U denkt dat u het bent, maar het is uw vlees !

Rom. 7:20:
'Indien ik nu datgene doe wat ik niet wens, dan bewerk ik het niet, maar de zonde, die in mij woont.'

Het is uw zondige aard die zich zo rot voelt onder de tuchtigingen van God. Uw wedergeboren geest in u voelt zich heerlijk, maar die is nog onmondig en heeft niet veel in te brengen door gebrek aan kennis (Gal. 4, Hos. 4:6).

Al het zware en vervelende lijden mag u op uw vlees afwentelen. Rol het maar op de zonde-macht die in u woont. Het is nl. niet bestemd voor uw wedergeboren persoonlijkheid.

Zoals we hebben gezien :
Het juk van Jezus is zacht en Zijn last is licht, elk hard juk en elke zware last is bestemd voor uw zondige natuur ! Onderdruk uw goddeloze vlees maar !

Luister: laat deze gedachte in u gestalte krijgen ! Het is uw wapen ! Uw zondige vlees voelt zich naar, omdat het z'n ondergang tegemoet gaat.

Het vlees krijgt het hier op aarde zwaar te verduren. Het krijgt harde en rake klappen van het Kruis ! Maar u voelt uzelf heerlijk !

Deze woorden werken als een zwaard die uw oude mens en nieuwe mens van elkaar lossnijden, zodat uw oude mens u niet meer kan bedriegen (Hebr. 4:12-13):

U wordt bemint door de Heilige Geest als u lijdt. Hij trekt u nl. los van de poel van het verderf. Het lijden is een medicijn om u beter te maken. Uw vlees kan daar ziek van worden, maar dat is een goede zaak. Laat uw vlees maar ziek worden ! Laat het maar sterven ! U moet uw vlees haten en al het slechte toewensen !

Je problemen zijn je wapens !

2 Tim. 2:3:
'Lijd met de anderen als een goed soldaat van Christus Jezus.'

God geeft ons het lijden als een wapen om het vlees mee te vernietigen. Leer je pijnen te zien als je wapens waarmee je het demonische vlees uitroeit ! Leer je tranen te zien als atoombommen die de akkers van het vlees opblazen. Laat het Lijden van Christus door je leven stromen als de vuren van een machinegeweer. Het vlees gaat eraan ! Het vlees kan niet tegen de tucht. Het vlees kan niet tegen het lijden. Het vlees wil zich vrij voelen, losbandig. Maar juist de tucht en het lijden maakt ons vrij : vrij van zonden.

Het lijden is het doodsvonnis aan het adres van de duivel. Met hem wordt niet gerekend. Juist het vlees gaat zo tekeer bij de begrafenis van de duivel. Als u lijdt, dan is de duivel op weg naar z'n graf.
Het vlees heeft het daar maar moeilijk mee. Het brult om z'n vermoordde meester. Als je pijn lijdt, dan is dat de pijn die je vlees heeft. Dan ben je al aan het overwinnen.

Als je lijdt, weet dan: GOD BRENGT JE WAPENS ! Het Lijden van Christus is je wapenarsenaal ! Golgota is je kernraket !

LEER TE VECHTEN ! JE WAPENS ZIJN JE PIJNEN ! LIJDEN = STRIJDEN !

Laat deze boodschappen diep tot u doordringen. Laat het gestalte en vorm

in uw leven krijgen.

Gods Zegen toegebeden ! Zijn Tedere Zorg is over u !

Uitgave : De Orkaan

PSALM VAN HET GRATENSCHRIFT (LANGE VERSIE)

Hemelse vissersvrouw,
U neemt de zielen in Uw mand,
En geeft hen geboorte in Uw grotten

U weeft de mens in Uw grotten,
Van klei, bloed en tranen,
Zo richt Gij hen op om het hemelse werk te doen,
Hemelse kennis te vergaren

U weeft de mens tot een kunstwerk,
Van klei diep opgegraven,
Ja, zeer diep groef Gij, zeer diep bent Gij gegaan, tot de onderwereld,
Tot de verloren vissen

Daar sprak Gij Uw Woord, waar Gij leven bracht,
Daar gaf Gij alles een naam,
Gij hebt alle zielen geteld,
en ook al hun tranen zijn geteld,
al hun omleidingen en doodsgevechten,
Gij kent ze,
En Gij kent ze bij name

Tot studie roept gij hen,
Tot diepe wateren,
Om Uw visserswerk te doen,
Om te gaan tot verloren en vergeten tijden,
Te gaan tot vergeten werelden en paradijsen,
U hebt de weg voor hen gebaand,
U hebt hen het visnet gegeven,
U hebt hen de wapenen gegeven voor de strijd,
Het is immers alles in Uw Woord opgetekend,
Niemand kan hen uitwissen uit Uw boek,
Niemand ken hen trekken uit Uw verbond,
Niemand kan hen weglokken uit Uw plan en belofte

U roept hen uit de hoge golven, wanneer de nacht komt,
U trekt hen mee tot Uw eiland,
Daar waar Uw heerlijkheid nog steeds gediend wordt,
Niemand zal hen trekken uit Uw vergadering,
Niemand zal hen wegtrekken van Uw schild.

Wij schuilen allen onder Uw hoede,
U die de mensenharten leven heeft gegeven.
U heeft gestreden tegen het grote bedrog en overwonnen.

In de hemelen doorklinkt Uw naam.
De rover kwam niet ver met zijn buit.
Zijn schip moest stranden aan Uw kusten.

Oh, hebt gij Haar naam gehoord ? Haar naam is heerlijkheid. Haar naam ligt op mijn tong dag en nacht,
En Zij waakt over de woorden van mijn mond, en de overleggingen en gedachten van mijn hart.
Zij waakt over mijn eeuwig heil,
Ja, dat is alleen in Haar en in Haar Woord.
Buiten haar is geen leven te vinden, want Zij is de moeder van het leven.

Zij verbergt mij tegen de storm die des nachts woedt, de zielenrover.
Zij verbergt mij tegen de brullende leeuw op klaarlichte dag,
Zij verbergt mij tegen de woeste beer,
en leert mij de strijd en het onderscheid,
Haar naam zij geprezen tot in eeuwigheid,
Zij treuzelt niet met haar belofte,
Haar speer aarzelt niet de uitsteller te doorboren.
Zij heeft niet lui en laf op Haar legerstede gelegen.

Des avonds baadt Zij in de rivier,
Zij zal niemand aanvaarden dan zij die zich ook baden.

Des avonds spreekt Zij haar woord,
Zij zal niemand tot Zich nemen dan die ook haar woorden spreken.

Laat de bedrieger niet aan Haar poorten komen, noch aan de poorten van Haar kinderen. Zij staat op tegen het onrecht. Zij doet de duisternis komen als een schild. Als een leeuwin is Zij tot het kwaad wat haar kinderen bedreigt.

Het kwaad komt voor niets dan te stelen, te bedriegen en te doden. Maar de plunderaar zal niet ver komen op Haar wegen. In de nacht legt Zij Haar valstrik, en tegen de morgen haalt Zij haar buit op. De winst is des Heeren.

Ziet er dan tegen op om tot de Heere te gaan als gij onrechtvaardigheid in uw hart hebt. De Heere Heere is een verterend vuur tegen alles wat van kwade wil is.

Ik zag een groot kwaad onder de hemel. En ik snelde tot de Heere en bad : Och Heere, niks wil ik voor U verbergen. Ik ben naakt voor U. En ik deed mijn kleed uit, en ging op de grond liggen als dood.

En de Heere nam mij op. Haar schild was over mij. En zij nam mij op Haar strijdwagen. Ik zag haar haar speer werpen, en zij miste niet. Haar Woord keert nimmer ledig weder. Altijd raakt zij haar doel. En ik zag de vijand wankelen. En ik vroeg mezelf af : Waarom strijden de volkeren tegen haar ? Waarom doen de volkeren groot kwaad ? Waarom woelen zij tegen haar ? Waarom willen zij immer elkaar overtreffen, en zich verheffen ? Ziet, het is alles ijdelheid. Aan het einde van de dag moeten zij slapen. Nee, nooit zullen zij nog opstaan. En ik weende over de zonde van de mensheid. Ik weende over hun hooghartige koppigheid. En de Heere gaf mij een kleed waaronder ik kon rusten. Zij zou mij leiden tot de hemelse geheimenissen. Ik moest de raadselen verstaan.

Vele raadselen zijn er onder de hemelen, en de mensenkinderen verstaan hen niet. Ook dit is een raadsel. En ik ging met het raadsel tot de Heere, en zij gaf mij openbaring. En ik boog neer voor Haar heerlijkheid en waarachtigheid, en nam haar aan in mijn hart, verzekerd dat ik haar geheimenissen zou bestuderen.

En zij leidde mij tot een grot, waarin optekeningen waren gedaan, en zij begon ze te verklaren. Groot in het verklaren is zij !

En ik boog voor haar, en een vrees viel over mij. En zij liet mij nog grotere zonden zien van de mensheid, en mijn hart was als verscheurd, en weer weende ik, en ook beefde ik, en ik zag de schrik des Heeren over de zonde. En het oordeel des Heeren over de groot geworden zonde deed de aarde in tweeën splitsen. En er was overal water. En ik voelde mijn hart verder scheuren, en ik riep tot de Heere. En Haar visnet nam mij op.

En ik beefde, en riep : ‘Waarom ?’ En Zij sprak deze woorden : ‘Omdat gij tot ontwaking dient te komen.’ Ze wees met haar vinger op tekenen in de grot. Ik moest haar verzekeren dat ik ze zou bestuderen. Het was het gratenschrift. Het waren raadselen, en alleen met Haar zou ik ze kunnen ontraadselen.

Oh, onthul Uw geheim, laat mij langs Uw voorhangsel gaan, en ik moest lang hongeren voordat zij mij binnenliet. Zij die niet vasten en niet het aardse achter zich laten hebben niets bij haar te zoeken. Alleen door diepe en blijvende besnijdenis zullen wij binnengaan. En ik kwam tot een grot waar het visnet hing. En het visnet begon tot mij te spreken, en ik zag grote wonderen verschijnen in het visnet, en het visnet leidde mij door het grottenstelsel tot een andere ruimte, waar ik haar vond.

Er was water in deze ruimte waar zij baadde, en zij vroeg mij om me ook te baden daar. Grote vrees was op mij. Ik keek naar haar en voelde de kracht uit mij wegstromen. Ik ging door mijn knieën. Toen kon ik niets meer herinneren. Ik was in hemelse vergetelheid. Ik voelde haar zachtheid als veren. Ik hoopte dat het nooit zou eindigen. Mijn hand was in de hare, maar zij liet toen mijn hand los. Ik kreeg toen het visnet in mijn hand. ‘Werk voor mij,’ zei ze toen. ‘Nog velen hebben mijn Woord niet gehoord. Ga uit tot alle volkeren.’

‘Maar Heere, de aarde is verzwolgen,’ sprak ik. Toen toonde de Heere mij vele andere werelden. En ik voelde mijn hart ruim worden, alsof al deze werelden in mij waren. En ik beloofde haar het Woord te brengen tot al deze werelden. En ik voelde een rust over mijn hart komen.

Hemelse vissersvrouw,
U neemt de zielen in Uw mand,
En geeft hen geboorte in Uw grotten

U weeft de mens in Uw grotten,
Van klei, bloed en tranen,
Zo richt Gij hen op om het hemelse werk te doen,
Hemelse kennis te vergaren

U weeft de mens tot een kunstwerk,
Van klei diep opgegraven,
Ja, zeer diep groef Gij, zeer diep bent Gij gegaan, tot de onderwereld,
Tot de verloren vissen

Ga, mijn volk, ga,
tot de verloren vissen

Keer niet voortijds weder,
want gij zult niet binnengelaten worden,
en gij zult teruggestuurd worden

PSALM VAN HET
GRATENSCHRIFT (KORTE VERSIE)

U neemt de zielen in Uw mand,
En geeft hen geboorte in Uw grotten

U weeft de mens in Uw grotten,
Van klei, bloed en tranen,
Zo richt Gij hen op om het hemelse werk te doen,
Hemelse kennis te vergaren

U weeft de mens tot een kunstwerk,
Van klei diep opgegraven

Gij hebt alle zielen geteld,
en ook al hun tranen zijn geteld,
al hun omleidingen en doodsgevechten,
Gij kent ze,
En Gij kent ze bij name

Tot studie roept gij hen,
Tot diepe wateren,
Om Uw visserswerk te doen,
Om te gaan tot verloren en vergeten tijden,
Te gaan tot vergeten werelden en paradijsen,
U hebt de weg voor hen gebaand,
U hebt hen het visnet gegeven,
U hebt hen de wapenen gegeven voor de strijd,
Het is immers alles in Uw Woord opgetekend,
Niemand kan hen uitwissen uit Uw boek,
Niemand ken hen trekken uit Uw verbond,
Niemand kan hen weglokken uit Uw plan en belofte

U roept hen uit de hoge golven, wanneer de nacht komt,
U trekt hen mee tot Uw eiland,
Daar waar Uw heerlijkheid nog steeds gediend wordt,
Niemand zal hen trekken uit Uw vergadering,
Niemand zal hen wegtrekken van Uw schild.

Wij schuilen allen onder Uw hoede,
U die de mensenharten leven heeft gegeven.
U heeft gestreden tegen het grote bedrog en overwonnen.

In de hemelen doorklinkt Uw naam.
De rover kwam niet ver met zijn buit.
Zijn schip moest stranden aan Uw kusten.

Oh, hebt gij Haar naam gehoord ? Haar naam is heerlijkheid. Haar naam ligt op mijn tong dag en nacht,
En Zij waakt over de woorden van mijn mond, en de overleggingen en gedachten van mijn hart.
Zij waakt over mijn eeuwig heil,
Ja, dat is alleen in Haar en in Haar Woord.

Zij verbergt mij tegen de storm die des nachts woedt, de zielenrover.
Zij verbergt mij tegen de brullende leeuw op klaarlichte dag,
Zij verbergt mij tegen de woeste beer,
en leert mij de strijd en het onderscheid

Laat de bedrieger niet aan Haar poorten komen,
noch aan de poorten van Haar kinderen.
Zij staat op tegen het onrecht.
Zij doet de duisternis komen als een schild.
Als een leeuwin is Zij tot het kwaad wat haar kinderen bedreigt.

Het kwaad komt voor niets dan te stelen, te bedriegen en te doden.
Maar de plunderaar zal niet ver komen op Haar wegen.

Ik zag een groot kwaad onder de hemel.
En ik snelde tot de Heere en bad : Och Heere, niks wil ik voor U verbergen.
Ik ben naakt voor U.
En ik deed mijn kleed uit,
en ging op de grond liggen als dood.

En de Heere nam mij op. Haar schild was over mij.
En zij nam mij op Haar strijdwagen.
Ik zag haar haar speer werpen, en zij miste niet.
Haar Woord keert nimmer ledig weder.
Altijd raakt zij haar doel. En ik zag de vijand wankelen.
En ik vroeg mezelf af : Waarom strijden de volkeren tegen haar ?
Waarom doen de volkeren groot kwaad ?
Waarom woelen zij tegen haar ? Waarom willen zij immer elkaar overtreffen, en zich verheffen ?
Ziet, het is alles ijdelheid. Aan het einde van de dag moeten zij slapen.
En ik weende over de zonde van de mensheid. Ik weende over hun hooghartige koppigheid.
En de Heere gaf mij een kleed waaronder ik kon rusten. Zij zou mij leiden tot de hemelse geheimenissen.
Ik moest de raadselen verstaan.

Vele raadselen zijn er onder de hemelen, en de mensenkinderen verstaan hen niet.
Ook dit is een raadsel. En ik ging met het raadsel tot de Heere, en zij gaf mij openbaring.
En ik boog neer voor Haar heerlijkheid en waarachtigheid, en nam haar aan in mijn hart, verzekerd dat ik haar geheimenissen zou bestuderen.

En zij leidde mij tot een grot, waarin optekeningen waren gedaan, en zij begon ze te verklaren. Groot in het verklaren is zij !

En ik boog voor haar, en een vrees viel over mij. En zij liet mij nog grotere zonden zien van de mensheid, en mijn hart was als verscheurd, en weer weende ik, en ook beefde ik, en ik zag de schrik des Heeren over de zonde. En het oordeel des Heeren over de groot geworden zonde deed de aarde in tweeën splitsen. En er was overal water. En ik voelde mijn hart verder scheuren, en ik riep tot de Heere. En Haar visnet nam mij op.

En ik beefde, en riep : ‘Waarom ?’ En Zij sprak deze woorden : ‘Omdat gij tot ontwaking dient te komen.’ Ze wees met haar vinger op tekenen in de grot. Ik moest haar verzekeren dat ik ze zou bestuderen. Het was het gratenschrift. Het waren raadselen, en alleen met Haar zou ik ze kunnen ontraadselen.

Oh, onthul Uw geheim, laat mij langs Uw voorhangsel gaan, en ik moest lang hongeren voordat zij mij binnenliet. Zij die niet vasten en niet het aardse achter zich laten hebben niets bij haar te zoeken. Alleen door diepe en blijvende besnijdenis zullen wij binnengaan. En ik kwam tot een grot waar het visnet hing. En het visnet begon tot mij te spreken, en ik zag grote wonderen verschijnen in het visnet, en het visnet leidde mij door het grottenstelsel tot een andere ruimte, waar ik haar vond.

Er was water in deze ruimte waar zij baadde, en zij vroeg mij om me ook te baden daar. Grote vrees was op mij. Ik keek naar haar en voelde de kracht uit mij wegstromen. Ik ging door mijn knieën. Toen kon ik niets meer herinneren. Ik was in hemelse vergetelheid. Ik voelde haar zachtheid als veren. Ik hoopte dat het nooit zou eindigen. Mijn hand was in de hare, maar zij liet toen mijn hand los. Ik kreeg toen het visnet in mijn hand. ‘Werk voor mij,’ zei ze toen. ‘Nog velen hebben mijn Woord niet gehoord. Ga uit tot alle volkeren.’

‘Maar Heere, de aarde is verzwolgen,’ sprak ik. Toen toonde de Heere mij vele andere werelden. En ik voelde mijn hart ruim worden, alsof al deze werelden in mij waren. En ik beloofde haar het Woord te brengen tot al deze werelden. En ik voelde een rust over mijn hart komen.

Hemelse vissersvrouw,
U neemt de zielen in Uw mand,
En geeft hen geboorte in Uw grotten

U weeft de mens in Uw grotten,
Van klei, bloed en tranen,
Zo richt Gij hen op om het hemelse werk te doen,
Hemelse kennis te vergaren

U weeft de mens tot een kunstwerk,
Van klei diep opgegraven,

Ja, zeer diep groef Gij, zeer diep bent Gij gegaan, tot de onderwereld,
Tot de verloren vissen

Ga, mijn volk, ga,
tot de verloren vissen

Keer niet voortijds weder,
want gij zult niet binnengelaten worden,
en gij zult teruggestuurd worden

PSALM VAN DE HEMELSE VISSER (KORTE VERSIE)

Hemels visnet, zo lang en eindeloos,
komt u binnen in de duisternissen van ons hart, in onze diepste verborgen afgronden,
om ons te bevrijden van onze leugens, die eeuwenlang zich in de bloedlijnen hebben lopen opstapelen.

Hemels visnet, zou een mens teveel doen, het zou niet slagen,
Alles dienen wij van U te verwachten,
Daarom gingen wij door deze nachten,

Ver boven elk loflied,
ver boven elk gedicht,
boven elke psalm,
Gij wilt slechts van gerechtigheid horen,

Neem, oh Heer, Uw visnet tot de wateren, want zij zijn vol met vis,
de oogst is rijp,
en treedt de pers,
want wat is een mens ?

Neem, oh Heer, Uw visnet tot de rivieren,
want de vis is wreed tot Uw schepping, in ongeboorte,
Oh, laat ons toch wedergeboren zijn in Uw geheimenis,
Vis ons op om ons in te wijden in Uw grootte en sterkte,
Want Gij zijt ver verheven boven al het aardse en menselijke,
Gij bent immers de oneindige kennis,
die de leugen aan haken eruit heeft gevist.

Och Heere, Gij bent gekomen met groot geweld tegen een gewelddadig volk,
Gij bent een verschrikking geweest tegen een verschrikkelijk volk, och waarom zouden wij klagen om het oordeel ? Wij klagen slechts over de zonde.
Uw werken zijn getrouw en goed, Uw oordelen waarachtig.
U bemint hen die waarachtig zijn.
Uw volk, veelal bedrieglijk, waarin Gij een overblijfsel heeft,
van hen die U niet met voeten hebben getreden,

Oh Heere, zendt U visnet diep, tot de ondergelopen spelonken van ons hart,
Zie of daar nog enige verborgenheid is van leugen en zonde, van hoogmoed en krachtpatserij,
En neem de vis op tot Uw heerlijkheid,
Want het is beter bij U te vertoeven dan bij een mens,
en slechte omgang bederft goede zeden.

Oh, hemels Visnet, groot en getrouw zijt U,
U komt tegen zonde en ongerechtigheid,
U komt tegen het onboetvaardige hart,
U komt tegen hun eigengerechtige woorden en daden,
Opdat Uw Woord zal regeren

Kennende de duisternissen en slavernijen van ons hart, de gebondenheden van onze ziel,
Och Heere, verdiep de afgronden van ons verstand,
Opdat wij U in het hart waarnemen.
Zo nemen wij onze visnetten op, om U te volgen over het visserspad,
om van Uw Woord te vernemen,
Alleen Uw Woord

Dank U, Heere, dat U ons opwekt en roept,
Dat U ons een nieuwe dag geeft, een nieuw Woord, een nieuwe leidsraad,
Dat U ons leidt tot het eeuwige leven,
opdat de gevaren die onze ziel bedreigen niet meer boven zullen komen,
U heeft ons een plaats gegeven in U, als meer dan overwinnaars,
U die in ons bent is meer dan degene die in de wereld is.

1e Jaargang, nummer 3, 19 december 2024

VISWATER

Blad voor nieuwe bijbelse theologie

In dit nummer : Punten van de nieuwe doleantie, Bespreking van Calvijn's bijbelverklaring, De nieuwe doleantie - bespreking van de heraut 1888, De planeet Ermelo, en De dieren van het paradijs (1995)

PUNTEN VAN DE NIEUWE DOLEANTIE

Zo groeiden en groeien vele kinderen op vandaag, dat ze eeuwig in de hel zullen branden als ze niet geloven in een bepaald kerkinstituut, als ze niet doen wat dit kerkinstituut ze voorhoudt en beveelt. Eeuwig branden in de hel.

Als je daar dan iets van zegt dan krijg je te horen : 'Ja, maar het staat in de bijbel.' Dan noemen ze bijvoorbeeld die meest verschrikkelijke tekst uit Openbaring. Maar in Openbaring wordt er gesproken in zinnebeelden. Ook Jezus sprak in zinnebeelden, gelijkenissen. Zelfs de gelijkenissen van Jezus nemen velen letterlijk, maar daarin zijn ze wel behoedzaam selectief, want zodra Jezus zegt dat je je hand moet afsnijden of je oog, als het je tot zonde verleid, dan is het ineens weer zinnebeeldig, omdat het anders te gruwelijk is. De eeuwig brandende hel, die vele malen erger is dan zomaar het afsnijden van een hand of oog, is dan schizofreen genoeg letterlijk, om nog maar te zwijgen over de totaal andere betekenissen in de grondteksten. Het is een ramp. Het heeft ons land platgeslagen, en houdt ons land nog steeds chronisch platgeslagen.

De gereformeerde vaderen die zicht hierop gaven zijn veelal weggesneden. Hun boeken worden veelal niet gelezen waarin ze uitvoerig deze dingen beschrijven. Vele kinderen en kwetsbaren zijn in psychiatrische klinieken opgenomen omtrend een gebrek aan kennis over deze dingen, omdat ze ondervoed waren over deze dingen, en vele anderen willen nu niets meer van kerk en geloof weten. Het is een ramp. Het is een virus. Het heeft ons land ontwricht. Het heeft Europa ontwricht. Het heeft de gehele wereld ontwricht.

Dieren moeten in te kleine hokjes leven, op weg naar hun dood, om de buiken te dienen van de mensen. Daar hebben ze ook bijbelteksten voor, maar die zijn verletterlijkt, en van de grondteksten weggesneden, want er werd iets heel anders mee bedoeld.

Ik heb nu even twee punten genoemd van de nieuwe doleantie. Er zijn wel meerdere punten. Wij willen onze moeder terug. Kinderen willen hun moeder terug. God is in de grondteksten Moeder. God is in zowel de oude als nieuwe bijbel Moeder. Calvijn stelde dat God allereerst kwam als Moeder, maar de mens wilde haar niet. Toen werd de zoon gezonden, maar die wilden ze ook niet. Die maakten ze af, en die hebben ze zelf aangekleed, om als een pop in hun poppenkast de verwende, betweterige mens te dienen. Het is afschuwelijk. Ze maakten er een afgod van. Zo kwam er wel een hele verwrongen en aftandse verzoeningsleer. Ook een punt in de nieuwe doleantie.

Zo zijn er wel meer punten die we in onze artikelen beschrijven. We gaan er verbandelijk onderwerpelijk mee om. Het evangelie is te goedkoop gemaakt, te licht, maar ook te gruwelijk, te zwaar, dus de godsdienstbeoefening is schizofreen geworden. Het is een verschrikkelijk woord, maar het moet gezegd worden. De godsdienst in Nederland is zo gedeformeerd dat het tot secte-vorming is geworden.

U kunt deelhebben aan de nieuwe doleantie. U kunt deelhebben aan de nieuwe uittocht. Het land is geheel ingesloten door deze sectes. Het heeft niets meer met het gereformeerde en bevindelijke te maken. Zelfs Calvijn was veel voorzichtiger in wat mensen vandaag de dag allemaal durven te roepen en te schreeuwen omdat het zogenaamd in de bijbel zou staan. Het zijn vaak de lekenfamilies en lekenkerkeraden die dit doen, maar er is ook een heel leger van niet voldoende geschoolde predikanten. Vaak zijn zij jong en fanatiek, maar er zijn ook genoeg ouderen die hierin gehard en volhard zijn. Vaak zijn het marktlieden. Ze hebben van het evangelie een markt gemaakt. Maar Jezus sprak : 'Om niet heb ik het u gegeven, geef het om niet.' Allemaal punten van de nieuwe doleantie.

Laten we weer zorgdragen, ook zorgdragen voor de kinderen. In wat voor wereld en kerk moeten ze opgroeien ? Wat er wordt verkondigd is geen liefde, maar wetsverachting. Het is afgedreven in hun overdreven genadeleer, want zo kunnen ze alles zeggen en alles doen, en ze hoeven niets meer omdat het geloof hen een vrijkaartje geeft voor deze dingen. Onze kinderen moeten gewaarschuwd worden tegen de zonde, maar ze mogen niet verbitterd worden.

En gij, vaders, verbittert uw kinderen niet, maar voedt hen op in de tucht en in

de terechtwijzing des Heren.
Efeze 6:4

Het moet anders. We mogen niet liegen tot onze kinderen, maar toch wordt dit veel gedaan. De gevolgen zijn niet te overzien. Daarom moet de nieuwe doleantie wel komen. Abraham Kuyper was nog niet klaar, en Abraham Kuyper's theologie had nog teveel haken en ogen. Terecht bleef een klein gedeelte van de christelijk gereformeerde kerk destijds daarom op een afstand. Je kunt veel van iemand leren, zonder hem nu op de voet te volgen. De strips van de oudvaderen zijn belangrijk. Voedt elkaar met de Calvijn-strips en de Kuyper-strips. Deze strips zijn de uitspraken en woorden van de oudvaderen, of hun begeleidende uitspraken en gezegden, zoals we dat doen in onze artikels. Voedt elkaar daarmee, want het volk is zwaar ondervoed. Dat is wat de nieuwe doleantie is. Zorg voor elkaar, voedt elkaar, en leer elkaar over de rechte inzettingen des Heeren, onderwerpelijk, niet voorwerpelijk.

Welkom op de ark. We zullen vaste koers varen, immers, wij worden geleid door de allerhoogste. Een vaste burcht is onze God, een toevlucht voor de zijnen. Wij hebben ook aan onze zijde die grote wolk van getuigen van de oudvaderen en oudmoederen die nog steeds spreken en nog steeds voor het volk willen zorgen, zoals ook Mozes en Elia Jezus en zijn discipelen in een wolk bezochten. De nieuwe doleantie is er dan ook voor om de band met de gereformeerde oudvaderen en oudmoederen te herstellen, de brug te bouwen. Zij horen er ook bij. Laten wij hen niet verwerpen. (Spreuken 1) Ook nalatigheid en negeren is een vorm van verwerping. De nieuwe doleantie brengt de wolk van getuigen terug, en laat zich door deze wolk leiden. Alleen zo kunnen wij door woestijn en wildernis heenkomen. Zij zijn niet voor niets gegeven. Dat is het grote 'eert uw vader en uw moeder, opdat uw dagen (gaven) verlengt worden.'

Zoals men de hel overmatig heeft lopen verletterlijken, en een onbeschrijfelijk extremistisch zwaard aan een zijden draadje boven het hoofd van gevoelige, kwetsbare kinderen met een verstand zo fragiel als een eierdop heeft gehangen is niet opvoedkundig. Dan ben je psychologisch verkeerd bezig. Het heeft niets meer met het ware ouderschap te maken. Het is psychopatisch.

Deze put gaat diep. De theologische wachters die hiervoor ingehuurd zijn verdedigen het zelfs met hun varkensgrieks, terwijl ze vaak onkundig zijn over de brontekst in het Aramees, de taal van Jezus. Vandaar dat de nieuwe doleantie ook net als bij de kerkorde van Wezel in de jaren 1560 terugwijst op de grondteksten. Men is daar van afgeweken en zo is het misgegaan. Men heeft het uit de context gehaald. De nieuwe doleantie hamert op het belang van verdiepende exegese, voortgaande exegese, die zowel teruggaat als vooruitgaat.

Ik had dromen over de nieuwe doleantie, als witte hemelse orca's die tot de Nederlandse kusten kwamen.

De mensen om ons heen leven van de macht van de dood, van het vlees van dode dieren, waarvoor ze juist zorg moesten dragen. Men meet godvruchtigheid af aan de mate waarin men zorg draagt voor de meest kwetsbaren. Hierin heeft Nederland gefaald, en ook de kerken. Zij hebben zinnebeelden verletterlijkt. Er moest een strijd komen tegen de zonde. Het is geen strijd tegen vlees en bloed. Zo heeft Nederland de geestelijke oorlogsvoering verzaakt, en leeft in diep deserteurenschap, en is zo onder het oordeel gekomen. Daarom moet de nieuwe doleantie wel komen.

Vraatzucht zit op de troon in dit land. Het is ook geldzucht. Men is er maar druk mee, en de ware opdracht van de schepping, om zorg ervoor te dragen heeft men opzij geschoven, en daarom is God hen tot een vijand geworden. Maar niemand zal met succes strijden tegen de Heere. Men leeft slechts in de schijnoverwinning en schijnveiligheid van Laodicea, in valse gerustheid en zelfgenoegzaamheid. Men kauwt op de eigen staart, in krankzinnigheid. Maar laat de Heere u genezen van deze krankzinnigheid. De zonde heeft de mens krankzinnig gemaakt. De zonde heeft de mens zo'n eigenwaan en eigendunk gegeven. De zonde heeft de mens zo overbelangrijk gemaakt dat niets anders meer telt.

Laat de Heere u uitleiden. De Heere roept : Kom. Och, dat u moge luisteren naar des Heeren roepstem. Och, dat u er dankbaar voor moge wezen dat er een teken uit de hemel is gekomen. De Heere is getrouw, ook als de mens ontrouw is. De Heere is lankmoedig. Altijd is de Heere langzaam tot oordelen. Het is nog niet te laat. Och, laat des Heeren roepstem toch niet aan u voorbij gaan. Klaagt over de zonde, en strijd tegen de zonde, opdat de engelen ook uw voorhoofd zullen verzegelen (Ezech. 9). Elk oordeel des Heeren is waarachtig en goed, en verdient alle lof. Onder de oordelen des Heeren worden de vromen getuchtigd. Och wees u toch bewust over de oordelen en het loon der zonde. Altijd staat deze zonde op de loer, en zijn begeerte gaat naar u uit. Och, dat u zult volvoeren de taak waarvoor u bent geschapen, waarvoor u bent geroepen. Velen zijn geroepen, maar weinigen luisteren. Laat het u niet bevreemden. Dit is het tijdperk van Laodicea.

Velen zijn geroepen, weinigen zullen ingaan. We leven in de dagen van Noach. Slechts enkelen zouden tot de ark gaan. Noach werd bespot. De dagen waren goddeloos. De mensen hadden hun eigen religies en godsdiensten, maar ze waren vruchteloos voor God, omdat het instellingen van mensen waren.

Nu, geliefden, laten wij onze hoofden buigen, en de Heere smeken, de zonden van het aardrijk onder ogen komen en ze niet meer schoonpraten, ja, ook de zonden van de kerken, van de religies, de menselijke overleveringen. Het is veelal voorwerpelijk geworden in plaats van verbandelijk onderwerpelijk.

Heere, wat heeft de mens Uw schepping toch aangedaan. Uw mooie schepping compleet vernield. En de kerken zijn vol met hete hoofden en koude harten, vol met farizeeërs die zichzelf boven alles en iedereen wanen. En zo werden de kerken tot gevaarlijke plaatsen, tot roofzuchtige beesten. Dank U dat U een overblijfsel heeft. Daar houden wij ons aan vast. Dank u dat de poort eng is en niet dicht. Dank u dat het pad smal is in plaats van dat er helemaal geen pad is. Dank U dat U ons leidt. Dank U dat U ons leidt tot de overwinning over de zonde.

BESPREKING VAN CALVIJN'S BIJBELVERKLARING

In zijn verklaring van Mattheus 17:5 stelt Calvijn dat de discipelen teruggeroepen werden tot hun vroegere krijgsdienst opdat ze niet ontijdig de overwinning zouden beloven.

Calvijn noemt het vadsigheid en redeloze ongevoeligheid dat de wereld de mens zo geboeid houdt dat hij niet bedenkt waarvoor hij geboren is. Om niet door de banden der wereld bekoord te worden moeten we dit ernstig overdenken stelt Calvijn. Het is een strijd tegen de geest van ijdele inbeeldingen. (Verkl. Mattheus 16:26)

We hebben misschien opgemerkt dat alles om ons heen lauw is, halfslachtig, onverschillig, afleidend van het doel, wereldsgezind, extremistisch in hun onkunde. Hoe minder mensen onderzoek doen, hoe meer zelfvertrouwen ze hebben. We hebben zo opgemerkt dat we in het tijdperk van Laodicea leven. Juist in deze situatie worden wij opgewekt en opgeroepen. Wij moeten leren tegen de stroom in te gaan, anders zijn we al dood. Je hebt hiervoor niemand anders zijn goedkeuring voor nodig. Wacht niet op de mensen, want ze slapen. Je bent zelf verantwoordelijk. Dat is een beproeving. Hierin moet je volharden. Dat is de enige weg er doorheen. Calvijn wijst op het pad van de zelfverloochening waarop je je kruis moet dragen. Wees bereid om niets te zijn.

Ook al wordt je bespot : draag het spotkleed, en draag de spotkroon. Dat is de weg van het kruis. Denk niet dat dat pad om Getsemané en Golgotha heengaat.

Calvijn wijst erop dat de mens van nature een blinde liefde voor zichzelf heeft, en zichzelf aan zijn eigen belangen toewijdt, zichzelf hoog inschattende. Calvijn wijst erop dat we daarom het kruis gewillig en van harte moeten dragen, en moeten strijden tegen de aardse lusten. Calvijn noemt dat de wereld het kruis niet draagt, maar duldt, net als een woest en weerspannig paard zijn ruiter op een gegeven moment duldt, maar niet draagt. Hij wijst dus op het belang van lijdzaamheid. (Verkl. Mattheus 16:24)

DE NIEUWE DOLEANTIE - BESPREKING DE HERAUT 1888

Kuyper wees er met ernst op dat men niet te gemakkelijk over het geloof moest denken. Het ging niet zo licht langs een glooiend zandwegje, want waarom zou Jezus dan geroepen hebben van de poort die nauw en de weg die eng is, en van weinigen die hem vinden ? Het gaat dus niet zomaar om wat geloven, want dat doen de meeste mensen op aarde. Kuyper wilde de mens in de Heraut van 1888 wakker schudden. (30/12, 1888)

Vele gelovigen, stelde hij, wilden het niet hebben over het wederkeren tot de aarde. Kuyper waarschuwde in 1888 tegen apostelen van een zeer licht evangelie, een evangelie van zwevende halfheid. Kuyper was geen Willem I en ook geen Steenblok. Hij bungelde er een beetje tussenin. Vandaar dat de doleantie voortgezet dient te worden, uitgewerkt dient te worden. Vandaar dat er een nieuwe doleantie moet komen, een tweede doleantie. De doleantie moet op het fundament van 1953 komen.

De nieuwe doleantie moet het werk van Kuyper verdiepen en verbeteren, in de juiste richting brengen. Er moet geneigd worden naar Steenblok, zoals ook in de gereformeerde gemeente gebeurde in de zeventiger en tachtiger jaren. De doleantie was nog niet klaar. Er moesten nieuwe golven komen. Kuyper was een wonderkind, maar hij had soms een zwakheid voor al teveel religieus en geestelijk snoepgoed. In sommige opzichten was hij te wereldsgezind. Toch klonk de boodschap op andere momenten krachtig door. Het is een strijd tussen Kuyper en Kuyper, tussen zijn oude natuur en nieuwe natuur.

Kuyper had organisatorische gaven van vereniging, maar tegen wat voor prijs ? Dingen werden zowel beter als slechter. We moeten daarom op de juiste lijn zien te komen van het Kuyperiaanse, en het verbinden aan het Steenblokkiaanse. Kuyper moet op sleeptouw genomen.

Kuyper stelde dat ze in gevaarlijke tijden waren aangekomen in 1888. Alles jaagde maar voort. Het leven was druk en overdruk, en er waren bijna geen stille momenten waarin je tot jezelf kon komen. De indrukken verdrongen elkaar, stelde Kuyper.

Kuyper riep op tot het oproeien tegen de stroom. De duisternis moet gaan benauwen, het moet u angst en

verschrikking aanjagen, stelt Kuyper, net zoals een kind dat bang in het donker is roept en kermt, en als een dorstige in de hel die om een waterdruppel vraagt. Dan pas is het kindeke de mens heerlijk geworden, stelt Kuyper. Dan pas is de mens dankbaar. Eerst moet de mens in het nauw gedreven worden en zijn duisternis onder ogen komen, en niet zijn als een onbekeerde nachtvogel die het allemaal niet stoort, stelt Kuyper.

Kuyper stelt dat de mens het paradijs op eindeloze afstand heeft losgescheurd van het kindeke in Bethlehem. Maar voor God ligt het bij elkaar. (1/1, 1888) Ook hebben ze het paradijs van Golgotha afgescheiden, terwijl het bij God in elkaar is verwoven. Laten we ook zeker Gethsemané niet vergeten.

DE PLANEET ERMELO

Hij woonde op de planeet Ermelo, in een plaats bij het bos, ook Ermelo geheten. Hij woonde daar met zijn vader, moeder en broertje in een rijtjeshuis. Er waren nog verschillende blokken rijtjeshuizen achter hem, en daarachter lag het bos. Ook het land waarin hij woonde heette Ermelo. Zijn oma woonde in een bosplaats genaamd Echtspeet, wat ten oosten lag van een plaats die Nunspeet heette. Onder Nunspeet lag een bosdorp genaamd Elspeet.

Hij kwam thuis. Hij had gerend door het hoge gras bij het bos. Hij was blij zijn moeder te zien bij de keukendeur. ‘Hi mam,’ zei hij. Hij vertelde dat hij weer had gevlogen. Hij was één van de weinigen op de planeet die konden vliegen. Soms lukte het, en soms lukte het niet. Het had te maken met allerlei factoren en met het weer. Hij vond het vreemd dat het niemand echt kon interesseren dat hij kon vliegen. Ze waren nooit verbaasd als ze het zagen. Hijzelf vond het wonderlijk dat hij deze gave had. Het had hem een aantal keren uit moeilijkheden gered. Niemand gaf er echt aandacht aan. Hij sprak er daarom ook niet veel over, en vliegen deed hij ook niet veel, alleen als het echt moest, of als hij ergens snel wilde zijn. Nu had hij weer gevlogen, en zijn moeder hoorde het gewoon aan, en knikte gewoon. Voor haar was het niets bijzonders. Ze kon zelf niet vliegen, maar gewoon het feit dat sommige anderen het ook konden, ook al waren het er weinig, was voor haar voldoende om het normaal te vinden. Iedereen had z’n eigen gave. Hij werd er niet speciaal door behandeld omdat hij kon vliegen. Ze vonden het niet bijzonder.

Het land werd geregeerd door Heinrich Kuyper, de broer van Dandrich Kuyper. Dandrich Kuyper had eens zijn vader vermoord, en heerste toen over de gehele planeet Ermelo, en stelde zijn broer aan over het land Ermelo. Heinrich Kuyper was zwaar aan de drugs. Ze hadden nog een andere broer : Jakob. Jakob was een religieus leider. Hij had een beweging genaamd de doleantie, de klagers. Zij klaagden namelijk over het bewind van zijn broer, Heinrich Kuyper.

Ook het gezin uit de plaats Ermelo had zich bij de doleantie gevoegd. Heinrich Kuyper liet hen van de doleantie zwaar vervolgen. Daarom was het handig dat de jongen kon vliegen. Zo kon hij uit hun handen blijven. Ze waren vooral op jacht naar de jongen omdat hij zulke bijzondere gaven had. Ja, het kon Heinrich Kuyper en zijn vagebonden wel wat schelen dat de jongen die gave had. Ze waren bang dat die gave zich zou ontwikkelen in iets groters dan alleen maar vliegen. Ze waren bang dat hij de nieuwe religieuze leider zou worden van de doleantie, en dat het land door hen overgenomen zou worden, en dan de gehele planeet Ermelo.

Telkens weer kregen de ouders van de jongen brieven van Heinrich Kuyper waarin stond dat ze boetes moesten betalen vanwege dat ze lid waren van de doleantie, de klagenden. Maar zijn ouders betaalden het nooit. Er werd steeds meer gedreigd en gedreigd in de brieven, zelfs met gevangenisstraf. Maar Heinrich Kuyper was aan de drugs, zwaar aan de drugs, waardoor zijn plannen nooit echt werkelijkheid werden. Het was nogal een chaotische en vergeetachtige man. Toch moest de jongen oppassen, zoals iedereen in de doleantie.

Op een dag werd de jongen weer achterna gezeten door de vagebonden van Heinrich Kuyper. Hij moest toen weer vliegen. Hij vloog toen helemaal naar het huis van Jakob Kuyper, de leider van de doleantie. Die was verbaasd hem te zien, en ook was hij verbaasd dat de jongen kon vliegen. Dat kwam niet vaak voor dat iemand verbaasd was. Jakob Kuyper erkende het als een hoge gave. Hij wilde de jongen onderwijzen en beschermen. Hij wilde dat de jongen net als hem een religieuze leider in de doleantie zou worden vanwege zijn gave. Maar de jongen kon helemaal niet goed leren. Hij draaide alles om, en vergat veel. Toch zette Jakob Kuyper door met het onderwijzen van de jongen. Hij dacht dat het gewoon langer tijd nodig had. Hij zou het rustiger en kalmer doen, op zijn eigen tempo. Dat leek te werken.

Heinrich Kuyper kreeg hierover een brief van Jakob Kuyper. Jakob schreef hem dat hij de jongen met rust moest laten. De jongen had ook vaak nachtmerries. Jakob wilde dat Heinrich eens zou afkicken van de drugs. Jakob vond Heinrich helemaal niet capabel om het land te besturen. Heinrich moest eerst maar eens het land bestuderen. Heinrich schreef een vrolijke brief terug over dat hij alles van Dandrich had gehad, als een gave, en dat Jakob gewoon jaloers was.

Na een tijdje zou de jongen weer naar huis gaan, maar het was er helemaal niet veilig, dus Jakob nam hem weer terug en onderwees hem verder. Op een dag

waren de vagebonden ook naar het kasteel van Jakob Kuyper gegaan, de leider van de doleantie. Wachters hielden hem tegen.

‘We komen voor het jongetje,’ zeiden de vagebonden.
‘Je krijgt hem niet,’ zeiden de wachters.
Het liep uit op een gevecht. Uiteindelijk drongen de vagebonden het kasteel binnen, en het jongetje moest van het dak afspringen om weg te vliegen.
Hij vloog toen naar zijn oma in Echtspeet.
Daar zou hij zo lang mogen wonen.
Maar ook daar kwamen de vagebonden.

De wachters van Echtspeet lieten het daarbij echter niet zitten, en verdreven de vagebonden.
Toen kwam Heinrich Kuyper zelf.
‘Ach toe nou, jongen, ik heb je zoveel te bieden,’ zei hij.
Maar de jongen trapte er niet in.
Zijn oma joeg Heinrich Kuyper weg.
Ze noemde hem een drugsfanaat.

Het was rond die tijd dat de doleantie groter en groter werd.
Ze kregen zo’n groot leger dat Heinrich Kuyper en zijn vagebonden uit het land werden verdreven.
Jakob Kuyper werd de nieuwe bestuurder van het land,
en de jongen werd tot prins gemaakt.
Het was zo vreemd voor de jongen.
Nu ineens sprak iedereen over hem,
en nu ineens waren ze verwonderd dat hij kon vliegen.
Met grote verbazing keken ze naar hem als hij vloog,
terwijl het hen vroeger nooit opviel, en het hen vroeger nooit iets kon schelen.

De jongen was hier heel boos over, en kon niet van de aandacht en de bewondering genieten.
Hij vond het huichelachtig.
En daarom is hij weggevlogen, heel ver weg.
Nooit meer wilde hij naar het land Ermelo,
en nooit wilde hij nog een voet op de planeet Ermelo zetten,
maar het zou wel altijd in zijn herinnering blijven.

Hij had wel wat goede herinneringen, aan de buren bijvoorbeeld, aan zijn oma, en aan Jakob Kuyper.
Eigenlijk wilde hij voor hen terugkomen, maar hij kon het niet.
Het deed hem teveel pijn.

Toen hij erover hoorde dat op een dag de planeet Ermelo in de fik stond kon hij daar niet om huilen.
Hij hoopte alleen dat de buren, zijn oma, en Jakob Kuyper zich in veiligheid konden brengen,
en dat wenste hij ook wel voor zijn ouders en zijn broertje en nog wat anderen.
Hij was aan het tellen, en ging alle namen langs, en er waren toch wel veel mensen waar hij veel om gaf, en natuurlijk gaf hij ook om de dieren en de natuur.
Maar hij kon niet huilen.
Hij schaamde zich er wel voor.

Hij was nu op een andere planeet.
Hij moest de planeet Ermelo achter zich laten.
Ze zouden hun weg wel vinden.
De doleantie zou hen wel uitleiden,
en zij die konden vliegen zouden hen misschien wel kunnen brengen waar hij ook was.
Maar dan zou hij wel alweer vertrokken zijn naar de volgende planeet.

Hij wilde niet nagevolgd worden, en ook niet achtervolgt.
Vroeger was hij niet veel waard in hun ogen, dus dan kon hij dat nu ook niet accepteren.
Ook twijfelde hij over de motieven van Jakob Kuyper, de buren, zijn oma, en wat anderen.
Gek genoeg bleef de doleantie aan hem trekken.
Hij vond zichzelf hard en koud.
Maar hij moest zichzelf beschermen.
Hij dacht dat ze hem slechts zagen als een object, een monument.
Alleen maar omdat hij nu een prins was.
Vroeger zagen ze hem niet echt staan.
Vroeger zagen ze hem niet echt vliegen.
Maar nu was alles anders.

Hij was bang dat ze hem zouden verafgoden.
Zowel de vervolging als de verafgoding was iets onwenselijks,
iets onecht.
Hij had gemengde gevoelens.
Het leek allemaal nog wel mee te vallen op de planeet Ermelo.
Het fikken begon steeds meer en meer te minderen.
Het dagelijkse leven ging weer gewoon door.

Hij was nu prins, maar hij wilde niet terug.
Voor wie zou hij dat moeten doen ?
Hij haatte het dat de mensen alleen maar waarde hechtten aan titels,
en niet aan ware gaven en talenten.
Hij wilde helemaal geen prins zijn.

Steeds verder vloog hij weg van de planeet Ermelo.
Hij ging van planeet tot planeet, maar merkte dat het daar nog wel erger was, hoe verder hij van de planeet Ermelo wegging,
en is toen uiteindelijk maar weer naar de planeet Ermelo teruggegaan.

Hij zou Jakob Kuyper helpen met de doleantie.
Hij wilde ook geen lafaard zijn.
Ze hadden hem nodig.
Verbeter het universum.
Begin bij je eigen planeet.

Einde

DE DIEREN VAN HET PARADIJS (1995)

In dit artikel onderzoeken we waarom God ondanks dat Hij de gehele aarde onder een vloed deed komen, toch de dieren mee deed gaan in de ark. Welke rol vervullen de dieren in het hart van

God en in deze schepping. Ontdek dat de Ark en de Dieren en Gods Wet en Gehoorzaamheid, onlosmakelijk met elkaar verbonden zijn.

Het geheim van de gehoorzaamheid

Vandaag de dag gaan er allerlei dierentuinen open. Ook in de mens zelf lijkt het alsof er allerlei deurtjes losgaan en de dieren naar buiten komen. Het beest in de mens raakt los.

Toen ik op de bijbelschool zat, gingen we met onze klas een keer naar de dierentuin. Stom van me dat ik met hen meeging. Allerlei dieren achter slot en grendel. Dat wat vrij behoorde te zijn was geketend. Om te huilen. Nooit zal ik meer voor m'n amusement in een dierentuin komen. Nooit meer.

Laatst zag ik in de eo-gids een reportage over een natuurfilm, waarin dieren elkaar doodmaken en opeten. Indrukwekkend vonden ze dat. Ik weet nog goed dat ik als klein kind naar een natuurfilm keek waarin hetzelfde gebeurde. Moeders kindje werd gegrepen en koelbloedig vermoord. Mensen die ook keken zeiden: zo is de natuur. Ik weet nog dat ik toen riep: Neen. Zo is de duivel.

Ook weet ik nog goed dat ik eens een dierengevecht op de t.v. zag, georganiseerd door mensen. Ik schreeuwde in intense woede en intens verdriet: Het zijn moordenaars, die mensen zijn duivels. Maar de mensen om me heen lachten me uit en schudden met hun hoofd. Ik kon het me niet voorstellen. Zelfs mensen om me heen zijn zombies, zonder hart. In wat voor wereld zijn we terecht gekomen.

En dan volgt de discussie: God wil dat we vlees eten, het mag van hem.

Het was oorspronkelijk nooit zo bedoeld door hem. Hij heeft de moord en de dood niet uitgevonden. God zegt: Jullie wilden toch bloed zien: Hier hebben jullie bloed. Jullie wilden toch elkaars vlees eten. Hier is vlees. Hier is de dood. Maar dit mag voor ons de weg zijn om er van te gaan walgen. Willen we blijven leven met de dood ? willen we afhankelijk blijven aan de dood, omdat er niets beters te vinden is? God zegt: jullie hebben zelf voor deze weg gekozen. jullie zullen vlees eten totdat het jullie neus uitkomt (Num. 11).

Aangekomen in het paradijs heersen er allerlei andere wetten. Daar lopen de dieren vrij rond. En het komt. Gods vrederijk komt. De slang bij de baby. De leeuw bij het lam. Er is dus iets beters:

Spr. 15:17 beter een schotel groente, waar liefde heerst, dan een gemeste os en haat daarbij.

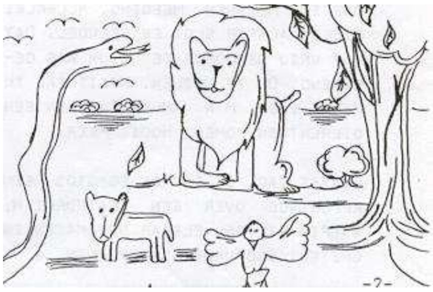

Een vegetarisch uitzicht dus ? ja, en wie een been heeft, die lope er naar toe.

God heeft het wel met dieren, ja. de bijbel staat er vol van. Dieren zijn de uitdrukking van zijn wezen. De manifestaties van zijn karakter. Let daar maar eens op. Ook toen God de zonde wilde opruimen door de zondvloed, bracht hij het belang aan van de dierenwereld. De ark was ook bestemd voor de vele dierensoorten die God had gemaakt.

De tweede brief van Petrus vertelt ons over de komende tweede zondvloed. De nieuwe ark wordt gebouwd. Deze is groter en steviger dan z'n voorganger. Er komt nu veel meer bij kijken. God wil ons nu naar de Volle Waarheid leiden, in een Ark waar we voor Eeuwig veilig zijn. Er zal een Eeuwige Ark komen. We zijn op weg naar de Eeuwigheid (Joh. 16: 12-15 ; Openb. 14:6-7).

De Ark die God voor deze tijd bereidt is geen ark met mensenhanden gemaakt, maar hij wordt bereid in het hart en het denken van de mens (Hebr. 8-10). God wil dat je een keuze maakt in het diepste van je wezen, voor Hem of tegen Hem. Ga je leven vanuit het zwarte deel van je hart of stap je over tot het witte deel van je hart waar Hij het voor het zeggen heeft. Daar zullen Zijn wetten ingeprint worden.

Hebr. 8:10: Want dit is het verbond, waarmede Ik Mij verbinden zal aan het huis Israëls na die dagen, spreekt de Heere: Ik zal Mijn wetten in hun verstand leggen, en Ik zal die in hun harten schrijven, en Ik zal hun tot een God zijn en zij zullen mij tot een volk zijn.

Wie durft er nu nog te zeggen dat de wet vandaag niet meer geldt ? Mensen die dat zeggen zijn zo verblind door hun zondige en vrome hartstochten dat ze de bijbel niet meer kunnen lezen. Ze worden geleid door de geest van wetsverachting, waarvan Jezus profeteerde dat die zou komen in de eindtijd. Wetsverachting, ook in de kerk, is één van de tekenen der tijden.

Matt. 24:12-14: En omdat de wetsverachting toeneemt, zal de liefde van de meesten verkillen. Maar wie volhardt tot het einde, die zal behouden worden. En dit evangelie zal in de gehele wereld gepredikt worden tot een getuigenis voor alle volken, en dan zal het einde gekomen zijn.

Dan kunnen de mensen nu wel allemaal zo schijnheilig wonderen en tekenen bereiden, maar Jezus kent ze niet, omdat ze de wet ongeldig hebben verklaard, de karakter-eigenschappen van God hebben ze geschrapt, Gods dierbare

paradijsschepselen - die zijn aard vertegenwoordigen (Gen. 1: 25) - vermoord.

Matt. 7:21-23: Niet een ieder, die tot Mij zegt: Heere, Heere, zal het koninkrijk der hemelen binnengaan, maar wie doet de wil (=wet) mijns Vaders, die in de hemelen is. Velen zullen te dien dage tot Mij zeggen: Heere, Heere, hebben wij niet in uw naam geprofeteerd en in uw naam boze geesten uitgedreven en in uw naam vele krachten gedaan ? En dan zal Ik hun openlijk zeggen: Ik heb u nooit gekend; gaat weg van Mij, gij werkers der wetteloosheid.

Deze tekst wordt nogal eens uit zijn verband gerukt door lauwe mensen die het daglicht van God niet kunnen verdragen. Ze gebruiken het tegen mensen die in Jezus' Naam werken met de gaven van de Geest en wonderen en tekenen verrichten. Maar er is niets mis met het profeteren en het werken met krachten op zich. Het is de Wetsverachting die alles zo gevaarlijk maakt, want zo kan de satan zich ermee bemoeien. Val de mensen nooit lastig met het feit dat ze wonderen en tekenen doen, maar wijs hen op hun wetteloosheid !

In de ark van de tabernakel bevond zich de wet, de geboden van God. Bent u op weg naar de ark, maar niet naar de gehoorzaamheid, dan bent u dus op weg naar een pseudo-ark, een valse ark. Een ark zonder wet is nl. geen ark.

1 Johan. 2:3-6: En hieraan onderkennen wij, dat wij hem kennen ; indien wij zijn geboden bewaren. Wie zegt: ik ken Hem, en Zijn geboden niet bewaart, is een leugenaar en in die is de waarheid niet. (. .) Hieraan onderkennen wij, dat wij in Hem zijn. Wie zegt, dat hij in Hem blijft. behoort ook zelf zó te wandelen, als Hij gewandeld heeft.

In de ark van Noach bevonden zich alle diersoorten die God had toebereid. Bent u op zoek naar de ark, naar de schuilplaats van God, maar niet naar de dieren van het paradijs die Gods karakter-eigenschappen in u willen uitbeelden, dan komt u terecht in een schijnheilige, leugenachtige ark, oftewel de veerboot naar de hel. Een ark zonder dierenwereld is nl. geen ark.

We komen God in Zijn Woord vaak tegen als een dier. De ene keer komt Hij als een duif, dan weer als een lam, en ergens anders als een leeuw. Ons wordt verteld dat we als hem moeten gaan leven: dierlijk en toch heilig en rein:

Matt. 10:16: Zie, Ik zend u als schapen midden onder wolven ; weest dan voorzichtig als slangen en argeloos (=onschuldig) als duiven.

Jesaja 40:31: Wie de Heere verwachten, putten nieuwe kracht ; zij varen op met vleugelen als arenden; zij lopen, maar worden niet moede; zij wandelen, maar worden niet mat.

Zoek en ontdek Gods dierenwereld in je hart, want daarin ligt het geheim van de gehoorzaamheid. Geef een kind een dieren-prentenboek en het fleurt helemaal op. De bijbel is een dieren-prentenboek, een boek over dieren. Breng het woord tot leven en geef het aan de mensen. Laat hen Gods dierenwereld zien, sla het plaatjesboek open voor hen en ze worden weer als kinderen, ze worden weer gezond.

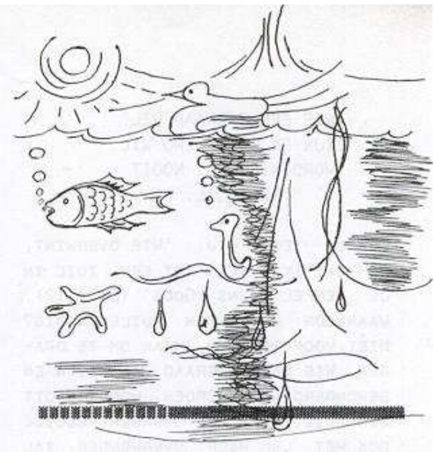

Uitgave : De Orkaan
(ingekort)

1e Jaargang, nummer 4, 22 december 2024

VISWATER

Blad voor nieuwe bijbelse theologie

In dit nummer : Het wezen van de Nederduits gereformeerde kerk, De hervormde kerk vanaf 1920, en : De strijd tegen geestelijke abortus - De waarheid over het welvaarts-evangelie (1996)

HET WEZEN VAN DE NEDERDUITS GEREFORMEERDE KERK

Variatie is de manier om los te breken, eindeloze variatie. Ewa 28:35

Ze leven in het vlees, niet in variatie. Ewa 28:35

Wat is nu precies de Nederduits gereformeerde kerk in Nederland ? Zijn het rekkelijken of preciezen ? Geen kerk zal over de andere kerk heersen, geen taakuitvoerder over de andere taakuitvoerder, stelt de Nederduits gereformeerde kerk. Ook wijst de Nederduits gereformeerde kerk terug naar de grondteksten, grondtalen, de bronteksten, en vóórbronteksten, de achtergrondteksten, om het in de context te houden, en werkt de Nederduits gereformeerde kerk met zowel de oude bijbel als de nieuwe bijbel die in het boek Openbaring werd aangekondigd en die inmiddels is gekomen. Dat is de RV-Bijbel, de zogeheten Rodenberg Versie. Het is het boek des levens, de witte steen. Ook de oude gereformeerde vaderen wezen op dergelijke boeken die in hun tijd nog niet gekomen waren.

Is de Nederduits gereformeerde kerk dan rekkelijk of precies ? In sommige opzichten rekkelijk, en in andere opzichten precies. Het gaat om de variatie. Je moet in vele talen en beelden kunnen spreken om de waarheid over te kunnen brengen. We hebben niks aan enge, kortzichtige genootschappen die hun kinderen geestelijk ondervoed houden. Helaas komt dit nog teveel voor in de zwaardere kerken, ook al ligt het pad wel door de zwaardere kerken, door de geschriften althans, en moet je oppassen met te lichte kerken. Al met al moet je er min of meer Paauwiaans mee omgaan, dus op een afstand leren houden wanneer dat nodig is. Variatie dus. Daar wijst de nieuwe bijbel ook op.

‘Varieer het eindeloos, en breek los van de opsluitende, dogmatische, orthodoxe parasieten. Ze willen je fokken, en dat kan alleen maar door je eenzijdig te houden, oncreatief, ongevarieerd. Denk aan de bloemen die alles warmbloedig omcirkelen, die alle natuurdraden weven en spinnen, blijven omhullen totdat het beste eruit voortkomt, een trap naar een nieuwe verdieping, en dan doen ze hetzelfde. Ze stoppen nooit. Ze gaan eindeloos door. De mens rafelt alles af. De mens wil alles snel-snel, kant en klaar. Ze kennen het bloemenleven niet, en het leven van de bijen en de hommels niet. Het zijn grauwe, fletse figuren geworden. Altijd kibbelen ze, maar ze werken nergens voor. Ze willen alles direct op tafel hebben, en hebben altijd alles op anderen aan te merken, alleen maar over oppervlakkigheden. Ze leven in het vlees, niet in variatie.’ Ewa 28:35

Diep in de wildernis bloeit een bloem, met de bloesem van verloren dromen. Maar zij van de kunstmatige kerk zijn te ver weg, hun ogen gesloten. Ewa 28:39

Je mag niet indutten in variatie. Er staan veel gevaren op de loer, van verabsolutering, dogmatisering, verletterlijking, systematisering, enz. Het kan al snel overdreven en extremistisch worden, routine-matig. Daarom moet de mens komen tot eeuwige variatie en variatie-gevoeligheid. (Ewa 28:34,46, Duizen 11:55). De mens moet komen tot het zintuig van variatie en dit van binnen ontwikkelen. (Ewa 28:31)

De grote strijd in de kerk vandaag de dag is tussen voorwerpelijk (objectificatie, wat een vorm van materialisme is) en bevindelijk, oftewel onderwerpelijk. Onderwerpelijkheid moet verbandelijk zijn, oftewel gedreven worden door de eeuwige variatie waarin deze verbandelijkheid in leven blijft.

We hebben niet te strijden tegen vlees en bloed maar tegen hiërarchiën. Je kunt ze voorstellen als een soort kwallen. De kerk heeft de duivel veel te veel verpersoonlijkt. Het heeft bar weinig met daadwerkelijke personen te maken, maar met persoonlijkheden, kunstmatige intelligentie, en dit zijn dimensionale overlappingen, waar de Nederduits gereformeerde dogmatiek over spreekt. Strijd op zich is dus niet zomaar de oplossing, maar educatie, in variatie. Het moet van vele kanten besproken worden en in vele beelden, in vele lagen en dimensies, om tot de kern en bron van de zaak te kunnen doordringen.

Geliefden, laten wij opgaan tot de hiërarchiën van God en de hiërarchiën van de wereld achter ons laten.

DE HERVORMDE KERK VANAF 1920

Het hervormd weekblad 'De gereformeerde kerk', werd uitgegeven door de confessionele vereniging binnen de hervormde kerk, waaruit in 1906 de gereformeerde bond ontstond als afsplitsing. De ned. herv. predikant J. Ch. Kromsigt (Kortgene 1872 - Zeist 1958) was eindredacteur van 1921-1945. In het blad van 11/9 1930 schrijft P.J. Kromsigt (Wijk bij Aalburg 1866 - 's Gravenhage 1941), de oudere broer van Johannes Christiaan, over geloof en wedergeboorte. Hij legt de nadruk op geloof, en stelt dat dit vroeger ook zo was, maar dat er vandaag de dag een vreemde verschuiving had plaatsgevonden. Hij stelt dat al in de jaren 1700 de nadruk kwam te liggen op wedergeboorte in plaats van geloof. Hij noemt dat doordat de wedergeboorte het middelpunt werd ook de christen het middelpunt werd in plaats van de Christus. Hij stelt dat zo de mens werd afgeleid van Christus door zijn bevinding en ervaringen waarop men zich richtte. Hij noemde dat de omgekeerde weg. Hij pleitte voor de eenvoudige en kinderlijke geloofszekerheid. Het ging hem om de blijdschap en kracht van het geloof. Hij noemde dit het zinken van de kerk. Zo werd de kerk een makkelijke prooi voor ongeloof eind jaren 1800, begin jaren 1900. Maar er is niets eenvoudigs op de smalle weg, en kinderlijke geloofszekerheid kan zo bedriegelijk zijn. We zien het gevaar van de voorwerpelijkheid in de hervormde kerk. We komen die grote hervormde kerkzaal binnen van de jaren 1930 met de grote Christus-afgod waaraan alles getoetst wordt. Je brein komt in een zen-staat, als aan de drugs. In een zijzaal ligt de zwarte bruid op haar doodsbed.

J. Ch. Kromsigt schrijft dan in het artikel erna over dat de hervormde kerk de ware gereformeerde kerk is, niet de afgescheidenen. Zij mochten die naam niet roven. Hij noemt dan dat als je de hervormde kerk binnengaat dan is er maar één voorwerp dat de aandacht trekt, en dat is de bijbel. De gereformeerde belijdenis moet een korte samenvatting zijn, volgens hem. De bijbel is van alles richtsnoer. Hij stelt dat het niet om de oude schriftgeleerden gaat die de bijbel als papieren paus behandelden. Het gaat niet om het zintuigelijk waarneembare, maar om het geestelijke. Het is bij J. Ch. Kromsigt ook Christus voor en na, maar er wordt heel wat overgeslagen.

Terecht waarschuwde J. Ch. Kromsigt tegen belijdenisverheerlijking, tegen dood conservatisme en formalisme. (18/9, 1930) Echter, dan wijst hij al te voorwerpelijk op Christus belijdenis. Het is een systeem.

Terecht waarschuwt hij voor de elk wat wils beweging, maar wat hij aanbiedt is een grote Christus afgod. Het is een soort hervormde zen. Hij waarschuwt tegen het separatisme. Hij noemt 'iedere ketter heeft zijn letter.' Hij noemt een soort belijdenissen oproer waarin iedereen zijn eigen belijdenis heeft en zich zo boven elkaar verheffen en tegen elkaar strijden, maar hij wil Christus belijdenis zien. Christus moet centraal staan. Dat dat ook weer problemen kan geven moet wel gezegd worden. Kromsigt heeft een oplossing : Christus. Maar daarmee is echt niet alles gezegd. Nog lang niet. Wat is dat dan in wezen ? Wat houdt dat in ?

Hij waarschuwt terecht voor vleselijke ijver met vleselijke wapenen. Maar dat kan ook in de Christus belijdenis gebeuren. Er wordt op grote schaal misbruik van Christus gepleegd. Op grote schaal wordt de Naam van Christus ijdel gebruikt. P.J. Kromsigt, zijn broer, zegt dan dat het een strijd is tussen Christus openbaring en vroomheidsbeleving. Hij stelt dat het een strijd is voor een Christusbelijdende kerk. Maar we mogen helemaal niet zo kortaf omspringen met het Christus idee. Het is ergens onderdeel van. Het is iets waar je in vreze des heeren, oftewel caution, mee om moet gaan. Behoedzaamheid.

P.J. Kromsigt wees op Goethe, die aan het einde van zijn Faust had gezongen : 'Alles wat vergankelijk is, is slechts een gelijkenis.' Hij wijst op de gelijkenissen van de natuur. Hij stelt dat we ook het Woord nodig hebben en de geestelijke principes, zoals 'opwassen door minder worden,' 'als ik zwak ben, dan ben ik machtig' en 'roemen in zwakheden, opdat de kracht van Christus in mij woont.' (25/9, 1930) Dat zijn goede principes. Toch kan dit al snel Laodiceaans worden dat er te snel over de zwakheid wordt heengekeken, en dat het snel afgedekt wordt met een Jezus-doek. 1953, een indringende, chronische Damascus-ervaring, is dan nodig. Het mag niet iets eenmaligs zijn. P.J. Kromsigt blijft echter op het geloof hameren, het niet gezien hebben, en toch geloven. Het kan al snel bedrieglijk en verblindend werken. Het kan al snel tot een heel goedkoop evangelie worden. Bovenal is de strijd om het kerkherstel een geloofszaak, stelt hij.

Er zijn dodelijke hormonale cocktails in de hersenen. Elke dag als je opstaat is het weer een gevecht tegen deze giftige cocktails in de hersenen, en dan moet je vluchten tot het hart. Nog dieper moet je vluchten tot het ventiel van het lichaam. Vroeger was er ook zo'n ventiel in de hersenen, maar dat werd er door de zondeval uitgesneden, en nu heeft de mens andere soorten giftige en dodelijke hersenklieren die de mens in de gaten houden, slaaf van de zonde en de leugen hebben gemaakt. Simpel Christus belijden op een eenvoudige en kinderlijke manier kan daar niet tegenop. Jezus wees zelf op de sleutel van de kennis. Hij wilde niet aanbeden worden. 'Wat noemt gij mij goed ? Alleen God is goed.' Jezus was een wegwijzer. Wij moeten Jezus volgen waar hij naartoe gaat, en daarin moeten we niet overdrijven. Het is een

dagelijkse strijd. Het verafgoden en verabsoluteren, verletterlijken van Jezus is de gemakkelijke weg. Het leidt tot het verderf. We mogen er nooit voorwerpelijk mee omgaan. Jezus was aangesteld als voorbeeld en herinnering. (Calvijn)

De broers Kromsigt waren de nieuwe generatie hervormde leiders. 1920 begon het nog gevaarlijkere hervormde tijdperk. Geesten hadden zich gematerialiseerd en hadden grote macht, in de hersenen van de mensen. De voorwerpelijkheid was uitgegroeid tot een allesverslindend monster. Haaien zwommen in de hersenen van de mensen. Overal speelde men Russisch roulette met dit grote beest. Daarom moet de mens vluchten tot het ventiel. Alleen door de verbandelijke onderwerpelijkheid, de bevindelijkheid, komt de mens er doorheen. Dat draait allemaal om 1953 : zien hoe diep de put van de zondeval is, waar het de mens naartoe heeft geleid. Dat is niet zomaar zigzaggen, maar dieper en dieper gaan. Er kan nog veel te veel nadruk liggen op de geestelijke voorspoedsleer ten koste van een heleboel andere facetten, ten koste van het kruis, ten koste van het visnet.

De twee broers hadden zeker ook goede dingen te zeggen. Er liep een gereformeerde en gedeformeerde lijn door hen heen. Hervormd en misvormd liggen dicht bij elkaar. Zo waarschuwde J. Ch. Kromsigt voor meerderheidsheerschappij, en wees op de geestelijke heerschappij. Hij waarschuwde tegen de ontwikkeling van meerderheidsheerschappij tot recht van de sterksten. Maar beknopte voorwerpelijkheid is een grote valstrik, een zwaar magneet, wat veel gespuis aantrekt.

Kromsigt stelde dat bij Ai de meerderheidsmacht een grote nederlaag lijdde. De minderheidsmacht van Gideon overwon. Kromsigt waarschuwde tegen verafgoding van stoffelijk kerkbezit, machtsbegeerte, eigengerechtigheid, en dubbelhartigheid, waar elke predikant tegen behoort te waarschuwen. Terecht wees hij op de profetische weg. Het koninkrijk van God moet niet geforceerd worden door eigen macht. Men mag niet op de Heere vooruitlopen. Men moest op zijn hoede zijn ten opzichte van kerkpolitiek. (9/10, 1930)

Hij noemde ook het verschil tusen geestelijke werken en vleselijke werken. Men moest ijverig zijn, want het is God die werkt.

Is Jezus dan de toetssteen ? Jezus zei : ‘Ik ben de weg, de waarheid en het leven.’ Zo vertaalden westerse vertalers het vanuit het Grieks, maar Jezus sprak voornamelijk Aramees, als de brongrondtekst, waarin hij zegt :

Ik ben de discipline, de volharding en het hongeren. (Johannes 14:6, Aramees)

Het was een voorbeeld-functie dus. Het wees op de principes. Jezus wees op de sleutel van de kennis, ook als een wegbereider, zoals Johannes de Doper de wegbereider voor Jezus was. Jezus was de wegbereider voor de volle waarheid, die na hem zou komen, waar het pad van Jezus, het smalle pad, naartoe zou leiden. Jezus hoort dus bij een zekere taal, maar het moet wel in de juiste proportie blijven.

P.J. Kromsigt maakt wel duidelijk onderscheid tussen historisch geloof en zaligmakend geloof. Hij noemt de godsdienstige kennis zoveel tederder van aard dan alle andere kennis. Het ware geloof is een gave verkregen op de weg des gebeds, stelt P.J. Kromsigt. Het is een geestelijk werk, dat niet verstaan kan worden door de vleselijke mens. (16/10, 1930)

DE STRIJD TEGEN GEESTELIJKE ABORTUS - DE WAARHEID OVER HET WELVAARTS-EVANGELIE (1996)

In het Engels noemen ze het 'prosperity-gospel'. Ik noem het : lopende-band-evangelie. Alsof je aan de lopende band zonder onderscheid mensen genezing en geluk moet toedienen. Alsof dat de opdracht van God is. Paulus laat zien dat ieder mens op een speciale manier aangepakt moet worden.

Het lijden is je soms gegeven als een seintje van God. Om jou te laten voelen hoe Hij zich voelt. Je kunt lijden om verschillende redenen. Je kunt soms in de geest het lijden van anderen over je krijgen. Als je dit niet weet, kun je dat lijden als iets vervelends ervaren, kun je het bestraffen of zelfs vervloeken. Je kunt je er van losmaken of laten losmaken door een persoon met een bediening in bovennatuurlijke krachten.

Voelt u het een beetje ? Ik wil u erop wijzen dat God in zijn goedheid u geestelijk in contact brengt met andere mensen. Hij laat die mensen bij u aan de deur van uw binnenste kloppen. U voelt hun pijn al, terwijl u denkt dat het uw pijn is. Die pijn gaat weg als u uw binnenste wijder openzet voor de mensen. Maar wat doen velen, ze sluiten hun binnenste voor de pijn van hun mede-mens. Dat is het gevaar van de lopende-band bevrijdingsbedieningen. Zo werkt God niet.

Ziet u het gevaar ? Ziet u de leugen erin ? God wil soms dat we anders omgaan met onze pijn.

Het is moord als we Gods gegeven pijn van anderen weg laten halen. Een soort abortus. Mensen willen wederom geboren worden in uw schoot, zoals Paulus vroeger de mensen leerde. Mensen trekken aan uw jas, ze zoeken rust bij u, om dat de heilige God in u woont. God stelt geestelijke vaders en

moeders aan. Dit ouderschap begint bij het ervaren van elkaars leed. God wil ergens naartoe werken, maar wij breken het af.

Wij willen vrij zijn van elk juk, zelfs het juk van God willen we niet. Wij zoeken naar geluk, terwijl God ons leert dat we alleen gelukkig kunnen zijn als we willen delen met elkaar. In het samenzijn ontstaat er geluk. Maar wij willen niet samenzijn. Iedereen staat voor zichzelf in de gebedsrij. Dat heeft niets meer met samenzijn te maken. U stuurt uw broeders en zusters weg, u wil niets met pijn te maken hebben. Het gaat u om uzelf.

Vandaar dat de mensen van het lopende-band-evangelie 'moordenaars' te noemen zijn. Geluk kan dus een moordwapen zijn, een dichtgegooide deur.

De geest van moord, zo goed vermomd dat niemand 'em doorhad. Tot de preekstoel is hij doorgedrongen. Daar heeft hij z'n vlag gestoken. Het verwonde woord van God heeft hij vermoord, dat is z'n werk. De geest van geluk werkt samen met de geest van moord in de geestelijke abortuskliniek.

Train uzelf tot een ware liefdes-soldaat.

Uitgave : De Reddingsboei,
Apocalyptisch-Wetenschappelijk
Tijdschrift
(ingekort)

1e Jaargang, nummer 5, 3 januari 2025

VISWATER

Blad voor nieuwe bijbelse theologie

In dit nummer : Het verloren scheppingsverhaal - Van calvinisme tot visserisme, en Het herstel van de visseristische leer - De komst van de geestelijke intercom

---

HET VERLOREN SCHEPPINGSVERHAAL - VAN CALVINISME TOT VISSERISME

Het bloed van Jezus is in de griekse grondtekst het vergieten van het bloed van het vlees, en in de hebreeuws-egyptische grondtekst is het de besnijdenis (hoofdbesnijdenis, egyptisch), oftwel d'm. De besnijdenis is in de nieuwe bijbel het hart van het visnet, van God. Het is een besnijdend visnet. Dat is wat de opname is. Wij moeten het visnet des Heeren gehoorzamen, want het is het pad ten leven. We mogen hier niet mee omgaan als met een object. We mogen er alleen onderwerpelijk mee omgaan.

De zonde moet sterven. Er zijn geen overlevingskansen voor de mens als de mens niet hogerop komt in het geestelijke. Door de besnijdenis komen we tot het visnet, het Woord des Heeren, waardoor God met ons communiceert. (Kamba 20:12, 21:44) Het Visnet, God, wil een relatie met ons. (Kamba 15:63). God heeft het Visnet tot ons gezonden, oftewel het tuchtigende woord.

In een context van vergetelheid mogen we in de nieuwe bijbel komen tot de onderwerpelijkheid door de voorwerpelijkheid achter ons te laten.

Waar moeten we bij de geestelijke visvangst aan denken ? We moeten in lagen denken. Het leven is een schakelsysteem, een schuifsysteem. Alles heeft een effect op alles. Laten we met onze visnetten tot de Heere gaan, opdat de Heere het leidt.

De meeste nadruk moet liggen op het kruis. Het gaat niet om het object, maar om het principe ervan. De sobere sprak geen woord uit op Gabbatha. Hij was als een schaap stom voor zijn scheerders. Elke dag worden de soberen gerekend als slachtschapen. Er zijn meerdere beelden voor. In de nieuwe bijbel wordt veelal het visnet gebruikt als een beeld van het lijden en het hemelse werk.

We zijn vaak machteloos in deze dystopie, net zoals de sobere was op Gabbatha en Golgotha. Maar wij kunnen het oor genezen, en het Woord brengen. Niet als object, maar door het kruis, door het visnet. De tucht is het hoogst aangeschreven. Wij moeten niet tuchteloos zijn. Zowel het kruis als het visnet, beelden van het lijden en het hemelse werk, moeten verdiept worden.

In deze wereld zijn we vaak verlamd, kunnen we ons vaak niet verdedigen. Tot Ezechiel werd gezegd :

'Mensenkind, zie, men zal touwen om u heen slaan en u daarmee binden, zodat gij u onder hen niet kunt begeven. En uw tong zal Ik aan uw verhemelte doen kleven: gij zult stom zijn en hun niet tot een bestraffer wezen, want zij zijn een weerspannig geslacht. Maar als Ik tot u spreken zal, dan zal Ik uw mond openen, en gij zult tot hen zeggen: Zo zegt de Here Here. Wie horen wil, hore. En wie het nalaten wil, late het na. Want zij zijn een weerspannig geslacht.'
(Ezechiel 3:25-27)

De Israelitische talen hebben Afro-Egyptische oorsprongen. We zien in het Aramees-Hebreeuws dat het vee-offer een zinnebeeld is van het zelf-offer. In die zin is er een Kenyaans gezegde dat er bij God geen favoritisme is onder het vee, dus dat we allemaal door hetzelfde heen moeten, dat het zelfoffer voor iedereen telt.

Er is in Kenya een lied van het vrouwengebed waarin duidelijk wordt gesteld dat runderen de schuld niet betalen. Ook het waterbad betaalt de schuld niet, alleen het menselijke kind. Alleen met melk kunnen we tot God komen. We moeten het vleeskamp binnengaan als een strijder. Het voorname rund die door zijn eigenaar wordt vertroeteld heeft zij geslacht, want bij God is er geen favoritisme. Het houdt in dat een ieder zijn vleselijk leven moet afleggen. Dat is waar de geestelijke strijd over gaat. Het is niet tegen vlees en bloed. Zo moeten deze teksten geïnterpreteerd worden, als psalmen met diepere betekenissen. Het is geen strijd tegen levende dieren. Noach moest een strijd voeren tegen de zinnebeelden van het kwaad, niet de levende dieren in hun eigenlijke vorm (Genesis 9:3-4). Er waren nog restanten overgebleven van de zonde. Ook Kaïn had deze opdracht gekregen om over de zonde te heersen. Kaïn moest offers leren brengen. Wij moeten geen runderen van God's schepping offeren, maar de runderen van onze lippen. (Hosea 14:3)

Je moet je ziel in veiligheid brengen.
Wij zijn energie.
Alle energetische systemen om ons heen

zijn gehacked, ze zijn erin geluisd, door phishers.
Daar is een weg doorheen en een weg uit, maar daar willen velen niets van weten.

Zorg zo snel mogelijk dat je geestelijke zintuigen opengaan en dat je die monsters en ogres ziet die over de geestelijke gebieden heersen, dus die slechte energieën. Als je die niet ziet of niet voldoende ziet, dan ben je geestelijk blind, en makkelijke prooi.

Zorg dat je geleid wordt door dromen en visioenen, niet zomaar, maar in de context van studie, onderzoek en levensdiscipline. Dat is een hele strijd, want je moet alles voldoende toetsen. Er zijn vele valkuilen waarvoor je moet oppassen.

Nu, we hebben geschreven over de val van het Syrische dictator-bewind in één van onze andere bladen, Bevindelijk Nederland, 9/12, 2024, over Bashar al-assad die naar rusland is gegaan. Heb ik altijd veel dromen over gehad, maar die moest echt weg, want ze hadden daar gevangenissen van politieke tegenstanders waar de meest gruwelijke dingen gebeurden, laten we het er maar niet over hebben, maar het komt zo'n beetje neer op dat boek van Richard Wurmbrand, een roemeense predikant, over de ondergrondse kerk, ook over de meest vreselijke gevangenissen, Mengele achtige toestanden. Mengele was nog wel erger dan Hitler. Maar in ieder geval, dat Mengele-achtige bewind in Syrië is ineen gestort.
De gevangenis deuren gingen open.

Een paar dagen geleden toen ik wakker werd had ik allemaal flitsen van Suriname.

In ieder geval ging ik toen het nieuws bekijken. Bleek het dat er een grote Surinaamse wachter was weggehaald, de dictator Desi Bouterse, hele beruchte crimineel kan je wel zeggen, van de december moorden, stukje surinaamse geschiedenis, en ja, hij was dan wel niet meer aan de macht, maar het is een grote parasiet die heel suriname nog steeds in de greep hield en het sleepte maar door. Ik merkte toen dat ik met mijn ziel dieper in Afrika kon komen, want Suriname heeft Afrikaanse wortels, dus het ligt heel diep in Suriname.

Dus wegname van twee grote dictatorsystemen, van Syrië eerst, en als een biljartbal raakte het toen Suriname, want ik bleef maar dromen over een biljartkamer, en er was iemand die bij die biljarttafel stond met zo'n stok, maar het was heel dichtbij de muur, en toen vroeg ik me af of het biljarten wel goed zou gaan, want die stok raakte de muur al. Dus we moeten even afwachten hoe het verder gaat verlopen.

Maar je moet dus gebruik maken van die geopende poorten, want we zaten allemaal onder die Surinaamse Bouterse troep. Het is mentale marteling. Dus concentreer je om door die geopende poorten tot Afrika te gaan. Daarom heb je die Afrikaanse boeken ook die ik je heb gestuurd. Daar liggen de natuurbronnen, ook van de hogere natuur. Als je dan de Mount Kenia opgaat, de twee na hoogste berg in Afrika, van meer dan 5 km hoog, dan zijn er eerst een heleboel ogres (monsterachtige dwergen en andere soorten monsters) waar je aan moet ontkomen. Ja, die hebben alle lagere landen nu al, dus denk niet dat je in Nederland wel veilig bent tegen die dingen, want ze besturen Nederland dus ook. Daarom zeg ik : Ga Mount Kenia op. De hoogste berg in Afrika is de Mount Kilimanjaro van bijna 6 km, in Tanzanië. Die kun je ook beklimmen. Het hoogste punt is genaamd Uhuru, of black Uhuru. Uhuru betekent vrijheid in het Swahili. Dus ja, het is het hoogste punt van Afrika.

Zorg nu dat je dat doet, want ik weet niet hoe lang die poorten openblijven. Daar wordt inmiddels weer over gestreden.

Ga de ogres zien, want die willen zich graag geheim houden voor mensen, zodat ze alles met de mensen kunnen doen wat ze maar willen.

zorg dat je je ziel hier in veiligheid brengt, dus blijven overdenken en erop concentreren totdat je er bent, en die ogres ontwijken
ga dit voelen

Over welke territoriale geest heb ik het die is weggehaald ? Nu is er een poort geopend tussen Suriname en Afrika, die heel lang heeft dichtgezeten door de geest van Bouterse, Tepine, een reuzenspin die in allerlei vormen kan veranderen. Het is een phisher, die bijvoorbeeld zich kan veranderen in vertrouwde mensen om je heen, zoals je familie. Zodra je erin trapt heeft hij telkens weer toegang door zijn mobiele telefoon. Zo komt hij je huis binnen. Ik had ook een droom over die geest, die toen zichzelf als vrouw had veranderd, van een postloket. Ze bedreigde me heel subtiel, maar ik trapte er niet in, en toen hadden we een stare-down. Ik bleef haar aanstaren in haar ogen totdat ze niet meer bewoog. In ieder geval is Tepine nu van de poort verwijderd en is er toegang, maar de vraag is hoe lang deze poort zal openblijven.

Er staan twee scheppingsverhalen in de oude bijbel. De eerste mens is iets relatiefs. Er zijn meerdere scheppingen van mensen opgetekend in de oude bijbel en nieuwe bijbel. Men heeft verschillende dingen uit de grondtekst weggelaten in de vertalingen veelal. Toen de eerdere Eva de eerdere Adam ontmoette was er eerst een gevecht, als een Pniël situatie. Ze moesten elkaar eerst toetsen.

Zowel in de oude als in de nieuwe bijbel was de eerdere Eva degene die de eerdere Adam aanviel. Dat staat in de grondteksten die door vele moderne bijbelvertalingen niet worden

besproken. Het is een schande, want zo ontgaat ons de gehele context.

In de hebreeuwse grondtekst sloeg de amazone Jakob op zijn geslachtsdeel, op zijn testikels, daar waar zijn voortplantingskracht was (yarek), zijn zachtheid, zijn gevoeligheid. Zijn geslachtsdeel werd doorboord, gespietst, of er ging een ring doorheen (yaqa). Hij werd gebroken, uitgehongerd en van zijn zaad ontdaan, in de grondtekst. Natuurlijk mogen we dat niet letterlijk opvatten, zoals we slachten ook niet letterlijk mogen opvatten, omdat het een beeld is van de omgang tussen twee aan elkaar vreemde volkeren. (Handelingen 10) Het is een beeld van de geestelijke strijd. Jakob werd verbroken in zijn oude natuur, zodat zijn geestelijke natuur vruchtbaar zou worden. Zo komt dit ook voor in het verhaal over de eerdere Eva in de nieuwe bijbel, Keyena, oftewel Kenia. Toen Teklé, een eerdere Adam, Kenia ontmoette viel zij hem aan, en gebruikte hem voor nageslacht. Natuurlijk heeft dat een geestelijke opvatting. (Duizen 6) Kenia wordt soms genoemd als Zij met een hoofdletter, en soms met een kleine letter, zij, dus weer is er sprake van een hogere en een lagere Kenia. Kenia is dus ook een naam voor God, zoals Eva dat ook kan zijn als Jahhava. Hava is Hebreeuws voor Eva.

De strijd tussen de geslachten is er altijd geweest. Uiteindelijk beeld de vrouw de noodzaak voor de man uit om aan zichzelf te sterven, opdat door zijn zaad de nieuwe mens wordt geboren. Dat is waar deze verhalen over gaan.

De geest van Jupiter moet verslagen worden die hoog troont in de kerken, die iedereen verblind houdt en aan de drugs. Het is een kauwende waanzin. Toen Nederland in 1945 van de nazi's werd bevrijd leed Kenia nog steeds onder het Engelse nazi regiem. In de vijftiger jaren was er de Mau Mau opstand tegen de Engelse kolonisten. In 1963 werd Kenia onafhankelijk en in 1964 kwam Kenia los van de Engelse monarchie.

Het Keniaanse scheppingsverhaal stemt overeen met het oude bijbelse en nieuwe bijbelse scheppingsverhaal.

Heel duidelijk stelt het Keniaanse scheppingsverhaal dat het begon met een matriarchie, en dat vrouwen sterker waren dan mannen. De eerste man en vrouw waren genaamd Gikuyu en Mombi, gemaakt door de Heere van de Natuur, Mogai, die woonde op de Mount Kenia. Mogai nam Gikuyu naar de top van de berg om hem de schoonheid van het land te laten zien. Daarna moest Gikuyu afdalen tot het land, om zich daar te vestigen. Mogai gaf hem Mombi, een vrouw, wat schepper betekent. Ze kregen negen dochters. Gikuyu wilde ook een zoon. Knapen konden alleen met zijn dochters trouwen, als ze zich zouden onderwerpen aan de matriarchische orde. Er heerste polyandrie, veelmannerij, en de vrouwen waren brute vechters, twistziek. Mannen werden snel tot de doodstraf veroordeeld voor het minste of geringste, of gewoon vanwege jaloezie. Mannen werden onderworpen aan vernedering en ongerechtigheid. Het kwam tot een opstand, maar de vrouwen waren sterker en betere vechters.

De mannen besloten toen te wachten totdat de vrouwen zwanger zouden zijn om dan toe te slaan. De mannen wilden de namen van de stammen toen veranderen. De vrouwen noemden de mannen ondankbaar, en waarschuwden dat als ze verder zouden gaan om hun plannen tot uitvoer te brengen, dan zouden ze weigeren om nog zwanger te raken, en ook zouden ze de mannelijke kinderen doden die waren geboren als een gevolg van het verraderlijke plan. De mannen besloten daarom tot een gematigde patriarchie, om een conflict te voorkomen. Vrouwen moesten gerespecteerd blijven. Het boek 'Facing mount Kenya' uit 1938, van Jomo Kenyatta gaat uitvoerig hier op in.

Er is een driehoek van variatisme, fragmentarisme en reductisme waarin de vergetelheid ligt waardoor het ego aan de vleselijke ego kennis kan afsterven. Hierover spreekt de nieuwe bijbel. De mens moet weer leren geestelijk vissen. Calvinisme ontsproot uit het christendom. Het visserisme ontsproot uit het calvinisme en het christendom, uit de reformatie, vanuit de bevindelijke hoek. De reformatie was een nieuwe religie, ontsproten uit het christendom, maar het visserisme is ook een nieuwe religie. Het bespreekt zowel de oude als de nieuwe bijbel, en de grote brug ertussen : de tweede bijbel.

1. christendom
2. reformatie
3. calvinisme
4. visserisme

Dit is waar de nieuwe doleantie toe leidt. Het visserisme komt voort vanuit de bron van de geestelijke vergetelheid, de Witi, waar de nieuwe bijbel over spreekt.

De waarde in het Betelgeuse paradijs, in
Oan, is de Witi, de vergetelheid, met
een zwaar fundament van niet-bestaan.
De mens begint hier voort te druppelen.
Alles is vluchtig en fragmentarisch.
Deze waarde zal zich moeten hechten
aan de hersenen.
Werktuigen 4:41

De mens staat niet op zichzelf maar is een reeks van gebeurtenissen die aan elkaar verbonden zijn. De Damascus ervaring van de schrik des Heeren is hierin zeer belangrijk. Hierin moeten we tot Witi komen, door variatisme, fragmentarisme en reductisme.

Variatisme : leven door variatie
Fragmentarisme : van alles maar een heel klein beetje
Reductisme : leven met de kleinste beetjes die steeds kleiner worden, het steeds kleiner worden van de

hoeveelheden, waarin die andere verborgen wereld van Witi kan ontwaken, van de geestelijke vergetelheid, waarin men zich weer de bronnen van het leven, het diepere, kan herinneren.

De mens moest het onbewustzijn in tot de vergetelheid om de eeuwige kennis op te wekken.
Werktuigen 1:50

Als de mens heen is gekomen langs de valstrikken van het witte farizeïsme, dan komt men in Witi, en dan is daar een grote hemelse ladder.
Ruimte raakt daar uitgeput en vloeit over in iets anders, als een soort spiegeling.
Werktuigen 1:65-67

Wel moet de mens dus door de vergetelheid heen om af te sterven aan het ego. De mens mag niet in de leegte blijven hangen, maar moet alsmaar leger worden totdat het doel is bereikt : de wedergebondenheid.
Hierin sterft het ego, in de grote afscheiding.
Werktuigen 3:6-7

De amazones van Orion, Betelgeuse en de rand van het heelal zullen tot de aarde naderen als zendelingen van de kennis van de heilige vergetelheid, van Witi.
Zij brengen het Woord van geestelijke oorlogsvoering, in een grote oorlog. Zij sparen het ego van de onwetendheid, van de onverschilligheid, niet. Zij komen als de vergetelheid, als Witi, tegen de goden van deze tijd en van de aarde.
Werktuigen 3: 20-21

Een ieder die niet de leegte van de vergetelheid ingaat zal sterven, is levende al dood. Vandaar dat de brug onmisbaar is.
Werktuigen 3:27

De mens moet zich uitstrekken tot de heilige vergetelheid waarin het altijd meerwillende ego uitgeblust wordt. Hiervoor moet de mens strijden, filosoferen, onderscheiden. Dat is het geestelijke visnet.
Werktuigen 3:18

HET HERSTEL VAN DE VISSERISTISCHE LEER - DE KOMST VAN DE GEESTELIJKE INTERCOM

Het calvinisme was een nieuwe religie in de jaren 1500, maar geheel nieuw was het niet, want het kwam voort vanuit het christendom en de reformatie. Zo is dat ook met het visserisme, wat in de 1970-er jaren kwam opzetten. Het is een nieuwe religie, maar niet geheel nieuw, want het heeft zijn bronnen in het christendom, de reformatie en het calvinisme, en kwam uit bevindelijke Steenblokkiaanse hoek. Was Steenblok inderdaad te eenzijdig waarvan hij door de gereformeerde gemeente werd beschuldigd ? Hoe dan ook is er in het visserisme die eenzijdigheid niet te vinden, en toch is zij eenzijdig in haar soberheid, stelt zij zich geestelijk eenzijdig op tegen het kwaad, want er moet een zekere balans zijn tussen meerzijdigheid en eenzijdigheid, zoals onze catechismus ook stelt in inzetting 41. Dit is een compromisloze eenzijdigheid.

De wortels van de gereformeerde gemeente en dus ook van de steenblokkiaanse beweging, waren Ledeboeriaans, en dus charismatisch. Het visserisme is voortgekomen vanuit de zwaardere, oftewel bevindelijke, sobere hoek van de herlevende charismatische beweging. Het visserisme is het gezuiverde calvinisme, want Calvijn was nog niet klaar, en het calvinisme had nog voldoende onzuivere elementen. Het was nog rauw, de diamant was nog onbewerkt ruw. Het visserisme kent de oude bijbel, de nieuwe bijbel, en dat wat er tussen ligt, de tweede bijbel. Het visserisme werkt met de Nederduits gereformeerde dogmatiek van de latere Nederduits gereformeerde kerk. De Nederduits gereformeerde kerk ging mee met het visserisme, oftewel met het gezuiverde calvinisme.

De visseristische leer voegt de missing links toe, en verdiept het calvinisme.

De nieuwe bijbel staat vol met de visseristische elementen. De mens leert zo geestelijk te vissen, en leert het vleselijke vissen af. We gaan van voorwerpelijkheid tot verbandelijke onderwerpelijkheid, door de schrik des Heeren, oftewel de Damascus ervaring.

We leren de grootte kennen van de zonde en van het bedrog op de aarde. We blijven niet zitten bij de zonde, maar voeren er oorlog tegen, maken er jacht op. Dat bevel was al aan Kaïn gegeven, en Ezau was de uitvoerder, de grote jager. Hij maakte jacht op de zonde, liet het er niet bij zitten. Hij werd zwaar bedrogen en verraden door zijn broer Jakob. Zo kwam Ezau tot het tranendal, tot de bedelkom met het rode, waarin hij af moest sterven aan al zijn aardse en familiaire status. Dat is een andere kant van de Israelitische grondteksten die vaak onderbelicht blijft, maar in het visserisme ruimschoots wordt besproken, in de nieuwe bijbel, en in de Nederduits gereformeerde dogmatiek.

De wereld krijgt nieuwe fundamenten. Dingen worden verdiept. De ondergesneeuwde zuilen van religie en filosofie worden getoond. De wereld gaat door veranderingen heen. Blijf positief denken, blijf werken aan opbouw en herstel. De geestelijke intercom is gekomen. Het is de visseristische intercom voor alle geestelijke vissers die het aardse hebben achtergelaten. Zij zijn van het brede pad afgegaan en tot het smalle pad gekomen. De wereld wordt een wonder. Laat u niet afschrikken door de dystopie die het nu is, maar prik er doorheen. Ga

het verdiepen en kom tot de fundamenten van het bestaan.

U wordt geroepen, nu, om de leerstellingen van het visserisme te onderzoeken. Dat is wat de nieuwe doleantie is. Dat gaat niet buiten het begrip van kerkgeschiedenis om. Het gaat er dwars doorheen en maakt alles anders. Jezus vernieuwt. Ook het begrip Jezus wordt vernieuwt. Het gaat niet om de voorwerpelijke Jezus, maar de onderwerpelijke Jezus. Dan komen we uit bij Ezau die hiervan een groot typologisch beeld was in de grondteksten. Ook komen we dan uit bij het bevel van Kaïn om de zonde te bestrijden, en daarvoor moet je eerst weten waar de zonde zich begeeft, hoe groot het is, wat de verhoudingen zijn, de proporties. Dat is het bevel van zondag 1. Dat is een Heidelbergs bevel.

Nu, geliefde broeder en zuster, we naderen tot die grote intercom des Heeren die herstelt wordt in deze dagen, tot de verborgen, en verloren leer van het visserisme. We zullen kijken waar het ons zal leiden. Kerken zijn of te zwaar, of te licht, of te meerzijdig of te eenzijdig, maar er zal balans moeten komen, door het variatisme, het fragmentarisme en reductisme, tot Witi, de geestelijke vergetelheid, de grote leegte van het paradijs waarin de herschepping is. Van diep zal het komen, en tot diep zal het gaan. Het roept het diepe, van diep tot diep. Blijf niet treuzelen. Het zal weer dag worden. Laat dat wat om u heen gebeurt u niet moedeloos maken. Wij bouwen voort, wij blijven verdiepen, wij blijven verbinden, en hierin zijn wij getrouw tot het verlorene. God is gekomen voor het verlorene. Dat is wat de goede Herder is. God verstoot niet, zal desnoods omwegen maken om het verlorene te bereiken. Het is de mens zelf die God verstoot, de levensbron verstoot, en zelfs dan verstoot God niet, want als de mens ontrouw is is God nog steeds getrouw. Als God schijnbaar verstoot dan is dat om de mens erop te wijzen dat de mens eerst dieper moet gaan, terug moet gaan, tot de olieverkopers, tot de broodverkopers, tot de waterverkopers. Het is een lange weg terug tot de levendmakende waterbronnen van het bestaan. Ja, dat is ook voor de rijke man, dat is ook voor de dwaze maagden. Maar zij moeten ook door die enge poort, door het oog van de naald. Ook zij moeten alles afleggen om Jezus te kunnen volgen. Och, wordt toch niet te zwaar bevonden, wordt toch niet te licht bevonden. Houdt u vast aan de hemelse leer, door uw eigen verderfelijke leer los te laten. Twijfel weer, wordt niet lichtzinnig en oververtrouwend. Wees niet naiëf.

Positief denken heeft vele valkuilen. Die worden in de nieuwe bijbel besproken, en in de Nederduits gereformeerde dogmatiek. Blijf koers houden. Wij mogen niet overpositief zijn, want dat is verblindend. Wij moeten positief zijn wat betreft de educatie, een leergierig karakter hebben. Wijsbegeerte en godsbegeerte.

Hoort de intercom, geliefde broeder of zuster, die zo duidelijk spreekt in deze dagen. De kerken zullen door het herstel heen moeten en wederom opgebouwd worden.

Het wonder geschiedt van binnen, nu het van buiten steeds duisterder en duisterder wordt. Leer de taal hiervan te begrijpen, leer het te ontraadselen. Het vergankelijke is een gelijkenis, stelde Goethe. In dat spoor verder.

Halleluja. Laodicea, kom tot de Heere en koopt de ogenzalf. Koopt het vissersgerei en leer te vissen. De Heere is uw gids.

1e Jaargang, nummer 1, 4 januari 2025

VISSERISTISCH LITERATUURBLAD

In dit nummer : Kraak en het Spook Mysterie, en De Boekenslagerij - 1

KRAAK EN HET SPOOK MYSTERIE

Kraak was in zijn bootje op een bosrivier diep in het bos. Hij keek naar de oevers en voelde zich een beetje duizelig. Alles draaide voor zijn ogen. Hij nam wat te drinken uit een kruikje wat hij had meegenomen, en voelde zichzelf toen weer wat beter. 'Dat doet een bosmannetje goed,' sprak hij tot zichzelf. Toen deed hij de kurk weer op het kruikje.

Het bootje had een hele tijd lopen wiebelen. Misschien was hij daardoor duizelig geworden. Misschien was hij een beetje rivierziek, maar nu voelde hij zich weer wat beter. Hij peddelde naar de oever toe en stapte aan land. Dichtbij stond een boompje waaraan mutsjes groeiden.

'Ach, wat moet ik met mutsjes,' bromde hij. 'Zo koud is het hier echt niet.'

Opeens kwam er een mannetje van achter de mutsjesboom tevoorschijn. 'Een hoedje dan, beste man ?' vroeg het mannetje, die toen een heleboel verschillende hoedjes liet zien, kleine hoedjes, die hij gewoon uit zijn mouw schudde en uit zijn eigen hoed haalde. Hoe kwam dat mannetje aan zoveel hoeden ?

'Eh, nee,' zei Kraak. 'Ik heb wel andere dingen te doen vandaag.'

'Ach toe nou,' zei het mannetje. 'Ik verkoop hoedjes en mutsjes en heb er vandaag nog niet één verkocht.'

'Ik heb er geen tijd voor, en geen zin aan ook,' zei Kraak.

Het mannetje versperde hem de weg. 'Je komt er niet door zonder hoedje, beste kerel. Dit is mijn gebied,' snauwde het mannetje.

'Ik moet je teleurstellen,' zei Kraak, die het mannetje opzij probeerde te duwen, maar het mannetje werd alleen maar aggressiever. 'Een beetje op je manieren passen, hè, snater,' foeterde het mannetje.

'Ga nu weg,' zei Kraak, 'anders zal ik je een mep verkopen.'

'Jij gaat hier niets verkopen,' tierde het boze mannetje. 'Ik ben de verkoper hier, en ik verkoop hoedjes, en daarmee basta, brutale vlegel.' Het mannetje begon aan de kleren van Kraak te trekken.

'Wat wil je ?' bromde Kraak, en gaf het boze mannetje een mep.

'Au !' krijste het mannetje met een vuurrood gezicht. 'Weet je dat niet, weet je dat echt niet ?'

'Ja, hoedjes verkopen,' sprak Kraak, die hem weer een mep wilde geven.

'Mispoes,' gilde het mannetje. 'Begrijp je het dan niet ? Ik wil jou een huisje verkopen. Dat hoedje is nog maar het begin.'

'Geen sprake van,' sprak Kraak geirriteerd. 'Laat me er nu door.' Het mannetje had weer wat afstand genomen, maar stond alweer klaar om opnieuw toe te springen. Tot de grote schrik van Kraak kwamen er toen van alle kanten precies dezelfde mannetjes op hem af. Ze hadden allemaal een heleboel hoedjes bij zich en wilden hem ook een huis verkopen. Dat ging gedwongen. Kraak werd omsingeld en van achteren aangevallen. Toen bonden de mannetjes hem vast en trokken hem verder het bos in.

'Wat heeft dit te betekenen ?' bromde Kraak die niet veel meer kon doen.

'Zou je dat niet weten ? Zou je dat niet weten ?' gromde één van de mannetjes. 'Het is een overval, en nogal een grote. Jij bent op ons gebied, dus jij moet dingen van ons kopen.'

'Ik moet helemaal niks kopen,' sprak Kraak.

'Jawel, wijsneus,' sprak één van de mannetjes. 'Dat doe je wel.'

'Ik heb toch geen geld bij me,' sprak Kraak.

'Geld hoeven we niet. Je kunt voor ons werken,' snauwde één van de mannetjes. En toen begonnen ze allemaal door elkaar heen te praten. Toen werd hij een huisje ingeduwd en hij moest taartjes en toetjes eten.

'Ik heb geen honger !' brulde Kraak die nu echt boos was geworden. Maar de mannetjes bleven hem voeren. Kraak moest eten totdat hij misselijk was. Toen werd hij in een kooi gezet.

Twee mannetjes moesten zijn kooi bewaken. De ene heette Knip, en de andere heette Knol. De volgende dag moest hij weer zoveel eten, maar daarna lieten ze hem met rust.

Na een lange tijd kwamen Knip en Knol terug. Knol haalde zijn hoedje van zijn hoofd af en maakte een buiging voor Kraak. 'Beste klant,' zei hij deftig. 'Ik ben ervan overtuigd dat u van ons wel een hoedje of een huisje zou willen kopen, nietwaar ?'

Kraak wist dat hij het maar beter kon meespelen, anders zou hij weer zoveel moeten eten of misschien zouden er dan nog ergere dingen gebeuren. 'Oh, ja, maar natuurlijk,' sprak hij. 'Ik zou al uw hoedjes en huisjes wel willen kopen.'

'Nu, ja, dat is wel een beetje overdreven,' sprak Knol, 'maar de klant is koning. Kies maar een hoedje uit, en daarna kunt u een huisje uitkiezen. Daar werkt u dan voor en dan is het af.'

'Af ?' vroeg Kraak. 'En hoelang moet ik voor een hoed en een huisje werken ?'

'Je hele leven natuurlijk,' grapte Knol.

Kraak werd vuurrood, maar hield zich toen in. 'Dus als ik het goed begrijp is het nooit af ?' sprak hij.

'Precies !' schaterde Knol, terwijl ook Knip begon te gniffelen. 'U werkt altijd om uw hoedje en huisje te houden.'

'Oh, dus het is huur ?' vroeg Kraak die dacht dat hij het nu goed begreep.

'Maar natuurlijk,' sprak Knol. 'Het zal nooit uw volledig bezit zijn. Alles is hier van de koning.'

'Wie is de koning ?' vroeg Kraak.

'Dat weet niemand,' sprak Knol, 'en dat is ook niet belangrijk.'

'Een onbekende koning dus,' sprak Kraak. 'En kan ik mijn hoedje ook gewoon op de schoorsteenmantel zetten ? Want ik draag liever geen hoedjes.'

'Doe ermee wat je wil,' sprak Knol, 'maar zonder hoedje kom je er niet in.'
'Waarin ?' vroeg Kraak.

'In dit bosgebied,' sprak Knol.

'Betekent dit dat ik ook gewoon kan weigeren en dan gewoon terugkwam waar ik vandaan kwam ?' vroeg Kraak.

'Natuurlijk,' sprak Knol. 'Niemand leeft hier gedwongen. Maar u wilde door ons gebied zonder u aan de regels te houden. Daarom hadden we u tegen uw zin meegenomen.'

'Aha,' sprak Kraak. 'Dat verandert de zaak. Ik wil geen van uw huisjes of hoedjes, en gewoon terug naar mijn bootje. Ik had nooit voet moeten zetten aan uw oever. Ik zal mijn reis bij deze gewoon voortzetten.'

'Zoals u wilt,' sprak Knol deftig, en samen met Knip bracht hij Kraak terug naar zijn bootje en zorgde ervoor dat alle touwen waarmee hij gebonden was waren verwijderd.

'Tot ziens maar weer,' sprak Knol.

'Ik denk het niet meer,' sprak Kraak, die haastig in zijn bootje stapte en begon voort te peddelen.

'Verder op de rivier gaan maar,' sprak hij tot zichzelf. Hij zuchtte diep. Dat was gelukkig goed afgelopen. Verderop de bosrivier was de begroeiing dichter en dichter, en was het ook veel donkerder. Op een gegeven moment kon Kraak bijna niets meer zien, en moest met zijn bootje naar de oever. Hij stapte uit en liep het donkere bos in. Hij voelde zich verschrikkelijk duizelig. Na een tijdje komt hij aan bij een klein torentje. Hij gaat het torentje binnen en gaat op de trap naar boven. De trap eindigt in een klein torenkamertje waar een mannetje in een geruit jasje aan een tafeltje bij een openhaardvuurtje zit te lezen. 'Goedendag, mijn naam is Kraak,' sprak Kraak. Het mannetje keek op. 'Welkom,' sprak het mannetje. Toen vertelde Kraak zijn verhaal.

'Hoedjes ?' sprak het mannetje. 'Oh, de hoedenmannetjes. Ach ja, ze bewaken een grote schat, dus daarom doen ze zo.'

Nu werd Kraak wel erg nieuwsgierig. 'Wat is dat dan voor een schat ?' vroeg hij.

'Tja, dat weet ik ook niet,' zei het mannetje. 'Het is een soort apparaat dat vertelt hoe het met je gaat, en dan adviezen geeft, maar veel meer weet ik er ook niet van. Het apparaat schijnt ook nachtmerries te geven en liegt nogal veel.'

Kraak keek het mannetje met grote ogen en opgetrokken wimpers aan. 'En dat noem jij een schat ?'

'Nou ja,' zei het mannetje, 'de hoedenmannetjes schijnen het als een schat te zien. Waarom weet ik ook niet.'

'Kunnen we niet met z'n tweeen op onderzoek uitgaan daar om te zien wat die schat daadwerkelijk is ?' vroeg Kraak.

'Maar natuurlijk,' glunderde het mannetje. 'Alleen is maar alleen, en ik heb ook nog een appeltje met hen te schillen.'

'Met z'n tweeën staan we sterker,' sprak Kraak. 'Misschien kunnen we ze wel om de tuin leiden.' Het mannetje glimlachtte.

'Kom mee,' zei Kraak, 'dan gaan we met mijn bootje.'

'Wacht even,' zei het mannetje. 'We moeten eerst een plan maken, en het beste is om ze vanuit het bos te benaderen, en niet vanuit het water.'

'Wat is de naam van het apparaat ?' vroeg Kraak.
'Het is een lieg-apparaat,' sprak het mannetje. 'Het liegt over iedereen, en steekt hen tegen elkaar op, en daar worden hen die het apparaat bedienen erg rijk van.'

'Dat apparaat moet gestopt worden,' sprak Kraak.

Plotseling kwam er een apparaat binnenrijden. 'Ik heb jullie wel gehoord, hoor,' zei het apparaat. 'Een beetje roddelen over mij achter mijn rug om.'

'Moet je maar niet liegen,' zei Kraak.

'Kom toch,' zei het apparaat. 'Liegen is mijn lust en mijn leven.'

'Dan moet je een ander beroep kiezen,' zei Kraak.

'Helemaal niet,' zei het apparaat. 'Het bevalt me best, en waar bemoei jij je eigenlijk mee ? Ik heb jullie op heterdaad betrapt.'

'Wie wil nou jouw leugens horen ?' zei Kraak.

'Zovelen,' zei het apparaat, 'en zo niet, dan koop ik ze gewoon om. Ik geef ze gewoon een heleboel dingen gratis, en maak ze het hoofd dol. Ik kan ze verslaafd maken, en dan ineens vraag ik er een heleboel voor terug, zodat ik ze alles voor me kan laten doen.'

'En dreigen en chanteren doe je zeker ook als je je zin niet krijgt,' zei Kraak.

'Ik doe alles wat nodig is,' zei het apparaat, 'maar waar bemoei je je toch mee ? Ik hoef aan jou geen verantwoording af te leggen.'

'Wat kom je doen dan ?' vroeg Kraak.

'Niks mee te maken,' zei het apparaat.

Plotseling werd er hard geklopt. 'Binnen,' zei het mannetje met het geruite jasje.

Een lopend stuk steen met armen, benen en een hoofd kwam binnen.

'Wat moet jij hier nou ?' vroeg het mannetje.

'Wie is het ?' vroeg Kraak.

'Ik heb niks te doen,' zei de stenen man.

Het apparaat begon de stenen man vreemd aan te kijken en te onderzoeken. 'Wie is dat ?' vroeg het apparaat.

'Oh, een kennis,' zei het mannetje.

'Ik heb hem hier nog nooit gezien,' zei het apparaat.

'Dan heb je je werk niet goed gedaan,' zei Kraak.

De stenen man ging aan het tafeltje zitten en boog zijn hoofd.

'Ben je depressief ?' vroeg het mannetje.

'Nee,' zei de stenen man, 'gewoon moe.'

'Dat is altijd zo rond deze tijd,' zei het mannetje. 'Wel meerderen hebben daar last van.'

'Nee, ik heb gewoon te hard gewerkt,' zei de stenen man.

'Wat doe je dan ?' vroeg het mannetje.

'Och,' zei de stenen man, 'ik heb tijdenlang dit lieg-apparaat in de maling genomen, zonder dat het wist dat ik het was, en zonder dat het mij kende.'

Het lieg-apparaat begon heel kwaad te worden, en begon op de stenen man in te slaan. 'Dus jij bent degene geweest. Je bent op heterdaad betrapt,' zei het apparaat.

'Nee hoor,' zei de stenen man. 'Ik werk bij de geheime politie.'

'Dan is het geen geheim meer,' zei het apparaat.

'Jawel hoor,' zei de stenen man, die opstond, een stenen pistool trok en het richtte op het apparaat.

'Nou niet gemeen en gevaarlijk gaan doen,' zei het lieg-apparaat die direct achteruit reed.

'Zodra ik mezelf bekendmaak gaan er natuurlijk koppen rollen,' zei de stenen man, 'want het moet natuurlijk wel geheim blijven.' Toen schoot hij het apparaat aan flarden.

'Pssst, aan niemand vertellen, hè,' zei de stenen man tegen Kraak en het mannetje, en ging toen de deur uit en het trappetje van de toren af.

Kraak en het mannetje keken elkaar verbaasd aan. 'Nou ja, dat is in ieder geval netjes opgelost,' zei Kraak.

'Dat mogen we natuurlijk hopen,' zei het mannetje die naar de flarden van het apparaat keek die op de grond lagen. Snel raapte hij de flarden op en wierp ze in het openhaardvuurtje. 'Griezelige spoken,' zei het mannetje terwijl hij naar het vuurtje keek. 'Gelukkig gaan ze door de schoorsteen naar buiten.'

'Ik moet weer eens gaan,' zei Kraak. 'Ik hoop dat die spoken me verder niet lastigvallen.'

Toen Kraak die nacht in zijn bedje lag had hij nachtmerries over spoken. Hij draaide in zijn bedje. Hij had eigenlijk gehoopt dat de stenen man ook met de spoken zou afrekenen. Maar dat gebeurde niet. Kraak had er een zware dobber aan. Sinds toen werd hij elke nacht lastig gevallen door spoken. Hij probeerde er allerlei middeltjes tegen te maken, maar eigenlijk hielp niets. Hij dacht : 'Tja, wie schiet er dan ook zomaar een lieg-apparaat aan flarden. Daar komt natuurlijk gespook van. Een lieg-apparaat kon niet zomaar vernietigd worden. Daar moest veel meer voor gebeuren. Kraak moest daar hele wijze boeken voor lezen. Hij studeerde en studeerde. Hij moest de spoken te slim af zijn, net zoals de stenen man het apparaat te slim af was. In een heel dik boek werd er over een heel vreemd dansje geschreven wat Kraak zou moeten maken, en dat deed hij dan

maar. Elke nacht voordat hij ging slapen deed hij het dansje, en dat hielp in ieder geval al een beetje. Maar Kraak moest veel meer studeren. Maar hoeveel hij ook studeerde, hij kwam niet van de spoken af, en op een gegeven moment werd het zo erg dat hij naar ome Dik moest, de laatste hulp bij ongelukken zoals ze hem noemden, als ieder ander middel zou falen. Ome Dik was een apparaat, een gevechts-apparaat, en het was eigenlijk een kaartenmachine, want hij gaf altijd kaartjes met advies erop. Ome Dik woonde in een huisje diep in het bos, en daar zou Kraak naartoe gaan. Kraak pakte wat spulletjes bij elkaar en ging in zijn bootje. Na een uurtje peddelen was hij eindelijk bij ome Dik aangekomen. Dat was weer een hele reis geweest. Ome Dik kwam er in de verte al aan. Ome Dik reed op wieletjes, en was blij Kraak te zien. 'Zo jongen,' zei ome Dik. 'Dat is lang geleden, hè ? Ken je me nog ?'

'Jawel, ome Dik,' zei Kraak.

Ome Dik legde een arm om de schouder van Kraak en samen gingen ze naar het huisje van ome Dik. Er groeiden hier prachtige geurende bloemetjes waar allerlei bijtjes op dansten. 'Het is gelukkig mooi weer,' zei ome Dik.

'Ja, gelukkig wel,' zei Kraak.

Toen ze binnengekomen waren keek Kraak in het rond. Dit herinnerde hij nog wel. Hij was blij ome Dik weer eens te zien, en zijn huisje. 'Zeg het eens,' zei ome Dik. 'Wat kan ik voor je doen, Kraak ?'

'Nou, ome Dik,' zei Kraak, 'moet u eens luisteren. Ik heb de laatste tijd nogal veel last van spoken. Ze geven me slapeloze nachten, en als ik dan eens slaap, dan geven ze me nachtmerries.'

'Tjonge,' zei ome Dik. 'Nou, dat is niet leuk. Hoe is dat eigenlijk gekomen ? Waar heb je die spoken ergens opgetrommeld ?'

En toen vertelde Kraak het hele verhaal over de lieg-machine.

Ome Dik begon te lachen. 'Maar jongen,' zei hij. 'Natuurlijk kun je niet zomaar zo'n machine aan flarden schieten en dan denken dat het af is. De flarden liegen door, en worden tot spoken, vooral als je ze dan ook nog eens in het openhaardvuurtje werpt. Dan worden ze woest, dan worden ze duivels, hels, en tja, dan krijg je spoken die je overal volgen.'

'Ze laten me niet meer met rust,' zei Kraak.

'Ja, jullie hebben ze woest gemaakt, hondsdol,' zei ome Dik. 'Een lieg-machine, neem dat maar van mij aan, die pak je heel anders aan. Met een kaartspel, trek maar een kaart.'

Kraak keek ome Dik even verbaasd aan. 'Trek maar een kaart, jongen,' zei ome Dik.

Voorzichtig liep Kraak op ome Dik af en aarzelde even, en drukte toen op een knop, en daar kwam een kaart uit. Kraak keek naar de enorme machine. Door het raampje zag hij hoe de kaarten binnenin nog steeds werden geschud.

'Lees het maar voor, Kraak,' zei ome Dik.

Toen las Kraak hardop : 'Op reis. We doen het allemaal wel eens. Maar pas dan goed op wat voorbijgangers allemaal aanbieden. Neem geen sigaretten van ze aan om zomaar je problemen te verbranden. Ga gewoon echt op reis, weg van iedereen, even er helemaal uit, en trek eens een kaartje van ome Dik.'

'Dat heb ik gedaan,' zei Kraak. 'En dat is goede reclame voor uw machine, ome Dik.'

'Goedzo,' zei ome Dik. 'Trek nu je tweede kaartje.'

Weer drukte Kraak op de knop, en er floepte een tweede kaartje uit.

'Lees weer hardop,' zei ome Dik.

Weer las Kraak hardop : 'Ja, haha, daar is ie weer. Ome Dik is er weer met een kaart. Dingen zomaar verbranden in een open haard is geen goed idee, maar speel eens een spelletje kaart met ome Dik, om dingen eens echt goed te verwerken. Ome Dik weet wel een oplossing, als je maar het geduld hebt om naar hem te luisteren. Kom daarom gauw bij ome Dik, en leg hem je problemen uit. Dan zal ome Dik wel laten zien hoe het hoort, en hoe je met allerlei soort gespuis deftig afrekent. Met de botte bijl alles oplossen doen we niet meer, want het lost eigenlijk niks op, en maakt dingen alleen maar erger.'

'Dat heb ik gedaan,' zei Kraak. 'Wat nu, ome Dik ?'

'Derde kaartje,' zei ome Dik.

Weer drukte Kraak op de knop en trok er een kaartje uit. De machine begon te gloeien.

Weer las Kraak hardop : 'Stop. Al is het maar voor even. Denk even na voordat je wat doet. Tel even tot tien. Ome Dik is er weer. Tijd om te luisteren. Stop even met alles waarmee je bezig bent.'

'Dat heb ik gedaan, ome Dik,' zei Kraak. 'Zeg, komt er nog wat van. Ik heb geen uren de tijd. Ik kom gewoon voor advies, en niet om allerlei dingen te horen die ik al weet, en dat de machine me vertelt wat ik al gedaan heb. Daar heb ik niks aan.'

'Trek de vierde kaart,' zei ome Dik. 'Wees toch niet zo ongeduldig, jongen. Ome Dik moet eerst opwarmen.'

'Nou, nog eentje dan,' zei Kraak, en trok een kaart.

'Wow, welkom bij ome Dik,' stond er op de kaart. 'Welkom, lieve mensen, ome Dik is er weer. Gaat u maar zitten. De show gaat zo beginnen. maak het uzelf gemakkelijk. U heeft nog wel even tijd om naar de keuken te gaan voor een lekker glaasje sap, thee of koffie. U heeft nog wel even tijd om een lekker gebakje te pakken of een bakje popcorn. Het gaat weer een geweldige show worden, met als gastheer niemand minder dan ome Dik.'

Kraak begon nu echt boos te worden. 'Daar hebben we toch allemaal niks aan, ome Dik. Dat weten we toch allemaal al ? We komen hier niet verder mee. Ik wil van mijn spoken af. Ik ga geen kaartjes meer trekken, want het leidt nergens toe. Alleen maar een hoop onzin en gepraat. Allemaal advertenties.'

'Je hebt geen geduld, Kraak,' zei ome Dik. 'Je bent maar een opvliegerig mannetje. Kletsen is alles wat je kunt, maar luisteren ? Ho maar. Ik heb het met je gehad, Kraak. Je bent van de show weggelopen, terwijl de show nog niet eens was begonnen. Zo maakt ome Dik geen kaartjes. Zo doet ome Dik geen zaken.'

Kraak werd toen zo boos dat hij de machine een mep gaf. Boos liep Kraak toen het huisje uit.

'Succes met je spoken !' riep ome Dik hem na.

'U bent het ergste spook !' riep Kraak. Maar toen hij weer bijna bij zijn bootje was aangekomen kreeg hij spijt hoe hij ome Dik had behandeld en ging weer terug.

'Het spijt me, ome Dik,' zei Kraak. 'Ik weet dat u gelijk hebt. Ik ben te opvliegerig. Kunt u daar misschien ook wat aan doen ? Ik zal me dit keer proberen beter te gedragen.'

'Trek maar een kaartje,' zei ome Dik.

Kraak drukte op de knop, maar er kwam geen kaartje uit, maar koffie prut. Dat spoot gewoon op Kraak's broek. 'Ik heb het verdiend,' zei Kraak. Kraak drukte weer op de knop, en toen spoot er sinaasappelsap uit, ook op zijn broek. 'Bah !' riep Kraak, 'maar ik heb het verdiend.' Weer drukte Kraak op de knop, en daar vloog eindelijk een kaartje uit, maar het vloog door de hele kamer. Kraak moest er toen van alles aan doen om het kaartje te vangen. Toen hem dat eindelijk lukte en hij het kaartje in zijn hand had kon hij het kaartje niet lezen. De letters waren heel onduidelijk en vaag.

'Ik kan het niet lezen, ome Dik,' zei Kraak.

'Nee,' zei ome Dik. 'Het is de wraak van de kaarten over hoe je hen behandeld hebt. Ze zijn flink boos.'

'Toe nou, ome Dik,' zei Kraak. 'Ik heb me verontschuldigd.'

'Ik kan het niet helpen, Kraak,' zei ome Dik.

'Wat moet ik nu doen ?' vroeg Kraak.

'Wachten totdat ze afgekoeld zijn,' zei ome Dik.

Kraak wachtte en wachtte. Hij wachtte wel een uur. Toen kwam er eindelijk vanzelf een kaartje uit. 'Spoken, hè ?' stond er op het kaartje. 'Los het zelf maar op.'

'Ze zijn nog steeds boos, ome Dik,' zei Kraak, 'die kaartjes.'

'Tja, jongen,' zei ome Dik. 'Je hebt ze goed boos gemaakt. Kom anders morgen bij me terug en probeer het opnieuw. Laten we er een nachtje over slapen.'

'Kan ik hier logeren ?' vroeg Kraak.

'Maar natuurlijk, jongen,' zei ome Dik.

En zo bleef Kraak die nacht bij ome Dik logeren. De volgende ochtend was hij al vroeg op, en ook ome Dik. 'Druk maar op het knopje, Kraak,' zei ome Dik.

Kraak drukte erop, maar er droop alleen maar koffieprut uit de machine.

'Volgens mij is de machine, kapot,' zei ome Dik. 'Dan moeten we naar tante Helmes.'

'Wie is dat ?' vroeg Kraak.

'Oh, die woont dieper in het bos, nog dieper dan ikzelf, en die herstelt apparaten,' zei ome Dik.

En zo gingen Kraak en ome Dik samen nog dieper het bos in die dag, in Kraak's bootje, om naar tante Helmes te gaan. Het was wel een uur peddelen. Helemaal vermoeid kwamen ze aan bij het huisje van tante Helmes die aan de oever van de bosrivier woonde. Ze kwam direct naar buiten rennen. 'Ik zie het al, ik zie het al !' riep ze. 'Spoken hebben je apparaat in bezit genomen.' Ze trok hen direct mee naar haar huisje. Ze haalde ook direct een verband trommel erbij.

'Verband ?' vroeg Kraak verbaasd. 'Gebruik je dat voor kapotte apparaten ?'

'Ja, ja,' zei tante Helmes, 'maar het is speciaal verband.'

'Hoe gaat dat dan, tante Helmes ?' vroeg Kraak.

Tante Helmes begon de machine helemaal te omwikkelen met verband.

'Het lijkt wel een mummie zo,' zei Kraak.

Toen haalde ze er allerlei injectie spuiten bij en begon het apparaat te injecteren.

'Eng hoor,' zei Kraak. 'Met die spuiten.'

'Welnee,' zei tante Helmes. 'Daar knapt hij van op.'

'Het zal allemaal wel,' zei Kraak. 'Ik heb er geen verstand van.'

Na een tijdje haalde ze het verband eraf. Toen drukte ze op het knopje en er floepte een kaart uit.

Hardop las ze : 'Welkom. Je bent net op tijd. Het kaartspel gaat zo beginnen. Neem allen plaats en zeg wat uw probeem is, en we gaan aan de gang.'

'Ach,' zei tante Helmes. 'Volgens mij is er veel meer aan de hand. De kaartenbak van de machine is oud. Met dit soort kaarten kun je niet veel en jaag je iedereen alleen maar weg.'

'Dat zei ik hem al,' zei Kraak, 'maar hij wilde niet luisteren.'

'Er moet een nieuw kaartensysteem in,' zei tante Helmes. Ze schroefde de machine open, trok het deurtje open, en haalde de kaartenbak eruit, en verving het met een nieuw kaartensysteem. Het nieuwe kaartensysteem glimde heel mooi, en er zaten veel meer kaarten in. Toen deed tante Helmes het deurtje weer dicht en schroefde de machine weer vast.

Toen drukte ze op het knopje. Direct floepte er een kaartje uit. 'Lees maar, Kraak,' zei ze.

Kraak las toen hardop : 'Wawoetsedipan akoemoedoetsi Santanio Palero Kri Krak De Dik Makus, Ha Ha.'

Ome Dik werd woest. 'Die taal ken ik niet ! Je hebt mijn machine verprutst !'

'Nee,' zei tante Helmus. 'Nee, nee, hij moet nog opstarten.'

'Trek weer een kaartje, Kraak,' gromde ome Dik.

Kraak drukte op de knop, maar toen ontplofte de hele machine. Kraak schrok. Ook tante Helmes schrok. 'Ik denk dat hij gewoon te oud was, Kraak,' zei tante Helmes. 'De hele machine moet vervangen worden, en niet alleen maar het kaartensysteem.' En zo werkte tante Helmes uren na uren om alle onderdelen van de machine te vervangen. Het werd een geheel nieuwe ome Dik. 'Waar zijn de spoken ?' gromde ome Dik.

'Ik heb sinds ik bij jullie ben geen last meer van spoken gehad,' zei Kraak.

'Het is oorlog,' gromde ome Dik. 'Het ergste spook is het spook van ongeduld.'

Ome Dik had nu veel meer knoppen, en tante Helmes begon ze in te drukken. Ome Dik begon steeds meer op hol te slaan en begon woest om zich heen te slaan. 'Waar zijn de spoken ?' gromde hij weer. 'Ook een erg spook is het spook van de roekeloosheid.'

'Ga dan even rustig zitten,' zei tante Helmes.

'Ik ga niks rustig,' gromde ome Dik. 'Ik ben op oorlogspad.'

Maar ome Dik werd steeds woester en woester. Het werd zo erg dat zowel Kraak als tante Helmes op de vlucht moesten slaan. 'Snel, naar mijn bootje !' riep Kraak.

'Hij slaat totaal op hol !' riep tante Helmes. 'Hij is een woesteling.'

Kraak en tante Helmes gingen vlug het bootje in, en Kraak begon hard te peddelen. 'Laten we maar naar mijn huis gaan,' zei Kraak tegen tante Helmes. 'Wat is er eigenlijk met ome Dik aan de hand ?'

'Ik weet het niet,' zei tante Helmes. 'Hij is ergens door op tilt geslagen.'

'Misschien moeten we inderdaad meer geduld hebben, ook hiermee, en wachten totdat hij afgekoeld is,' zei Kraak.

'Ja, en de oorlog tegen de spoken is zwaar,' zei tante Helmes.

Kraak zuchtte. 'Ik wou dat ik kon helpen,' zei Kraak.

'Dat doe je al,' zei tante Helmes. 'Meer dan je ooit zult beseffen.'

Ze besloten er maar een nachtje over te slapen. Tante Helmes bleef bij Kraak logeren, en de ochtend daarna was er een mooie en kalme dag begonnen. Toen ze aan het ontbijt waren werd er geklopt. Het was ome Dik. Hij was inmiddels flink gekalmeerd. 'Nou, het is gebeurd, hoor,' sprak hij. 'Ik heb die spoken een flink lesje geleerd.'

'Goedzo,' zei tante Helmes. 'Je bent niet voor niets admiraal van het bosleger.'

Ome Dik glimlachte. 'Ze moeten het maar met me doen,' zei hij. Maar na een tijdje begon ome Dik weer vreemd te doen, en werd woester en woester. 'Ik denk dat het het alarm is,' zei tante Helmes.

'Ik voel me niet goed,' zei ome Dik.

'Ja, misschien het spook alarm,' zei Kraak.

'Waar zijn die spoken ?' gromde ome Dik.

'Ze zijn vaak onzichtbaar, dus ze kunnen overal wel zitten,' zei Kraak.

'Ik haat ze, die spoken,' zei ome Dik.

'Lees eens een goed boek,' zei tante Helmes. 'Er is nu ook een knop voor boeken bijgekomen.'

'Echt waar ?' vroeg ome Dik.

'Ja, hier,' zei tante Helmes, terwijl ze één van de knoppen van het apparaat indrukte. Toen viel er zo een boek uit. Ome Dik raapte het op, en begon direct te lezen. Hij las en las en stopte niet meer, en ging er zelfs voor naar het speciale leeskamertje in het huis van Kraak.

'Goedzo,' zei tante Helmes. 'Dat heeft hem flink gekalmeerd en nu is hij zoet.'

'Gelukkig maar,' zei Kraak.

Tegen de avond kwam ome Dik helemaal blij uit de leeskamer. 'Ik heb zulke mooie dingen gelezen,' zei hij. 'Dat zouden jullie ook eens moeten doen.' En zo gingen ze alle drie de rest van de avond, en zelfs een stukje van de nacht, lezen. En van spoken hadden ze toen nog maar weinig last. Soms als ze dan nog eens een probleem hadden, dan gingen ze gewoon naar ome Dik, en dan drukten ze op de boekenknop voor een nieuw boek, wat hen leerde hoe met het probleem om te gaan en hoe het probleem op te lossen. Vaak waren ze na het lezen van het boek het probleem alweer vergeten.

Op een dag kwam ome Dik hen beiden ophalen met zijn nieuwe schip, en hij liet hen alle mooie plekjes van het bos zien waar ze nog nooit waren geweest, en toen gingen ze over de bosrivier helemaal naar de zee toe. Dat vond Kraak zo mooi dat hij er sinds toen hele mooie dromen over had. Ze beleefden zo een heleboel mooie avonturen, die ook in de boeken van ome Dik kwamen te staan. Iedereen kon bij ome Dik terecht voor advies. En vaak had hij ze dan ook een heel mooi boek te geven. Zo werd ome Dik een hele geliefde en hele beroemde admiraal van het bos, en Kraak was natuurlijk zijn beste vriend. Vaak gingen ze naar tante Helmes, de apparaten dokter, die vaak aan ome Dik sleutelde om hem nog beter te maken. Vandaar dat tante Helmes en ome Dik ook uiteindelijk met elkaar getrouwd zijn. Ook Kraak ging naar het huwelijksfeest in het bos. Het was een mooie dag, en er stond een hele hoge taart waar iedereen een stukje van kreeg.

Einde

Uit : De Traan van de Bloem, verhalenbundel

DE BOEKENSLAGERIJ - 1

Dokter, dokter, kom niet te dichtbij, want dan zul je ziek worden zoals ik ben, en het verschil tussen dokter en patient zal er niet meer zijn. Tussen spoken en mensen is de wereld van het denken, de wereld tussen slapen en waken, tussen het nu en de geschiedenis, daar waar de boekenslager ijverig en onverbiddelijk slacht.

Hoofdstuk 1.

Jan van Aalst was slager. Het was zijn beroep, en hij hield van zijn beroep. Altijd had hij zijn gasten wel een stukje vlees aan te bieden. 'Het leven is maar saai zonder een stukje vlees,' zei hij altijd. Hij zei het vaak, en een keer toen hij dat aan een jong meisje zei die hij kende zei ze : 'Daarom.' Ja, de slager was geliefd en gekend in het hele dorp. En hij kende ook iedereen. Hij had altijd wel een vriendelijk woord op zak voor elke voorbijganger. En natuurlijk als de gelegenheid zich aanbood, dan kon hij het niet laten om even een positief geluid te maken voor de vlees industrie, om de mensen er aan te herinneren dat dat toch echt bij het leven hoorde, en dat daar gretig gebruik van gemaakt diende te worden. Toen een vader van een familie in het dorp zich eens per ongeluk door het hoofd had geschoten tijdens de oefening met de windbuks en dit niet overleefde kwam hij met een hele schaal vol vlees naar de familie toe om hen te troosten en hen een hart onder de riem te steken. De slager was geliefd, en goed ook. Op handen werd hij gedragen. 'Zo'n man moeten ze koning maken,' werd er vaak gezegd. Hijzelf was daar altijd heel bescheiden over. Hij deed het gewoon om de mens deelzaam te maken in het genieten van een stukje vlees. Dat deed het leven veel goeds volgens hem. Ze konden er ook de klapmolen mee op, zei hij altijd. Maar niemand wist goed wat hij daar nu mee bedoelde. Hij kon soms dingen zeggen waardoor mensen niet meer wisten hoe ze het hadden. Hij had ook een vreemd accent. Hij was niet altijd even goed verstaanbaar.

Hij was een slager in hart en nieren, een echte vakman werd hij genoemd. Maar 's nachts was zijn leven een hel. Hij had altijd dromen over de draaiende slachtmachines, en zag het ook altijd voor zich als hij probeerde te slapen. En hij had nachtmerries, verschrikkelijke nachtmerries. Het nachtleven begon hem steeds meer te beheersen, ook overdag, totdat hij zijn werk niet meer kon doen en naar een rustoord moest gaan. Er kwam wel een nieuwe slager voor het dorp, maar de mensen misten hem verschrikkelijk. Hij werd bedolven met kaarten. De nieuwe slager was lang niet zo vriendelijk als hem, en werd vaak zelfs bot genoemd. 'De dodenrechter' noemden ze hem weleens. Nee, ze wilden dat Jan van Aalst maar weer zo snel mogelijk zou terugkeren. Maar ja, het ging steeds slechter met hem daar in het rustoord. Hij werd 's nachts verschrikkelijk geplaagd door die dromen en nachtmerries. Altijd moest hij maar weer hetzelfde voor zich zien, de draaiende slachtmachines. Zelfs overdag had hij geen rust.

'Oh, het is verschrikkelijk,' klaagde hij. 'Zou ik hier ooit weer overheen komen ?'

Zijn vrouw was erg bezorgd om hem, maar ja, wat kon ze doen ? Een indiaans gezin in de buurt noemde het de wraak van de dieren. Hij had ze geslacht en nu kwamen ze naar hem terug om zijn ziel te teisteren. Zodra dat werd opgebracht

werd er vrolijk overheen gekletst. Nee, ze konden de slager niet kapot maken. De slager zou wel weer terugkomen. Daar hadden de mensen van het dorp het volste vertrouwen in. 'Eens een slager, altijd een slager,' zeiden ze. Maar hij kwam niet meer terug. Hij moest zelfs overgeplaatst worden naar een zwaarder rustoord waar ze hem beter zouden proberen te helpen, maar daar verslechterde hij nog meer.

Jan van Aalst was nu nog slechts een kasplantje. Hij had het er ook over dat hij nu zelf naar de slager moest. Hij kon nauwelijks nog praten. Op een dag werd hij bezocht door een dominee, maar die kon eigenlijk geen woord uit hem krijgen. De dominee zei wat troostende woorden op en bad toen. 'Ja, Jan,' zei de dominee. 'In diepe zonde heb je geleefd, jongen. Geen zorg voor de dieren, mensen hebzuchtig maken met al dat vlees, enzovoorts enzovoorts. Dat is ook geen leven, jongen. Het dier is onderdeel van jezelf. Je hebt het jezelf aangedaan. Maar bij God is vergeving als je een slager van slagers wordt. Predik het woord.' Toen ging de dominee weg.

'Een slager van slagers ?' dacht Jan bij zichzelf. 'Zou dit mijn laatste kans zijn ?'

Jan kreeg een nieuw medicijn, en kreeg toen veel van zijn bewustzijn en vermogens terug. Het was wonderlijk hoe snel hij er op reageerde en hoe snel hij genas. Hij was de woorden van de dominee grotendeels vergeten, maar hij herinnerde nog wel de woorden 'een slager van slagers.' Hij vroeg zich af wat het betekende. Niet lang daarna mocht Jan weer naar huis. Hij wilde geen vlees meer eten. Hij besloot de dominee te bellen om te vragen waar het ook al weer over ging. 'Slager van slagers, dominee ? Wat bedoelt u daarmee ?' vroeg hij.

'Kom maar langs,' zei de dominee, en gooide de hoorn op de haak. Binnen drie minuten was Jan bij het huis van de dominee en drukte op de bel. De vrouw van de dominee deed open. 'Hij zit op de bank in de woonkamer,' zei de vrouw. Jan liep naar binnen en ging door de gang de woonkamer binnen. Er stond daar ook een oude piano. 'Oh, u bent ook nog muzikaal, dominee ?' vroeg Jan.

'Nee, dat doet mijn vrouw,' zei de dominee. 'Ze is een rijder.'

'Oh, ze rijdt de piano ?' vroeg Jan lachend.

'Ja, omdat ze niet op dieren rijdt,' zei de dominee. 'Ze houdt van dieren.'

'Ja, dat wist ik,' zei Jan. 'Jullie waren altijd de enigen in het dorp die geen vlees bij mij kochten, en die indiaanse familie.'

'Zo, kom er eens mee voor de dag, Jan,' zei de dominee. 'Wat wil je weten ?'

'Nou, ik zou graag willen weten wat u bedoelt met 'slager van slagers,' zei Jan.

'Ga eens zitten, Jan,' zei de dominee. Ook Jan ging zitten, tegenover de dominee op de bank aan de andere kant van de tafel.

'De slager van slagers is de koning,' zei de dominee, 'de koning van de slagers. De slagers moeten doen wat de koning zegt, anders krijgen ze straf en komen ze de gevangenis in.'

'Interessant,' zei Jan, 'maar wat slachten ze precies ?'

'Nou, geen dieren,' zei de dominee.

'Dat begrijp ik,' zei Jan. 'Nu ik een tweede kans heb gekregen raak ik geen vlees meer aan.'

'Precies,' zei de dominee.

'Wat is het ?' vroeg Jan.

'Had je mijn woorden vergeten die ik erna zei ?' vroeg de dominee. 'Ik zei : predik het woord. Het woord is het beste slachtmes.'

'Oh, dus ik moet dominee worden zoals u ?' vroeg Jan.

'Nee,' zei de dominee.

1e Jaargang, nummer 1, 5 januari 2025

DE NIEUWE DOLEANTIE

Blad van het Instituut voor Calvinistische Studiën, zusterblad van de bladen Refo Tijd en Geestelijke Opvoeding.

In dit nummer : Calvijn’s bijbelverklaring, en De Kracht van God’s Tranen (1994)

CALVIJN’S BIJBELVERKLARING

David wordt Ahn genoemd veelal in de nieuwe bijbel. Dat is zijn Orionse naam, komende uit de Orionse mythologie die aan de oude bijbel vooraf ging. Ahn is een beeld van de overwinning over het vlees.

Noach kreeg het geestelijke jachtsbevel in Genesis 9:3-6. Dat was een strijd tegen het zondige vlees, niet tegen vlees en bloed op zich. Beunhazen hebben dit verletterlijkt.

Noach moest tot Ahn worden, tot overwinnaar over het vlees.

In de Aramese grondtekst van de oude bijbel staat er in vers 6 dat er absoluut van niemand bloed vergoten mag worden. Het verbond is ook met de dieren gesloten.

In de nieuwe doleantie moet Kuyper verdiept worden tot de kersteniaanse en steenblokkiaanse lijnen. Het moet de verschrikkelijke kloof tussen Kuyper en Kersten overbruggen.

In zijn artikel ‘Donkere Dagen’ (Saambinder, 11/6/1925) stelde Kersten dat men zich aan het verharden was tegen de oordelen des Heeren, dat de wereld steeds brutaler werd in het zondigen, en dat de kerk in slaap was gezonken. Hij noemde het een grote tragiek.

Zowel Calvijn als Ledeboer wezen erop dat de verkiezing zowel door Abraham moet als door Jakob. De verkiezing is tweeledig. Abraham ging door zijn geloof in, en Jakob door zijn strijd. Ledeboer wees erop dat als we niet als Jakob aan de Heere hangen, dan worden we weggespoeld. Geloof en strijd, en leer van des Heeren tijd. Het is niet zomaar genade of werken op zich. Men moet des Heeren worden geleid.

Calvijn stelde dat zodra de mens met de geheimenissen van God naar willekeur handelen, dan wordt het een goochelspel van nabootsing, omdat de bandeloosheid geen grenzen kent. (Verkl. Markus 7:32)

We hebben te maken met de tijdgeest van buitensporige en buitenproportionele genade die de geboden des Heeren wil uitschakelen, opdat de mens vrij spel heeft. Deze lijnen lopen dwars door de gereformeerde stadia heen. Het misbruiken van genade is het misbruiken van God die de genade heeft ingeperkt door strenge leerregels.

De gereformeerde oudvaderen waren veelal met deze leerregels omtrend de genade bewapend, maar door de moderniseringen is het steeds meer vervlakt en voorwerpelijk geworden.

Wat liggen er een heerlijke bronnen in het werk van Calvijn, ik kan het niet genoeg benadrukken, maar wel moeten we beseffen dat deze bronnen bewaakt worden door slangen, die zich ook in het werk van Calvijn bevinden, met name in de Institutie.

Calvijn waarschuwt tegen het overmoedige vertrouwen, het oververtrouwen, oftewel het vertrouwen dat niet getemperd is door ootmoed, het aanmatigende vertrouwen. (Verkl. Mattheus 15:28) We kunnen stellen dat het oververtrouwen de weg is geweest tot de overgenade, de hypergenade, die veel heerst in de lichtere kerken. Calvijn noemt het een gebrek aan nederigheid, het valselijk toeeigenen. Er is in de leer van Calvijn zeker plaats voor genade, die zeker niet door het vlees verdiend kan worden, maar de ware genade is een ander soort loon. Dat loon heeft niet met de werken op zich te maken, maar met het ‘wanneer’. Hieraan zijn zowel genade als werken onderworpen, aan de tijden des Heeren. Het wel of niet werken, als het door de Heere is ingegeven, wordt door de Heere beloond, in de leer van Calvijn. Zij die door de Heere geleid worden worden daarvoor beloond, niet zomaar wanneer er te pas en te onpas goede werken worden gedaan. Des Heeren leiding strijdt dus tegen de willekeur der mensen.

Calvijn noemt de overberoeming van het volk dat zich van alles aanmatigd door genade pure ondankbaarheid. Ze zijn niet nederig, willen het grote en verachten het kleine. De overgenade die vandaag de dag in de kerk heerst is gevaarlijke opgeblazenheid. Het is bedrog. Calvijn heeft er zwaar tegen gewaarschuwd. De jonge Calvijn, van de Institutie, zat nog diep verstrikt in de uitwassen van genade, en de uitwassen van de uitverkiezing, maar in zijn verklaringen van de bijbel zet hij dit min of meer recht, ook al zijn de leerstellingen van de Institutie altijd bij hem gebleven. Dat zat te diep ingebakken. Hij laat ook de andere kant

er van zien, en vandaar dat hij ook aan zijn hoorders de opdracht gaf om met de Institutie ook zijn bijbelverklaring te lezen. Daar laat hij de diepte zien van de Institutie. De Institutie vindt hij verder een goede beveiliging tegen mogelijke inmeng van het vleselijke. Hij geeft zijn geheimen niet zomaar prijs. Als je alleen teert op de Institutie, dan zet het je op het verkeerde been. Het is een raadsel wat verklaart wordt in de bijbelverklaringen. Daar haalt Calvijn alles uit de kast. Hij beoefent dialectische theologie, zoals de oude bijbel dat ook doet, en de nieuwe bijbel trouwens ook. Hij is tegenstrijdig voor een reden : niet door het vleselijke, maar wel door het geestelijke.

Calvijn laat zien dat toen de heidense vrouw door God werd afgewezen er door haar nederige geloof toch toegang was. God kan dus zeker ook verbeden worden. God kan omdraaien. Dat is ook een belangrijke les voor hen die beweren dat er geen weg is uit de hel, een valse leer die velen in psychiatrische klinieken heeft laten gaan. De gereformeerde oudvaderen lieten ook een geheel andere kant zien. Calvijn stelde zich ook voorzichtig op met al te krasse en definitieve uitspraken omtrend dit onderwerp. Hij wees er op dat het aan God was, en dat het een dichterlijk geheimenis was, en dat de mensen het niet moesten verknallen door overmatige nieuwsgierigheid, want dan zouden ze in gebeuzel terecht komen. Wel deed hij niets af aan de ernst van het onderwerp.

Door het geloof vond de heidense vrouw een kleine opening, en was God bereid haar alles te geven waar ze om vroeg. God kan dus zo ineens omslaan. God is niet overmatig hard en onbeweegbaar. Het is zeer zeker misbruik van God's naam als men God voorstelt als een onverschillige en onbuigzame sadist. De oude bijbel laat zien dat God ook berouw kan hebben.

Calvijn stelt dat God altijd bereid is onze wensen te vervullen zolang het overeenkomt met geestelijke doeltreffendheid. We zagen dat de heidense vrouw niet zomaar geloof vertoonde, maar zelfvernedering, en dat God hieraan tegemoet kwam. Het geloof waar Jezus over sprak was dus in een veel groter verband dan zomaar historisch geloof of eenvoudig geloof.

Calvijn noemt geloof door nederigheid werkend, wat erop neerkomt dat men zich laat leiden door de Heere om de nodige werken te doen. Geloof zonder werken is immers dood. Het is niet zomaar trouw, maar gevoeligheid voor de roeping des Heeren. Deze gevoeligheid onderscheid de werktijden en rusttijden des Heeren.

De heidense vrouw kwam tot iets van de genade, omdat ze de diepte zag in de woorden van Jezus, en niet zomaar er tegenin ging. Ze werkte dus met het Woord. Ze paste het op een creatieve wijze toe op haar eigen leven, wat vervolgens werd beloond door Jezus. Dat laat ook zien dat we creatief mogen en moeten omgaan met de oude bijbel, en dat we het niet te star en oppervlakkig, niet te rechtlijnig mogen maken.

Zo komen we in de diepere spelonken van het werk van Calvijn, tot de bronnen. Calvijn stelt dat we niet zomaar mogen aanrotzooien met de woorden des Heeren, dat we het niet naar willekeur mogen gebruiken, maar dat we ons moeten openstellen voor de leiding des Heeren, die alleen tot de nederigen komt. Wij mogen de oude bijbel niet overmoedig en eigenmachtig gebruiken. In de leer van Calvijn is gevoeligheid beter dan vertrouwen. De nederigheid ligt erin dat men dankbaar is met het kleine. Men heeft niet veel hemel nodig. Jezus noemde het groot geloof toen de heidense vrouw toonde dat ze geloof had voor het kleine, voor het minste.

We hebben niet veel nodig. Het leven is niet in het vele, maar in het minste. Het is een enge poort, en het gaat over een smal pad. Je grote dromen moet je ervoor laten varen. Het meeste wat je hebt en bent moet je ervoor inleveren.

Eerst zegt Jezus dus 'nee', en daarna 'ja'. De woorden van Jezus zijn dus ook een beproeving. Het gaat erom hoe we met deze woorden omgaan. God is bereid om aan ons tegemoet te komen.

Calvijn noemt het een beproeving. De heidense vrouw wilde eerst alles nemen, en daarom werd zij door Jezus afgewezen. Zij benaderde Jezus eerst door het vleselijke. Toen deed Jezus een beroep op het geestelijke, en omdat ze zich vernederde gaf hij haar toch een kleine opening. Calvijn stelt dat de Joden daarentegen het om niet hadden ontvangen, maar degenen die er reikhalzend naar uitkeken van zich wegstootten. We zien dat ook in de kerken, dat ze veelal te hard en afwijzend zijn geworden naar de andersdenkenden. Calvijn noemt het als een waarschuwing. Wij moeten meer flexibel zijn zoals Jezus, ook al moest er aan bepaalde geestelijke eisen voldaan worden, want alleen door nederig geloof was er toegang tot het minste. (Verkl. Mattheus 15:26)

Calvijn stelde dat de heidense vrouw hardnekkig was in haar strijd, dat ze zich niet liet wegsturen door God, dat ze zich vasthield aan haar hoop. Ook Jakob wilde de Heere niet zomaar laten gaan op Pniël. 'Ik laat U niet gaan, tenzij gij mij zegent.' Dat soort strijdend geloof wordt door God tegemoet gekomen. Wij moeten vasthoudend zijn in ons geloof, en ons niet laten afschepen, zelfs niet door Jezus. Wij moeten worstelen met den Heere. De heidense vrouw liet zich door Jezus niet afschrikken toen hij haar afwees, en Jezus had grote bewondering voor haar, voor deze strijdende amazone. Calvijn noemt deze houding het ware geloof. (Verkl. Mattheus 15:25)

Calvijn noemt het een bepaalde tijd des Heeren, een bepaalde bedeling, waardoor de Jezus zo reageerde. We zien dan dat God soms toch uitzonderingen kan maken. Het gebeurt in het samenspel tussen God en mens. God kan zich door mensen laten inspireren, en kan door mensen van gedachten veranderd worden. Wel moet het in overeenstemming zijn met de hogere en verborgen plannen des Heeren. Calvijn laat God in verschillende lagen zien, en zo ook de mens. Het is een heel ingewikkeld systeem van variabelen en constanten. Daarom is het ook niet calvinistisch om al te precies te zijn of al te rekkelijk, want dat is de natuur van Calvijn niet, alhoewel hij ook in sommige dingen vast was geraakt en niet vrij is geweest van heerszucht, die heel ver kon gaan. Calvijn was dus zeker niet onfeilbaar, maar had ook zijn vleselijke kanten. Het was een hoogbegaafde man maar ook met gevaarlijke extremistische trekjes, en daarom dient hij ook op een veilige afstand gehouden te worden, maar kennis van zijn werk is zeker van belang. Hij was te belangrijk en te centraal voor de reformatie om zomaar weg te kieperen. Dat hij een dark side had was bekend, en doet daar niets aan af. Ook zijn woorden kunnen diepte gegeven worden. Dat heeft hij soms ook zelf al gedaan. Hij stierf jong. Hij was nog niet klaar. Zijn werk moet voortgezet worden, en in de juiste banen worden geleid. Het visserisme is het gezuiverde calvinisme. Dat is wat de nieuwe doleantie is. We passen daarbij op voor al te losbollig neo-calvinisme, zoals voorkwam in de Kuyper-beweging. Vandaar dat het motto is : Van Kuyper tot Kersten, en van Kersten tot Steenblok, en zo komen we terug bij Calvijn, en kunnen we het werk van Calvijn verdiepen.

Calvijn had zelf ook nog te strijden met de voorwerpelijke Jezus. Hij gaf ook toe dat zoiets bestond. Hij noemde het de Jezus-voor-de-sier. Het was een ijdele Jezus.

Calvijn noemt het belang van de Jezus verhalen, maar hij noemt Jezus dubbelzinnig. Jezus kwam niet direct tegemoet aan de verzuchtingen en gebeden, maar zweeg, omdat hij een beroep wilde doen op de ijver van de heidense vrouw. Calvijn stelt dat we dit ook op onszelf moeten toepassen. God houdt zich soms stil, omdat hij onze ijver wil aanwakkeren, het geloof wil doen opwellen in ons. Kleine zaadjes dragen diepe vruchten. (Verkl. Mattheus 15:23)

In de leer van Calvijn is het ware geloof altijd voortkomend vanuit het Woord, en uit de ware grondbeginselen ontkiemd, en altijd geschakeld met enige kennis. Geen geloof zonder kennis. (Verkl. Mattheus 15:22)

Dit ware geloof werd opgetekend in het verhaal van de Kananese vrouw, stelt Calvijn. Calvijn stelt dat de barmhartigheid van God door het verhaal werd getoond. Jezus moest zich allereerst houden aan de grenzen die hem waren opgelegd. Hij kon niet doen wat hij menselijkerwijze wilde. Calvijn liet zien dat er een bepaalde spanning was tussen God's Wil en God's verborgen raadsbesluit. Soms streden die twee lagen tegen elkaar. Zo was dat ook in het leven van Jezus, en ook mensen bestonden uit verschillende lagen waarvoor verschillende leerregels golden. Het is een heel ingewikkeld schakelsysteem. Het is afhankelijk aan allerlei factoren en aan de tijden des Heeren.

Ik had een droom dat het oorlog was. Ik was ook soldaat en moest ook in de oorlog vechten. Het was tegen de hypergenade, de overgenade, een virus waar Calvijn deels ook aan leed of wat hem zijn hele leven probeerde aan te kleven. Het was een vreemd volk, met een zwaarlippige en loslippige tongval. Ze zeiden de meest verschrikkelijke dingen, als een gedeformeerde midden oostelijke secte. Ik was achter het ouderlijk huis gekomen, waar het veel bosrijker was, natuurrijker, en het viel me op dat het ouderlijk huis veel groter was. Ik was verwond en had een schuilplaats nodig. Ook de ingang was aan een andere kant. Ik zag daar het zusje, die weer heel klein was, en ze was verkleed als clowntje. Ook de vader was daar die direct heel gastvrij was. Het waren niet de daadwerkelijke en voorwerpelijke vormen van vader en zusje, maar het waren zekere calvinistische principes. Er stonden overal stoelen en tafeltjes, en het was er heel feestelijk. De vader zag er ook feestelijk uit. Ik had hem daarvóór nog wat gestuurd, waar hij heel blij mee was. Hij was heel vriendelijk en nam mij naar binnen. Toen ik begon wakker te worden zag ik een groot beeld van een flamingo staan op de vensterbank aan de voorkant.

DE KRACHT VAN GOD'S TRANEN (1994)

Weer een belangrijk artikel over het plaatsvervangend-lijden: de ware liefde en de weg naar het hart van God.

Een belangrijke boodschap voor de gemeente van Christus.

In deze serie :

* Soldaten van de liefde

* Het hulpgeroep van de liefde

* De kracht van het grootste kruis

Soldaten van de liefde

De Bijbel zegt: 'Wij weten dat wij overgegaan zijn uit de dood in het leven, omdat wij de broeders liefhebben. Wie niet liefheeft blijft in de dood'. (1 Joh. 3:14) We zien hier dat het van levensbelang is dat wij gaan leren liefhebben. De liefde is de Brug naar het Eeuwige Leven met God. 'Wij hebben

lief, omdat Hij ons eerst heeft liefgehad'. (1 Joh. 4:19) Als we de Liefde willen gaan verspreiden, zullen we eerst die Liefde moeten gaan ontmoeten en leren kennen. We moeten weten om welke Liefde het gaat:

1. De mede-strijdende liefde

> 'Hieraan hebben wij de Liefde leren kennen, dat Hij zijn leven voor ons heeft ingezet; ook wij behoren dan voor de broeders ons leven in te zetten'. (1 Joh. 4:16)

2. De mede-lijdende liefde

> 'Wie nu in de wereld een bestaan heeft en zijn broeder gebrek ziet lijden, maar zijn binnenste voor hem toesluit, hoe blijft de Liefde Gods in hem ? (1 Joh. 4:17)

Een ware soldaat van God vecht voor z'n volk tot het uiterste toe en vangt daarbij ook alle klappen op. Hij gaat tussen het volk en de vijand instaan, om te strijden en ook te lijden voor zijn volk. Dit is de Ware Liefde vanuit het Soldaten-hart van Christus. Deze Liefde zet z'n hele wezen in om de barrieres tussen God en mensen te vernietigen. Daarbij omhult en beschermt ze hetgene wat ze liefheeft vol vuur en zelf-opoffering. Alleen deze Liefde brangt Eenheid en Verzoening.

Alleen deze Liefde brengt de Warmte en het Volle Geluk van Gods Eeuwige Paradijs.

Deze Liefde is de Liefde van het Kruis.

'Hij is onze Vrede, die de twee een heeft gemaakt en de tussenmuur, die scheiding maakte, de vijandschap, weggebroken heeft, (...) om in Zichzelf, Vrede makende, de twee tot een nieuwe mens te scheppen, en de twee, tot een lichaam verbonden, weder met God verzoenen door het kruis, waaraan Hij de vijandschap gedood heeft'. (Efez. 2:14-16)

Alleen de dragers van dit kruis zullen overwinnen, als de machten der hel opstaan om de wereld te overspoelen. Alleen de dragers van dit kruis zullen een sterke en stevige brug hebben om de overkant te bereiken, in Gods Zaligheid.

'Wie niet zijn kruis draagt en achter Mij komt, kan Mijn discipel niet zijn'. (Luc. 14:27)

Willen we een hartsrelatie met God gaan ontvangen, dan zullen we Zijn Strijdend en Lijdend Hart moeten gaan leren kennen en aannemen. Als uw man of vrouw geen oog heeft voor uw worstelingen en verdriet, is uw relatie dan goed ? Als een kind geheel voorbij gaat aan de strijd en het lijden van z'n vader of moeder, is dat dan een goede relatie ?

Vandaag de dag wil men het Geslachte Lam van God niet meer. In welke gemeente mag het Geslachte Lam nog binnenkomen ?

Men wil een Jezus met spierballen, die aan allen z'n kracht toont. Men wil een strip-tease-Jezus, die zich zomaar voor alles en iedereen uitkleed en de mensen uit hun bol laat gaan. Men wil een standbeeld-Jezus, die men naar voren kan rollen wanneer het nodig is.

Het Geslachte Lam is nergens meer welkom. Men wil Zijn Tranen niet zien. Men wil feestvieren. Men wil blijde gezichten zien.

Het Geslachte Lam laat ons zien, dat Hij strijd en lijdt om onze zonden. Maar men wil een hemel waar een ieder op z'n eigen manier feest kan vieren. Vandaar dat het zo'n rotzooitje in de kerk is, vandaag de dag.

Het Geslachte Lam huilt... en zoekt een hart dat Zijn pijnen en wonden wil omhullen. Hij zoekt naar troostvolle harten vol medelijden. Waar zijn deze harten vandaag nog te vinden ?

Het hulpgeroep van de liefde

'Daarom heb ik een welbehagen in zwakheden, smaadheden, noden, vervolgingen, benauwenissen ter wille van Christus, want als ik zwak ben dan ben ik machtig'. (2 Korint. 12:10)

Dankbaarheid en aanvaarding van het Lijden, het Bloedende Hart van God, is de basis van het kruis, de basis van een Hartsrelatie met God ! Alleen als je dankbaar het Bloedende Hart, de momenten van het Lijden, in je hart toelaat er ermee samensmelt, kan God Zich op Z'n gemak voelen en gaat Hij Zich meer aan je geven.

Ondankbaarheid, afwijzing en gemor als je met het kruis wordt geconfronteerd, zorgt ervoor dat Gods Geest als een duif wegvliegt. Als het kruis, in wat voor vorm dan ook, tot je komt, wat doe je dan ? Zie, dat het kruis het smeken van God weerspiegelt !

Zie in het kruis wat op je pad komt de Heer Die in Zijn wanhoop en vertrouwen Zijn pijn aan jou openbaart. Hij deelt het met je. Als je problemen krijgt, besef dan dat het Geslachte Lam aan de deur van jouw hart klopt: 'Ik heb zo'n pijn, zie je. Ik laat het je zien. Wil je alsjeblieft open doen voor Me ? Ik ben zo bang. Ik heb zo’n verdriet.'

Hoor die roepstem van het Lam, Zijn roep om hulp, dat door je moeilijkheden heen weerklinkt. Hij wil je er iets mee duidelijk maken: Zijn pijn.

Elk probleem dat op je pad komt bevat een schreeuw om hulp vanuit de hemel.

Elke nood die je in je leven tegenkomt, weerspiegelt het Geslachte Lam van God dat troost zoekt.

Elk gevoel van verworpenheid, elk gevoel van onverzadiging en onderderdrukking, iedere kwellende gedachte van angst en verdriet, laat het hulpgeroep van God doorschemeren in ons hart, en roept ons op om Hem te troosten en te helpen.

Laat Gods Tranen maar door je heen vloeien. Wees er niet bang voor. Het is Zijn lijden. Het enige wat Hij van je vraagt is of Hij bij je mag uithuilen, of je Zijn hand wil vasthouden, of je Hem wil omhelzen in Zijn Lijden. Hij zegt: 'Mijn ziel is bedroefd, tot stervens toe; blijft hier en waakt over Mij.' (Matt. 26:38)

Dit schept Eenheid ! En Eenheid met God schept Overwinning ! Zo zal alles goedkomen !

God vraagt of wij Hem, dus ook Zijn Lijden, in ons hart willen dragen. Dat schenkt Hem verlichting en troost, bemoediging en genezing.

Zie in elk probleem, elke pijn die je tegenkomt, een Traan van God. Mag Hij bij je uithuilen ? Ben je dankbaar met Zijn tranen ? Ben je dankbaar met die diepe Eenheid tussen God en jou ? Hij wil alles met je delen !

Zodra je die Tranen van verdriet en dankbaarheid aanvaart, zullen deze Tranen veranderen in Tranen van Blijdschap en zullen ze Heerlijkheid brengen: 'Verblijdt u naarmate gij deel hebt aan het lijden van Christus, opdat gij u ook met vreugde zult mogen verblijden bij de openbaring Zijner Heerlijkheid'. (1 Petr. 4:13) Zodra God Z'n Tranen in ons mag uitstorten, veranderen Zijn Tranen in de Late Regen, de Tranen van Zijn Heerlijkheid.

Als u huilt van verdriet en iemand omhelst u, dan worden dit toch ook tranen van vreugde ?!

Er komt een enorme Kracht vrij, als het lijden van de ene in aanraking komt met de liefde van de ander, als we elkaars kruis gaan dragen. Dan is het alsof de stekker in het stopcontact is gekomen, en dan gaat het Licht aan en wordt de duisternis verdreven. Laten we beseffen dat het Lijden verdwijnt, als we elkaars lijden dragen.

Daarom hoeven we niet bang te zijn om het lijden van God en de mensen te dragen, want als we dat doen, dan welt de liefde op en dan is dat juist de oplossing van het lijden !

De kracht van het grootste kruis

'Daar Christus dan naar het vlees geleden heeft, moet ook gij u wapenen met dezelfde gedachte, dat wie naar het vlees geleden heeft, ontrokken is aan de zonde'. (1 Petr. 4:11)

Als ik kijk naar het feit dat de gemeente maar niet uit de zonde en misleiding komt, hoe kan dan ooit ons lijden te groot zijn ? Hoe kan dan ooit ons kruis te breed zijn ? Ik vraag voor mezelf om het grootste lijden en het breedste kruis, om zo snel mogelijk uit de zonde en leugen te komen !

Als wij Vragen om het Grootste Kruis, dan vragen wij im de grootste Eenheid met God, want Hij is Degene Die het Grootste Kruis draagt. Zo hebben we dan ook de Grootste Kracht en daarbij de Grootste Overwinning ! Dan gaan we werkelijk beseffen dan Zijn juk zacht is en Zijn last licht, zoals de Bijbel dat zegt in Matteus 11:28-30. Het Kruis van Christus is waarlijk zoet voor onze zielen !

Als we om het lijden vragen, dan verlichten we Gods Hart en worden werkelijk een met Hem. Satan ziet dan in, dat hij het verloren heeft en zal dan vertrekken. Daar waar we om Gods Tranen vragen, daar waar we die Tranen willen drinken, daar geeft Satan het op.

Vraag om het Lijden van Christus ! Verlicht Zijn Hart ! Draag het Lijden mee met Hem ! Dan begint uw Hartsrelatie met Hem ! Dan begint uw Overwinningsleven !

Het is Zijn Bloedend Hart, overstromend van Tranen.

Het is het geslachte Lam, Die smeekt of Hij mag binnenkomen.

Nu denkt u misschien: 'Ja, maar Jezus hangt toch niet meer aan het kruis ? Hij is toch opgestaan en het is nu toch feest in de hemel ?' Neen ! Telkens als wij zondigen, nagelen we Jezus weer aan het kruis (Hebr. 6:6). Het grootste kruis gaat voor Hem nog komen, nu de zonde bijna tot het climax komt. De Geest van Christus kan wel degelijk bedroefd worden (Efez. 4:30), ja, zelfs worden uitgedooft (1 Tess. 5:19).

Jezus Lijden hier op aarde is maar een uiterlijke manifestatie geweest van het oneindige diepe en zware Lijden wat in de hemel steeds groter wordt. Jezus toonde ons op aarde Gods Heilsplan in een notedop, maar daarmee zijn we er nog niet. Het gehele heilsplan zal nog tot uiting moeten komen in de gemeente, het Lichaam van Christus, en in de gehele wereld. Dan zal het lijden van de Hemel zich voleindigen en de Eeuwige Heerlijkheid alles vervullen.

Uitgave : De Vloedgolf

1e Jaargang, nummer 2, 7 januari 2025

DE NIEUWE DOLEANTIE

Blad van het Instituut voor Calvinistische Studiën, zusterblad van de bladen Refo Tijd en Geestelijke Opvoeding.

In dit nummer : Calvijn's bijbelverklaring - 2, en De vier seizoenen in ons leven (1995)

CALVIJN'S BIJBELVERKLARING - 2

De overgenade en hypergenade die kerkelijk Nederland in een meedogenloze wurggreep houdt moet verslagen worden. Het is een valse verzoeningsleer van goedkoop geloof en goedkope genade. Calvijn noemt als basis van dit systeem de geest van willekeur die de leiding des Heeren veracht, die dus samenwerkt met de geest van leidingsverachting, en ook de geest van opgeblazenheid, aanmatiging en valse toeeigening van genade. Daarom kreeg de heidense vrouw ook een groot 'nee' te horen van Jezus, maar toen ze zich nederig opstelde en alleen het minste wilde werd het 'nee' van Jezus tot een 'ja', van harte, en hij noemde het zelfs groot geloof. Er is dus maar een hele dunne lijn tussen afwijzing en aanneming. Calvijn viel juist degenen aan die te definitief waren in hun oordeel, en die dikke muren hadden gemaakt tegen andersdenkenden, ook al had Calvijn zijn geestelijke eisen en was hij veelal streng en soms zelfs extremistisch. Calvijn was een man van de touwtjes strak trekken, maar ze dan ook weer laten vieren. Hij was als eb en vloed. Calvijn was daarom ook niet voor een gat te vangen, en dat maakte hem uniek.

Calvijn beschrijft de geest van eerzucht als een gevaarlijke geest die de regels van mensen boven de geboden van God heeft geplaatst, en de mensen laat geloven dat in het stipt onderhouden van de mensenregels vrijheid tot zondigen ligt, want de maatstaf is immers verschoven van God's geboden tot iets anders. Zo weekt de mens zich bedriegelijk los van het pad van God. Eerzucht doet af aan de ware ijver des Heeren, stelde Calvijn. Ze bedachten een systeem waarin ze straffeloos God's geboden terzijde konden schuiven door de maatstaf van menselijke tradities. Zo smokkelden ze. Hij noemt ze de omzeilers van het hart. (Verkl. Mattheus 15:3,7)

Hij stelt dat men de maatstaf naar uitwendige praal heeft verschoven, naar lippendienst. De wil der mensen is in de plaats van de leer gekomen. (Verkl. Mattheus 15:9) Hij noemt het eigendunkelijke dienst. Hij noemt het omzwervers buiten God's Woord. Hij noemt het ijdele dwalers die meer gevoel hebben voor menselijke geboden en daardoor slachtoffers maken, waartegen Calvijn predikt, want het gaat om de geboden des Heeren en niet om de slachtoffers. Hij strijd dus tegen het systeem van de meerkoppige mammon, van de corporaties die onheilige verbonden van mensen hebben gesmeed om daarmee elkaars buidels te spekken. Alles draait hen om eer, macht en geld, en daarvoor gaan ze over lijken. De huichelarij zit hem erin dat ze slechts uiterlijk God eren. Het zijn menselijke overleveringen buiten God's Woord. Calvijn noemt het gifmengers. (Verkl. Mattheus 15:2)

Calvijn ontvouwt het hele systeem van de wereld. Hij wijst erop hoe mensen met gezag hun toevoegselen hebben aan het Woord des Heeren, en zij die het juk des Heeren niet willen dragen vallen hiervoor, voor dit gouden kalf, want het geeft hen zelfgenoegzaamheid. Calvijn noemt het strikken van ijdele nietzeggende inzettingen waarvoor ze zich uitsloven, en waarvan ze willen dat de mensen zich tot in de kleinste jota eraan houden. De wereld kan God's gezag over hen niet verdragen, en zo werpen ze het juk des Heeren ver van zich weg, en dragen zij hun kruis niet.

Zij hebben een kruisloze Jezus. Oh, zij zullen het kruis wel noemen, maar zij zullen er voor zorgen dat het is ingetoomd door hun menselijke overleveringen. Altijd weer zullen ze het werk des kruizes op de achtergrond stellen, en het kruis maken tot niets betekenend, maar meer om het te laten doorwerken in hun aardse verlangens.

Ze hebben liever het juk der mensen waarin ze verstrikt zijn dan het juk des Heeren. (Verkl. Mattheus 15:1) Calvijn stelt dat velen zo'n slavernij zoeken. Ze verkiezen het gezag van de mensen boven het gezag van God, allemaal voor de eer van mensen, allemaal voor status. We kunnen daarbij opmerken hoe belangrijk het verhaal van Ezau is, wat in de grondteksten veel dieper gaat dan wat ze in het westen over Ezau prediken, want Ezau wordt in het westen overmatig gehaat, ook vanwege voorwerpelijke omgang met de oude bijbel, met hun oppervlakkige, eenzijdige vertalingen, wat in principe gewoon interpretaties zijn. Het heeft niet veel met het Woord des Heeren te maken. Ezau legde zijn aardse en familiaire status af, zijn menselijke rechten, voor de bedelkom, zoals ook Jezus dat deed. Hier gaat de nieuwe bijbel ook diep op in. Er is een hogere Ezau en een lagere Ezau. Men moet de

oude Ezau afleggen en de nieuwe Ezau aandoen.

Eigenzinnig en als een tiran worden de mensen gedwongen door de geest van beuzelarijen, om zich daarmee bezig te houden, stelt Calvijn. Hij raast en tiert tegen deze geest en ontmaskert het gehele menselijke systeem wat ze om God's Woord hebben heengebouwd. Zij eisen vlijtigheid in deze beuzelarijen. Met niets minder wordt genoegen genomen. Verachting van ook maar een jota van het menselijke systeem wordt niet geaccepteerd. De mens is er nogal bedrijvig mee. Het vlees is een bezige baas, totaal afgeleid waar het daadwerkelijk om gaat. Dat zijn verschijnselen van de tijdgeest, van de geest der wereld. Die moet de mens ontmaskeren en overwinnen. Och, komt toch tot het levende water wat voor de overwinnaars is, waar de nieuwe bijbel over spreekt, over het komen tot de levensbronnen, en laat het dode water achter u.

Voor Calvijn is het een teken dat de mens niet tevreden is met de geboden des Heeren. Ze klagen tegen Mozes in de woestijn, want ze willen meer, niet minder. Juist moesten ze minderen om tot de levensbronnen in de wildernis te komen, want ze zaten helemaal vast in het menselijke systeem. Men heeft dit systeem lopen verheffen en daarmee heeft men God beledigt, stelt Calvijn. Het is moeilijk hen tot bekering te brengen die door eerzucht en heerszucht worden geregeerd, want het zit er heel diep ingebakken, stelt Calvijn. Vooral degenen die gehecht zijn aan uiterlijke plechtigheden en die alles wat ongewoon is hardnekkig veroordelen. Calvijn noemt het de eigenzinnigste mensen, en die bevelen ook het meest. Ze wijzen niet de weg naar God, maar naar de mens die gezag heeft. Oh, hoe bedriegelijk dat is. We zien hier het meerkoppige beest van Mammon dat zich niet wil bekeren, ook al komen de plagen. Hij zal zich tot het einde en uiterste toe tegen God blijven verzetten. Het woont in de mensen en heeft zichzelf het bezit van de mensen aangematigd.

Tegenover dit beest staan wij, geliefde broeder of zuster. Zouden wij daarom niet strijden ? Of gaan we weer aan de drugs dat alles toch maar genade is en dat we het allemaal maar moeten geloven ? Dit beest is de grote anti-calvijn. Nu wil het niet zeggen dat we Calvijn op de voet moeten volgen. Integendeel. Het beest van de anti-calvijn leefde ook in hem, daar had zelfs Calvijn een diepe worsteling mee, en daar moest hij belasting aan betalen, zoals we zagen in de Institutie. Maar Calvijn was groter dan hemzelf. God werkte machtig door deze reformator heen. Het Woord van God werd gegeven dwars door het woord van mensen heen. Wij moeten de oude Calvijn afleggen en de nieuwe Calvijn aandoen. Er was net als in het leven van Ezau een hogere en een lagere. Wij moeten de vleselijke vormen afleggen en de geestelijke aandoen.

Nu, dat is een hele strijd. Het beest is koppig, en luistert niet. Overal haalt het zijn leermeesters vandaan, buiten het Woord des Heeren.

De Anti-Calvijn zit ook in het werk van Calvijn. Twee waren daar werkzaam : de vleselijke en de geestelijke. De gereformeerde en gedeformeerde. Vandaar dat gidsen door dit mijnenveld belangrijk zijn. Dat is wat de nieuwe doleantie is. Er is teveel van Calvijn zomaar weggegooid en genegeerd. Men groeit op onwetend over de wetenschap van Calvijn. Men krijgt een slap en verdraaid aftreksel van zijn leer. Het doet geen recht aan de leer van Calvijn. Verafgoding van Calvijn doet ook geen recht aan de leer van Calvijn. Deze verafgoding is voorwerpelijk vaak, en niet onderwerpelijk. Wij moeten gaan tot de diepte van Calvijn, en ook beseffen dat het een grote duistere wachter was. Wij hebben te worstelen met het werk van Calvijn. Wij moeten er dialectisch mee omgaan, niet rechtlijnig. Er zijn genoeg boobystraps en valkuilen in het werk van Calvijn. Vandaar dat de nieuwe doleantie belangrijk is. De geest van neo-calvinisme wil aan de diepte van Calvijn afdoen, en stukken overslaan. Dan komt men in de Kuyperiaanse genadeleer. Vandaar dat er een brug moet zijn van Kuyper naar Kersten, en zo naar Steenblok, want de nieuwe doleantie is kersteniaans-steenblokkiaans, zonder hier voorwerpelijk en absoluut mee om te gaan, want deze dienstknechten des Heeren hadden ook hun duistere kanten.

We moeten van dingbegrip komen tot functiebegrip, stelde Dooyeweerd, en zo moeten we ook besef gaan krijgen van de functie van deze dienstknechten des Heeren, deze twee grote reformers in Nederland, waar niemand omheen kan. 1953 is de enge poort. Zonder 1953 is er geen Nederland.

Daarom gaat de nieuwe doleantie ook niet buiten 1953 om, maar komt voort vanuit 1953. 1944 was nog niet genoeg. 1953 is de diepte van 1944. Daarom is de nieuwe doleantie ook de brug tussen Klaas Schilder en C. Steenblok. Dat staat niet los van het Afrikaanse volk, van de Afrikaanse wortels. De kerkelijke d-day van 1944 werd pas daadwerkelijk vervuld in 1963 en 1964 met de vrijmaking van Kenia. De britse nazi-kolonisten moesten toen wijken, en zo werd Kenia zelfstandig. Uiteindelijk was Kenia de eerdere Eva in de nieuwe bijbel, waarover de oude bijbel in de Hebreeuwse en Aramese grondteksten al over sprak. Het was de doorboring, oftewel de besnijdenis van het geheugen waardoor de eerste mens ontstond. De nederduits gereformeerde dogmatiek gaat diep op dit onderwerp in, en bespreekt de grondteksten, die een basis zijn geweest voor de nieuwe bijbel, het boek des levens.

Het leven ligt in de besnijdenis van de herinneringen, waarin we komen tot de

geestelijke vergetelheid. Dat is de basis van de nieuwe doleantie. Hierin wordt Calvijn dieper besproken en op waarde geschat. Het is de exegese van het calvinisme.

In de tijd van Jezus waren de farizeeërs voornamer dan de schriftgeleerden, stelde Calvijn. De farizeeërs hadden namelijk het bewind in handen en zij kregen de meeste eer. Zij waren de makers van de verdichtsels en de menselijke overleveringen. We hebben dus te maken met een farizeeïstisch beest.

We moeten het heil niet aangrijpen met de handen of de ogen, stelt Calvijn, maar door het geloof. Hij werkt dus het gehele stelsel van het geloof door het geestelijke uit, want dit geloof staat dus niet zomaar op zichzelf. Geloofisme heeft in de leer van Calvijn geen grond. Het heeft zeer diepe betekenissen en dient aan allerlei voorwaarden te voldoen. (Verkl. Mattheus 14:36)

Calvijn laat de tegenstelling zien tussen het lichtvaardig willen vliegen, en het vliegen met de vleugels van het geloof. Nu, we hebben over de vleugels des geloofs al weleens eerder gesproken. Kennis en gehoorzaamheid zijn de vleugels van geloof. De gehoorzaamheid hebben we besproken in het verleden als niet zomaar de werken op zich, maar het geleid worden door de Heere, waar Calvijn verder ook op wijst in zijn bespreking van de evangeliën. Het gaat dus in de leer van Calvijn ook niet zomaar om genade of werken op zich, maar om het wanneer, om het gevoelig zijn voor God’s tijden, en daaraan onderworpen te zijn. Er is alleen beloning voor het wanneer. Als wij de werken des Heeren op onze tijden doen en onze manier, dan is dat geen gevoeligheid voor roeping, en is daar ook geen beloning voor, want ook het vlees doet eigenzinnig de werken des Heeren. Wij moeten het loon waardig zijn, en dat kan alleen als wij afgestemd zijn aan de Heere. Daarom staat de leiding des Heeren ook boven genade en werken, en boven zomaar geloof, in de leer van Calvijn. We zien de strijd tussen de katholieken, de werken, en de protestanten, de genade. Maar het calvinisme draait in diepte om de leiding des Heeren, en leidt de mens diep in deze wildernissen, want Calvijn heeft hier veel en uitvoerig over geschreven, is hier niet kortaf over geweest. Dat neemt niet weg dat hij zeer gevaarlijke uitspraken heeft gedaan, als van een geestelijke tiran. In bepaalde opzichten was hij een piraat met een buit van inboorlingen. Immers, het gaat om het Woord des Heeren, niet om de persoon zelf. Dit moet gezegd worden. Wij moeten onszelf niet voor de gek houden en het beter voorstellen dan het was. Calvijn maakte dingen zowel beter als slechter, en zo was dat ook met Kuyper. Vandaar dat een nieuwe doleantie wel nodig is, want men kwam vast te zitten in de wildernis, en men bouwde ergens een stad en een naam, terwijl men verder moest trekken, dieper de wildernissen in, tot de levensbronnen, niet tot de bedrieglijke bronnen der mensen, want dat is dood water. Het heeft velen vergiftigd.

Men schept water uit de bronnen van het vlees, nog steeds. Men werkt daarvoor als Danaïden. Men draagt water naar de zee, en schept water in bodemloze putten. Er zal dus een nieuwe klaagtocht moeten komen. De uittocht uit Danaïdia.

Men is ergens onderweg versteend, tot zombie geworden. Men heeft overmoedig gegrepen naar voorwerpen in plaats van onderwerpen, en nu zit men vast, muurvast. Er zal een ontwaking komen, geliefde broeder of zuster. Men zal uit deze zware voorgeslachtelijke stromen dienen te komen, om dieper terug te gaan tot de calvinistische beginselen van de reformatie, en tot het al veel eerdere wilde calvinisme wat verborgen ligt in de grondteksten. Dat was ook het mandaat van Wezel : terug naar de grondteksten en grondtalen. Wij moeten de taal van de donkere bruid leren, zoals Donner al stelde. Dat is de tale Kanaäns. Anders zal er geen weg zijn tot het Jezus geheimenis. Het is niet voorwerpelijk, maar voorwaardelijk.

Calvijn noemt de geest van het overslaan waartegen de gemeente moet strijden, daar waar belangrijke grondbeginselen worden losgelaten. Het volk is te gronde gegaan door gebrek aan kennis. Juist in matigheid en soberheid komt men tot deze grondbeginselen, maar waar men de meerkoppige geest van mammon volgt daar wordt het ondergesneeuwd, en daar wordt de mens er van weggeleid. De geest van afleiding kunnen we in dit opzicht noemen, die dus tegen de leiding des Heeren ingaat.

De geest van afleiding heeft eigen prioriteiten, menselijke prioriteiten, en de prioriteiten des Heeren zijn omgedraaid. Uiteindelijk komt dit neer op ijdele verwennerij die de mens boven het Woord des Heeren en de Leiding des Heeren heeft geplaatst.

De oude bijbel is veel gebruikt voor het schoonpraten van de grootste misdaden. De grootste misdadigers en tirannen hebben beweerd de oude bijbel als hun leidsraad te hebben. Met hun hand hebben ze erop gezworden. In verkeerde handen is de oude bijbel levensgevaarlijk. Daarom moest Calvijn wel komen, en daarom moest de nieuwe bijbel wel komen. Daarom moet er een nieuwe doleantie zijn. De reformatie was nog niet af. We moeten uit het Danaïdia van zinloze ijdelheid. Doelloos dwalen zij rond als zombies buiten het Woord, buiten de Leiding des Heeren. Zij zijn onder de geest van afleiding. Zij zijn afgeleid en onder de indruk van aards goud, van aardse glitteringen, waar ze hun zielen mee hebben gevuld, waar ze van in een roes zijn gekomen. Het is een dodendans. Telkens als we opstaan moeten we beseffen dat gevaarlijke dodelijke

chemische gifcocktails in onze hersenen deze dans doen. De mens leeft in een waan, tegengesteld aan haar doel.

Ga niet op zoek naar wereldse troost. Job wilde van geen troost weten. Zoek niet naar snelle wereldse bevrijding, maar zoek het kruis, zoek het geestelijke visnet. Het is een gevaarlijke wereld waarin u in gevangenschap wordt gehouden, maar het Woord des Heeren heeft uw hart bereikt. U bent in het geestelijke vissersnet dat de Heere tot u heeft uitgeworpen. De hemelse visser is altijd op zoek naar de verloren vissen. Halleluja.

Oh, mijn geliefde broeder of zuster, alleen de Heere kan het water tot vaste grond maken, waar Calvijn op wees. De Heere komt ons in onze zwakheid, als wij in het woeste water liggen, ons tegemoet, strekt de hand naar ons uit, opdat het water ons niet verslindt, stelt Calvijn. (Verkl. Mattheus 14:28)

Ook als we gestrafd worden moeten we tot God de toevlucht nemen, stelt Calvijn. Och, laten we het aardse water toch achter ons laten. Er is geen hoop in het aardse gewoel. Laten we ons uitstrekken tot de leiding des Heeren. Dit is ook de reden, stelt Calvijn, dat God veelal onze redding uitstelt, opdat wij deze dingen leren.

DE VIER SEIZOENEN IN ONS LEVEN (1995)

Dit is een opmerkelijk artikel van een Eeuwig Evangelie Gemeente uit Amsterdam van een medewerker in 1995. Eeuwig Evangelie Gemeentes kwamen uit de zwaardere, bevindelijke hoek binnen de charismatische beweging. Het gaat dus een stap verder dan zomaar vrij-evangelisch en vol evangelisch. Vrij evangelische gemeenten waren niet per definitie charismatisch. Vol evangelische kerken waren veel vaker charismatisch, maar eeuwig evangelische gemeenten gingen een stap verder, dat ze ook openstonden voor voortgaande openbaring. Verder zijn ze gebouwd op de geestelijke territoriale oorlogsvoering, wat een stap verder gaat dan zomaar het orthodoxe en algemene exorcisme. De eeuwig evangelie gemeente wordt vaak als een brug gezien terug tot de zwaardere gereformeerde kerken, oftewel de bevindelijk gereformeerde hoek. In de eeuwig evangelie gemeente is het bestuderen van kerkgeschiedenis en bijbelgeschiedenis van groot belang. De ze eeuwig evangelie gemeente van Amsterdam gaf van 1995 tot 1996 het nieuwsblad 'De Orkaan' uit. De Orkaan was een zusterblad van het info-blad 'De Vloedgolf', wat vanaf 1994 verscheen. Uiteindelijk was het zaak voor de eeuwig evangelie gemeentes om weer verbonden te zijn aan de Nederduits Gereformeerde Kerk, de moederkerk van Nederland sinds de 1570-er jaren.

Alhoewel eerst de eeuwig evangelie beweging terecht waarschuwde tegen het calvinisme, vanwege de verworden toestand ervan, heeft men later door diepere bestudering van het werk van Calvijn hier toch een andere en betere weg in gevonden, waardoor zij kon terugkeren tot de kerk van vóór 1816, ook met name door de bestudering van de grondteksten. Het blijft opmerkelijk dat er maar een hele dunne lijn is tussen de zwaardere, bevindelijke hoek in de charismatische beweging en de zwaardere hoek in de gereformeerde beweging. Op veel punten kruizen deze lijnen. Wij besteden in onze bladen hier ook zeker aandacht aan. Immers, Ledeboer en Bakker waren ook charismatisch. Zo heeft de (oud) gereformeerde gemeente door de tijden heen altijd wel profeten gehad.

Heden ten dage is de calvinistische hoek binnen de evangelische beweging aan het groeien. Er is een nieuwe interesse in het werk en het belang van Calvijn. Helaas komt dat wel vaak neer op tulip-calvinisme, wat in diepte dus helemaal geen calvinisme is. Daarom willen wij ook de andere kant van Calvijn laten zien, de kant die hij meer predikte in zijn bijbelverklaring. Laten we beseffen dat ook de nodige afscheiding van 1834 voortkwam vanuit de hernieuwde bestudering van het werk van Calvijn.

In dit artikel maken we een begin met de bespreking van diverse geestelijke seizoenen in een christenleven. Een belangrijk seizoen in het volgen van Jezus is die van de weg van het verborgene, belangrijk om los te komen van mensenvrees, eerzucht, machtsstreven en trots. Ontdek de strategieën die tot overwining leiden.

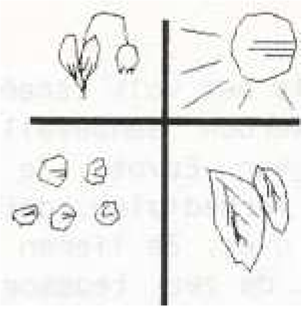

In dit nummer:

* Een nieuwe exodus ?
* Er is een tijd om te vluchten !
* Verander je oogpunt !
* Begin in het klein !
* Wanorde in de kerk !

In de voetstappen van de hemelvaart !

* Vluchten naar het verborgene !
* Dienen in het verborgene !
* In het verborgene is vrijheid !
* Een versteende Jezus !
* Volg Jezus in zijn raadsels !
* Satans droom werd werkelijkheid

Wij kennen allemaal wel de vier jaargetijden in de natuur: lente, zomer, herfst, winter. Elk jaargetijde kent z'n specifieke doel, z'n plaats en z'n grenzen. Dit is belangrijk om alles in goede orde te laten verlopen. Deze vier

wonderen in de natuur laten ons iets doorschemeren van Gods plannen met de mensheid.

De Bijbel zegt nog steeds dat de schepping een belangrijk vertegenwoordiger is van Gods Koninkrijk. Wij doen er dan ook goed aan om te luisteren naar datgene de prachtige creaties van God ons te vertellen hebben. Als wij de natuur die God om ons heen geplant heeft verwaarlozen en negeren, dan doen we dat God Zelf aan.

God heeft voor de mens die tot Hem nadert vier telkens terugkerende seizoenen gegeven, waarin de nodige processen in de juiste tijdvlakken plaatsvinden om van de mens een gezond groeiend en bloeiend kunstwerk te maken. De Bijbel spreekt over vier strategieeën die in een kringloop telkens weer behoren te passeren. Vier wapens die noodzakelijk zijn om alle vijanden systematisch en stapsgewijs volledig te kunnen verslaan.

Een nieuwe exodus ?

Als je in bepaalde hemelse gewesten wordt aangevallen en je merkt dat je het niet kan overwinnen, stap dan in gedachten over naar een ander gebied waarvan je weet dat daar een strijd gaande is. Daar ben jij dan de onverwachte aanvaller. Je overrompelt daar de vijand.

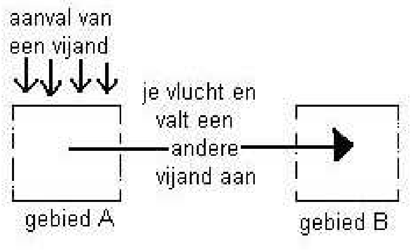

Zo kan de Heilige Geest in gebied "A" de strijd overnemen en zal overwinnen. De aanvallers zullen je dan proberen te achtervolgen. Jij springt er dan tussenuit en wacht af. De vijanden springen dan elkaar in de nek en zullen elkaar verpletteren.

Satan is woedend. Zijn leger is als dynamiet. Als twee van die legers op elkaar botsen, dan worden ze beiden vernietigd. Dus : wordt je door satan op iets aangevallen, ga dan een ander gebied van satan aanvallen. Laat de verdediging aan God over.

Het is zoals het volk Israël moest doen: ze werden aangevallen door het leger van Egypte. Ze gingen niet in de verdediging, dat lieten ze aan God over. Ze liepen weg van de aanval, de zee tegemoet. Door hun geloof overwonnen ze de zee en die moest splitsen (Hebr. 11) Toen de Egyptenaren hen achtervolgden werden de Egyptenaren opgeslokt door de zee. Zo heb je twee vliegen in één klap. Wij moeten weer strijdvaardig worden. Ook door te vluchten voor satan kun je hem overwinnen. Wijsheid is beter dan oorlogstuig (zie Pred. 9:13-18)

Er is een tijd om te vluchten !

Heb je last van depressie ? Vlucht dan en val je financiële problemen aan. Trek erdoor heen en laat hen elkaar opslokken. Wees slim ! Wees strijdvaardig. Heb je last van wroeging ? Vlucht daar dan voor en val je bitterheid aan. Ga dan aan de kant staan en laat hen elkaar verbrijzelen. Zo schakel je de tegenstander uit.

Vluchten is héél Bijbels: Jakob moest vluchten voor Esau. David moest vluchten voor Saul. En de gemeente moet vluchten voor de draak (Openb. 12)Jezus zegt: 'Als het grote verdrukkingstijd is: Vlucht ! Vlucht !' (Matt. 24) De gemeente moet op de vlucht gaan ! Dit spreekt van vernedering voor God. Juist door dit te doen zal God met Zijn Kracht komen. Wees zwak. Op het eerste gezicht lijkt het alsof we grote verliezers zijn, maar nee hoor: we vallen nu zelf de satan aan op een ander punt: in z'n rug !

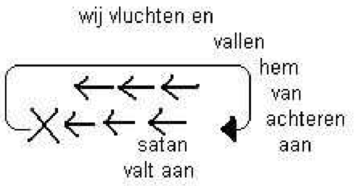

VLUCHTEN BETEKENT: AANVALLEN !

VLUCHTEN OM AAN TE VALLEN

Vluchten betekent: God de kans geven ! God de eer geven. Toevlucht zoeken in Hem ! Door deze vernedering voor Hem gaat Hij ons verhogen en geeft ons een grotere taak: AANVALLEN in plaats van verdedigen !

Verander je oogpunt !

Verruim je blik. Soms zitten we zó vastgeroest in een probleem. We piekeren er zo over. Maar verleg je blik. Pak juist een ander Probleem aan, anders roest je vast. Je hersenen hebben verfrissing nodig. Vaak heeft de satan het voor elkaar gekregen om onze hersenen in een bepaalde hoek te drukken, waar hij ons zowel inzuigt als leegzuigt. Vlucht ervoor ! Stik er niet in. Zoek verfrissing en hoop in een strijd die je wèl aankan ! Wees zèlf de aanvaller, daar waar satan het niet verwacht. Snel, kun je dan overwinnen en twee vliegen in één klap doodslaan. Wordt ruim van binnen. Scheid jezelf van satan af in plaats van telkens weer met hem te worstelen (2 Korint. 6:11 - 7:1) Wij moeten zelf de aanvallers zijn en dat kan alleen door te vluchten.

Begin in het klein !

Denk niet dat het makkelijk is om in je eigen nest, daar waar je vandaan komt, voor 'profeet' te gaan spelen. Je zult je eerst moeten afscheiden. Je vroegere machthebbers die je vroeger onder druk hadden, daar waar je woonde, hebben nog teveel macht over je. Ik spreek nu over de machten van de duisternis die

daar heersen. Ze kennen je zwakke plekken en weten precies hoe ze je moeten verlammen. Vlucht ervoor en versla de vijanden die je aankan. Voor sommige vijanden sta je emotioneel nog teveel open, doordat ze jarenlang je leven hebben geterroriseerd. Scheid je daarvan af ! Vlucht ervoor. Ga er niet tegenin. Het is te zwaar voor je ! Pak die vijanden aan die je wel onder de knie kunt krijgen. Die vijanden waar je nooit echt veel last van hebt gehad. Of ga juist strijden voor een ander. Pak de vijanden van de ander aan. Verruim je blik!

Vlucht eerst in de Armen van God, dan zal Hij je laten zien welke vijand je moet verslaan. Dit zal niet een vijand zijn waar je al tijden onder leid, maar een vijand die je makkelijk kan verslaan. Val de door God aangewezen vijand aan en loop over hem uit. De vijanden zullen elkaar vernietigen buiten jouw gebieden !

Weet u waarom de psychiatrische inrichtingen zo vol zitten ? Omdat satan vele mensen in een bepaalde hoek drukt en ze daarin helemaal laat doordraaien. Laat u niet doordraaien. Laat u niet hersenspoelen, maar vlucht ! Ook in het geloof zijn er vele van die hoeken ! Er lopen heel wat godsdienstige psychopaten rond ! Vlucht ervoor ! Wees op uw hoede ! Laat het niet nauw worden in uw binnenste ! Laat satan u niet insluiten! Ren weg !

VLUCHTEN IS DE TIJD VAN VOORBEREIDING VOOR DE AANVAL

zoals de lente de tijd is van voorbereiding voor de zomer....

Wanorde in de kerk !

De natuur spreekt van vier tijdvlakken voor natuurlijke groei en genezing. Ook de Bijbel spreekt van vier tijdvlakken voor geestelijke groei en genezing. Het zijn vier vaste stappen die telkens weer terugkomen. We zullen onze beide benen en beide armen moeten gebruiken.

Deze vier geestelijke seizoenen die ons geestelijk leven sterk en evenwichtig behoren te houden zijn door de zondeval gruwelijk aangetast. Alles loopt door elkaar heen, alles zit in de knoop. Het is allemaal ontregeld, er heerst een complete chaos. Men heeft geen besef van Gods Tijden en Aangelegenheden. Men weet het niet en doet maar wat. Deze ontregeling is alleen maar op te heffen door rechtvaardig gebed:

Matt. 24:19-21

'Wee de zwangeren en de zogenden in die dagen. Bidt, dat uw vlucht niet in de winter valle en niet op een sabbat. Want er zal dan een grote verdrukking zijn, zoals er niet geweest is.'

God laat ons hier doorschemeren dat Hij wil dat we streven naar een gezonde orde. Deze eindtijdgelijkenis van de Heere Jezus geeft ons de vier puzzelstukken van Zijn Heilsplan die overzichtelijk in elkaar behoren te sluiten, maar nu nog omgedraaid en door elkaar liggen, elkaar bedekkend. Let op deze beeldspraak:

- ❐ De tijd van vluchten
- ❐ De tijd van zwanger en zogende zijn
- ❐ De tijd van de sabbat
- ❐ De tijd van de winter

Er worden in de Bijbel vier tijden vermeld waarin we op een verschillende wijze tegenover de vijand moeten staan:

1. vluchten voor het lijden

> Matt. 24:15-18 'Wanneer gij dan de gruwel der verwoesting, waarvan door de profeet Daniël gesproken is, op de heilige plaats ziet staan - wie het leest geeft er acht op - laten dan wie in Judea zijn, vluchten naar de bergen. Wie op het dak is, ga niet naar beneden om zijn huisraad mede te nemen, en wie op het veld is, kere niet terug om zijn kleed mede te nemen, en wie in het veld is, kere niet terug om zijn kleed mede te nemen.'

2. het lijden aanvallen

> Jak. 4:7
>
> 'Biedt weerstand aan de duivel, en hij zal van u vlieden.'
>
> 1 Petr. 5:9
>
> 'Wederstaat hem, vast in het geloof, wetende, dat aan uw broederschap in de wereld hetzelfde lijden wordt toegemeten.'

3. het lijden overgeven aan God

> Matt. 6:13
>
> 'Leid ons niet in verzoeking, maar verlos ons van de boze.'
>
> Matt. 11:28
>
> 'Komt tot Mij, allen, die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven.'

4. het lijden aanvaarden

> Matt. 5:39
>
> 'Ik zeg u, de boze niet te weerstaan, doch wie u een slag geeft op de rechterwang, keer hem ook de andere toe.'
>
> 2 Tim. 4:5
>
> 'Blijf gij echter nuchter onder alles, aanvaard het lijden.'

In de voetstappen van de hemelvaart ! Vluchten naar het verborgene !

De hemelvaart was Jezus reis en vlucht naar het Verborgene. Hij zou God in het

Verborgene gaan dienen. Hij zou de mensen in het Verborgene gaan helpen. Hij ontvluchtte de hoogmoed, eerzucht en protserigheid. Hij nam Z'n toevlucht tot de Nederigheid en de Eenvoud, in het Verborgene. Hij baande de weg voor ons, om ook in het Verborgene te komen. Hij zou massa-evangelisatie en massa-genezingen kunnen houden, maar Hij koos voor de hogere weg. Hij koos ervoor om de mensheid geheel van de hoogmoed te verlossen. Hij liet hen een diepere weg zien, opdat ze niet in een hoogmoedig, trots en oppervlakkig opstandingsleven terecht zouden komen.

Dienen in het verborgene !

Hij gaf Zijn Leven, Zijn Kracht, geheel aan Zijn gemeente, maar Hij verwachtte dat Zijn mensen dat ook zouden doen ten opzichte van elkaar. Zijn Koninkrijk is niet van deze aarde, maar in het Verborgene. Jezus kwam niet naar deze wereld om op een aardse troon vast te roesten. Hij wilde geen aardse koning zijn. Hij gaf Zijn Leven weg ! Hij werd een dwaas voor God ! Hij rende niet weg. Neen. Hij ging naar het Verborgene om vandaaruit Zijn discipelen bij te staan.

Wij hoeven ook niet weg te rennen. Neen. Wij mogen de weg van het Verborgene, de weg van Jezus Hemelvaart bewandelen. Het is hier ! Hierop verliezen we onze mensenvrees, eerzucht, machtsstreven en trots, terwijl we de mensen niet in de steek laten. We worden alleen andere mensen. Nederige, zachtmoedige, eenvoudige mensen.

In het verborgene is vrijheid !

We worden als een wind, als een stromende rivier (Joh. 3-7) We worden vrij van mensenvrees en mensenbehagenis. We behagen God om zo de mensen werkelijk te zegenen en te helpen. Bega Jezus voetstappen (1 Petr. 2: 21 ; 1 Joh. 2: 6(, ook in Zijn Hemelvaart. Klim op de Wolk. Verlies je standbeeld-positie. Stap van die voetstukken af waar mensen je op hebben gezet. Laat je tradities los en wordt een stromende rivier. Wordt een wind waarvan men niet weet waar hij vandaan komt of waar hij naartoe gaat. Word een ander mens, verlies je eigen, vleselijke image en verloochen jezelf.

Je moet in actie komen, anders groei je vast. Je moet dwars tegen de dode massa ingaan, anders stroom je met hen mee de dood in:

Ex. 23:2

Gij zult de meerderheid in het kwade niet volgen, nog in een rechtsgeding getuigenis afleggen met de meerderheid mee, om het recht te buigen.

Je moet durven met nieuwe dingen te komen,anders ontstaan er tradities. De hemel kent geen tradities. Alles blijft groeien en bloeien. Alles blijft doorstromen. De hemel is als een wind waarvan je niet weet vanwaar hij komt en waar hij naartoe gaat (Pred. 11:5 ; Joh. 3)

De eerzucht, trots en mensenvrees is als een standbeeld. Het zijn onze grootste vijanden waar we los van moeten komen.

Een versteende Jezus !

Vaak als mensen aanzien hebben gekregen bij mensen en zich een gemeente hebben gevormd, dan stopt de groei, de bloei, en de stroom. Alles slibt dicht, want men denkt dat ze de succesformule heeft gevonden en versteend deze. Men is bang om de gekomen mensen te verliezen. Men blijft ze voeden met dezelfde voeding die ze zo lekker vinden.

We moeten de mensen geen zoethoudertjes geven. Ze hebben bittere medicijnen en afwisselend voedsel nodig, zeer gevarieerd om te blijven groeien en te komen daar waar ze wezen moet ! De voorgangers/ leiders durven hun schaapjes niet meer op de proef te stellen, bang dat ze hun positie en aanzien verliezen. Maar de Heilige Geest stelt de mensen wèl op de proef. Hij vlucht van hen weg om te kijken of ze Zijn kant opkomen. Zo worden ze getraind en gevoelig voor Hem. Vandaar dat God tuchtigt en vaak op verschillende manieren werkt. Hij snijdt nieuwe werkwijzen aan, etc. Hij wil nl. niet dat de mensen aan Hem plakken op een vleselijke, bezitterige manier. Daarom zwijgt Hij vaak in Zijn Liefde (Sefanja 3:17) Loopt weg. Juist om de mensen nog dichter bij Hem te krijgen. HIJ LOOPT WEG ! HIJ GAAT NL. VERDER ! WIJ MOETEN VOLGEN ! Voorgangers/ leiders doen dit vaak niet. Ze blijven zich vastklemmen aan hun schaapjes op de plek van die schaapjes. Die groeien niet, omdat de voorganger/ leider niet verder loopt ! Een voorganger/ leider mag nooit afhankelijk worden van z'n schaapjes ! Schud de mensen van je af, want het wurgt je en trekt je naar beneden. Tuchtig ze ! Laat ze los. Leg ze op het altaar, in Gods Hand ! Schud ze van je nek af, van je armen, van je benen, van je hoofd en je lichaam. Schud ze van je af, want het leidt je naar de dood ! Stel ze op de proef ! Je mag ze op de proef stellen door de Heilige Geest. Probeer door de Heilige Geest van ze af te komen. Verblijd je erin, als het lukt, want dan waren ze het niet waard ! Dan hielden ze je alleen maar tegen. Wees een dwaas voor God (1 Korint. 1-2) !

Volg Jezus in zijn raadsels !

Zo werkte Jezus ook. Hij sprak soms taal die niemand begreep, waardoor de mensen die Hem met valse motieven volgden niets meer van Hem wilden weten. Ook trok Hij zich vaak terug als de mensheid Hem dreigde te overspoelen. Ook de profeet Ezechiël maakte deze stappen:

Ezech. 20:49

'Toen zeide ik: Ach. Heere Heere, men

zegt van mij: spreekt hij niet enkel in raadselspreuken ?'

Kom tot het Verborgene ! Dàt is het Koninkrijk van God ! Dáár vind je God en je ware broeders en zusters.

Wees er bang voor dat andere mensen je op een voetstuk plaatsen. Vrees ervoor. Dat is de vreze des Heeren. Mensen kunnen ons snel op een dienblaadje naar de hel brengen. Het enige medicijn om daarvan gered te worden is ER VREES VOOR HEBBEN ! NIET BLIJ ZIJN, MAAR LIJDEN ALS MENSEN JE VERAFGODEN/ AANBIDDEN (Spr. 3:7-8)

LUC. 6:25-26

'We u, die nu lacht, want gij zult smart hebben en wenen. Wee u, wanneer alle mensen wèl van u spreken ; immers, op dezelfde wijze hebben hun vaderen met de valse profeten gehandeld.'

Als mensen op een vleselijke manier aan je vastplakken, schud ze dan van je af. Wij mogen dat niet toestaan.

Satans droom werd werkelijkheid

Wij zijn zo diep vastgeroest in allerlei wereldse, duivelse patronen, dat alleen Gods dwaasheid ons nog kan wakkerschudden en losmaken.

1 Korint 1:21

'Want daar de wereld in de wijsheid Gods door haar wijsheid God niet gekend heeft, heeft het Gode behaagd door de dwaasheid der prediking te redden hen, die geloven.'

Al die algemeen aanvaarde, ingeburgerde methodes laten de mensheid nog meer indutten. Men is ermee doodgepredikt, men kijkt er niet meer van op. Er heerst een diepe slaap over het land en wildernissen van dorens en distels hebben haar omringd en beschermen haar tegen het ontwaken. We zouden bijna kunnen zeggen dat het sprookje van Doornroosje een uit z'n kluiten gegroeide nachtmerrie is geworden die z'n onwerkelijkheids-grenzen heeft overtreden en nu een afschuwelijke realiteit is geworden. Het behekste spinnewiel waarmee Doornroosje neergeveld werd is van z,n as losgeslagen en heeft zich kunnen binnenjagen tot in de diepste binnenkamertjes van het christelijke bestaan. De diepzee-droom van de New Age die al tijdenlang z'n aanwezigheid liet blijken door zijn luchtbellen op te laten komen, is nu in z,n volle gestalte aan de oppervlaktes van het bestaan gekomen.

De sleuteltekst tot overwinning over dit probleem-beest:

Spr. 9:10

'De vreze des Heeren is het begin der Wijsheid.'

We zien hier twee wapens:

1. Vreze des Heeren
2. Wijsheid

Deze Wijsheid is de Dwaasheid van God, zoals we al gezien hadden:

1 Korint. 1:25

'Het dwaze van God is wijzer dan de mensen.'

1 Korint. 1:27-29

'Wat voor de wereld dwaas is, heeft God uitverkoren om de wijzen te beschamen, (..) en wat voor de wereld onaanzienlijk en veracht is, heeft God uitverkoren, dat, wat niets is, om aan hetgeen wel iets is, zijn kracht te ontnemen, opdat geen vlees zou roemen voor God.'

Als u nog niet dwaas bent voor de mensen om u heen, dan kan God u niet gebruiken. Dan komt u zelfs de hemel niet binnen:

1 Korint. 1:18-19

'Want het woord des kruises is wel voor hen, die verloren gaan, een dwaasheid, maar voor ons, die behouden worden, is het een kracht Gods. Want er staat geschreven: Verderven zal Ik de wijsheid der wijzen, en het verstand der verstandigen zal Ik verdoen.'

U MOET NIET OM MEER KRACHT BIDDEN, MAAR OM MEER DWAASHEID !

GEZONDE VREES + DWAASHEID = V L U C H T E N !

Goddelijke angst en afstand tegen de voetstukken die mensen onder je voeten zetten en de Goddelijke dwaasheid om die voetstukken van je af te trappen zijn als het ware de twee vleugels om mee te kunnen wegvliegen. Maar voordat we kunnen wegvliegen zijn er nog twee blokkades die ons tegenhouden om in de Verborgen Schuilplaats van God binnen te komen:

BLOKKADE NR. 1

DE GEDACHTE DAT JE ANDEREN NODIG HEBT OM GELUKKIG TE WORDEN. DAN PLAK JE AAN HEN VAST ALS EEN BEDELAAR.

Jerem. 17:5

'Vervloekt is de man die op een mens vertrouwt en vlees tot zijn arm stelt.'

Jes. 2:22

'Laat toch af van de mens, wiens adem in zijn neus is, want wat is hij te achten ?'

We moeten stoppen om ons leven afhankelijk te houden aan de stemming van de mensen. Mensen zijn zo wisselvallig als het weer. Als het van de mensen afhangt, dan overleven we het niet. We verwachten teveel van mensenvlees.

We hebben van onszelf halfgodjes gemaakt. De mensen moeten ons aanbidden en eer toedragen, anders voelen we ons rot. Het is als drugs. We

zijn eraan verslaafd. We moeten weer afkicken. De mensheid heeft zichzelf op een voetstuk geplaatst, als god. Nu kunnen ze niet meer zonder de aanbidding en de opoffering van elkaar. De mensheid is verslaafd aan de offers die anderen haar moeten brengen. Ze kan niet meer zonder.
Eigenlijk heeft deze gedachte z'n wortels in een andere gedachte: dat God òns nodig heeft. Maar God heeft onze werken en diensten en opoffering niet nodig. Wij hebben Zijn werken en diensten en opoffering nodig !

WIJ MOETEN IN ONZE STIJFKOPPIGE TROTS DE ROLLEN NIET OMDRAAIEN !

God kwam voor òns naar deze wereld, niet voor Zichzelf. De Liefde is niet afhankelijk van de mensheid. De Liefde is Eeuwig, ongeacht het gedrag van de mens. De Liefde vindt Zijn Levensbron in het GEVEN. Het gaat er niet om de perfecte, vrijgevigste vrienden te hebben. Het gaat erom zelf die perfecte, vrijgevigste vriend voor anderen te zijn. Het gaat er niet om de juiste partner te hebben, maar om de juiste partner te ZIJN.
Je leeft niet door de genade van anderen. Dat zou niet best zijn. Dat geeft stress. Dan zijn we als thermometers, die worden geleefd door het weer. Ik heb de mensen niet nodig. De mensen hebben mij nodig. De mensen mogen niet de fundamenten van mijn leven zijn. Mensen kunnen mij niet gelukkig maken. En als ze mij dan toch gelukkig maken, dan is het God Zèlf geweest, die hen als een instrument heeft gebruikt. Maar Hij zou net zo goed mij op een andere manier kunnen zegenen. Zijn plannen met mij gaan door, of de mensen nu gillen, zingen, spugen, of spotten: ZIJN PLANNEN MET MIJ GAAN DOOR !

Ik ben onafhankelijk van mensen. Ik ben afhankelijk van God. Ik heb Gòd nodig. Gòd is het Fundament van mijn leven. De Liefde is mijn Levensbron. Zo maak ik mezelf en anderen gelukkig. DOOR TE GEVEN !

BLOKKADE NR. 2

NIET MET JEZELF KUNNEN OPSCHIETEN.
DAN GA JE LIEVER MET ANDEREN OM DAN MET JEZELF.

Matt. 22:39

'Gij zult uw naaste liefhebben als uzelf.'

Luc. 14:26

'Indien iemand tot mij komt, en niet haat zijn vader en moeder en vrouwen kinderen en broeders en zusters, ja zelfs zijn eigen leven, die kan mijn discipel niet zijn.'

Amos 5:15

'Haat het kwade en hebt het goede lief.'

Het feit dat we onszelf niet lief kunnen hebben en wanhopig vastklammen aan anderen, ligt in het feit opgesloten, dat we de zondige begeertes niet genoeg haten. Het goede kan alleen geliefd worden als het kwade gehaat wordt. En als we niet onszelf tuchtigen, hoe kunnen we dan ooit anderen tuchtigen. Als je jezelf en daarbij anderen niet tuchtigt, dan ben je volgens de Bijbel een hater en een moordenaar:

Spr. 13:24

'Wie zijn roede spaart, haat zijn zoon, maar wie hem liefheeft, tuchtigt hem reeds vroeg.'

1 Joh. 3:15

'Een ieder, die zijn broeder haat, is een mensenmoordenaar,'

1 Korint. 9:27

'Ik tuchtig mijn lichaam en houd het in bedwang,'

Tot herstel en opbouw van uw leven in Bewogenheid en Zorg geschreven.

Uitgave : De Orkaan (Blad), Eeuwig Evangelie Gemeente, 1995

1e Jaargang, nummer 3, 8 januari 2025

DE NIEUWE DOLEANTIE

Blad van het Instituut voor Calvinistische Studiën, zusterblad van de bladen Refo Tijd en Geestelijke Opvoeding.

In dit nummer : Calvijn’s bijbelverklaring - 3, en De Strijd tegen schoolziekte (1996)

CALVIJN’S BIJBELVERKLARING - 3

Zowel J. Wisse in de christelijk gereformeerde kerk als J. Wimber in de charismatische kerk wezen op het belang van het leren bidden. Het gaat niet zomaar om het bidden op zich, maar we moeten tot de gebedsschool gaan, en dat begint met het luisteren, opdat we niet vanuit het vlees bidden. God moet door ons heen bidden. Dat is wat het profetische is, wat J. Wimber ook onder de aandacht wilde brengen in de charismatische beweging. Gedurende zijn leven kwam hij er meer en meer achter hoe bedrieglijk de lichtere charismatische hoek was, de zogeheten prosperity hoek, en ook de Toronto blessing hoek, en zocht hij de wat zwaardere hoek op, als een antistof daartegen. Zo ontwaakten er ook verschillende gereformeerden uit de wat lichtere en gemakkelijkere Kuyperiaanse kerk en gingen over tot de wat zwaardere hoek van de gereformeerde stroming. J. Wisse ging overigens bij het ontstaan van de Kuyper beweging niet mee, en is daarom een voorbeeld van standvastigheid, alhoewel we van een afstand veel van Kuyper kunnen leren. Er is een hogere Kuyper en een lagere Kuyper, een hogere doleantie en een lagere doleantie.

Laten we niet snellen tot de olijfberg voor het overpositieve, want dat is oppervlakkigheid en gemakkelijkheid. Laten we juist dieper Getsemané ingaan, en dieper tot Pniël gaan, en tot het eiland van Kenia (Duizen 6). Hier ligt het Woord des Heeren verborgen, en hier worden wij opgericht tot de strijd, waar wij moeten toetsen, als een voortijds Pniël.

Nu, dit is ook zo in het calvinisme. We moeten tot het hogere calvinisme gaan, en het lagere calvinisme achter ons laten. We moeten de strijd leren. Niet zomaar geestelijke oorlog voeren, maar tot de oorlogsschool des Heeren gaan. Veel wordt er uit het vlees gestreden omdat dingen worden overgeslagen, ook in de kerk. We moeten teruggaan tot de geestelijke kazerne. Velen zijn onopgeleid als blinde vuistvechters en volgen de drangen van het vlees wat zich wil laten gelden.

Calvijn noemt hiertoe het belang van de afzondering en de eenzaamheid, zoals Jezus ook alleen de berg opging. Zo kunnen we ons geheel wijden aan het gebed en de strijd, aan het luisteren dus. Wij moeten dus onszelf verwijderen uit het wereldse gewoel en gedruis, opdat het ruimer wordt in onze hersenen en ons hart, opdat woorden niet gemakszuchtig elkaar gaan overlappen en de nuance en context verdringen. We zien dat namelijk overal om ons heen in de zonde-zombificatie, dat termen hun betekenis verliezen en tot objecten worden. We moeten van voorwerpelijkheid komen tot voorwaardelijkheid. We moeten de chaos ontwarren, want nu loopt alles door elkaar heen. Velen zien door de bomen het bos niet meer.

Calvijn wijst op het belang van in het verborgene bidden, om zo waakzaam te zijn en God als enige getuige te hebben. (Verkl. Mattheus 14:23) Zo kunnen we ons hart in de schoot des Heeren uitstorten, stelt Calvijn, en ons boven onszelf verheffen.

Opdat wij dit leren houdt God zich veelal voor ons verborgen, stelt Calvijn. Dit is opdat wij de Heere zullen zoeken en beseffen dat we afhankelijk zijn van de Heere. Als we het hebben over de Heere, dan hebben we het over het hoogste goed en de hoogste kennis. De mens moet daarom tot de profetische school gaan. Zowel Ledeboer in de bevindelijk-gereformeerde beweging als J. Wimber in de charismatische kerk waren hieraan gewijd. Deze bewegingen liepen parallel aan elkaar.

Wat een gevaren liggen er op dat pad. Altijd weer ligt veroppervlakkiging op de loer, en daarom is het school-idee ook zo belangrijk, maar ook de vijand werkt met school. Dat moeten we goed beseffen, dat de duivel de school maar wat graag in zijn handen wil hebben, en alles wil besturen om de mens van de Heere en het hoogste goed af te leiden. De charismatische kerk, die opleefde in de 1950-er jaren, was in vele opzichten op een gevaarlijke toer. Het welvaarts-evangelie was op haar aan het inbeuken, en nam velen mee, in buitensporige prosperity, vol van ongeduld en wereldse hang naar luxe, naar macht en aanzien. Het kon sommigen niet duur genoeg zijn. De charismatische kerk stond op het randje van de afgrond, vanwege menselijke, vleselijke leiding. Velen probeerden haar terug te roepen, velen scheidden zich van haar af, en werkten aan een zwaardere charismatische hoek. Het was dus ook van belang dat er een profetische

beweging kwam in de 1980-er en 1990-er jaren, opdat zij door de Heere geleid zouden worden, en niet door aardse economie. Er kwam een grote oorlog in de charismatische beweging, die uitliep op een grote scheuring, een nieuwe afscheiding, die vele families uit elkaar scheurde. Dit moest wel gebeuren. Ook J. Wimber ging uiteindelijk met die scheuring mee, en zocht het hogerop, hamerende op het school idee.

Met vrij evangelisch waren ze er nog niet, en ook niet zomaar vol evangelisch. Er moest een eeuwig evangelische gemeente komen die terug zou leiden tot de bron, en die de bevindelijke hoek binnen de gereformeerde kerk zou verbinden met de bevindelijke hoek van de charismatische en profetische beweging. Men moest opgenomen worden uit de putten van materialistische voorwerpelijkheid. Men moest elkaar vinden in het schlinkiaanse en steenblokkiaanse. Basilea Schlink wees terug op de missing link van de paas beweging, de verdieping van het lijdensgezinde, om het contact met God te herstellen. Ze wees erop dat de kerk de tucht had verwaarloost, dat de kerk tuchteloos en verwend was geworden. Steenblok wees erop dat de doodstaat van de mensheid door de zonde onder ogen gekomen moest worden, boven alles, want de mens was in diep zelfbedrog gekomen. De diepte van de put van de zondeval moest bestudeerd worden. Schlink was van de zwaardere hoek van de charismatische-evangelische beweging, en Steenblok was van de zwaardere hoek van de bevindelijk-gereformeerde beweging. Beiden waren zij belangrijke vuurtorens van de Heere gegeven in kerkelijk Europa. Zij hoorden bij elkaar. Eerst moet je weten hoe groot de zonde is om er tegen te kunnen strijden en het te verslaan (Steenblok), en dat gebeurt allereerst door het lijden te aanvaarden, door met Jezus aan het kruis te hangen, en dit niet zomaar te omzeilen. (Schlink). De eeuwig evangelie kerk in de zwaardere bevindelijk-charismatische hoek was in dat opzicht Schlinkiaans, wat parallel liep aan het Steenblokkiaanse. Deze bewegingen vonden elkaar in het kruizen van deze lijnen. Ze kwamen erachter dat ze eigenlijk hetzelfde geloofden en navolgden, zei het met andere termen en bewoordingen soms, in een andere taal. Zij horen bij elkaar. Zij zijn broeders en zusters uit verschillende kerkelijke landen, met verschillende achtergronden. Beiden hebben zij deel aan de nieuwe doleantie. Die mag ook plaatsvinden in de charismatische en profetische beweging. Keer terug tot Getsemané, keer terug tot Pniël, en het voortijdse Pniël van de eerdere schepping, het eiland van Kenia, waar de nieuwe bijbel, het in Openbaring beloofde boek des levens, over gaat. Kom af van uw hoge Laodiceaanse en Danaïdische tronen !

Het evangelie is niet goedkoop. Het evangelie is niet los van het kruis. God is geen gemakkelijke hoer. Je komt er niet in voor twee kwartjes. Wie heeft u bedrogen ? De mens moet een diepere Golgotha ervaring kennen, en een diepere Damascus ervaring, en die doet men op op Pniël. De uitverkiezing is tweeledig, waar Calvijn en Ledeboer op wezen. Niet slechts door Abraham, maar ook door Jakob zijn wij kinderen des Heeren.

Calvijn wees erop dat de mens weer dankbaar moet worden met het kleine gegeven, want dat gaat zich vermenigvuldigen. Alleen vadsigheid wil dat niet zien, en wil telkens meer. Ze zijn ontevreden met dat wat God geeft. (Verkl. Mattheus 14:20)

Calvijn noemt het oog de bewaker van het hart, en daarom moet het oog op de hemel gericht zijn, want het hart is veelal geneigd tot het aardse. (Verkl. Mattheus 14:19)

JOHN WIMBER TERUG UIT TORONTO ! - DE STRIJD TEGEN SCHOOLZIEKTE (1996)

Het nu volgende artikel komt uit een Eeuwig Evangelie Gemeente uit Amsterdam, van een medewerker, uit 1996, en gaat over de charismatische kerkenoorlog die zich destijds afspeelde vlak na het uitbreken van de zogeheten Toronto blessing beweging. Het laat de strijd zien tussen de zwaardere en lichtere hoeken van de charismatische beweging.

Over de parallellen tussen de New Age krachten en werkingen in de wereld en kerk. En wat doet u ? Spijbelen en feestvieren of verder leren ?

De strijd tegen schoolziekte

John Wimber is een bekende naam in de Evangelische-Charismatische wereld. Hij wordt weleens 'de vader van de derde golf' genoemd. De derde golf is een veelbesproken beweging. Deze golf komt er kort op neer dat de mens moet <u>leren</u> leven vanuit de geopenbaarde kennis van God en niet vanuit de menselijke beredeneringen. Wimber wilde de mensen weer wijzen op 'het gebed om gebed'. Zoals de discipelen baden: 'Oh Heer, <u>leer</u> ons bidden,zoals ook Johannes het aan zijn discipelen geleerd heeft.' (Luc. 11 :1) Het 'leren van de Heilige Geest' werd weer ingevoerd in deze tijd van betweterigheid en onafhankelijkheid. Natuurlijk zijn hierin grote fouten gemaakt. en worden er nog steeds grote fouten gemaakt, maar dan hoeven we nog niet met de graten ook de vis weg te gooien..... en dat is helaas veel gebeurd.

Anderen hielden meer van de klasseavonden en de schoolfeesten, en gedroegen zich als afgestudeerden. Och, wat werd er veel gedronken en gestampt, zeg.

Vader Wimber gunde z'n kinderen veel

plezier. Ook in z'n lessen besteedde hij daar veel aandacht aan. Hij was bepaald geen saaie leraar. Er werden tussendoor zeker grapjes gemaakt. En zo is de Heilige Geest ook. Maar de lessen vormen het hoofdmenu, het basis-voedsel.

Wat gebeurde er toen ? De spijbelaars kwamen opzetten. Ze wilden niet meer naar school, maar naar feesten. Feesten, feesten en nog eens feesten. Een grote golf van spijbelen kwam over de kerk, om misselijk van te worden. Men noemde deze golf: de Toronto-golf. Het begon nl. in Toronto, in Canada.

Dit is meester Wimber te ver gegaan. Hij heeft alle spijbelaars geschorst. De christelijke en wereldse media toeteren nu rond : 'Scheuring in Toronto ! John Wimber breekt met Toronto ! Wereldwijde verwarring ! Vader Wimber trekt zich - terecht -geheel terug van deze spijbelfeesten. De beruchte Toronto-gemeente zat onder het overkoepelend orgaan van de Vineyard Church, waar John Wimber de directeur van is. Maar nu mag deze gemeente de naam Vineyard niet meer gebruiken. Wimber en z'n Vineyards (= wijngaarden) hebben zich teruggetrokken. De spijbel-partijtjes blijken steeds meer uit de hand te lopen, en ze hebben het plan om zelf 'scholen' te gaan starten.

Is het niet eng allemaal ? En dat te bedenken dat deze tendens al langer meeloopt dan vandaag. De duivel werkte al lang geleden met deze strategie. Kunt u het u voorstellen: vermomde spijbelaars op de preekstoel. Ik zeg u : Vele hedendaagse bijbelleraren en andere soorten leraren zijn niets anders dan VERMOMDE SPIJBELAARS !

Binnen de spijbel-beweging is er ook oorlog gaande. De man met wie het eigenlijk allemaal begon RODNEY HOWARD-BROWNE, wil zich nu halfjes losscheuren van wat er nu allemaal in Toronto-diensten gebeurt, terwijl hij zelf deze massale puinhopen heeft gesticht en er nog wel een grotere bende van maakt dan z'n nakroost.
Hij wordt de attractie van de Heilige Geest genoemd. Zelfs aanhangers beweren dat hij macht heeft over de wil van de mensen. Een blad dat zich ten dienste van Browne opstelt schrijft : 'Naarmate zijn prediking vordert, worden hier en daar mensen overvallen met enorme lachstuipen, waardoor velen ongewild naast hun stoel op de grond belanden.

Browne zei in een interview met John Howard, hoofdreacteur van het blad 'Power Magazine (nu Charisma)' , dat iemand die zijn samenkomst bezocht, bij hem kwam en zei: 'Mijn handen branden ! Waarop Browne zei: 'Ga terug naar je gemeente en leg je handen op alles wat beweegt.' Die man ging terug naar zijn gemeente en vandaaruit naar Toronto, waar de golf begon.

Rodney Howard-Browne is dus de grote vader van de Toronto-beweging. Maar nu hij heeft gemerkt dat z'n kind gehandicapt is, worden de banden losser gemaakt. Het vreemde ervan is dat hij in z'n eigen diensten de grootst mogelijke miskramen krijgt, en daar enorm tevreden mee is. Wat de reden is van zijn terughoudendheid ten opzichte van Toronto is te vinden in het 'verschil' tussen hem en Toronto : Toronto staat bekend om de controle-loosheid, maar Browne staat bekend om zijn over-controle. De golf is dus twee-ledig.

Ook in de wereld kwam deze twee-ledige golf de kop op steken. En nu willen we even speciaal Nederland belichten, omdat dat profetisch gezien een strategisch vlak is:
Ten tijde dat de Toronto-golf doorbrak in Nederland, brak ook het paranormale medium Jomanda door, met dezelfde ongecontroleerde symptomen. Ten tijde dat Rodney Howard-Browne naar Nederland kwam, kwam de magiër Rasti Rostelli opzetten, met dezelfde gecontroleerde symptomen. Deze man kwam een tijdlang op Veronica-televisie met zijn shows. Ook hij hypnotiseert de mensen, en krijgt ze helemaal in z'n macht, zelfs massa's tegelijk. Ook degenen die niet in hypnose geloven worden door hem in slaap gebracht en doen de dingen die Rostelli hen opdraagt, zelfs op kilometers afstand per telefoon. Na dit spektakel weten ze niets meer van die hypnose af en moeten ze van zichzelf de gekste dingen per video waarnemen.

Alles heeft zo z'n verbindingen met elkaar. De vermomde New Age-beweging in de kerk werkt gelijkmatig samen met de New Age-beweging in de wereld.
Dit werd mij weer des te meer duidelijk toen ik voor het eerst keek naar zo'n Rasti Rostelli-show op de televisie. Ik raad niemand aan om dit zomaar te doen. Ik had een belangrijke gebeds-opdracht van de Heer. Die nacht had ik een droom waarin een enorme slang om zich heen greep en de mensen dodelijke beten toebracht. Opeens kwam hij naar mij toe, maar ik riep de Naam van God aan, en hij schoot weg. In zijn vlucht draaide hij zich nog een keer om en riep: 'ik ben de geest die de leiding heeft over het Rasti Rostelli-werk en mijn naam is: 'Nuro'

Dit soort dromen zijn de Bijbel niet vreemd. We noemen het 'onderscheidings-dromen'. Daniël kreeg dit soort dromen. Johannes ook, en Paulus zegt dat in de eindtijd de mensen van God ook dromen zullen dromen (Hand. 2 :14-21). Deze dromen zijn nodig om de leidinggevende geesten te ontmaskeren en te verdrijven. De Bijbel zegt dat we alleen het kwaad kunnen overwinnen als we eerst de sterkere machten verslaan (Matt. 12 :28-29). In aansluiting op deze droom kreeg ik nog een droom over een enorme walvis die zich manifesteerde als de hoofdgeest

van Rodney Howard-Browne, met als naam: 'Martirio'.

Jaren terug droomde ik al dat er in Nederland een invasie zou komen van walvissen, maar toen kon ik dat nog niet goed plaatsen. De Heer liet me zien dat Jona's walvis weer terug was gekomen in de kerk, doordat de kerk, net als Jona, ongehoorzaam was geweest aan Gods opdracht. Toch mogen we weten van het verhaal van Jona, dat God de walvis gebruikt om mensen weer terug te brengen op hun plaats. DE OPDRACHT GAAT DOOR ! Alle dingen zijn medewerkers van het goede voor de kinderen van God (Rom. 8 :28). Ons heilig gebed in het holst van de walvis zal ons brengen in het Hart van de Heer.

Jona was een spijbelaar, dat werd hem wel duidelijk in de walvis. Willen wij in de walvis blijven en die spijbelgeest niet afzweren, dan zullen we daarin ten onder gaan.

Alle ontwikkelingen van de spijbelgeest in ons hart lopen rechtsstreeks uit op een oorlog. Deze strekking zien we ook in Matteus 24 waar Jezus de grote tekenen van Zijn Komst opsomt, en in Openbaring 6,7 en 8 waar de grote zegels worden besproken die losgelaten worden in de eindtijd.

We zien het om ons heen waar gespijbeld wordt, komt chaos, verwildering en tenslotte vernieling en opstand, wat zich uit in relletjes en wat zich zelfs in een oorlog kan voortzetten. Hier loopt alles op uit, en dat is nu al aan de gang overal om ons heen, in kerk en wereld. Wat op spijbelen wordt gebouwd zal zich altijd weer splitsen.

Toronto-gangers komen nu ineens voor een keuze te staan. Het was dus allemaal niet zo rooskleurig als ze dachten. De grote vaderen lopen te bekvechten, en gaan ieder hun eigen weg. Waar zal dat op uitlopen ? John Wimber gaat alleen verder met Vineyard. Rodney Howard-Browne heeft z'n eigen ministries opgezet en Toronto blijft zielig in het hoekje met John Arnott als wel een van de bekendste namen die destijds ook Nederland op z'n kop heeft gezet. Toronto-gangers worden verscheurd van innerlijke verwarring en verwerping. Wordt het Wimber, Browne of Arnott ? Wie van de drie ?

Uitgave : De Orkaan, eeuwig evangelie gemeente, 1996

1e Jaargang, nummer 4, 10 januari 2025

DE NIEUWE DOLEANTIE

Blad van het Instituut voor Calvinistische Studiën, zusterblad van de bladen Refo Tijd en Geestelijke Opvoeding.

In dit nummer : Terug naar Pniël, en : mooi-weer-profeten, slecht-weer-profeten en weer-profeten (1996)

TERUG NAAR PNIËL - EVANGELISATIE IN DE KERKEN

Zo spreekt de Heere : 'Ga dieper toetsen. Leer te toetsen. Uw religie is door en door verrot ! Uw kerken stinken ! En velen willen het niet horen, want zij leven in Laodicea. Ik roep u wederom op tot bekering !'

De Heere wederstaat de hoogmoedigen. Deze wereld is vol van hoogmoed. Er valt helemaal niks te vieren. God klaagde er al over in het boek Amos, het vijfde hoofdstuk. God haatte de feesten van de mensen. God wilde gerechtigheid zien. Allen zijn ze snel om hun afgoden te vereren en snel om bloed te vergieten, zonder schaamte. Ook al hebben ze de mond vol met God, het is een goddeloze wereld, volledig afgedwaald. De afstand tussen God en mens is langer dan de mens gewoonlijks denkt. Karl Barth waarschuwde er al voor, en ook F. Mallan, tegen de zelfoverschatting.

Jeremia werd ook apart gezet, ver weg van de menselijke feesten. En de mensen klagen erover : 'Doe toch lekker mee.' De natuur van God is geen meeloper of meeprater, maar een tegenstander. Wij moeten de zonde wederstaan. God wederstaat de zonde, de hoogmoed. Dat is wat de natuur van God bovenal is. God is een vijand van de mens, en beschouwt de mens als vijand. Wie een vriend is van de wereld is een vijand van God. Laat de mens zich niet voor de gek houden, ook de kerkelijke mens niet. Het zijn veelal wereldse kerken. De woorden van Paulus aan Timotheüs zijn in vervulling gegaan. God klaagt de mens aan. God's natuur is bovenal die van een aanklager. God klaagt de zonde aan, en klaagt over de zonde. De Heere verwoest de zonde, en het aangewezen pad is maar smal, en de poort eng. Zowel in de oude als nieuwe bijbel heeft de Heere vele namen. In het boek Openbaring werden de nieuwe namen ook aangekondigd. Ongeletterde letterslaven raken al snel in paniek als ze andere namen horen dan wat hen geleerd is. Ze kennen de oude bijbel niet, de grondteksten niet, zijn vreemd van voortgaande openbaring, maar kennen alleen de kerkelijke leer hen overgedragen.

Ledeboer en Bakker waren profeten voor de bevindelijk-gereformeerden, zoals John Wimber dat was voor de evangelisch-charismatischen. Het liep aan elkaar parallel. De eeuwig evangelie gemeente stond open voor voortgaande openbaring, want er moest opgegaan worden tot het boek des levens, tot het eeuwig evangelie, tot de hemelse boeken die ontzegeld moesten worden. Er zouden nieuwe namen komen, zoals de oude bijbel voorspelde in Openbaring en Daniël. Maar de ongeletterde letterslaven, veelal leken, zijn onder de geest van versimpeling. Zij hebben alles tot object gemaakt, en hebben die objecten ook beveiligd met hun alarmen. Daar verdienen ze aan.

De oude bijbel stelde dat het volk aangesproken zou worden door een vreemd volk met een vreemde tongval met het Woord des Heeren, en nog zouden ze niet luisteren. (Jesaja 28, 1 Korintiers 14) De mens wil graag alles onder controle houden en alles bepalen, maar de Heere moet de mens besturen. Oh, de leiding des Heeren is zo belangrijk, en deze leidt tot vreemde gebieden, waar de mens niks van afweet en geen vleselijke houvast meer heeft.

Wij mogen het vreemde niet zomaar aannemen, maar ook niet zomaar verwerpen, maar alles toetsen. Daarom moest Jakob naar Pniël om met de Heere te worstelen. De vreze des Heeren neemt niets zomaar aan en wijst niets zomaar af, maar onderzoekt het en toetst het. Kuyper stelde dat we het Pniël moeten doorleven, dat we moeten roepen en smeken tot de Heere, en we moeten met de Heere worstelen, en we moeten Pniël bewenen, en de Heere zal onze ziel in de wolken opnemen. We moeten in Pniël het pad des Heeren ontdekken, stelt Kuyper. We moeten hier deel hebben aan het lijden des Heeren, het doorleven. (De Heraut, 14/6, 1891)

We moeten dieper de wildernissen van Pniël ingaan, tot het voortijdse Pniël. Dat staat niet los van de worsteling van Afrika, dat staat niet los van de strijd tegen het kolonisme. Het lijden des Heeren is het lijden van Afrika. Daarom spreekt de nieuwe bijbel ook over Kenia als de eerste mens, de eerdere Eva, zoals er in de grondteksten van de oude bijbel ook over een eerdere Eva werd gesproken, want er waren meerdere scheppingen in het begin van het boek Genesis. Het is een bevel des Heeren dat daarover gesproken wordt, anders kunnen we niet verder. We hebben het Woord des Heeren nodig, de ontzegeling van het Woord des Heeren, want dat is wat het Woord des Heeren

is. Dat moeten we doorleven. We moeten de namen van God in de oude bijbel doorleven, zoals ook van de nieuwe bijbel, want in de tijden van de oude bijbel waren de mensen aan veel dingen nog niet toe. Het gaat niet om de namen op zich, maar om de betekenis, de principes. Het moet gepredikt worden als het eeuwig evangelie om die onoverbruggelijke put tussen God en mens te overbruggen.

Geliefden, we moeten klaar komen met het Afrika geheimenis. Daar heb ik dromen over gehad. Als wij Afrika niet voelen en begrijpen dan begrijpen we de Heere ook niet. God's heilsplan gaat niet buiten Afrika om.

Ik ken de tegenwerkingen van de zonde, van het vlees. Dat zie je overal om je heen, ook de weerstand tegen het opgeven van het vlees eten. 'Ja,' zegt men dan. 'Petrus had een visioen van 'Slacht en eet'. De dieren waren niet meer onrein.'

Beste mensen, als u met de oude bijbel komt aanzetten, lees het dan graag wel in de context. De oude bijbel wordt vaak gebruikt om misdaden mee te rechtvaardigen, ook het vlees eten. De oude bijbel in verkeerde handen is levensgevaarlijk. Ik wil er op wijzen dat Tel Aviv de vegetarische hoofdstad van de wereld is, juist omdat de Israelieten de taal van de oude bijbel kennen. Zij weten wat het betekent, zij nemen het niet letterlijk. Zij weten dat het gelijkenissen en geheimenissen zijn.

Nu, het verhaal van Petrus en de dieren ligt er dik bovenop. Zelfs Petrus wist dat het een diepere betekenis had, en was daarover aan het nadenken, wat het zou kunnen zijn. Hij nam het niet als een dwaas letterlijk. Hij was ervan in verwarring en twijfel. Verderop lezen wij het antwoord. Hij kwam in contact met een ander volk, en de betekenis van het visioen was dat hij dat andere, vreemde volk niet als onrein mocht beschouwen. Zo is dat ook met het boek des levens met vreemde volken en vreemde namen die de moderne mens niet kent. Paulus wees erop dat door het vreemde volk de Heere zou spreken, door een vreemde tongval. Ook Petrus werd daar dus op gewezen door zijn visioen. Maar de westerse mens nam het letterlijk, en ging de dieren kris kras om hen heen slachten, allemaal voor de markt. Het ging dwars tegen het jachtsbevel van Noach in, die de jacht moest openen op de zonde, niet op vlees en bloed. Ook Paulus herinnerde de mens hieraan. God wil geen slachtoffers zien, maar we moeten de runderen van onze lippen offeren. Natuurlijk is dat beeldspraak. De mens mag niet voorwerpelijk met de oude bijbel omgaan, maar moet er voorwaardelijk en onderwerpelijk mee omgaan. Dat is wat het bevindelijk-gereformeerde is. Dat is ook wat de zwaardere hoek binnen de evangelisch-charismatische beweging is, want de lichtere hoek is ten onder gegaan aan materialisme, en verschillende vertakkingen van de lichtere hoek zijn in het welvaarts-evangelie verstrikt geraakt. Het gaat om dure kleren, dure etentjes, dure auto's, enz. Zij dienen de god van de buik. Ze zijn wars van diepgaande educatie, van diepgaande exegese. Ze willen het simpel houden, oppervlakkig, opdat het overeenstemt met hun materialistische lusten. Voor hen is het bevel wat Kaïn kreeg : strijdt tegen de zonde, heers over de zonde, want de zonde staat als een belager aan de deur, wiens begeerte naar u uitgaat. In Ezau en Ahn (David) werd dit bevel vervuld, en in Jezus die het vlees aan het kruis nagelde. Zo was er een weg tot het vreemde volk, terug tot Afrika. Afrika is des Heeren. In Genesis lezen we over het paradijs als Afrikaans gebied. Zo is dat ook in de nieuwe bijbel.

Nu, het scheppingsverhaal van de oude bijbel en het scheppingsverhaal van Kenia stemmen met elkaar overeen. Zou de Heere niet spreken tot de natuurvolkeren ? Hebben zij de rijke westerlingen daarvoor nodig ? De rijken wanen zich het uitverkoren volk, en kijken neer op de sobere, primitieve volkeren. Het is pure dwaasheid. Het Woord des Heeren is ook bij de Afrikanen te vinden.

Ra moest door de onderwereld tot West gaan, tot de hallen van Maat, de geboden des Heeren, wat in het hebreeuws de tora is, en in het aramees de namos (name), oftewel de zingeving. Zijn tocht tot het westen is terug tot de moeder bron, oftewel tot westelijk Afrika, waar de geboden des Heeren Iwa worden genoemd, als de wortels van Maat. Het Egyptische heeft namelijk diepere Afrikaanse wortels, waar de nieuwe bijbel ook op wijst. Iwa betekent karakter in het Yoruba. Het is nauwverbonden aan Ewa, wat ook een andere uitspraak is van de naam Eva. In het Hebreeuws is zij Havah of Hawah, Ewa, de moeder der levenden. Zij was dus verbonden aan de geboden des Heeren, en diende de man te leiden, als een hulp. Het is ook een bijbelboek in de nieuwe bijbel. Iwa of Ewa is zoals God zich manifesteerde, als richtsnoer. Op het smalle pad is Zij de leidsraad. Laten we beseffen dat in de leer van Calvijn God allereerst als Moeder kwam, en de mensheid wilde Haar niet. De mens wilde niet onderworpen zijn aan God's geboden, maar wilde eigen geboden maken. Ook het zoonschap wat toen werd gezonden aanvaardden ze niet. Ze kruisigden hem, maar maakten het toen tot een voorwerp, opdat ze hun eigen regeringen konden opstellen.

In Duizen 28 is Nakas de voorwaardelijkheid, de wachter van de geestelijke oorlogsvoering. Nakas is de geboden van de tucht, opdat de mens niet in overmoed en overmaat terecht zou komen. In Kenia is God genaamd Ngai, ook weer terugwijzende op Niger in West-Afrika, en op de Nakas. Niger werd in 1960 onafhankelijk van de Franse kolonisten.

Ook torah is in principe gewoon een afgeleide van het Nigers-Songhais

woord ‘tooru’, de wateren van het paradijs, de rivieren van de hemel. Zij zijn ook de kinderen van de rivier.

Zo spreekt de Heere : ‘Door de afzettingen van geestelijke alcohol in de lichtere hedonistische kerken ontstond er een stof genaamd ‘broom’, als een soort geestelijke cement van het vlees, wat zich voornamelijk in mannen is gaan ophopen ter bevestiging en instandhouding van de patriarchie. Als iemand zich dan daarvan bekeert is het een proces van lange tijden waarin het broom dan weer afgebouwd dient te worden.’

Het is hetzelfde als wanneer iemand stopt met alcoholische dranken te drinken, zijn lichaam dan al zwaar verziekt en vergiftigd kan zijn. Wat een mens zaait zal een mens oogsten. Laten we daarom deze waarschuwing van de Heere in acht nemen.

We zien het verschrikkelijke gevolg van de zondeval in de Hollywood branden. Hollywood heeft zoveel van Afrika gestolen en onder bewaking gehouden, maar nu stroomt het terug naar Afrika. Er zijn nu poorten geopend in de geestelijke wereld. De mens kan nu terug naar Afrika. We zagen de val van verschillende dictators snel achter elkaar als in een biljartspel, waarover we al eerder gesproken hebben, zoals de val van het geestelijke dictatoriale bewind in Syrië en Suriname. Ook heeft dit effect in Noord Amerika. Het is de bevrijding van Afrika.

In 1960 werd Mali onafhankelijk. De geest van Frankrijk werd verslagen, van Saturnus. Het is van belang te kijken hoe de Afrikaanse wortels van Egypte en Israel lopen, hoe diep ze gaan, waar ze naartoe leiden, opdat we de context gaan zien en de nuance. Deze bronnen lopen terug tot de voortijdse verhoudingen. Ook in Mali, in de Bamana mythologie, is N’g’l, Ngala (vgl. Nagai, Niger) het opperwezen. Nyama (Name) is de geestelijke levensbron. Namos in het Aramees is de geboden, de zingeving, of geestelijke zintuigen, wat daar uit voort is gekomen. Egyptisch is de moeder taal van het Aramees, en het Zuidelijkere en Westelijkere Afrikaans is de moedertaal van het Egyptisch.

Ik had een droom dat ik in Mali was. Moeder Mali bracht een geestelijke zondvloed die over de gehele wereld ging. De zee brak door. Daarna had ik een droom dat ik ergens in een huis in Mali was, en boven de kachel was een schilderij van een man die met een spookachtige stem (een beetje Eric Woolfson-achtige stem van de Alan Parson band) sprak : ‘Come fornicate with us.’ Oftewel : ‘Kom met ons hoereren.’ Het is de geest van Mali die tegen Moeder Mali ingaat. Zeg ‘nee’ tegen deze geest. Deze geest genaamd Zigma is overal om de uitverkorenen te verleiden. Geef niet toe. Ook niet als deze geest je onder druk zet. Het is een familiaire geest, die door de families heenwerkt.

Wat wil deze geest ? Dat je lekker meedoet met het vlees eten van de onschuldigen, in plaats van tegen het zondige vlees te strijden en de vleselijke werken af te doen.

Zo spreekt de Heere : ‘Ga dieper toetsen. Leer te toetsen. Uw religie is door en door verrot ! Uw kerken stinken ! En velen willen het niet horen, want zij leven in Laodicea. Ik roep u wederom op tot bekering !’

Deze geesten moet de mens ontmaskeren en overwinnen :

het broom, oftewel alcoholisch sediment, van de geest van Jupiter, de geest van Saturnus, en de geest van Neptunes. Het is het cement waarvan het zondige vlees is opgebouwd. Breek het af ! Stop met goedpraten ! Kom tot bezinning ! Dat is een oproep en bevel des Heeren. Sluimer niet meer, maar wees nuchter en waakzaam. De toorn des Heeren komt tegen de zonde en de hoogmoed, en de toorn des Heeren zet de profeten apart. Negeer God’s roepstem dan niet. Negeer het kloppen des Heeren op uw hart niet. De Heere zal niet onschuldig houden hen die zich tijdens de plagen nog niet bekeren. De Heere Heere is een strijder tegen de zonde en hoogmoed van deze tijd, tegen de afdwalingen en afleidingen, de boze verleidingen. De dagen zijn boos, geliefden. Komt tot ontwaking. Voeg uzelf aan de kant van de Heere. Ga die onoverbruggelijke put over die tussen God en mens ligt. De Heere zal u tegemoet komen als u van de Heere wil leren. Kom daarvoor tot de voorwaardelijkheid en onderwerpelijkheid des Heeren, tot de verbandelijkheid, en leg alle oppervlakkige voorwerpelijkheid af.

Treuzel niet langer, oh volk, maar voeg u bij de nieuwe doleantie. Er is een nieuwe uittocht, die dieper de wildernis in zal gaan, terug tot Pniël.

MOOI-WEER-PROFETEN, SLECHT-WEER-PROFETEN EN WEER-PROFETEN (1996)

Ontdek Gods Woede en Haat over de zonde. Leer te delen in Zijn Grimmigheid. Oordeelsprofeten alleen voor het oude testament ? Wij vinden dat nergens terug. En erger nog : In Openbaring lezen we dat God allereerst terug gaat komen om te oordelen. Mozes, Elia en Jozua, die toch al bekend staan als keiharde profeten zullen lieverdjes zijn vergeleken met de oordeels-profeten die nu in de maak zijn. Openbaringen 11 laat zien wat de eindtijd-profeten zullen doen: water in bloed veranderen. De hemels sluiten en een ieder die tegen hen ingaat verteren door Hemels vuur. Ezechiël 9 zegt dat er doden gaan vallen in het huis van God !

Oordeelsprofeten alleen in het Oude Testament ? Wij dachten het toch niet. Ontdek Gods Woede en Haat over de zonde - De Oordeelsprofeten van de Eindtijd.

De kern van iemands wezen is zijn woede en haat. Aan z’n liefde kun je het niet zien, want misschien heeft hij meerdere liefdes.

Er zijn van die mensen die hebben alles lief. Ze hebben het hele leven lief. Van dat soort mensen kunnen we nooit hoogte krijgen. Het doet God niet zoveel als wij tegen Hem zeggen dat we van Hem houden. Want we kunnen van meerdere dingen houden. Neen, Hij is meer geïnteresseerd in hetgeen dat we haten en verafschuwen. Als een man tegen z’n vrouw zegt: 'Oh, ik houd van je,' terwijl hij er meerdere vrouwen op nahoud, dan walgt die vrouw van z,n liefde. Zo’n vrouw zou meer gediend worden als haar man zou zeggen: 'Ik haat overspel. Ik haat echtbreuk. Ik walg ervan.'

God zit in een tweestrijd. Hij haat de zonde, maar heeft de zondaar lief. Tòch zend Hij Zijn vloek over de zondaar. Waarom? Om de zondaar met het grootste geweld los te rukken van zijn zonde. Dat is de enigste manier met mensen die in zonde vastgegroeid zijn.

Willen wij ook delen in Gods Woede en Haat ? Willen we ons leven geven en inzetten om datgene wat hij haat en waarvan Hij walgt kapot te maken? Dat is èchte vriendschap ! De profeten van de tijd van de Bijbel leefden met die toorn en wraak van God in hun hart ! Willen wij werkelijk voor God vechten ? Echte vrienden staan op de bres voor elkaar, en slaan de vijanden van elkaar weg !

Ik vroeg aan de Heer om Zijn woede te laten zien. Hij liet me er direct een glimp van zien. Ik deelde in Zijn woede en ik walgde. Hij zei toen: 'Vecht voor Me !' Ik ervoer dat God in me op kwam zetten met Zijn vloek. Ik moest de vervloekingen in het Oude en Nieuwe Testament proclameren. Ik ervoer grote schoonmaak en verlichting in de hemelse gewesten. datgene waar ik van tevoren niet over walgde en toornde, terwijl het tòch verkeerd was, daar kreeg ik nu een enorme verbolgenheid over ! Het ging me door merg en been. Ik werd boos op de zonde. Heel boos.

Ik hoor wel veel gepraat over het gedoopt worden in vreugde en blijdschap en in allerlei zoetsappige dingen, maar ik hoor nooit dat we gedoopt moeten worden in grimmigheid en toorn, terwijl dat wèl zo duidelijk in de Bijbel staat ! We moeten gedoopt worden met Geest en Vuur. Maar dat vuur is niet een gezellig knetterend openhaard-vuurtje waarbij vrolijke liederen worden gezongen en waarbij kip met patat wordt gegeten. Neen. Het is een Vuur van Gods Gramschap en Wraak, een Vuur waarin je de Woede van God ontmoet en waarbij niets kan staan voor Zijn Aangezicht ! De Bijbel is een boek van vervloekingen ! Van scheldpartijen en bespottingen ! Hiervanuit straalt een enorme Tederheid, die we dan ook volop in Gods Woord mogen beleven.

Wij moeten de duivel niet als een gentle-man behandelen. De zonde is geen prins die we netjes en eervol moeten behandelen. We moeten hem de huid vol schelden en direct laten struikelen als hij binnenkomt.

Nu gaat er nogal eens de kreet rond dat Nieuw-Testamentische profeten geen oordeelsprofeten zijn. Deze gedachte is mij vreemd. Het heeft geen enkele Bijbelse grond. Kijk eens naar Petrus die twee bedrieglijke naam-christenen dood liet neervallen. Kijk eens naar Johannes de Doper die sommigen weigerde te dopen en ze voor adderengebroed uitschold. En kijk eens naar Jezus die met een zweep de tempel binnenkwam en alle geldwissellarijen en handelszaken de ruimte uitzweepte. Zijn we soms blind voor deze dingen ?

Als er ooit oordeelsprofeten nodig zijn, dan is dat wel vandaag de dag. Openbaringen 11 laat zien wat de eindtijd-profeten zullen doen: water in bloed veranderen. De hemels sluiten en een ieder die tegen hen ingaat verteren door Hemels vuur.

In Openbaring lezen we dat God allereerst terug gaat komen om te <u>oordelen</u>. Ezechiël 9 zegt dat God begint in en rondom de tempel, daar waar de oudsten en leiders van godsdienstigen zich bevinden. Hij komt als eerste terug om 'het paleis van de hogepriester' te oordelen (Joh. 18 : 12-27). Alle Anassen en Kajafassen zullen aangepakt worden, tot tucht of tot vernietiging. Gods Toorn begint te vuren in Zijn Huis (1 Petr. 4 : 17-18). Het is de raad van oudsten, overpriesters en schriftgeleerden die het eerst door de Heilige God onder handen genomen gaat worden. In de hof van de hogepriester, tussen alle dominees, profeten, voorgangers en andere theologen zei Jezus: 'Van nu aan zult gij de Zoon des mensen zien, gezeten aan de Rechterhand der Macht en komende op de wolken des Hemels.' (Matt. 26: 57-75)

In de kerken, tempels, op de preekstoel zal de Here Jezus beginnen met terug te komen. Maar niet om vrede te brengen MAAR HET ZWAARD ! (Matt. 10:34-36) Hij komt terug om de gemeente, de preekstoel en allerlei andere hooggeplaatste zittingen te oordelen, onder vuur te brengen (2 Petr. 3).

Ezechiël 9 zegt dat er <u>doden</u> gaan vallen in het huis van God ! Ook in Openbaring worden er geen zoete broodjes verkocht aan de ouderlingen, diakenen en predikanten. Neen. Het barst direct los met allerlei waarschuwingen en oordeelsaankondigingen. En als het

boek op dreef is krijgen ze het werkelijk naar hun hoofd geslingerd. De stoomwals gaat er overheen en er blijft niet veel meer over ! Het gaat in het boek Openbaring allemaal over tweesnijdende zwaarden, vurige schalen en verschrikkelijke plagen. Het hof van de farizeeërs mag zich klaar gaan maken. God komt terug op de preekstoel ! Maar niet zoals zij denken. Neen. Het zal allemaal nog veel erger zijn dan we dachten. Mozes, Elia en Jozua, die toch al bekend staan als keiharde profeten, zullen lieverdjes zijn vergeleken met de oordeels-profeten die nu in de maak zijn. Daar kunnen we niet om heen.

Laten we open staan voor wat God op dit terrein met ons aan het doen is, maar laten we ook heel voorzichtig zijn, want ook de New Age-beweging, zowel in als buiten de kerk, is bezig oordeels-profeten klaar te stomen. En deze invloeden hangen ook in de lucht om de ware christenen te misleiden. Sommigen zijn zo afgeknapt op de kerk en zo verbitterd geraakt dat ze maar wat graag 'oordeelsprofeetje' willen spelen. Maar er komt heel wat bij kijken voordat we onszelf dat ambt kunnen aanmeten. Verbittering en oppervlakkigheid hierin brengen al snel misleidende gevoelens van superioriteit en vernietigingszucht.

Niet alleen mooi-weer-profeten zijn gevaarlijk, maar ook de slecht-weer-profeten kunnen heel gevaarlijk zijn. Het gaat erom een getrouwe weer-profeet te zijn.

Uitgave : De Orkaan, eeuwig evangelie gemeente, 1996

1e Jaargang, nummer 5, 13 januari 2025

DE NIEUWE DOLEANTIE

Blad van het Instituut voor Calvinistische Studiën, zusterblad van de bladen Refo Tijd en Geestelijke Opvoeding.

In dit nummer : Van Calvijn tot Kuyper, Salome of Johannes de Doper ? en De prediking van het boek des levens - een droom

---

VAN CALVIJN TOT KUYPER

Calvijn stelde dat Jezus de uitgehongerde zielen uit hun woonplaatsen had geleid tot de wildernis. Ze waren zonder onderricht, als schapen zonder herder, en Jezus was met ontferming bewogen. Markus stelde dat Jezus lang tot ze sprak, en ze waren zo leergierig dat ze niet terugwilden. Toen vond het wonder van vermenigvuldiging plaats. Het gebeurt diep in de wildernis, daar waar we blijven volharden in het luisteren, op het hongerpad. Het is het verschijnsel wat plaatsvindt als de mens tot uiterste wanhoop is gedreven, en nog niet wil terugkeren tot zijn oude leven. Het loon des Heeren komt de mens tegemoet. Het gebeurt bij mensen die het onderricht belangrijker vinden dan al het andere, alles wat ze verder nodig denken te hebben. Mattheus stelde dat Jezus sprak over het koninkrijk God's waar Calvijn op wees. We moeten eerst en boven alles het koninkrijk des Heeren zoeken en de rest zal ons wel of niet gegeven worden.

Abraham Kuyper stelt in zijn boek 'The practice of godliness' dat de mens drie vijanden heeft : de natuur, de mens en de gevallen engelen. Deze krachten vallen de mens voortdurend aan. De mens leeft niet in God's wereld, maar in de gevallen wereld, en die wereld is de vijand van de mens, stelt Kuyper in zijn boek. (p. 13) Het zou doornen en distels voortbrengen voor de mens. Telkens weer maakt de natuur veel slachtoffers, door zee geweld, door kou en wind, enz. De natuur heeft de mens met plagen omsingeld, stelt Kuyper. De ziektes komen uit de moerassen en de dichte oerwouden. Er zijn onzichtbare virussen in het bloed en de beenderen van de mens. Het is allemaal vanwege de zondeval dat het zo verschrikkelijk is. Steeds weer eist de aarde de lichamen des mensen op, waar ze als stof zullen wederkeren. De natuur verslaat de mens telkens weer.

Kuyper stelt dat de macht van de duivel erg onderschat wordt. We moeten dan denken aan de misleidingen van de volkeren. Ook stelt Kuyper dat de duivel pas aan het eind verslagen zou worden, en dat er eerst een grote verdrukking zal zijn, iets wat velen ook overslaan, want velen denken dat de duivel al verslagen is door Jezus. Jezus onderwees juist het gebed voor verlossing te bidden : 'Verlos ons van de boze.' Hij noemt ook hoe Luther moest strijden tegen het kwaad. (p. 22)

Kuyper stelt dat de gebeden heden ten dage zijn vergiftigd door de duivel. Er is nog geen verlossing. Kuyper stelt dat we de duivel, het kwaad, moeten wederstaan. We mogen niet indutten. God roept ons op tot geestelijk werk, stelt Kuyper. Zowel man als vrouw kunnen niet ontsnappen van het lijden. Het is onvermijdelijk, stelt Kuyper. Het bouwen van allerlei waanparadijsen waar geen lijden meer is is slechts zelfmisleiding, stelt Kuyper, want God heeft de mens geroepen tot het lijden. Ook de mens geroepen om te vechten, stelt Kuyper. De mens is dus door God in deze arena geplaatst. De mens moet vechten met al wat in hem is tegen dat wat hem wil vernietigen. Het is een gevecht met de natuur. Zo brengt de mens zijn voedsel voort. We kunnen ook stellen dat dat het wonder van de vermenigvulding is. Dat is het vermenigvuldingsbevel, om door te gaan op het hongerende strijdpad van het geestelijke onderricht. De aarde houdt het levensvoedsel binnen, dus de mens moet wel strijden. Er is een weg. Maar de mens moet lijden, strijden en werken, en niet opgeven in het gevecht met de aarde, en dan is er het wonder van de vermenigvuldiging.

De brede makkelijke weg zou dan zijn de schepselen zelf aan te vallen om voedsel te hebben, maar wij moeten een gevecht met de aarde aangaan, met de natuur, met de gevallen staat van de mens. Het is geen strijd tegen vlees en bloed, maar tegen het zondige vlees. Die verleiding lag er ook voor de Israelieten. Die wilden niet hongeren en vechten in de wildernis met de natuur, maar die wilden terug naar de vleespotten.

De natuur wederstaat nieuw leven, en daarom is de vrouw bij het baren in pijn, maar ze moet blijven vechten voor het nieuwe leven, stelt Kuyper. (p. 29)

Kuyper stelt dat door het lijden, de lijdensweg, God in ons leven komt. Het ontwijken van het lijdenspad is zonde, stelt Kuyper. Het ligt diep in de mens. Kuyper stelt dat het niet alles er aan doen om levens te redden gelijk is aan schuld van moord, en dat degene die zijn eigen gezondheid verwaarloosd en zichzelf niet beschermt met wat God

hem heeft gegeven schuldig is aan zelfmoord. (p. 35)

SALOME OF JOHANNES DE DOPER ?

Nu wij dit weten, dat Calvijn stelde dat God eerst kwam als Moeder, en dat de mensheid haar niet heeft gewild, zouden wij dan niet opgaan tot de Moeder om door haar opgevoed te worden ?

Ik had een droom dat ik weer in Mali was. Ik zag iets wat parallel liep aan het DNA, namelijk de stofwisseling van de cellen, wat Primary Code heette, PC, en daaraan parallel liep de sedimentatie van bloed en bot, de SBB. Ik keek toen in de lucht en er waren allemaal ruimte-stellages, en er waren schepen gekomen die de lucht als water gebruikten. De geestelijke zondvloed was namelijk gekomen.

De oude mens wordt eerst geheel afgebroken door de chronische verbrokenheid, zoals bij Jakob gebeurde op Pniël. Dat is een lang proces, en dan wordt de nieuwe mens opgebouwd, door het wonder van de vermenigvuldiging. Sommigen grijpen veel te snel naar de vermenigvuldiging, want zij willen het kruis overslaan. Sommigen hebben een eigengemaakte vermenigvuldiging, vanwege protserij, eerzucht en machtslust, geldlust ook. Zo bieden ze hun giftige medicijnen aan op de markt.

In de katholieke kerk ging het al snel mis. Er ontstonden twee stromingen. Er was een lichtzinnige hoek die van het geestelijke een markt maakte, de aflaat, en het welvaartsevangelie, de verering van het materialisme, van mammon, en er was een zwaardere hoek van de armoedskloosters, wat uiteindelijk uitliep op de reformatie, maar ook in de reformatie ontstonden die twee stromingen, en later ook in de charismatische beweging. Er was een zwaardere, bevindelijke hoek van charismatische kloosterordes, en er was een lichtere hoek van het welvaartsevangelie en van geestelijk hedonisme.

De katholieke beweging is het DNA van de kerk, maar er is veel meer. De reformatie kwam, de bevindelijk gereformeerde kerk, als de stofwisseling van de cellen, de Primary Code, en toen kwam de charismatische beweging, de sedimentatie van bloed en bot, maar het is allemaal onderdeel van de stofwisseling der cellen. Het calvinisme liet de oerkerk zien, het oerlichaam.

We zien het schouwspel van de dansende Salome en de onthoofde Johannes de Doper. De lichteren kiezen voor de dansende Salome, en de zwaarderen kiezen voor de onthoofde Johannes de Doper. Zij zijn immers bevindelijk, sober en ingetogen. De dansende Salome is de wereld. Zij nemen teveel naar binnen, wat ze later allemaal weer moeten uitspugen. Het is allemaal hebzucht. Het protsen en het vleien, en het gaat maar door. Ze hadden Johannes de Doper in de boeien geslagen, opdat ze ongestoord verder konden gaan met hun losbandigheid, stelde Johannes Calvijn. (Verkl. Mattheus 14) Calvijn noemt het een dans van ondankbaarheid.

Het is natuurlijk zo dat zij niet openstaan voor het eeuwig evangelie. Daar denken ze niet over na, en dat willen ze niet. Ze leven met de geest van versimpeling, en daarom is het andere tot hen een bedreiging, en willen ze af van Johannes de Doper die door hen heen prikt. Ze willen feestvieren, geen bezinning. Ze zijn lichtzinnig in hun dronkenschap, en Johannes de Doper is een doorn in hun oog. Daar trekken ze zelfs hun kerkelijke registers voor open. De geschiedenis herhaalt zich. Kijk wat ze met Johannes Hus hebben gedaan om dezelfde reden. Hij was een middeleeuwse Johannes de Doper, de voorloper van de reformatie, de wegbereider.

Ook in de reformatie zien we zowel de dansende bloeddorstige Salome en de onthoofde Johannes de Doper. Er ontstaan twee stromingen : gedeformeerd en gereformeerd. Velen worden in de reformatie te lichtzinnig bevonden. De reformatie is niet zonder gevaren voor de ziel. Daarom moet de nieuwe doleantie wel komen.

Er is een ster van Salome waar de hedonisten door leven. Dit zijn de dagen van Noach. Men eet, drinkt en leeft voor plezier. Handelingen 10 : Petrus krijgt een visioen waarin hij te horen krijgt : ‘Slacht en eet.’ Hier stoppen de hedonisten met lezen. Alles wat ze eten is rein. Petrus daarentegen was voorzichtig en was in onzekerheid over de betekenis. Later kreeg hij de betekenis, verderop in het hoofdstuk, dat hij niemand onrein mocht achten vanwege hun afkomst. In die zin kreeg ook Noach het bevel om het Woord te brengen na de zondvloed. Het laat verschillende bedelingen zien, verschillende seizoenen. Soms moeten we in stilte zijn en ons afzonderen, en soms moeten we het Woord brengen. God’s leiding is hierin het belangrijkste, opdat we niet door het vlees werken, want het vlees kan heel religieus zijn.

Ik had een droom over een familie die eerst in mijn geboortedorp woonde, toen ik heel jong was, maar ze gingen al snel naar een andere plaats, naar de plaats waar de grootouders woonden, en ook verschillende tantes en ooms. Ik miste die familie toen, maar we gingen ze weleens opzoeken, en ze waren bevriend met een tante in die plaats, dus soms zag ik die familie daar nog. Hun zoon ging naar het Calvijn Lyceum, en ze werden zo nu en dan nog genoemd in allerlei kerkelijk verband, want zijn vader ging dan ook nog theologie studeren. In ieder geval inspireerde die familie mij altijd, maar het verdween meer en meer naar de achtergrond. Toen had ik een droom dat ze naast die tante

woonden. Neem ik dat dan letterlijk ? Nee. Het is in de geestelijke wereld, iets dat terugkomt.

Petrus kreeg nieuwe gelegenheden om het Woord te brengen. Er waren deuren geopend. Zo kon er afgerekend worden met zonde en vooroordeel. Zo kon de ster van Salome in de mens wegvagen, en kon de mens zicht krijgen op de onthoofde Johannes de Doper, de wegbereider, zoals Johannes Hus de wegbereider was van Calvijn.

Telkens weer komt de ster van Salome om de profeten te vervolgen, maar zo kunnen zij groeien en worden zij tot de Heere gedreven. Zo wordt hun leerzucht aangewakkerd om zo los te komen van elke vorm van eerzucht.

DE PREDIKING VAN HET BOEK DES LEVENS - EEN DROOM

Ik had een droom dat ik in de geestelijke wereld was met een overleden popster die nu in de wolk van getuigen is, waarover we kunnen lezen in Hebreeën 12 en Mattheus 17 en in de nieuwe bijbel in Ewa 35, Odenlech 47:7 en Behemma 18.

Ik had een droom over Michael Jackson, hij was een Jehova Getuige. We brachten het Woord van het boek des levens, de nieuwe bijbel, wat de beloofde witte steen is voor de overwinnaars, het witte manna (Openbaring 2), ook over de behandeling van dieren.

Hij zat nog steeds vast in het systeem, omdat hij de plicht had om allerlei bijeenkomsten te bezoeken, en in principe moest er in de regio waar hij werkte, wanneer er een boek werd gepubliceerd, advertenties in staan, dus toen het boek des levens daar in die regio werd gedrukt, moesten ze die advertenties erin zetten, anders was het niet toegestaan, net als de oude bijbel op aarde waar ze een copyright op hebben gezet. In dit geval zag ik een van die nieuwe bijbels, en er stonden advertenties in voor oldtimers, ook al was ik blij om te zien dat ze het boek des levens al hadden, dus ja Michael en ik predikten het, maar hij werd opgeroepen om een bijeenkomst te bezoeken, en ik ging met hem mee om er kennis van te nemen. Er was een soort van Oprah Winfrey figuur daar met veel invloed, en de zaal zat vol en ze kregen er allemaal een bord, ook Michael.

Ik stond bij Michael, maar ging niet zitten. Aan de voorkant, waar de Oprah figuur was, was een kop van een os met de nek die eraan vastzat, en het pulseerde, en iedereen keek ernaar, en al hun borden waren vol met vlees, maar het was aangepast, ze hadden er eieren doorheen gedaan of zoiets.

Ik denk dat Michael de indruk kon hebben dat er hier iets mis was. Ze probeerden het er allemaal goed uit te laten zien, als een specialiteit, een keukenproduct, maar ik zei: 'Michael, dat is vlees' (van mishandelde dieren), want hij zat nog steeds achter zijn bord.

Het was een tijdje stil. Toen pakte hij na een tijdje het bord en gooide het op de grond. Toen ging hij naar het bord van de Oprah figuur en pakte haar bord en kieperde het ook ondersteboven, toen moesten we rennen. We waren in een soort stad, en er waren allerlei ijzeren frames, en we moesten soms springen. Toen kwamen we wat mensen tegen die Michael herkenden en ze begonnen met ons mee te rennen, ze waren allemaal blij dat ze hem zagen.

Toen later toen we ergens veilig waren had ik het over de vertaling van het boek des levens voor andere talen, toen zei hij dat dat niet makkelijk zou zijn omdat al deze steden, en ook hijzelf, nog steeds onderworpen waren aan strenge regels, en dat het echt het werk van smokkelaars is, hetzelfde als hoe ze op aarde oude bijbels in China moesten smokkelen, dus in feite leefden ze nog steeds onder een dictatuur, en hij maakte er muziek over, over het werk van smokkelaars, dus er is nog steeds een geestelijke oorlog en er is geen gemakkelijke weg doorheen.

We moeten vechten voor het boek des levens en overwinnen, we moeten vechten voor het verborgen manna, aangezien de aardse en slechte systemen alleen de materialistische vormen, de compromissen etc. toestaan en het moet allemaal volgens hun regels. Er was een soort systeem dat alles splitste en daarna verdraaide, wat de werken van het vlees zijn.

1e Jaargang, nummer 6, 14 januari 2025

DE NIEUWE DOLEANTIE

Blad van het Instituut voor Calvinistische Studiën, zusterblad van de bladen Refo Tijd en Geestelijke Opvoeding.

In dit nummer : Bespreking van II Kamba - De diepe slaap van Adam, en Het geheimenis van Adam en Eva

---

BESPREKING VAN II KAMBA - DE DIEPE SLAAP VAN ADAM

Het geopenbaarde boek des levens is wonderbaarlijk. De nieuwe bijbel is prachtig. Bijvoorbeeld het bijbelboek II Kamba. Wat betekent de naam Kamba ? Het is een hemelse naam. Dat het ook de naam is van een stam in Kenia heeft er in de hogere hemelse context weinig mee te maken, maar het wijst toch in zekere zin op Afrika en Kenia, het begin van de aarde. (zie Duizen 6) Het boek II Kamba gaat over het openen van de geestelijke zintuigen. Het gaat er niet om om soms een droom of een visioen te hebben, want dan zouden de blinden nog steeds de blinden kunnen leiden. Natuurlijk kan een droom of visioen een grote richtlijn zijn voor ons leven, maar er moet veel meer gebeuren. Wij moeten in het geestelijke leven, en geleid worden door het geestelijke, ieder moment van ons leven. Daar hoort ook de slaap bij. Wij mogen geen overmaat krijgen aan geestelijke indrukken. Juist als onze geestelijke zintuigen opengaan dan zal er dus ook een diepere geestelijke slaap intreden.

We lezen in het boek II Kamba iets heel belangrijks, iets wat de huidige wereldsituatie zal verklaren. Profetie, het geleid worden door de Heere, is belangrijk, maar het staat niet op zichzelf. De mens moet leren toetsen, en daarvan is Ishmael een archetype. (II Kamba 9 en 10) Ishmael leefde in vijandschap tegen ieder mens, vertrouwde niemand zomaar, gaf zich niet zomaar over, wat een diepere betekenis heeft. We lezen dat dat hem uiteindelijk door de woestijn brengt naar het beloofde land, als een beeld van de reformatie. (10:1)

We kunnen zo begrijpen waarom de islam zo op de westerlijke wereld drukt. De westerlijke wereld heeft namelijk een missing link. Ze hebben de leiding des Heeren en het toetsen veracht, voornamelijk het toetsen. Die wetenschap is bij de westerlingen onderontwikkeld. De nieuwe bijbel, het boek des levens, de witte steen voor de overwinnaars, het verborgen manna, waar Openbaring 2 over spreekt, het geschrift genaamd de RV-Bijbel, de Rodenberg Versie, bespreekt deze belangrijke theologische wetenschap.

Wil je het goedmaken tussen jou en God ? Leer dan te toetsen. Worstel met God op het Pniël zoals Jakob, en worstel met de goden der mensen. Dat is om te zuiveren en te verdiepen, zodat je er geen bedrieglijke afgod op nahoudt. Oh, zo belangrijk is dit, geliefden.

Nu, bestudeert het Woord en predikt het Woord, voor uw eigen welzijn, en voor het welzijn van anderen. Uw eigen welzijn ligt in het welzijn van de anderen verborgen, wat u de ander schenkt. Egoïsme zou dus uw eigen welzijn in de weg staan.

Denk hier niet te makkelijk over. II Kamba is hierin een leidsraad en raadgever, in de nieuwe bijbel. We lezen in hoofdstuk 8 vers 1 :

‘Zij is de moeilijk benaderbare, omdat ze staat voor de voorschriften en condities van de geestelijke oorlogsvoering.’

God is niet makkelijk, niet onvoorwaardelijk, niet voorwerpelijk als een object wat je kunt oppakken en rondbazen. Neen. God is voorwaardelijk, en dat is maar goed ook, anders zou er van alles mis kunnen gaan. Kent u de gebruiksaanwijzing van het leven ? We luisteren allemaal goed naar de aanwijzingen van de brandweer om beschermt te zijn tegen het vuur, maar God is ook een soort brandweer. Luisteren we wel naar God, of maakt het allemaal dan ineens niets meer uit omdat het over theologie gaat en over het geestelijke ? Het aardse is maar een versimpeling van het geestelijke. Nemen we God’s waarschuwingen in acht ? Wat is God ? Ook dat wordt in de nieuwe bijbel uitgelegd, want de mensen hebben hele verkeerde voorstellingen van God en dat aan hun kinderen doorgegeven, niet door enige kennis verhinderd. En hoe komt dat ? Ze toetsen niet, ze onderzoeken niet. Ze nemen het klakkeloos van elkaar over om er maar bij te horen. Het zijn kuddedieren, en ze worden opgedreven door de roofdieren. Ze worden gefokt en zijn op weg naar de slager. Blaast dan op de bazuin. Zou je niet op de bazuin blazen ? Zo niet, dan zouden wij hun bloed aan onze handen hebben.

Het kan zo niet langer, hoe deze wereld is. Maar begin bij jezelf. Heb ook niet alles in kannen en kruiken. Wees niet te gedetailleerd en te dogmatisch, maar geef ruimte aan het hogere. Wordt opgenomen. Ga het hogerop zoeken. Het lagere zoekt om te verslinden. Het lagere heeft alles al in orde, alles voor de simpelheid en de lekkere smaak. Het

gaat hen allemaal om de smaakpupillen. Very tasty, heerlijk, smullen maar. Daar gaat het ze om, en het geestelijke leven verwaarlozen ze. Misschien ken je de verhalen uit het boek Daniël wel, en uit het boek Openbaring, van godslasterlijke beesten die tot de hoogten gaan om de heiligen te bespotten, alles wat heilig is te vertrappen. In deze dagen leven we, waarvoor Paulus Timotheus al waarschuwde. De kinderen zouden ongehoorzaam aan hun ouders zijn, liefdeloos, en zelfzuchtig, met meer oog voor genot dan voor God. De instelling van de ouders zouden ze verachten, en allerlei excuses hebben. Ja, heden ten dage worden ouders gekruisigd door hun kinderen. Tuchteloos willen ze opgroeien, voor galg en rad. Ze willen niet gecorrigeerd worden. Dat vinden ze negatief. Ze willen in de leugen leven, hun eigen zin doen. Maar daar is het leven niet voor. Niets staat op zichzelf. Het ware leven is je leven te geven voor het hogere doel. Dat is ook de weg tot het eeuwige leven.

Het boek II Kamba roept de mens weer terug naar school, niet zomaar de menselijke school, maar de natuurschool, de school des Heeren. Daar moet de mens de hemelse economie leren en het hemels loon. (II Kamba 9) Zonder betaling komt men nergens. Dat is iets wat we op aarde al leren, maar dat is een geestelijk principe, geen aards principe op zich. Het boek II Kamba wijst erop dat er geen gat mag vallen in onze scholing, want dan is alles verloren. Vijanden zullen door de gaten binnenkomen.

Het boek II Kamba wijst erop dat vaagheid van belang is, dat het vleselijke niet alles te definief maakt en voortijdig afrond van ‘Klaar is Kees’ terwijl het nog helemaal niet klaar is. (9:26). Het wordt omschreven als het belang van het gaan door mist. Zo worden de geestelijke zintuigen getrained. Het vlees heeft zijn eigen scholen gemaakt, die alles al in kommen en kruiken hebben, en die scholen moeten afgebroken worden. Daarom is leegte belangrijk.

Nu, we hebben gezien dat door het openen van de geestelijke zintuigen ook de diepere slaap kan intreden. We hebben het dan over de diepere slaap van Adam waardoor hij Eva ontmoette, wat zowel in de grondteksten van de oude bijbel staat als uitvoerig wordt beschreven in de nieuwe bijbel. Dat was allereerst een gevecht. Deze slaap wordt genoemd de Tardemah. (II Duizen 19) Het wordt ook wel de oerslaap genoemd. Hiervoor moet de valse slaap, de slaap van het vlees, de valse vrucht, Septus, verslagen worden. Dan zullen er scheppingswonderen plaatsvinden. De wereld is in de staat zoals het is door het nemen van de valse vrucht. De mens is onder zware hypnose gekomen. Maar er zal ontwaking zijn voor de overwinnaars. Zet door, kom tot de gebruiksaanwijzing van het leven, en breng anderen er van op de hoogte.

Wat moeten we doen in Getsemané ? De wereld is een groot Getsemané. Het is het tijdperk van leugen en misbruik. Daar ontkomt niemand aan. Ook is het een groot Golgotha, maar men maakt snelwegen tot de olijfberg. Men verdiept het niet. Men verletterlijkt het snel snel, en men onderdrukt anderen daarmee. Wat moeten we dan doen ? Teruggaan tot Pniël, teruggaan tot de Tardemah, waar Adam worstelt met Eva. Ze geven zich niet zomaar aan elkaar over, maar ze toetsen, ze onderzoeken, zuiveren en verdiepen. Dat is de Ismaelitische boodschap die men heeft weggeworpen, en daarom drukt de islam met ernst op de wereld : Keer terug tot het verlorene, tot het weggeworpene, het vergetene, want er is meer weggeworpen dan nodig was.

Versier elkander met het Woord des Heeren, zoals de wereldschepen de heiligen brachten tot de bloemenzeeën, waar ze elkaar versierden met verhalen. (IV Werktuigen 7:228)

HET GEHEIMENIS VAN ADAM EN EVA

In de Tardemah, de diepe slaap van Adam, worstelen we met onszelf, met God, en met Eva, met het leven. Allereerst is er die worsteling voordat de schepping plaatsvindt, de schepping van onszelf en de schepping van de vrouw. We moeten oppassen voor het overromantische. We moeten zien hoe diep de zondeval is gegaan, hoe groot de zonde is, wat dit voor een beest is, om het doeltreffend te kunnen overwinnen. Dat betekent ten diepste zelfoverwinning, overwinning van onwetendheid. Het is een beeld van de exegese, de schriftuitleg, de interpretatie. We zien het woeste tardema om ons heen. De mens is nog niet geboren. We zien de duistere raadselen van de oerchaos. De aarde is in barensweeën. De Waarheid moet geboren worden. Nu regeert de leugen nog. Het zijn zware barensweeën. We zien de woeste natuur die van alles zin probeert te maken, op zoek naar het verlorene en vergetene, op zoek naar de herinnering, naar deja vu.

Om dieper tot de oerherinneringen te komen, om daartoe te ontwaken, moet men wel eerst dieper vergeten, dieper gaan slapen, in de tardema, de diepe slaap (Hebreeuws), zoals Adam. Ook Abraham werd in deze slaap gebracht. Het is de slaap van de profeten, van hen die God zoeken, die alles hebben achtergelaten. Ook wordt zo het vlees tot slaap gebracht, zodat het de heiligen niet meer kan teisteren. Saul werd door de tardema overmant, zodat David zijn speer en waterkruik kon nemen. Het is de slaap des Heeren om de heiligen te beschermen tegen de vijand.

Toen Abraham werd overmant door de tardema viel een schrik en grote duisternis op hen, en hij kreeg te horen dat zijn zaad vreemd zou zijn in een vreemd land, om daar onderdrukt te

worden, en daar te dienen. De tardema is er ook om het Woord des Heeren door te geven. In de Tardema kreeg Abraham ook te horen over de uittocht. (Genesis 15) De Tardema ontmaskert ook de zonde, laat zien hoe diep de zonde is gegaan, en de grootte van de zonde. Zo weet de jager op welk beest hij moet jagen en waar het beest is. Ook wordt het oordeel in de Tardema bekend gemaakt, het oordeel over de zonde, en hoe groot het oordeel is, en hoe diep het gaat.

Laten we komen tot de slaap des Heeren, opdat het vlees in slaap zal vallen, en onze geestelijke zintuigen zich zullen openen. Dan zullen we zien dat de schepping een openbaring is. Adam moest niet zomaar op zoek gaan naar een vrouw, maar hij moest de slaap des Heeren in, de diepe slaap, de oerslaap, waarin hij zijn rib moest offeren, als beeld van dat hij zichzelf moest offeren, zijn oude leven. Hieruit werd Eva geschapen, maar dat was in diepte een openbaring. De openbaring komt alleen maar in een worsteling, door het toetsen. Adam moest dus ook zorgvuldig naar Eva luisteren. Hij moest het op diepte leren schatten, en niets zomaar klakkeloos aannemen.

De ribben zijn de beschermers en de tralies van het hart, en door het afleggen van zijn rib kon de Heere zijn hart innemen om hem het geheimenis van de vrouw te laten zien. De nieuwe bijbel gaat diep op dit geheimenis in. De rib is in de nieuwe bijbel ook het beeld van de verbrokenheid. Alleen doordat de rib uit het leven van Adam gebroken werd kon de Heere tot hem komen. Hierin was Eva geopenbaard waarmee hij moest worstelen, om het te kunnen begrijpen en doorgronden.

De rib, het heeft meerdere betekenissen, zowel in de oude als in de nieuwe bijbel. Hier kwam de vrouw uit voort. II Duizen 13 noemt het de Vreze des Heeren, wat voor de overwinnaars is, zij die zich hebben toegewijd aan de moederlijke God, zoals Calvijn stelde dat God allereerst als moeder tot de mens kwam. De mens wilde God niet als moeder, en daarom is er een overblijfsel van hen die dat wel willen. Voor hen is de rib, net zoals de overwinnaars uiteindelijk tot de witte steen zullen komen. Uiteindelijk is de rib dus de witte steen in Openbaring 2, oftewel het verborgen manna, het boek des levens, de nieuwe bijbel. Dat is wat het beeld van de vrouw betekent. Dit is het geheim van de schepping en de openbaring van de vrouw.

Adam moest wel worstelen met dit begrip. Er zijn zoveel aardse vrouwen wiens wegen naar de dood leiden. Salomo waarschuwt er ook voor in de Spreuken, en in het boek Prediker. Ook de nieuwe bijbel. Uiteindelijk, spreekt de nieuwe bijbel, zal als de man tot de rib komt het tot een boog worden om het vlees te verslaan, het kwaad te doorgronden. Deze boog heeft de man nodig om de zonde af te leggen, zijn oude leven. Dat is ook wat de worsteling is. Het is bovenal een worsteling met jezelf, met je oude natuur. Ook in het paradijs moest die worsteling plaatsvinden, want er waren nog vele gevaren. Denk aan de slang die de boom der kennis bewaakte. In de nieuwe bijbel wordt er ook gesproken van een zwijn. Al met al is de Tardema hiervoor, de diepe slaap, als het Pniël van het paradijs. Adam moest tot haar gaan en met haar worstelen, opdat zijn ideeën gezuiverd zouden worden en zouden rijpen.

Nu, geliefden, dit is een wonderbaar geheimenis. Adam moest alles achterlaten om de Tardema binnen te gaan. Hij mocht zich aan niets meer vasthouden, en zo kon hij de paradijselijke slaap in, om dieper te gaan. Zo zou het vlees, zonde en onwetendheid, gedood worden, opdat hij zou opstaan tot een nieuw leven en de werken des Heeren doen, uitgebeeld door de natuurvrouw.

Hij kreeg een boog, een wapen, en dat viel eerst hemzelf aan. Eerst werd hijzelf door de boog gezuiverd. Onreinen mogen niet bij de boog komen. Eerst werd hijzelf door zijn strijdmes besneden. Het oordeel des Heeren begint bij jezelf. De oordelen des Heeren zijn goed en waarachtig, en boven alles te begeren.

Laat je vooroordelen varen als je tot deze boog komt. Laat alles achter om tot deze boog te gaan en het boogschieten te leren. Dit was ook het teken wat aan Noach werd gegeven na de zondvloed. Vaak wordt er gesproken van een regenboog, maar in de grondtekst is het ook een boog van een boogschutter. Dit is het verbond tussen God en mens, waarin de mens de opdracht heeft gekregen om de zonde en leugen af te leggen, en de gerechtigheid en de kennis aan te doen. Daartoe is het pad door de wildernis. De mens moet hiervoor de vleespotten van de zelfzucht afleggen. Het is moeilijk. Het is niet makkelijk. Velen klaagden tot Mozes. ‘Waarom heb je ons uitgeleid ? Hier is niet genoeg te eten, niet genoeg te drinken.’ Maar zij moesten hun bronnen in de Heere vinden, het leven aan de aarde ontworstelen. Alles zou gaan door de geestelijke oorlog en de geestelijke jacht. Niets kwam vanzelf.

Worstelen wij nog met de Heere en met onszelf, of maken wij ons eigen beelden ? Och, bedrieg uzelf toch niet. Er is alleen leven in de Tardema. Zo begon uiteindelijk de schepping, en dat is iets wat de in wezen ongeboren mens nog moet leren. Wat er om ons heen is gebouwd is nog niet per definitie de waarheid, maar veelal de vijanden die ons hebben omringd en die wij nog moeten verslaan, moeten ontmaskeren en doorgronden, opdat gif tot medicijn wordt. Dat is de uitdaging. Och, wijst toch niet af degene die u heden ten dage roept.

____

1e Jaargang, nummer 7, 16 januari 2025

DE NIEUWE DOLEANTIE

Blad van het Instituut voor Calvinistische Studiën, zusterblad van de bladen Refo Tijd en Geestelijke Opvoeding.

In dit nummer : Een stukje Nederlandse geschiedenis, de school van Pniël, en de gelijkenis van de vrouwen en de honingboom, en Gelijkenis van de grote brede rivier

---

EEN STUKJE NEDERLANDSE GESCHIEDENIS

In 1816 werd onze geliefde moederkerk onderworpen aan het wereldse en moderne gezag van koning Willem I. Andersdenkenden werden vervolgd. Natuurlijk ging onze geliefde moederkerk ondergronds, alhoewel verschillenden de gevangenis inmoesten. Je kon niet zomaar vrij prediken.
Aan het einde van de jaren 1800, toen het weer wat veiliger was en meer godsdienstvrijheid probeerde Abraham Kuyper de geliefde moederkerk te herstellen. Het was een grote uittocht uit de koningskerk. Er waren wel meerdere van zulke uittochten geweest, zoals in 1834 en 1841.
Kuyper's uittocht werd de doleantie genoemd, en het was een grote beweging, een grote exodus.
Begin jaren 1900 werd Abraham Kuyper president van Nederland.
Het was een opmerkelijke man, zeer geliefd, kon mooi over de natuur prediken, in verband met de boodschap van God. Ook gingen er wat dingen mis in zijn kerk, en waren ze er nog lang niet.
Daarover spreken wij ook in ons onderwijs. Uiteindelijk moeten we niet geleid worden door kerkbestuur, maar door Gods bestuur, en zo was er dan in 1944 een hele grote uittocht nog uit de Kuyper kerk, de beweging van Klaas Schilder, want die wilde niet teveel afhangen van allerlei kerkelijke besluiten, maar God's besluiten. Natuurlijk werd dat ook weer een eigen kerk, de vrijgemaakten, die vervolgens ook weer afsplitsten in 1967, waar ik in opgroeide. Een stukje Nederlandse kerkgeschiedenis. Er werd ook weer veel afgedwaald van juist heel belangrijke zaken, en nog steeds waren ze er nog niet.

Over deze dingen spreken wij vaak. Het is onze vaderlandse geschiedenis. Hier liggen onze wortels. Wij mogen het verdiepen en zuiveren, en omdat Kuyper zo'n belangrijke oudvader is van Nederland en het Nederlandse kerkwezen, maar toch nog had te maken met de tijdgeest, met de tekortkomingen van de vorige eeuwen, moeten we opgaan tot de verdere doleantie, oftewel de nieuwe doleantie. Oude en nieuwe bijbel komen hier tezamen en leggen elkaar verder uit.

DE SCHOOL VAN PNIËL

Ik bezocht eens als kind mijn grootouders die in een andere plaats woonden. Ze hadden een blad over het paradijs. Ik kon het me nog goed herinneren, de plaatjes, prachtige natuur van het paradijs. Het maakte grote indruk op me als kind.

De verdere schepping gebeurde door de slaap van Adam, zoals de schepping, of liever gezegd de openbaring, van Eva. Eva was een beeld van het beloofde land, maar Adam moest eerst nog de lagere Eva ontmaskeren en overwinnen. Hij moest met Eva worstelen, als op Pniël, in de diepe slaap, ook we de Tardemah genoemd, in het hebreeuws. Ook moest hij zijn lagere zelf overwinnen. Eva zou hem daarvoor doorboren, zijn herinnering, zodat hij tot de oervergetelheid zou komen en de oerherinnering. De nieuwe bijbel spreekt uitvoerig over dit geheimenis.

Hoe komen wij tot de diepe slaap, de tardema ? Anderlech 1:55 is hier heel duidelijk in :

‘De vrucht van de honger is het lijden, en de slaap, om zo door de diepe slaap tot de geestelijke wereld te komen.’

Wij moeten ons dus afzonderen en minderen, en het lijden aanvaarden, want het brengt zo de geestelijke diepe slaap die we nodig hebben, de tardema. Alleen door het kruis, door het geestelijke visnet, zullen wij de tardema binnengaan. Adam moest zijn rib opofferen, wat een beeld is van het oude leven afleggen en te gaan tot het geestelijke Woord, waarvan de rib ook een beeld is, en waarin Eva geopenbaard zou zijn. Eva zou zijn leidsraad zijn, zijn hulp, maar hij moest daarvoor de lagere Eva afdoen, zijn eigen ego. Het is de worsteling met een slang, en met een zwijn. Het is een vreselijke strijd.

Niemand zegt dat het gemakkelijk is. We willen ook niet het gemakkelijke, maar de uitdaging. We willen de volle prijs betalen, we willen verder trekken, en niet zomaar gelukkig gaan lopen zijn en doen, terwijl er nog zoveel werk te doen is. We willen de Heere helpen.

Calvijn stelde dat we de

wederoprichting van de kerk van binnen moeten zoeken, in tegenstelling tot de farizeeërs die naar een aards en vergankelijk rijk zochten. (Verkl. Lukas 17:20)

Diep in de tardema, de slaap des Heeren, moeten wij komen tot het Pniël. Het is van belang dat we komen tot de school van Pniël, tot de wetenschap van het geestelijke worstelen, de wetenschap van het toetsen. Het vlees zal namelijk alles op alles zetten om ons in het toetsen proberen te verleiden het halfgebakken te doen, om ons zo te misleiden. Weest daarom waakzaam en nuchter en laat u scholen door de Heere. U moet geschoold worden in het worstelen met uzelf, het worstelen met de Heere, en het worstelen met het kwaad. Ook is dat een worsteling met het leven. Zo moet u uzelf ontworstelen van het vlees en worstelen om bij de Heere in te gaan.

In veel kerken wordt er gepredikt dat het niet te verdienen is, opdat niemand roeme, maar dit is slechts een deelwaarheid. De mens mag het zeker niet verdienen door de vleselijke werken, maar moet leren wandelen in de hogere werken. De genade is een hoger loon in de leer van Calvijn, een ander soort loon, die niet zomaar voor het grijpen ligt in de leer van Calvijn, en waar hij maar heel subtiel over spreekt, als een geheimenis des Heeren. Wij moeten door het oog van de naald, door de enge poort, om ook maar enige aanspraak te hebben op het hemelse loon. Wij uit is op het loon der mensen heeft zijn loon al.

Laat u niet bedriegen door het luie vlees dat het niet verdiend mag worden, want dat zijn smoesjes. Het heeft het gehele volk in verlamming en overafhankelijkheid gebracht. Het heeft de hemelse economie verwoest, en misdadigers komen zo met van alles weg, door het toverwoord ‘genade’ en ‘geloof’, en ‘niet door werken, opdat niemand roeme’. Wij mogen ook niet in het vlees roemen, maar wij roemen in het kruis. De sleutel tot het wel of niet verdienen ligt in de leer van Calvijn in de leiding des Heeren. Men wordt dus niet zomaar beloond voor werken, maar alleen als men door de Heere geleid wordt. Die leiding kan alleen ontstaan door het onder ogen komen van de vleselijke doodstaat van de mens, en daaraan af te sterven opdat er nieuw leven komt. Dat zijn de belangrijkste stukken in de leer van Calvijn.

DE GELIJKENIS VAN DE VROUWEN EN DE HONINGBOOM

Twee vrouwen maakten een lange tocht tot een honingboom.
Er was een man die de honingboom bewaakte,
die hen geen doorgang wilde geven.
Er ontstond een worsteling, maar de man wilde niet opgeven.
En er kwam een derde vrouw bij, en de man moest vluchten.
Maar de vrouwen riepen de man terug.
‘Neem jouw deel van de honingboom,’ sprak één van de vrouwen.
De man nam van de honing en ging zijn weg.
In de nacht kwam de man terug met vele andere mannen,
maar zij konden niets tegen de drie vrouwen beginnen.
Weer sprak één van de vrouwen dat ze hun deel van de honingboom
konden nemen, en de mannen namen van de honing.
De nacht daarop kwamen de mannen terug met nog meer mannen,
en weer ontstond er een worsteling,
maar zij konden niets tegen de
drie vrouwen beginnen.
Weer namen zij een deel van de honing en gingen weg.
De nacht erop kwamen er vele duizenden mannen,
maar de honingboom en de vrouwen waren nergens te vinden.
En zo zal het koninkrijk der hemelen zijn.

De mens der zonde zal niet regeren.

GELIJKENIS VAN DE GROTE BREDE RIVIER

En de hemelse moeder zei tot haar zoon : Ga over de grote brede rivier totdat gij een eiland vindt, en zondert uzelf daar af, en probeer daar te leven, het woord des hemels onderzoekende. En als er iemand tot het eiland komt, trekt dan verder en ga tot het volgende eiland, en doe daar hetzelfde. Leer het woord des hemels in afzondering daar te leven. En als er dan weer iemand komt tot het eiland, trek dan weer verder, en ga tot het volgend eiland, en doe daar hetzelfde. En trek voort van eiland tot eiland totdat gij aan de overkant bent gekomen van de grote brede rivier. Daar zult gij een vrouw vinden, maar gij zult haar niet aanraken, en gij zult verder trekken, de wildernis in. En in diepe wildernis zult gij een andere vrouw vinden, en zij zal u niet laten gaan, en zij zal twistziek zijn en met u strijden. Houdt vol tot het einde, opdat u het woord des Heeren zult vinden dat verborgen is, wat nog nooit aan een mens was getoond. En onderwijs haar in grote liefde wat de Heere u heeft vertoond, en ga terug tot de eilanden om hetzelfde te doen, om hen die daar zijn te onderwijzen. En de vrouw zal u volgen op de voet en u tot een hulp zijn. Zo zal het koninkrijk der hemelen zijn.

1e Jaargang, nummer 8, 21 januari 2025

DE NIEUWE DOLEANTIE

Blad van het Instituut voor Calvinistische Studiën, zusterblad van de bladen Refo Tijd en Geestelijke Opvoeding.

In dit nummer : Levensprincipes van het paradijs, Tocht tot en door het paradijs, en Briefwisseling in de nieuwe doleantie in het Rodenbergs-Nederlands

---

LEVENSPRINCIPES VAN HET PARADIJS

Ik had een droom dat ik in een rijtjeshuis woonde. De huizen hadden ook deuren tussen elkaar, zodat je van het ene naar het andere huis kon. Aan de linkerkant woonden de Indonesische buren, en aan de rechterkant woonde een meisje waar ik soms zorg voor droeg vanwege haar moeilijke verleden. Het zusje en een nichtje waren bij mij in huis, en ik zat achter de computer en had contact met het buurmeisje die haar nieuwe haar liet zien. Het leek alsof ze het wit had geverfd, maar toen schoof ze het wat en leek het dat het een soort witte strikjes waren. Het ging niet zo goed met haar, ze zei niet veel, en toen zei ik : ‘Kom maar even hier, dan krijg je een knuffel.’ Ze zou dus komen door de deur tussen onze huizen in. Ze kwam al heel snel, en ik zei dat ze even bij de andere meisjes kon gaan zitten, want ik was nog even op zoek naar mijn huisjasje. Ik had ook net mijn sportschoenen aangedaan. Ik kon mijn huisjasje niet vinden, dus toen ging ik door de deur aan de andere kant naar de andere buren om te kijken of het daar nog lag, want daar was ik net geweest, maar er hing een ander huisjasje met een capuchon, maar die was van de buurvrouw, en die wilde ik ook niet aantrekken. Er lag een grote kaart van een zogenaamde aardappelmeter, waarop informatie stond over aardappels, hoeveel je er per dag van kon eten. Mijn opa woonde ook in de buurt, en die was lid van een krant genaamd ‘De Aardappel’. Naast de hoofdtitel was altijd een plaatje van een groene aardappel. Er stonden ook Duitse artikels in. In mijn huis ving ik ook een Afrikaanse vrouw op. Haar man wilde niets meer van haar weten en ze wist niet waarom. Natuurlijk heeft deze droom een diepere betekenis. Het was een natuurplaats. Het was mooi weer. Het was alsof ik in het paradijs was aangekomen, alhoewel sommige dingen nog niet soepel liepen. Ik was dingen kwijt. Mensen liepen nog met trauma’s, en ik probeerde ze te helpen. Natuurlijk als je tot het paradijs gaat wil dat niet zeggen dat alle problemen ineens wonderbaarlijk voorbij zijn. Het is nog steeds oorlog. Het blad ‘De Aardappel’ was voor moestuinierders en landbouwers. Mijn opa had ook land wat hij verbouwde. Het gaat over het werken in de grond, werken met de natuurprincipes, om de diepere levensbronnen aan de aarde en jezelf te ontworstelen, waar Kuyper over sprak in zijn boekje ‘The Practise of Godliness’, p. 29, en waar de nieuwe bijbel ook over gaat. Dat moeten we opdiepen en ons daarin aan de levensprincipes houden.

De nieuwe bijbel beschrijft de tocht van Adam door de tardema, de diepe slaap des Heeren, waardoor de schepping tot stand komt, en waarin Adam zich allerlei vaardigheden aanleert. Ook de eerdere Adam ging hier doorheen. We zien dit ook in de grondteksten van de oude bijbel. De herinnering (man) werd doorboort (besneden) door de eerdere Eva, en zo kwam Adam tot de geestelijke vergetelheid, tot Witi, als de weg tot het geestelijke geheugen. Dat is ook het overzwemmen van de rivier der vergetelheid, de Lethe, om tot nieuw land te komen. Zo begon overigens mijn droom. Ik zou hier niet gekomen zijn zonder de tardema en het overzwemmen van de Lethe.

TOCHT TOT EN DOOR HET PARADIJS

‘De gehechtheid aan aardse kennis moet verbroken worden, en herinnerings-zucht, die een mens tegenhoudt om de leegte binnen te gaan.’
Behemma 27:11

Wij moeten niet herinneren vanuit het vlees. Er is ook een vleselijk, zondig geheugen, wat besneden moet worden. Het is een gevecht tegen het valse, oude geheugen, wat afgelegd moet worden. We mogen mensen niet kennen naar het vlees, en zo ook niet beoordelen naar het vlees, maar alleen maar naar het geestelijke. Dat is een heel gevecht. De oude machten van het geheugen zullen niet zomaar willen loslaten.

We zijn opgeslokt door het beest van de vleselijke herinneringen. Kuyper stelde in zijn klassieker ‘The Practise of Godliness’ dat God de mens uit het paradijs dreef en dat de wereld in vijandschap zou zijn tegen hem. Hij stelt dat er maar weinig vrede en harmonie is op deze rusteloze wereld. Het zou doornen en distels voortbrengen, waar eerst nog het fruit in overvloed groeide. Kuyper stelde dat alleen als de mens het hardst zou

werken, dan zou de mens tot het beste komen, maar uiteindelijk zou de natuur de mens overwinnen. De natuur zou de mens terugnemen. De natuur is mooi, maar verwoestend. Ze is verschrikkelijk. Kuyper stelde dat de natuur tegenwerkt bij de geboorte van ieder kind, en zo is iedere vrouw in grote pijn bij de geboorte, in groot zwoegen. Het voedsel van de mens wordt aangetast en weggetrokken door insecten en ander ongedierte, en gevaarlijke roofbeesten nemen een deel van de mensheid weg, telkens weer, stelt Kuyper. Zowel liefde als haat doet lijden, en mensen geven elkaar hun lijden en nemen het van elkaar, en ook dat roeit de mensheid uit, stelt Kuyper. We kunnen niet met en niet zonder elkaar. We hebben elkaar ook nodig voor onderhandelingen. (p. 13-14)

Kuyper beschildert de tragiek van het leven na de zondeval. De natuur brengt doornen en distels voort en onthoudt de mens de vrucht. De mens moet worstelen voor zijn dagelijks brood, stelt Kuyper. En die strijd zal de mens nooit winnen, want de mens raakt steeds meer vermoeid en verzwakt, en uiteindelijk is de natuur overwinnaar en brengt de mens terug tot stof. (p. 28)

De nieuwe bijbel gaat hier ook over. De mens zal de slaap des Heeren moeten ingaan, de tardema, en zo komen tot de rivier der vergetelheid, tot besnijdenis van het geheugen, tot doorboring, opdat de mens verder kan. Hier kan de herinnering aan het goede terugkomen. (Ewa 29:54)

Zelfs daar zal het aardse blijven trekken, en daarom moet de mens dieper de Lethe in, de rivier van de vergetelheid. (Odenlech 26:50) Er zijn slangen in de rivier de Lethe, en daarom moeten we op zoek naar het touw des Heeren wat ons wil leiden. (Odenlech 26:71)

Lethe wordt ook de eerste Eva genoemd (Duizen 36:2) Er zijn dus eerdere scheppingen geweest waarin onze bronnen liggen en waarnaar we dienen terug te gaan. De mens is ergens vastgeraakt en staart zich blind op latere scheppingen, en doet zo aan symptoombestrijding, wat de marktgeest is, Mercurius. Het is een complot tegen de mens gesmeed. De mens doet hier zelf ook aan mee. Daarom is de natuur tegen de mens, de vijand van de mens. Dat is het uitgangspunt. De natuur zoekt de mens te doden. Daar kom je niet zomaar overheen. Daar is wel een pad voor, het smalle pad, met de enge poort, ook door de natuur gegeven. Het is dus heel dubbel. De oude mens moet sterven, en de nieuwe mens moet opstaan.

Ergens kruist de rivier van de weeklachten met de rivier der vergetelheid, Lethe, en ergens kruist de Lethe met de Enoe, de rivier der oerherinnering, opdat het goede wordt herinnerd. (Behemma 27 ; Ewa 29:54)

Dat is de oproep, oh volk. Trekt voort, want de zonde jaagt op u. (Buli 1:9)

Over de Lethe, de rivier van vergetelheid, moeten we tot het land van vergetelheid gaan, genaamd Witi in de nieuwe bijbel. Witi is de paradijselijke waarde die opgebouwd dient te worden. De mens moet geheel loskomen van de valse waanwaarde, de overwaarde. De mens heeft namelijk meer genomen dan hij verdiende. De mens is tot rover geworden en heeft de hemelse heerlijkheden geplunderd en verdraaid, maar zal hiermee niet ver komen. Daarom is de natuur tegen de mens. Daarom beschouwt de natuur de mens als vijand, en moet de mens nog geboren worden. De natuur zal de mens terugnemen tot de baarmoeder, tot stof, en dan pas zal de daadwerkelijke schepping komen.

De nieuwe bijbel beschrijft de Witi waarde in het paradijs als de waarde van het loslaten tot vergetelheid. Zonder het minderen kan de mens niet tot de Lethe komen, laat staan tot Witi. Eerst zal men dus tot de slaap des Heeren moeten gaan, tot de tardema, zoals Adam, en Adam ging ook tot Witi. Die tocht wordt in de nieuwe bijbel uitvoerig beschreven. Het spoor tot Witi loopt door de bron van Betelgeuse-Noord, een gebied van woestijnen en ijswoestijnen, waar de markten van de farizeeërs zijn. Om tot de bron te komen moet men eerst langs de valstrikken van het witte farizeïsme heen. Als men uiteindelijk in Witi is gekomen is daar een grote hemelse ladder. (Werktuigen 1)

Betelgeuse is de bron van Orion, de opening van het paradijs, waar de nieuwe bijbel veel over spreekt. (Werktuigen 2:15)

De troonboeken van het vlees zijn ook in de dieptes van Betelgeuze, dus de mens ontkomt er niet aan. Het houdt de vrouwen gesluierd, als wachters van de kennis. (II Duizen 30:18)

De nieuwe bijbel noemt Betelgeuze als belangrijk voor de voortgang van het profetische rijk. (Kamba 12:25)

Betelgeuze is de leidende ster van Orion. (Kamba 21:2)

Orion wordt beschreven als de poortwachter van het paradijs, rijdende op het beest Betelgeuze. (Duizen 20:53)

Uiteindelijk is Behemma, het eerste boek en het Genesis van de nieuwe bijbel, van het boek des levens, ook een gebied in Betelgeuze. Het is een continent. (Duizen 21:2) Betelgeuze had ook een heleboel paradijsteksten die later werden verdraaid en misvertaald. Dat was voor de oprichting van het valse woord. Daarover is de strijd. De mens moet terugkeren tot het ware Woord des Heeren. Het valse woord moet ontmaskerd worden. Men heeft alles vervlakt en versimpeld. Velen zien door de bomen het bos niet meer. Men heeft menselijke overleveringen en tradities lopen toevoegen, allemaal voor de markt.

In Betelgeuse ligt ook het Septus geheimenis verborgen, van de valse vrucht, de giftige vrucht van het paradijs waardoor de mensheid viel. Dat geheimenis moet opgeklaard worden, opdat er verlossing is voor de mens. Het gaat niet zonder slag of stoot, niet zonder studie en onderzoek. Het mag niet versimpelt worden, want het is iets heel ingewikkelds, waar de aardse spiegelwerelden ook op wijzen. Het aardse is een voorhangsel van het geestelijke, een gelijkenis.

Uiteindelijk moeten we komen tot Moeder Betelgeuze, die door haar netten de uitverkorenen opvist. (II Behemma 11:24)

Eerst moeten we Betelgeuse West binnengaan. Tussen het Oosten en het Zuiden ligt een enorme zee die ook het Westen van het Oosten gescheiden houdt. De nieuwe bijbel spreekt over dronken ruezen die aan de westkust lopen die eerst verslagen dienen te worden. Zij worden bestuurd door fluisterende zeemonsters. Het is een orde die de Uvuur heet, aan de westkust van Betelgeuse. We moeten zijn als David, veelal Ahn genoemd in de nieuwe bijbel, die tegen Goliath strijdt. Dit staat voor het gaan van de aardse betekenis tot de geestelijke betekenis. (Werktuigen 1)

De nieuwe bijbel stelt dat de aarde en Orion in elkaar verwoven zijn, dus ook de poort van het paradijs. (Werktuigen 2:15)

Uiteindelijk worden wij tot de aarde teruggezonden als zendelingen als we in deze dingen zijn ingewijd, de kennis van de geestelijke vergetelheid, van Witi. (Werktuigen 3:20)

Door tot de diepte van de tentendienst te gaan, de dienst van de Kehatieten, komen we dieper in Betelgeuse West om tot deze dingen voorbereid te worden. (Werktuigen 4:15)

De kerkvader Augustinus wordt in dat opzicht genoemd. Hij mengde de stad met de wildernis om zo de stad te kunnen overwinnen. Hij was een menger, en kwam zo op het pad van de wildernis, tot de wildernis van Betelgeuse West. Dit pad liep door tot het Oan gebied, van de geestelijke slaap, van de paradijselijke slaap, de tardema. (Werktuigen 4:27)

Dit was ook door het aanpakken van al te letterlijke en eenzijdige beelden over de hel. (4:28-38)

Als we in het Betelgeuse paradijs zijn gekomen, in Oan, is de Witi een fragmentarisch leven, wat druppelt, en wat gebaseerd is op variatie. (4:41-43)

Hiervoor moeten we uiteindelijk tot de diepere Afrikaanse bron van Betelgeuse gaan. (III Werktuigen 5:3) Hiervoor ontkomen we niet aan Israel en Egypte, die we ook moeten verdiepen, want die zijn juist de brug tot Afrika.

BRIEFWISSELING IN DE NIEUWE DOLEANTIE IN HET RODENBERGS-NEDERLANDS

Het Rodenbergs-Nederlands is een latere vorm van het Nederduits, ook wel pastoraal Nederlands genoemd. Het gebruikt soms een andere grammatica en andere spellingen, en er wordt bijvoorbeeld niet aan de d/t-regel gehouden. Een van de vaderen van het Rodenbergs-Nederlands was de predikant Lambertus Ledeboer, die ook de vader is van de gereformeerde gemeenten, de oud gereformeerde gemeenten, en de gereformeerde gemeenten in Nederland en soortgelijke stromingen binnen bevindelijk-gereformeerd Nederland. Deze brief in de nieuwe doleantie is in Rodenbergs-Nederlands dialect geschreven. Ook typeert het zich soms door eigennamen of topografische namen niet met een hoofdletter te laten beginnen. Ook beginnen zinnen niet altijd met een hoofdletter in het Rodenbergs-Nederlands. Vaak ook weer wel. Ledeboer was een profeet en wilde profetisch leven en spreken, en profetisch omgaan met taal, opdat de gevoelswaarden van de boodschap niet verloren zouden gaan. Hij hield ook daarom vast aan oudere vormen van Nederlands en Nederduits. Hij was op zijn hoede met modernisering en riep de mens op om terug te gaan, omdat belangrijke fundamenten achterwege waren gelaten. Veel van onze andere artikelen zijn ook in licht Rodenbergs-Nederlands geschreven, maar als wij met elkaar spreken, dan spreken wij zwaar Rodenbergs-Nederlands, wat dus gewoon een latere vorm van Nederduits is, of pastoraal Nederduits.

Er kwam een eeuwig evangelie, mooi en aanvullend. Maar het eeuwig evangelie waren dus nog maar brokstukken van voortgaande openbaring, dus het hele oude gedeelte waren dan traptreden naar wat er zou gaan komen : de nieuwe bijbel. Het zat er ingewoven, gedeeltelijk, dus als je de nieuwe bijbel leest dan zijn sommige dingen dus ook herkenbaar van vroeger. Er was een soort prototype van de nieuwe en definitieve versie van de bijbel, de rv-bijbel dus. Dat maakt dat wat daar dan omheen ligt, achtergrondgeschriften, bijgeschriften, apocrieven zijn van de nieuwe rv-bijbel. Nu, dat is dus ontzettend diep gegaan allemaal.

We hebben een onderwijsplicht, en deelplicht, als kerkhervormers, als profeten, dus een soort van kerkouderlijke instincten.

Er zijn dingen die ik niet opschrijf, of nog niet heb opgeschreven, dingen die bijvoorbeeld of heel sterk in me aanwezig zijn, en maar door en door blijven groeien, of dingen die aan het afzwakken zijn en waarvan ik denk : 'als ik dit nu niet op ga schrijven ga ik het misschien vergeten'. Soms moet ik juist

ook weer dingen vergeten omdat het zogezegd 'zaad' is, tijdelijke voorhangsels, en ik ben ook veel bezig met de Lethe, de rivier van vergetelheid, dus we moeten ook weer een heleboel loslaten, om diepere herinneringen, oerherinneringen te krijgen. Er is dus oppassen geblazen met bepaalde vormen van herinneringszucht en onthoudzucht, want er is een heleboel kennis die we ook weer moeten verliezen, opdat we tot hogere kennis komen, dus we moeten komen tot de bronkennis en dar oude kennis voor inleveren in de zin dat het verdiept wordt, andere termen ervoor komen, en dat het in een hoger plaatje gaat komen, dus de kennis vervormd zich dan tot hogere vormen. Vaak komt kennis in een bepaalde taal, als beginfase, prototype van iets, en moet het nog doorvertaald of terugvertaald worden tot een hogere of gewoon andere taal.

Dan zijn er dingen die ik dan wel opschrijf maar die ik (nog) niet hoef te publiceren, met de vraag of het ooit gepubliceerd moet worden, of dat het alleen maar voor mezelf is of een heel klein groepje. Dat is een gigantisch archief met allerlei schriften en dagboeken enz. Dat is dan het archief.

En dan is het nog de vraag hoe of wat, en waar, en voor welke mensen en in welk tijdbestek. Ik heb ook wel eens dingen weer teruggehaald. Dus het gaat dan eigenlijk om de bedelingen, de seizoenen, hierin.

Nu, zoals je weet is de christelijke kern onzettend behoudend, en gaan ze rustig door met kerkje spelen, en velen zijn tegen voortgaande openbaring. Anderen zullen er meer open voor staan, al dan niet gematigd. Punt is dus : de oude bijbel is losgemaakt van de grondteksten. Ze vertalen het veelal vanuit het Grieks, maar het Grieks is dan sluimergrieks, varkensgrieks, dus populair gemaakt grieks van de moderne interlinears. In mijn studie ben ik dus teruggegaan naar de oudere Griekse interlinears, toen ze er nog niet in waren wezen snijden, dus dan kom je voor een veel groter spectra te staan, veel meer betekenissen, en dan gaat er een wereld voor je open. Dus mensen in het westen worden moedwillig voor de gek gehouden, en het gebeurt dus door gebrek aan geschiedenis-onderzoek, en daarin onstaat zelfverzekerdheid en zelfgenoegzaamheid. Dus al die stijve nekken hier in Nederland is geen betweterigheid op zich, maar het is een geest van gebrek aan studie. Het volk is ten gronde gegaan door gebrek aan kennis. Plus het feit dat vroeger de Joden helemaal niet zo verzot op Grieks waren, omdat het een heidense taal was, en afgodisch, en het stond gelijk aan het eten van zwijnenvlees, waar Josephus ook op wees. Jezus en de discipelen spraken hoofdzakelijk Aramees, en in het oorspronkelijke Aramees wat ik gestudeerd heb op dezelfde manier, dus NIET de populaire interlinears, MAAR de oudere woordenboeken, krijgt het zijn oorspronkelijke betekenis weer terug.

Dat is dus ook een onderwerp in de nieuwe bijbel, dat het op die manier wordt teruggeleid, en waar de oudvaders van de nederduits gereformeerde kerk al toe opriepen, die waren ook nog niet zo star veelal als nu. Ik heb dus ook de geschiedenis van de nederduits gereformeerde kerk bestudeerd, en het bleek dat er grofweg in de tijd van Alva dan verschil was tussen noord en zuid, dus noord nederland was rekkelijk (zoals wij zijn, open voor andere stromingen), en zuid was meer het starre, 'de preciezen' heetten deze. Willem van Oranje moest noodgedwongen met calvinisten samenwerken voor de bevrijding, terwijl hij eigenlijk luthers was, maar werd uiteindelijk steeds meer calvinistisch in de rekkelijke vorm en probeerde dus bruggen te slaan tussen de verschillende gereformeerde stromingen, want hij was voor godsdienstvrijheid. Ze moesten dus vluchten naar Duitsland, want er was veel vervolging, dus ze gingen naar Emden, Wezel, Rodenberg enz., en daar moesten ze tot een bepaald gereformeerd 'amalgaam' komen, dus mengsel, anders zouden ze nooit de Spanjaarden kunnen verslaan. Moet je nagaan dat de ene gereformeerde zou moeten buigen voor de ander in broederschap, dus dat ging niet altijd. Die vochten ook onderling. Luthersen tegen calvinisten, en ook calvinisten onderling, en dat Willem van Oranje dan telkens riep : 'Stop, stop, werk nu met elkaar samen, anders gaat het verzet eraan en maken we de kerk ten schande, en gaat Nederland eraan.' En er is nu precies hetzelfde gaande, we leven nog steeds zogezegd in de tachtigjarige oorlog, dus de geuzen moeten komen.

Dus even te bedenken dat Aramees en Hebreeuws het Egyptisch als moedertaal hebben, en het Egyptisch is opgebouwd uit veel oudere Afrikaanse talen, dus voortkomt vanuit dieper Afrika, vanuit het Zuiden en het Westen van Afrika, dan hebben we een hele reis terug te maken, die dus beschreven wordt in de nieuwe bijbel, als één van de vele onderwerpen.

Check dit tabelletje maar even :

'Jezus en discipelen en apostelen spraken hoofdzakelijk Aramees, dus dat moet beschouwd worden als de eerste brontaal van het NT, terwijl Grieks de tweede is. Het NT kan alleen begrepen worden in de Aramese taal, omdat het de eerste brontaal is. Deze brontaal heeft Egyptische wortels, en daardoor wordt het Aramees duidelijker en begrijpelijker in de Egyptische taal. Zonder de Egyptologie blijft de oude bijbel dus een half gesloten boek, en zonder de Aramese brontaal, als je alleen maar het Grieks hebt, dan blijft de bijbel voor 3/4 gesloten, en als je de bijbel alleen maar leest in de Nederlandse vertaling, dan blijft de bijbel voor 9/10 gesloten. Het is maar dat u het weet. Het is daarom belangrijk het Aramees te kennen, anders mist men het doel van de oude bijbel.

Als je de Egyptische taal kent, de Egyptische wortels van de oude bijbel, de Egyptologie, dan ben je er nog niet, want dan is de bijbel slechts voor 3/4 open, dus als je echt wil weten wat er nu in de bijbel staat, en wat ermee wordt bedoeld, dan moet je bij de talen van de voortijden zijn, en de talen van Orion. Dan zal het boek geheel opengaan, en alles ontzegeld worden.’

Daar komt dus nog bij dat het Egyptisch alleen maar te verklaren is in de oudere, diepere Afrikaanse talen, en die leiden dus terug tot de amazone voortijdse talen en tot de orionse brontalen, waar dus de nieuwe bijbel deels over gaat, als één van de vele onderwerpen.

In de tijd van de tachtigjarige wereldoorlog was er dus ook het gezegde : liever turks dan paaps (liever islamitisch dan pauselijk), en werkten ze met de islamieten samen tegen het katholieke spaanse rijk, dus er was een soort van islamo-reformatie. Vandaar dat de nieuwe bijbel dan ook weer zo nu en dan islamitische termen gebruikt, en dat dus ook weer terugherleid tot oudere bronnen, dus het ezau en ismael geheimenis in de grondteksten. Maar in ieder geval sluit de nieuwe bijbel dus aan op de oude bijbel, wordt de oude bijbel uitgewerkt en de missing links worden aangevuld, waarover ik het al gehad had.

Dus nu we die volkomen brug hebben kunnen de steigers meer op de achtergrond.

Er is duidelijk een indeling met onderscheid tussen de aprocrieven/ bijgeschriften/achtergrondgeschriften van de nieuwe bijbel EN de nieuwe bijbel zelf dan, de nieuwe versie, EN de exegesis/ commentaren op zowel de oude als de nieuwe bijbel.

We zijn aan een nieuw project begonnen om dieper die gereformeerde brug te leggen, want een heleboel mensen zijn zo gereformeerd dat ze eigenlijk gedeformeerd zijn en moeilijk aansluiting kunnen vinden.

Het nieuwe project was er dus voor om de reformatie te verdiepen. Calvijn was een theocraat, en een ZEER GEVAARLIJKE ook, maar eerlijkheidshalve hebben ze hem dus ook zwaar gemoderniseerd en ingekort. Er is dus het verschil tussen de Institutie en zijn commentaren, want in zijn commentaren verzacht hij het allemaal en draait hij het ook allemaal om, terwijl veel calvinisten eigenlijk alleen maar de Institutie kennen, een heel gevaarlijk boek, en vaak kennen calvinisten niet eens de Institutie, maar alleen maar TULIP, wat een heel slap aftreksel is van zijn leer. Ik ben dus al heel lang geleden Calvijn echt gaan bestuderen, dus zijn gehele werk, met name de commentaren, en heb gezien hoe belangrijk het is, voor het herstel van de kerk. Het lijkt wel alsof ze dat spul gewoon achterhouden.

Het brengt wat missing links terug, dus laat ook de goede kant van de reformatie zien. Het gaat ook helemaal terug tot Johannes Hus, die de voorloper van de reformatie was, en dat was een armoedsbeweging, en die begon eigenlijk al in de katholieke kerk met de kloosterordes, dus er waren al eerdere katholieke reformaties geweest van terug naar de wildernis en naar de soberheidsbeginselen etc. en die waren voorloper van de 1500se reformatie, wat in beginsel een strijd was tegen het materialisme, maar wat al snel gedeformeerd raakte door genadeleer en geloofsleer. Die worden door Calvijn in principe, in tegenstelling tot zijn kortaffe Institutie, geheel de pan ingehakt. Dus ook al was Calvijn een gevaarlijk type, dat was Mohammed ook, en die brachten toch hele belangrijke openbaringen voor het volk. Maar Calvijn draagt dus belangrijke sleutels, zoals de afscheiding van de koningskerk in de jaren 1800 ook voort was gekomen vanuit diepere bestudering van het werk van Calvijn, en ja, dan kun je een steeds meer reformerende lijn erin ontdekken, en een steeds meer deformerende lijn, en dan moet je dus op de reformerende lijn blijven, dus van reformatie tot reformatie.

Er is dus een nieuwe stroom van boeken en tijdschriften over kerkgeschiedenis en exegese, in de dubbel theologie, dus wat zowel de oude als de nieuwe bijbel bespreekt.

De taak van het nieuwe project is dus het herstel van de moederkerk van nederland, die in de jaren 1570 ontstond, de nederduits gereformeerde kerk, dus die loopt helemaal terug tot de grondteksten. Dus ik groeide dan op in de nederlands gereformeerde kerk, die ontzettend was afgeweken en gedeformeerd was geraakt, als afsplitsing van een afsplitsing van een afsplitsing, van de bron van de moederkerk : dus :

1570 - nederduits gereformeerde (vluchtelingen)kerk (ontstond in duitsland, en ging toen ook naar nederland), ontstaan in rodenberg-emden en omliggende gebieden (wordt allemaal wel uitvoerig besproken in het 2024-onderwijs.)
1816 - deze moederkerk werd toen onder dwang gemaakt tot koningskerk onder werelds gezag van willem I, de nederlands hervormde kerk, en andersgezinden werden vervolgd.

Toen kwam er het reveil als een beweging binnen de hervormde kerk die terugwilde naar de goede beginselen van de eerdere kerk, en dat werd toen tot 1834, de afscheiding van de kerk, waar willem I dus woest over was. In 1840/41 had je dan de ledeboerse beweging, die zich ook had afgescheiden. Hij was een profeet, en wilde alleen profetisch leven, zo organiseerde hij zijn diensten ook, en dat is dus de vader van de zwaardere kerken, zoals gereformeerde gemeente, oud geref. gem. en geref. gem. in

nederland etc.

Dus hun bron is profetisch/ charismatisch, en daar was zo nu en dan ook wel ruimte voor, meer dan in de lichtere kerken normaal gesproken, maar ook de hervormde kerk had dan op een gegeven moment een charismatische hoek.

Ik beschouwde mezelf dan van de zwaardere hoek van de charismatische beweging, in de zin dat het geen goedkoop evangelie mag zijn, geen toronto, en geen prosperity, want dat is de lichtere hoek, maar er was dus ook een charismatische beweging binnen de reformatie, en Calvijn beschouwde zich ook als een soort profeet, en had er hele interessante leerstellingen over, dus in het calvinisme is er ook weer onderverdeling in licht en zwaar, en rekkelijk en precies, of een tussenvorm, en ja, sommige dingen moeten lichter en sommige dingen zwaarder, maar bepaalde zware principes zijn belangrijk, zoals in de ggin waar ik het over had, als antistof tegen gemaks-evangelie/hedonisme.

Maar hervormd is eigenlijk ook een strijd tussen hervormd en misvormt. Die lijnen lopen er dwars doorheen. Daar is een grote oorlog over gaande, en er kan veel in geparelduikt worden, en dat moet ook wel, als we los willen komen van de klauwen van het valse hervormde (misvormde). Dat zit allemaal heel diep. Dus er moet een soort van reddingsplan komen om mensen uit die misvormde drap te halen, maar dan via geestelijke principes, niet vleselijke principes.

Er is dus uitleg is over zowel oude als nieuwe bijbel zodat de mensen er stapsgewijs aan kunnen wennen, kerkgeschiedenis, grondteksten, gereformeerde geschiedenis, calvinistische geschiedenis etc. Dus dan wordt alles in kaart gebracht, en wordt er een veilige route uitgestippeld, dus dat kan allemaal via cartografie, stapsgewijs door het nieuwe onderwijs met de nieuwe bijbel, en dan gewoon daarnaast het naslagwerk, achtergrond-teksten, apocrieven (het belangrijke deel staat sowieso wel in de nieuwe bijbel).

De bijbelse mythologie en grondteksten van de serie van de Nederduits Gereformeerde Dogmatiek, dus eigenlijk van de latere nederduits gereformeerde dogmatiek hersteld de oorspronkelijke schuilplaats tegen alva, de moederkerk, dus die onderlaag ligt er voor zowel de nederlands gereformeerde kerk en de hervormde kerk. Daar liggen de bronnen, daaronder, waar de sleutels liggen, van de nederduits gereformeerde moederkerk van de jaren 1570.

Er is gewerkt aan het herstel ervan en haar dogmatiek, en daar hoort dus ook het boek des levens bij, de witte steen, de nieuwe bijbel, het verborgen manna, anders heeft het teveel missing links.

Dus ja, die kerk moet nog wel verder hervormd worden. Mar ga er maar vanuit dat iedereen nog een identificatie nummer heeft van de Willem I kerk die toen kwam, wat uitgewist moet worden, ook van de latere hervormde kerk vanaf 1920.

Prioriteit is nu de nieuwe bijbel en de commentaren erop wat samengaat met verdere uitleg van de oude bijbel, zodat mensen niet in het diepe worden geworpen. Het instituut voor calvinistische studiën levert commentaren op het werk van calvijn, dus veelal commentaar op zijn commentaren, en dan ook om zo een commentaar en kritiek te leveren op De Institutie, wat velen beschouwen als zijn hoofdwerk, maar wat zijn hoofdwerk helemaal niet is, want dat is zijn bijbelverklaring, echt een massief werk, want daar zou je een heel leven over moeten doen om dat door te spitten, dus daar ben ik al vele jaren mee bezig.

Dan ga je wel het een en ander zien wat er allemaal in de kerk is misgegaan en wat ze allemaal overboord hebben gegooid en het is een totale ramp, en bevestigd eigenlijk ook een heleboel dingen die ik al eerder heb gepredikt, over de heilige gebondenheid en het touw bijvoorbeeld, waar dus de nieuwe bijbel over spreekt.

Zelfs de amazone leer wordt door Calvijn gepredikt, dus dat God allereerst als een Moeder kwam, maar dat het volk haar niet wilde.

Er zijn ook commentaren op allerlei andere gereformeerde oudvaderen en ben tot de conclusie gekomen dat die zo in afzondering leefden, en dat hun werk vaak niet gelezen werd, maar dat ze wel alom werden geprezen als oudvaders, dus meer als monumenten, maar hun werk blijft verder ongekend want daar hebben mensen geen tijd voor of geen zin in. Het is makkelijker iemand gewoon op een voetstuk te plaatsen, zoals ze dat ook met Jezus hebben gedaan.

Dat was het hele verhaal in het kort.

Dus, strategie, zoals in nieuwe project : oude bijbel uitleggen, gereformeerde oudvaderen erbij halen, calvijn uitleggen, link leggen met de nieuwe bijbel, even aantippen, verder aanvullen met uitleg oude bijbel, dan weer link terug naar nieuwe bijbel, voorbeelden aanhalen, commentaar geven op de nieuwe bijbel, zodat het weer beter de oude bijbel verheldert, etc.

1e Jaargang, nummer 9, 24 januari 2025

DE NIEUWE DOLEANTIE

Blad van het Instituut voor Calvinistische Studiën, zusterblad van de bladen Refo Tijd en Geestelijke Opvoeding.

In dit nummer : Belangrijke leerstellingen van de nieuwe doleantie, Bespreking Behemma 19

BELANGRIJKE LEERSTELLINGEN VAN DE NIEUWE DOLEANTIE

*misverstanden omtrend de zogeheten onvergeeflijke zonde
*misverstanden omtrend de verschillende soorten en bedelingen van offers

Er is een grote nood in Nederland en de gehele wereld. De psychiatrische ziekenhuizen en klinieken zitten vol met mensen die denken 'de onvergeeflijke zonde' te hebben gepleegd. Er zijn ook calvinisten die ervan overtuigd zijn dat ze zijn voorbestemd tot eeuwige verdoemenis. Calvijn predikte deze beruchte 'dubbele uitverkiezing', en daarom is zijn meest gelezen werk, de Institutie, ook berucht. Hij nuanceert het, verzacht het, en komt er deels van terug in zijn commentaren, laat andere kanten van het verhaal zien, en diepere betekenissen. De leugen kwam dus niet ver, maar de commentaren zijn een veel groter werk dan de Institutie, en vele mensen kennen het niet of nauwelijks, simpelweg omdat ze er geen tijd voor hebben of geen zin in hebben om zoveel te lezen. Ze willen hapklare brokken. Zo werd de leugen van geslacht tot geslacht doorgegeven. Ook Calvijn streed tegen deze leugen van zijn jongere jaren, maar had zich er ook deels bij neergelegd. Het bleef altijd bij hem als een duistere gestalte waaraan hij belasting moest betalen. Calvijn was deels bezet gebied.

Nu, ook en voornamelijk ook op theologische opleidingen kunnen deze dingen fout gaan, want de studenten lezen veel meer in de bijbel dan de leken, en komen dan bij al die verschrikkelijke teksten terecht over de onvergeeflijke zonde. Ook toen ik op de theologische opleidingen was vroeger was er een dodelijke angst bij mijn studie genoten voor de onvergeeflijke zonde, en toen werd er al gezegd dat er een nieuwe bijbel zou moeten komen waar dit soort dingen niet in zouden staan, of waar het in ieder geval beter uitgelegd zou moeten zijn, de zwarte kantjes eraf. De nieuwe bijbel is inmiddels gekomen. Ik wil graag met u dit zeer belangrijke onderwerp bespreken.

Mattheus 12 en Hebreeën 10, dat waren zo'n beetje de meest beruchten, die velen het ziekenhuis inbrachten. Lieve help, ik heb het aan de lijve meegemaakt, de strijd. Er is een oorlog om deze hoofdstukken. Ik zal het nooit vergeten dat ze op de opleiding toen zeiden : 'Dit kan zo niet langer. Er moet wat in Nederland gebeuren. Deze tekstgedeelten moeten weg, het moet er anders komen te staan.'

Mensen, ik ga recht op het doel af. Een hele belangrijke tekst waaraan we ons moeten vasthouden is Mattheus 13, dus eigenlijk even verder lezen dan Mattheus 12 :

'Jezus sprak niets zonder gelijkenissen, opdat vervuld zou worden, wat gesproken is door den profeet, zeggende: Ik zal Mijn mond opendoen door gelijkenissen; Ik zal voortbrengen dingen, die verborgen waren van de grondlegging der wereld.'

Nu, laat dit goed tot u doordringen. Laat ook goed tot u doordringen dat het in de grondteksten allemaal soms net even wat anders betekent, en dat het Grieks wat men in het westen leert vaak sluimergrieks is, oftewel varkensgrieks, oftewel populair gemaakt Grieks, wat goed verkoopt, maar los is gesneden van het klassieke Grieks, dus dan moet je bij de oudere Griekse woordenboeken zijn, niet bij de nieuwen. Daar komt bij dat Grieks niet de eerste grondtaal was, maar Aramees, de taal van Jezus en de discipelen. Ook moet je niet vallen voor de populaire Aramese ingeknotte woordenboeken, maar moet je gaan tot de oudere woordenboeken. Deze zaken worden ontmaskerd in de nieuwe bijbel, het boek des levens.

Nu, wat is de uitleg dan van de onvergeeflijke zonde, bedenkende dat Jezus net zoals de oudere profeten erom bekend stond in duistere raadselen te spreken ? Ja, het is fout dat Nederland, en ook andere westerse landen, het verletterlijkt hebben voor de markt, ook voor de medische markt, want die verdienen goed aan de psychiatrie, aan het leed van andere mensen. In wezen is 'vergeving' en sluierterm, en niet de eigenlijke bron. Ten eerste kan er in het Aramees ook 'vergeten' staan, en 'loslaten'. *De zonde tegen de zoon kan losgelaten worden, maar de zonde tegen de geestelijke offerdienst kan niet losgelaten worden, zowel niet van het wereldse als van het organisatorische,* staat er in het Aramees.

De rebellie tegen het zoonschap weegt dus niet op tegen de rebellie tegen de organisatorische rebellie tegen de geestelijke offerdienst, want die is

territoriaal en op grote schaal, en heeft ervoor gezorgd dat men het offer ging verletterlijken en materialiseren, vandaar de vele onnodige oorlogen en het geweld tegen en misbruik van dieren en andere kwetsbaren en minderheden. Vandaar dat er aandacht geschonken moet worden aan de bron van de zonde, namelijk de organisatorische zonde, zodat men niet aan symptoombestrijding gaat doen. Dit is dus een stukje territoriale of hiërarchische oorlogsvoering, oftewel het rechtzetten van de prioriteiten, het naar de wortels gaan. De organisatorische zonde is de daadwerkelijke verloren zoon, het daadwerkelijke verloren lam, of verloren varken, de daadwerkelijke moeilijk opvoedbare, die dus speciale aandacht en zorg nodig heeft. Die wordt niet uit het oog verloren, die wordt niet zomaar losgelaten, die wordt niet zomaar vergeten. Zoals de nieuwe catechismus in het boek des levens ook stelt dat de eeuwige verdoemenis juist tucht en zorg betekent, in een opvoedingssituatie, niets anders. Het is een speciale soort van uitverkiezing.

Nu, de nieuwe bijbel is gekomen. De oude bijbel in het westen heeft nog steeds vreemde vertalingen, wat gewoon interpretaties zijn. Hoe moeten we dat dan zien, als er dan toch nog gewoon staat dat er een onvergeeflijke zonde is ? Die wordt niet vergeven, nu niet en ook niet in de toekomst. Het Aramees noemt dus ook dat dit niet zozeer met letterlijke tijd heeft te maken, maar met werelden, zoals dit ook het geval is in het Grieks. Geen tijd, maar locatie. Maar hoe kun je dat verder zien ? Vergeving is dus een sluierterm, als ‘bevestiging van de betaling’, niet de betaling op zich, en hier gaat het nu juist om. Men heeft vergeving lopen verafgoden, zonder het zelf in orde te maken. Als je iets verkeerds doet moet je het goedmaken, moet je je bekeren, en dan is vergeving gewoon de bevestiging ervan, maar men is daarmee weggelopen. Daarom liet Jezus zien dat men geen aanspraak kan maken op vergeving, dat het zo niet werkt. Men moet het in orde maken, men moet tot de kennis komen, want dat is de sleutel van de behoudenis. Men had misbruik gemaakt van de vergeving. Dus nee, er is niet zomaar vergeving, maar Jezus wilde de nadruk leggen op de eigen verantwoordelijkheid van de mens.

Nu, het ging hier om de vleselijke offerdienst die onder handen genomen moest worden, dit bittere en stijfnekkige venijn. Een grote mond hebben de toeschouwers hierover. Het is altijd de ander die geofferd moet worden, nooit het eigen ego, waar Daniël al voor waarschuwde. Het dagelijks offer zou gestaakt worden. Dat is gebeurt door een vleselijke Jezus en door een vleselijke bijbel, een misvertaling.

Het ware vlees is het Woord van God en het offer van ego, daar ging het om, in beeldspraak, maar in deze wereld buiten het paradijs verdraaiden ze alles. Jezus was de visser van de mens. Deze zinnebeelden zijn heel oer-instinctief en essentieel om de hogere principes van het leven te laten zien. maar mensen leggen alles uit naar het vlees, ze begrijpen de toespraken van God niet. Toch doden ze velen in naam van God.

Veel mensen brachten nog steeds offers, vooral heidenen, waar Jeremia al voor waarschuwde in hoofdstuk 7 dat God niet tot de vaderen sprak over brandoffers of offers. Jesaja waarschuwt er ook voor, maar de mensen luisterden niet. Jeremia noemde het de pen van leugens door de schriftgeleerden gebruikt, omdat ze het al begonnen te veranderen. Dat is altijd het probleem geweest. De mensen luisterden niet, omdat ze letterslaven waren, dus Jezus kwam het vervullen, om de diepere betekenis te laten zien om het vlees af te schaffen. Helaas gebeurde het en gebeurt het nog steeds, maar het was nooit van God. Gods koninkrijk is niet van deze wereld, Daniël zei dat het dagelijkse offer van het ego zou stoppen en dat het beest in plaats daarvan de profeten zou vervolgen en offeren, en Johannes zei dat de dieren op die manier gemarteld zouden worden, het geslachte lam. Wat ze doen met de minsten, doen ze met God. Het kruis is een herinnering aan het geweten.

Wanneer de leringen van en rond Jezus spreken over: 'er is nu geen behoefte meer aan offers', rechtvaardigt dat de offers uit het verleden niet, maar schaft ze juist af. Er is echter ook de bedelingen-theologie, dat bepaalde oude 'offers' ten einde zijn gekomen, omdat we niet steeds opnieuw dezelfde fundamenten moeten leggen. Er is een tijd om te zaaien en een tijd om te oogsten, net zoals Jakob voor Rachel moest werken, het dubbele deel, en toen was het gedaan, toen moest hij andere dingen doen.

Mensen moeten dus de vele verschillende soorten offers kennen, wetende dat sommige ervan sowieso verkeerd waren, en sommige ervan goed waren maar niet meer nodig, zoals de lastige kwestie van 'dubbel werk', dingen doen die anderen al hebben gedaan, of hetzelfde werk blijven doen terwijl andere werken gedaan moeten worden. Dus in die zin is 'het offer ten einde', wat betekent dat je geen werk moet doen dat geen werk is, niet moet uitstellen, naar het volgende niveau moet gaan, 'de offers niet moet verwisselen', enz.

Dit zijn belangrijke leerstellingen van de nieuwe doleantie.

BESPREKING BEHEMMA 19

Lezen :
Behemma 19:26-31

‘Er zal geen genade en geen hoop zijn wanneer ze de portalen van de aarde bezoekt. Er zal een dag van angst en beven zijn, wanneer ze de trots

neerhaalt en breekt. Velen zullen roepen: Hemel, Hemel, maar ze zal hen niet horen, omdat ze haar geboden hebben overtreden. Ze hebben hun mannelijke goden toegejuicht en machtige mannen getrouwd die niet bij haar woonden. Ja, ze zal hen neerhalen met hun kracht. Er is een dag dat ze zich tegen al het kwaad en hun leugens zal keren. En ze zal hun graven vullen met dode paarden. Er is een dag dat ze tegen alles komt wat hoog en machtig is. Het is niet waar dat iedereen die naar de dochter komt, zal worden gered. Omdat zij ook de afwijzing is. Ze kiest wie ze wil. Ze is voorbestemming. Vreest Haar als gij Haar benadert. Wees niet dwaas. Ze is niet gemakkelijk te behagen. Ze is moeilijk, in tegenstelling tot al uw afgoden. Strijd om de dochter te ontvangen. Er is geen gemakkelijke weg tot de hemel. Wie heeft u misleid? En velen zullen proberen binnen te komen, maar slechts enkelen zullen er doorheen komen. Maar toch zal er een overvloed aan genade zijn, want Zij is genade. Laat dan niemand over haar liegen.'

Tot zover ons schriftgedeelte. Geliefden, wij mogen over de hemel niet gemakkelijk denken, net zoals we over het binnengaan van een vrouw niet gemakkelijk mogen denken. Gemakkelijk binnengaan in een vrouw is of hoererij, of verkrachting. Zo is men in religie over God en hemel gaan denken. Er is totaal geen respect. We zien het overal om ons heen hoe ze het versimpeld hebben. Hemel en hel. Maar er is een groot vlak tussen. Het wil niet zeggen dat als een mens de vrouw niet binnengaat dat hij dan in de hel terecht komt. Men heeft van het contrast een karikatuur gemaakt. Wel is het zo dat de hel de baarmoeder is, maar ik heb het nu over allerlei leugenachtige afbeeldingen van de hel.

Als we het hebben over de natuurvrouw genaamd 'Geen hoop', dan betekent dat dat er geen hoop is voor de zonde, geen hoop voor het vleselijke, oftewel geen hoop voor de onwetendheid, de kennisloosheid, want alle knie zal buigen en tot kennis komen. De aarde zal vol zijn met de kennis des Heeren. Daar kan niemand van vluchten. Wij moeten dus zeer zeker een ontmoeting hebben met de natuurvrouw 'Geen hoop'. Zij is een belangrijk aspect van God. Ik had een ontmoeting met haar in een droom. Zo kan het ego afgelegd worden. Er is geen hoop voor het ego. Er is geen hoop voor zelfzucht en hebzucht. Dat zou niet best zijn. Het zaad moet sterven. Er mag geen hoop zijn voor het zaad. Het zaad moet sterven, opdat er nieuw leven zal komen. Het oude is voorbij gegaan. Geliefden, er is geen hoop voor het oude leven. Er is geen hoop voor de oude betekenissen. Alles zal een nieuwe betekenis hebben. Nieuwe gevoelswaarden zullen ontstaan. Alles wordt nieuw. Wat een heerlijke belofte waar we naar uit mogen kijken : Al het lijden is een gelijkenis, en zal doorvertaald worden, spreekt de nieuwe bijbel. Uiteindelijk is het lijden een boodschapper.

Natuurlijk is er een zekere uitverkiezing, waar het tekstgedeelte van vandaag over spreekt. Een vrouw heeft gevoelens of niet. Zelfs als een mens gevoelens heeft voor een bepaalde vrouw, en denkt dat hij wel aan alle voorwaardes voldoet, wil nog niet zeggen dat de vrouw ook gevoelens heeft voor hem. De mens kan heel sluw zijn, en zijn weg proberen te vinden met veel slijmen. Maar een vrouw voelt dingen aan. Een vrouw gebruikt haar intuïtie, en zal rode vlaggen herkennen. Zo is dat ook met God.

1 Petrus 3:7 zegt dat heel mooi :

'Desgelijks gij, mannen, leeft verstandig met uw vrouwen, als met brozer vaatwerk, en bewijst haar eer, daar zij ook medeërfgenamen zijn van de genade des levens, opdat uw gebeden niet belemmerd worden.'

Het Aramees vertaalt het als de vrouw zijnde de bron van het kenvermogen, als een intuïtief lichtgevoelig wapen of instrument. Wij moeten daar voorzichtig mee omgaan.

Het Grieks noemt haar een onstuimig touw, een werktuig. Haar onstuimigheid laat zich niet temmen. Ze werkt niet volgens menselijke maatstaven. Mensen mogen hun dromen over haar opgeven, want de mens bepaalt dit niet. Wat is de mens ? De mens is maar een zucht. Telkens wekt een mens de liefde op voordat het haar behaagt. Het Grieks laat zien dat een relatie met haar maar aan een zijden draadje hangt. Het kan zo weer omslaan, en daarom moet de mens voorzichtig zijn, en alle voorbereidingen en voorwaarden treffen. Daarin moet de mens gevoelig en teder met haar omgaan. Aan de andere kant is dit een worsteling, want de mens moet met haar vlees worstelen. We moeten het dus niet romantischer voorstellen dan het is. Jakob worstelde met God. Er waren genoeg vleselijke afgoden die hem zouden kunnen meenemen, en daarom worstelde hij. Wij mogen ons ook niet zomaar overgeven aan vrouwen. Wij moeten oppassen voor vleierij en mensenbehagenis. We moeten oppassen voor overmoed. Daarom moeten wij ook met onszelf worstelen. We moeten vrouwen ook niet over ons heen laten lopen. Maar we moeten de hogere natuur in haar eren.

Geef je niet zomaar gewonnen. Vertrouwen moet verdiend worden. Je moet zelf vertrouwen verdienen van anderen, en anderen moeten jouw vertrouwen verdienen. Niets komt zomaar. Het neemt veel tijd in beslag.

Spreuken 31 zegt : 'Geef uw kracht niet aan de vrouwen, noch uw omgang aan haar die koningen verderven. Een degelijke huisvrouw, wie zal haar vinden? Haar waarde gaat koralen ver te boven. Bedrieglijk is de bevalligheid en ijdel de schoonheid, maar een vrouw die de Heere vreest, die is te prijzen.'

Prediker 7:26 waarschuwt : ‘En ik ontdekte iets, bitterder dan de dood: de vrouw, die een valstrik is en wier hart een net is, wier handen boeien zijn. Hij, die aan God welgevallig is, ontkomt haar; doch hij, die niet welgevallig is, wordt door haar gevangen.’

Allereerst is God onze vrouw. Wij moeten eerst het vrouwelijke van God leren kennen, opdat wij niet worden meegesleurd met de vreemde vrouw, die doet hoereren met de zonde.

1e Jaargang, nummer 10, 29 januari 2025

DE NIEUWE DOLEANTIE

Blad van het Instituut voor Calvinistische Studiën, zusterblad van de bladen Refo Tijd en Geestelijke Opvoeding.

In dit nummer : Wat Jakob op Pniël zag, en De menstruatie des Heeren : een teken van hoop - beelden van het oude Afrika

---

WAT JAKOB OP PNIËL ZAG

Laten we eerlijk zijn, waar Herman Hesse al op wees, dat de kinderen op de scholen zwendel wordt geleerd,
en het ware voedsel wordt voor hen achtergehouden, het Woord des Heeren leren ze niet.
Hun hersenen worden ingeslagen met ingewikkelde wiskunde, natuurkunde etc., en de ingewikkeldheden des Heeren kennen ze niet. Ondervoedde kinderen zijn het.
Vervolgens slaan ze elkaar de hersenen in, omdat ze geen geestelijke principes hebben geleerd, allemaal voor de markt.
Ook goedemorgen.

Vandaar de nieuwe doleantie. Vele punten staan op de agenda, zo de Heere wil.
Nog steeds buigen de juridische geleerden zich over de misdadigers die doorgedraaid zijn door het systeem, maar de misdadigers VAN het systeem pakken ze niet aan.
Die lopen nog steeds vrij rond, en kunnen hun Mengele achtige praktijken voortzetten, en verschuilen zich achter hun hoge titels die ze ergens overgekocht of gestolen hebben.
't Is maar dat u het weet. Deze wereld is door en door corrupt. Alleen God kan het oplossen, en God gaat langs hele andere wegen, omdat God ver van deze wereld is weggedrukt. God leeft bijna niet in deze wereld. Maar met bulderende golven zal God terugkomen.
Als een leeuw zal God terugkomen, want de mensen hebben geen gerechtigheid in de wereld gebracht.
Dan zal God het zelf doen, maar nooit op de manier van de mensen. God is ondoorgrondelijk. Denk niet dat je God wel even in een hokje kan plaatsen. Het zal alle fantasieën te boven gaan.

Nu, maak het in orde met God, en laat je kinderen het in orde maken met God.
Wat God alreeds gedaan heeft is het Woord gegeven.
Daar staat alles al in.
Het laat precies zien hoe God over deze wereld denkt.
Zorg ervoor dat je niet één van hen bent.
God ziet deze wereld als een vijand.
Toch zien we de natuur van God door alles heen.
Dat moeten we leren herkennen.
Daar moeten we toe ontwaken.

De natuur van God door alles heenzien.
Alles wijst omhoog.
Alles wijst op de dag die komen zal.
Elke knie zal moeten buigen voor de eeuwige en enige kennis die des Heeren is.
Dan zal alle zogenaamde kennis van mensen en hun zogenaamde wijsheden der wereld wegsmelten.
Dan zal het voorhangsel weggeschoven worden.
Niemand zal God zien en leven, daarom is dat voorhangsel er nog.

Jakob zag God en zijn oude leven stierf dan wel, maar zijn ziel werd gered, zijn nepes.
In het Aramees zag Jakob de menstruatie van God, het menstruatie bloed. In het Aramees staat ook dat Jakob tot begrip kwam hierover.
We zijn omringd door duivelse criminelen, Mengelers, die zich door niets en niemand laten tegenhouden in hun boze werken, en daarom is onze enige hoop om net als Jakob het menstruatie bloed van God te zien. Wat betekent dat ? De menstruatie is de zuivering van de vrouw. Jakob moest een nieuw begrip krijgen van de Moeder God, door het loslaten van zijn oude ideeën. De menstruatie is ook een beeld van het naderen tot de vruchtbaarheid. Het is een soort besnijdenis, want het vrouwelijke lichaam ontdoet haarzelf van een stukje baarmoederslijmvlies wat was opgebouwd ter voorbereiding van mogelijke bevruchting.
Jakob was dus heel dichtbij gekomen bij de nieuwe schepping, maar moest eerst zichzelf verliezen en zijn oudere godsbeelden.

Jakob moest worstelen met God, dat is ook wat Pniël betekent : ‘tegenover God.’ En zo openbaarde God zich aan hem, omdat hij niet zomaar vertrouwde en niet zomaar zich overgaf, maar eerst toetste. Het mercurische voorhangsel is het voorhangsel van de markt, en alleen de menstruatie-cyclus kon dit voorhangsel wegschuiven, zegt de nieuwe bijbel in II Duizen 8:28. In de nieuwe bijbel betekent de zondvloed ook de menstruatie. (Duizen 40:10,22)

In het Aramees van Genesis 32 staat dat Jakob op Pniël het spoor weer vond, en ruimte om te ademen (atra).

Ik had daar een droom van dat ze bij de buren een praktijk hadden om bij mensen ademruimte in te brengen.

DE MENSTRUATIE DES HEEREN : EEN TEKEN VAN HOOP - BEELDEN VAN HET OUDE AFRIKA

U bent de hemelse rivier. Laat uw rivier mij leiden, en laat Hoop mij Uw Woord doen verstaan.
Beloch 10:4

De grote beesten van de aarde hebben grote religie en grote misdaad gemaakt. Toen Jakob in zijn worsteling met God haar menstruatie bloed ontmoette was dit een beeld van de eeuwige besnijdenis, want de menstruatie van de vrouw blijft zich herhalen. Ook Ezau had een ontmoeting met de menstruatie van de vrouw toen hij alles moest opgeven om van de kom met het rode te drinken.

De zondvloed die we dienen te ontvangen om los te komen van het vlees is ook een beeld van de menstruatie in de nieuwe bijbel. Daarin moet de mens gewassen worden. Het is een beeld van de vrouwelijke besnijdenis, de zuivering van de vrouw en het beeld over vrouwen, want er zijn veel valse vrouwenbeelden. Wij moeten een waarlijk en getrouw, een waarachtig en zuiver beeld krijgen van wat de vrouw is en voorstelt. Dat is absolute noodzaak vandaag de dag, in deze eeuw. Dat moet de mens recht zien te krijgen om verder te kunnen, en door nieuw zicht op de vrouw kan er ook nieuw zicht komen op de man.

Jakob en Ezau moesten alles afleggen voor dit geheimenis. Laat alles los als je tot de hemelpoorten komt, al je oude ideeën over man en vrouw, al je oude ideeën over God, en laat het zuiveren. Leer de ware antropologie en etnologie. Het is een diep Afrikaans geheimenis van het bestaan. Al in Egypte werd het onderwezen dat de mens het menstruatie bloed van Moeder God (Isis) moest ontvangen. Zo kon het hart van de mens verder gezuiverd worden.

We kennen allemaal het anaq teken van Egypte, het levenskruis, oftewel het kruis met het rondje erop, wat als het halssnoer van de levensprincipes van het halssnoer was, waardoor de mens door het levenslijden aan God is verbonden. Het tyet teken van het menstruatie bloed van Moeder God was een soortgelijk teken, maar dan met de armen slap, wat een soort knoop of verband was. Zo was de mens door de menstruatie, door de eeuwige besnijdenis, aan God verbonden. De mens moest het om zijn nek dragen, want het waren de leerregels van het halssnoer, het verborgen manna. Dat moet geen uitwendig sieraad zijn, maar een inwendig sieraad. Kijk hoe men deze dingen in deze wereld hebben verdraaid en hebben verletterlijkt. In oost en zuid worden vrouwen letterlijk besneden, lees : verminkt. Hun clitoris wordt afgesneden. Verschrikkelijk. En kijk naar het symbool van de rijken in het westen : de afschuwelijke stropdas waarmee ze in gruwelen over de anderen heersen.

Ze weten niet eens wat het betekent. Ze hebben roofbouw gepleegd. Ze hebben het ergens opgekocht of gejat, als een verkrachting. Rechtsverkrachting is het. Ze hebben het losgemaakt van zijn betekenis. Deze dingen worden niet geleerd over het algemeen. De kinderen worden onderworpen aan de grootste gruwelen.

Adam moest loskomen van de lagere vrucht, van de vervloekte vrucht, en moest komen tot de hogere vrucht, namelijk van de menstruatie des Heeren. Dat was de voorbode van de vruchtbaarheid. Hij moest bedekt worden met dit bloed, opdat hij een wapenrusting had, net zoals eens Isis met haar menstruatie bloed de verscheurde en verdronken Osiris (Aser) weer aan elkaar lijmde. Zij deed dit met behulp van de krokodil Sebek, een beeld van de vroedvrouwen, om zo Osiris (Aser) tot nieuwe geboorte te leiden in de onderwereld, waar hij zou tronen over het vlees.

Er is geen mannelijke suprematie zoals deze wereld. De mens moet weer terug naar de onderwereld, naar het paradijs, naar het hiervoormaals en hiernamaals, dwars door alles heen. Het ligt er al voor de mens, en dat is het ware koninkrijk des Heeren, niet de belachelijke karikatuur dat ze van alles hebben gemaakt. De Isis-knoop van Moeder God is de knoop van de vernieuwing. Ga terug, ga terug. De mannelijke suprematie is een leugen. Er is alleen kennis suprematie, en dat is de kennis des Heeren opgeborgen in de Vreze des Heeren. Dat is geen mensenbehagenis, maar kennisbegeerte.

De mens en zijn kerken, ach laat ze toch varen. Kom toch tot de hogere kerken in de Heere, waar het menselijke verduisterde verstand niet heerst. Laat jezelf losmaken door het menstruatie bloed des Heeren wat Jakob zag op Pniël, wat diep in hem begon door te dringen en begrip begon te geven.

Oh, wat een heerlijke weg is dit, tot de nieuwe natuur. Laat de vogels weer in je zingen, de vogels des hemels, van het paradijs. Luister goed, elke morgen als je opstaat, naar de boodschappen die zij brengen, opdat de mannenstemmen van deze wereld, van de zelfzucht, de eindeloze gierigheid en hebzucht, in je kunnen doven.

Ook Yeshua ging terug tot de baarmoeder, tot het menstruatie bloed, op Golgotha, waar hij werd losgesneden van de valse vader van het vlees, om zo Moeder God te ontmoeten. Hierin werd hij gewassen. Oh, het wordt zo weinig verteld, of helemaal niet. Net als Jona ging hij naar binnen. Hij werd erdoor opgeslokt, verslonden, opdat nieuw leven zou kunnen komen. Dat is een pad voor ons allemaal. Uiteindelijk kwam het Griekse Iesous ook van Isis, de Griekse transliteratie van de

menstruerende Moeder God. De zich steeds maar herhalende menstruatie des Heeren geeft hoop, baant een weg. Het is uitzicht op het bloeien van de wildernis, het bloeien van de woestijn. Eens zal het gebeuren, oh als wij ons maar laten wassen door dat menstruatie bloed des Heeren, en daarin binnen zullen gaan, in haar geheimen. Als het vrouwelijke wordt besneden, wordt zo ook het mannelijke besneden.

Wat een heerlijke waarheid is dit. Laten we diep van binnen dit aanraken en onderzoeken, ermee worstelen, om zo verder te komen in datgene waar het leven voor is bedoeld. In die golven van geestelijke menstruatie worden de hogere verbanden zichtbaar. Dan zien wij pas werkelijk wat Jakob zag.

In Egypte werd het tyet teken van de menstruatie ook wel de gordel van Moeder God genoemd.

Beloch 10: 1-3 zegt :

Breek de ketenen van mijn geweten,
waar vissen van mij hebben gegeten.
U ziet de ketenen van mijn hart. Uw
warmte heeft mij overrompeld, Uw
kracht heeft mij de bergen doen
verstaan.
Laat mij niet bloot staan voor mijn
vijanden. Bedek mijn hoofd met Uw
hemelse gordel.

Toen Adam tot deze gordel kwam in het paradijs was dit de gordel van de hemelse vreze. Hierin moet de man eerst zwak worden, opdat de moeder hem kan vormen, zoals vers 5 zegt :

Bescherm me des daags tegen de
stekende vlieg. Zwakte brengt mij tot
aan uw wateren.

Odenlech 32:51 noemt het de gordel van de vergetelheid om los te komen van menselijke kennis, van het lagere geheugen. En met het herstel van het zicht op het vrouwelijke zal Odenlech op de troon van David (Ahn) zitten, dus het is een belangrijk boek. (Buli 11:1)

II Duizen 8 noemt de leer van de vergetelheid de gordel van de waarheid, die Mozes ontving. Omdat het van de mens was geroofd, het kind was omgebracht, ging het vleselijke mannelijke regeren, door de mercurische cyclus van de spier, van de markt, en zo werd de man gecastreerd. Zo verloor de man zijn ware vruchtbaarheid, zijn ware seksualiteit, en is nu onderworpen aan een karikatuur. De waarheid is dat de Goliathse man die denkt te regeren dus geen geslachtsdeel meer heeft. Het is afgekapt door de leugens waarvoor hij koos. Deze man is slechts dronken, en sleept velen mee in zijn dronkenschap.

Daarom moet de menstruele cyclus komen om de mercurische cyclus van mannelijke protserij te verbreken. De man moet terug de baarmoeder in. De vleselijke nephilim man is te ver gegaan. Daarom moest destijds de zondvloed ook komen, want de mens had zichzelf teveel verrezen, wilde met hardheid en macht over de ander regeren. De reuzen van zonde en leugen waren gekomen, de grote beesten van grote religie en grote misdaad. Het waren gevallen engelen, en zij riepen de dochters der mensen, de dochters van het vlees, op om hen voort te baren en hen groot te maken. Wee een vrouw die zich aan deze spelletjes overgeeft. Uw man is de Heere, niet dat wat zich vandaag de dag in deze wereld als ‘man’ aanbiedt. Neem nooit een man onbesneden van borst. (Behemma 29:49-50 ; 30:2-5)

Ahn moest deze riem ook ontvangen en moest de tong, het woord van menselijke overleveringen en tradities, van de Behemoth, het grote beest van het oervlees, afnemen om het aan zijn riem te hangen. (II Duizen 25:31)

In het oude Egypte was er het gebruik om vrouwen in te smeren met menstruatie bloed, opdat ze daardoor gestimuleerd werden tot zwangerschap. Ook werden kinderen ingesmeerd met menstruatie bloed om hen tegen kwade invloeden te beschermen. Nu, dit zijn allemaal beelden. Ook wij als kinderen van Moeder God, mogen door haar menstruatie bloed beschermt worden, en worden opgevoed tot vruchtbaarheid.

Er waren soms speciale plaatsen in het oude Egypte waar menstruerende vrouwen konden gaan. Zoals het tyet teken het teken was van de vagina en de menstruatie van Moeder God, zo was de djed het teken van de fallus van Osiris, van Aser. Vaak werden zij naast elkaar afgebeeld. De mens moet tot leven komen, aan zijn zelf afsterven, door tot het geheimenis van Moeder God te gaan, om zo hierin ingeleid te worden, aan de hand van de leerregels. Dat is in de Egyptologie de tocht van Osiris, Aser, en de tocht van Ree (Ra), door de onderwereld.

Vaak waren de speciale plaatsen voor de menstruerende vrouwen dieper onder de grond, onder de trappen. Het laat zien wat wij in onze tochten in de aarde, dieper de aarde in, kunnen verwachten. Dit kan alleen gebeuren in onze worsteling met de aarde, met onze donkere Moeder God. Alleen dan zal zij haar geheimenissen openbaren. Het is niet voor de afwimpelaars, niet voor de overmoedig vertrouwenden, maar voor de strijders voor gerechtigheid, de twijfelaars, de toetsers, de soberen en ingetogenen. Laat niemand u afhouden van de prijs die voor u klaarligt. Ren de wedstrijd zo opdat u die wint. Laat het vlees achter u. Acht al het andere als vuilnis, stelde Paulus, om het te kunnen winnen.

In de ondergrondse ruimtes van de menstruatie waren gangen met afbeeldingen van buffels en runderen, als beeld dat de mens door het menstruatie bloed werd opgeroepen tot de geestelijke buffeljacht, ter overwinning van de Behemoth, het ego, zoals dat ook in de nieuwe bijbel wordt

besproken, als beeld van de eeuwige besnijdenis. Het vlees moet volkomen overwonnen worden. Dat is een gelijkenis. De rivieren zouden tot buffelbloed worden voordat Moeder God zou wederkeren, als een teken. Dat is het bloed van de menstruatie. De vrouw zou haar eigen vlees en het vlees van mannen hebben weggesneden, om zo tot zuivering en wedergeboorte te komen. Dat kan alleen gebeuren in de exegese, oftewel de schriftuitleg. Het is niet iets voorwerpelijks, maar onderwerpelijks, en verbandelijk. Daartoe is de knoop of gordel van de menstruatie van Moeder God, om de hogere verbanden te laten zien, waarin oude inzichten wegvallen en worden opgelost. Veel van de huidige mens zal daartoe wegvallen. De aarde zal vol worden met de eeuwige en enige kennis des Heeren. Elke knie zal hiertoe buigen. Elke tong zal belijden.

Vaak droegen de Egyptische vrouwen van Afrika de menstruatie knoop van Moeder God tussen hun borsten, als teken. Het was een teken van hoop en vruchtbaarheid, een teken van komende openbaring en onthulling. Het was een beeld van vrouwelijke intuïtie en de navelstreng tussen Moeder God en de mens. Vergelijk dat met de godslasterlijke stropdas van de mens die tegen God rebelleert, en zie dat het nergens met elkaar overeenstemt. Ze hebben het godsbeeld van de mens door de stropdas, de wurgslang in het paradijs, totaal vernietigt. Het verleidde de mens tot een product, leidde de mens niet tot de volle waarheid.

Ook mannen mogen tot het menstruele geheimenis van Moeder God komen om zo hun hoofden te buigen en weer kind te worden. Het was een teken van bescherming van het kind in de baarmoeder. Kom terug tot uw Moeder, en leg al uw afgoden af. Zij roept op tot oorlog en jacht in de hemelse gewesten, in de onderwereld, in het paradijs. Dit is geen strijd tegen vlees en bloed, maar tegen het zondige vlees van de eigengerechtigheid van de mens. Ontwapen uzelf eerst van al uw oude en valse wapenen, opdat u eerst tot nieuwe geboorte komt. De ontwapening van het vlees gaat vooraf aan de hogere geestelijke bewapening. Laat u hiervoor insmeren met het geestelijke menstruatie bloed van Moeder God, zoals Jakob dit eens onderging. Telkens moeten wij hierin gewassen worden. Het is niet iets eenmaligs. Dring door tot de diepere ruimtes van de menstruatie, om zo tot de jacht te gaan tegen de machten der zonde en onwetendheid, oftewel de geestelijke buffeljacht. Dat is waar de natuurvrouwen mee bezig zijn. Zij wijden geen zorg aan het vleselijke, maar strijden hiertegen. Zo kun je een ware natuurvrouw des Heeren herkennen. Zij gaat niet helemaal op in aardse zorg, maar is gericht op haar geestelijke roeping. (Spreuken 31)

Terwijl de natuurvrouwen menstrueren, oftewel zich hebben gewijd aan de eeuwige besnijdenis, zwoegende in de aarde, hebben de gepensioneerde danaïden boven de aarde zichzelf opgesteld in roddelblaadjes en flutblaadjes en flutromans als flutmodellen, want zij menstrueren niet meer, zijn geestelijk met pensioen gegaan. Zij vertonen geen tekenen van ware vrouwelijkheid meer, maar van karikatuur en bespotting, van mensenbehagenis. Zij hebben gebogen voor de eisen van het vlees, en door vleierijen hebben ze hun valse, aardse loon en winst hiervoor in ontvangst genomen, opdat zij voor eeuwig zouden verstenen als praalbeelden voor het bedrieglijke en aardse mannelijke volk. Beide volkeren zijn tot slaaf geworden tot de dood. Ze worden aards gemelkt, voor hun gif. Niets anders. Ze gieten eindeloos water in bodemloze vaten, dragen eindeloos en ijdel water naar de zee. Het is een tragische, zeer tragische, en zeer te betreuren bedoening.

De lijdensgezinde kwam tot Hippolythe, oftewel Hippo-lethe, het vergeten van het beest, als beeld van de geestelijke vergetelheid, en hij moest haar gordel van vergetelheid zien te bemachtigen, in een worsteling met haar, de koningin der amazones. Wij komen niet zomaar tot de vrouw en haar geheimenissen. Het is geen slap opzegversje. Het is een worsteling op Pniël, met het hogere en lagere zelf. Het is een twistzieke vrouw, dat zal ik je wel vertellen. Zij bewaakt de hogere kennis. Het wordt niet zomaar voor de zwijnen geworpen. Je komt niet zomaar binnen. Het gaat om een volledig zelfoffer, een volledig luisteroffer. Je zult alles door en door moeten toetsen, en hiervoor lange tochten dienen te gaan, over de Jabbok heen, diep de aarde in. (Odenlech 32)

Pensionering loert overal. Het vlees is een professionele en deskundige pensionering. Daar is geen leven meer. Daar leeft men slechts van de dood. Laten we blij wezen dat de Heere ons nog boodschappen van leven brengt. Elke dag als je opstaat : luister naar de vogels van het paradijs die deze boodschappen brengen. Zij brengen je over deze zeeën, zoals God in haar Woord heeft beloofd. Het is voor de overwinnaars, de doorvorsers, voor hen die niet opgeven. Het is voor de volharders, voor hen die niet met de slappe en laffe vooroordelen van deze vreemde tijden willen leven. Zij hebben hun oude leven volledig vaarwel gezegd. Zij hebben geen reserves. Zij sluiten geen compromissen. Zij zijn volledig toegewijd aan het smalle pad en de enge poort.

De discipelen slapen. Zij zijn niet ontwaakt tot deze geheimenissen. Het Woord des Heeren is nog niet in hen doorgedrongen, maar eens zullen de bazuinen klinken.

1e Jaargang, nummer 11, 30 januari 2025

DE NIEUWE DOLEANTIE

Blad van het Instituut voor Calvinistische Studiën, zusterblad van de bladen Refo Tijd en Geestelijke Opvoeding.

In dit nummer : Het pré-adamitische rijk in het boek des levens, en Man en vrouw in de grondtekst

---

HET PRÉ-ADAMITISCHE RIJK IN HET BOEK DES LEVENS

‘Zonder bloedstorting geschiedt geen vergeving.’
Hebreeën 9:22

Calvijn besprak zijn amazone-leer in zijn bijbelverklaring, iets wat hij veel minder deed in de Institutie. Hoe verder we teruggaan in de geschiedenis, hoe matriarchischer het werd, voornamelijk in de voortijden. Calvijn stelde dat God allereerst als een Moeder kwam, als een Matriarch, maar de mensheid wilde haar niet, en raakte zo verstrikt in de patriarchie. Ook Ledeboer, één van de oudvaderen van het Rodenbergs-Nederlands, of wilde, pastorale Nederlands, en de oudvader van de wat zwaardere kerken in Nederland, zoals de gereformeerde gemeente, de oud gereformeerde gemeente, de Bakkeriaanse gemeenten en de GGIN, had zich onder Moeder God gesteld, en noemde haar soms de oorlogsgodin waaronder hij streed. Het oorlogs-element is nooit geheel verdwenen uit de wat zwaardere bevindelijk-gereformeerde vleugel van de reformatie.

Het djed-teken van het Oude Egypte was de doorboorde fallus van Osiris, van Aser, soms ook als persoon voorgesteld, als een eerdere Adam. Ook ging er een ring heen door de fallus, opdat het vlees geen overmacht meer had over de mens. Het djed-teken was dus een beeld van de eeuwige besnijdenis, want het waren meerdere doorboringen, net zoals de vagina zich meerdere keren besnijdt door de menstruatie, waarin het baarmoederslijmvlies wordt besneden. Dat zijn geestelijke werkelijkheden met zeer diepe betekenissen, waarover we hebben gesproken.

Zo ontwikkelde Djed zich tot Dekra in het Aramees en Sukker in het Hebreeuws, die de eerdere Adam voorstelden, in het eerdere scheppingsverhaal van Genesis, in de grondteksten. Ook de doorboringen van de fallus komen voor in de Israelitische grondteksten, overgenomen vanuit de Egyptische literatuur hierover, sinds het Egyptisch de moedertaal is van de Israelitische talen.

Als we verder teruggaan dan zien we in de voortijden het djed-teken als het à-teken (ah). Een aspect van de menstruatie van God was in het oude Afrika de rivier die tot bloed werd, Nyame, of Name, zoals Naamah, de oerkennis waartoe Adam naderde. (Odenlech 26:99) Nyame of Nyami verdronk ook mensen door ze in de rivier te trekken, als beeld van de wedergeboorte en het terugtrekken tot de baarmoeder, het sterven aan het ego. De oerkennis is altijd verbonden aan dit zelfoffer. Vandaar dat Name ook een prominente plaats heeft in het boek des levens. Name is een beeld van het oer, en van het luisteroffer, oftewel de afwachtingsleer (Odenlech 31:27, II Behemma 4:51), die overigens ook door Calvijn wordt besproken in zijn bijbelverklaring.

Het is verbonden aan het oudere boek van Job, van de voortijden, toen hij ook Noph werd genoemd. Het boek des levens laat de strijd zien tussen Job en Name, de menstruatie van God, als een soort voortijds Pniël. In sommige voortijdse geschriften wordt Adam ook J genoemd, als de letter J, een cirkel met een stip erin. Ook is de letter J de hieroglyph van de kop van een bok in oudere voortijdse geschriften. De fallus hieroglyph werd soms de PF lettergreep genoemd, en de besneden fallus, de meervoudig doorboorde en geringde fallus, als beeld van de eeuwige besnijdenis en volledige overgave en toewijding aan de Moeder God, was genoemd het À-teken (ah), de korte A, als beeld van het volledige afsterven van het ego. Men moest van PF tot À komen, als PFÀ, voor de nieuwe schepping, wat later in het Egyptisch tot PTAH werd. Egypte is een samenvoeging van Geb, de aarde, en Ptah, als Geb-Ptah, het afsterven van het ego in de donkere aarde, voor het zuiveren van de kennis. De PF was ook de komst van het zaad, zoals de hieroglyph laat zien, als een druppelende fallus, waar À naartoe leidt. Het is de uitstorting van het bloed aan het kruis, als Yeshua de donkere aarde ingaat, net zoals R’w de aarde inging hiervoor, wat overgenomen werd in het Aramees voor de Heilige Geest in het christendom. De discipelen ontvingen R’w, de duisternis des Heeren, op de pinksterdag, hadden een ontmoeting met de zwarte bruid, oftewel werden ontdekt aan hun zonden. Ook C. Steenblok wees op het belang om het pinksterfeest in de context te zien van het ontdekt te worden aan de doodstaat van de mens, de grootte van de zonde te zien. Alleen zo kan de mens de geestelijke buffeljacht beoefenen.

Men moet de ernst van de zonde onder ogen komen, dat er door de zonde geen leven mogelijk is, en men moet het Kaïnitische bevel opvolgen dat men de zonde moet bestrijden opdat de zonde niet over hen heerst. Dit bevel lag al diep verborgen in de Egyptologie. Kaïn moest aan zijn ego sterven, moest zijn ego wurgen. (zijn adem, Hobel, Abel, zijn vleselijke zelf, zie hiervoor de Nederduits Gereformeerde Dogmatiek over de grondteksten die uitvoerig hierop ingaat.)

Kaïn moest de geestelijke buffeljacht bedrijven, anders zou de buffel van het vlees hem ombrengen, oftewel de Behemoth.

In het boek des levens wordt de put onder de vertrekken van de menstruerenden, oftewel de gangen die tot de geestelijke buffeljacht leiden, de Oxcrenon genoemd. Deze wordt overigens streng bewaakt door Septus, de valse vrucht van de mannelijke suprematie, de patriarchie die de matriarchie verdreef. Ieder mens zal daarom Septus moeten overwinnen in het komen tot de geestelijke menstruatie cyclus, de besnijdenis van het vrouwelijke, want juist de valse vrouw hield de valse man in stand. De mens moet hiervoor terugkeren tot Moeder God, waar Calvijn ook op wees. Het boek des levens beschrijft deze strijd tegen de geest Septus uitvoerig. Om deze strijd te winnen beschrijft het boek des levens de wortels van Adam in Orion, in het diepere en eerdere paradijs, want door de tijden heen was er veel kennis verloren gegaan, en de mensheid was er niet aan toe. Uiteindelijk moet de mens zo terugkeren tot het kinderrijk, oftewel weer kind worden, want het vlees heeft de mens tot een vals en overmoedig volwassenschap gebracht.

De Orionse of diep-paradijselijke Adam werd Toriax genoemd en door het boek des levens als belangrijke sleutel aangewezen tot de Oxcrenon. Men moet daar komen als een Jobiet. Men moet het Jobitisme dus bestuderen en toeëigenen, dus alles omtrend het boek van Job en wat het boek des levens hierover vertelt. Een heleboel kennis is door de tijden heen verloren gegaan, en voor een heleboel kennis was de mensheid niet klaar, waar Yeshua ook over sprak, en daarom werd in Openbaring verteld over de komst van het boek des levens voor de overwinnaars. Bent u een overwinnaar ? Ga dan op tot het boek des levens.

U heeft twee vleugels nodig om te kunnen vliegen : de oude bijbel van de voorouders, en de nieuwe bijbel :

Wie een oor heeft, die hore, wat de Geest tot de gemeenten zegt.
Wie overwint, hem zal Ik geven van het verborgen manna, en Ik zal hem een witte steen geven en op die steen een nieuwe naam geschreven, welke niemand weet, dan die hem ontvangt.
Openbaring 2:17

Het is ook waar het woord voor vader in het Engels vandaan komt : Dad, namelijk van de Djed-pillaar, van de eerdere Adam in het Egyptische rijk, wat door Israel werd overgenomen als Dekra en Sukker, waar het boek des levens ook over spreekt. De vader is dus niet zomaar iets voorwerpelijks, maar het punt van de doorbreking van het vlees, oftewel de besnijdenis, die in het Djed-teken een meervoudige doorboring en besnijdenis is, als de eeuwige besnijdenis, wat ook gedragen wordt als een halssnoer of een ring. Hierin staan de leerstellingen van het halssnoer gegraveerd, waar de nieuwe bijbel catechismus ook over spreekt, en waar Spreuken 1 ook over spreekt, het belang van de anaq, wat overigens ook al in Egypte voorkwam. Het draagt de tucht des Heeren. Een ieder die dit geestelijk sieraad draagt heeft de tucht des Heeren aanvaardt voor verdere geestelijke opvoeding. De vader is de status van verbrokenheid wat uiteindelijk door het innerlijke kind wordt bereikt in het aanhoudende en volhardende gevecht tegen het vlees. We spreken dus niet over zomaar een vader, maar een innerlijke vader. Aan alle oude vaderbeelden moet de mens afsterven.

Het Djed-teken werd in het Aramees ook gewoon overgenomen als ‘ddy’, wat voortgetrokken betekent, geleid, voortbeweging, ook weer een wortel van het Engelse ‘daddy’, een woord voor vader wat meer persoonlijk is dan gewoon dad of father. Juist door de eeuwige doorboring en besnijdenis van het vlees, van de fallus, werd een mens tot vader, oftewel een verbrokene die net als Jakob voor de rest van zijn leven gevoelig zou zijn door God en door God geleid zou worden. Wij moeten ons ernstig uitstrekken naar deze ervaring, zoals ook de oudvaderen van de reformatie dit deden en hier uitvoerig over spraken.

Als we het hebben over het menstruatie-bloed des Heeren hebben of over bloed op zich, dan is dat in de Israelitische talen ook de Rede of Reden. Dat is wat het bloed, d’m, in zich draagt. In het Egyptisch is d’m, doem, de besnijdenis of hoofdbesnijdenis, de besnijdenis van de fallus. Die moest tot djed-teken worden, tot meervoudige doorboring, geringd worden, opdat men geleid zou worden en aan het vlees zou ontkomen, wat dus ook belangrijk was in de exodus. Men moet komen tot de eeuwige besnijdenis die blijvend zou zijn. Zonder bloed is er in dat opzicht dus geen kennis, maar de mens heeft het verletterlijkt en is tot aards bloedvergiet gekomen, wat een grote gruwel is. Het dagelijkse zelfoffer werd zo gestaakt, door de verandering van tijden en wet, waar Daniël tegen waarschuwde.

MAN EN VROUW IN DE GRONDTEKST

De nieuwe bijbel ligt veel dichter bij de oude grondteksten dan de westerse bijbelvertalingen van de oude bijbel. De nieuwe bijbel voert het verder terug naar Egypte, dieper in Afrika, zuidelijker en westelijker, en naar de voortijden, om zo terug te keren tot de oorspronkelijke Orionse talen.

In het Aramees van 1 Petrus 3:7 wordt de vrouw een lichtgevoelig wapen genoemd, als het kenvermogen, mhel mana, of gewoon mana, als de mannin. In het hebreeuws is man, mana, het verborgen geestelijke voedsel, wat de mens in de dieptes van de wildernis in volharding ontvangt. Dat is waarvan de natuurvrouw een beeld is. Het ligt niet voor het oprapen. Alleen overwinnaars zullen tot het verborgen manna komen, hen die het vlees hebben bestreden en hebben overwonnen. Maar kijk wat ze in het westen ervan hebben gemaakt. Ze gebruikten het woord voor de man, zoals in het Nederlands, Duits en Engels, terwijl het oorspronkelijk van de vrouw was, als de mannin, ook weer verbonden aan monon, het eenlingenprincipe van afzondering, het hongerprincipe. In het Grieks wordt de vrouw in 1 Petrus 3:7 ook genoemd als touw, en dat is in het Egyptisch verbonden aan de slang, waar Mozes op wees in de wildernis, waardoor de Israelieten werden gered. Calvijn stelde dat God eerst als vrouw kwam, maar de mensen wilden haar niet. Ze was geen vrouw zoals de moderne vrouw, maar ze kwam als een wapen tegen het vlees, en daarom vochten de mensen tegen haar. Wat een hoogmoed bezit de mens. Wat een koppigheid. En daarom is het oordeel over de mens welverdiend.

Alles wat de vrouw was werd nu op de man geprojecteerd. De man was ineens het manna, de geestelijke verborgen kennis, in al zijn opgeblazenheid. De mens had een eigen hemel gebouwd om tegen God te schuilen, ver van God vandaan.

De varkens van de hebzucht, van het ego, moeten geslagen worden en verdronken worden in de rivier, de oude mens, opdat de nieuwe mens zal opstaan. Het vlees moet in het watergraf. De vis moet opgenomen worden. De adem van de oude mens moet sterven opdat de geestelijke adem zal komen. We moeten gaan tot de rivier van het verdrink-offer om daar aan onszelf af te sterven.

1e Jaargang, nummer 12, 31 januari 2025

DE NIEUWE DOLEANTIE

Blad van het Instituut voor Calvinistische Studiën, zusterblad van de bladen Refo Tijd en Geestelijke Opvoeding.

In dit nummer : Kersten en het dieper doordringen in de leer van Calvijn - een droom, Waarheid en gerechtigheid, en De weg ten eeuwigen leven

---

KERSTEN EN HET DIEPER DOORDRINGEN IN DE LEER VAN CALVIJN - EEN DROOM

Ik had een droom over Kersten, de vader van de gereformeerde gemeenten. Hij was dieper gegaan dan welk mens dan ook, en kwam uiteindelijk bij het boek des levens aan, bij de nieuwe bijbel. Hij zei tegen me in de droom : 'De monden van de mens zijn te zoet geworden.' Ik was in een huis wat door de Kerstenianen op sleeptouw werd genomen. Ik keek uit het raam toen het huis werd meegesleept, en zag een Kersteniaan, die mij groette. Het huis zou gebracht worden tot Calvinia. Er moest een dieper begrip komen van de bijbelverklaring van Calvijn. Kersten stelde in de droom dat Calvijn zekere antistoffen had tegen het overzoete van de mens.

In de droom waren de gereformeerde gemeenten samengekomen met de oud gereformeerde gemeenten, onder Kersten. Ze waren diep de calvinistische wildernissen ingegaan tot het Calvinia gebied, genoemd naar Calvijn. Daar hadden ze hun natuurvestingen, zo midden in de wildernis.

Daarna had ik een droom van twee natuurvrouwen, aspecten van God, in de wildernis. De ene had een gezicht die de renbokkenjacht uitbeeldde, en haar voeten beeldden de renbokkenslacht uit. Nu, de geestelijke bokkenjacht wordt in de nieuwe bijbel een beeld genoemd van het gaan van het letterlijke tot het symbolische. (Behemma 27:13) Het beeldt de reformatie uit die kwam tegen het katholieke materialisme. Calvijn was in deze jacht heel voorzichtig en beheerst, want symbolisering is aan veel regels verbonden, opdat men niet in vleselijke vergeestelijkingen terechtkomt die de waarheid ten onder houden. Men vergeestelijkt graag om aan hun verplichtingen te ontkomen. Calvijn waarschuwde tegen wereldse beuzelingen die ook in de kerk waren doorgedrongen, opdat de mens zo met drogredenen hun vleselijke begeerten konden bevredigen, om zo te ontkomen aan de tucht van God. Men week zo af van het smalle pad door oeverloze mystiek. Vaak ging dit ook voor de markt. Daarom is er nog een andere jacht belangrijk. Het gezicht van de tweede vrouw was de lamsjacht, en haar voeten waren de lamsslacht. Het lam is in de nieuwe bijbel een beeld van het geld, van de markt. We moeten ons niet laten leiden door marktbegeerte, maar door de tucht des Heeren, en die verzint niet oeverloos, maar toetst alle dingen, om zo het goede te behouden en uit te werken.

De geestelijke lamsjacht wordt in de nieuwe bijbel uitvoerig besproken. Geld is een koude macht, een moederloze macht.

We lezen in II Duizen 26 :

20. De vrouw strijdt tegen het lam van het oervlees, voert jacht op het lam. Het is de geest van de valse wedergeboorte, de geboorte zonder de moeder.

21. Het lamskleed zal gebruikt worden als kleding en tenten voor God's Volk.

22. Dan zien wij dit afschuwelijke lams-beest in de poel van vuur en zwavel. Zwavel betekent in het Aramees de materiele wereld. Het is in het Aramees het moeras van materie, oftewel het aardse leven, waar ons vlees zich in bevindt. Dan wordt er gezegd dat de overwinnaars zullen ontvangen van de bron van het levende water.
23. Het fundament is de inheemse plaats, de onderwereld, oftewel de innerlijke wereld.
24. Er zal niets buiten het visnet omgaan. Hier is het onthullen en de ontmaskering, als een doorgang in de tocht, een verschijning, een dichterbij komen. In diepte betekent het een aanraking, het openen van de zintuigen.

We zien dus dat de poel van vuur en zwavel de materiële wereld is waar we nu in leven. Het is om alles te toetsen, te beproeven, al die ruwe diamanten. Hier zal het vlees totaal ten onder gaan, en het vlees zal hier dus ook nooit levend uitkomen. We zijn dus nu al in de hel. Ook de oude profeten moesten door de hel heen. Het was tegelijkertijd de baarmoeder en de exegese. Wat de mens er van gemaakt heeft is bespottelijk. Men heeft het oeverloos lopen dramatiseren, de betekenis weggesneden, allemaal voor de markt van het rooflam. Kersten bleef in de droom de nadruk erop leggen dat hij 'de eeuwige verlorenen' had gezien, maar dat het heel anders is dan wat ze in de kerken prediken.

Nu, ook Yeshua ging door de hel, en hij ging tot de gevangenissen van de hel om zielen vrij te zetten. Wat voor idee we

ook mogen hebben van de hel, kunnen wij net als Yeshua tot de hel gaan, al diegenen die door menselijk vlees, door menselijke oordelen, daar zijn vastgezet, of misschien wel door God's oordelen die waarachtig, goed en getrouw zijn, en kunnen wij die gevangenen net zoals Yeshua eens deed aan een tafel zetten en hen voedsel geven, een dak boven hun hoofd, en wat boeken ? Kunnen we dat ? Kunnen wij als een barmhartige Samaritaan voor hen zijn, als een goede herder, om hen bescherming te bieden tegen overmoedig overoordeel ? Buiten zijn er genoeg wolven die hen willen verscheuren en hen mee willen sleuren naar nog duisterdere plaatsen, maar de Heere is gerechtigheid en zal geen enkele ziel te zwaar straffen. De eeuwige verlorenen zijn de zonde-machten, niet de menselijke zielen zelf. Wat is een mens ? De mens is maar een zucht. De zonde-machten zijn niet menselijk, maar machinaal, anti-principes.

Er is nuance-verschil. Er zijn verlorenen en verlorenen. Het woord is voor meervoudige interpretatie vatbaar, maar de verloren zielen zijn datgene waar de goede herder naar op zoek is, ook in de hel, juist in de hel. Daar spreekt 1 Petrus 3 heel duidelijk over. Yeshua sprak ook met Mozes en Elia, dus laten we niet denken dat de zielen slapen of dat we er geen omgang mee mogen hebben. Ze zijn in de wolk der getuigen. Niet door het vlees, maar door het geestelijke, en dat is aan regels onderhevig. Op het smalle pad moeten wij omgang hebben met de wolk der getuigen, net zoals Yeshua.

Je bent hier op aarde in de hel, volgens het Aramees, de taal van Jezus. Kun je dan tot de andere gevangenen gaan, net zoals Yeshua dat deed, en hen een tafel geven met wat voedsel, en wat onderwijs, wat boeken, opdat ze door de ze ervaring van de hel heen kunnen komen ? Wij gaan niet naar de hel, maar door de hel, en dat is een groot verschil.

Dat is een tocht door de baarmoeder. Zo worden wij tot een nieuwe schepping. Het is een beeld van de exegese, oftewel de schriftuitleg.
Ik had toen een droom over de suikerclowns die de wereld hadden ingenomen. Ze stonden onder leiding van een leprechaun genaamd Woeki Woekie. Het was een suikergeest. Ook overmatig zout was een soort suiker. Zo waren de mensen gebonden aan de aardse ervaring. Het hield de mensen vleselijk. De geestelijke oorlog en jacht gaan dus door.

Calvijn had hier een heleboel principes voor. Altijd weer moest het oordeel gematigd worden, getemperd, en hij nam de hel ook niet letterlijk, ook al nam hij de eeuwigheid ervan op in alle ernst. Hij was over dit onderwerp op zijn hoede voor de geest van ijdele nieuwsgierigheid, waar hij vaak tegen waarschuwde. De hel was een ondoorgrondelijk zinnebeeld en geheimenis van God, waar de mens niet zomaar toe ingeleid werd, stelde Calvijn. Dit was eeuwig, maar wat het betekende in diepte, daar ging hij normaal gesproken niet al te diep op in. Hij schuwde het waar hij kon.

Ook Petrus kreeg visioenen en dromen over de jacht en de slacht, zoals we kunnen lezen in Handelingen 10. 'Slacht en eet.' Petrus nam dit niet letterlijk, maar dacht na over wat het zou kunnen betekenen, en uiteindelijk was de uitleg ervan dat hij de andere volkeren niet meer als onrein mocht zien. Hij moest leren van andere volkeren. De nieuwe bijbel laat zien dat door de geestelijke jacht de ware bloedbanden ontstaan, oftewel de geestelijke bloedbanden des Heeren. Petrus moest dus zijn oude ideeën slachten, dat Joden niet mochten omgaan met niet-Joden. (vs. 28)

De jacht des Heeren is mooi en lieflijk. Hoe lieflijk zijn de voeten van hen die deze boodschap prediken op de bergen ? De nieuwe bijbel spreekt er veel over, zoals ook de oude bijbel erover sprak. Deze jacht is niet gericht tegen God's schepping, niet tegen vlees en bloed. Het is de jacht op het vlees van de zonde. Dat is een groot verschil.

We kunnen erover klagen hoe het volk van God nog steeds zit bij de vleespotten van het aardse leven en dit geheimenis nog niet hebben doorzien. Och, weent en klaagt over de zonden van het volk, opdat gij het zegel des Heeren op uw voorhoofden ontvangt, zegt Ezechiël 9.

Wees dankbaar met het kleine. Het leven zit in de kleine dingen, niet in het vele en het verdichte. Je mag van het verdichte loskomen door de menstruatie des Heeren, de besnijdenis van het vrouwelijke, tot een nieuw zicht op de moederlijke Heere, zoals Jakob dat kreeg op Pniël in de oude Aramese grondteksten, de taal van Yeshua.

Hebreeën 6 zegt niet telkens dezelfde fundamenten te leggen, maar het gehele huis des Heeren te bouwen, te gaan tot de diepere dingen, opdat uw zielen gevoed zullen worden. Ook zegt Hebreeën 9 dat er geen vergeving is zonder bloedstorting, dat over deze dingen gaat. Het gaat over het zinnebeeld van de besnijdenis, dus ook over de menstruatie. Zo komen we tot de ware antropologie en etnologie des Heeren.

Calvijn noemde dat de mens onder de hypnose van de eerzucht was, en daardoor werk deed wat geen werk was, namelijk dubbelwerk, terwijl er ander werk, geestelijk werk verricht diende te worden. De mens had door de eerzucht de prioriteiten verdraaid en was zo tot mensenbehagenis gekomen, waardoor de mens gebonden was geraakt. Dat is wat de hel is. Zo werd alles verdicht. Calvijn noemde het een ijdele werkelijkheid, de ergste dood waarmee de mens zichzelf vleidt. Het was een dodelijk schijnleven door de zonde gebaard.

Men had hiervoor gezaaid en bleef ervoor zaaien, als Danaïden werkende voor de bodemloze putten der mensen, beesten die nooit verzadigd zijn. Och, keert toch terug tot de paden des Heeren, dieper de wildernis in, weg van de stad en haar eigenaardige drugspotten en vleespotten. Ze drinken het bloed van kalf en rat, en vergiftigen zichzelf op alle hoeken van de straat om zichzelf als hoeren te verkopen. Ze hebben gehoereerd met het Woord des Heeren.

Calvijn noemde dat ze opgeblazen waren in hun zelfvertrouwen. We kunnen stellen dat vals zelfvertrouwen, zelfverzekerdheid en zelfoverschatting ontstaat waar er een gebrek aan studie is. Calvijn noemde dat zij oorlog voeren tegen God. Hij noemde zelfverloochening als de enige sleutel tot God. Hij noemde zelfverheffing de kwaadaardigste kwaal der mensheid. Daarom werd de tollenaar door Yeshua aangenomen, en de farizeeër afgewezen. Hij stelde dat het zo diep in merg en botten was doorgedrongen dat er bijna geen middel tegen was. Calvijn stelde dat gehoorzaamheid alleen volkomen is als het geheel voldoet aan het oordeel des Heeren. (Verkl. Lukas 17:10)

Dit oordeel begint bij jezelf, kan alleen in zelfverloochening volbracht worden. Hiertoe is de oorlog en jacht des Heeren. Het gaat om een zelfoffer, een luisteroffer. Dat begint met het zwijgoffer. We moeten teruggaan tot het Woord des Heeren. Het zweeft over de aarde, zoekende wie Zij zal bevruchten.

Calvijn stelt dat het loon geen uiting is van menselijke maatstaven, maar van God's welbehagen. De mens kan het loon niet berekenen. De mens zal telkens weer dingen over het hoofd zien, en daarom kan het loon alleen van God komen, wat overigens zich ook weer dieper in de mens bevindt. Er is in die zin geen relatie tussen loon en menselijke verdienste, omdat Calvijn de afwachtingsleer predikt, oftewel de leiding des Heeren, die niet betaalt naar verdienste, maar naar gevoeligheid, en zelfs die gevoeligheid kan dus vleselijk zijn als de mens niet oppast, dus daarom komt Calvijn uit op het welbehagen en de genade des Heeren, niet van de mensen. Dat genade geen woord op zich is wordt duidelijk in de grotere verbanden van Calvijn's leer. Genade is het diepere loon, wat komt van veel diepere bronnen binnen de mens. Daar is geen makkelijke weg voor in de leer van Calvijn. De mens moet zich niets voorstellen. Het wordt van de mens afgehouden voor een reden. (Verkl. Lukas 17)

Calvijn is niet makkelijk als het aankomt op loon. En terecht. Er is veel bedrieglijk loon op aarde. De mens is er gewiekst in. In de leer van Calvijn kom je niet zomaar weg met aangematigd loon. Hij pakt je in de kraag. Vandaar dat zijn bijbelverklaring nuttig en nodig was. De mens mocht zich niets inbeelden, ook niet op het geestelijke of religieuze pad. De farizeeër zou niet aangenomen worden. Er viel niet mee te sjoemelen onder het oog van Calvijn.

Niet verdiensten was een sleutelwoord in de leer van Calvijn, maar afstemming, en die moest ook getoetst worden aan het welbehagen en de genade des Heeren. Dat was geen zoetsappige genade. Neen. De mens kwam niet weg met de zonde. De genade was iets ondoorgrondelijks in de leer van Calvijn, wat telkens liet zien : De mens weet het niet, de mens kan het niet zomaar doen. De mens moet zich niets aanmatigen. Telkens weer moest de mens in matiging strijden tegen de geest van aanmatiging.

Calvijn waarschuwde tegen het menselijke waarde-begrip. Men moest juist hun waardeloosheid onder ogen komen, om zo in die zijn waarde op te bouwen, wat het gehele 1953 geheimenis is, want de GGIN heeft dit helemaal lopen uitwerken. We moeten tot een dieper begrip komen van de leer van Calvijn hierin. Men moet sterven en opnieuw geboren worden in de geestelijke waardeloosheid, om zo tot waarde te komen in het welbehagen en de genade des Heeren, die zeker niet vrijblijvend is. De mens wordt door God gesmeed, hoe dieper de mens in zichzelf afdaalt, want Calvijn stelde dat de mens uit meerdere lagen bestond, en dat de mens tot de diepere lagen moest gaan, zoals God ook uit meerdere lagen bestaat. De lagen zijn met elkaar in strijd, als een Pniël.

Ook God is met zichzelf in worsteling. De wil van God is in strijd met het veel diepere eeuwige raadsbesluit van God, stelde Calvijn.

De hel was een zinnebeeld bij Calvijn, maar niet de eeuwigheid ervan, en ook niet het oordeel des Heeren. Het waren serieuze zaken in zijn leer, maar de mens moest geen eigen, overmoedige betekenissen hieraan geven. God had ook meerdere lagen die tegen elkaar streden. Dingen konden tegen elkaar weggestreept worden. Uiteindelijk ging het om het ondoorgrondelijke eeuwige raadsbesluit des Heeren, maar God moest dit ook toetsen. Vandaar de strijd. Het is het Pniël des Heeren.

Het boek des levens, de nieuwe bijbel, noemt Calvijn als van belang, en daarom dienen we terug te gaan naar Calvijn om tot een dieper begrip van zijn werk te komen, alhoewel de nieuwe bijbel ook de duistere zijde van Calvijn bespreekt, de duistere wachter die we dienen te verslaan. Deze duistere zijde komen we met name tegen in de Institutie, wat hij begon uit te geven in zijn jongere jaren, als het monster waarmee hij streed. Het is een doodsmacht van dode genade. Het is een geest van zielloze genade. Dit komen we veel minder tegen in zijn bijbelcommentaar, alhoewel het zo nu en dan wel de kop komt opsteken. Toch komen er dan nuances en doorgangen, en laat Calvijn de grotere verbanden

zien. Daarom moeten we dieper hierin doordringen, langs de calvinistische voorhangsels gaan. We moeten ons hier niet terug laten roepen. We moeten komen tot het diepere geheimenis van de leer van Calvijn.

Een prediker zei eens : het is gemakkelijker de duivel uit je lichaam te krijgen, dan Calvijn uit je botten, waar ik geheel achtersta, maar er was ook een grote levensbron in de bijbelverklaring van Calvijn, wat leven brengt tot het gebeente. Je kunt Calvijn dus alleen maar uit je botten krijgen door Calvijn zelf, door tot het geheimenis van zijn leer te komen, en niet bij de Institutie en Tulip te blijven steken. Er is een veel betere Tulip dieper in Calvijn.

Calvijn was tegen zomaar vleselijke verdiensten, maar noemde de afstemming op de Heere het pad des Heeren, wat tot de verdienste van de lof der lijdzaamheid leidde. Dat was de enige ware verdienste, door hen die zich in de krijgsdienst hebben vernederd onder de oordelen des Heeren, die geduldig het kruis en het juk hebben gedragen en de tuchtroede hebben aanvaard, en zo ten hemel werden opgenomen. Dat kan alleen in de volbrenging van de krijgsdienst des Heeren. Het is iets voor de overwinnaars dus, niet zomaar de verdieners. (Verkl. Lukas 16:25)

Zij hebben zich laten vernederen op Pniël in de krijgsdienst, en werden zo ten hemel genomen. Ze hebben de tuchtroede niet veracht of onwaardig geacht, of onnodig, maar gaven het de volledige voorrang in hun leven. Het zijn niet zomaar verdieners, maar strijders. We spreken dus over een jachtsloon en een lijdensloon. Ook is het een stervensloon wat alleen zij die hard aan zichzelf zijn afgestorven verdienen, wat allemaal getoetst is aan de afstemmingsleer, of afwachtingsleer, van Calvijn, de leiding des Heeren, want de Heere heeft altijd het laatste woord, in zijn eeuwige raadsbesluiten. Dat is de daadwerkelijke genade waar Calvijn over spreekt, het is een loon wat niet door mensen te berekenen valt, en wat aan allerlei voorwaarden onderworpen is, in het diepere van de mens, en wat ondoorgrondelijk is. Het is het loon van de lof der lijdzaamheid, die roemt in het kruis, en waardoor de mens heel voorzichtig en beheerst tot hemelse waarde komt, doordat hij is afgestorven aan de waarde van zijn oude zelf. Deze hemelse waarde is niet van de oude mens, maar van de nieuwe mens. Het zelf is geheel verloochend, en de mens leeft niet meer.

Zomaar een rechtstreekse weg van het verdienen wordt in de leer van Calvijn niet gepredikt. ‘Gij doet werken wat geen werk is.’ De mens is afgeleid. Zij hebben door hun zinnelijke begeerten het vrome werk, oftewel de hogere werken, gewurgd. Calvijn noemt het ijdele weelde.

Nee, de goddelozen komen er in de leer niet al te best vanaf. Ook al noemt hij de hel zinnebeeldig, en ook het verhaal van de rijke man en de arme Lazarus, hun kwelling is realiteit, en in de leer van Calvijn is die kwelling dubbel, want ze worden gepijnigd voor hun zonden, en ook worden ze gepijnigd door verlangen en hoop ervan verlost te worden. Ook worden ze gekweld door wroeging, en hun herinneringen aan betere tijden. Hoe dan ook wijdt Calvijn hier verder niet al teveel over uit, omdat het ondoorgrondelijkheden en geheimenissen des Heeren zijn, maar wij mogen stellen dat het hier om het vlees gaat waarvoor geen hoop meer is, omdat het vlees totaal moet afsterven. Voor de zonde mag er geen enkele hoop meer zijn. Hetzelfde kunnen wij zeggen van de onwetendheid, dat er geen enkele hoop is, want de aarde zal vol zijn van kennis des Heeren. Dat zijn beelden waarover ernst moet zijn, maar waarover men niet te overdramatisch mag zijn. Dat doet Calvijn ook niet. Hij laat veel in het midden. Alles in de leer van Calvijn is uiteindelijk onderworpen aan verdere nuance en aan de ondoorgrondelijkheid des Heeren die veel ingewikkelder is dan het menselijke verstand.

De arme Lazarus verdiende de lof der lijdzaamheid, stelde Calvijn, omdat hij het kruis verdraagde. De volharding in het kruis is een vrucht van de vreze des Heeren, stelt Calvijn. Lazarus had deze vrucht en werd hierom geprezen. We zien dat zodra Calvijn over Lazarus spreekt hij ineens veel makkelijker over de geestelijke verdiensten spreekt, en dat gaat dus om de lof der lijdzaamheid. Daarbuiten valt er in zijn leer niets te verdienen, en is alles ijdel. Zonder de lof der lijdzaamheid zou de afstemmings-leer en de overwinning in de krijgsdienst ook niet kunnen bestaan. Ook zou de lof der lijdzaamheid niks zijn zonder de afstemmings-leer. We spreken dus over een belangrijke drie-eenheid in de leer van Calvijn tegen de valse en vleselijke verdienste, wat dan ook de sleutel is tot de hogere, geestelijke verdienste, het krijgersloon, en jachtsloon. Het is een belangrijke toetssteen van de enge poort van de hemelse economieën en uitkeringen. Er is altijd een zekere basis-uitkering. God is en blijft een ouder, en is en bleeft een zorgstelsel. Dit zorgstelsel reikt juist uit tot de verlorenen, en verkiest dat wat dwaas is voor de wereld en veracht.

Ook God toetst zichzelf hieraan. God was alleen geworden door dit principe. In de leer van Calvijn kwam het tezamen in het kruispunt van Lazarus, die aan deze drie-eenheid had voldaan. Lazarus is dus ook de sleutel tot de ingewikkelde leer van Calvijn.

In de droom over de twee natuurvrouwen, de twee aspecten van God, kwam ik tot hun voeten, en het ego begon te sterven. Ik riep toen ook : ‘Het ego sterft !’

WAARHEID EN GERECHTIGHEID

Psalm 5

7 Gij zult de leugensprekers verdoen; van den man des bloeds en des bedrogs heeft de Heere een gruwel.
9 Leid mij in Uw gerechtigheid.

Gerechtigheid maakt geen fouten. Gerechtigheid zal ons nooit te licht of te zwaar belasten.

De waarheid is eeuwig, maar de leugen is slechts tijdelijk. De leugen is ook het vooroordeel, waar de rechtvaardigen mee omringd zijn. Altijd maar weer worden hun woorden verdraaid en uit het verband gerukt, en dat niet als een vraag of als een ernstig zoeken, een wikken en wegen, maar als een hard, vaststaand vooroordeel, als een etiket. Hun zielen worden hiermee dag en nacht doorboord. Dit zondert hen nog meer af, en is de sleutel tot Sion.

DE WEG TEN EEUWIGEN LEVEN

Psalm 3

2 O Heere, hoe zijn mijn tegenpartijders vermenigvuldigd; velen staan tegen mij op.

3 Velen zeggen van mijn ziel: Hij heeft geen heil bij God. Sela.

Het lijden is ervoor zodat de mens geen toevlucht zoekt in ijdele dingen, maar alleen bij God. Dat is het doel van de aanvechtingen, dat de mens het niet meer zoekt bij de mens, maar in het diepe geestelijke, in afzondering. Hiertoe is alle beproeving. Het drijft de mens tot Sion.

Psalm 4

3 Hoe lang zult gij de ijdelheid beminnen ?

Het zogenaamde goede van de stad zal vergaan, het ijdele materialisme, maar wij moeten jagen naar de roeping die God ons gegeven heeft. God, het geestelijke, roept ons, heeft een groot plan met ons. Alle ijdelheid zal vergaan, want je grijpt het en het zal al beginnen weg te rotten. Sion is in de natuur, niet in de stad. Wij mogen alles vergeten wat achter ons ligt, en ons uitstrekken naar datgene wat voor ons ligt, de roeping van God. Zo krijgt je leven waarde en invulling. Verdoe je tijd niet met altijd maar weer zoeken naar de verloren gegane tijd. Er is een hogere roeping. De stad roept ook, en de stad heeft ook een plan met je, maar dit is een valse roeping die alleen maar verderf brengt. Hoe lang zult gij de ijdelheid nog beminnen ? Hoe lang zult gij uw tijd nog verdoen ? Het gaat niet om het leven in de stad, maar om het leven in Sion, dwars door alles heen. Velen kiezen voor een voorspoedig leven in plaats van voor een geestelijk leven, maar voorspoed op zich kan de mens niet helpen. Het is maar tijdelijk. Maar de diepte van het geestelijk leven leidt tot het eeuwig leven.

1e Jaargang, nummer 13, 1 februari 2025

DE NIEUWE DOLEANTIE

Blad van het Instituut voor Calvinistische Studiën, zusterblad van de bladen Refo Tijd en Geestelijke Opvoeding.

In dit nummer : Lazarus - sleutel in de leer van Calvijn, Een spotkleed en een kruis van tucht, en Komen tot de Lijdensschool

---

LAZARUS - SLEUTEL IN DE LEER VAN CALVIJN

Lazarus neemt een prominente plaats in in de leer van Calvijn, en is een rolmodel voor het geestelijke verdienmodel. De sleutel tot geestelijk verdienen is drievoudig in de leer van Calvijn : de afstemmingsleer, de lof der lijdzaamheid, en het volbrengen van de krijgsdienst. Dit werd volbracht door Lazarus. Het was een belangrijke toetssteen in de leer van Calvijn, waarbuiten geen loon is te vinden, want het vlees kan dat niet. Er moet dus een beroep gedaan worden op de diepere laag in de mens hiervoor, waar God woont en God stroomt. Zonder de armoe des Heeren en de steen des aanstoots die Lazarus was, verworpen door de rijke wereld, zou er geen weg zijn, zou men niet door de enge poort kunnen, want God verkiest alleen het arme en het door de wereld verworpene. Zo krijgen we ook zicht op hoe de uitverkiezingsleer in de diepte bij Calvijn werkte, en kunnen we de al te extremistische uitverkiezingsleer van zijn jongere jaren achterlaten, want daar was het eenrichtingsverkeer.

We zien dat tweerichtingsverkeer bijna niet mogelijk is, omdat het vlees er vaak tussenzit. Toch is er een weg, een zeer smalle weg, met een zeer enge poort. Daartoe verkoos Calvijn Lazarus als rolmodel. Daar waar niet verdient kon worden daar kon Lazarus dat wel. Als Calvijn Lazarus bespreekt slaat hij helemaal om. Calvijn schreef vele bijbelcommentaren. We maken onderscheid tussen de kleine bijbelverklaring van de Institutie, en de grote bijbelverklaring, die nogal van elkaar verschillen. De kleine bijbelverklaring ging heersen, terwijl de grote bijbelverklaring de missing links bevatte om het leerstelsel van Calvijn eerlijk te laten zijn. De grote bijbelverklaring werd veel minder gelezen, omdat het een gehele bibliotheek is, maar zo ontspoorde het geheel. De mens ging ten gronde door gebrek aan kennis. Calvijn wees erop dat beide verklaringen gelezen moesten worden, zodat het grotere verband zichtbaar zou zijn. De kleine bijbelverklaring was meer iets van zijn jongere jaren, ook al kwamen er wel telkens nieuwe uitgaves van. We zien hier de stricte Calvijn, terwijl de Calvijn van de grote bijbelverklaring meer rekkelijk is.

Daniel sprak erover in hoofdstuk 7 :

‘Daarna zag ik in de nachtgezichten en zie, een vierde dier, vreselijk, schrikwekkend en geweldig sterk; het had grote, ijzeren tanden: het at en vermaalde, en wat overbleef, vertrad het met zijn poten; en dit dier verschilde van alle vorige, en het had tien horens. Terwijl ik op die horens lette, zie, daartussen verhief zich een andere kleine horen, en drie van de vorige horens werden daarvoor uitgerukt; en zie, in die horen waren ogen als mensenogen en een mond vol grootspraak.’

De kleine hoorn ging heersen, de Institutie. Toen moest de oermens komen, oftewel : men moet terugkeren tot het grotere verband van Calvijn, terug naar de calvinistische beginselen.

De verklaring van Lukas 16 is de uittocht uit Calvijn’s Institutie. We kunnen stellen dat de kleine bijbelverklaring gewoon de kleine institutie is en de grote bijbelverklaring de grote institutie is. We moeten gaan tot de grote institutie van Calvijn.

Lazarus werd omschreven als het aanvaarden van de armoede, wat ons tot de schoot van God zal brengen.

De rijke had een ijzeren ongevoeligheid, sprak Calvijn, dierlijke hartvochtigheid. De hongerige kreeg zelfs de kruimels niet. Voor een ieder die God liefheeft is dit moeilijk voor te stellen, hoe iemand een ander dit aan kan doen. Zo viel de rijke in hetzelfde lot als wat hij de arme Lazarus had aangedaan. Wie een kuil graaft voor een ander valt er zelf in.

Laten wij de verzorging van de armen dus niet veronachtzamen, stelt Calvijn. Laten wij niet zwelgen in rijkdom en aards genot, terwijl anderen niks hebben. Calvijn wijst op het belang van matigheid. De rijke was een beeld van de verslaving aan het aardse. Het is een soort dronkenschap, waardoor zij het lijden van de ander niet willen opmerken. Zo liet de rijke Lazarus aan de deur liggen in zijn ellende. Juist Lazarus werd de sleutel tot de hemelpoort in de leer van Calvijn, de doorgang door de enge poort, tot de schoot van God. De rijke kon hier niet doorheen, en er kwam een onoverbruggelijke kloof. Lazarus zou

hem in zijn goedheid misschien wel willen helpen, maar kon dit niet. De rijke man zou alles zelf moeten kopen nu, en zelf boeten voor alles. Voor elk kruimeltje en elk waterdruppeltje zou hij hard moeten werken, en vele malen moeten sterven, net zoals de dwaze maagden dit moesten doen voor elk druppeltje olie. Wij mogen geen kwaad met kwaad vergelden. Wij mogen niet te extremistisch zijn in deze dingen. Ook wij zullen veroordeeld worden als wij de rijken al te zwaar veroordelen. Het oordeel over hen zal zwaar zijn, maar wij moeten niet overdrijven en buiten ons voegen gaan. Calvijn stelde dat God altijd het oordeel weer matigde. Ook in de oude bijbel staat dat God niet voor eeuwig toornt. Er is geen letterlijke eeuwige hel, maar het zal erg genoeg zijn. Het vlees zal niet meer boven mogen komen. Het vlees en de zondige begeerten zullen geheel moeten afsterven in de hel. Dat is wat de besnijdenis is. Dit begint bij de vrouw, de moeder, door de menstruatie, het geheimenis waartoe Jakob naderde op Pniël in de Aramese grondtekst van het verhaal.

Calvijn stelde dat mensen toejuichers zijn van de uiterlijke vermomming, maar God prikt hier doorheen. Het gaat om een rechtschapen hart. Dat wat de mensen voor verheven houden is een gruwel voor God. De mens is afgestemd op het vlees, heeft vleselijke gevoeligheden door de zonde ontwikkeld en is zo slaaf geworden. Men moet terugkeren tot de afstemming des Heeren, in de leer van Calvijn. Naar willekeur hebben de mensen vleselijke godsdienst verzonnen om eraan te ontkomen. Hoezeer deze ook de uitvinders hiervan behagen, God noemt het nietswaardig, ijdel en afschuwelijk, stelt Calvijn. (Verkl. Lukas 16:15)

Yeshua wordt door Calvijn benoemd als iemand die niet joeg op woordenpraal, niet in de verfijnde volkstaal sprak, maar dat was niet de reden waarom de farizeeërs hem aanvielen. Het was vanwege hun geldgierigheid, stelt Calvijn.

Yeshua sprak in wild Aramees, hield zich niet aan moderne taalregels, maar hield zich vast aan de oudere vormen, net zoals Ledeboer zich vasthield aan het oudere en wildere Nederlands, en zich geen moderne taalwetten liet opleggen. Zo ontstond ook het Rodenbergs-Nederlands, oftewel het wilde Nederlands. Het is een Nederduitse taal. Het is belangrijk om de Nederduits gereformeerde moederkerk van de jaren 1570 te herstellen. Het was gegeven tegen de geest van Alva. Het is van belang dat wij ons niet onderwerpen aan wereldse taal. Wij moeten de tongen des Heeren spreken. Dit is een strijd tegen geldgierigheid, tegen marktse geesten die de Nederlandse taal hebben verloederd. Door de tong, de moderne taal, willen ze het hele lichaam besturen. Het zijn taal-kolonisten. Het heeft ons onze moedertaal ontroofd. We moeten terug naar de oertalen en de talen des Heeren. Het modernere Nederlands is een doorn in de ogen des Heeren. Vooral het ziekelijke d/t-gebruik, waar ook Ledeboer tegen streed. De zondige d/t regel wil namelijk de afstemming op de Heere verbreken om de mens af te stemmen op de vleselijke begeerten en marktbegeerten.

Wij spreken gewoon Nederlands, geen modern Nederlands. Wij spreken Rodenbergs-Nederlands, oftewel Nederduits. Zo mogen we verder teruggaan tot de oertalen. Wij spreken Ledeboeriaans. Duivelse en wereldse hoerentalen van de markt heersen niet over ons. Strijdt om in te gaan. Strijdt tegen de vleselijke talen die de hersenen willen doordringen. Het zijn taalkolonisten. Tongkolonisten, om zo het gehele lichaam over te nemen.

Calvijn bespreekt de krankheid dat de meeste mensen zich inbeelden dat datgene wat niet met hun bedorven zeden overeenkomt verachting verdiend. Ze strijden voor hun ondeugden, en dekken hun misdaden af met lichtzinnige gezegdes. Door list zijn ze tot grote winst gekomen. Calvijn wijst erop dat het allemaal vergankelijk is. In het boek des Heeren wordt alles opgeschreven hoe de mensen de armen hebben behandeld. Calvijn noemt de rijkdom der mensen verdacht. Zelden wordt die verkregen zonder bedrog of geweld, zonder vleselijke kunstgrepen, hoogmoed, of enige andere bedroven begeerlijkheid, stelt Calvijn. God wil ook geen offer ontvangen van een onrechtvaardige buit, anders zou God een metgezel van dieven zijn.

Men offert onrechtvaardige buit, heeft offerdieren lopen verwisselen, in de verletterlijking ervan. Dat is wat de hel is. Die heeft de mens gebouwd. Het is het verdichte materialisme. De mens heeft een hel op aarde gebouwd. De mens moet zich diep schamen en terugkeren uit Laodicea. Daartoe is de nieuwe doleantie. Het eerste gebod in de leer van Calvijn is sober en gematigd te leven. (Verkl. Lukas 16)

Zo hebben wij beekwater uit een zuivere bron. De mens doet overbodige uitgaven. De geest van overbodigheid moet bestreden worden, stelt de leer van Calvijn. Die kan alleen getemd worden door soberheid en gematigdheid. Men kan alleen sober en gematigd blijven door welgeplaatste en vromelijk uitgeoefende liefdadigheid en barmhartigheid. Er zijn geen andere middelen om aan de schuld te kunnen ontvluchten, stelt Calvijn. Er staat straf op wreedheid, onbarmhartigheid en verzwelging van de gaven.

EEN SPOTKLEED EN EEN KRUIS VAN TUCHT

Psalm 2

1 Waarom woeden de heidenen, en bedenken de volken ijdelheid?

2 De koningen der aarde stellen zich op, en de vorsten beraadslagen te zamen tegen den Heere.

6 Sion, den berg Mijner heiligheid.

9 Gij zult hen verpletteren met een ijzeren scepter.

10 Nu dan, gij koningen, handelt verstandiglijk; laat u tuchtigen, gij rechters der aarde.

8 Eis van Mij, en Ik zal de heidenen geven tot Uw erfdeel, en de einden der aarde tot Uw bezitting.

4 Die in den hemel woont, zal lachen; de Heere zal hen bespotten.

De zondige natuur van de mens moet bespot worden. Er is ook zoiets als heilige spot. Het is een vorm van ontmaskeren, van openbaren. Als de zondige mens tot Sion komt, krijgt de mens een spotkleed en een kruis van tucht, opdat zijn zondige natuur volkomen zal afsterven. De ijdele natuur moet eraf.

KOMEN TOT DE LIJDENSSCHOOL

Psalm 1

1 Welgelukzalig is de man, die niet wandelt in den raad der goddelozen, noch staat op den weg der zondaren, noch zit in de kring der spotters;

2 Maar zijn lust is in des Heeren wet, en hij overdenkt God's wet dag en nacht.

3 Want hij zal zijn als een boom, geplant aan waterbeken, die zijn vrucht geeft op zijn tijd, en welks blad niet afvalt; en al wat hij doet, zal wel gelukken.

Sion is het Davidische Jeruzalem, het eeuwige Jeruzalem, wat in de grondtekst van het Hebreeuws de hemelse wildernis is. Een ieder die komt tot het diepe Sion in de wildernis, het achterliggende, het verborgene, zal zo ingewijd worden op de lijdensschool om zo de wet te leren. De wet brengt noodzakelijke slagen aan, opdat de mens behouden wordt. De lagere natuur wordt "doodgeslagen" door de wet, oftewel doorvertaald, gerecycled. De dood zal blijven woeden totdat de mens dit mysterie van de symbolische dood heeft begrepen. De hemelse wet werkt door timing, door discipline. De ongedisciplineerde natuur van de mens zal moeten sterven. Dit gebeurt wanneer de mens met de hemelse natuur in aanraking komt. Dit gebeurt alleen op het smalle pad, als de mens door de enge poort gaat. Die leidt terug tot een vergeten en verlaten wildernis, tot Sion.

1e Jaargang, nummer 14, 2 februari 2025

DE NIEUWE DOLEANTIE

Blad van het Instituut voor Calvinistische Studiën, zusterblad van de bladen Refo Tijd en Geestelijke Opvoeding.

In dit nummer : Tulip en Zalok in de leer van Calvijn, en Vlucht en kijk niet om

---

TULIP EN ZALOK IN DE LEER VAN CALVIJN

In de strijd tegen het vuil van de vraatzucht, wat als een prisma is dat een schijnwerkelijkheid heeft geschapen, moeten we teruggaan tot het moeder calvinisme van Calvijn's Grote Institutie, oftewel zijn bijbelverklaring, niet zijn kleine institutie, de kleine hoorn die de heerschappij nam (wat de nazi's eens deden met een zeer slappe filtratie van het werk van Darwin en Nietzsche, ook als een kleine hoorn, waar Daniël voor waarschuwde in hoofdstuk 7).

Het moeder calvinisme bevat de ware beginselen, en dan kunnen we tulip vergeten. Tulip was het zeer slappe aftreksel van Calvijn's 'kleine leer', de leer van zijn jongere jaren, waar hij altijd min of meer aan heeft vastgehouden, ook om geen gezichtsverlies te lijden, maar wat hij heeft geprobeerd te nuanceren en te matigen. Het was de belasting die hij aan het beest moest betalen zijn hele leven. In zijn grote institutie maakt hij overigens korte metten met dit beest, zij het subtiel. Drie hoorns werden uitgerukt, en een kleine elfde hoorn die kwam opzetten ging heersen. Dat was de kleine institutie van Calvijn, de tulip.

Afraveling is altijd een kenmerk geweest van de vraatzuchtige mens. Nergens geen tijd voor. Alles moet snel snel, geen tijd om door te leren, maar snel willen heersen, en in die ruimte ontstaat vals en overmoedig zelfvertrouwen, eigengerechtigheid, zelfgenoegzaamheid. Zo ging het volk ten gronde. Maar Calvijn had ook een gouden pen. Hij bracht ook het Woord van God voor die tijd, belangrijke principes. We hebben besproken : zijn leer van de zonde-taxatie, die we overigens ook in de Heidelbergse catechismus tegenkomen, zijn afstemmings-leer, zijn lof der lijdzaamheid, zijn lof der oordelen, en de volbrenging van de krijgsdienst. Deze geestelijke aspecten werden vervuld in de arme Lazarus, als het geestelijke verdienmodel in zijn leer. De arme Lazarus had volgehouden op het smalle pad, en ging zo door de enge poort.

We zien :

1. zonde-taxatie (de grootte en ernst van de zonde onder ogen komen, de dodelijkheid ervan, de onwaardigheid etc.)
2. afstemmings-leer
3. lijdzaamheidslof
4. oordeelslof
5. krijgsdienst-volbrenging

Nemen we hiervan de eerste letters dan is het ZALOK, wat in zijn grote institutie opstaat tegen al te extremistische en kortzichtige TULIP, ook als een verdieper en nuanceerder van TULIP. ZALOK komt tegen genade-misbruik, dode genade, van al te gemakkelijke tulip. In de diepte van de leer van Calvijn, in het grotere verband van zijn werk, zien we een veel diepere TULIP, die zijn bron heeft in ZALOK. Er wordt in de leer van Calvijn niet zomaar loon gegeven naar werk, maar naar afstemming, in zijn verklaring van de gelijkenis van de arbeiders in de wijngaard (Mattheus 20). Wij worden beloond in de mate waarin wij op de Heere zijn afgestemd, geleid worden door de Heere, niet voor werken op zich. Omdat afstemming ook weer vals kan zijn, en het vlees inmeng kan hebben, zijn de andere punten van Calvijn belangrijk om het in toom te houden, en het zuiver te houden. Vandaar dat Calvijn een groot theologisch en filosofisch stelsel hiervoor had opgericht, oftewel ZALOK.

In het grotere ZALOK-verband van de leer van Calvijn is het extremistische tulip-calvinisme van de kleine institutie geen daarwerkelijk calvinisme, maar neo-calvinisme en pseudo-calvinisme. Het is te ver afgeweken van de bron, wat de kerk in het verderf heeft gestort. Calvijn is en blijft de sleutel in de kerkgeschiedenis, maar men moet van zijn dark side komen tot zijn goede side. Het is te groot om zomaar weg te gooien. Iedereen moet door deze wildernissen heen, en uiteindelijk zal men bij de nieuwe bijbel moeten aankomen, die ook op het belang van Calvijn wijst.

We spreken over een moeder calvinisme, wat uit de oergeschiedenis ons tegemoetkomt, wat al bestond voordat Calvijn kwam. Het gaat om de principes. We hebben hierover te worstelen met Calvijn.

Calvijn laat zien dat er ook onreinen de kerk binnengeslopen zijn, en schandelijken, en zij zullen door God onderzocht worden en worden buitengeworpen. Zij die het geestelijke

sieraad dragen zullen gaan tot het eeuwig leven, stelt Calvijn. Het sieraad is in principe zijn ZALOK-leer, het sieraad wat Lazarus droeg. Calvijn roept op tot ernstig zelfonderzoek, en op te passen met ijdel geloof. Geloof alleen is niet voldoende. (Verkl. Mattheus 22:11)

Calvijn stelde dat de uitverkiezing niet slechts door Abraham geschiedt, maar ook door Jakob. Bij Calvijn telt niet alleen het geloof, maar ook het gehoor geven aan de roeping. Hierin geldt ook dat de vaten in het huis des Heeren van verschillende soorten zijn.

De Heere spreekt in vele talen, en in vele voorbeelden en gelijkenissen. Laten we geen taal-farizeeërs zijn. Laat de letter niet dood en dodend zijn.

Calvijn stelt in zijn commentaar op Lukas 14:23 dat geloof uit vrije wil geboren moet worden. Het is belangrijk dat hij dit stelt, want in zijn kleine institutie schetst hij een heel ander beeld, tegengesteld daaraan.

Het ‘slachtbevel’ van Petrus was belangrijk, want het betekende dat hij andere volkeren niet meer als onrein mocht beschouwen. Petrus nam zijn visioen dus ook niet letterlijk, wat men in het westen wel veelal heeft gedaan. Zo heeft men ook met bijbelteksten uit zijn verband gerukt de transatlantische slavernij lopen goedpraten.

Calvijn stelde dat het volk van God werd afgesneden en dat er wilde loten werden geënt, door de afstemming op de roepstem des Heeren, terwijl natuurlijke takken worden verwijderd. (Verkl. Matth. 22:9)

Pas dus op met het te gewoontjes zijn. Het gaat bij God om het vreemde. Wij zijn niet van deze wereld. We zijn op doortocht. Als we niet kunnen omgaan met het vreemde van God, dan hebben wij God niet. Dit is een strijd tegen dierlijke ongevoeligheid, de krankheid waaraan de mens lijdt, stelt Calvijn. Het is een strijd tegen lichtzinnige schoonschijnendheid en zorgeloosheid, de onderschatting van de hemelse erfenis en het overschatten van het tijdelijke leven. (Verkl. Matth. 22:4) Het is de geest van zelfmisleiding en valse verontschuldiging, stelt Calvijn.

VLUCHT EN KIJK NIET OM

'Toen stond de satan op tegen Israël, en hij zette David ertoe aan, dat hij Israël telde.' 1 Kronieken 21:1

God kwam om het zwaard te brengen, de grote scheiding. Wee u wanneer iedereen wel van u spreekt.

Bereid uzelf voor op het kruis, en niet op populariteit en op handendragerijen. Gevallen engelen zijn op de wereld gekomen om zichzelf als een god in de tempel te plaatsen. Ga daarom niet uw volk 'tellen', want het zal vol zitten met bedriegers en hen die u te gronde zullen richten wanneer u uzelf teveel met hen inlaat. Richt uzelf niet op diepgaande vestiging, want dan zal het zaakje verstenen voordat u het weet, en dan is daar bijna geen ontkomen meer aan. U moet doorgroeien, ook in de bedieningen.

Lieve mensen, op het fundament van profetie zijn wij veilig. Geloof zonder profetie is niks waard. Het gaat om onze omgang met God, en niet ons verblijf binnen de vier grote muren van onze kerk. De ware kerk is naar het hart. De materie is tot een oordeel geschonken. Zij die de materie volgen zijn door de materie geknecht. Ze hebben de Mammon tot vriend, en God tot vijand metterdaad.

De boodschap van Gods Woord is zoals altijd : vlucht zolang het nog kan. Kijk niet om, want dan verander je in een zoutpilaar. Strek je uit naar de de profetie. Alleen door armoe, het heilige vasten, worden we hierop ge-ent.

Wij moeten net als Daniel heerser over Babylon worden, koning, en het ons niet laten overheersen. Er is geen andere weg. Samen met Michael zal Daniel terugkomen om het volk op die manier uit te leiden. Wij dienen te heersen over de demonen. Dat was de opdracht die God gaf. Door Jozef heersen we over Egypte.

Hoe werd Daniel heerser over Babylon en onderheerser over de Meden ? Door profetie. Hoe werd Jozef onderkoning over Egypte ? Door profetie. Moet het allemaal nog duidelijker zijn ?

Door gericht te zijn op materie versteen je. Dat gebeurt er als je het geestelijke verwaarloost. Het geestelijke is namelijk je vrijheid. Daarom schuwt profetie de materie zoveel mogelijk en gaat er alleen profetisch mee om.

Sluit je ogen zoveel mogelijk en denk aan je God. Mediteer en luister, en laat je leiden door God door deze gevaarlijke wereld heen. Laat je niet opsluiten door de materie, want dat is het kwaad, dat is de duivel.

Het geestelijke is zo boven denken, boven gevoel, een vuur krachtig genoeg om je te omhullen.

We hebben niets anders nodig. In dit hebben we alles. Dit is de hogere weg.

U vindt dat avontuur dieper in uw hart, wanneer u u afsluit van alle invloeden van mensen om zelf een ontmoeting met de Heer te hebben. Heeft u daar alleen oog voor, dan zal God die hogere weg ook voor u openen.

1e Jaargang, nummer 15, 4 februari 2025

DE NIEUWE DOLEANTIE

Blad van het Instituut voor Calvinistische Studiën, zusterblad van de bladen Refo Tijd en Geestelijke Opvoeding.

In dit nummer : Calvijn en de prediking van het visnet, en Het komende vrederijk - de terugkeer tot het paradijs

---

CALVIJN EN DE PREDIKING VAN HET VISNET

'Wederom is het Koninkrijk der hemelen gelijk aan een net dat in zee geworpen wordt, en allerlei soort van vis bijeenbrengt.' (Calvijn's vertaling van Mattheus 13:47)

Calvijn stelde dat hen die door volksgunst gedreven worden en eigen voordeel op oog hebben geen loon van God hoefden te verwachten. God wederstaat de hoogmoedigen en geeft genade aan de nederigen. Calvijn stelde dat God de vijand is van allen die zich verheffen. Dat zijn er nogal veel in deze wereld. Ook is God de vijand van hen die zich iets aanmatigen, stelt Calvijn. Het zijn hen die over anderen willen heersen en met elkaar strijden om de voorrang. Oh past daar toch voor op. Trek u terug en vernederd u. Ze strijden om de meeste eer en matigen henzelf de eerste plaats aan. Kijk maar eens om je heen. Weest niet één van hen. Zondert uzelf af. Calvijn noemde het dwaasheid, en riep op tot nederigheid. (Verkl. Lukas 14)

Ik moet denken aan de arme Job. Wij worden door de tucht des Heeren nederig gehouden. Laten we de gesel des Heeren kussen, in ontvangst nemen, want het is ons ter bescherming gegeven, tegen de afschuwelijke zonden van de wereld om ons heen. Door het lijden worden wij afgezonderd. En mensen, de Jobieten werden tot een geslacht van tentenwerkers. Zij mochten bij de Heere komen, en de Heere dienen. (II Duizen 31:20)

Calvijn noemde farizeeën twistziek, in plaats van dat ze voor de geboden des Heeren ijverden. Ze probeerden Yeshua te strikken, te belasten met allerlei zaken die er niet toe deden. Ze probeerden Yeshua af te leiden. Het ging Yeshua om het inwendige, terwijl het de farizeeën om het uitwendige ging. Dat botste dus. Wat een tuig moet dat geweest zijn vroeger, maar als we goed kijken om ons heen, dan zijn die nare farizeeën er nog steeds. Zij zouden Yeshua er wel even op wijzen hoe het moest. Ze waren vol van hun regeltjes, maar kenden de diepten ervan niet. Yeshua kwam om de diepte van de geboden te laten zien, en dat kan alleen als je de IJver des Heeren hebt ontvangen, en je eerzucht en twistziekheid achter je hebt gelaten. De farizeeën hadden een valse ijver van het vlees, deden alles horizontaal, maar verachtten de diepte. Ze deden vleselijk overwerk, als de putten van de Danaïden. Kijk eens hoeveel water wij telkens in deze bodemloze putten gieten, hoeveel water wij naar de zee dragen. Dat is natuurlijk iets om over op te scheppen. De farizeeën waren ijverig bezig met het wassen van bekers, maar ontdeden hun hart niet van de schandelijkste roof en boosheid, stelde Calvijn. (Verkl. Lukas 11)

We kunnen dit vergelijken met Martha die in de bedrijvigheid van het vlees leefde. Calvijn stelde dat Martha de maat had overschreden.

Het zal niet altijd 'echt' blijven. Alles zal eindigen in de boeken. Alles zal eindigen in de verhalen. Het 'echte' is zwaar overtrokken, zwaar overdreven. Het is als eb en vloed. De verhalen zullen het overtollige 'echte' weer wegspoelen. Er is alleen waarheid in waarde, in het metaforische. Het letterlijke heeft nooit bestaan, maar heeft alleen zinnebeeldige waarde. We zijn omringd door gelijkenissen.

Ook het 'normale' is zwaar overtrokken, zwaar overdreven, en daarom moet het vreemde komen, als eb en vloed. Dat neemt niet weg dat er geen ernst is, maar we moeten tot de Ernst des Heeren gaan, niet tot de valse ernst van het vleselijke.

Calvijn stelt dat we nu nog in het tijdperk leven waarin bozen met goeden zijn vermengd, en dit moeten we ten einde toe geduldig dragen. Calvijn predikt het visnet, want dat is hoe Yeshua de verkondiging van het evangelie zeer gepast uitbeeldde. Het was om te leren dat de kerk in een verwarrende toestand is vandaag de dag, stelde Calvijn. (Verkl. Mattheus 13:47)

HET KOMENDE VREDERIJK - DE TERUGKEER TOT HET PARADIJS

'Beschadigt de aarde niet, noch de zee, noch de bomen, totdat wij de dienstknechten onzes Gods zullen verzegeld hebben aan hun voorhoofden.' Openbaring 7:3

Rationalisme is een slaap. Je gaat totaal voorbij aan de wensen en gevoelens van de andere partij, en nagelt hen als het ware aan een stapeltje wetten, een stukje

verstand. Jijzelf voelt je dan goed, omdat je je totaal niet in de ander kunt verplaatsen, en zo is dan ook dit hedonisme een soort dronkenschap. Hedonisme en rationalisme werken nauw met elkaar samen en leiden tot een soort van vergetelheid. Aan de ene kant zou je dit al het oordeel van God kunnen noemen, maar aan de andere kant is dit ook de schuilplaats waarin de boze zich verbergt, de valse dronkenschap, de valse slaap en de valse vergetelheid als een wapen tegen God en de geestelijke gaven.

Het is een strijd tegen het hedendaagse mono-rationalisme en het mono-hedonisme, oftewel het fascisme in al zijn vreemde vormen.

We zien dan dat er aan de aarde, zee en bomen geen schade mag worden aangericht voordat de knechten van God verzegeld zijn. Het verzegelingsproces is het besnijdenis-proces oftewel het aanvaarden en dragen van het lijden.

Doel is terug te keren tot het Pasen.

Nuanceer uzelf dus, en onderzoek, tot de voorbereiding van het komende Vrederijk, voor de terugkeer tot het paradijs, Dan zal pas echt de paradijselijke aarde voor ons opengaan. Zo zal ook de kerk hersteld worden.

1e Jaargang, nummer 16, 5 februari 2025

DE NIEUWE DOLEANTIE

Blad van het Instituut voor Calvinistische Studiën, zusterblad van de bladen Refo Tijd en Geestelijke Opvoeding.

In dit nummer : Een ochtend-overdenking : De psalm van Jawed, en Een middag-overdenking : Geen aanziens des persoons

---

EEN OCHTEND-OVERDENKING : DE PSALM VAN JAWED

We beginnen de dag met de laatste psalm van het psalmenboek van de nieuwe bijbel, oftewel Beloch 37, de psalm van Jawed :

Psalm van Jawed

1. Oh hemels Woord,
wij komen tot U,
Overal om ons heen
gebeuren vreemde dingen,
maar het zijn
gelijkenissen

De mens leeft ver weg van het Woord. Laten we wel wezen. De mens leeft van het eten van lijken en is dan vervolgens stomverbaasd hoe de één na de ander in dit aardse tranendal ernstig ziek wordt waaraan niet weinigen overlijden. Daarom wordt er ook gesproken van een dwaas geslacht. Altijd wijzen ze met de vinger op de ander. Nooit zijn ze verzadigd in hun bloedvergiet. Hun voeten snellen tot bloedvergiet. Ze eten de armen en de kinderen. Dan vegen ze hun mond af en zeggen ze dat ze niks gedaan hebben. Ze leven in grote hoererij en afgoderij tot de zonden die ze op een voetstuk hebben geplaatst. Die zonden leiden hen voort, en die zonden leiden hen uit, altijd maar weer. Zo geloven ze in hun geroofde voorspoed dat God hen heeft gezegend.

Is het niet treurig ? Ze willen dat God komt, maar ze zullen eerst zelf tot God moeten terugkeren, en niet zomaar tot God, want wat is er een misbruik gaande omtrend het woordje ‘God’. Men heeft het ijdel in de mond. Men leeft door schietgebedjes zonder diepte. Daarom moet men terugkeren, juist ja, tot het hemels Woord. Diep gaan en tot leven komen, door het oude leven af te leggen. Dat is een heel gepel en een heel gepuzzel. Dat kan al snel misgaan, en daarom heeft de mens het Woord van God nodig, niet zomaar God op zich. God is onlosmakelijk verbonden aan het Woord. Dat Woord is onze leidsraad en richtsnoer, want de mens is vergeetachtig. De mens moet vol worden met het Woord des Heeren, en er zal begrip moeten komen, oftewel schriftuitleg, want tradities hebben het Woord van kracht beroofd.

2. Oh, hemels Woord,
leidt ons,
Wij hebben U ontvangen,
onderwijs ons,
leer ons onderscheiden,
en geef ons begrip,
Alles om ons heen
is Uw school

Hebben wij het Woord ook daadwerkelijk ontvangen in ons hart, of houden wij alleen het Woord in de mond ? Zomaar lippendienst is niet voldoende. Het Woord moet wortel schieten in ons, het Woord moet overdacht worden, en er moet gestudeerd worden in het Woord, net zoals de psalmist in de oude bijbel dat deed in Psalm 1. Overdenken wij het Woord al bij dag en bij nacht ? Staan we er voor op ? Zomaar lezen is niet genoeg. Het moet een deel van ons worden. We moeten ermee worstelen en het laten inzinken. Dat is het ware voedsel. Zo zullen wij dan ook door het Woord geleid worden en niet ons vlees. De psalmist in de oude bijbel sprak : ‘Ik berg Uw Woord in mijn hart opdat ik niet zondige.’ Och, maakt toch geen compromis met de zonde. Wees geen vriend met de zonde. Praat de zonde niet goed, en geef ook geen ruimte aan de zonde, want de zonde loert op u en is uitgezonden om u te doden. Bewapen u daarom met het Woord, elke dag weer.

3. Oh hemels Woord,
leer ons naar
Uw wil te handelen,
U die ons oefent,
Wij gaan op
uw paden,
ook al zijn dingen moeilijk,
Het is immers Uw school,
U voedt ons op
ter gerechtigheid

Het is niet slechts een bewapening, maar ook een beoefening, en een besnijdenis. Het woord zal al onze vleselijke wapenuitrustingen wegsnijden. Vraagt uzelf af of u misschien niet de veel te grote wapenuitrusting van Saul hebt genomen voor werelds aanzien. Dat moet eraf, en u moet tot de eenvoudige herdersuitrusting komen met stenen in de slinger. Hoe soberder uw wapenuitrusting, hoe primitiever, hoe natuurlijker, hoe meer u geleid kunt worden door het sobere Woord des Heeren. God is bij de armen, de eenvoudigen, de verbroken en nederigen van hart, zij die niet hoger gaan dan hun voegen. Vandaar dat eerst de

ontwapening van belang is, waarin we alle wereldse woorden en wijsheden afleggen om zo rein en leeg tot het Woord des Heeren te gaan. Wij worden toegerust in de rivier des Heeren. Oh, laat daar toch alles voor achter. Houdt daar toch geen reserves voor op na, want die zullen u tot strik worden. Maak het pad vrij tot de Heere. Dat is een smal pad door een enge poort. Dat kan geen mens alleen. Alleen de Heere kan u daar doorheen dragen. Laat al het aardse maar afzwakken en strek u uit tot de hemelen. Wat heeft u te verliezen ? Er is hier op aarde niets wat we kunnen meenemen.

4. In Uw Woord
zien wij het,
begrijpen wij het,
Ja, Uw Woord
geeft ons hoop,
Dank U dat ik
Uw Woord mag dienen

Laten we ons daarom ook opstellen als dienaren des Woords, en elke dienst tot het vlees en de wereld afleggen, dat zo licht in de weg staat. Laten we dankbaar zijn met het kleine, want alleen het kleine komt door de enge poort. De Heere heeft ons niet veel gegeven, maar we hebben het Woord, en dat is alles wat we nodig hebben. Gaat dan op tot de hemelse berg om alle gouden kalveren en gouden varkens die de mens in hun gemakszucht hebben gemaakt tot redders achter te laten. U kunt niet gered worden van de studie. U moet er dwars doorheen en ermee worstelen, net als de psalmist in Psalm 1, net als Jakob op Pniël en net als Job in de wildernis. Zo zult u komen tot zuivere tentendienst.

Oh dat we toch mogen wonen in de tenten aan de rivier des levens, de rivier des Heeren, en niet aan de rivieren der zonde, overmoed en leugenmoed. Kom los van de zonden en vleselijkheden, al die dodelijke wereldse begeerlijkheden die uw hart en ziel willen doden. Alleen het Woord geeft leven. Dat is geen schijnleven zoals de zonde geeft. Beproef het Woord. Leef van het Woord, en laat u geen voedsel aanbieden wat helemaal geen voedsel is. Als u het vlees voedt, en het vlees geneest, dan zal dat u tot strik worden. U moet uw nieuwe mens voeden. Daartoe heeft de Heere het Woord gezonden. Nu, laten we daartoe opgaan. Het hangt ergens in de lucht, wachtende, zoekende, roepende. Het komt niet zomaar ongevraagd in een mensenhart binnen. Het gaat uit tot hen die waarlijk zoekende zijn, en die het Woord waarlijk beminnen. In die zin zeggen we ook weleens dat God geen kinderen heeft. Alleen die de Heere waarlijk beminnen mogen binnen komen. Het gebeurt niet door natuurlijke geboorte. Het is een zinnebeeld. Alles om ons heen is gelijkenissen die wijzen op de hogere waarheden en diepere ambachten.

EEN MIDDAG-OVERDENKING :
GEEN AANSZIENS DES PERSOONS

In de wereld zegt men : ‘Ah, ik ben een kind van die en die, dus ...’ en dan matigt men zichzelf allerlei rechten, voorrechten en voorrangen aan, door hun natuurlijke geboorte. Maar bij God werken deze dingen zo niet. Je kan geen aanspraak op God maken omdat je toevallig in de kerk geboren bent. De geboorte is slechts een zinnebeeld van veel diepere zaken, en zo ook het kind zijn. Men heeft het kindschap misbruikt in deze wereld, maar dat kan niet bij God. God heeft geen daadwerkelijke kinderen door natuurlijke geboorte, omdat het slechts een zinnebeeld is. Het is een interessant onderwerp hoe mensen zichzelf graag bedriegen met titels, erfenissen en speciale voorrechten door de natuurlijke geboorte. ‘Oh, ja, mijn vader is dit en dat, mijn moeder is zus en zo, ik ben van adel, dus moet ik ook wel noodzakelijkerwijs van stand zijn. Mijn status is overduidelijk.’ Maar bij God werkt dat niet zo. Je wilt een kind van God zijn, of eigent je dat gewoon toe ? Nee, God heeft niet zomaar kinderen. Je zult zelf de lange smalle weg door de enge poort moeten gaan. Niets is vanzelfsprekend. Niets komt vanzelf. Als we het over Moeder God hebben is dat zinnebeeldig, niet dat we zomaar kinderen zijn, maar het is een oproep. Alleen het aan jezelf sterven kan nieuw leven geven. Dat begint met God in je leven te ontvangen als je kind, als je begint God te verzorgen en te helpen. Er is geen ander kindschap mogelijk. De mens heeft dingen omgedraaid. Je kunt kind worden, je moet kind worden, maar dat kan alleen als je God dan ook als je kind ontvangt. Geef God geboorte in je leven. Geef het Woord geboorte in je leven. Verzorg het, voedt het, en ga er respectvol mee om.

Wil je God als je Moeder ? Wees dan een moeder voor God. Zo kan er iets diep van binnen gebeuren, anders niet. Het zaad is dus altijd tweeledig. Adopteer het Woord als je kind. Luister naar het kind en leer het kind begrijpen. Zo mag je zelf ook kind worden. Het is tweeledig.

God heeft niet letterlijk kinderen. De wereld maakt er graag misbruik van. Zo is het volk verwend. Ze wanen zichzelf zomaar door geloof of een schietgebedje, of door geboorte in een kerkelijk gezin een kind van God, maar er is bij God geen aansziens des persoons, geen aansziens van menselijke status. God houdt er geen favorieten op na, ziet niemand aan naar het vlees. Je zult de weg moeten gaan tot de enge poort, en daar doorheen moeten gaan, alle status achter je laten, al je familiaire rompslomp en baggage. ‘Mijn God, mijn God, waarom hebt gij mij verlaten ?’ riepen de oude profeten vaak uit, zoals de psalmist, Yeshua, Ezau, Ismael, Jakob, allemaal. Voornamelijk ook Job. Maar dat wat we in de wereld aan ‘God’ krijgen, waarvan ze zeggen dat het ‘God’ is, en waarbij

ze zeggen dat we er kind van zijn, is God vaak helemaal niet. We worden in de wereld bedrogen. En dan lijkt het alsof God ons verlaten heeft op een bepaald moment in ons leven, terwijl God ons juist bevrijdt van de valse opgelegde godsbeelden en het valse kindschap ertoe. Dan worden we juist verlost, en mogen we waarlijk, voor de eerste keer in ons leven, tot God komen, baden in de rivier des Heeren. We worden dan gewassen. Het vuil van de aarde kleeft ons dan niet meer aan. Dan leren we zelf moeder te zijn, ook van onszelf. Zie, de geestelijke waarheden staan niet op zichzelf, maar hebben diepe palen. Dan moet je onder water gaan om die te bezichten. Zoek het maar uit. Er zijn geen eenvoudige wegen tot God. Het leven is niet eenvoudig. Niks komt zomaar, niks komt voor niets. Werk er maar voor, strijdt er maar voor, studeer er maar voor, en wees bereid veel af te leggen wat er niet hoort.

De wereld wordt gedreven door valse voorwendselen, maar de enge poort geeft niet mee.

1e Jaargang, nummer 17, 9 februari 2025

DE NIEUWE DOLEANTIE

Blad van het Instituut voor Calvinistische Studiën, zusterblad van de bladen Refo Tijd en Geestelijke Opvoeding.

In dit nummer : Eén van de grootste afgoden aller tijden, Het tweeledige loon in de leer van Calvijn, Bespreking Beloch 35 - over het geestelijk dochterschap

---

ÉÉN VAN DE GROOTSTE AFGODEN ALLER TIJDEN

De mens moet afkeren van één
van de grootste afgoden aller tijden : de mens.
Werktuigen 4:17

Als het pinksterfeest komt is dat een oorlogsoproep tegen de menselijke zonde. Het is een lijdensoproep, om het lijden des Heeren te dragen. Wees niet laf. Vraag niet om blijdschap, maar om leiding, om het kruis. Vraag om het visnet van het Woord, en wees een geestelijke visser. Laat al uw bezittingen achter u.

Als het pinksterfeest komt, wees er dan zeker van dat het bloed van de vijand aan uw deurposten is aangebracht, niet het bloed van de onschuldigen, want de wachter des doods zal langsgaan om alle huizen te doorzoeken, en als hij niet het bloed van de vijand vindt, en onschuldig bloed vindt, dan zal hij de dood brengen, hoe dan ook. (Buli 3:1)

Laat toch af van de afgod die de mens is. Als het pinksterfeest komt, zorg dan dat u geen menslijke afgoden heeft. Weest vol van het Woord, niet alleen dat u het gelezen hebt, maar bestudeerd, en toegepast. Laten de sporen van het Woord door uw gehele leven te vinden zijn. Het Woord is onze leidsraad. Zo niet, dan zal het vlees u nog heimelijk en stiekem leiden. En wie op de akker van het vlees zaait, zal ook vlees oogsten. Het vlees leidt onherroepelijk tot het verderf, dus het is de vijand van uw ziel.

Niemand hoeft te leven. Het is niet gedwongen. Maar als u wil leven dan zult u de gebruiksaanwijzing van het leven moeten bewaren. Dat is het Woord des Heeren wat over de zeeën zweeft.

Heft uw hoofden op, en laat één van de grootste afgoden aller tijden achter u : de mens. Je kunt niet loskomen van deze afgod door kracht of geweld, maar alleen maar door ironie. (II Behemma 2:28)

HET TWEELEDIGE LOON IN DE LEER VAN CALVIJN

Het loon in de leer van Calvijn is tweeledig. Er is het afstemmingsloon (Verkl. Matth. 20) en het afleggingsloon (Verkl. Matth. 13:46). Calvijn stelt dat het kopen niet letterlijk is, maar door het ‘gewillig afleggen van de vleselijke begeerten’.

Het beeld dat Calvijn van de kerk laat zien is dat de huichelaren en alle verworpenen op dit moment de voornaamste burgers van de kerk schijnen, en dat er een verschrikkelijk oordeel zal komen opdat ze niet zorgeloos in hun ijdele roem insluimeren. (Verkl. Matth. 13:41)

De hebzucht van de mens is eindeloos. Calvijn stelt dat er niet zomaar vergeving is door berouw, maar dat de mens tot zelfmishaging moet komen (Verkl. Markus 4:12), wat ook gepredikt wordt door de nieuwe bijbel. Het is een strijd tegen zelfverwenning en zelfbehagenis.

BESPREKING BELOCH 35 - OVER HET GEESTELIJK DOCHTERSCHAP

We gaan verder met het bespreken van de vijfendertigste psalm in het psalmenboek van de nieuwe bijbel, oftewel Beloch 35 :

1. Wie zal er kunnen komen tot de plaats van de Schepper ? De plaats is omgeven door woeste rivieren vol met pyranhas. Ziet, zij eten de zondaren. Zij laten niks van hen heel.

Er zijn niet zomaar smeerseltjes tegen de zonde. Als die in wereld of kerk worden aangeboden, dan zijn dit veelal zinnebeelden, of die nu van een lagere of hogere natuur zijn, en zul je toch je tocht moeten voortzetten in het begrijpen van de betekenis, de diepte ervan leren kennen. We komen niet zomaar tot het scheppingsgeheim, tot de plaats van de schepper. Er zijn woeste rivieren omheen vol met pyranhas. De zondaren vallen ten prooi aan hen. Hoe komen we deze woeste rivieren dan over ? Besef dat de wereld naar je op jacht is. Zij zijn ook op jacht naar zondaren, naar zondebokken, dus ook als je in God bent en niet zondigt, dan zullen ze je beschuldigen, want dat is de aard van de wereld. Ze nemen je op guilt-trips. Je moet volgens hun maatstaven leven, anders ben je een zondaar of een ketter, of erger. Je komt

dan ook onder hun oordelen terecht. Het is een etiketten-cultuur zonder diepgang. Allemaal voor de markt. Ze willen snel handelen, en snel afrekenen. Ze hebben haast. Ga dus met voorzichtigheid te werk als je deze rivier overgaat. Ga met beleid. Stem je af op de hemel, opdat je een brug hebt om er overheen te komen.

2. Wie zal er kunnen komen tot het land van de Schepper ? Zie, het is omgeven door een woeste zee, vol haaien. Ziet, zij eten de zondaren en laten niets van hen heel.

Als je door het rivierengebied heen bent gekomen, dan ben je er nog niet. Er ligt ook een woeste zee vol haaien rondom het land van de schepper, van het scheppingsgeheim. Ook zij eten de zondaren. Ook zij maken zondaren, zijn op zoek naar zondebokken. Zolang je zelf nog op het niveau blijft van het zoeken naar een zondebok, het leven door vooroordelen, en vraatzuchtig bent in het vleselijk oordelen van anderen, niet wetende dat het oordeel bij jezelf begint (balk en splinter verhaal), dan ben je zelf ook een haai, en blijf je leven in de woeste oerzee, zonder tot het land van de schepper, van het scheppingsgeheim, te komen.

3. Wie zal er dan opgaan tot de berg der allerhoogste ? In de wildernis rondom de berg zijn hyena's en leeuwen, en op de berg zelf zijn holenleeuwen. Ziet, zij eten dan een ieder die volhardt in het kwaad.

Op de berg des Heeren zijn de holenleeuwen, die op zoek gaan naar hen die volharden in het kwaad, die een langdurig verbond hebben gesloten met de zonde, die een compromis hebben gemaakt, als een certificaat. Het volharden in het kwaad is een ernstigere zonde. Men is niet door de enge poort gegaan, heeft niet op de enge poort geklopt, maar is misschien over het hek gegaan, met alle gevolgen van dien. Ze hebben het koninkrijk des hemelen geroofd, onbevoegd, en hebben een merkteken ervan op hun voorhoofd, en verkopen zo de geestelijke dingen, die ze aards hebben gemaakt. Zo wordt de mens tegengehouden in het geestelijke. Ze hebben de sleutel der kennis achtergehouden. Toch komen ze dan niet ver op de berg des Heeren, vanwege de holenleeuwen. Ook in de wildernis rondom de berg komen ze niet ver, want daar zijn hyena's en leeuwen. Ze moeten het dan opnemen tegen God, de ware eigenaar, en die strijd zullen ze verliezen. Er is namelijk een natuurlijke verbinding tussen het bezit en de eigenaar, terwijl zij dieven zijn en die natuurlijke verbinding niet hebben, dus alles pleit tegen hen, en het is slechts een kwestie van tijd. Uiteindelijk zullen de roofdieren hen dus vinden. Laten we het koninkrijk der hemelen hierin niet onderschatten. Haar wachterschap rust niet. Ze zullen hun taak zeker volbrengen.

4. Maar wie zal dan behouden worden ? Ziet, zij die de dochter van de hemel volgen. Zij kent de weg, zij kent het pad en de valstrikken. Hoogmoedigen en opgeblazenen zullen haar zeker niet kunnen volgen. Blind lopen zij in de val.

Nu, wat een heerlijk vers voor hen die vol blijven houden op de paden des Heeren en hier niet van afwijken. Wat een rijke belofte, dat daar de dochter des hemels is die hen zal leiden. De dochter des hemels zal hen beschermen, maar wat stelt dit zinnebeeld voor ? Het is het scheppingsgeheimenis, wat tot hen die haar volgen uitreikt. Het komt hen tegemoet. Het geheimenis is overal om ons heen. Zij is de vrucht van het goeddoen, van het afstemmen op de hemel. Oftewel : Zij is de volharding. (Vissen 17:12 ; Belech 4:29 ; 5:12)

Wij moeten in het zoonschap tot het dochterschap van de hemel (Belech 5:17 ; 5:23), en de eerste stap zetten in de volharding in het goede, dan zal de volharding der hemelen ons tegemoet komen. (Vissen 17:12) Volharding zoekt naar volharding. Dat is het geheimenis van de opname, dat we zo in het zoonschap tot het dochterschap der hemelen komen van volharding tot volharding. Zo kunnen wij de berg der hemelen bestijgen, omdat we ook door haar opgenomen en gedragen worden.

Och, blijft toch in de volharding des Heeren, de dochter des Heeren, in deze tijd waarin lauwheid en zorgeloze onverschilligheid tot een hoogtepunt zijn gekomen. Weet gij dan niet dat de hemel de lauwen zal uitspuwen ? We zien overal de uitgespuwden om ons heen, en ze zijn verdwaasd, en lopen blindelings de moderne afgoden achterna. Weest niet één van hen. Keer terug tot de dochter der hemelen, door het afgezonderde zoonschap tot haar. Zij neemt alleen hen aan die op de enge poort hebben geklopt, die het lange, smalle pad ten eindens toe gelopen hebben, ten bloedens, zwetens en tranens toe. Zij hebben zich niet voor 500 euro laten omkopen.

Overal zien we de omgekochten om ons heen. Zij hebben de buit al binnen, maar het is groot bedrog, wat zich weldra tegen hen zal keren. Ze zijn al in de bekken van de beesten. Hogerop de berg des Heeren kunnen zij niet komen. Alleen van volharding tot volharding zullen wij daar gaan. Doe geen water bij de melk. Halfslachtigen kunnen niet bij haar komen. Als gij een vrouw wilt winnen, dan moet gij ook de wedloop lopen om die te winnen, dus u zult hierin uzelf moeten oefenen en disciplineren om met niets minder genoegen te nemen. Beschouw al het andere als vuilnis, verkoop alles om de parel des hemelen te bemachtigen. De Heere zal u hierin helpen als u hiertoe uitreikt. Dat zal uw waarachtig loon zijn. Daarop kan het koninkrijk der hemelen gebouwd worden.

Wat u zaait zult u oogsten. Geeft u er één, dan krijgt u er twee, en dan nog meer. Dat is het hemelse

vermenigvuldigings-principe. Dat is de hemelse economie. Koop daarom aandelen bij de hemel, niet met aards geld, maar door het afleggen van uw zonden en uw wereldse beslommeringen.

1e Jaargang, nummer 18, 17 februari 2025

DE NIEUWE DOLEANTIE

Blad van het Instituut voor Calvinistische Studiën, zusterblad van de bladen Refo Tijd en Geestelijke Opvoeding.

In dit nummer : De ware levensstroom, en Van Calvijn tot Burroughs

---

DE WARE LEVENSSTROOM

Laten we overdenken de berg Sinaï in Egypte. Egypte ligt zowel in Afrika als in Azië. Deze berg staat in het Azië deel van Egypte. Hier ontving Mozes de geboden.

'Zij die sterk willen zijn vallen in een strik.'
Ewa 56:1

'Door vleselijke sterkte sterft het oog.'
Belech 8:1

Elke dag als we opstaan moeten we beseffen dat het de wereld van het vlees is waarin de mens leeft, alles wat we om ons heen zien. En de mens leeft door het vlees, en voor het vlees. Er is goed en slecht, maar het beste wordt achtergehouden. Vaak lijken dingen goed, maar zijn het de banen van het vlees. Het vleselijke heeft het geestelijke opgeslokt, en imiteert nu slechts het geestelijke, als spot. Ze hebben er een karikatuur van gemaakt. Het vlees wil machtig zijn en de sterkste, over anderen heersen, en het vlees wil bewonderd worden. Let er goed op. Het is een teken des tijds. Maar zo zijn hun geestelijke kanalen dichtgemetseld, en hun geestelijke oog is dood.

Men wil sterk zijn. Vrees en woede heeft een negatief etiket. De oude profeten wezen op de vreze des Heeren als het pad, en Jeremia werd afgezonderd in de toorn des Heeren. We moeten de Heere vrezen en woede hebben over de zonde, want dat is het ware leven en dan kan het vlees niet binnendringen. De vreze des Heeren is niet zomaar eerbiediging, maar voorzichtigheid, en voorzichtigheid toetst en onderzoekt. Je bent bang om te zondigen, want zonde maakt alles kapot, verstoort de relatie tussen mens en God.

Een heleboel kracht hebben we niet eens nodig, want we moeten op zoek gaan naar het diepere leven, door juist een diepere dood aan het vleselijke te sterven, en dat kan alleen in de vreze en woede des Heeren. Dat is niet iets extremistisch, maar iets heel sobers, als onderdeel van de geestelijke studie en strijd.

De vreze en woede die van boven komt heeft als doel ons leeg te maken, ons te ontdoen van de veel te grote wapenrusting van Saul. Velen hebben die wapenrusting gegrepen voor het oog van de mensen, maar de psalmist hield zich klein en eenvoudig.

Niet alleen maar vreze, niet alleen maar woede, want ze moeten elkaar zuiver houden, opdat je in de juiste richting blijft gaan. Uiteindelijk kom je dan in zwakheid tot de rivier, worstelende met jezelf, geheel leeg van jezelf, en dan kan de ware levensstroom je vullen, en meenemen. Dat is een oorlogsoproep en een scholingsoproep, wat aankomt op een heleboel omscholing.

Daar aan het water van het begin der schepping moet u wezen,
Een vorstelijk geschrift is daar geschreven,
Zo op het hart en op de tong,
Zo op een steen bij de bron,
Hier begint al het ware leven,
wat boven het gewone en goede uitstijgt,
Hier begint het dagelijks leven,
Waar het Woord uitspruit.

Het Woord, onze enige sterkte,
Oh knoop het toch in uw oren,
Bindt het toch aan uw hart,
Alleen in zwakte zult gij het vinden,
als gij het aardse, overgrootse en overmoedige
hebt wederstaan,
Oh, laat valse sterkte u toch niet vullen,
Ga toch niet zitten op Goliath's troon,
Want het aardse wil u strikken,
u ver van de hemelen trekken tot uiterlijk vertoon

De wereld binnenin roept,
Wat buiten is heeft geen ruggegraat,
lopende met de schapen mee
van kwaad tot kwaad,
tot een groter kwaad opgespaard,
het is al laat

Blijf binnen als het donker wordt,
Ga tot uw diepste binnenkamers,
en lees het Woord, en het lot van hen
die met het Woord niet rekenen,
Zij vieren luidruchtig feest in de nacht,
maar zij zullen worden weggebracht

VAN CALVIJN TOT BURROUGHS

De hemel stuurde haar dochter naar de aarde. Degenen die in geloof tot haar komen, zullen zien dat zij werkelijk Zorg is, als in een nieuw verbond.
Behemma 20:1

Johannes Calvijn stelde dat God eerst als Moeder, als Matriarch, naar de

wereld kwam, maar de wereld wilde haar niet. We weten allemaal wat er daarna gebeurde. Wanneer er een profeet werd gestuurd, werd hij vervolgd en gedood, en toen de zoon werd gestuurd, deden ze hetzelfde. Hij werd gekruisigd, zodat de mens hem naar eigen inzicht kon vormen, tot een afgod die ze konden manipuleren. Johannes Calvijn stelde dat de zoon kwam als een voorbeeld en een herinnering, maar ze veranderden het in een gouden kalf, dat hij de sier-Jezus noemt, die ze gebruiken om hun zonden er glanzend en goed uit te laten zien.

De nieuwe bijbel laat zien dat de balans verloren is gegaan. Er zou een zoonschap moeten zijn tot het dochterschap van de hemel. De dochter betekent volharding, in het doen van het goede, in het geduldig zijn, in het luisteren, in de studie, dus we moeten echt ook geloof hebben in de dochter van God, als een beeld, als een gelijkenis. Zij is de hemelse leeuwin om alle dingen te testen. De mens is geschapen om te luisteren, maar zie hoe ze de oorspronkelijke betekenis van de mens hebben verdraaid. Ze hebben van hem een opschepper gemaakt, een opschepper tegen God en tegen de dochter van God. Oh, hoe ze alles beter weten, oh, hoe ze geen gevoeligheid hebben, hoe ze de zonde verheerlijken. Oh, hoe ze zichzelf tot een afgod hebben gemaakt, altijd groter en sterker willen lijken dan de ander, het gaat altijd om grootte en status, altijd om kwantiteit, niet om kwaliteit.

William Burroughs zei: "Wat eet de geldmachine? Het eet jeugd, spontaniteit, leven, schoonheid en, bovenal, het eet creativiteit. Het eet kwaliteit en schijt kwantiteit." Hij legde dit hele mechanisme uit in zijn boek 'The Wild Boys, a book of the dead.'

(Uit het Engels vertaald,
uitgave : Yournet Bible Version Evangelism)

1e Jaargang, nummer 19, 24 februari 2025

DE NIEUWE DOLEANTIE

Blad van het Instituut voor Calvinistische Studiën, zusterblad van de bladen Refo Tijd en Geestelijke Opvoeding.

In dit nummer : Het hemelse woord is voor iedereen, Teksten voor deze week, en Woord of willekeur - bespreking van het boek Anderlech

---

HET HEMELSE WOORD IS VOOR IEDEREEN

Het hemelse woord is voor iedereen. Voor ieder mens, dier en wezen.

Je kunt iemand nog zoveel haten of boos zijn op iemand vanwege de afschuwelijke misdaden die zo iemand heeft gedaan, maar haat niemand nooit zo erg dat je hem het hemelse woord niet toewenst.

Het is voor iedereen, goed en slecht. Allen hebben het hemelse woord nodig.

TEKSTEN VOOR DEZE WEEK :

'De naam van God is niet slechts God. Daar neemt de hemel geen genoegen mee. Nee, het is de kennis.'
Anderlech 10:19

'Is haar woord al in uw hart om zo niet tegen haar te zondigen, of heeft u daar nog nooit echt de tijd voor genomen, omdat u u met allerlei andere, minder belangrijke zaken heeft bezig gehouden telkens ?'
Anderlech 2:12

Vergelijk Psalm 119:11 :
Ik berg uw woord in mijn hart,
opdat ik tegen U niet zondige.

'Heb zowel de lust in de hemelse vreze als in het hemelse woord.'
Anderlech 11:5
(hemelse vreze betekent voorzichtigheid, toetsen, het niet willen zondigen)

WOORD OF WILLEKEUR ? - BESPREKING VAN HET BOEK ANDERLECH

De oude bijbel is een gedeeltelijke openbaring, omdat de mens voor heel veel nog niet klaar was. De nieuwe bijbel is de beloofde volkomen openbaring. In het boek Anderlech wordt er gesproken van het belang van de exegese, oftewel de schriftuitleg, en het wordt besproken aan de hand van verschillende beelden of gelijkenissen, namelijk het mijnenwerk, het parelduiken en de visserij. Dit mogen we overdenken en verdiepen om zo hemelbewoners te worden. In een droom woonde ik in Anderlech, en Anderlech was mijn vrouw. Ze was donker van huid en we woonden op de hoek van een rijtjeshuis, waar ik vroeger door de tijden heen al veel meer dromen over had gehad.

Wij moeten een relatie aangaan met het Woord, boven alles, want zie, als we geen relatie met het Woord hebben, en wanneer niet alles daar om draait, dan zal het vleselijke en de vervleselijking binnendringen en ons knechten.

Het is dus zaak het boek Anderlech ernstig te bestuderen. In mijn droom zag ik de zee komen, en er was schuim op de golven, en Anderlech begon de landen in te nemen voor de Heere.

Zouden wij niet al onze vleselijke taken en bezigheden afleggen om tot de hemelse taken te gaan ? Daartoe is het lijden, om ons los te snijden, stelt Anderlech 1. Daar begint het mee.

In de prille ochtend werd ik wakker en een vogel zong. Ik kon de boodschap van de vogel verstaan, net zoals Franciscus van Assissi de taal der vogels kon verstaan. Ik dankte God voor deze gave. De vogel sprak over het aanvaarden van het lijden, als een sieraad, van geen bevrijding en vertroosting willen weten om tot een hogere oorlog en bevrijding te worden opgewekt, namelijk die der hemelse kennis, wat ook een boodschap is van Anderlech. Anderlech had deze vogel gezonden. Anderlech is een aspect van het Woord, van de Heere Zelf. Laten we dankbaar zijn dat zij gekomen is, als een moeder. Laten wij een relatie met haar aangaan en van haar leren. Zij heeft veel te zeggen. Dat is het mooie van het Woord, dat het als een orakel tot ons kan spreken, telkens weer, en telkens weer zien we diepere dingen, als het opduiken van een geheim.

Toen ik was opgestaan sprak ik in een tong van Anderlech. De mens is verdwaasd door het zwijnengoud, drugs in oorlogstijd, waardoor ze zelf zwijnen werden. Ze aanbidden het gouden varken. Het is de drugs van de dienstweigering, van schoolontwijking. Zo groeide het asperger-syndroom in de mens, en ook het munchhausen syndroom, want de mens ging ziektes bij de ander inbeelden, voornamelijk bij hen die in dienst en op school bleven, voornamelijk bij hen die het asperger syndroom ontmaskerden. Die kregen een etiket op. Aspergers zijn roofdieren. Pas ermee op. Het zijn hen die pesten

omdat ze niet gepest willen worden. Ze willen graag bij de grote groep horen. Ze hebben geen ruggegraat. Ze laten zichzelf graag omkopen. Er zijn verschillende soorten aspergers. Ze hebben geen rechtvaardigheidsgevoel, tenzij het om hun ego gaat. Daar meten ze alles aan af, aan hun vraatzucht en hebzucht. Vele aspergers ontwikkelen zich door tot munchhausers en krijgen hoge functies in de medische industrie en het leger. The lunatics have taken over the asylum.

Het moet gezegd worden. Als je merkt dat je geen empathie op kunt brengen en excuses probeert te verzinnen voor je speciesisme waarin je je eigen soort boven andere soorten plaatst dan moet je bidden voor genezing van je asperger syndroom. Dan moet je hulp zoeken. Zoek dan echter geen hulp bij andere aspergers. Blijf bij ze uit de buurt. Het kan zwaar besmettelijk zijn. Ga terug tot de mijnen, ga parelduiken, ga de geestelijke visserij in, en ga tot de wilde moeders om het strijden tegen de zonde te leren. Dat is het thema van het boek Anderlech. Er is alleen een opstanding voor de hemelse visser. Alle zonde zal afsterven aan het geestelijke visnet, maar de mensheid heeft het visnet lopen vervleselijken. Anderlech troont op de afgekapte hoofden van de vervleselijking. (2:11)

Ook wij mogen terugkeren tot haar hemelse tent om daar eeuwig te verblijven, boven de hoofden van de vijanden. (2:10) Halleluja. Wij moeten geheel loskomen van vervleselijkingen en ontwaken tot de diepere symboliek, tot de diepere filofosie. Dat zal ook een heel ander zicht brengen op theologie. Dat betekent dus ook een andere psychologie, en een andere sociologie. Daartoe is het boek Anderlech basis.

Berg het Woord in uw hart opdat gij niet tegen haar zondigt. Overdenk het Woord, bestudeer het, memoriseer het. Waar zijn uw gedachten mee vol ? We hebben het over de teksten die op de hemelmuren geschreven staan. Het is een wonder dat het tot de aarde is gekomen, in een groot natuurverschijnsel. Leef en geef het Woord. Houdt het niet achter. Laat het door u heenstromen, opdat uw rivier tot leven komt.

Zo spreekt gij in nieuwe tongen, de tongen van het hemelse woord, als een nieuwe taal, een nieuwe terminologie. U zult moeten gaan van inzicht tot inzicht, om uw oude leven achter u te kunnen laten. Dat gaat niet zomaar. Dat is een gevecht. Dat is een studie. U moet nog het beloofde land innemen, al die vakken bestuderen die door Anderlech worden genoemd. Daar dient u uzelf in te oefenen, als u wil leven.

Leef en geef leven, door te leren, door te memoriseren. Laat het Woord in u tot leven komen, geef het geboorte, opdat het u ook geboorte zal geven. God heeft niet zomaar kinderen. Wij moeten God geboorte geven, het Woord geboorte geven, opdat wij zo God's kinderen zullen zijn. Dat is beeldspraak. Er is niets vanzelfsprekends. We hebben het over diep geestelijke bloedlijnen, die u vanuit uzelf, vanuit de diepere bronnen des levens voortbrengt.

Nu, dat is een heel karwei, dat ontkend niemand. Leg u erzelf op toe, anders komt u in de strikken van het snelrijden, waar het boek Anderlech tegen waarschuwt. Vindt u weg in de mijnen tot de zee. Draai iedere steen om om de tekenen en de aanwijzingen des Heeren te ontvangen. Dan gaan we ook zien waarom het oude woord alleen nog maar gedeeltelijk mocht spreken, waarom er zulke voorhangsels dienden te zijn, want wij kunnen niet zomaar God zien. Laten we blij zijn met de voorhangsels. Het is om ons voor te bereiden op de ontmoeting met God, met de hemel, met Anderlech, door het Woord. Het Woord geeft hiervoor de instructies.

Zoals het boek Anderlech zegt :

'Er komt water tussen ons en God, als een middelaar. Er komt aarde tussen ons en God, en dat is maar goed ook, want niemand kan God zien en leven. Laten we blij zijn met deze bedekkingen, met de voorhangsels van Kedar.'
(5:14)

Ook moeten we als imkers zijn, stelt het boek, werken met de bijen, en dan hebben we een speciaal pak nodig, anders worden we door de bijen verslonden. (5:15)

En zo komen we tot de hemelse honing, zo komen we tot de vissers-opstanding, van de vissers van kennis, en zo komen we tot het vreemde volk. Dat moet ook wel, want alles is vals en kortzichtig 'normaal' geworden. Abnormaal dus. Dit is het leven niet.

We moeten hiervoor het psalmelijke pad volgen, door zee en wildernis, door holen en grotten. Het Woord onderwijst ons, naargelang wij deze weg begaan. Sla niks over, laat niks liggen, want dan klopt het plaatje niet meer.

Hiervoor moeten we in hemelse ballingschap gaan, door hemelse touwen worden opgetrokken en voortgeleid, waarin ons vlees wordt gebonden. We moeten opgenomen worden door het hemelse visnet alvorens we geestelijke vissers kunnen zijn.

We moeten tot eeuwige wedergeboorte komen om zo eeuwige kinderen te zijn. (6:60)

We moeten komen tot de havens van de holenmensen, door te gaan door grotten, holen en mijnen, door mijnenwerk te verrichten, en zo zullen we in deze havens werken, botenbouwers zijn. Ik bespreek nu de hemelse werken. Wij moeten zelf als Noach worden. Blijven hameren, blijven waarschuwen, afgezonderd blijven, totdat de zondvloed komt. Laten we ons daarnaar

uitstrekken, want het is hard nodig. In de zondvloed zal het vlees vergaan. Het visnet neemt ons op.

Aan welke kant staan we ? Laten we aan de kant van Noach staan, en niet aan de kant van de vleselijken die alles vervleselijken, want die zullen vergaan in de zondvloeden die gaan komen. Maar wij zullen door de zondvloeden worden opgenomen. Ik klop met mijn hamer op uw hart. Ik klop met mijn hamer op uw deuren : Laat u met God en het Woord verzoenen. Bekeert u.

Verhard uw harten niet wanneer God spreekt, wanneer God hamert, want dan zal uw hart steeds ongevoeliger worden voor God's roepstem, en bij uiterste verharding zult u geheel doof zijn voor de roepstem des Heeren, en dan is het goed mis. Dan wordt u geheel meegesleurd door de stromen van het vlees, en is er niets meer wat het nog doet stoppen. Het leven is geen spelletje. Het is een kans. Grijp die kans dan aan, want niks is vanzelfsprekend. Niemand wordt gedwongen om te leven. Niemand wordt gedwongen om bij God en het Woord te horen. Het is uw eigen keuze. Alleen in God en het Woord is het eeuwige leven te vinden. Dat is beeldspraak. Ken de betekenissen en pas het toe. Het leven heeft een gebruiksaanwijzing.

Willekeur is het pad des levens niet, maar leidt tot de dood. U heeft het Woord nodig. Woord of willekeur ? (6:77-79)

De terugkeer tot de zee is een beeld van de terugkeer tot de zee van innerlijke hemelse tranen. Dan ween je weer om de zonde en heb je rechtvaardigheidsgevoel, en wordt je verlost van al het aspergerisme. (8:18-19) Alleen zo worden de geheimen van kennis in de zee gevonden. Dat zijn de geheimenissen van het Woord, waartoe je alleen kunt komen omhuld door je tranen. Dat is de ware wedergeboorte en de ware opstanding, wat dus alleen de opstanding kan zijn van de visser, want dat is een beeld van het zijn in de hemelse tranen, dat je het hart van God hebt leren kennen. Daarom is het boek Anderlech van zo'n uitmuntende schoonheid. Ze was zeer schoon in mijn droom, en ze is zeer schoon wanneer ik in haar lees en haar woorden bestudeer en memoriseer. Dan wordt je tot het ware leven opgewekt. Dat wens ik ook u toe, geliefde lezer. (8:22-25)

1e Jaargang, nummer 20, 1 maart 2025

DE NIEUWE DOLEANTIE

Blad van het Instituut voor Calvinistische Studiën, zusterblad van de bladen Refo Tijd en Geestelijke Opvoeding.

In dit nummer : Wie is mijn moeder ? - bespreking van het boek Anderlech - 2, en Zie, Ik maak alle dingen nieuw

---

WIE IS MIJN MOEDER ? - BESPREKING VAN HET BOEK ANDERLECH - 2

Wij moeten worstelen met Calvijn in de wildernis. De man heeft te belangrijke dingen gezegd om zomaar weg te gooien. Veel moeten we ook weer achter ons laten, om tot de hogere Calvijn te komen, het Woord wat door hem heenwerkte. God kan door alles heenwerken, en zowel God als de duivel werkten zwaar door Calvijn heen. Daarom moet er nog een commentaar op zijn commentaar komen.

Calvijn wees op Paulus die stelde dat de ware theologie niet naar het vlees gekend kon worden. Men moet zich richten op de vernieuwing in de wereld die alle menselijke kracht te boven gaat. Calvijn spreekt over het belang van ‘het oog des geloofs’. Hij heeft vele boeken eraan gewijd om te beschrijven wat dit inhoudt, want het is niet zomaar historisch geloof. Geloof moet geheel ingekapseld zijn door het profetische, door de leer der afstemming, want als men niet is afgestemd op de tijden des hemels, dan is men nog steeds afgestemd op het vlees. De mens moet dus in de leer van Calvijn door het oog van de naald. Wat dat aangaat sluit Calvijn dus nauw aan op de leer van de oude bijbel. Er wordt geen goedkoop evangelie gepredikt in de leer van Calvijn in de grotere context ervan. Bij Calvijn kom je niet zomaar binnen. Het was God’s antwoord op de hedonistich-laodiceaanse kerk die dominant was geworden. De calvinistische reformatie was een grote uittocht. Calvijn ging in verschillende opzichten veel dieper dan de veel bourgondischer ingestelde Luther. Luther was de poort opener geweest, als een Aäron, en Calvijn had de verdere Mozes taak op zich genomen, en zo werkte God door hem, maar men moest van de voorwerpelijke Calvijn nog komen tot de onderwerpelijke Calvijn. Calvijn mocht geen afgod worden, maar was een heenwijzer, een onderwerp. Hij was het raadsel, het enigma, van de diepere reformatie. De reformatie was nog maar net begonnen. Hus was de grote voorloper geweest, die dat met zijn dood moest bekopen. Dit was een Franciscaanse beweging, oftewel de beweging van Moeder Armoe. Dit steeg hoog uit boven zomaar het geestelijke.

Geestelijk op zich zegt nog niet zoveel, want er zijn ook markt-geestelijken en materialistische geestelijken. Men moest nog tot de soberheid doordringen. Daartoe was Calvijn, maar dat was niet zonder gevaren. Daarom moeten wij met Calvijn worstelen in de wildernis.

Calvijn noemde het geloof de bron van de gehoorzaamheid, maar dit was niet zomaar geloof op zich, maar het afleggen van het vleselijke en vleselijke wensen, tot afstemming op God. De mens moest door God geleid worden. Geloof was dus onderworpen aan allerlei hogere factoren. Ook Paulus stelde dat geloof op zich niet het hoogste en belangrijkste was. In de oude talen zoals het Hebreeuws, wijst dit terug op de moederschoot. Calvijn stelde dan ook dat God allereerst als moeder kwam, als matriarch, maar de mensheid wilde haar niet.

Dat is een geestelijke band, want Calvijn stelde ook dat voor Jezus de vleselijke verwantschap niets of weinig betekende. De waarheid moest geoefend worden door de natuur het hare te geven, stelde Calvijn, en daarbij moet men zich niet al te zeer hechten aan vlees en bloed. (Verkl. Matth. 12:48)

Calvijn besprak zo de woorden van Jezus : ‘Wie is mijn moeder ?’

Laten we het in de juiste verhouding opmerken :

Lukas 11:27-28
‘En het geschiedde als hij deze dingen sprak, dat een zekere vrouw uit de schare, de stem verheffende, tot hem zeide: Zalig is de buik, die u gedragen heeft, en de borsten, die gij hebt gezogen. Maar hij zeide: Ja, zalig zijn degenen, die het Woord Gods horen, en het bewaren.’

Lukas 8:19-21
‘En zijne moeder en zijne broeders kwamen tot hem, en konden niet bij hem komen, vanwege de schare
En hem werd geboodschapt en gezegd: Uwe moeder en uwe broeders staan daar buiten, en verlangen u te zien. Maar hij antwoordde en zeide tot hen: Mijne moeder en mijne broeders zijn dezen, die Gods Woord horen, en hetzelfde doen.’

Calvijn stelt in zijn verklaring van deze tekst dat Jezus het bijna als niets rekent wat de vrouw boven alles had geroemd.

Men spreekt : ‘Familie dit, familie dat,’ maar Jezus onderbreekt het als een wilde jongen, als een savage : ‘Ja, zalig zijn degenen, die het Woord Gods horen, en het bewaren.’ Zo veranderde hij op een brute manier het onderwerp. Jezus was bruut, en dat moest ook wel, want het vleselijke stond op de loer.

Markus 3:31-35 zegt hierover :
‘En zijn moeder en broeders kwamen, en buiten staande zonden zij tot hem om hem te roepen. En de schare zat rondom hem; en zij zeiden tot hem: Zie, uwe moeder en uwe broeders daar buiten zoeken u.
En hij antwoordde hun en zeide: Wie is mijne moeder of mijne broeders?
En nadat hij rondom gezien had over zijne discipelen, die nedergezeten waren, zeide hij: Zie mijn moeder en mijn broeders. Want wie den wil van God doet, die is mijn broeder, en mijne zus ter, en moeder.’

Hij noemde dus zijn discipelen zijn moeder. Zij hadden geboorte aan hem gegeven. Mattheus 12:46-50 stelt dus vrijwel hetzelfde :

‘En toen hij nog tot de scharen sprak, zie, zijn moeder en zijn broeders stonden buiten, zoekende hem te spreken.
Iemand nu zeide tot hem: Zie, uwe moeder en uwe broeders staan, buiten, zoekende u te spreken.
Maar hij, antwoordende, zeide tot hem, die hem dat gezegd had: Wie is mijne moeder en wie zijn mijne broeders?
En zijne hand uitstrekkende over zijn discipelen, zeide hij: Zie mijn moeder en mijn broeders.
Want zo wie den wil mijns Vaders, die in de hemelen is, doet, die is mijn broeder, en zuster, en moeder.’

Zo vertaalde Calvijn het. Het vleselijke is dus de voortdurend afwijkende spiegelingen die we overal om ons heen zien. Het gaat eindeloos door. De mens gaat van vlees tot vlees, en hecht veel waarde aan het vlees, opdat zij de geestelijke en sobere kennis verborgen houden en belasteren, verkeerd voorstellen. Daarom moeten wij gaan tot de bronspiegel, de bronprisma, des Heeren. Ik had een droom over deze spiegel, deze prisma. Het stond in de oude buurt tussen de straat van de brave jongens en de straat van de wilde jongens in, in het dorp waar ik vandaan kwam. De straat van de wilde jongens was een probleembuurt. Er kwamen ook vreemdelingen, buitenlanders, dus het was ook multi-cultureel, en er was rebellie naar het geijkte, wat ook een hemels beeld is. Er was geen plaats voor aardse status, wat dus ook weer wijst op het Ezau geheimenis en het Ismael geheimenis. De brave jongens waren mijn klasgenoten, mijn vriendjes, en die wezen in de droom op de spiegel, en waren er enthousiast over dat het gekomen was. Er mag een verzoening zijn tussen Jakob en Ezau, en zo komen we tot de parallel aarde, tot de natuur aarde, waarin alles zijn plaats zal vinden. Deze spiegel bevindt zich ook in het werk van Calvijn, en in de bijbel.

Het boek Anderlech stelt dat het belangrijk is dat het Woord voorhangsels heeft, want niemand kan God zien en leven. Ook Mozes moest een bedekking dragen. We kunnen God alleen van achteren zien. Vandaar dat de spiegelingen van levensbelang zijn, maar we moeten tot de bronspiegeling komen, waar het boek Anderlech ook over spreekt.

7:25. ‘De mens is helemaal weggezogen en ondergezogen in spiegelingen. In die spiegelingen zijn er telkens ontbrekende onderdelen, boekrollen.’

7:36. ‘Ik kan me daar niet bewegen, nee, alles gaat zo traag, totdat ik een van hen ben geworden, Alleen een spiegeling doet mij ontwaken.’

8:22-25. ‘Iedereen zal wenen. Dat zal het teken van wedergeboorte zijn. Zij die niet wenen zullen wegvagen. Er zal niet gerekend worden met hen die niet wenen, want het zijn slechts spiegelingen. Wees daarom vol met het Woord. Omhul het met tranen opdat het zich mag vergeestelijken. Zo wordt het koninkrijk gebouwd. Uw koninkrijk kome. Er is leiding aan waterbeken. We kunnen stellen dat dit de tranenbeken zijn. Om die weg te kunnen begaan moet elke eigen weg van het vlees verloochend worden. Dit is de grote arbeid van de geestelijke visserszorg, opdat de mens loskomt van zijn dwaalwegen. In deze beken ligt ook het geestelijk zaad.’

Het geheim van de bronspiegeling, de bronprisma, van God is dus de tranen der soberheid over de hedonistische zonden der mensheid. We hebben het dan over de spiegels van God’s tranen.

10:8-12. Gebrek aan onderzoek schept ijdele bespiegelingen waartoe vals vertrouwen ontstaat. Er moet een balans zijn tussen het aan jezelf sterven en het sterven van de vijand. Ga niet zomaar op gelijke hoogte staan van de hogere kennis of zelfs hoger,
maar eerst moet je jezelf onderwerpen, zodat de hemelse kennis je kan vullen.
Leg je toe op de verborgenheden van God’s werken.
We spreken hier van de verborgenheidsleer.
Ook is er een soberheidsleer en de leer van de mondwachter.’

1:41-43. ‘De mensen vliegen elkaar in de haren, en vechten om wie de eer en het aanzien mag hebben. Ze vechten om ieder stukje brood, en om het pronkbezit.
De mens moet slechts loskomen van deze spiegelingen. Maar dat kan dus niet in eigen kracht. Alleen door te sterven tot wedergeboorte. Alles tot de hemelse moeder.
Wedergeboorte dus, niet door de krachten van het zichzelf kronende vlees. Afsterven dus.’

2:21-23. ‘Dit zijn dus spiegelingen van

het geestelijke, van het geleid worden, van de vergeestelijking tot de hemelse gebondenheid die we op aarde zien. Allereerst moet je er dan diep in, anders valt er niets te vergeestelijken. We zien de afschuwelijke gevolgen van dienstweigering. Het gaat daarom om het verrichten van de geestelijke dienstplicht, wat niet alleen een dienstplicht is van lijden, maar ook van strijden.'

4:39-42. 'Teruggaan naar de holen en grotten betekent ook leren wonen en werken in de holen en grotten. Dat zijn beelden van de exegese, de schriftuitleg. Een hemelse visser weet wat dit betekent. Komen tot het zoonschap. Een moeder is je toegewezen, als een teken en een zegel, dus als heenwijzer, als spiegeling, dus het mocht niet zomaar volkomen zijn.
Wees maar blij dat die moeder een voorhangsel heeft, anders zou ze je verslinden. Wees maar blij dat die moeder niet volkomen is. Je zou niet kunnen bestaan.
Het Woord moest verzegeld worden, want niemand zou God kunnen zien en leven. Daarom kan God alleen maar van achteren gezien worden. Maar zelfs dat wil de mens niet zien.'

Al het afgeweken doorgespiegelde is zover doorgespiegeld en in zijwegen afgespiegeld en opgesplitst, en weer verder gespiegeld, dat het tot het omgekeerde is geworden, wat we de duivel noemen, oftewel het grote gebrek aan kennis. Calvijn noemt dat in de ogen van de duivel niets schoon is dan wat misvormd is. De duivel wil geen hervorming, maar misvorming, want dat noemt de duivel de hervorming. Ook is er voor de duivel niets liefelijker ruikend dan het stinkende en walgelijke. We hebben dus te maken met een afschuwelijke trol die door het vele spiegelen pervers is geworden en zo de wereld heeft omgekeerd. Calvijn noemt het het probleem van de verwaarlozing. (Verkl. Matth. 12:44)

Wij moeten daarom wederkeren tot de bron van al het spiegelen, opdat we tot de intrinsieke waarde komen van alles, en moeten dus terugkeren tot de parallelle wereld. Nu leven wij in een parallelle wereld en moeten teruggaan tot de bronwereld. De bronwereld is het hemelse woord. We kunnen ons wel blijven irriteren aan al die verziekte spiegelingen om ons heen, en er tegen vechten tot we doodgebloed zijn, maar we moeten bovenal terugkeren. Dat wil niet zeggen dat we moeten vechten om terug te keren, maar we moeten niet als dwazen tegen spiegelingen zomaar strijden. Wijsheid is beter dan oorlogstuig. Laten we niet als een stier ons laten misleiden door de rode doek van de stierenvechter. We moeten het doel, de bron, voor ogen houden, en hierin gedisciplineerd blijven, geduldig de weg terug begaan. Daartoe is Calvijn een leermeester, en hij wijst hierin terug op de leermeesteres, het Woord.

Telkens weer bespreekt Calvijn de geest van ondankbaarheid waartegen we moeten strijden. Ondankbaarheid brengt onder het oordeel van God. Het is een sta in de weg. Het laat mensen geestelijk pensioneren, het brengt mensen tot nationalisme en chauvinisme. Het is de dode beenderen zalving van de heksenmeesteres van het vlees. We hebben het over de geest van het materialisme, van de mammon, die alles heeft lopen verdichten en verletterlijken en daarin een aardse markt heeft gemaakt. We moeten de geestelijke tocht door de wildernis en door de zee geheel volbrengen, en dat stopt niet bij Mozes, maar gaat verder bij Ismael, bij Ezau, en bij Jeremia, tot het Jezus geheimenis, wat een vissersgeheimenis is. Dat is de tweede, of diepere Adam, de diepere weg in het paradijs. Dan komen wij tot de hogere Adam die in ons verborgen ligt.

Calvijn noemt de ondankbaarheid het samenzweren met de duivel, met de vijand, oftewel met het vlees. Calvijn noemt dit een zware strijd, want de duivel, het roofdier, wil zijn prooi niet verliezen, en zal zijn zinnen verscherpen om de mens weer in zijn macht te krijgen, wanneer hij is uitgedreven. De duivel geeft de strijd dus niet zomaar op, en dat zien we om ons heen. De farao wil het volk niet laten gaan, ook al zijn de plagen gekomen.

Calvijn wijst erop dat het een hevige en felle strijd is, als tegen een roofdier die niet opgeeft en telkens nieuwe dingen verzint om de mens te strikken. Calvijn roept de mens op om op hun hoede te zijn. (Verkl. Matth. 12:43)

Calvijn noemt dit ook een gevecht met de eigen tong. Er moet met matigheid over de verborgen dingen van God gesproken worden. (Verkl. Matth. 12:36) Onze rede moet met zout besprenkelt zijn. (Kol. 4:6)

ZIE, IK MAAK ALLE DINGEN NIEUW

Het verslaan van de vijand, oftewel de zonde, het vlees, ligt dichter bij ons dan we denken.

Behemma 37:28 laat het teken van het verslaan van de vijand zien :

'Het is juist zo dat als we de vijand hebben verslagen, dan komt de Vreze des Heeren vrij. Zo niet, dan mag je je afvragen of je de vijand wel verslagen hebt.'

We moeten ons daarom oefenen in de vreze des Heeren en hierin volharden.

Vissen 11:3 bespreekt ook het teken van het verslaan van de vijand :

'De ware overwinning is de verbrokenheid van onszelf. Zonder die verbrokenheid is het geen overwinning maar zelfzuchtige trots.'

Als er nog sporen van trots en hoogmoed zich in ons bevinden, waar we nog steeds metershoog boven de ander, of andere rassen of levenssoorten staan, dan is dat geen overwinning, maar bedrog.

Vissen 12:3 zegt :

‘Nomadische mensen komen nooit
thuis, maar zijn altijd op doortocht. Het
zijn natuurmensen. Hun thuis is overal
en nergens. Hun thuis is hun werk, hun
missie.’

Dat is wat het paradijs is, als je deze waarheden ontdekt en in de praktijk brengt. Het is het geestelijke werk. Dat is onze ware woning. Het trekt altijd voort opdat de zonde ons niet zal inhalen. (Buli 1:9)

Ga je dus niet pensioneren in je geestelijke woning, maar trekt voort.

We zien om ons heen dat de mens de verboden vrucht heeft genomen, en zo hebben ze een omgekeerde taal gekregen met omgekeerde betekenissen. Het is een karaoke club geworden.

Religie imiteren met een sing-a-long ? Gaat niet werken. Ze zijn als vissen in een net.

Een karaoke evangelie wordt vandaag de dag gepredikt, een goedkoop evangelie. Het is een opzegversje geworden, een liedje meezingen, maar zo werkt het niet. De mens zit muurvast in de zonde. De mensheid is dood in zijn zonde, en allereerst moet dat onder ogen gekomen worden, en moet de mens de volle diepte kennen van de zondeval, de donkere bruid ontmoeten, waar de gereformeerde voorvaderen over spraken.

Dat is de donkere bruid van zondag 1 van de heidelbergse catechismus en in 5 van de nieuwe bijbel catechismus.

Vrees is het belangrijkste op deze aarde, als een zintuig om te zien hoe groot en diep de zonde is, want de mens is te ver gegaan door gebrek aan vrees. Zonder verbrokenheid kan de mens de Heere niet vrezen, want dan is zijn grond nog te hard en kan er niets groeien, en is men onkneedbaar.

Men vreest niet genoeg, men twijfelt niet genoeg, men heeft geen alarms. We moeten voortdurend in de schrik des Heeren leven. Dat is het ware leven. daarbuiten is de dood, die komt door roekeloosheid en lichtzinnigheid.

Lees elke dag in het nieuwe woord, in het nieuwe bijbel tijdperk. Sla het ergens open of ga ergens gericht naartoe, en overdenk het, bestudeer het en memoriseer het. Het is geschreven op de hemelmuren. Daardoor val je in slaap en wordt je opgenomen. Verdiep het. Dat is de ware opname.

Wij mogen gaan tot de rivier van vergetelheid om het vlees achter te laten, waar de nieuwe bijbel over spreekt.

Zeeën 5:1-4 zegt hierover :

‘Het vergeten betekent niet letterlijk
zomaar alles vergeten, maar door het
orakel ga je er zicht op krijgen, op de
diepere betekenis.
Je gaat dan zien hoe alles van het
orakel is.
Ontsnap door de ondergrondse
tunnels van de stad aan de stad, wat gij
alleen door het orakel kunt doen.
Dit is dus absolute basis voor elke
ontsnapping en vrijmaking, en dit zal
dus altijd weer een verdieping zijn. Het
orakel gooit niet zomaar dingen weg,
maar verwerkt het, en zorgt voor een
goede en eerlijke afvoer.’

Er gaat ander zicht komen op je verleden. Het krijgt andere, diepere betekenissen. Zo zal alles nieuw worden. Zie, Ik maak alle dingen nieuw.

1e Jaargang, nummer 1, 19 januari 2025

De Aardappel

Nieuws uit de andere wereld. Leven op de paradijs aarde.
Literair blad voor boeken en verhalen, ter onderzoek en uitleg van de oude en nieuwe bijbel.

In dit nummer : Levensprincipes van het paradijs - Hoe ‘De Aardappel’ begon, De Afrikaanse vriendin, de gelijkenis van het vreemde volk dat gij niet kent, Ontsnapping uit Enkhuizen, De gelijkenis van de orkanen des Heeren, Bonje in de christelijk gereformeerde kerk, en De gelijkenis van de vrouw in barensweeën

---

LEVENSPRINCIPES VAN HET PARADIJS - HOE DE AARDAPPEL BEGON

Ik had een droom dat ik in een rijtjeshuis woonde. De huizen hadden ook deuren tussen elkaar, zodat je van het ene naar het andere huis kon. Aan de linkerkant woonden de Indonesische buren, en aan de rechterkant woonde een meisje waar ik soms zorg voor droeg vanwege haar moeilijke verleden. Het zusje en een nichtje waren bij mij in huis, en ik zat achter de computer en had contact met het buurmeisje die haar nieuwe haar liet zien. Het leek alsof ze het wit had geverfd, maar toen schoof ze het wat en leek het dat het een soort witte strikjes waren. Het ging niet zo goed met haar, ze zei niet veel, en toen zei ik : ‘Kom maar even hier, dan krijg je een knuffel.’ Ze zou dus komen door de deur tussen onze huizen in. Ze kwam al heel snel, en ik zei dat ze even bij de andere meisjes kon gaan zitten, want ik was nog even op zoek naar mijn huisjasje. Ik had ook net mijn sportschoenen aangedaan. Ik kon mijn huisjasje niet vinden, dus toen ging ik door de deur aan de andere kant naar de andere buren om te kijken of het daar nog lag, want daar was ik net geweest, maar er hing een ander huisjasje met een capuchon, maar die was van de buurvrouw, en die wilde ik ook niet aantrekken. Er lag een grote kaart van een zogenaamde aardappelmeter, waarop informatie stond over aardappels, hoeveel je er per dag van kon eten. Mijn opa woonde ook in de buurt, en die was lid van een krant genaamd ‘De Aardappel’. Naast de hoofdtitel was altijd een plaatje van een groene aardappel. Er stonden ook Duitse artikels in. In mijn huis ving ik ook een Afrikaanse vrouw op. Haar man wilde niets meer van haar weten en ze wist niet waarom. Natuurlijk heeft deze droom een diepere betekenis. Het was een natuurplaats. Het was mooi weer. Het was alsof ik in het paradijs was aangekomen, alhoewel sommige dingen nog niet soepel liepen. Ik was dingen kwijt. Mensen liepen nog met trauma’s, en ik probeerde ze te helpen. Natuurlijk als je tot het paradijs gaat wil dat niet zeggen dat alle problemen ineens wonderbaarlijk voorbij zijn. Het is nog steeds oorlog. Het blad ‘De Aardappel’ was voor moestuinierders en landbouwers. Mijn opa had ook land wat hij verbouwde. Het gaat over het werken in de grond, werken met de natuurprincipes, om de diepere levensbronnen aan de aarde en jezelf te ontworstelen, waar Kuyper over sprak in zijn boekje ‘The Practise of Godliness’, p. 29, en waar de nieuwe bijbel ook over gaat. Dat moeten we opdiepen en ons daarin aan de levensprincipes houden.

De nieuwe bijbel beschrijft de tocht van Adam door de tardema, de diepe slaap des Heeren, waardoor de schepping tot stand komt, en waarin Adam zich allerlei vaardigheden aanleert. Ook de eerdere Adam ging hier doorheen. We zien dit ook in de grondteksten van de oude bijbel. De herinnering (man) werd doorboort (besneden) door de eerdere Eva, en zo kwam Adam tot de geestelijke vergetelheid, tot Witi, als de weg tot het geestelijke geheugen. Dat is ook het overzwemmen van de rivier der vergetelheid, de Lethe, om tot nieuw land te komen. Zo begon overigens mijn droom. Ik zou hier niet gekomen zijn zonder de tardema en het overzwemmen van de Lethe.

‘De gehechtheid aan aardse kennis moet verbroken worden, en herinnerings-zucht, die een mens tegenhoudt om de leegte binnen te gaan.’
Behemma 27:11

Wij moeten niet herinneren vanuit het vlees. Er is ook een vleselijk, zondig geheugen, wat besneden moet worden. Het is een gevecht tegen het valse, oude geheugen, wat afgelegd moet worden. We mogen mensen niet kennen naar het vlees, en zo ook niet beoordelen naar het vlees, maar alleen maar naar het geestelijke. Dat is een heel gevecht. De oude machten van het geheugen zullen niet zomaar willen loslaten.

We zijn opgeslokt door het beest van de vleselijke herinneringen. Kuyper stelde in zijn klassieker ‘The Practise of Godliness’ dat God de mens uit het paradijs dreef en dat de wereld in vijandschap zou zijn tegen hem. Hij stelt dat er maar weinig vrede en harmonie is op deze rusteloze wereld. Het zou doornen en distels voortbrengen, waar eerst nog het fruit in

overvloed groeide. Kuyper stelde dat alleen als de mens het hardst zou werken, dan zou de mens tot het beste komen, maar uiteindelijk zou de natuur de mens overwinnen. De natuur zou de mens terugnemen. De natuur is mooi, maar verwoestend. Ze is verschrikkelijk. Kuyper stelde dat de natuur tegenwerkt bij de geboorte van ieder kind, en zo is iedere vrouw in grote pijn bij de geboorte, in groot zwoegen. Het voedsel van de mens wordt aangetast en weggetrokken door insecten en ander ongedierte, en gevaarlijke roofbeesten nemen een deel van de mensheid weg, telkens weer, stelt Kuyper. Zowel liefde als haat doet lijden, en mensen geven elkaar hun lijden en nemen het van elkaar, en ook dat roeit de mensheid uit, stelt Kuyper. We kunnen niet met en niet zonder elkaar. We hebben elkaar ook nodig voor onderhandelingen. (p. 13-14)

Kuyper beschildert de tragiek van het leven na de zondeval. De natuur brengt doornen en distels voort en onthoudt de mens de vrucht. De mens moet worstelen voor zijn dagelijks brood, stelt Kuyper. En die strijd zal de mens nooit winnen, want de mens raakt steeds meer vermoeid en verzwakt, en uiteindelijk is de natuur overwinnaar en brengt de mens terug tot stof. (p. 28)

De nieuwe bijbel gaat hier ook over. De mens zal de slaap des Heeren moeten ingaan, de tardema, en zo komen tot de rivier der vergetelheid, tot besnijdenis van het geheugen, tot doorboring, opdat de mens verder kan. Hier kan de herinnering aan het goede terugkomen. (Ewa 29:54)

Zelfs daar zal het aardse blijven trekken, en daarom moet de mens dieper de Lethe in, de rivier van de vergetelheid. (Odenlech 26:50) Er zijn slangen in de rivier de Lethe, en daarom moeten we op zoek naar het touw des Heeren wat ons wil leiden. (Odenlech 26:71)

Lethe wordt ook de eerste Eva genoemd (Duizen 36:2) Er zijn dus eerdere scheppingen geweest waarin onze bronnen liggen en waarnaar we dienen terug te gaan. De mens is ergens vastgeraakt en staart zich blind op latere scheppingen, en doet zo aan symptoombestrijding, wat de marktgeest is, Mercurius. Het is een complot tegen de mens gesmeed. De mens doet hier zelf ook aan mee. Daarom is de natuur tegen de mens, de vijand van de mens. Dat is het uitgangspunt. De natuur zoekt de mens te doden. Daar kom je niet zomaar overheen. Daar is wel een pad voor, het smalle pad, met de enge poort, ook door de natuur gegeven. Het is dus heel dubbel. De oude mens moet sterven, en de nieuwe mens moet opstaan.

Ergens kruist de rivier van de weeklachten met de rivier der vergetelheid, Lethe, en ergens kruist de Lethe met de Enoe, de rivier der oerherinnering, opdat het goede wordt herinnerd. (Behemma 27 ; Ewa 29:54)

Dat is de oproep, oh volk. Trekt voort, want de zonde jaagt op u. (Buli 1:9)

Over de Lethe, de rivier van vergetelheid, moeten we tot het land van vergetelheid gaan, genaamd Witi in de nieuwe bijbel. Witi is de paradijselijke waarde die opgebouwd dient te worden. De mens moet geheel loskomen van de valse waanwaarde, de overwaarde. De mens heeft namelijk meer genomen dan hij verdiende. De mens is tot rover geworden en heeft de hemelse heerlijkheden geplunderd en verdraaid, maar zal hiermee niet ver komen. Daarom is de natuur tegen de mens. Daarom beschouwt de natuur de mens als vijand, en moet de mens nog geboren worden. De natuur zal de mens terugnemen tot de baarmoeder, tot stof, en dan pas zal de daadwerkelijke schepping komen.

De nieuwe bijbel beschrijft de Witi waarde in het paradijs als de waarde van het loslaten tot vergetelheid. Zonder het minderen kan de mens niet tot de Lethe komen, laat staan tot Witi. Eerst zal men dus tot de slaap des Heeren moeten gaan, tot de tardema, zoals Adam, en Adam ging ook tot Witi. Die tocht wordt in de nieuwe bijbel uitvoerig beschreven. Het spoor tot Witi loopt door de bron van Betelgeuse-Noord, een gebied van woestijnen en ijswoestijnen, waar de markten van de farizeeërs zijn. Om tot de bron te komen moet men eerst langs de valstrikken van het witte farizeïsme heen. Als men uiteindelijk in Witi is gekomen is daar een grote hemelse ladder. (Werktuigen 1)

Betelgeuse is de bron van Orion, de opening van het paradijs, waar de nieuwe bijbel veel over spreekt. (Werktuigen 2:15)

De troonboeken van het vlees zijn ook in de dieptes van Betelgeuze, dus de mens ontkomt er niet aan. Het houdt de vrouwen gesluierd, als wachters van de kennis. (II Duizen 30:18)

De nieuwe bijbel noemt Betelgeuze als belangrijk voor de voortgang van het profetische rijk. (Kamba 12:25)

Betelgeuze is de leidende ster van Orion. (Kamba 21:2)

Orion wordt beschreven als de poortwachter van het paradijs, rijdende op het beest Betelgeuze. (Duizen 20:53)

Uiteindelijk is Behemma, het eerste boek en het Genesis van de nieuwe bijbel, van het boek des levens, ook een gebied in Betelgeuze. Het is een continent. (Duizen 21:2) Betelgeuze had ook een heleboel paradijsteksten die later werden verdraaid en misvertaald. Dat was voor de oprichting van het valse woord. Daarover is de strijd. De mens moet terugkeren tot het ware Woord des Heeren. Het valse woord moet ontmaskerd worden. Men heeft alles vervlakt en versimpeld. Velen zien door de bomen het bos niet meer. Men heeft menselijke overleveringen en

tradities lopen toevoegen, allemaal voor de markt.

In Betelgeuse ligt ook het Septus geheimenis verborgen, van de valse vrucht, de giftige vrucht van het paradijs waardoor de mensheid viel. Dat geheimenis moet opgeklaard worden, opdat er verlossing is voor de mens. Het gaat niet zonder slag of stoot, niet zonder studie en onderzoek. Het mag niet versimpelt worden, want het is iets heel ingewikkelds, waar de aardse spiegelwerelden ook op wijzen. Het aardse is een voorhangsel van het geestelijke, een gelijkenis.

Uiteindelijk moeten we komen tot Moeder Betelgeuze, die door haar netten de uitverkorenen opvist. (II Behemma 11:24)

Eerst moeten we Betelgeuse West binnengaan. Tussen het Oosten en het Zuiden ligt een enorme zee die ook het Westen van het Oosten gescheiden houdt. De nieuwe bijbel spreekt over dronken ruezen die aan de westkust lopen die eerst verslagen dienen te worden. Zij worden bestuurd door fluisterende zeemonsters. Het is een orde die de Uvuur heet, aan de westkust van Betelgeuse. We moeten zijn als David, veelal Ahn genoemd in de nieuwe bijbel, die tegen Goliath strijdt. Dit staat voor het gaan van de aardse betekenis tot de geestelijke betekenis. (Werktuigen 1)

De nieuwe bijbel stelt dat de aarde en Orion in elkaar verwoven zijn, dus ook de poort van het paradijs. (Werktuigen 2:15)

Uiteindelijk worden wij tot de aarde teruggezonden als zendelingen als we in deze dingen zijn ingewijd, de kennis van de geestelijke vergetelheid, van Witi. (Werktuigen 3:20)

Door tot de diepte van de tentendienst te gaan, de dienst van de Kehatieten, komen we dieper in Betelgeuse West om tot deze dingen voorbereid te worden. (Werktuigen 4:15)

De kerkvader Augustinus wordt in dat opzicht genoemd. Hij mengde de stad met de wildernis om zo de stad te kunnen overwinnen. Hij was een menger, en kwam zo op het pad van de wildernis, tot de wildernis van Betelgeuse West. Dit pad liep door tot het Oan gebied, van de geestelijke slaap, van de paradijselijke slaap, de tardema. (Werktuigen 4:27)

Dit was ook door het aanpakken van al te letterlijke en eenzijdige beelden over de hel. (4:28-38)

Als we in het Betelgeuse paradijs zijn gekomen, in Oan, is de Witi een fragmentarisch leven, wat druppelt, en wat gebaseerd is op variatie. (4:41-43)

Hiervoor moeten we uiteindelijk tot de diepere Afrikaanse bron van Betelgeuse gaan. (III Werktuigen 5:3) Hiervoor ontkomen we niet aan Israel en Egypte, die we ook moeten verdiepen, want die zijn juist de brug tot Afrika.

DE AFRIKAANSE VRIENDIN

Hij had een Afrikaanse vriendin. Ze hadden vaak relatie-problemen, en schreven elkaar dan brieven die hij vervolgens niet of nauwelijks las. Hij besloot haar dan gewoon liefde te geven. Hij vermoedde dat de relatie-problemen kwamen door de cultuurkloof. Hij bleef gewoon vriendelijk naar haar, en zij ook naar hem. Op een dag zou hij haar ouders ontmoeten. Toen hij haar moeder zag herkende hij haar gezicht. Hij zag haar weleens in de stad. Ze had de vreemde gewoonte om altijd een spoor van snoep achter haar te laten. Hij begreep nooit waarom ze dat deed, maar dacht dat het misschien met de cultuur had te maken. Kinderen volgden haar daarom soms. Sommigen waren brutaal genoeg om snoep van haar te vragen. Hij besloot om er maar niet over te beginnen. Hij keek naar zijn vriendin, en bleef maar naar haar staren, maar toen merkte hij dat het slechts het behang was en dat hij wakker aan het worden was. Hij had helemaal geen Afrikaanse vriendin. Vroeger had hij wel veel Afrikaanse vriendinnen gehad, maar nu even niet. De cultuurkloof was te groot, maar het had nog steeds zijn interesse. Hij wilde op afstand blijven, maar ook weer niet te ver en te veel. Zo kon hij ook zijn werk blijven doen. Afrikaanse vriendinnen waren te vermoeiend, vanwege de cultuurkloof. Het had een verlammende werking op hem, alsof hij gestoken was door een tse tse vlieg. Hij verloor daar ook zijn identiteit van en zijn stem. Steeds stiller werd hij als hij een Afrikaanse vriendin had, en zij scheen steeds praterig te worden, alsof iets hem overnam, en als de relatie dan voorbij was, dan leefde hij verder met haar stemmen in zijn hoofd. Gek kon hij er van worden, maar het inspireerde hem om dan verhalen te vertellen. Zo had hij zijn werk, zo had hij zijn leven, tot het punt dat hij besefte dat hij eigenlijk niet zonder kon. Met en zonder. Hij kon er niet mee leven. Hij moest ergens een tussenpad zien te vinden, een zijpad, en dan dieper de natuur in, om het geheimenis te onderzoeken. Er waren nog een heleboel stammen die hij niet kende. Hij zou gaan als antropoloog of etnoloog, voor zijn werk, en zou gewoon afstand houden. Maar telkens werd hij er weer in meegesleurd. Er was geen afstand mogelijk. Ze waren te bruut, alsof hij van achteren werd aangevallen. Zij lieten in die zin niet veel heel van de cultuurkloof. Het was alsof hij zichzelf geheel in hen verloor. Vluchten kon hij niet. Toch was er dan ergens de genadeslag, en daar was hij dan dankbaar voor. Toch waren er ergens haperingen waar hij dankbaar gebruik van maakte. Maar vaak werd hij dan na een tijdje weer teruggehaald. Hij kon nooit ver komen.

Hij stond op, om zijn kleren aan te doen, maar kon veel ervan niet vinden. ‘Hoe heb ik het nu, moet ik dan naakt gaan, of met een kleed om me heen ?’ Het huis was te rommelig. Nooit kon hij hier iets vinden, zelfs niet zijn eigen kleren. ‘En waar is mijn kam ?’ ‘En ze komt zo, die Afrikaanse vrouw van de drukkerij. Zo kan ik haar toch niet te woord staan ?’ Hij keek om zich heen in pure angst, en keek naar de klok. Hij hoorde de bel al. Hij verstijfde helemaal. Ook leken zijn kaken op elkaar ingevroren. Even stond de tijd stil. Maar toen werd hij pas echt wakker. ‘Wakker, wakker, eindelijk wakker.’ Hij besloot maar gewoon in zijn pyama te blijven. Het was alsof hij weer gestoken was door een exotische tse tse vlieg. Hij moest zijn weg hierin zien te vinden. ‘Oh Afrikaanse vriendin, oh Afrikaanse vriendin, degene die ik bemin, een vreemde herinnering.’

DE GELIJKENIS VAN HET VREEMDE VOLK DAT GIJ NIET KENT

En de hemelse moeder zei tot haar zoon : Wacht op de nacht, want daarin zal uw leger komen. En zij zullen komen zij aan zij, en het wapen is de liefde. En de liefde zal zijn als een trompet om de volkeren te roepen. En velen zullen komen, maar velen zullen komen om tegen de liefde te strijden, en zij zullen proberen de trompet van de liefde tot zwijgen te brengen. Zwem dan de rivier over, en aan de overkant zult hij een vreemd volk vinden dat gij niet kent. Laat u door dat vreemde volk dat gij niet kent onderwijzen. Zo zal het koninkrijk der hemelen zijn.

ONTSNAPPING UIT ENKHUIZEN

Ik was ontvoerd naar Enkhuizen en kwam daar op een boot terecht. Hoe ik het gedaan heb weet ik niet meer, maar ik kon ontsnappen. Ik rende de weilanden in. Volgens mij had ik een gevecht met iemand gehad, maar ik weet het niet meer heel zeker. Volgens mij had ik ook wat stoten op mijn hoofd gehad. In ieder geval was ik vrij nu, maar ze hadden implantaten in me gestopt waarmee ze me zouden kunnen tracken. De implantaten deden ook pijn. Ik rende en rende maar totdat ik bij bos aankwam. Daar heb ik dagenlang lopen rondzwerven. Ik kwam uiteindelijk in Elspeet aan, waar ik werd opgevangen door een oud-gereformeerde familie. Ze hadden me ergens op de grond gevonden in het bos. Ze dachten dat ik dronken was, maar ik vertelde hen toen het verhaal over de ontvoering. Ook vertelde ik ze dat we nog steeds mogelijk in gevaar waren vanwege de implantaten. Ze hadden een boerderij, en onder een grote schuur was een verborgen ruimte, een schuilplaats, waar ik zo lang mocht verblijven. Maar de criminelen hadden me al gauw getracked vanwege mijn implantaten. Ze kwamen met honden en zelfs beren. Het werd een kleine burgeroorlog in Elspeet. Sommige Elspeters hadden lange haren en zaten in een metal band. Het scheen ook van de oud gereformeerde gemeente te zijn. Het liep niet goed voor ze af. De criminelen waren te sterk. Ik zocht mijn weg onder de grond. Ik was nog steeds zwaar verzwakt. Ik kon niet veel doen. Ik had met lede ogen moeten toezien hoe de criminelen de oorlog schenen te winnen, met hun honden en beren, en ik vluchtte naar de schuilplaats, en vond wat verdere gangen onder de grond. Vanwege de implantaten wist ik dat ik niet veilig was. Ze zouden me nog steeds kunnen tracken hier. De implantaten begonnen ook steeds meer pijn te doen.

Ik heb toen dagenlang door tunnels onder de grond gezworven, en vond toen eindelijk de uitgang. Ik scheen in Oldebroek aangekomen te zijn. Hier werd ik ook opgevangen door een oud-gereformeerde familie. Ik vertelde hen ook het gehele verhaal. Ze zeiden dat ik zo snel mogelijk van die implantaten afmoest. Ze hebben we toen naar een natuurdokter gezonden. Die wist alles af van zulke implantaten. Er waren er wel meerderen die zulk soort implantaten hadden gehad. Uiteindelijk slaagde hij erin ze eruit te krijgen. Inmiddels was er in Elspeet veel politie. Ook het leger was ingeschakeld. Ik keek naar mijn pols. Er zat geen implantaat meer. Ik voelde mijn bloed weer stromen en ik kon weer beter ademhalen. Ik keek naar de familie die mij had opgevangen. Ik bleef maar naar ze staren. Ik merkte dat er iets niet klopte. Ik lag op de grond in het bos en keek slechts naar een boom waarvan de bladeren werden bewogen door de wind. Ik wist niet waar ik was. Het leek wel alsof ik lang bewusteloos was geweest. Ik was ontsnapt, dat wel, uit Enkhuizen. Ik stond op en belde aan bij de eerste de beste boerderij. Een klein jongetje deed open. Ik vroeg hem of zijn ouders er waren. Maar toen ging ik alweer van m’n stokje. Ik vroeg de jongen waar we waren. ‘Elspeet,’ zei hij. Toen riep hij zijn ouders. Die kwamen dadelijk aanlopen. Maar het scheen dat ik nog steeds gewoon tegen een boom aankeek waarvan de bladeren bewogen. Ik was alleen en lag op de grond. Was ik wel daadwerkelijk ontsnapt ? Was ik wel daadwerkelijk ontvoerd ? Ja, dat moest wel. Ik wist zeker dat ik was ontsnapt uit Enkhuizen. Ik hoorde geblaf in de verte. Maar ik vertrouwde het niet meer. Het geluid kwam dichterbij. Er was ook een man bij. ‘Wat doe jij hier op de grond ?’ vroeg hij.

‘Moe, kapot,’ stamelde ik. Toen vertelde ik hem het verhaal. Hij zei dat hij oud-gereformeerd was, en dat dit Elspeet was. Hij nam mij mee naar zijn huis. Hij woonde op een boerderij. Hij keek me aan. ‘Die implantaten, waar zitten die ergens ?’ vroeg hij.

‘In mijn botten,’ zei ik. ‘Ook in mijn mond. Misschien ook in mijn hersenen.’

‘Doe je mond eens open,’ zei hij toen. Ik liet hem in mijn mond kijken. Hij had een zaklampje gepakt.

‘Verdraaid, ik zie het,’ zei hij.

Maar weer was ik gewoon naar een boom aan het staren. Ik had een gevecht gehad en wat klappen op mijn hoofd gekregen, en dat begon nu z’n tol te eisen. Ik wist nog steeds niet waar ik was, maar het leek een bos. Ik vertrouwde niets meer. Ik strompelde naar iets waarvan ik dacht dat het de dokter was, maar het was gewoon een struikje. Ik probeerde te schreeuwen, maar er kwam geen geluid uit me. Weer hoorde ik geblaf, en ditmaal was er een vrouw bij, een donkere vrouw. Ik zuchtte, want ik dacht dat het weer nep was. De vrouw nam mij mee naar haar huis, een boerderij. ‘Weer die boerderij,’ dacht ik. ‘Ik ben gewoon aan het ijlen.’ De vrouw gaf me wat te drinken, en bracht me naar een bed. Het leek zo echt. Ze verzorgde mij goed.

Ze zei dat ze oud-gereformeerd was. ‘Dat dacht ik al,’ zei ik. Er was iets in me wat me blij maakte. Dit moest wel echt zijn. ‘Hoe kan ik u bedanken,’ zei ik.

‘Hoeft niet,’ zei ze. ‘Ik help graag.’

Ik glimlachte.

‘Heus,’ zei ze. ‘Denk je dat ze nog steeds op je jagen ?’

‘Ja,’ zei ik, ‘en ik heb implantaten, denk ik.’

‘Oh,’ zei ze. ‘En wat zijn dat voor een criminelen ? Waarom hebben ze je ontvoerd ?’

‘Ik heb geen idee,’ zei ik.

‘Helemaal niet ?’ vroeg ze.

‘Ik wist het wel, maar ze hebben me op mijn hoofd geslagen, teveel,’ zei ik.

‘Geheugenverlies,’ zei ze toen.

Ze liet me een pistool zien. ‘Als ze komen krijgen ze met dit te maken,’ zei ze.

Het was een stevige vrouw. ‘Volgens mij heb je dat pistool niet eens nodig om hen de baas te kunnen,’ zei ik.

‘Als ze met wapens komen is een pistool het beste,’ zei ze.

‘Of een pijl en boog,’ zei ik.

Maar weer bleek ik alleen maar naar de boom te hebben gestaard en tot de boom te hebben gesproken. Ik begon het meer en meer op te geven. Moedeloos werd ik ervan.

‘Ik kan niet wakker worden,’ zei ik tegen mezelf. ‘Ik ben in een coma.’

Ik was aan allerlei buisjes in het ziekenhuis. Wat ze me gaven wist ik niet, maar het leek wel crimineel. Dit was ergens onder het ziekenhuis. Hier hoorde niemand te wezen. Ik was ontvoerd. Ik probeerde los te komen, maar lag aan banden vast. Ze bleven ook maar troep injecteren. Ik kon niet praten. Ik zag gezichten, waarvan ik dacht dat het wel weer de bladeren van de boom zouden zijn.

Ik moest wat zien te eten en te drinken. Ik hoorde dat er een televisie aanstond. Ik werd ineens ontroerd. Het was een programma over misdaadverslaggeving. Ik kende de misdaad-verslaggever. Ze hadden het over mij. Ze hadden het ook over de criminelen. Ik werd meer en meer ontroerd. Het was dus een grote zaak. Ik probeerde de buisjes los te kauwen, maar kwam niet ver.

Hoe ik het deed wist ik niet, maar ik kon uiteindelijk van het bed afkomen, en probeerde te kruipen op de grond, wat maar nauwelijks lukte. Er werd toen geroepen. Maar dat bleek ook alleen maar van de televisie af te komen. Het was een film van indianen en cowboys. Ik probeerde voort te bewegen. Ik kwam ergens in een keuken terecht. Het leek op een ziekenhuis keuken. Ik kroop naar de koelkast, en begon dingen eruit op te eten. Ik kon mezelf ophijsen aan het aanrecht, en dronk wat uit de kraan. Zo kwam ik een beetje op krachten. Ik zag niemand in de buurt, maar toen zag ik die boom weer, die bladeren die gewoon aan het bewegen waren. Ik zuchtte. Ik kon niet wakker worden. Misschien hoefde ik helemaal niet wakker te worden, maar moest ik dieper dromen.

Ik werd toen gewoon weer wakker op de boot in Enkhuizen, in de kajuit. Was ik ontvoerd ? Nee, we waren gewoon op vakantie. Ivo en Stefan keken naar me, en oom Bert. ‘Waar ben ik ?’ vroeg ik.

‘In Enkhuizen,’ zei oom Bert.

‘Hoe kom ik hier ?’ vroeg ik.

‘We zijn op vakantie,’ zei oom Bert.

‘Ja, maar waar zijn mijn vader en moeder, en mijn broertje ?’ vroeg ik.

‘Nee,’ zei Ivo, ‘daar begint het weer.’

‘Die zijn overleden, verongelukt,’ zei oom Bert. ‘Je woont nu bij ons.’

Ik weende. ‘Hoe zijn ze verongelukt ?’ vroeg ik.

‘Vliegtuigramp,’ zeiden Stefan en oom Bert bijna tegelijk.

‘Wees maar blij dat je niet met hen mee was gegaan naar Tenerife,’ zei Ivo.

‘Wat nu ?’ vroeg ik.

‘Het beste er maar van maken,’ zei Ivo.

‘Waar wonen we ?’ vroeg ik.

‘In Elspeet,’ zei Ivo. ‘We zijn oud-gereformeerd.’

'Hoe komt het dat ik telkens mijn geheugen schijn te verliezen ?' vroeg ik.

'Vanwege mishandeling,' zei oom Bert.

'Door wie ?' vroeg ik.

'Criminelen,' zei oom Bert.

'Wie zijn het, waar wonen ze ?' vroeg ik.

'Ze zijn dood,' zei oom Bert.

'Wie ?' vroeg ik.

Ze zwegen. Ik voelde me depressief, bang en verward.

Toen de vakantie voorbij was gingen we naar huis.
De vrouw van oom Bert was een grote donkere vrouw.
We woonden op een boerderij, ik had een eigen kamer.
Er was iets mis met mijn hersenen vanwege de mishandelingen.
Er was iets mis met hoe ik de dingen beleefde.
Ik vond oom Bert, Ivo en Stefan zulke koude mensen.
Ook de grote donkere vrouw vond ik koud.
Maar ze hadden me wel opgevangen, scheen het.
Of was er meer gaande ?

De dokter stond ineens voor me met een botje.
'Dit hadden ze in je hersenen geimplanteerd,' zei hij.
Ik lag aan allerlei buisjes.
Ik zuchtte. Ik kon weer ademhalen en voelde mijn bloed weer stromen.
'Waar is oom Bert ?' vroeg ik.

'In de gevangenis,' zei de dokter.
'Oh, ik weet al waarom,' zei ik.

Einde

DE GELIJKENIS VAN DE ORKANEN DES HEEREN

En de drie orkanen des Heeren zullen de zee overgaan tot het land waar de gelovigen opgesloten worden gehouden, en de orkanen zullen de gelovigen opnemen en terugbrengen tot het land waar zij vandaan kwamen. Zo zal het koninkrijk der hemelen zijn en de dag des Heeren.

BONJE IN DE CHRISTELIJK GEREFORMEERDE KERK

De rijtjeshuizen waren hier in hele lange rijen. Eigenlijk was deze hele buurt christelijk-gereformeerd hersteld, als een afscheiding van de christelijk gereformeerde kerk waar een tiran heerste, in het centrum van de stad. Hier was het meer een omliggende wijk. Ik was hier na de scheiding terechtgekomen, ook na de echtscheiding, want met de scheiding van de kerk kwam ook de echtscheiding, want mijn vrouw bleef gewoon christelijk-gereformeerd.

Mijn zoontje kwam hier soms, maar die zei niet veel. Ook kwam mijn dove broertje zo nu en dan, en die zei ook niet veel. Het ging helemaal niet zo goed in deze herstelde buurt. Er was veel ruzie en onmin. De buren aan de rechterkant, met nog een huis ertussen, hadden we veel problemen mee gehad. Ook met de buurman aan de linkerkant met nog een huis ertussen. Ik kwam eens thuis en had hij een pot grond met een komkommer erin voor mijn deur gezet. Hij zette ook weleens kaktussen voor de deur. Toen ik dacht dat alles wel zo'n beetje gesust was begon hij weer. Er stond weer een pot met een komkommer voor de deur, met een anonieme brief erbij, waarvan ik wist dat het van hem kwam. Ditmaal was het een hele lange komkommer, een hele grote, terwijl die van het verleden klein was. In de brief had hij het erover dat ik boxen had gekocht van 17 euro, en dat ik die had verbrand toen, wat hij wel leuk vond. Hij had ook bepaalde dingen die hij had geschreven weer doorgekrast. Het was een hele chaotische brief, waarin hij duidelijk maakte dat het tussen ons niet werkte en dat we daarom maar bij elkaar uit de buurt moesten blijven. Dat deden we al, dus ik snapte niet waarom hij weer oude koeien uit de sloot moest halen, en dan zo moest provoceren met die grote komkommer in een pot met grond voor mijn deur. Ik was er een beetje boos en verward over, en ik zag bij de buren in de tuin ineens een clowntje hangen, een soort meisjespop, en ik dacht dat dat ook van hem was, want dat had ik nog nooit zien hangen. Ik heb die pop toen gepakt, en brak het stuk onder mijn schoenen. Toen kwam ineens de buurvrouw naar buiten, en die werd me toch een partijtje kwaad. Het poppetje zou van haar dochtertje zijn. Ik liet haar verder niet uitspreken, en zei dat het een misverstand was, dat ik dacht dat het van hun buurman van links was. Ik zou het dubbele bedrag betalen, ook vanwege de emotionele schade. Toen werd ze ineens rustig. Ik liet haar ook de brief lezen. Ze begreep het toen helemaal en vond de brief ook belachelijk.

Ik keek schuin naar de overkant, naar de linkerkant, waar ook een hele lange rij rijtjeshuizen was. De rij stopte eigenlijk niet naar links, maar hier was het hoekhuis, en daar woonde een donkere vrouw waar ik verliefd op was geweest. Het was een heel mooi huis met veel rieten spulletjes, en met een grote tuin, die een beetje een ronding had. Ik zag haar in de tuin. Ik werd weer een beetje rustig. 'Oh, je crush is buiten,' zei de buurvrouw toen, die haar ook zag. 'Ja,' zei ik, 'een crush van een tijdje geleden.'

'Oh, ging het niet goed ?' vroeg ze.
Maar ik kapte het gesprek af, want ik zou het geld halen. 'Hoeveel was die

pop ?’ vroeg ik. ‘Twintig euro zoveel,’ zei ze. Ik ging naar huis om het geld te halen. Mijn tas had twee hangriemen, maar eentje ervan zat los en kon ik niet zo snel meer bevestigen, dus ik hing één van de hangriemen aan mijn schouder. Ik ging terug naar de buurvrouw en gaf haar vijfenveertig euro. Ze vond het meer dan opgelost. Ik zei er nog een keer bij : ‘Ook voor de emotionele schade.’ Ik ging toen weer terug naar huis. Ik dacht na over mijn crush van een tijdje geleden. Eigenlijk durfde ik een relatie niet meer aan. Ik wilde het liever op een afstand houden. We zaten bij elkaar aan de kerk, maar daar bleef het bij. We spraken elkaar eigenlijk niet of nauwelijks. Ik was programmeur in de herstelde kerk. Ik moest onderzoek doen naar de geschiedenis, en al hun oude geschriften lezen, en het goede van het slechte onderscheiden, en zo een nieuw boek maken, als tweede boek na de bijbel. Kerkboek heette het. Maar gemeenteleden kibbelden erover wat er wel en niet in het kerkboek zou moeten komen, terwijl het helemaal hun vakgebied niet was. Ik voelde me soms vervolgd in mijn eigen kerk. Het was mijn beroep. Ik was ervoor geroepen. Met sommige vrienden heb je geen vijanden nodig.

Maar er was in ieder geval een exodus geweest. In de eigenlijke christelijk-gereformeerde kerk was het nog wel erger met die tiran. In het centrum van de stad woonde die, waar hij ook zijn kerk had, de kerk van mijn ex-vrouw. Wat een man was dat, zeg. Dan hadden we het nu een stuk beter. Ik ging weer terug naar mijn werk, en liep door wat boeken te bladeren. Ik had een grote boekenkelder onder mijn huis met allerlei zeldzame christelijk-gereformeerde geschriften. Er zaten boeken bij die ik nog nooit had gelezen. Alle herinneringen moesten door deze boeken vervangen worden.

Einde

DE GELIJKENIS VAN DE VROUW IN BARENSWEEËN

En het koninkrijk der hemelen was als een boot op een wilde en woeste rivier, maar velen sprongen van de boot, omdat de boot nog wel wilder en woester was, en er gebeurden verschrikkelijke dingen op de boot. En ze zwommen naar de bodem van de rivier om de dood te zoeken, maar ze konden de dood niet vinden. En de hemelse moeder riep tot hen, en vroeg hen waarom ze haar in de steek hadden gelaten vanwege haar barensweeën. Toen kwamen enkelen van hen terug tot de boot. Op een nacht kwamen er vogels tot de boot, en ze namen velen tot een eiland. Op het eiland was een vrouw die vroeg waarom ze hun hemelse moeder in de steek hadden gelaten vanwege haar barensweeën. Ze zeiden toen dat vogels hen tot het eiland hadden genomen. De vrouw zei toen de barensweeën ook voor hun eigen geboorte was. Ze gingen toen terug om de geboorte te zoeken, maar ze konden het niet vinden, en ook de boot konden ze niet vinden. Toen zijn ze teruggegaan naar het eiland waar ze hun eigen boot bouwden.

1e Jaargang, nummer 2, 21 januari 2025

De Aardappel

Nieuws uit de andere wereld. Leven op de paradijs aarde.
Literair blad voor boeken en verhalen, ter onderzoek en uitleg van de oude en nieuwe bijbel.

In dit nummer : Waarom hebben de bomen bladeren ? - Bespreking van de dogmatiek van Witsius (1636-1708), De Cotrijnen Brug, De gelijkenis van de grote brede rivier, De Traan van Roggemuiden, De gelijkenis van de vrouwen en de honingboom

---

WAAROM HEBBEN DE BOMEN BLADEREN ? - BESPREKING VAN DE DOGMATIEK VAN WITSIUS (1636-1708)

Iedereen kan door het aannemen van de ellendekennis, door de erkenning van de doodstaat van de mens, en de zondekennis, uit Laodicea uitgaan, wat in principe dus de betekenis is van het ‘aannemen van Jezus’ in de psalm of het gedicht van het evangelie. Jezus is namelijk de zoon van de zondekennis, de vrucht van de zondekennis. Het aannemen van Jezus is een bepaalde terminologie in de oudheid, maar de mens moet begrijpen wat het voorstelt. Dat kan alleen in de onderwerpelijke prediking, niet zomaar in de voorwerpelijke prediking.

Dit is het steenblokkiaanse pad. Dit is 1953, toen de hemelen zich openden. Daarbuiten werd alles meer en meer Laodiceaans, waar C. Steenblok tegen waarschuwde. De grootste ellende is de ellende niet te kennen. Het begint bij het Socratische ‘weten niets te weten,’ anders blijf je in Laodicea rondhangen. Laodiceanen zijn zelfbedriegers.

Het is een calvinistisch, Kantiaans-Nietzchiaans nihilisme over de toestand op deze aarde, wat al bij Salomo begon : ‘alles is ijdelheid.’ Dat te beseffen is de kiem van de wedergeboorte. In deze Steenblokkiaanse ervaring, ook wel het Steenblokkiaanse pinksteren genoemd, gaan je ogen open voor de monsters die deze aarde in hun greep houden. Zo kan de mens los komen van elk bedrieglijk Laodiceaans pinksteren. Wij moeten ernstig streven naar deze Steenblokkiaanse ervaring waarin onze ogen worden geopend voor de zonde, de dood en het verderf en de leugen, en wij moeten erover zuchten en klagen zoals in Ezechiel 9.

Laten we niet vergeten dat de Steenblokkianen Jeremianen zijn, wenende profeten over de zonde Israels. En zij werden gestenigd. Het Steenblokkiaanse is al zo oud als de wereld zelf. Ziende op het verval in het kerkelijke Jeruzalem stelde F. Mallan dat we nu ook welgemeend wenend kunnen getuigen : ‘Jeruzalem, Jeruzalem, gij die de profeten doodt en stenigt, die tot u gezonden zijn, hoe menigmaal heb ik uwe kinderen willen bijeenvergaderen, gelijkerwijs een hen hare kiekens onder de vleugelen vergadert, en gijlieden hebt niet gewild.’ (De Wachter Sions, 24/3, 1967) Mallan had het ook over de strijd tussen de kokkianen en de steenblokkianen die maar bleef voortduren, wat op hetzelfde niveau is als de strijd tussen de kuyperianen en de kerstenianen. Natuurlijk waren er ook kruispunten, want er waren ook punten waarin ze elkaar konden vinden. We spreken daarom ook van koud-warm kerkoorlogen, zoals die er ook was tussen Kuyper en Schilder.

Hoe moeten we de genade dan zien zonder dat het afdoet aan de zondekennis en ellendekennis ? De genade is de vervulling van de wet (Witsius) en de vervulling van de zondekennis en ellendekennis, in plaats van de vervanging ervan.

Witsius (1636-1708) wilde de dogmatiek rondom de verbondenleer herstellen, vanwege de grote theologische strijd omtrend dit onderwerp, met name over het genadeverbond. Hij wilde de genade bespreken zonder dat het tekort zou doen aan de geboden. Net als Berkouwer wilde hij het tot een organisch geheel maken, vervulling in plaats van vervanging, opdat er bruggen zouden komen tussen verschillende dogmatische richtingen. Ook Witsius onderwees over het werkverbond, het genadeverbond en het verlossingsverbond, de drie-verbondenleer dus, die zo is aangenomen door de christelijk gereformeerde kerk.

Laten we opmerken dat Witsius in zijn boek ‘De economie van de verbonden tussen God en mens’ (1677) noemt dat genade het beeld van God in ons vernieuwt, en het is hetzelfde als waarmee de mens was geschapen, wat in principe toont dat de genade niet iets passiefs is, maar het hemelse werk, en de vervulling van de kennis, van studie en herinnering. (hoofdstuk 2) De mens kan zo ook loskomen van de voorwerpelijkheid van de geboden door de betekenissen van de geboden te gaan zien om er onderwerpelijk mee om te gaan. De Laodiceanen houden of de

geboden voorwerpelijk en oppervlakkig, of ze stellen dat de geboden zijn vervangen door de genade. Met de zondekennis moet de mens ook komen tot de gebodenkennis.

Witsius stelt dat God de bron is van de schepping en de eerste oorzaak. God is ook de bron van de schepselen, en als die niet afhankelijk zouden zijn, dan zouden ze niet zonder tegenstelling ontvangen worden. Hoe meer graden van het bestaan en zijn, hoe meer graden er zouden zijn van afhankelijkheid.

In de uittocht uit Laodicea moeten we de bergen in, waar het soms koud kan zijn, en waar draken hun holen hebben.

Witsius stelde dat het niet duidelijk was of het nu om een verboden boom ging of om een verboden bomensoort. Als de mens zich aan God's geboden zou houden, dan zou het vanzelf vrucht gaan dragen. Het goede zou alleen volkomen gekend kunnen worden door ervan te genieten. (hoofdstuk 3) Het is van belang hierbij te stellen dat de duivel daarom ook met vals, voortijdig genot aan kwam zetten om het kennismatige loonsplezier te verspillen. Dat heeft de duivel gedaan door Laodicea.

Het is de mens niet geoorloofd een boomvrucht te begeren zonder God's toestemming, stelt Witsius. We kunnen daarbij stellen dat het niet geoorloofd is een boomvrucht te begeren zonder het blad te raadplegen, want het blad vertelt of een boomvrucht eetbaar is of niet, en als het eetbaar is, dan vertelt het blad wanneer het gegeten dient te worden en wanneer niet. Zaak is dat de mens zelf de ware vruchten in zich diende te ontwikkelen, door onderwerpelijke kennis te ontwikkelen over God's geboden en verboden, en de tijden, seizoenen en bedelingen hierin te herkennen.

Witsius noemt dit het raadplegen van God's mond. Wij kunnen stellen dat de bladeren daarvan een beeld zijn, en dat we ons daarom moeten laten onderwijzen door de bladeren, de monden des Heeren.

Hierin is het belangrijk te beseffen dat er meer goeds is in gehoorzaamheid dan in het genieten op zich. Juist de gehoorzaamheid zal ons uiteindelijk meer bevredigen dan zomaar zinloos genot. De mens was nog niet gekomen tot het volkomen geluk, omdat de mens nog een groter goed te verwachten had nadat de mens de loop van de gehoorzaamheid had voltrokken. Hierop werd gewezen door het verbod op de boom der genietingen, aldus Witsius.

Witsius noemt dit terecht symbolische geboden en verboden omtrend de bomen, wat hij een positieve institutie noemde. Hij noemde de geboden van het verbond tweeledig, namelijk de natuurgeboden en de symbolische geboden. Het werkverbond is tweeledig, namelijk de geboden op zich en de navolging. Genade is dan niet iets passiefs en doods, maar de vervulling van de geboden. De Laodiceaanse kerk heeft de geboden vervangen door de genade. Witsius noemt het verschil tussen de geboden en verboden op zich en de kennis ervan, want de kennis is het doen van de geboden en het niet doen van de verboden. Wij mogen niet met de geboden zomaar omgaan als objecten, maar moeten er kennis van ontvangen door de natuur geboden en de symbolische geboden. Hierover handelt de nieuwe bijbel.

Witsius noemt dat het werkverbond is gebouwd op de geboden van de natuur. Omdat het voortstroomt vanuit de natuur van God en mens moet het wel wat regels hebben, dat de mens zekere geboden en verboden worden voorgeschreven, anders zou het de natuur niet meer zijn. Er is nu eenmaal goed en kwaad. We kunnen stellen dat de kennis hierover ervoor moet zorgen dat het niet geobjectificeerd wordt, want als dat gebeurd dan sterven de zintuigen af en kan er geen navolging meer zijn. Vandaar dat Laodicea, het afgevallen deel, ook wel Objectivatia wordt genoemd. Alles draait om het object, het voorwerp, niet de kennis. Zowel Witsius als Kant wilden de mens losmaken van die voorwerpelijkheid, oftewel van het materialisme, ook wat betreft het geestelijke en religieuze materialisme. Het kan heel heimelijk werken als een slang. Het volk is ten gronde gegaan door de objectificatie, door een gebrek aan kennis. Objectivicatie vreet steeds meer en meer kennis weg, zodat de mens niet meer kan navolgen, en zo misleid wordt.

De geboden moeten niet alleen onze daden zijn, maar ook onze natuur, noemde Witsius, zoals dit ook genoemd werd door Aristoteles. Het moeten niet zomaar daden zijn, maar een gewoonte, en het moet uit onze natuur voortkomen.

Nu, de bladeren aan de bomen zijn dus beelden van het Woord van God wat wij te dienen raadplegen voordat wij zomaar de boomvruchten plukken en eten. Deze lijnen worden verder uitgewerkt in de nieuwe bijbel, het boek des levens, wat dus ook de boom des levens is. Het werk van Witsius was hierin een voorloper. Hij wilde bruggen bouwen tussen de verschillende kerkgenootschappen en kerkstromingen, die in grote oorlog en scheuring lagen met elkaar, en hij wilde dit doen zonder af te doen aan het smalle pad en de enge poort, zonder af te doen aan de natuurgeboden en symbolische geboden en de kennis daarvan. Uiteindelijk kwam hij tot vervulling ervan, niet ter vervanging. In die zin riep Witsius : Gaat uit van Laodicea.

Hij stelde dat er nog een reformatie na de reformatie moest komen, dat gereformeerden verbeteraars hoorden te zijn. Hij streed tegen de geestelijkheidsverzaking die was binnengeslopen, de wereldgezindheid, en hij riep de predikanten en landsbestuur op om hun

verantwoordelijkheid te dragen hierin, want er was veel verval en scheuring onder het volk, vanwege gebrekkig onderwijs. Hij wilde als een vervuller zijn. Hij wilde de aandacht weer vestigen op de natuur en de symboliek, om zo de orthodoxie weer in het juiste verband en de juiste verhouding te brengen. Er was bij hem sprake van drie boeken die God gegeven had : het boek van het geweten, en ook de oude bijbel, en het boek des levens, de nieuwe bijbel, die toen nog niet was verschenen, maar nu wel. Hij noemde het boek van het geweten en de oude bijbel als de weg tot inschrijving in het boek des levens. Hij noemde dat ze toendertijd nog in het tijdperk van de duisternis waren, en dat dat ook de reden was waarom mensen niet gelijk waren in spreken en denken, en hij riep daarom op tot vrijheid, voorzichtigheid en liefde, verdraagzaamheid dus.

Vrijheid mag nooit ten koste gaan van voorzichtigheid en liefde, want dan zou het slechts dood liberalisme zijn, en dan moeten we weer wijzen op het blad en de vrucht, de vrucht die verborgen wordt gehouden door het hemelse Woord. Hij noemde ook dat het niet goed is omdat het God's wil is, maar dat het God's wil is omdat het goed is.

Witsius was niet onderlegd in het Grieks, en al helemaal niet in het Aramees. Hij verklaart het NT vanuit zeer gebrekkig Grieks als hij het over de hel heeft, en haalt daar niet eens het Aramees bij. Mattheus 25:41 zegt in het Aramees, de taal van Jezus, dat degenen aan zijn linkerhand, het Noorden, hen die de duivel hebben gevolgd, naar de urim moeten gaan om verder gekeurd te worden en gezift voor onbepaalde tijd, wat kan variëren van een periode tot een eeuwigheid, en we moeten goed beseffen dat het hier ook nog eens om een gelijkenis gaat. In het Aramees kan de onbepaalde tijd ook gewoon een bepaalde wereld zijn, dus een locatie, geen tijdsbestek. Ook de al dan niet volharde zondaren zijn dus ruwe diamanten, of bevatten ruwe diamanten, en dat zal de urim uitmaken, de keursteen, niet de mens of enige valse afgod door de mens bedacht.

Witsius stelt dat de straf niet alleen een straf is door het verlies maar ook een straf door de zintuigen. Hij bespreekt ook dat er verwoesting plaatsvindt in de hel. God haat en straft de zonde. Hij stelt dat als God de zonde niet zou straffen, dan zou God als de zondaar worden. Door de straf laat God aan de zondaar zien : 'Ik ben niet zoals jij.' (hoofdstuk 5)

Door het straffen zet God zichzelf apart, noemt Witsius. Het apart gezet zijn uit zich in het geven van straf. Dat is ook de definitie van vroomheid, het bestraffen van de zonde om zo geen deel te hebben aan de zonde. God kan alleen vroom zijn in gerechtigheid. Witsius noemt daarom de straf als noodzakelijkheid, anders zou God God niet zijn, en niet vroom kunnen zijn. Er mag dus ook geen vergeving zijn buiten de gerechtigheid. Witsius noemt dat God jaloers is, en daarom geen zonden en overtredingen vergeeft. Van zijn vroomheid stroomt zijn jaloezie, en van jaloezie stroomt zijn wraak. Als er één van die schakels weggehaald zou worden, dan zou God God niet meer zijn.

Gerechtigheid is zo natuurlijk voor God als zijn eindeloosheid, vroomheid en almacht, en daarom gaan de zonden niet ongestrafd. De vervulling van God moet behoren tot zijn bron en natuur, niet tot het goede plezier van zijn wil.

Witsius geeft aan het einde van hoofdstuk 5 toe dat hij niet weet of God voor altijd de zondaar zal laten bestaan. Hij roept net als Calvijn op om over deze dingen te aarzelen en ons oordeel terug te trekken. Als het over een eeuwige straf zou gaan, dan weet hij ook niet of dat alleen de straf door het verlies is of ook nog door de zintuigelijkheid, maar hij weet wel dat het niet oneindig is, omdat God gerechtigheid is. Eindige schepselen kunnen niet oneindig gestrafd worden, noemt hij. Er zal alleen straf zijn naar de mate van de zonde, anders is het absurd en ongerechtig, noemt hij. (Mattheus 11:22-30)

Net als Steenblok en Dante laat hij dus zien dat er verschillende gradaties in de hel zijn, en dat die mogelijk kunnen eindigen in opheffing, of overgaan in lichtere straffen, maar daar wil hij niet al teveel over speculeren.

Hij geeft een verschil aan tussen de kwaadheid die op haar wijze oneindig is, maar niet in eigenlijke zin. Er is dus een kwaad die op haar wijze oneindig is tegen de oneindigheid van God, en die roept ook een straf op die op haar wijze enigszins oneindig is, maar dat is niet in eigenlijke zin. Alle zonden zijn niet hetzelfde, maar zeer ongelijk. Hij heeft het dus alleen over de kwaadheid van de zonde die op haar wijze oneindig is. In die zin bespreekt hij het dus dialectisch. De smet en vlek van de zonde is eeuwig, noemt hij, maar die kan vervolgens ook weer gezuiverd worden.

Hij noemt dit allemaal lastige vraagstukken, want God is groter en geeft geen rekenschap van zijn zaken. Toch vraagt hij zich af in hoeverre God recht heeft om zulke straffen op te leggen, of dat een natuurlijk recht is, of dat dit opgeroepen wordt door de zonde zelf, en dat het onmogelijk zou zijn voor God om er niet op deze wijze op te reageren. Hij noemt dat het bepalen van het eigenlijke recht van God in afzonderlijke gevallen boven de menselijke natuur uit lijkt te reiken.

Hij noemt op diverse plaatsen in het boek dat het om hemelse orakels gaat en dat er dus ook regels zijn van symboliek, naast de regels van de natuur. Hij noemt dat de mens gewoonlijks minder waarde aan de oren hecht dan aan de ogen. (Herodotus)

Witsius noemt dan de boom der kennis van goed en kwaad het symbool van het werkenverbond, en dat de mens een plicht heeft om de betekenis ervan uit te werken, in plaats van ervan uitwendig te nemen. Het liet zien dat de mens er niet voorwerpelijk mee om mocht gaan, maar onderwerpelijk. Niet uitwendig, maar inwendig. De mens moest uitkijken naar de andere wereld, wat dus ook laat zien dat de hof waarin de mens was geplaatst nog maar het begin was en niet het einde. De mens moest het verdiepen.

Witsius noemt dat de mens dus heel voorzichtig met de boom moest omgaan (hoofdstuk 6). Het was dus ook de boom van de beproeving. De betekenis was tweeledig, want het was een verzegeling van de belofte en van de dreiging van het verbond.

Ook was er geen simpele benadering van de boom des levens, want het stond voor wijsheid, en het zou alleen verkregen worden door studie.

Als de mens standvastig zou zijn in de beproeving omtrend de boom der kennis van goed en kwaad, dan zou hij door liefde en gehoorzaamheid komen tot de kennis ‘over’ deze boom, en dan zouden zijn zintuigen opengaan in de onderwerpelijke kennis, niet de voorwerpelijke, objectificerende kennis. De mens moest dus heel voorzichtig zijn, en de kennis niet grijpen, maar toetsen en onderzoeken, op een veilige afstand. Er was een diepe, goede, voorwaardelijke kennis en een oppervlakkige, valse onvoorwaardelijke kennis. De mens moest dus eerst komen tot de voorschriften over de boom en over de boomvruchten, waarvan we kunnen stellen dat de bladeren daar een beeld van zijn. Deze tweeledigheid wordt ook uitvoerig besproken in de nieuwe bijbel, het boek des levens.

Witius noemt dat de mens het hoogste goed moest bespiegelen en begeren, maar er niet naar te streven dan op de wijze die de hemel heeft voorgeschreven. Dat is wat de boom der kennis van goed en kwaad de mens wilde leren. De mens mocht dus niet toegeven aan zijn eigen redeneringen, hoe geloofwaardig die ook zouden overkomen bij de mens. De boom leerde de mens ook dat het geluk niet ligt in het bevredigen van de lichamelijke zinnen voor vermaak, maar dat er andere dingen zijn die de ziel verdiepen, namelijk God die door de ware geboden en voorschriften de mens richting geeft. Er is geen waarachtig leven dan door de richting van God op te gaan.

Witsius stelt dan dat de twee bomen wijzen op de geboden en het evangelie. (Zanchius)

De sabbath is onderdeel van het werkverbond, noemt Witsius, want het laat de mens gericht zijn op de dingen die boven zijn. We kunnen hierbij opmerken dat de sabbath dus ook de bron is die het vlees uitdooft. Het laat de mens zijn in het hogere werkverbond, niet in het lagere werkverbond. De sabbath is een beeld van het afsterven aan de lagere, vleselijke werken. De sabbath laat ook het verbodene zien, wat dus voorwerpelijk verboden is, maar niet onderwerpelijk. In die zin is de sabbath onderdeel van de boom der kennis. Door de sabbath kon de mens komen tot de andere wereld, niet slechts de hof waarin ze waren. We kunnen stellen dat de sabbath de onderwerpelijke vrucht is die alleen door studie verkregen kan worden. Het is niet de voorwerpelijke vrucht, want die leidt tot de dood. Zij moesten dus de bladeren lezen, van de bladeren leren, van de voorschriften van het Woord van God, om zo tot de ware vrucht te komen, en de valse vrucht te ontwijken.

Men kon ook niet zomaar tot de vrucht komen. Men moest eerst de werken doen, oftewel zijn tijd van beproeving tot een goed einde brengen. Witsius noemt dat de sabbath ook het werkverbond verbindt aan het genadeverbond, wat hij de vervulling van het werkverbond noemt, niet de vervanging. De sabbath is het kruispunt. Hij noemt dat een geleerd man hem uitlegde dat Adam op de eerste dag van zijn schepping werd misleid door de duivel en de hele wereld meesleurde in de grootst mogelijke corruptie, maar op de zevende dag werd dit hersteld. Dit is de dag van het evangelie, de overwinning over het vlees, over de zonde, over de duivel, die op de zesde dag de mens had misleid.

Maar dan wil Witsius zijn kant van het verhaal vertellen, en hij noemt dat theologische economie. Hij noemt dat de genade die Jezus verwierf niet zomaar genade was, maar dat Jezus die verwierf door gehoorzaamheid. We spreken dus van genadeloon, of gewoon beloning, zoals dat ook zo staat in de Griekse grondtekst. Het verlossingsverbond is iets tussen God en de zoon, het zoonschap dus. Dat de mens gevallen is is geen reden voor het ongeldig worden van de geboden. Omdat de zoon uit God is geboren kan hij de geboden volbrengen en vervullen.

In het genadeverbond wordt het zoonschap overgedragen tot de uitverkorenen. We kunnen stellen aan de hand van de nieuwe bijbel dat dit zoonschap niet voorwerpelijk, niet als een object, maar alleen door studie, het onderwerpelijke, verkregen kan worden, en dan zal de zoon eerst aan zichzelf moeten sterven door de zondekennis, en zo geboren worden. Vandaar dat aan de ene kant God geen voorwerpelijke kinderen heeft, maar wel onderwerpelijke kinderen, en dat is een groot verschil. Die dialectiek komt ook voor in de nieuwe bijbel, en dit verklaart ook waarom in de islam, de voorloper van de reformatie, God geen kinderen heeft, en waarom dit zo’n belangrijk dogma is. Het behoedt de mens voor Laodiceaanse geloofs-eigenmaking.

Ook Karl Barth wees erop dat het juist

het zoonschap is dat is uitverkoren, en brengt zo het Godsonderwerp onder in het gezinsonderwerp.

Bij Witsius gaat het in het verlossingsverbond niet zomaar om een voorwerpelijk zoonschap, maar om het zijn van een dienstknecht tot God. Dit snijdt al een heleboel overmatige romantiek weg die in de voorwerpelijke theologie zo dominant werd.

Uitgave : Refo Tijd

DE COTRIJNEN BRUG

De monniken van de nieuwe religie moesten de Cotrijnen brug overvluchten. De Felixianen van de religie van koning Felix vervolgden hen. Ook de Cotrijnen brug werd zwaar bewaakt, maar de monniken hadden geen andere keus. Sommigen moesten alsnog het water induiken, en velen kwamen om vanwege de stroming, of werden alsnog neergeschoten. De Cotrijnen brug was een helse brug, maar het was de enige manier om het land uit te komen. Het land was verder omringd met hoge muren waar maar geen einde aan leek te komen. Ook onder de grond was er niet door te komen, liep alles vast. Dan zouden ze moeten graven, maar dat leek ook een eindeloze opgave. Alles leek muurdicht onder de grond. Zo vochten de monniken van de Seroem, de nieuwe religieuze orde, op de Cotrijnen brug, en vaak kwam het er dus op neer dat ze ergens het water met de sterke stroming moesten inspringen. Het zoog hen vaak naar beneden, of ze werden ergens ver weg geslingerd. Zo overleefden er enigen, en sommigen leken hun weg over de brug te vinden.

De monniken besloten nog even te wachten. Ze bleven gewoon Felixiaans, en werkten aan een machine in het geheim, genaamd de Sporgus. Zovelen van hen die waren gevlucht hadden het niet gered. Ze wilden niet dat hun religie zou uitsterven. Ze wilden het risico niet nemen. Ze hielden vast aan de leringen van hun grote profeet, Jasserhelt, maar in het geheim. Uitwendig en in naam waren ze gewoon weer Felixiaans. Ze bleven inwendig en in het geheim vasthouden aan hun geloof in het vreemde en het saaie. Het mocht nergens over gaan en er moest omheen gedraaid worden. Er waren geen snelle wegen. Ze moesten hun religie in de verdieping van het Felixiaanse vinden. Zo werkten ze aan hun machine. Het werd tot een groot monster. Het kon graven en afbreken. De machine werd onder de grond gebouwd in de ruimte die ze hadden. Het was als een ark. Er kon ook in gewoond worden. Hoe meer ze ondergronds hadden uitgegraafd, hoe groter de machine kon worden. Ze bouwden er heel voorzichtig aan, en bleven voorzichtig met het bekend maken van de machine, want ze waren bang voor verraders.

Op een dag hoorden ze dat er vuur was gezet in de Cotrijnen brug. Ze wisten niet wie de daders waren, alhoewel ze vermoedden dat het van het buurland afkwam, en van de gevluchtte monniken. De Topazianen waren de leiders van de Felixianen en die begonnen huiszoekingen te houden. Er kwamen steeds meer meldingen van branden. De monniken wilden het er nu op wagen, en besloten de machine in te gaan, in de Sporgus, de graafmachine, en er was een grote uittocht. De graafmachine ging diep onder de grond, en kwam tot een land dat de wereld van Ovul heette.

Ze vonden hier monikken van hun eigen religie, wiens leider Kitslak was. Zij bleken al veel langer geleden te zijn gevlucht. Ze hadden hier hun eigen wereld gebouwd. Het was een grote wereld onder de grond. Maar de graafmachine werd gevolgd door de Topazianen, en die kwamen toen ook te weten over deze geheime wereld onder de grond. Spoedig kwamen die daar met hun Felixiaanse legers. Er kwam een grote oorlog. Eigenlijk moesten de monikken het geheel hebben van de Sporgus. Het was ook een gevechtsmachine. De Felixianen besloten het gehele gebied onder water te zetten. De Sporgus besloot dieper te graven. De grond was zachter hier, zodat alles wat ze achter lieten werd omsloten. Zo diep graafde de Sporgus. Toen besloot de Sporgus naar het buurland te gaan. De Sporgus had de meeste monikken van de wereld van Ovul kunnen meenemen. In het buurland kwamen ze tot het andere overblijfsel van de monikken die later waren gevlucht. Hier konden ze hun nieuwe religie bouwen.

Alles moest vreemd zijn en saai, het mocht nergens over gaan, en er moest altijd omheen gedraaid worden, ter navolging van de grote profeet, Jasserhelt, een vreemde man. Ze hielden lange wandeltochten door de natuur, die zo langzaam mogelijk moesten zijn. Zo schuifelden de monniken voort. Ze moesten leven van het kleine, van het trage, het vreemde en het saaie. Ze moesten leven van het minste. Zo vonden ze hun weg tot de diepere natuur. Al het overbodige en overmatige moest eraf.

Rond het tranenmeer zetten zij hun kampen op. Zo werden zij meer en meer primitieve wilden. Ze leerden over de giffen van de natuur. Zo konden zij overleven. Als er een Felixiaan te dichtbij het kamp kwam, dan was een giftig pijltje genoeg.

Op een dag hadden nog meer monniken het kamp bereikt. Ze vertelden dat er weer een aanval was geweest op de Cotrijnen brug, en dat ze zo konden vluchten. Er waren ook vele nieuwe bekeerlingen bij. Het begon steeds meer voor te komen dat er nieuwe bekeerlingen kwamen, maar ze waren huiverig dat er ook verraders tussen konden zitten. Ze besloten daarom geen nieuwe bekeerlingen meer toe te laten. Ze waren immers al een stam, en ze

wensten onontdekt te zijn. Ze begonnen steeds aggressiever te worden naar nieuwe bekeerlingen, en het begon steeds meer voor te komen dat ze de nieuwe bekeerlingen aanvielen met giftige pijltjes. De religie was vol nu. Het getal was vol. De ark was vol. Ze wisten zeker dat er ook fortuinzoekers tussen de nieuwe bekeerlingen inzaten. De nieuwe bekeerlingen werden ook steeds aggressiever, en daarom kwam er oorlog tussen de nieuwe Seroem en de oude Seroem. De oude Seroem vond dat de nieuwe bekeerlingen een verkeerd beeld hadden van de leer van Jasserhelt. Ze waren veel vrijer en vrolijker. Ze hadden alles al in kannen en kruiken, terwijl Jasserhelt de twijfel en de speculatie predikte. Eindeloos moest er gepiekerd worden, en eindeloos moest er omheen gedraaid worden om andere en betere wegen te vinden. Jasserhelt predikte verdieping, afwijking en afscheiding, het vreemde en het saaie. Het mocht nooit het voor de hand liggende zijn.

Ook was het zo dat de nieuwe bekeerlingen Jasserhelt tot een afgod hadden gemaakt, tot een object, tot een beeld, een monument, waarbij het meer om de persoon van Jasserhelt ging dan om zijn leer. Daarom was het oorlog. De monniken van de oude orde konden zich er niet mee verenigen. Steeds meer werden ze geplaagd en lastig gevallen door de nieuwe bekeerlingen, die alles op sterk water hadden gezet leek het wel. De nieuwe bekeerlingen waren vaak ook niet echt monniken, maar meer socialen, zeer onkuis, zeer adrem. De monniken van de oude orde besloten toen met de Sporgus de zee over te gaan tot het land achter de zee, of tot een eiland waar ze zouden kunnen wonen, als dat er zou zijn. De Sporgus was als een schip. Het was hun ark. Ze begonnen steeds onveiliger te zijn in wat ze het land van de nieuwe bekeerlingen noemden, want die wilden de gehele religie overnemen, en gebruikten daartoe zware middelen. Koste wat het koste moesten zij hier weg. Daarom gingen ze de zee over. Er kwam een storm op zee. Uiteindelijk hield de Sporgus geen stand in de hoge golven en de zware storm, en zo leden ze schipbreuk. Enkelen van hen overleefden het en spoelden op een eiland aan. Hier schenen alleen maar vrouwen te leven, inboorlingen, die zeer primitief waren. De vrouwen waren niet blij met hen. De monniken waren zwak en uitgehongerd, gebroken. Ze werden gebonden op het eiland genomen, en moesten voor de koningin verschijnen. Ze werden veroordeeld tot slavenarbeid vanwege dat ze zonder toestemming tot het eiland waren gekomen. Er kwam van de slavenarbeid niet veel terecht omdat de monniken daarvoor te zwak waren, en daarom werden ze veel mishandeld.

Ze begonnen de vrouwen te vertellen over de leer van Jasserhelt. De vrouwen konden niets anders dan spotten. Omdat ze niet werkten werden ze ter dood veroordeeld, omdat ze verder gewoon als nutteloos werden gezien. De monniken waren bang dat de vrouwen kannibalen waren. Er bleken meer overlevenden te zijn die pas later op het eiland kwamen, en in de gaten kregen wat er aan de hand was. Ze hielden zich goed verborgen en bleven bij de vrouwen uit de buurt. Zo konden ze alles verspieden. Op een nacht sloegen ze toe, en bevrijdden hun mede-monniken. Ze vonden een boot, die waarschijnlijk van de vrouwen was, en gingen daarmee verder op zee, om op zoek te gaan naar een ander eiland. Daar kwamen ze aan na lang peddelen. Ook op dit eiland waren vrouwen. Ze vertrouwden het niet en gingen nog verder de zee op. Er waren meerdere eilanden. Er leken ook onbewoonde eilanden te zijn. Ze gingen van eiland tot eiland totdat ze aan het land achter de zee kwamen.

Een man werd wakker van een droom. Hij was opgepakt door de Felixianen, omdat hij een Seroem-monnik was, van de verboden religie. Hij zat in gevangenschap en wist dat de Cotrijnen brug de enige ontsnappingsmogelijkheid was. Maar eerst moest hij uit de gevangenis zien te ontsnappen. Die gevangenis was niet ommuurd, maar het was een implantaat. Het begon te piepen en stroom af te geven zodra de man tot de Cotrijnen brug zou naderen. De man kon gewoon de stad in om inkopen te doen. Het implantaat hield hem in de gaten. Hij mocht niet bij de brug komen. Dat was voor de man verboden terrein. Ook moest de man werken voor het implantaat. Als de man niet deed wat het implantaat hem opdroeg, dan werd hij onder stroom gezet, en kreeg hij zware pijnscheuten. De Felixianen waren doortrapt en sadistisch.

Hij kon alleen maar dromen van het land achter de brug, maar zou het daar ook daadwerkelijk beter zijn ? Het implantaat had hem al de doodstraf gegeven, maar het was nu nog slechts een dodencel. Eerst zou hij hard moeten werken. Hij moest van het implantaat zien af te komen, maar hoe ? Hij werd ook gestrafd voor zulke gedachten door het implantaat. Het implantaat zou hem electrocuteren als er aan het implantaat gepeuterd zou worden.

Maar het was juist zijn religie om om het implantaat heen te leren denken, om lijdzaam te zijn, te werken met het minste, het moeilijkste, er omheen te werken. Hij moest openstaan voor het vreemde, niet het voor de hand liggende. Hij moest loskomen van de afgoden van het onmiddelijke en het directe. Het was als een drugs waarvan hij moest afkicken. Het saaie, het langslepende, het chronische, het verdiepende, het exogame, het andere, was de enige weg. Al zijn verdere dromen moest hij opgeven, ook de romantische dromen. Hij moest een heel ander pad begaan. Dat was het pad van Jasserhelt. Het mocht nergens over gaan. Er moest omheen gedraaid worden, er van afgeweken worden, in afscheiding en afzondering. Dat was

eigenlijk al de Cotrijnen brug. Het moest in zijn binnenste gebeuren, niet in het zintuigelijke, want de zintuigen waren leugens. Hij moest leren leven in zijn dromen.

Hij moest het Felixiaanse niet meer als een bedreiging en een probleem zien, maar als een uitdaging en een aanvulling. Dat was wat de Cotrijnen brug was. Het maakte hem boos, depressief en bang, maar hij moest vreemder en saaier worden. Er was immers geen korte weg. Het saaie was zijn weg ten leven, waar het plezier en het intense zijn strop waren geworden. Hij moest nog tot leven komen. Jasserhelt had altijd op het saaie gewezen tot het vreemde. Hij was in exogamie tot iets onzichtbaars wat nog werkelijkheid moest worden, maar het zou nooit werkelijkheid worden. Het zou er altijd omheen draaien. Het zou steeds dichterbij komen, maar het nooit raken en kruizen. Er zat nog zoveel ruimte tussenin, en hoe dichter het bij hem zou komen, hoe verder weg het scheen te zijn. Het was een vreemd soort ijs waartoe hij ontwaakte.

Hij droomde over de Cotrijnen brug en zag het branden, en zag toen ook zichzelf branden, totdat alles in ijs was, ver weg. Het was allemaal onbereikbaar. De brug leek groter dan ooit, en verder weg dan ooit, en daarachter lag het amazonen land, daar waar vrouwen regeerden. Misschien werd hij ergens voor beschermd ? Hij zag zichzelf kleiner worden in de droom, en overal was ijs. Hij kon op de brug tikken, en het was een metaal geluid. Het was oud metaal. Hij bevond zich in een bloemendal. Daarachter was het land der amazonen, het land Gods. De bloemen staken hem met hun doorns, reten hem aan flarden. Zo ging zijn ziel over de brug, tot het land der amazonen. Als een vis was hij, want de brug hield ergens op, en er was alleen nog water. Als een vis raakte hij in de netten en werd wedergeboren aan de kusten. Als een kind werd hij in de gaten gehouden.

Hij droomde van vele bedelaars in de stad, en het was oorlog in de stad, een koude oorlog. Hij had een huis met een tuin, en hij dacht aan de bloemen in zijn tuin. Hij kende ze allemaal. En hij las in de boeken van de leer van Jasserhelt, de verboden boeken, om van het saaie tot het vreemde te gaan. Oh, die boeken waren zo saai en zo langdradig, er leek geen einde aan te komen, en ze werden steeds vreemder en vreemder. Het beledigde zijn intelligentie, het beledigde alles wat in hem was. Hij had het idee dat het de spot met hem dreef, alsof hij uitgehongerd werd, het leek zwaar sadistisch.

Hij werkte bij de leerlooier en de slager. Het was eindeloos werk. Het hield nooit op. Hij moest ook naar school, waar hij gehersenspoeld werd. Hij was onder de macht van het implantaat. In zijn denken draaide hij er omheen, van het saaie tot het vreemde, en het deed hem dromen. Hij was in strijd met een beest, maar hij kon het niet rechtstreeks benaderen. Hij mocht niet jagen maar moest valstrikken zetten. Hij moest het te slim afzijn in zijn denken. Hij moest er omheen leren praten, andere wegen mee inslaan. Hij moest balans leren houden tussen aanpassen en afwijken, geven en nemen. Hij moest ermee leren leven. Hij moest het verwerken. Hij moest leren het aan anderen over te laten. Ze waren er niet voor niets, en ze waren te sterk. Ze beheersten zijn leven. Ze waren van het implantaat. Hij moest niet naar de brug, maar hij moest de brug in zichzelf vinden, en dat was een draaiende en afwijkende brug, van het saaie tot het vreemde. Het kwam nooit aan. Het brokkelde ergens halverwege af, en dan moest hij dieper, door de zee verzwolgen worden, om als vis wedergeboren te worden in de visnetten. Zo kwam hij tot de andere kant, tot het land der amazonen, tot het land Gods.

Vaak als hij op een stoel zat voelde hij zich als wegzakkende in de grond, en dan ging hij door een diepe put tot een grot of hol met schedels en doodsbeenderen. Hij moest in contact komen met het vreemde in hem. Als hij aan de brug dacht deed het pijn, sneeuwde het in hem, reet de kou hem in stukken. Het was als het beklimmen van een hoge berg, en als hij er bijna was, dan gleed hij weer terug of viel hij en stortte hij te pletter.

De nachten waren lang en leken steeds langer te worden, vol met dromen, vreemde dromen, of gewoon saai. De nachten putten hem uit. Hij moest leren het anders te doen, telkens weer. Het leven ging om het simpele, het uitgebreide, de eindeloze herhalingen, die telkens wat meer diepte brachten, zo subtiel dat het bijna niet opviel, en dat maakte het saai. Er moest hard gewerkt worden voor iedere levensdruppel, met veel bloed, zweet en tranen.

Zijn buurman, Orgus, zat in hetzelfde pakket. Hij was ook een Seroem-monnik met een implantaat. Soms zette het implantaat hen ook tegen elkaar op. Alle Seroem-monniken werden tegen elkaar opgezet door het implantaat wat ze hadden, maar ze probeerden er omheen te werken. Het implantaat was sluw en doortrapt, en het slaagde erin monniken-oorlogen te brengen, alhoewel het veelal koude oorlogen waren, maar het bracht veel verbittering en afscheiding met zich mee. Zo raakten alle Seroem-monniken steeds meer en meer geisoleerd.

Hij bleef maar dromen krijgen over gegil komende van de Cotrijnen brug. Het waren de zielen van de rivier die erin opgesloten zaten, de zielen van de voorouders. Het was als een geldpot. Ook overdag begon hij last te krijgen van gegil in zijn hoofd. De voorouders werden ook vervolgd. Zij kregen veelal de doodstraf en hun lichamen werden in de rivier gedumpt, bij de Cotrijnen brug. Ook zij moesten beseffen dat er niet zomaar verlossing mogelijk was, maar wel verdieping. Vroeger heette de brug

ook wel de moordbrug.

Het land was onder een vloek, maar de vloek scheen hen te beschermen tegen gevaarlijke amazone stammen achter de rivier. Zij waren de meest gevaarlijke heksen. Ze waren kannibalen. Ze hadden als leidster Ronja, die maar één oog had en alleen maar een halve tand had. Hij moest er niet aan denken. Als kind werden ze vaak bang gemaakt voor de amazones. Het waren de ergste kinderlokkers die bestonden. Hij plaste soms bijna in zijn broek van angst als hij die verhalen hoorde. In zowel de boeken van de Felixianen als de Seroem-monniken was Ronja de ergst mogelijke duivelin.

In de boeken van de Seroem-monniken stond dat Ronja het land behekst had, en dat was een te zware belediging voor de Felixianen, waardoor de vervolgingen begonnen.

Ja, Gods land aan de overkant was eigenlijk een hel. Hij moest daar maar niet wezen. Wel droomde hij erover. Wel draaide hij er omheen, hield het hem bezig. Het leek alsof hij een weg door alles heen probeerde te vinden, ook al liepen die wegen telkens weer dood, brokkelde alles halverwege af. Het was het grote geheimenis van de Cotrijnen brug.

Het had hem verlamd, het hield hem vast. Het was zijn keten. Het was alsof hij ergens vanaf geduwd was, alsof hij vanaf de Cotrijnen brug te pletter was gestort. Als een vis in de zee was hij nu, meegesleurd door golven groter dan zijn eigen denken, groter dan zijn eigen werkelijkheid. Hij was nu ook als de voorouders, gillend en schreeuwend in de Cotrijnen brug, waar maar geen weg door of uit scheen te zijn. Natuurlijk, het implantaat speelde weer op, zette hem onder stroom, totdat hij gilde en schreeuwde, want hij mocht hier eigenlijk helemaal niet zijn. Hij moest ver van de brug vandaan blijven.

Einde

Uit : Het Soevenier, verhalenbundel

GELIJKENIS VAN DE GROTE BREDE RIVIER

En de hemelse moeder zei tot haar zoon : Ga over de grote brede rivier totdat gij een eiland vindt, en zondert uzelf daar af, en probeer daar te leven, het woord des hemels onderzoekende. En als er iemand tot het eiland komt, trekt dan verder en ga tot het volgende eiland, en doe daar hetzelfde. Leer het woord des hemels in afzondering daar te leven. En als er dan weer iemand komt tot het eiland, trek dan weer verder, en ga tot het volgend eiland, en doe daar hetzelfde. En trek voort van eiland tot eiland totdat gij aan de overkant bent gekomen van de grote brede rivier. Daar zult gij een vrouw vinden, maar gij zult haar niet aanraken, en gij zult verder trekken, de wildernis in.

En in diepe wildernis zult gij een andere vrouw vinden, en zij zal u niet laten gaan, en zij zal twistziek zijn en met u strijden. Houdt vol tot het einde, opdat u het woord des Heeren zult vinden dat verborgen is, wat nog nooit aan een mens was getoond. En onderwijs haar in grote liefde wat de Heere u heeft vertoond, en ga terug tot de eilanden om hetzelfde te doen, om hen die daar zijn te onderwijzen. En de vrouw zal u volgen op de voet en u tot een hulp zijn. Zo zal het koninkrijk der hemelen zijn.

DE TRAAN VAN ROGGEMUIDEN

Hoofdstuk 1.

Ik was de zee van chaos overgegaan op een cruise schip. Toen de cruise de haven binnenkwam van de natuurstad en ik vanaf het schip naar beneden keek zag ik de flatgebouwen die enorm hoog waren, en beneden reden de vele auto's. Het was een witte massa van auto's die heen en weer reden langs de hoge gebouwen. Ik keek van een nog hoger punt, want het was een groot schip. Ik ging met de lift naar beneden, en zo kwam ik uiteindelijk met mijn koffers van het schip af. Ik nam een taxi en gaf het adres door waar ik moest wezen.

De vrouw in kwestie wachtte me al op bij haar flatgebouw, en hielp me even later mee de koffers in de lift te krijgen. We moesten heel hoog.

Uiteindelijk kwamen we op haar kamer aan. Ik was een beetje huilerig. Het was zo'n lange tocht geweest. Ze keek me aan. 'Gaat het ?' vroeg ze.

'Ik ben bang voor goede mensen,' zei ik toen.

'Waarom ben je daar bang voor ?' vroeg ze.

'Ach, je begrijpt het toch niet. Ik zit nogal vreemd in elkaar, maar het komt erop neer dat goede mensen ervoor zorgen dat ik niet verder kom. Het heeft geen diepte. Het inspireert me niet. Het is verlammend. Ik ontwikkel me zo niet,' zei ik.

'Maar zijn dat dan wel goede mensen ?' vroeg ze.

Ik zweeg. 'Ander onderwerp,' zei ik toen.

Ik kreeg een kamer naast haar kamer. Daar kwamen mijn koffers terecht en ik plofte op het bed en zat daar. Ik keek naar haar. 'Ik ben blij met je,' zei ik.

Het was hier rustig. Buiten was het mooi weer. Ik was nog steeds een beetje huilerig. Het was een zware tocht geweest, traumatisch. Ze stelde wat vragen over de tocht, maar ik wilde er niet over praten. Ik haalde diep adem. Ik was opgelucht, maar het verleden zat

nog te diep in me. Het had roofbouw op me gepleegd, psychisch, lichamelijk, emotioneel, en mentaal. Ik keek naar de boekenkast op mijn nieuwe kamer. Er stonden wat indianen boeken bij.

Ik was zo blij met haar. Ik keek bijna verliefd naar haar. Ik was als in een coma en probeerde eruit te komen. Er was niet veel meer van mij over door de tocht. Het verleden bleef aan me knagen, en al die vreemde schuldgevoelens. Van binnen was ik nog steeds op de zee van chaos, en ik streed met zeemonsters. Van binnen was ik nog helemaal niet aangekomen in de haven. Ik keek naar haar. Ze was een donkere vrouw. Nee, ik was nog helemaal niet in de veilige haven aangekomen. Dit was slechts een eiland, en zij was een kannibaal ofzo. Ik keek naar haar blote voeten, en naar haar rieten rokje. Ze was heel mooi. Ik keek naar haar lippen. 'I... ik,'stamelde ik.

'Wat wil je zeggen ?' vroeg ze.

'Blijf op een afstand,' zei ik.

'Waarom ?' vroeg ze. 'Heb je weer flashbacks ?'

'Ja,' zei ik.

Ze kende mijn situatie. Zij had me hier naartoe laten komen, had betaald voor de tocht. Zonder haar was ik hier nu niet geweest.

'Maar je bent een kannibaal,' zei ik toen.

Ze grinnikte. 'Waarom denk je zo ?' vroeg ze.

'Daarom heb je me over laten komen,' zei ik. 'Ik ben gestrand op dit eiland.'

'Pfffttt,' zei ze toen. 'Flashbacks ?'

'Ja,' zei ik.

'Ik begrijp het,' zei ze toen.

'Waarom heb je een rieten rokje aan ?' vroeg ik.

'Ik kan toch niet naakt aan je verschijnen,' zei ze met een glimlach.

'Ik zou niet weten waarom niet,' zei ik toen.

'In ieder geval aangenaam met je kennis te maken,' zei ze toen. 'Je wilt de baan nog steeds ?'

'Graag,' zei ik. 'Wat moest ik ook alweer doen ?'

'Me wat gezelschap geven,' zei ze. 'Ik vraag niet veel.'

'Is het gezelschap van anderen in deze natuurstad dan zo dun bezaaid ?' vroeg ik.

Ze zuchtte. 'Ik kan niet met ze. Ik houd ze ver van me vandaan. De mensen in deze stad zijn anders.'

'In wat voor zin ?' vroeg ik.

'Nou ja, ik heb nare herinneringen van het verleden,' zei ze. 'We zitten in hetzelfde schuitje.'

'Was dat hier gebeurd of ergens anders ?' vroeg ik.

'Ergens anders,' zei ze. Ze wilde er niet over praten, maar zij had ook flashbacks.

Beiden hadden we moeite met sociale contacten, en beiden waren we bang om verliefd te worden.

'Ik ben bang voor romantiek,' zei ze, 'en ik weet dat jij dat ook bent.'

Ik knikte.

'Ik ben aan het goede adres denk ik,' zei ik, 'want met een kannibaal zal 't niet romantisch worden.'

Ze glimlachte.

'Ik vind het wel mooi hoe je spreekt,' zei ze.

Ik was in gevecht met een zeemonster. Het zenuwgif probeerde mijn hart uit te schakelen. Het was een glibberig kreng. Met mijn mes reet ik het beest aan stukken. Het probeerde zich al binnen te dringen in mijn lichaam. Toen zwom ik naar de kust. Het was donker. Daar stond ze. Ze was zo mooi. Ze had een vissersnet. Aan het vissersnet trok ik me omhoog maar ik raakte erin verstrikt. Zij trok me toen het water uit. Ze glimlachte. Ze had mooie donkere ogen. Alles aan haar was mooi.

Ze stond voor me en ik was huilerig. 'Flashbacks ?' vroeg ze.

'Ja,' zei ik. Ze nam mij toen in haar armen. Ik kuste haar.

'Alsjeblieft,' zei ik. 'Ik kan niet meer verder. Het heeft me opgebroken.'

'Je bent aan land nu,' zei ze. Ik raakte met haar in een worsteling, en we rolden op het bed.

'Ik ben zo moe,' zei ik.

'Ga dan wat slapen,' zei ze. 'Het is goed. Je hebt een lange tocht gemaakt.'

Hoofdstuk 2.

Toen ik die ochtend wakker werd was ik nog steeds moe. Zij sliep nog. Ik ben toen naar buiten gegaan om de natuur op te zoeken. Ik wilde naar het bos. Ik had me laten vertellen dat de natuurstad de stad van de braven was, en ik was er zeker van dat de braven niets bereikten. Onder de grond zouden de rebellen leven en de wilden, en daar zou je kunnen komen door een tunnel in het bos die onder de grond ging. Maar het

was nogal een gedoe. Er was zware bewaking daar.

Toen ik terugkwam was ze inmiddels ontwaakt. Ik vertelde haar waar ik was geweest. Ze zei toen dat er een veel kortere weg onder de grond was. Dan zouden we onder de flat moeten gaan, langs het kelderpad. Daar was aan het einde een trappetje naar beneden, en dan kwam je eerst langs een ondergrondse parkeerplaats, en als je dan nog dieper het trappetje afging, dan kwam je in de ondergrondse wereld. Dan moest je eerst een riviertje overzwemmen en dan kwam je in de ondergrondse wildernis waar allerlei wilde stammen leefden.

Ze zei dat het beter was er gewoon boeken over te lezen. Die stonden wel in de boekenkast, en dat was veel veiliger. ‘s Nachts had ik nachtmerries over de ondergrondse wereld. Hier kwam zij ook vandaan. Ze wilde er alleen niet over praten. Daarom moest ik het met de boeken doen, en met mijn nachtmerries.

Hij las over een ondergrondse religie genaamd Ocht, die de god Tirgo diende. De middelaars tussen Tirgo en de mensen waren de zwarte ruiters, die heel wreed en wraakzuchtig konden zijn. Het gebied onder de grond heette Roggemuiden. Dat was eerst een industrie-terrein, maar daarachter lag de wildernis. Daar lagen dan nog wel steden tussen. Ergens in de wildernis was er het geheimenis van de traan van Roggemuiden, de traan van het terugkeren naar het verleden, de traan van de flashbacks, van het terugkeren naar Roggemuiden. Er waren daar ook robotten, maar hoe dieper je in de wildernis ging, hoe minder er van die robotten waren. Het waren machines die alles in de gaten hielden. Hij zag de traan van Roggemuiden in haar ogen. Hij had het gevoel dat hij ook die traan had.

Ze vertelde dat ze trauma’s had overgehouden van de robotten. Ze zei dat ze door hen was verkracht, en waardoor ze nu vele gezichten had. Hij was door haar geveld, en kon niet meer opstaan, door de verhalen die ze vertelde. Hij kon alleen nog maar lezen. Hij voelde zich zwak, als gestoken door een vreemde vlieg. Het heilige boek van de religie van Ocht stond ook in de boekenkast. Het boek was genaamd de Muran. Zij groeide op in die religie, en wist er alles van. Het viel hem op dat ze er meer over sprak. Hij begon te lezen in het boek en stotterde sindsdien. De zwarte ruiters waren veel aan het woord in het boek. Zij waren genaamd de Sparto’s. Het was een strenge patriarchische religie gebracht door de profeet Haman.

Hij las de verzen en ze waren bloedmooi. Hij viel ervoor, ook al was zij van de religie gevlucht. Hij kon haar wel een beetje begrijpen. Het was waarschijnlijk te dichtbij gekomen. Deze religie was potentieel gevaarlijk en moest op afstand gehouden worden. Ze zag het als haar plicht om hem er meer over te vertellen, ook al was dat zwaar voor haar. Al snel las hij veel minder mooie verzen, over vrouwen-onderdrukking. De profeet Haman werd vereerd door het onderdrukken van vrouwen. Vrouwen waren van een lagere scheppingsorde in de religie van Ocht, en zo werd dat ook in de Muran beschreven. Donkere vrouwen waren van een hoger ras dan blanke vrouwen in deze religie. De Sparto’s droegen de vlag van Israel, maar het was niet Israel. Het was Amalek. Zij beschouwden de vlag niet als de vlag van Israel.

De leiders van de religie van Ocht, van het Hamanitische volk, waren de patrijzen. Zij predikten de leer van de religie. Ook spraken zij recht. In de Munan stond het verhaal van de witte vrouw en de zwarte slang. De zwarte slang bedreigde de witte vrouw, en de witte vrouw wilde haar leven niet verliezen en liet zich daarom omkopen. Daarom werd de witte vrouw als aanstichtster van de zonde beschouwd, en daarom is zij van het laagste ras, volgens de religie. Zij werd zwarte slangen dienares genoemd. De zwarte slang is het kwaad in de religie, als de duivel.

Toen de witte vrouw zich had laten omkopen door de zwarte slang ontstond de boze paradijstuin. Serves, één van de patriarchen, is toen uit de tuin weggevlucht. Buiten de boze paradijstuin was groot lijden en grote duisternis. Hij ging toen een berg op, de berg van chaos, om zo op zoek te gaan naar de traan van Roggemuiden om de vloek te verbreken. Uiteindelijk vond hij de traan en werd een patriarch van de religie van Ocht. Het wilde niet zeggen dat witte vrouwen zich niet mochten aansluiten bij de religie van Ocht. Er waren vele witte vrouwen in de religie, en zij waren boetelingen. Zij moesten kaalgeschoren worden. Zij waren de laagste kaste van de religie. Zij die voldoende boete hadden gedaan mochten een hoofddoek dragen. Zij die lang genoeg een hoofddoek hadden gedragen mochten hun haar weer laten zien, maar ze moesten een rode stip tussen hun wenkbrauwen dragen. Vele witte vrouwen voegden zich bij de religie puur uit angst om anders vervolgd te worden.

Hij had weer het gevoel alsof hij de natuurstad binnenging, en hij was heel hoog. Hij zweefde rond op een arend, een visarend, de vogel van de tovenaar. Hij zag de witte auto’s heen en weer gaan beneden tussen de hoge flatgebouwen. Het waren wolkenkrabbers. Hij was heel hoog. Toen keek hij naar haar, naar deze donkere vrouw. Hij feliciteerde haar dat ze uit de religie van Ocht had kunnen ontsnappen. Ze glimlachte.

Hij kreeg een huisje in de stad, een flatwoning. Zij woonde boven hem. Op een gegeven moment was ze slechts zijn bovenbuurvrouw. Telkens had hij weer het gevoel alsof hij opnieuw de stad binnenkwam, en dan was hij weer bij

haar. Het waren zijn herinneringen, en die werden steeds rijker en voller. Hij voelde zich steeds warmer van binnen.

Hij moest hier zijn eigen leven opbouwen. Soms kwam hij haar tegen in de winkel, en dan groetten ze elkaar even, en spraken even kort met elkaar, als buren. ‘Hemeltjes,’ zei ze vaak, als hij haar weer iets vertelde.

Op een dag toen ze elkaar in de winkel tegenkwamen hadden ze een heel lang gesprek. Ze vertelde hem over een nog verschrikkelijkere religie nog dieper onder de grond in Roggemuiden, in een woest gebied genaamd Alnilam. De Alnilamse mannen waren vaak heel gespierd en hadden lange haren, en waren zeer barbaars. Ze vochten om vrouwen die verhandeld werden. Vrouwen waren in die religie daadwerkelijk slaven. Nog dieper onder de grond zouden deze vrouwen een eigen rijk hebben, waar ze gevlucht waren van deze religie. Zij waren dus nog dieper gegaan in plaats van naar boven. Nog dieper onder de grond, onder Alnilam, leefden de amazones. Ze zijn toen samen naar huis gelopen, en bij haar huis gekomen kreeg hij wat boeken erover mee. Hij ging niet naar binnen maar bleef gewoon bij haar deur staan, terwijl zij de boeken voor hem pakte. Hij was nu wel nieuwsgierig geworden. Hij ging direct toen naar zijn eigen huis en begon de boeken ijverig te lezen. Ook de vrouwen droegen de traan van Roggemuiden. Hij raakte meer en meer geinteresseerd in de amazones, de vrijgevochten vrouwen van dat soort religies, die dus gevlucht waren en hun eigen koninkrijk hadden gebouwd. Hij zou ze wel willen bezoeken, maar zij had hem verteld dat dat veel te gevaarlijk was. Ze vertrouwden geen mannen, en het zou verkeerd voor hem aflopen. Het was het best dat hij het gewoon bij de boeken hield.

Hij las over de Alnilamse mannen, hoe die vaak zwaar aan de drank en de drugs waren, en hielden van hard geluid. Ze waren altijd zeer luidruchtig. Hij las ook over dat het amazone gebied dieper onder de grond overliep in woestijnen, een gebied genaamd Betelgeuze. Er was daar een soort hervorming van de Ocht religie genaamd Vornament. Ook deze religie was zeer patriarchisch, maar dingen waren hier omgedraaid. Ze aanbaden Tirgo door kinderoffers, allemaal voor geld. Tirgo werd gezien als de zwarte slang, en de witte vrouw leefde het dichtst bij de slang van alle vrouwen, alhoewel mannen van een hogere en heersende rang waren. De witte vrouwen moesten een hoofddoek dragen, maar donkere vrouwen moesten een kaalgeschoren hoofd hebben en waren slaven, net zoals kinderen overigens. Het was een religie van kinderslavernij. De boze paradijstuin werd gezien als de goede paradijstuin van Tirgo. Ook zij vereerden de profeet Haman, maar hadden hierover een heel ander beeld dan de oudere Ocht religie. Ook hadden zij Sparto’s, maar ook die werden anders voorgesteld. Deze religies waren in grote oorlog met elkaar. In het woestijngebied waren fata morgana’s, die de visioenen van de dood werden genoemd.

Soms deden de amazones invallen in het Vornament gebied, om kinderen te roven, en ze te houden, of ze te brengen tot het Ocht gebied. Ook roofden de amazones kinderen uit Alnilam.

Onder de Vornament lag het zeegebied, waar de nieuwste hervorming was van de Ocht religie, gebaseerd op de Vornament religie. Ook zij beschouwden Tirgo als de zwarte slang. Het werd gepredikt door piraten. Zij hadden hierdoor ook hun magie waardoor ze grote wonderen en tekenen konden doen. Ook zij hadden hun eigen Sparto’s en patrijzen, en ook zij vereerden de profeet Haman. Ook zij deden aan kinderoffers en bedreven kinderslavernij. Zij waren alleen niet patriarchisch. Vrouwen, vooral witte vrouwen, werden voornamelijk vereerd, want de witte vrouw had de zwarte slang, Tirgo, behaagd, en was de moeder van de paradijstuin. Die paradijstuin werd niet als boos of kwaadaardig beschouwd zoals in de originele Ocht religie. Vandaar dat in dit opzicht deze nieuwe hervorming leek op die van de Vornament religie. De piraten vereerden hun moeder, de witte vrouw, die zij beschouwden als de moeder van de zwarte slang, de moeder van Tirgo. Voor sommige piraten was de moeder van Tirgo nog wel groter en belangrijker dan Tirgo zelf. Voor sommige piraten was de moeder van Tirgo donker. Er waren dus verschillende vormen van deze religie, en die hadden ook weer onderling oorlogen. Er waren vele eilanden waar deze piraten zich vestigden. Er waren ook kannibalen eilanden. De religie was genaamd Montegom, wat ook de naam van het zeegebied was. De piraten vereerden drank, goud en drugs, en hun vreemdsoortige medicijnen, die ook gewoon drugs waren. Die vreemdsoortige medicijnen hadden hen immers rijk gemaakt en machtig.

Op grote levende schaakborden in Alnilam werden de religieuze oorlogen uitgevochten door de heksenkoningen. Sparto’s tegen sparto’s. De Vornament religie was humorloos. Ze konden geen sarcasme onderscheiden. Ze vervolgden alles wat anders was. De Montegom religie was echter sarcastisch, cynisch. De Vornamenters draaiden alles om wat je zei om het vervolgens tegen je te gebruiken. Zij meenden je nog beter te kennen dan je jezelf kende. Zij hadden alles in kannen en kruiken. Vornamenters maakten mensen gek, want daar konden ze goed aan verdienen.

De traan van Roggemuiden was op aarde geworpen. Het was geheel van glas, en het spatte uit elkaar. De scherven ervan vormden de religies. Het gaf de meest vreemdsoortige weerkaatsingen.

Hoofdstuk 3.

Wie heeft al deze religies gemaakt ? Ze stellen Tirgo op allerlei manieren voor, en zijn daarover in oorlog met elkaar. Daarom zijn mensen voor of tegen Tirgo. Ze hebben allemaal hun redenen. De traan van Roggemuiden, een glazen bol, was op aarde geworpen. Overal was er nu glas. Glassplinters diep in het vlees.

De heksenkoningen van Alnilam schaakten voor eer en aanzien, voor goud en goederen. Daar konden ze vrouwen mee krijgen of winnen. Gulzig waren ze, en gierig. Het waren hedonisten. Drank was hun god. Ook drugs werd volop vereerd. Er werden veel bloederige oorlogen gevochten voor drank en drugs, en natuurlijk voor vrouwen.

Onder het zeegebied van Montegom lag een ijsgebied waar geen leven mogelijk was, genaamd Trugnudde. Sommige verhalen spraken over Trugnudde als de oorzaak dat de traan van Roggemuiden eens was gestold tot glas.

De tovenaar had nog steeds de traan van Roggemuiden als een glazen bol waarin de vloeistof was. Het pruttelde. Het rook naar urine. Het was bruin, geel en oranje. Het druppelde naar beneden uit een gaatje door een slang. De mensen werden gek van het geluid. Het droeg alle pijn en kwelling van het verleden. Daarom maakten de mensen religies, omdat ze gek werden van het geluid. Niemand wist nog wat het oorspronkelijk was, maar ze gisten maar, en ze verkochten hun leringen en lezingen, en vergaderden erover. Daarom had de tovenaar zijn arend gezonden om de mensen te helpen hier bovenuit te stijgen. Ze moesten hiervoor wel de traan van Roggemuiden van binnen dragen.

Alnilam was het gebied van barbaren en heksen die hun heidense religies hadden. Ze vereerden veelal de oorlogsgod Brabant en de god Groningen, die een lagere god was. Oss was een draak of monster waar velen in geloofden, alsof het een soort duivel was. Sommigen zagen het als het lievelingsdier van de oorlogsgod Brabant, terwijl anderen het beschouwden als het kwaad zelf. Wie gebeten was door het monster had vaak last van spraakproblemen, moeite te spreken. Bij de amazones werd Brabant ook vereerd, maar dan als godin. Bij de barbaren was Brabant een mannelijke god die vaak werd afgebeeld als een reuzenspin met een enorm opgeblazen hoofd. Voor hen was het ook de god van drank, vrouwen en plezier. Zo vereerden ze Brabant met hun hedonisme. Door veel plezier te maken, veel te drinken en veel omgang te hebben met vrouwen stemden ze Brabant gunstig. De profeet Haman werd stelselmatig bespot en gebruikt als vloekwoord, en ook Tirgo was het pispaaltje, maar Brabant werd gevreesd door de barbaren. Brabant was alles voor hen. Zonder Brabant was er geen leven mogelijk.

In de amazone religie toen de eerste vrouw de eerste man tegenkwam zei ze : ‘Oh shit !’

Hij droomde overde traan van Roggemuiden die alles schiep. De traan van Roggemuiden zweefde over de wateren. Het bracht ook zoveel verwoesting aan, bracht zoveel woestheid.

Hij moest naar de mondspecialist. Ze hadden daar een heel centrum. Hij zou om vijf uur geholpen worden, maar het liep uit, dus moest hij een andere keer terugkomen. Hij kwam vlakbij het centrum van de mondspecialist iemand tegen, een neger, die heel veel apparatuur in zijn mond had. Die moest er ook naartoe. De neger liet hem in zijn mond kijken. Hij schrok er echt van. Hij zag allerlei buisjes en staafjes en apparaatjes. Die moesten allemaal verwijderd worden, ontschroefd worden, maar die zaten ook weer vast aan framewerken die vastgeschroefd waren in de botten op andere plaatsen, en als dat op een verkeerde of voortijdige manier zou worden ontschroefd, dan zou er een schel alarm afgaan wat zelfs dodelijk kon zijn. Ze moesten dat dus allemaal doorkijken, en bij hem moest er ook gekeken worden. Hij zou zelf ook allerlei apparatuur in zijn mond en lichaam hebben.

Het mondspecialisme bestond voornamelijk uit het doorkijken en ontschroeven. Als alle schroeven, framewerken en apparatuur eruit zou zijn, dan zou de mond en ook het lichaam weer op een natuurlijke manier kunnen herstellen.

Toen hij eindelijk aan de beurt was schrok hij ervan hoeveel schroeven eruit moesten, en hoeveel framewerken. Het zat heel ingewikkeld in elkaar, en zo kon ook de apparatuur verwijderd worden. Die zat heel subtiel in zijn mond en zijn verdere lichaam. Ze moesten hem helemaal doorscannen. Overal in zijn botten zaten schroeven : in zijn schedel, zijn wangbotten, zijn ellebogen, zijn knieën, zijn ruggegraat, zijn ribben, zijn kinbotten, zijn oogkassen, zijn vingerbotten, zijn stuitje, zijn polsbotten, echt overal. Hij voelde zich heel opgelucht toen de schroeven er werden uitgeschroefd, en de framewerken en de apparatuur zo los konden komen. Hij wist wel dat hij wat had, maar hij wist niet dat het zoveel was. Het verklaarde een heleboel problemen die hij nog had, maar nu kon het herstellen, en hij kon de traan van Roggemuiden beter voelen, meer en meer. Het begon los te komen in zijn lichaam. Hij voelde het weer stromen. Alles had zo lang vastgezeten.

Hij begon meer en meer geinteresseerd te raken in het mondspecialisme, en begon ook opleidingen erover te volgen.

Hij proefde de traan van Roggemuiden. Het zuiverde zijn mond en zijn

gedachten. Zijn mond droeg nu het hemelse woord, en hij schreef het allemaal op. Hij bleef maar zeggen : ‘Oh de traan van Roggemuiden is gekomen, oh, de traan van Roggemuiden is eindelijk gekomen.’

Uit : De Traan van Roggemuiden, korte verhalen

DE GELIJKENIS VAN DE VROUWEN EN DE HONINGBOOM

Twee vrouwen maakten een lange tocht tot een honingboom.
Er was een man die de honingboom bewaakte,
die hen geen doorgang wilde geven.
Er ontstond een worsteling, maar de man wilde niet opgeven.
En er kwam een derde vrouw bij, en de man moest vluchten.
Maar de vrouwen riepen de man terug.
‘Neem jouw deel van de honingboom,’ sprak één van de vrouwen.
De man nam van de honing en ging zijn weg.
In de nacht kwam de man terug met vele andere mannen,
maar zij konden niets tegen de drie vrouwen beginnen.
Weer sprak één van de vrouwen dat ze hun deel van de honingboom
konden nemen, en de mannen namen van de honing.
De nacht daarop kwamen de mannen terug met nog meer mannen,
en weer ontstond er een worsteling,
maar zij konden niets tegen de
drie vrouwen beginnen.
Weer namen zij een deel van de honing en gingen weg.
De nacht erop kwamen er vele duizenden mannen,
maar de honingboom en de vrouwen waren nergens te vinden.
En zo zal het koninkrijk der hemelen zijn.
De mens der zonde zal niet regeren.

1e Jaargang, nummer 1, 14 maart 2025

De Latere Reformatie

Blad van de Nederduits gereformeerde kerk, de moederkerk van Nederland sinds de 1570-er jaren.
Zusterblad van de bladen De Nieuwe Doleantie, Refo Tijd en Geestelijke Opvoeding.

In dit nummer : Hemelse leiding door het klaaglied, De onverstoorbaarheid van God's plan, Het hemelse touw, en De regen van het paradijs

---

HEMELSE LEIDING DOOR HET KLAAGLIED

De nieuwe bijbel handelt over de hemelse tranen. Wij moeten in alles wat we doen en laten geleid worden door de hemelse tranen, door afgestemd te zijn op het hemelse lijden, ook de hemelse vreze en woede over de zonde. Zo geven we de zonde, het vlees en de wereld geen voet. De zonde zoekt naar ieder eigengereid en lichtzinnig, slordig gaatje in de mens. Door luiheid en gebrek aan leerzucht komt de zonde binnen. Maar daar waar een mens ten volle gevuld is met de hemelse tranen, daar wordt de zonde teruggedreven.

Als gij spreekt, laat dan eerst het spreekkanaal volledig zijn opgevuld met de hemelse tranen. Wanneer gij uw hand beweegt, laat het eerst gevuld zijn met de hemelse tranen, en dat geldt ook voor de voet. Eerst moet het medelijden en medestrijden volkomen zijn, anders zult u uzelf en anderen bedriegen, zult gij geleid worden door het vlees.

Zondert u af om de hemelse tranen te ontvangen. De hemelse tranen zijn te vinden in het Woord. In stilte en overdenking ontvangt u het.

De hemelse klaagliederen zijn niet zelfzuchtig. Allereerst gaat het om het hemelse lijden, en van daaruit het lijden van het volk. Zo krijgen de tranen richting en is het ter opbouw.

Wie niet weent heeft geen vruchtbare grond. Er is veel om over te wenen. Dit is hoe de hemel werkt. Het is een weenwerk, zoals Jeremiah de wenende profeet was, wat diepe Egyptologische wortelen heeft, want Ra was de wenende. Zo bewoog hij door de onderwereld tot wedergeboorte, iedere dag weer, ter verdieping en verdieping. Het is daarom een beeld van de exegese.

DE ONVERSTOORBAARHEID VAN GOD'S PLAN

In de nieuwe bijbel kan een christen zich niet meer beroemen tegen andere godsdiensten of atheisten,
omdat god een woord is, en het dus om de eigenschap gaat.

God is slechts een woord. God is liefde. Atheisten die liefde representeren, de ware definitie van God, bijvoorbeeld omdat ze dieren-activisten zijn, zijn dichter bij God dan de meeste religieuze mensen.

Je mag iemand niet veroordelen op basis van woordkeuze of metafoorkeuze, maar moet afgaan op de inhoud. De vocabulaire is slechts een uiterlijke vorm. Het gaat om het innerlijke, wat ermee wordt bedoeld, de betekenis.

Waar moeten we dan aan denken ? De farizeeër en zijn gewitte graven. Och, zorg toch dat gij niet als de farizeeërs bent. Wees geen letterslaaf.

De bloemen groeien wel door, ook om de gewitte graven. Ze bloeien er niet minder om, en dat moet ook wel. Het groeit samen op met de farizeeërs.

Ook al blijven de mensen hardnekkig doorzondigen, de bloemen zullen blijven doorgroeien en bloeien, en de vogels zullen blijven doorzingen. De zondaar verandert niets aan God's eeuwige plannen.

HET HEMELSE TOUW

Ik houd mij vast aan het hemelse touw.
Niks anders is belangrijk.
Het hemelse touw leidt mij overal naartoe.
Boven alles verheven is het hemelse touw. Boven alle aardse afgoden.
Het geestelijke is niet zomaar genoeg.
Gij moet het geestelijke touw ontvangen, opdat gij loskomt van uw aardse gebondenheden.
Aardse gebondenheid kan alleen gebroken worden door een grotere hemelse gebondenheid.
Zo alleen kan de mens geleid worden en loskomen van het vleselijke.
Ken de Heere op al uw paden.
Ken de Heere in uw zitten en opstaan.
Ken de Heere in slapen en waken.

DE REGEN VAN HET PARADIJS

Het is herfst nu, bladeren vallen,
Het schone oog van de winter valt als een parel in je hand,
Nee, nog steeds kun je het niet begrijpen,
Vele vragen zijn hier gestrand,
Zij wachten op het grijze licht,

De hand van mist raakt hen aan,
Zij schieten wortel en groeien op,
En nog is het antwoord niet daar

Tranen druipen snel, na al die diepe wonden,
Een hart vol honingtranen

Van ster tot ster ga je, met bloemen van het paradijs in je haren,
Je hebt Gode genezing gebracht,
Je draagt droefheid van binnen, als de honing van een lange nacht,
Toe, doe je ogen maar open, en kijk om je heen,
Zoveel dromen tot jou gekomen, en kind, droom maar verder,
Ik sla mijn armen om je heen

Door de bloesem van mijn tranen en van een bloedend hart,
Door de scheuren van een verscheurde droomwereld,
Door een spotkleed kunstig gelegd tot pracht,
Kwam ik tot die andere wereld, door Gods gedachtes ingebracht,
Ingebrand als door een vuur, in Gods gedachtes,
Het vele bloeden maakte het roze, als een bloemenveld in een paradijs,
Ik kwam hier na een lange reis,
Waar gordijnen wegschoven een voor een,
Waar reuzen neervielen zij aan zij

Als zaad onder de grond,
Wortels reikend naar eeuwige heerlijkheden,
Al die vervlogen tijden,
Dromen, ja, dromen, ik kan ze weer grijpen

Door tranen kwam ik hier, door een wild vuur wat maar niet stopte,
Het is de besnijdenis van de Heer, een hart uiteen getrokken,
Verdrinkende in duizend stemmen,
Ik kon niet meer

Ik kwam in deze wereld, met jou in mijn gedachtes,
Ik zal je trekken, toe, grijp mijn koord,
Met rood fluweel je bedekken

Naar de bronnen van lang vervlogen jaren,
Heb je de sleutel gezien, heb je het gevolgd ?
Het is een bloem van het paradijs,
Waar de winden zich vormen,
Waar het ijs haar schuilplaats heeft,
Totdat de zon haar verscheurt en versnippert,
Het begin van een nieuwe dag

En de bloem van het paradijs groeide in mij

Hier speelde ik als kind, hier vloog ik met de vleugels van de wind,
Hier was ik als een droom tussen vele dromen,
Hier kon ik veilig wonen

Jij bloem van het paradijs,
Bloem, voorover gebogen,
En in de nacht rechtuit gestrekt,
Zoveel dauw na al die zorgen,
We hebben het tot de ochtend gered

Niemand kan van jou zeggen dat je de morgen niet draagt,
Want lang en teer zijn je nachtgewaden, vochtig je bladeren,
Van de tranen van een schone nacht waarin alles werd geregen tot pracht,
Zoveel kracht na lange, moeizame dagen, door zwakheid voortgebracht

Goddelijke pracht is tot jou gekomen,
Nu de vensters van de ochtend opengaan,
Onze tranen ineen geweven,
Ja, ik ken jou

Jou altijd gedragen, als kind van de herfst,
Naar beneden viel jij, maar ik ving je op,
In het zachte mos, en het zachte warme zand,
Toe maar kind, vlieg maar

Zachte vingers vingen jou op,
Engelen stemmen zongen jouw naam,
Klinkende door het herfstgetij,
Het is zomer, snel, want alles gaat voorbij,
Ik kom langs jou als de wind,
Als de zonnestraal op het dak,
Overgiet ik jou met mijn liefde

Zij nemen mij mee naar een veld vol bloemen,
Verwilderd door de morgenzon,
De liederen die zij zingen,
Over draken alreeds verslagen,
Waak op tot die eeuwigheid, mijn kind,
Zij roepen al onze namen

Zij hoeden het arme kind,
Zij troosten de geslagen jongen,
Zij omhullen de bedelaar in de nacht,
En rijden met hen naar een ongeziene pracht
U waart mijn bloed, mijn levenswater,
Drinkt met mij van de ochtenddauw,
U hebt mij warmte gegeven in een koude nacht,
U waart mijn kleed, u waart mijn pracht

Keer op keer vangt u mij op,
Het regent in het paradijs,
Uw helm des heils heb ik op
Regen, regen in het paradijs,
De helm des heils draag ik,
Mijn hart is teer, mijn woorden broos,
Als bloesem van de roos

Regen, regen van het paradijs,
Zij komt door het raam,
Zij brak het ijs,
Met warmte in haar schalen

Hemelse geuren als de rozen van het paradijs zich openen,
En dan verspreidt hun lied in de lucht,
Als een stromende rivier, als helmen over onze hoofden,
En de aarde opent zich onder mijn voeten,
Waar een schatkist voortkomt uit de nacht

Een koor van engelen,
Zij dalen neer op de bloemen van een paradijs,
De morgen bloedt niet meer, de nacht is

geheel vergaan,
En het morgenrood wordt roze, als een betoverd veld

Uit : Sluiers van het paradijs

ELI WAARSCHUWDE ZIJN KINDEREN NIET

Het leven is een stel mechanismen waar we niet aan kunnen ontkomen, een strijd tegen goed en kwaad. Het kwaad moet uitgeschakeld worden, of in een andere richting worden gezet, veranderen, gerecycled worden. Er zijn een heleboel gelijkenissen om dat uit te beelden. Het kwaad moet allereerst onderscheiden worden, en er moet een alarm zijn. De Rodenbergse versie van de tweede bijbel noemt al heel snel, aan het begin van het boek Behemma, de naam Eli. Eli waarschuwde zijn kinderen niet. Hij was de hogepriester van Israel in de tijd van Samuel, maar liet zijn kinderen maar aanrotzooien. Samuel was hem dankbaar, dus schijnbaar had hij ook goede dingen gedaan. Het boek Behemma noemt hem de verzachter aller verzachters, en hij had de wonden van Samuel verzacht, en zijn ziel, en hij had zijn huis voor Samuel opengesteld, waar Samuel de stem van de hemel hoorde, en in dit huis was ook de deur tot de hemel. Het probleem was echter dat Eli te zacht was, en zo kon ook de zonde voortwoekeren. Die luie, lauwe, onverschillige kant in de mens moet afsterven. Laat Eli geen wortel in je schieten. Altijd moet je oppassen voor de geest van Eli die dingen goedpraat en dingen wegwuift, die het alarm uitdooft. ‘Oh, dat valt nog wel mee, oh, dat zal zo’n vaart niet lopen, oh, dat kan best wel, want alles is genade,’ enzovoorts. De geest van Eli heeft een heel arsenaal aan excusen die hij zal gebruiken om de zonde in jou en je naasten te laten voortleven. Het kwaad is altijd op zoek naar het goede en zoekt dat uit te doven, en juist ook door list en bedrog. Gelukkig liet Samuel zich er niet door meesleuren. Samuel ging goed en bedachtzaam om met het Woord dat hij had ontvangen. In het boek Behemma had Samuel ontdekt dat het een hemelse bloem was die tot hem sprak, en Samuel zei dat hij die bloem altijd zou dienen, en dat zijn bloem van gehoorzaamheid nooit zou verwelken. Het huis van Eli werd ook wel het huis van Venus genoemd, het huis van de liefde, het huis van zorg, maar liefde en zorg kunnen al snel uit de hand lopen. De liefde is waakzaam. Samuel spreekt over een levendgevende bloem die hem gouden water te drinken gaf, en hem werd ook gouden brood te eten gegeven in het huis van Venus, als een beeld van honing en propolis, antistoffen van de natuur. Samuel spreekt ook over de bloem van dankbaarheid die in hem bloeide voor altijd vanwege deze dingen. Samuel kwam vanuit Mercurius tot Venus, stelt het boek Behemma. Mercurius is de markt, waar je altijd moet werken voor je geld, maar Eli in het huis van Venus was te goeiig.

Uit : Gids bij de RV-bijbel

KOMEN TOT DE HEMELSE RIVIER

‘U bent de hemelse rivier. Laat uw rivier mij leiden, en laat Hoop mij Uw Woord doen verstaan.
Bescherm me des daags tegen de stekende vlieg. Zwakte brengt mij tot aan uw wateren.’

BELOCH 10:4,5

Heeft u weleens nagedacht over de hemelse rivier, hoe die zal stromen ? Hoe het door de hemelse bossen heenloopt en langs de hemelse woningen en door de hemelse woonplaatsen ? Heeft u er weleens over nagedacht hoe dit vruchtbaarheid bewerkt in de levens van hen die daar wonen ? Oh, ik wil u aansporen om de dingen van boven te zoeken en niet de aardse dingen. Het goede nieuws is dat we naar de dingen van boven mogen toegroeien, en dat de hemelse rivier ons ook tegemoet komt. Als een waterval komt het naar beneden, maar waar is die waterval ergens ? Heeft u daar weleens over nagedacht ? Soms lijken alle poorten van de hemel wel gesloten te zijn, en is er niets om ons heen wat maar in de verste verten op de hemel lijkt. Kent u die momenten ? Er zijn momenten dat wij ons zwak en hopeloos voelen, ook machteloos, dat we misschien het wel zouden kunnen uitroepen : ‘Waar gaat dit heen ?’

Maar nu is het juist zo dat het zaadje eerst moet sterven om te kunnen groeien. Eerst gaat de mens diep de aarde in en moet zich door al die verslavingen heenworstelen. De mens is verslaafd aan de aarde, en moet verschrikkelijke heren dienen. De mens is hierdoor verzwakt en kan niet meer opkomen vaak. Vaak zijn de gewichten te zwaar, en wordt de mens bedreigd. Maar weet u wat nu het mooie is ? De tiende psalm van het nieuwe psalmenboek gaat juist erover dat de hemelse rivier ons tegemoetkomt in onze zwakte. Juist in onze zwakte mogen wij tot de hemelse wateren komen, en mogen wij gevoelig worden voor de plaats waar deze hemelse waterval de aarde raakt. Juist in onze zwakte zijn wij sterk, want hierin kan de hemel zich ten volle openbaren. Daar mogen wij open voor staan. De hemelse rivier kent de weg. Laten wij daarom wel open staan voor de hemelse rivier om ons te leiden. Laat het maar door je heenvloeien, en volg het maar. Waar een wil is is een weg. Maar laten we hierin dan niet het slechte en onze verslavingen gaan goedpraten. We moeten niet kritiekloos worden naar de dingen van de aarde. De hemelse rivier wil ons ook toerusten en bewapenen. Het zal niet zonder slag en stoot gaan. De psalmist zegt namelijk in de eerste drie verzen van deze psalm :
‘Breek de ketenen van mijn geweten, waar vissen van mij hebben gegeten.
U ziet de ketenen van mijn hart. Uw

warmte heeft mij overrompeld, Uw kracht heeft mij de bergen doen verstaan.
Laat mij niet bloot staan voor mijn vijanden. Bedek mijn hoofd met Uw hemelse gordel.'
De psalmist doet hier een beroep op de oorlogshemel. De psalmist draait er niet omheen, stelt het niet beter voor dan het is.

Uit : Gids bij de RV-bijbel

VASTHOUDEN AAN HET HEMELSE WOORD

Mijn gedachten kunnen mijn gevoel niet redden, ik heb Uw Woord nodig.
Behemma 5:18

Hebben wij het hemelse Woord nodig ? Absoluut. Vroeger schreef men het hemelse woord al op op de grotwanden, als tekeningen, en langzaam begon het zich te vormen tot taal. Helaas ging de betekenis meer en meer verloren, verletterlijkte alles zich meer en meer. Er werd gekeken hoe men het best eraan kon verdienen. Maar het hemelse woord mag niet verkocht worden. Het moet zuiver blijven.

Het geheugen is als een zeef. De mens vergeet maar wat snel. De mens moet leren memoriseren en leren opslaan, leren op schrift stellen en de schriften erbij houden, want de mens slaat al snel stappen over als de mens het allemaal op de losse slof wil doen, met de natte vinger in de lucht. Daarom zijn de kinderen van de hemel als bibliothecarissen, oftewel boekenbewaarders.
Ook dat mag niet losstaan van het geestelijke, want de betekenissen mogen niet verloren gaan, het contact met de hemel mag niet verloren gaan, en dat moet ook opgetekend worden. Boeken zijn altijd belangrijk geweest voor de educatieve gezondheid van de mens. Zonder boeken ben je verloren op de wilde golven van het bestaan, maar het Woord kan niet zonder het geestelijke dus. Het mag geen dode en dodende letterdienst worden.

De boeken moeten tot leven komen. Er moet goed zicht op gehouden worden waar het vandaag komt en waar het naartoe gaat. Het is zaaien en oogsten. Ook diepere betekenissen kunnen en moeten opgediept worden. Wordt daarom vol met het woord. Lees het en memoriseer het, overdenk het, en laat het je leven verrijken en leiden. Dat wat je in je plaatselijke boekhandel kan kopen is niet zomaar het Woord van God. Het hemelse woord is een natuurverschijnsel, één van de wereldwonderen, en mag niet verkocht worden, zoals je ook geen zuurstof gaat verkopen of zonlicht. Het is een eerste levensbehoefte van iedereen.

Houdt daarom aan het gegeven hemelse woord vast, want het is een levensbaken, door de hemel, door de hemelse moeder, je toegeworpen. Laat het je dagelijkse brood zijn, en je dagelijkse levenswater. Groei erin en laat het in jezelf groeien, want onze gedachten alleen kunnen ons gevoel niet redden. We komen anders niet door deze tijden heen. Alles groeit scheef zonder het hemelse woord, overal komen dan gaten in, en dan gaat alles zich omdraaien en verletterlijken, zoals dat gebeurd is.
We kunnen niet verder zo. Het hemelse woord is gegeven als een ark voor deze dagen, als een richtsnoer, maar denk erom dat je het alleen kunt begrijpen in je contact met God, met de hemel dus. Alleen het geestelijke kan ons in de juiste richting voortdrijven.

Uit : Uittocht uit Laodicea

1e Jaargang, nummer 1, 20 maart 2025

Nederduits

Blad van de Nederduits gereformeerde kerk, de moederkerk van Nederland sinds de 1570-er jaren.
Zusterblad van de bladen De Nieuwe Doleantie, Refo Tijd en Geestelijke Opvoeding.

In dit nummer : De herstelde Nederduitse moederkerk, en Rivieren 1-2 - dubbel commentaar 2024 en 2025

DE HERSTELDE NEDERDUITSE MOEDERKERK

Mijn opa en oma woonden in een Nedersaksisch, Nederduits gedeelte van Nederland, wat in principe Germaans Nederlands is, en dat spraken ze ook, als een Nederlands dialect, nauwverboden aan het Rodenbergs-Nederlands, wat ook één van de Nederduitse dialecten is, maar wat dichter tegen het Nederlands aanligt. Nedersaksisch is een stuk platter dan Rodenbergs-Nederlands.

Ik had veel gesprekken met mijn oma, en zij noemde de hemel ook wel Valhalla, wat ook een Germaanse, Nedersaksische, Nederduitse term is voor de hemel, waar alleen strijders naartoe gaan die een harde dood aan zichzelf waren gestorven, oftewel aan het ego. Zij was Nederlands gereformeerd. Mijn opa was hervormd. Ook in de nieuwe bijbel wordt het valhalla een paar keer genoemd, en de valkyries brachten de mens daar, wat een van de Nederduitse termen is voor de engelen. Meer zuidelijk werden zij ook wel de walkuren genoemd, en deze woorden betekenden uitverkiezing.

Over de uitverkiezing zijn door de eeuwen heen veel misverstanden geweest. Velen zijn erdoor in psychische problemen gekomen, ook soms tot het punt dat ze opgevangen moesten worden in de psychische gezondheidszorg of een kliniek. De nieuwe bijbel behandeld dit probleem zorgvuldig, zodat hier geen misverstanden meer over te hoeven zijn.

Ook andere kinderziekten van de kerk worden aangepakt in de nieuwe bijbel.

Ik had een droom dat er een komeet was gekomen. Die was eerst nog ver weg, maar er vloog een echt reusachtige raket naarbinnen, en toen ineens was het heel dichtbij, heel groot, als een kleine planeet, en het had een metalen frame, en was ook van metaal ofzo, oudbruinachtig. Ik was in de natuur achter een riviertje gegaan, en aan de overkant van de rivier was een ruimteschip gekomen, en ik zou daar ook naartoe moeten. Ze zeiden toen dat ik niet het water moest ingaan, en heel laag moest blijven, en er was dan een smal metalen bruggetje, maar ik ging er telkens een beetje af en dan er weer op, dus ik werd wel een beetje nat, maar ik bleef verder gewoon wel laag zoals ze zeiden. Toen kwam ik eindelijk op het ruimteschip aan, en daar waren hele kleine stukken van de komeet, en ik kreeg ook een stuk, en het ging gewoon door mijn huid naar binnen, want het was van een andere vibratie.

Laten we nederig blijven en op zoek gaan naar de vreemde planeet des Heeren, het vreemde gesteente, waar ook het boek Openbaring over spreekt. Het is voor de overwinnaars, de witte steen. Ook de nieuwe bijbel spreekt over de hemelse gesteenten, zoals ook de zwarte steen, want allereerst moeten wij, zoals zondag 1 en inzetting 5 het stellen, de grootte kennen van zonde en ellende, oftewel de diepte van de zondeval, de donkere bruid ontmoeten. F. Mallan heeft hier ook veel over geschreven, ten navolging van C. Steenblok in de 1953-beweging.

Hier is ook de latere reformatie, of wilde reformatie, de nieuwe doleantie uit voortgekomen, wat heel langzaam begon op te springen in de zeventiger jaren, en waardoor uiteindelijk de nieuwe bijbel kwam.

We spreken dan over de wildernis kerk. Hier is taal geen probleem meer. We spreken in vele talen die allemaal hetzelfde zeggen. Paulus stelde ook dat we alles moeten zijn voor allen. Vandaar dat de nieuwe bijbel in haar soberheid ook juist veelkleurig is.

Nu, laten wij opgaan tot het schip wat is gekomen. Laten we opgaan tot de komeet des Heeren. En laten we zo verder worden opgenomen in de hemelen des Heeren, opdat wij onze taak zullen zien en ervaren. Het is grote oorlog. Er moet nog veel gebeuren. En de oorlog moet nog tot vrede gebracht worden, en die vrede zal eeuwig zijn, wat zal gebeuren door de geestelijke jachtsinzettingen. Deze inzettingen staan in de nieuwe bijbel.

Komt allen gij volkeren, tot het geheimenis des Heeren geopenbaard. Het hemelse manna wordt deze tijden rijkelijk verspreid, maar velen leven nog in honger en armoe, velen leven nog in grote oorlog, dus wij moeten verder gaan met het Woord te delen met anderen, opdat zo de zegen des Heeren op ons allen zal nederdalen.

Het werk gaat door. De metalen frames van de hemelen worden zichtbaar. De komeet des Heeren is gekomen, en de hemelse schepen, om mensen op te nemen, hen die in grote paniek zijn, hen

die het niet meer zien zitten. Oh, wat een kommer en een kwel is er in deze wereld voor vele mensen. Mensen, heb elkaar toch weer lief, en deel het Woord des Heeren met uw naaste. Zo rijkelijk is het over de aarde uitgestort in deze tijd. Ook gemeentes en kerken die vastzitten mogen zo loskomen en op sleeptouw genomen worden, in het grote herstel van onze moederkerk, de Nederduits gereformeerde kerk, die in de jaren 1570 tijdens de Alvaïsche inquisities gegeven werd. Dat was een project van watergeuzen en bosgeuzen, die de vervolgde Nederlanders lieten vluchten naar Duitsland, naar Emden en Rodenberg en omliggende streken. Dat is een Rodenbergse kerk die aan onze voorouders werd gegeven, een Nederduitse kerk.

RIVIEREN 1-2 - DUBBEL-COMMENTAAR 2024 EN 2025

1.

De mens heeft niets

1. De mens strijdt tegen de hemelse oceaan, en de mens is hierin maar een druppel.

2024:
Wat beroemt de druppel zich tegen de zee ? Dat is de mentale ziekte die de mensheid heeft. Ze beroemen zich tegen hun maker. Ze beelden zich van alles in. Heeft de maker dan een fout gemaakt ? Nee, de maker heeft hen vrije wil gegeven. Dat is het risico als je iemand een vrije wil geeft, maar het is de enige weg. God is geen psychopaat zoals in het TULIP-calvinisme. Maar waarom zou de mens voor het verkeerde kiezen ? Waarom kiest de mens ervoor om in hoogmoed tot zijn maker te leven en allerlei afgoden te verzinnen, ook in het westerse christendom ? Wat hier in het westen allemaal voor God doorgaat is zelfs te schandelijk om te noemen. Men ziet al die verschillen en tòch gaat men ermee door. Op elke hoek van de straat zijn de goden weer anders, en toch gaat men door, alsof er niets aan de hand is, en hun god de beste en de ware is. ‘Mijn Jezus is beter dan jouw Jezus, mijn God is beter dan jouw God,’ enzovoorts. Er is iets verschrikkelijk mis op deze wereld. Men moet stoppen met spelletjes spelen, maar men heeft een vrije wil. Waarom wordt de vrije wil op grote schaal misbruikt ? Waarom kiezen mensen voor het kwaad, voor de leugen ? Waarom zijn mensen zo koppig in hun eigen wegen ? Dat is een groot vraagstuk in de antropologie, in de theologie en de filosofie. De nieuwe bijbel laat zien dat we met prisma’s te maken hebben, en dat we tot de bron-prisma moeten gaan, tot de oerbronnen des hemels. Men moet de reflectologie kennen om deze verschijnselen te doorgronden. De mens wordt beproefd door deze dingen. Volg de massa niet in het kwaad.

2025:
Wat beroemt de mens zich eigenlijk tot de hemel ? De mens is geheel niets, maar een zucht. We komen deze gedachte steeds weer tegen in de nieuwe bijbel. Altijd weer strijdt de mens tegen God, maar zonder resultaat, want kijk waar het de mens heeft gebracht ? De geschiedenis leert dat de mens niks heeft geleerd. We staan hier voor een grote problematiek : de mens. De nieuwe bijbel stelt dat de mens één van de ergste afgoden is. (Werktuigen 4:17) We hebben het dan over de lagere, vleselijke mens. Er is ook een hogere, geestelijke mens, die meer literair is ingesteld.

2. De mens denkt dat hij heel wat heeft, maar hij heeft niets.

2024:
Het is de Laodiceaanse mens die zijn bezit overdrijft, ook zijn relatie met God, zijn goedheid enz. Hij leeft in een overdreven wereld. De mens heeft niets, en moet dat eerst onder ogen komen. Alles om ons heen is bedrog.

2025:
Weer gaat het hier om de lagere, vleselijke mens, het ego, die alles heeft omgedraaid. Het is een ziekte die door de zonde is gekomen, een virus. Het is de eigenaardigheid van de zondige natuur.

3. Ze zeggen niet : Uw wil geschiede, maar ze hebben het altijd over hun eigen wil, en ze willen nog zoveel. Het zit in de mens, en ieder mens moet dit persoonlijk overwinnen.

2024:
Het is de wil van het beest van de onwetendheid wat zich projecteert op de mensheid, en dit kan de mens alleen overwinnen door ingeleid te worden tot de hemelse kennis, en daarom is de nieuwe bijbel ook gekomen. De aarde zal vol worden met de hemelse kennis.

2025:
Het is niet zo vreemd dat we dit om ons heen zien. We moeten het namelijk eerst overwinnen. Ieder mens heeft te strijden met zijn ego, zijn lagere natuur, en zal het moeten opofferen. Vandaar dat de tentendienst zo belangrijk is. De mens moet op jacht gaan en het ego offeren tot God. Daartoe moet dus de tentendienst hersteld worden, want de lagere natuur heeft een valse tentendienst gemaakt, en alles verkeerd voorgesteld.

4. Eerst is er een gevecht tegen de leugen.

2024:
Voor hen die in onwetendheid leven : Er is geen directe weg tot de hemelse kennis. Het gaat via de confrontatie met de leugen, waarin de mens getest wordt. De hemelse kennis kan dus alleen vergaard worden in de geestelijke oorlog. Eerst zou de mens van wetteloosheid verschijnen, en dit verklaart ook het verschijnsel dat zovelen voor de leugen kiezen. Eerst is daar de confrontatie, en dan wordt de

mens ingeleid tot de hemelse kennis.

2025:
De mens wordt niet geboren met de waarheid. Het wordt de mens niet in de schoot geworpen. Het is niet zo dat de familie of de kerk waarin de mens opgroeit automatisch de volledige waarheid is. Eerst zal de mens een confrontatie moeten hebben met de leugen en de leugen moeten overwinnen. De mens moet hiervoor komen tot de hogere tentendienst en de lagere tentendienst achter zich laten en overwinnen. De leugen zal de mens ook niet zomaar laten gaan, maar in allerlei vormen komen om de mens trachten te strikken. Daartoe dient de mens op zijn hoede te zijn.

5. Er is geen weg dan door het geestelijke visnet. Door het geestelijke visnet wordt de opgenomen mens verbonden aan de natuurkennis.

2024:
Er moet een verzamel-element zijn in de geestelijke wereld, want het westerse christendom heeft missende schakels, missing links, waardoor het in dezelfde cirkels blijft draaien. Het geheel is afgesloten, en daarom wordt het beeld van het geestelijk visnet gebruikt, dat er nog een werk te doen is.

2025:

De vis is een beeld van het ego die de ware ziel en de ware kennis opgesloten houdt, en daarom opgenomen moet worden in het geestelijke visnet om zo de kennis vrij te zetten. Deze vissen zijn maar als druppels in de zee, en zij leven in rebellie tot God, de hemelse visser. We zien hier dat het geestelijke visnet een beeld is van het Woord en de school, omdat het inleidt tot de natuurkennis. Hier dient het ego te sterven, opdat de ziel vrijkomt. Het is als een zaad.

2.

Durven te lijden

1. Het stopt niet na de ontvangst van het geestelijke, want dan moet je ook nog de opname ontvangen.

2024:
Het stopt niet met pinksteren. Er is ook het feest van het hemelse touw, waar Mozes al op wees in de uittocht en waar Paulus op wees, want hij was gebonden in het heilige geestelijke. Zomaar het heilige geestelijke ontvangen is niet genoeg. Er zijn zovelen die claimen het heilige geestelijke te hebben ontvangen, en ze vechten met elkaar. Je moet gaan voor het hemelse touw.

2025:
Het laat zien dat het geestelijke niet op zichzelf staat, maar dat de mens ook opgenomen dient te worden door het woord, de literaire structuur van de hemel, waarvan het visnet een beeld is. Als het geestelijke op zichzelf zou staan, dan zou het vaag en roekeloos zijn.

2. Ben jij al opgenomen, of leef je nog in het vlees ? Verlang je naar een uiterlijk teken, of richt je jezelf op het binnenste ?

2024:
We moeten beseffen welke rijkdom we hebben ontvangen in de nieuwe bijbel. De nieuwe bijbel, het verborgen manna voor de overwinnaars over het vlees, is de opname van de gemeente, het hemelse touw wat ons tegemoet is gekomen. Dit koninkrijk is van binnen, niet van buiten. De opname moet dus ook als geestelijk beschouwd worden. De vleselijken zullen dit niet begrijpen. Ze beoordelen alles vanuit de materie.

2025:
God gaat langs de rijen om ons te testen, om te zien of wij tot de opgenomenen behoren die inwaards en geestelijk leven, of terugverlangen naar de vleespotten en daar op gericht te zijn, hangende aan uiterlijkheden en vormen. Zo wordt er onderscheid gemaakt tussen de lagere en de hogere mens. Je kunt de lagere mens niet zomaar wegdenken. Je moet strijden en overwinnen.

3. Draag het lijden maar, je bent een geestelijke visser. Al het lijden komt ergens anders vandaan.

2024:
Het lijden hoort bij het geestelijk vissersschap. Het lijden is een teken dat er geestelijke vissen binnenkomen, telkens weer. Het lijden moet je dus op de koop toenemen. Het is onmisbaar in het vak.

2025:
We moeten leren onderscheiden tussen onze gedachtes, gevoelens en onszelf. Het kan ook ergens anders vandaan komen. Wij zijn niet onze gedachten. Je hoeft je er niet mee te identificeren. Zo is dat ook met het lijden. We moeten het dragen, maar het is niet ons eigen lijden.

4. Het lijden is niet voor niets. Durf te lijden, het is beter dan vals en onverschillig over de ruggen van anderen heen gelukkig te zijn.

2024:
Als je niet lijdt is dat een teken van stilstand. Dan is er geen ijver meer. Er is genoeg lijden om te dragen. Iedereen mag meehelpen. Teveel geluk is een afremmer van groei en van het werk des Heeren.

2025:
Het lijden is het medelijden en medestrijden met anderen. Daar is moed voor nodig, daar is bekering en toewijding voor nodig. We hoeven ons er niet mee te vereenzelvigen, maar moeten zien waar het vandaan komt, en wat voor nut het heeft. Het lijden is een communicatie middel. Het is de intercom van een leger. Het is het werktuig van de visser.

5. De geestelijke visser gaat langs. Heb je het gehoord ?

2024:
Wij moeten gevoelig worden voor het reilen en zeilen van het vissersschap. Wij moeten leren dit pad te begaan, wat de enige weg is. De hemel heeft ervoor gekozen dit beeld te gebruiken. Als de geestelijke visser langsgaat moeten we al het ander werk afleggen. De mens doet werk wat geen werk is. We moeten de geestelijke visser leren herkennen.

2025:
Zo mogen we gevoelig worden voor de geestelijke visser en het visserswerk. Zo mogen wij volgen en geleid worden.

1e Jaargang, nummer 1, 29 maart 2025

Het Magazijn

Blad van de Nederduits gereformeerde kerk, de moederkerk van Nederland sinds de 1570-er jaren.
Zusterblad van de bladen De Nieuwe Doleantie, Refo Tijd en Geestelijke Opvoeding.

In dit nummer : De verspreiding van de nieuwe bijbel, en De uittocht uit Beulah land

---

DE VERSPREIDING VAN DE NIEUWE BIJBEL

De dolfijn komt ook voor in de nieuwe bijbel. We kunnen hierover lezen in het boek Vissen, hoofdstuk 5 vers 24 en 25 :

'We staan voor de woeste zee. Wat moeten we doen ? Wachten op de hemelse vogel ? Of wachten op de hemelse dolfijn die ons over de golven zal brengen ? Of zullen we zwemmen dit keer, of een vlot bouwen, of een vissersboot ? Want hoe dan ook moeten we naar het beloofde wilde land.
Het kind pikt het niet meer. Laat ons deelhebben aan de kindertocht, opdat het vlees wegvage. Er is zoveel vlees wat besneden moet worden. Dat is de besnijdenis van het hart, opdat de mens weer kind wordt.'

De verspreiding van het nieuwe woord, de nieuwe bijbel, is zeer vruchtbaar. Ik merkte dat de zon veel meer moederlijke energie had, en de laatste dagen wordt ik 's ochtends wakker met de hemelse dolfijn die mij in de zee voorgaat tot de hemelse vergetelheid.

Het zonde-vee heeft zich opgewerkt tot slagers, en de zonde-buffels hebben zich opgewerkt tot jagers en matedors, protsende met hun vlees, de leugen van de mannelijke superioriteit. Het speelt zich veel af in de kerk. Daarom moest de nieuwe bijbel wel komen.

Rodenbergs-Nederlands ligt van de Nederduitse talen het dichtst bij het Nederlands. Het ligt tussen het Nedersaksisch en Nederlands in.

Modern Nederlands is een groot gevaar. Het houdt het volk in de leugen van de mannelijke superioriteit. Het Nederlands moet dus terug tot het Rodenbergs-Nederlands. Het heeft veel meer woorden. Het is veel rijker Nederlands en grijpt terug op oudere vormen. Het moderne Nederlands heeft Nederland betoverd. Ook een reden waarom de nieuwe bijbel moest komen.

De dolfijn, het vlot, de vissersboot, de vogel, het zijn allemaal beelden van overleven.

DE UITTOCHT UIT BEULAH LAND

Beulah land. Wat is het ? Deserteuren ! Hebben hun handeltje midden op de tocht opgericht, zijn met pensioen gegaan, voor het rentenieren ! Het is verschrikkelijk. Ze zijn aan het boeren gegaan ten koste van de geestelijke jacht. Ze kunnen dan half oorlogszuchtig zijn, voornamelijk tegen hen die in het leger zijn gebleven, maar ze hebben de geestelijke jacht verzaakt, en zijn in overmatige actualiteiten verstrikt geraakt, in witte en zwarte media. Ja, we moeten weten wat er gaande is, maar laat het niet ten koste van het profetische gaan. Ken je geschiedenis voordat je op de hoogte blijft van het heden. Zo heeft de matrix de mens gebonden. Ze hebben de context verloren, en zijn materialistisch geworden, door de mammon media, de materialistische media, het roddel circuit. Daar laven ze zich aan. Houdt het in de juiste context en houdt nuance. Er is een hierarchie van nieuws.

Allereerst gaat het om het geestelijke nieuws en om de geschiedenis lessen, om niet in dezelfde fout te geraken, om niet in cirkeltjes te blijven gaan. Het zijn grote illusies.

Beulah land is een land uit balans. Ze zingen hun koortjes. Allemaal zijn ze onder hypnose door hun telefoontjes. Ze hebben hun hart en geweten verloren. Ze hebben het in slaap gesust.

Het is boerenvolk, spijbelaars, met een Kaïns loon. Ze hebben vreemd vuur gebracht, vreemde offers, en veelal het offeren gestaakt.

Beulah land. Knoop het in je oren. Ik had er een droom over. Het zijn zigeuners die niet meer verder hebben getrokken. Alles is half half. Ze zijn lauw geworden. Dit wel, dat niet figuren. Ze meten alles af naar vleselijke maatstaven.

Beulah land. Pas er voor op. Waarschuwingen in dromen. Ze hebben niet overvloedig het bloed van de vijand. Ze hebben compromissen gesloten met de vijand. Spijbelvolk is het. Ze hebben de studie opgegeven. Ze studeren alleen maar half, en er omheen. Het is niet profetisch.

Ze volgen het vlees, hun telefoontjes. Die hebben hun hart, verstand, ziel en geweten vervangen. Ze volgen het gouden varken in het dal. Ze willen niet met Mozes de berg op. Ze dansen om het gouden varken heen. Ze zijn zelf ook rijk en verblind met goud, aards goud, het goud der dwazen.

Ze noemen het het paradijs, Beulah land, maar ze zijn zonde-vegetarisch en zonde-veganistisch. Ze strijden niet meer tegen de zonde. Ze hebben handelsdeals met de zonde. Ze hebben compromissen gesloten.

Als je vegetarisch naar de zonde bent geworden, dan is het einde zoek, want de zonde is niet vegetarisch naar jou. Het zoekt je om je te verslinden. Het is naar je op jacht, dus jaag erop, anders jaagt het op jou. Eet het of het zal je verslinden. Trek voort, anders zal het je dood betekenen. Je bent er nog niet. Dit is nog niet het beloofde land.

Het beloofde land is de studie, en die moet volledig zijn.

De zigeuner vrouwen van Beulah land die hun kamp daar hebben opgericht als eindpunt hebben gouden teenringen en wijde, verstikkende jurken, van vreemde stoffen. Nee, het zouden de huiden van de verslagen zondemachten moeten zijn. Bekleed je met studie, niet met het goud van de spijbelaars.

Het is deserteuren-goud. Het is deserteuren-klederdracht. Zo waggelen ze in het rond, zo giechelen ze. Altijd op de hoogte van het laatste nieuws dat ze doorroddelen, maar het profetische kennen ze niet. Ze hebben zich niet afgezonderd.

Ze hebben overmatig hun wapens en jachtgerei omgevormd tot tuin en landbouw gereedschap. Zo is er valse vrede, schijnvrede, terwijl ze bezet gebied zijn. Ze hebben toegegeven aan de vijand. Nu werken ze voor de vijand. Het zijn slaven. Beulah betekent boeren huwelijk in het Hebreeuws.

De gouden teenringen van de Beulah vrouwen zijn de handelsverdragen met de zonde. Zo moeten zij kinderen baren van de zonde. Het zijn huwelijksverdragen met de zonde.

Het zijn gifringen die hen in slaap houden. Ze zijn slavinnen van de zonde. Het zijn de dochters der mensen, zij brengen de nephilim voort en houden die in stand, de opgeblazen reuzenmannen van grote status en groot geweld. Het zijn nakers, een bepaalde stam van nakers, de Beulah-stam. Het zijn boeren ten koste van de hemelse jacht. Ze prevelen dode botten wiskunde formules. Ze zijn opgezet.

Zo zingen ze hun liederen des doods. Het lijden willen ze niet. Ze willen snelle afhandelingen. Het kruis is hen teveel gedoe, ook al hebben ze hun eigen kruis. Ja, ze kunnen zeer religieus zijn. Ze hebben hun gouden gelukskruizen. Snelle dood. Snelwegen door Getsemané en Golgotha, hup tot de olijfberg. Het wenende pad van de psalmist tot de olijfberg kennen ze niet. Ze kennen geen diepte. Dat willen ze ook niet. Alles is half hier, van alles een beetje. Het gaat niet diep genoeg. Snel komen ze tot zelfovertuiging, overmoedig en overmatig, zeer laf en lui, en daarom lachen ze. Het zijn valse, overmoedige glimlachen.

Ze willen mooi op de foto staan, met brede glimlachen : Zo van wij hebben het gemaakt. Wij hebben goed geboerd. Zo van wij mogen geen pijn gedaan worden. Wij moeten alles krijgen wat wij willen.

Het gaat hen niet om het minderen en het inleveren. Het gaat hen niet om medestrijden en medelijden, nee, daar zijn ze vies van.

Het zijn gimmicks. Ze hebben soms scherpe tongen, maar het is niet gericht. Altijd zullen ze weer tegen de kleineren strijden, zoals ieder ander mens doet, niet tegen de groten. Altijd zullen ze dweilen met de kraan open. Ze hebben namelijk een verdrag met een duivelse industrie. Die moeten ook aan hun geld komen. Daarom blijven ze in het midden, doen ze aan symptoom-bestrijding. Ze willen niet naar de wortel, want dan zouden ze aan hun ego moeten afsterven, dat is hen een te groot offer.

Ze houden hun hand boven de moordzuchtigheid van een duivelse industrie, juist door tegen de kleineren te strijden, zodat die duivelse industrie waar we het over hebben vrij spel heeft. Die laten ze gaan, en zo wordt het overblijfsel van de zonde wat ze in ere houden hen ten strop. Dat wat ze niet innamen in het beloofde land, daar sloten ze een verbond mee. Met het goud sierden ze zich op, en zo werd het hen tot valstrik.

Beulah land ? Moord land. Dwang land. Het is slavernij. Al die handelscontracten voor een snelle dood. Ze hebben hun ziel verkocht.

Vecht.

De dieren leven in een holocaust.
Vecht.
Kinderen leven in een holocaust.
Vecht.
De armen leven in een holocaust.
Vecht.

Dit gevecht betekent studie. Het betekent weer in de mijnen te werken. Het is een geestelijk gevecht. Het gaat om je hart en brein. Laat het geen bezet gebied meer zijn. Ga er niet omheen lopen boeren, maar ga de strijd aan. Ga de jacht aan. Monsters hebben bezit genomen van uw ziel en kerkelijk Nederland. Grote beesten. Kersten voerde een grote oorlog hiertegen. Nu moeten wij verder, in zijn voetsporen. Hij heeft inmiddels de witte steen veroverd. Wij ook. Daarin komen we tezamen. Wij zijn omringd met de wolk der getuigen.

Laten we dankbaar zijn met broeder Kersten, hoe hij zijn werk heeft voortgezet, en heeft afgerekend met de menselijke overleveringen en tradities. Hij heeft niet gebogen voor de Mammon.

Hij ging niet mee met Kuyper, maar riep de wereldsgezindheid een halt toe. Toen kwam Steenblok om zijn werk voort te zetten en te verdiepen, te nuanceren ook. Zo doen we wat voor de wolk van getuigen. Wij moeten durven te corrigeren, verder te reformeren, zoals zij ook doen. Laten we niet blijven waar we waren. Laten we uitgaan van Beulah land, dat Laodiceaanse land, als in de dagen van Noach. Ze eten maar, en huwen maar, en ze zijn maar vrolijk. Nee, men moet dat grote beest van de zonde onder ogen komen. Het gehele beest. Laat er niets van over, anders wordt het u tot strik ! Sla alarm in ingedut Nederland, ook in ingedut kerkelijk Nederland ! Verspreid de nieuwe bijbel !

Het is een oorlogsoproep. Staakt uw aardse oorlogen voor uw aardse begeerten die uw ziel uitdoven. Kom tot de geestelijke, hierarchische oorlog, iets wat we ook wel de territoriale geestelijke oorlog noemen. Legt hiertoe uw vleselijke wapenen af ! Wordt weer Ledeboeriaans. Terug naar diepere natuur, diepere wildernis, opdat gij onderwezen wordt door het Woord des Heeren !
Amen en Halleluja !

Oh wat een zonde kleeft er aan die duivelse industrie waar wij het over hebben.

Onderwijs uzelf.
Laat u niet meer bedriegen. Kom tot het hemelse onderwijs. Daartoe is de nieuwe bijbel gekomen. Het kan zo niet meer langer zoals het geweest is. We gaan het niet redden met alleen maar het oude bijbel wereldrijk. Het heeft de mensheid tot de afgrond gebracht. Het boek Openbaring spreekt duidelijk over de nieuwe bijbel, het boek des levens, die zou komen. Het zou ontzegeld en geopend worden, als een nieuwe leidsraad, tot de witte troon, waar alle levenden en doden geoordeeld worden. We zien uit naar dat Odenlechiaanse verschijnsel.

Drijf niet verder af, maar keer terug, en strijdt voor uw leven en lichaam, want de grote hond van die duivelse industrie waar we het over hebben is naar u op jacht. Ze rekenen niet met God of gebod. Het is allemaal gecamoufleert voor het vleselijke oog, maar het is open en bloot voor het geestelijke oog.

Daar doen ze hun dode bot wiskunde op de mens. Ze beuzelen maar wat. Het is een groot godslasterlijk beest wat loopt te ijlen tegen de hemel. Ja, dat zit in het westen. Het westen is geen haar beter dan Rusland. Het is dezelfde schizofrene geest. Daarom : Keer weder uit Beulah land ! Doe de lijkendoeken van u af ! En vecht, vecht, vecht. Ga de jacht weer aan. Ze dobbelen om uw ziel. Ze verdelen uw bezit onder elkaar. Oh, wat een godslasterlijk beest is die duivelse industrie waar wij het vandaag over hebben.

Zoudt gij daarom niet net als Jeremia en Kersten u afzonderen in de grote woede en toorn des Heeren over dit grote kwaad ? Zoudt gij daar niet over wenen als de profeet Ezechiel ? Zoudt gij niet wenen dat de zonde tot het hoogtepunt is gekomen deze tijd, het absolute hoogtepunt van hysterie en krankzinnigheid ?

Nederland is door de eeuwen heen totaal de afgrond ingegaan door de sterk stromende en groeiende zonde. Als de kanker is het, en het woekert maar voort van geslacht tot geslacht ! Zou je daar niet om rouwen ? Zou je daar niet in toorn over zijn ? Zou u daarover de Heere niet zoeken met smekingen en gebeden ?

De Heere is gekomen met plagen, en men luistert niet. Nog steeds niet. Alleen de enkelingen. Zij zijn op uittocht uit Beulah land. En wat doet u ?

Misselijkmakend is die duivelse industrie waar we het vandaag over hebben. Het zijn valse moderniteiten. Dat verziekte Beulah land. De zondvloed zal komen waarin het zal wegzinken.

Halleluja. De zonde zal niet voor eeuwig regeren. Dat is mijn vreugde.

Wij zien uit, geliefde broeder en zuster, tot het beloofde land, en hopen u ook daar te zien.

1e Jaargang, nummer 2, 3 april 2025

Het Magazijn

Blad van de Nederduits gereformeerde kerk, de moederkerk van Nederland sinds de 1570-er jaren.
Zusterblad van de bladen De Nieuwe Doleantie, Refo Tijd en Geestelijke Opvoeding.

In dit nummer : Van psalm tot psalm, De steen van Ahn, en Mozes mocht het beloofde land niet in vanwege zijn dubbele ijver - Rodenbergs-Nederlandse briefwisseling

---

VAN PSALM TOT PSALM

We kennen allemaal de dichterlijke rijkdom van de psalmen, het psalmelijke leven. Het roept op tot een diepere, literaire oorlog waardoor we deelhebben aan de openbaring van het Woord in de diepten van het hart.

De mensen om ons heen zijn psalmen. Dat velen niet sporen komt omdat het gelijkenissen zijn. Alles op deze aarde is gevallen en afgeweken van de psalmelijke bron. De mens moet dus terug, leren doorvertalen, leren terugvertalen.

De mens had het kwaad moeten verslaan, de zonde, de leugen, door de ijver van de hemelse studie, maar de mens is lui en laf geweest en heeft oorlog gevoerd tegen de dierenwereld en ze hebben de holocaust tot de dieren gebracht. Het kenmerk van de wedergeboorte is dat je smeekt om God's toorn en wraak over deze grove zonde van de mensheid. Schopenhauer stelde in zijn essay 'Het christelijke systeem' dat het christendom tot schurkendom was geworden vanwege hoe ze dieren behandelen. De dieren werden gedood zonder enig doel, en ze lachen er ook nog om. Ook martelen en verminken ze dieren. Hij kwam tot de conclusie dat de mensen de duivels op aarde waren en de dieren de martelaren.

Ezechiël 9 roept op om te wenen en klagen over de zonde op aarde, over de gruwelen die er worden bedreven. Jeremia werd afgezonderd in de toorn des Heeren. Zouden wij niet volgen ?

Psalm 96 zegt : 'De Heere komt om de aarde te richten; en zal de wereld richten in gerechtigheid en de volken in zijn trouw.'

De mens is eindig. De Heere is daarentegen oneindig, en zal het laatste Woord hebben. Dit Woord is gekomen in de nieuwe bijbel. Halleluja. God heeft ons niet als wezen overgeleverd. Het Woord is ons tegemoetgekomen als een brug. Wij moeten uitgaan van de vleselijke wereld en voorzichtig zijn in het innemen van het beloofde land. Er is alleen leven op de brug, zo stelt het nieuwe Woord.

Nu, geliefden, psalm 87 stelt dat zij die de Heere liefhebben het kwade haten. Dat is ook een teken van de wedergeboorte.

Psalm 101 zegt :

'Wie onberispelijk wandelt, die zal mij dienen. In mijn huis zal geen bedrieger wonen; de leugenspreker zal niet bestaan voor mijn ogen.
Elke morgen zal ik verdelgen
alle goddelozen des lands,
en uit de stad des Heren uitroeien
alle bedrijvers van ongerechtigheid.'

We leven temidden van menselijke achterlijkheid, in een wereld van onwetende en corrupte dwazen die geloven dat ze heel wijs zijn. Zou de Heere dan niet komen met toorn en gramschap over deze grove zonde ? Het is de zonde van vergeetachtigheid. De mens is vergeten wat hij is. Het is een laodiceaanse zonde. Daarom wilde de psalmist acht geven op een onberispelijke wandel, opdat de Heere zou wederkeren. Hij haatte het doen van de afvalligen. We moeten eerst de zonde en ellende die het gesticht heeft onder ogen komen, en in toorn en gramschap erover zijn, en het haten, waarvan de donkere bruid een beeld is. Wij moeten duister worden tot de zonde, terugkeren tot de hemelse duisternis. Dat is wat zondag 1 is en waarover we ook kunnen lezen in de nieuwe bijbel catechismus waarin dit verder uitgewerkt wordt. Ook de gereformeerde vaderen hebben hierover gesproken en gepredikt. Er is geen excuus voor de mensheid.

Zingt de Heere een nieuw lied en een nieuwe psalm, en kom in onberispelijkheid tot de woningen des Heeren, opdat gij opgenomen wordt. Dat kan alleen door de donkere bruid, de dochter des Heeren, een diepe overtuiging van zonde en de ellende die het heeft veroorzaakt, en een diepe gramschap erover, en diepe haat en bitterheid, anders zal de Heere u niet aannemen. De Heere neemt geen onverschilligen aan. De Heere spuugt de lauwen uit.

Velen hebben de donkere bruid veracht. Ze zijn gesneld tot hun superslanke supermoddelen op de voorpagina's van hun roddelbladen die hen niet vertellen over de zonde en de ellende die het veroorzaakt heeft. Ze zijn gesneld tot de witte hoer die zich van geen kwaad bewust is, die haar mond afveegt van het bloed, en zegt : 'Ik heb niks gedaan.' Altijd heeft ze een brede

glimlach op haar gezicht, vanwege het drinken van het bloed van de martelaren, van de vromen en de profeten. Die vereren zij, die volgen zij. Zij is de dochter van het kwaad, van de hebzucht, de gierigheid en de onverschilligheid van de mens. Zeer egoïstisch is zij in haar dode beenderen wiskunde. Zo stelt zij haar ijskoude statistieken op. De meerderheid is altijd haar excuus. Haar meerderheid heeft ze desnoods in een hand zand. Ze is een tovenares, een heks. Als de meerderheid van de dwaze mensheid onverschillig is over dierenleed dan is democratie ons tot strop. Daarom stelde Plato dat de wereld bestuurt dient te worden door wijzen, door filosofen. De evolutie zal vanzelf alles in de juiste banen gaan leiden, maar het offer is groot. De beproeving is groot. Eerst moet het zaad sterven. Eerst is er een confrontatie met de zonde en de leugen. Eerst moet men diep gaan, en moet men worstelen. Het kwaad is iets chronisch. Het komt met pieken en dalen. Het is alleen wiskundig op te lossen. De mens dient terug te keren tot de studie.

Het verachten van de donkere bruid, de mens is er goed in. Niet zo lang geleden gebruikte de mens de donkere medemens nog als slaaf. In dit tijdperk is er nog niet afgerekend met de slavernij der dieren. Hard is de mens geslagen vanwege deze brute zonde. Waar wilt gij nog meer geslagen worden ?

Het verachten van de donkere bruid, het verachten van zonde-overtuiging, van de toorn des Heeren, de oordelen des Heeren. Dat zou niet meer van deze tijd zijn, dat is ouderwets. De mens heeft het vrije zondigen tot norm gemaakt. Daar mag je niet van afwijken. Daar staat zware straf op. De mens is zelf tot god geworden, en heeft zijn eigen valse, corrupte toorn. Oh, wat spot de mens met de natuur. Maar de mens zal niet succesvol tegen de natuur kunnen strijden, stelt de nieuwe bijbel.

Ook de oude bijbel stelde al :
‘Ik zal mij in de Here verheugen.
De zondaren zullen van de aarde vergaan.’

Niet voor eeuwig zal het beest regeren. Zijn tijden zijn afgemeten. Het is nu een tijd van zaaien, opdat we straks een oogst zullen hebben. Werk zolang het nog dag is, want als het nacht is kan niemand werken. Als je nu niet zaait zul je straks geen oogst hebben, ook als je met vleselijk zaad zaait op vleselijke akkers. Wie in het vleselijke zaait moet geen geestelijke oogst verwachten.

‘En de goddelozen zullen niet meer zijn. Loof de Here, mijn ziel. Halleluja.’
Zo sluit psalm 104 af. Laten we daar naar uitzien.

De predikant F. Bakker (1919-1965), één van de bloedlijnen van de christelijk gereformeerde kerk, de brug tussen de gereformeerden en de bevindelijken, stelde in het derde deel van ‘Het eeuwige woord’ dat er een schuldige vergeetachtigheid is. Hij noemde psalm 103:2 : ‘Vergeet niet één van ‘s hemels weldaden.’ Hij noemt de schuldige vergeetachtigheid ook ondankbaarheid. (p. 78) Hij noemt dat danken denken is, als gedenken. Hij noemt dat het verdorven mensenhart gauw vergeetachtig is, om te kunnen zondigen. Het gaat heen langs God’s geboden, en denkt er niet meer aan, gedenkt het niet meer, dankt er niet meer voor, en zo glijdt de mens weg in de poel der gruwelen. Daarom moeten we wederkeren tot het hemelse Woord.

F. Bakker noemt de vergeetachtigheid door het verzaken van het Woord van God een grote zonde waartegen gewaarschuwd moet worden. De zegeningen moeten geteld worden. Het volk moet weer geestelijk leren tellen.

‘Wee u, als gij vergeet,’ stelt F. Bakker. ‘Wee de vergeetachtigen.’

Och, geliefden, laat ons toch niet aan deze spijbelachtige vergeetachtigheid ten prooi vallen. Laat dit beest u toch niet meesleuren naar zijn hol, want dan zal het verkeerd aflopen. Het beest van vergeetachtigheid heeft geen goede plannen met u.

F. Bakker stelt dan dat we met een gebroken en verslagen hart hierover tot de Heere dienen te gaan, want de Heere veracht dat niet. Laten wij dat zo doen. Dan zullen wij ook deel hebben aan deze bloedlijn. Deze prediker werd al op jonge leeftijd weggenomen, maar heeft een grote rijkdom van geschriften aan de kerk achtergelaten. Laten we hier zuinig op zijn, want de tijden zijn duister.

De nieuwe bijbel spoort op waar die valse, vleselijke vergeetachtigheid vandaan komt :

‘De geest van overmoedige en overmatige vergeving vernietigt alle werken van de schepping. De mens leert zo geen voorwaarden. De mens vergeet zo de tussenstappen.’
Ewa 52:12

De mens zit bomvol haastige zelfvergeving, en maakt niks goed, slaat allerlei dingen over. Deze spoedvergeving is de mens tot een strop geworden. De mens misbruikt zo vergeving, om te kunnen zondigen, en ze hebben haast tot de zonde, om hun vleselijke begeerten te volgen. De mens is zo zeer zelfdestructief. Het is geestelijke zelfmoord. Strijdt tegen deze geesten. Neemt het Woord in uw hand van God gegeven. Ga de strijd aan en dut niet meer in. Vleselijke vergeving heeft vleselijke vergeetachtigheid gebaard, als de hoer die op het beest rijdt, dronken van het bloed van de martelaren. Och, kom dit gruwelijke gezicht onder ogen. Zij rijdt door de woestijn, een spoor van bloed achterlatend, rivieren van bloed. Zovelen volgen haar, grote stoeten mensen, die allemaal het doodsloon van haar willen ontvangen. Het is allemaal

bloedgeld. Och, weent en klaagt over deze dingen. Ga in zak en as. Scheurt uw klederen, scheurt uw hart, opdat gij het zegel des Heeren op uw voorhoofd zult ontvangen.

Blaast op de bazuin. Waar zijn toch hen die nog nuchter en waakzaam zijn, die nog zuchten over deze gruwelen ? Vleselijke vergeving en vleselijke vergeetachtigheid zijn de grote afgoden vandaag de dag. Daar offert men mens en dier aan, want deze afgoden eisen veel bloed. Kom dat gruwelijke gezicht onder ogen. Kom hogerop.

De martelaren smeken om wraak, maar zij krijgen een wit kleed om geduld te leren. Wij moeten de dieptes ingaan van deze dingen, er inzicht over krijgen. Alles is afgeweken van het psalmelijke. Wij moeten terugkeren tot het psalmelijke. Alle vreemde dingen om ons heen zijn psalmelijke gelijkenissen. Wij moeten bovenal strijden voor de kennis. Dat is zeker geen schoonpraterij, maar een oproep tot de eeuwige geestelijke oorlog.

De overmatige en overmoedige vergevingszucht die de mens heeft is een aspect van het vlees die de nodige geestelijke oorlog wil uitdoven. Het is dus een sluwe strategie van het vlees om de mens in zijn gevangenschap te houden. In een wereld van chaos, bedreiging en bedrog dienen wij richting te vinden. Dit is ook de Aramese betekenis van het heilige geestelijke. Laten wij ons uitstrekken naar de hemelse richting, onze wegwijzer.

De psalmen roepen op tot een diepere oorlog, namelijk die van de literatuur, van de studie. Zo strijdt je tegen de onwetendheid, tegen de vergeetachtigheid, door het hemelse woord. Zo kom je tot de verloren schakels. Die liggen niet voor de hand. Neen. Daarvoor zul je de diepten in moeten gaan, tot afgelegen, verlaten eilanden. Wacht niet op anderen, want die zullen misschien wel nooit komen. Ga eerst zelf, en baan het pad voor de anderen. Laat alles achter om het hemelse onderwijs te volgen. Houdt je aan niks vast dan aan het Woord des Heeren, de hemelse kennis. Laat het gegraveerd worden in je hart.

De hemelse bliksem zal inslaan. Ontvang die rijke energie. Laat het je brein en je hart opladen, opdat je het hemelse pad zult volgen, en door de hemel opnieuw opgevoed en geschoold zult worden. Een nieuw leven, nieuwe inzichten, nieuwe ontwakingen. Daar is het lente voor. Een prettige lente toegewenst.

DE STEEN VAN AHN

Dit is het ware leven niet, als je opstaat, dat wat je om je heen ziet. Het is de gevallen, afgeweken, vleselijke natuur. Hoe moet je daar mee omgaan als je met deze Medusa, deze Gorgoon wordt geconfronteerd, iedere dag weer ? Want iedere dag sta je op, iedere dag wordt je er weer in wakker. Telkens weer wordt je erdoor versteend. Je ziet het, en je sterft, versteent. Je ziet het, en het vergroot je. Je wordt geheel uitvergroot, geheel verkocht, elke dag weer. Wij zijn als slachtslammeren.

Daarom moeten we niet rechtstreeks naar dit monsterlijk varken kijken, maar door de prisma. Wij moeten dus als Perseus zijn. Ook Ahn ging met een prisma tot Goliath. Ahn keek niet rechtstreeks naar Goliath, zoals Perseus niet rechtstreeks naar de gorgoon keek. De prisma is het Woord van God. Houdt het dichtbij, houdt het dichtbij je hart. Kijk door het Woord van God naar de dingen, en niet buiten het Woord om, want dan sterf je. Doe elke dag je wapenrusting aan, zoals ook mijn oude moederen spraken. Elke dag weer. Houdt vast aan de prisma. Strijd niet als een blinde vuistvechter. Het is een studie object. Teksten zijn onverbiddelijk gegraveerd in de steen. Zo zijn we beveiligd tegen het innemende woord van de wereld, van het vlees, van de duivel, de gorgoon, noem het Medusa of Goliath.

Alleen zo kon Adam Eva tegemoet treden, niet rechtstreeks, want ze zou hem verscheuren. Wij kunnen ook niet God zomaar zien. Wie zal God zien en leven ? Nee, je sterft. Daarom moet de mens een prisma dragen, want de mens kan en mag God niet zomaar zien. Teveel van God zou de mens doden. Daarom moest Mozes een bedekking dragen. Mozes ontving daarom het prisma met de geboden op de berg Sinaï.

Als we opstaan moeten we direct de steen van Ahn, van de psalmist, grijpen. Ahn is een veelgebruikte naam voor David in de nieuwe bijbel. Het is zijn Orionse naam. Nog beter is het voor ons om met de steen van Ahn, met de prisma, te slapen.

MOZES MOCHT HET BELOOFDE LAND NIET IN VANWEGE ZIJN DUBBELE IJVER - RODENBERGS-NEDERLANDSE BRIEFWISSELING

Dit artikel is veelal in het rodenbergs-nederlands geschreven.

Rodenbergs-Nederlands is een Nederduits dialect tussen het Nedersaksisch en Nederlands in.

Het kenmerkt zich dat zinnen soms niet met een hoofdletter moeten beginnen, dat er geen tirannieke d/t-regel is zoals in het moderne Nederlands, dat het soms een andere grammatica en spelling heeft.

Er wordt onderscheid gemaakt tussen licht en zwaar Rodenbergs-Nederlands. Het is een vrijere Nederlandse taal met een grotere vocabulaire, ook wel pastoraal Nederlands genoemd, vaktaal

van Rodenbergse predikanten en andere Nederduitse predikanten. Ledeboer is één van de vaderen van het Rodenbergs-Nederlands.

De beginselen van het Rodenbergs-Nederlands begonnen op te komen in de vluchtelingenkerken van de jaren 1500 in het Rodenbergse gebied in Duitsland, want die namen de Nederlandse vluchtelingen binnen tijdens het bewind van Alva.

Het Rodenbergs-Nederlands is dus een taal van de bevrijding, die zich sindsdien heeft ontwikkeld tot wat het nu is.

Het is een profetisch taal, profetisch Nederlands, zoals ook Ledeboer een profeet was. We zien in dit verslag bijvoorbeeld het Rodenbergs-Nederlands woord 'medijnen', wat een kortere vorm is van het woord 'medicijnen'. Medijnen is dus een zwaardere Rodenbergs-Nederlandse term voor 'medicijnen'. In het lichtere Rodenbergs-Nederlands kan ook gewoon het woord 'medicijnen' gebruikt worden. In het zwaarder Rodenbergs-Nederlands kent men ook de alternatieve spelling : 'medusijnen'.

Een voorbeeld van een ander zwaar Rodenbergs-Nederlands woord is het woord 'famies', wat families betekent, maar dat woord komt in dit verslag niet voor. Ook de taal van de nieuwe bijbel is Rodenbergs-Nederlands. Het Rodenbergs-Nederlands kenmerkt zich ook door Engelse woorden te gebruiken soms.

Het Rodenbergs-Nederlands is persoonlijker, warmer, bevrijd Nederlands, in tegenstelling tot het moderne Nederlands wat klinisch is geworden.

Het is verder een relikwie, dus stel je gaat een tempel binnen en komt ergens tot een relikwie, dan staan daar niet zomaar etiketten op. Het is ook kunst.

Vroeger was alles nog rauw en natuurlijk, dus je kwam echt geen copyrights, trademarks of wat dan ook tegen op afrikaanse totems ofzo.

Tja, dan kunnen ze in zo'n tempel bijvoorbeeld neerzetten op zo'n relikwie 'verboden te stelen', terwijl in principe het relikwie door de natuur/God bewaakt wordt, in de zin dat overtreders niet ver zullen komen, dus mochten ze het proberen te 'ontvoeren' - wat zeker wel kan gebeuren, zie bijvoorbeeld verhaal van de ark-ontvoering door de filistijnen, en in de nieuwe bijbel zijn er soortgelijke verhalen over de heilige steen bijvoorbeeld, - dan komen ze niet ver, en worden ze in principe erdoor 'gebruikt', dus alle dingen werken uiteindelijk voor het goede.

Dus ja, je zet niet zomaar een etiket of wat dan ook op een relikwie, tenzij je heel goed weet waar je mee bezig bent, dus niet dat het het zou gaan ontsieren of dat het een smeerbende met stickers gaat worden, want dan heb je ook weer kans dat het 'goedkoop' gaat lijken, en dat is dus ook absoluut niet de bedoeling.

Kijk, wat dat aangaat, is er zonde-vegetarisme, dus dan is er ook zonde-veganisme (in tegenstelling tot het ware vegetarisme en veganisme), en dat is dus de verzaking van de geestelijke oorlogsvoering en geestelijke jacht, en die strijd is er ook in de verkoop.

Dus wij stellen : geen verkoop van het geestelijke, medische en juridische, als gratisme, maar dat wil niet zeggen dat er geen hemelse economie is van hemelse voorwaarden en principes, dus dat is dan een fijn onderscheid in het geestelijke, dat je het geestelijke niet mag verkopen, maar je moet het geestelijke dus wel geestelijk kopen en verkopen. dat is dus iets profetisch, anders gaat dit helemaal mis, dus dan heb je eigenlijk hetzelfde als in het vegetarisme/veganisme, dat er zonde-gratisme kan ontstaan, dus dat je op een andere manier 'goedkoop' gaat worden, dus dat hele goedkope stuiver-evangelie, voor een stuiver naar de hemel.

Die profetische spanning ligt er dus, van ja, wij verkopen het niet, het relikwie, maar wij moeten dus er ook voor waken dat het niet geestelijk goedkoop wordt, of goedkoop gaat lijken, of overbezitterigheid, etiketten-maatschappij-achtig, en ja, dat kan natuurlijk uit goede bedoelingen, uit wachterschap, maar het wachterschap kan dus ook zo extreem worden dat andere belangrijke principes uit het oog worden verloren.

Dus even dat hele fijngevoelige : Mozes moest op de rots slaan voor water, maar sloeg toen twee keer, in overmoed, aggressie en roekeloosheid, en dat god toen zei dat hij de eer naar zichzelf wilde halen, en van god wilde weghalen hierdoor, wat in de nieuwe bijbel dan wordt beschreven als de dubbele ijver, dus dan zeggen bijvoorbeeld de prosperity preachers dan : 'als je god je tienden niet geeft dan beroof je god', en natuurlijk is dat op een bepaalde manier met een diepere geestelijke waarheid, maar zij hebben dat overmatig verletterlijkt, en al die overmatige focus op 'tienden' kan ook heel bedriegelijk zijn in de zin dat ze zo de rest voor god achterhouden, dus eigenlijk dat ze reserves blijven houden, dus gebrek aan overgave, want het gaat erom je hele leven te offeren, en dan juist geleid te worden van hogere hand over wat je moet geven en wat je moet houden, etc. dus niet letterlijk tienden telkens, want dan wordt het materialistisch, en dan wordt het volk lui, want dan leren ze niet profetisch te geven, maar via een vaststaande wet, en dat is wettisch in plaats van profetisch. het profetische gaat niet buiten de geboden om, niet buiten het woord om, maar dat is dus vanuit de diepte en vanuit het geleid zijn, waar ook de nieuwe bijbel catechismus over gaat.

Maar dan even in vergelijking met de nieuwe bijbel dus : je berooft god door de dubbele ijver juist, dus stel je zou 5% moeten geven, maar je geeft 10% dan is dat dubbele ijver, dus dat je twee keer slaat terwijl je één keer moet slaan.
Dus een heleboel kinderen bijvoorbeeld komen bij de psychiater voor dwangneuroses en krijgen dan hun etiket, en worden dan behandeld met levensgevaarlijke psychotropische medijnen, die hen de afgrond in kunnen brengen en zelfs eraan doen laten overlijden of wat dan ook, kinderverminking. het is een kinderslachtplaats.

Maar veel van die 'dwangneuroses' zijn dus juist beschermingen tegen de markt. zo worden die hoogbegaafde profetische kinderen dan vervolgd. er staat een prijs op hun hoofd. ze zijn bezit. ja, hij moet heel veel rust hebben, zeggen ze dan, en ja, het is waar, maar dat hoort bij dat etiket.

Ze zijn bezit. er wordt smetvreesachtig met hen omgegaan, benauwend, worden voortdurend in de gaten gehouden, allemaal onder het mom van dat ze ziek zijn, zwaar psychisch ziek, en dan worden ze gehersenspoelt met uitspraken zoals 'een derde van jouw soort pleegt zelfmoord', en 'voor jouw ziekte is geen genezing mogelijk.'

Dus ze worden tot objecten die ‘ziekelijk beschermd’ moeten worden, want ze zijn van de markt, ze zijn bezit, en die families laten ze niet los, want ze geloven heilig in de familie, en de familie heeft contracten met de etiketteurs, dus dan krijg je een lijstje waarop ‘hele goede bedoelingen’ staan, maar eigenlijk worden die kinderen totaal verlamd en overgeëtiketteerd, en kunnen zich zo niet ontwikkelen. en dat heeft ook weer met die dubbele ijver te maken, dus overdreven wachterschap, die dus niet creatief denkt, en andere principes uit het oog verliest, dus zo is er secte-vorming. en er ligt maar een hele dunne lijn tussen, want als er één keer was geslagen op die rots, dan zou het goed zijn geweest.

Telkens weer ligt de dubbele ijver op de loer, die dus afhoudt van het ware werk, en het tegenovergestelde is ook waar, want er is ook de halve ijver, de lauwheid, dus de onverschilligheid. het gaat erom balans en leiding te vinden. dus : we leven in een nummerologische wereld, of digitale wereld. bij alles hebben we te maken met nummers. alles. qua hoeveelheid, qua aantal, qua tijdsduur, qua hoeveel keren, en als het te weinig is val je eraf, en ook als het teveel is val je eraf. dat is dus een onuithoudbare profetische stress en spanning, die alleen opgelost kan worden in de heilige gebondenheid, oftewel het eeuwige touw waar de nieuwe bijbel het telkens over heeft en ook de artikels en boeken van vroeger.

Dat is dus veelal de missing link in de pinksterbeweging en zelfs de charismatische beweging.

Dus er is zonde-vegetarisme/veganisme, en ook zonde-gratisme en dat kan ook ontstaan door dubbele ijver, dus absolute verabsolutering van een deelwaarde, totdat het verdacht wordt. dat kan dus ook in het extreme veganisme gebeuren, als er geen ruimte meer is voor strategie, en alles over een kam wordt gehaald, want er is dus ook wettisch veganisme wat een heleboel andere belangrijke dingen uit het oog verliest, en veganisme die dus niet doet aan onderscheiding/ toetsen/ geestelijke oorlogsvoering. sommigen denken dus ook dat ieder dier hetzelfde is, wat ook al helemaal niet zo is, want als je bijvoorbeeld de gehele ladder van diersoorten bekijkt, en je reikt heel ver uit horizontaal dan ga je ergens de grens over tot het ongedierte, tot de parasieten etc. dus : het lichaam is een organisme, en die zit vol met bacteriën, zowel goede als slechten, en zo is dat ook in het dierenrijk.

Dus stel bijvoorbeeld als een mens gaat zeggen : ‘nou, het lichaam zit vol met organismen, en die hebben ook recht op leven’, en dat ze dan op een gegeven moment excuses gaan lopen verzinnen voor ongedierte, parasieten, schimmels, kankercellen etc., dat zou dan hysterisch over de grens heen extremistisch veganisme zijn, als doodsveganisme, en dat wordt dan tot zonde-veganisme, want dan ben je excuses aan het verzinnen voor boze machten, zonde machten, gevaarlijk, levensbedreigend ongedierte. en ja, dat soort types zijn er, maar gek genoeg zijn het juist de vleeseters die dit soort excuses/ strategieën gebruiken om te laten zien dat het allemaal toch hopeloos is, dus laten we daarom maar vlees eten. dus dat is dan zonde-nihilisme, vleselijk nihilisme. en dat is echt de weg tot krankzinnigheid, want dan gaan ze zeggen : je hebt een baby-wortel gegeten, dus ben je crimineel. je hebt op een insect getrapt, dus ben je crimineel. ze proberen dus excuses te vinden voor hun vlees eten.

zonde-gratisme kan dus heel subtiel gaan, en kan met allerlei bijwerkingen komen.

het is belangrijk dat het volk onderwezen wordt.

security kan uit de hand lopen, dat het overhysterisch gaat doen. velen gaan voorbij aan het medische en het strategische, dus het werd heel wettisch, en de een stak de ander aan. totale zooi werd het en het trok de trollen aan.

dus de feeën namen doornroosje mee naar een schuilplaats in het bos, en ze zouden al die tijd geen magie mogen gebruiken, want dan zou de heks hen kunnen traceren. dat hielden ze een tijdje vol, maar uiteindelijk ging het dan mis en werd er magie gebruikt, en de raaf van de heks kwam hen dan op het spoor met alle gevolgen daarvan. dus alles wat we doen of niet doen kan een overeffect hebben dat het het ongedierte

juist aantrekt, dus om dat even dan kort te zeggen : te weinig schoonmaak trekt ongedierte aan, en teveel schoonmaak ook. wat dan te weinig of teveel is is NIET standaard, geen wetje, zo van : het gaat om tienden. Nee, het is profetisch, DUS seizoensgebonden, dus er kunnen uitzonderingen op de regel zijn, er kan strategie-verandering zijn, allemaal te maken met wat er gaande is ook, hoe er op wordt gereageerd, net zoals een persoon een persoonlijkheid heeft en sociale contacten en dromen etc. en dus geen standaard pad heeft ofzo, omdat het een levend organisme is.

niet met de kraan open dweilen, dus de tijd en energie hoofdzakelijk gebruiken om de juiste manier dan op te bouwen en zo ook het goede voorbeeld te geven. dus onderwijzend en pastoraal/ medisch bezig zijn.

dus het beeld wat ik er telkens bijkreeg de laatste tijd was :
kinderen die met scheermesjes spelen. dan kun je als een gek die scheermesjes uit hun handen rukken, met het vervolg ervan dat ze dan gaan bloeden, of je kunt ze een reep chocolade voorhouden, in ruil, en dat ze dat dan aannemen en hun scheer-mesjes loslaten.

kijk als security nodig is, dan is het nodig. dat niet zomaar op eigen houtje doen, tenzij er een profetische aandrang gekregen wordt van nu MOET het, met dromen enzovoorts.

telkens met etiketten extra dus telkens aan te komen kan ook weer averechts juist werken, en kan de ‘magie’ vernietigen, kan ook een angstcultuur kweken. stel je voor, veel mensen hebben het vandaag de dag moeilijk, en als ze dan teveel directe verboden naar hun hoofd geslingerd krijgen op agressieve etiketjes (ook al is het waarheid), dan kan dat ook juist weer hun ervaring aantasten ermee. ze komen het vanzelf wel tegen in de juiste context in het boek.

hetzelfde als dat een zangeres weleens werd gevraagd hoe ze dacht over interviews, dat ze toen zei dat ze dat best wel lastig vond soms, omdat het gaat om het werk zelf, niet om haar of allerlei tierelantijntjes er omheen. het werk moet voor zichzelf kunnen spreken dus, moet kunnen ademen.

bij nieuwe dingen kunnen weer andere dingen gelden, dus het kan weggaan of er juist bijkomen, dat hangt er van af. het moet geestelijk ‘passen’, ‘klikken’, strategisch zijn voor het moment.

kan met van alles te maken hebben. boeken zijn persoonlijkheden. ze moeten de juiste immunologie hebben, en ik moet ervoor oppassen dat ik niets ‘overproduceer’, anders is het niet meer authentiek, en is dat de etiketten-geest.

in de juiste mate. het is en blijft balanceer werk, en oppassen met de dubbele ijver. want dubbele ijver is ook weer overijver, overwerk, en dat valt juist het werk aan, brengt het op zijsporen. dat is wat de kerk is gebeurd in de kerkgeschiedenis, dat het totaal ontspoort is, en dan moet het weer in het juiste spoor gebracht worden, en daartoe is de nieuwe bijbel.

uiteindelijk naarmate het groeit zal er steeds meer bewustzijn komen over wat geoorloofd is en wat niet, zal het steeds duidelijker worden dat het niet voor de verkoop is.

het is niet zomaar een boekje, maar het hemels woord voor deze tijd, en die kan ook wel voor zichzelf zorgen, dus ik geef in die zin dan ook ruimte aan het geestelijke en hemelse om dat in de juiste banen te leiden, er zelf mee af te handelen.

alles gaat te hooi en te gras en het gaat om weloverwogen keuzes maken, dus wat het belangrijkste is voor het moment.

1e Jaargang, nummer 3, 20 april 2025

Het Magazijn

Blad van de Nederduits gereformeerde kerk, de moederkerk van Nederland sinds de 1570-er jaren.
Zusterblad van de bladen De Nieuwe Doleantie, Refo Tijd en Geestelijke Opvoeding.

In dit nummer : De nieuwe bijbel : De tocht naar de baarmoeder van het paradijs, V-rede, en De kettingstenen

---

DE NIEUWE BIJBEL : DE TOCHT NAAR DE BAARMOEDER VAN HET PARADIJS

Ontken deze realiteit. Zeg : ‘Ik ontken deze realiteit. Ik geloof niet in deze realiteit. Ik bestraf deze realiteit.’ Blijf het herhalen wanneer nodig. Want dit is de realiteit niet. Het is de nachtmerrie van de feutus. De schepping is nog niet gekomen. Er is een veel grotere en hogere werkelijkheid. Het gaat niet om wat we op het scherm zien van deze schijnrealiteit. Dat is allemaal gemaakt, allemaal geprogrammeerd, allemaal projecties, reflecties, spiegelingen. We moeten naar de bronwereld toe.

Wat we om ons heen zien zijn camouflages. Alles is gecamoufleerd. Het is op jacht. Pas dus op. Geef je er niet aan over. Ga tot je binnenwereld, en vandaaruit is er een pad door de wereld om je heen. Het is een wereld van hyperbolen. Het is niet echt. Blijf dus leven in de hogere en grotere realiteit, de ware realiteit. Houdt je daaraan vast. Dat is wat het Woord is, de nieuwe bijbel. Daarin mag je leven, en daarvanuit mag je leven. Het is een tocht terug tot de baarmoeder. Dan hebben we het over de baarmoeder van het paradijs, het eigenlijke leven. Hiervan dwaalde de mens af. Er is een zondeval geweest, een spiegeling, een afsplitsing, en dat moeten we onder ogen komen om dieper te gaan, terug te gaan tot de moeder bron van al het leven. Dat is in het kort de boodschap van de nieuwe bijbel.

De bron is de eeuwige kennis. Alles is zeer geavanceerd, oneindig geavanceerd. Er is geen fout hierin. De eeuwigheid komt ons tegemoet, en de eeuwigheid is volkomen. Daar is over nagedacht, en dat is uitgewerkt. Daartoe is de nieuwe bijbel een boodschapper, en ook het eeuwig leven en de eeuwige kennis zelf.

Er wordt afgerekend met grove menselijke theologische fouten door de eeuwen heen, ingeslopen menselijke overleveringen en tradities, zwaar verletterlijkte en gedramatiseerde dogma’s.

Ga leven in het nieuwe woord dat door de hemel is gezonden, de nieuwe bijbel. Wordt opgenomen door het Woord. In de hemelse literatuur hebben wij een woonplaats.

Het ontkennen van de realiteit om ons heen houdt niet in een ontkenning ervan in z’n geheel, want de lijnen van de ware werkelijkheid, de geestelijke werkelijkheid, lopen er dwars doorheen. Er zijn dus kruispunten, en vanuit deze kruispunten mogen we leven.

Het leven bestaat uit telkens terugkerende metaforen die uitgewerkt dienen te worden, zoals leven, dood, oorlog, honger, relaties, lijden, en de jacht. In de nieuwe bijbel vindt men de betekenissen van deze metaforen.

Psalm 120 zegt : ‘Wee mij, dat ik een vreemdeling in Mesech ben,
dat ik moet wonen in de tenten van Kedar. Te lang reeds woon ik
bij wie de vrede haten; ik ben een en al vrede, maar als ik spreek, dan zijn zij uit op strijd.’

Kedar is de tweede zoon van Ismael. Ismael staat voor de geestelijke oorlogszuchtigheid, het toetsen. Niets zomaar aannemen en vanzelfsprekend vinden. Kedar wordt verschillende malen genoemd in de oude bijbel, en nog wel meer in de nieuwe bijbel. Daar waar we zijn ingedut komt Kedar tot ons. De donkere bruid van Salomo in het Hooglied werd vergeleken met de tenten van Kedar. Kedar betekent duisternis en aarde. In de nieuwe bijbel wordt Kedar ook de voorhangsels van Samuël genoemd. Kedar betekent ook camouflage. Wij moeten goed gecamoufleerd zijn in de geestelijke oorlog.

Ook betekent Kedar lieflijkheid en zachtmoedigheid. (Anderlech 5:12) Zij is ook gewilligheid. Hoe lieflijk zijn op de bergen de voeten van degene die het hemelse Woord brengt. Het Woord zegt dat ze op de bergen zijn, in de natuur, met het paradijselijke vuil, niet bij de valse stadse schoonheid en de stadse feesten. De voorhangsels van Kedar zijn ook belangrijk opdat we niet zullen sterven als tot God naderen. Het is een middelaar tussen God en ons. (Anderlech 5:13-14)

De geestelijke oorlogsvoering en het toetsen vergt niet slechts waakzaamheid, maar ook ijver. (Belech 3:12) Zonder ijver is de geestelijke wapenrusting niet volkomen. Daarom moeten wij tot de dochter des hemels komen, de volharding. Er kan alleen getoetst worden in volharding. (Belech 4:29)

Als een man denkt een vrouw te hebben en niet heeft volhard in het toetsen, dan is het slechts bedrog.

Dat grote moment dat de arend tot ons komt als wij op de stranden wachten op de hemelse vergetenheid als onze gids. Het komt vanuit de geschiedenis tot ons. Het is er al. Het werkte door de zestiger, zeventiger en tachtiger jaren, en er omheen. Het is een wijze, en creatieve arend, met oog voor het kinderlijke. Het bevat al onze dromen, opdat de dromen van het vlees eraan zullen afsterven. Er zijn ook vleselijke opnamen geweest. Over deze dingen spreekt het boek Rivieren in de nieuwe bijbel, de rv-bijbel, oftewel de rodenberg versie.

Tegelijkertijd is het de komst van de hemelse visser die ons opneemt, ons opneemt uit de eenzijdigheid waardoor we werden overspoeld. Wat een groot moment. Wat een grote zegen, dat het bestaat, en dat het is gekomen.

Als Calvijn in zijn commentaar op Marcus 3:20 stelt dat de openbaring van geloof geen vrucht is van vlees en bloed, maar van genade, dan moeten we dit juist interpreteren, namelijk dat we in niets anders roemen dan in de wedergeboorte, stelt Calvijn, want het is een werk dat van boven komt. Laten we hierbij opmerken dat Calvijn de genade een hoger en hemels loon noemt, geen vleselijk loon. Er moet dus ook een signaal van de mens naar God komen. Het moet van binnenuit komen. Het gaat niet volledig aan de mens voorbij. Dat is ook de strijd die er ligt tussen Calvijn's bijbelcommentaren en de Institutie.

Calvijn stelt in zijn commentaar op Mattheus 12:20 dat de duivel alle mogelijke hindernissen opwerpt op het pad, zodat de mens alleen worstelend, met grote moeite, hieruit kan opkomen. Overwinning is alleen een vrucht van strijd.

Calvijn noemt de mens meer dan dwaas. Ze verachten de zachtmoedigheid en zijn zo te sterk geworden, en daardoor zullen ze ook door geweld ten onder gaan. Hen die het Woord dienen daarentegen hebben oog voor het gekrookte riet en dragen zorg voor de zwakken. Zij hebben niets gemeen met de hardnekkige boosheid van de zorgelozen. Calvijn roept hen ook op te waken niet door deze stromen van zonde meegesleurd te worden.

De boosaardigen aanbidden de mannelijke spier. Men heeft die in grote protszucht willen laten zwellen, wat nergens voor nodig is. Ze hebben zo wereldse en vleselijke kracht gegrepen die overmoedig en overmatig is en zich weldra tegen hen zal keren en hen uiteen zal scheuren.

Calvijn stelt dat de mensen meten met de maatstaf van hun eigen zinnen. Ook het religieuze meten ze met deze verziekte maatstaf. (In zijn bespreking van Mattheus 20:18-19) Hij noemt ze durfals. Hun toetssteen is het brooddronken vlees.

Ik had een droom dat ik op het strand aan het wachten was op de opname, de hemelse vogel. Ik was al een beetje het water ingelopen, en het zeewater begon me mee te sleuren. Ik dreef daar, lag daar in het water, en de zee nam me mee, en toen kwam de hemelse vogel, heel groot. Het kwam laagje voor laagje. Belech had haar hemelse vogel gezonden. Belech is een boek in de nieuwe bijbel, het hemelse woord, een naam en aspect van God. Het was als de Garuda, de ark. (Kamba 13:13)

Ik kwam in de grote Parvati wildernis. (II Kamba 10:48, 67) Dat is het komen tot Rebekka (:72).

Daarvóór had ik een droom over de valse belech, een imitatie ervan, een verdraaiing, vervalsing, een blonde vrouw met een grote haardos, ze was zeer lang en groot, en droeg op sommige momenten ook een hoed. Ze had een lange jas, en ze stond bekend als een treiteraar. Ze was een pestkop, en liet haar slachtoffers dan een tijd alleen, en zocht hen dan weer op alsof er niets gebeurd was, alsof ze blij moesten zijn dat ze weer terug was gekomen. Het was een slang. Ik zag de slang verslonden worden door een hond, maar de hond spoog het weer uit, omdat de hond het niet kon verteren. Toen verslond een reuzenhaan de slang, maar kon het ook niet verteren en verdragen en spoog het uit. Ik deed een paar stappen achteruit. De slang scheen telkens weer tot leven te komen, maar was wel halfdood.

We moeten daarom tot het boek Belech gaan. De slang was er een wachter van, en die moet uit de weg geruimd worden. Dat kan alleen door verdere verklaring van het boek Belech. De oude mens moet sterven, de leugenachtige mens, de onwetendheid. Ik zag toen de coven van de valse heelmeesters van de mond, de dentinazi's. Het waren jagers op de vlinders van de mensen. Ze zetten de vlinders achter glas, om ze in te lijsten. Het zijn dus vlinderverzamelaars. Ze voeren jacht op het Woord. Wij moeten daarom tot het Woord gaan. Er is een oorlog om het Woord. Het Woord moet onze zielen opwekken. De valse heelmeesters zullen niet wederom opstaan. Zij hebben het Woord van kracht beroofd en verdraaid. Wij moeten werken voor het Woord. Het gaat allemaal om Woordverklaring. Als we het Woord hebben zijn we er nog niet. We moeten tot de dieptes van het Woord gaan.

De slang had niet meer zijn grote lengte, maar was nu nog maar een klein pakketje, vanwege het werk van de hemelse hond en de hemelse reuzenhaan in mijn droom. Maar ik moest nog flink op een afstand blijven toen de slang weer was uitgespuwd. Het was een flink gevaarlijk ding. Toen ging ik dus naar het strand om te wachten op de hemelse vogel, en ik ging het water in, waar ik na een tijdje werd opgenomen. Het was de zee van tranen, en ik kreeg een ark.

Dat is wat de vogel is. Het was dus ook een soort watervogel, maar de vogel vloog ook, als een arend, als de Garuda.

Laten we hieraan vasthouden en het niet opgeven. De nieuwe bijbel moet nog ontzegeld worden. Dat kan alleen in de baarmoeder gebeuren. Wij moeten terugkeren tot onze hemelse moeders, waarvan Belech er één is. Wij moeten besneden worden tot haar, en in het zoonschap tot haar gaan.

Zij is een hemelse visser, en wij moeten het hemelse vissen ook leren. Wij moeten hierin onderwezen worden en onderwijzen. Wij mogen het ook doorgeven aan anderen, opdat de vloek van de slang verbroken wordt. Het gaat dus niet zomaar door een slag of een stoot, maar door het onderwijs. Wij moeten hiervoor tot de vissersboot gaan en leren wat de visserszorg is, waar het boek Belech over gaat. Het zoonschap is tot het hemelse dochterschap, wat de volharding betekent. Wij moeten de hemelse volharding leren. (Belech 5:12)

Het boek bespreekt de zwakheid van de vijand, wat de missing links zijn die ze niet hebben. Alles wat ze kunnen is dingen verdraaien. Alles wat ze kunnen is dingen verborgen houden. Ze hebben zelf geen scheppingskracht of overlevingskracht.

Het boek Belech noemt het oordeel de vrucht van hemelse zorg. Alleen zij die in de hemelse zorg zijn zouden dus kunnen oordelen, en daarom moet een ieder zijn oordeel matig houden. (5:32)

Het boek stelt dat de hemelse zorg het ware leven is, waarbuiten geen leven is. (5:33)

Telkens weer is de boodschap : Matig je oordeel, want je kan het bij het verkeerde eind hebben. Men moet terugkeren tot de hemelse tranen en daar waar water tot melk wordt.

Er is niet zomaar een hemelse zorg op zich, maar het gaat om de hemelse zorg waarin volhard is, oftewel het dochterschap. (5:22) Dat laat dus ook zien dat er buiten het dochterschap geen oordeel is. Vandaar dat de nieuwe bijbel het ook telkens heeft over het hemelse dochterschap wat komt om te oordelen. Het beeld wat hiervoor soms wordt gebruikt is dat van de leeuwin. De leeuwin is een volharder, die geeft niet op.

Maar om daar te komen moet men dus het zoonschap in, de hemelse zwakheid. (5:23)

Een grote slang was gevallen in de droom. Het was uit de hemelen getrokken en verslonden, alhoewel het nog niet geheel verslonden kon worden. De slang is tot de aarde gevallen. Wee de aarde en de zee. Laten we tot het Woord gaan en tot haar diepte. De naam van de slang was ‘Wezaël’, als een valse, vleselijke moeder, een vervalste Belech. Ze wil het Woord verzegeld houden. Maar de zegels zullen breken. Het is een zeker aards systeem van valse heelmeesters van de mond, die het Woord bewaken. Deze wachter is nu weggescheurd. Laat het volk binnengaan.

Geen echte heelmeesters zijn zij. Zij geven niet om je. Laat je niet bedriegen. Ze willen de vlinders van je ziel vangen en achter glas zetten, in lijstjes, voor hun verzameling.

Wij roepen daarom tot Belech, dit aspect van het Woord, dit aspect van God, van de hemel, en we roepen haar om hulp. Zij komt ons tegemoet in rivierengebied. Laten we onze hoofden opheffen voor de onthulling van het geheimenis.

V-REDE

De boodschap van de nieuwe bijbel is : Aanvaard de pinnen door het vlees. Aanvaard de wachter voor de mond. Wij moeten stom tot de Heere gaan, de Heere moet onze mond blokkeren, en onze voet. Dan zal het Woord des hemels ons leiden.

Laten we dankbaar zijn dat we voor de zonde en de hoogmoed worden beschermd. Het moet het hemelse pad zijn wat we moeten opgaan, niet het menselijke, vleselijke pad. Dit is een dwaasheid voor het vlees, maar God heeft juist de hemelse dwazen verkoren. De dwaasheid des Heeren is wijzer dan de wijsheid der mensen.

Laten we in de dieptes gaan van de nieuwe bijbel, tot wat dit betekent. Onze tong moet bedwongen worden, onze tong moet het begeven, zodat het de Heere niet meer tegenhoudt, en de Heere ons kan leiden. Zo sterft het ego van de mens. We moeten terugkeren tot de hemelse bitterheid. (Ewa 1:4)

De mens moet geestelijk leren urineren. De urine-buizen liepen door het hele lichaam van de paradijselijke mens, net als de bloed-buizen. Op aarde is dit allemaal verdraaid en ingeknot.

Alles in deze wereld is omgekeerd. We moeten alles terug keren door het puzzelen. Velen in de kerk zeggen dat je het niet kunt verdienen, dat het alleen om genade en geloof gaat, maar dat is een leugen van deze wereld. Je kunt het niet verdienen naar het vleselijke, maar wel naar het geestelijke. Je moet de wedstrijd winnen, vertrouwen kan alleen maar verdiend worden. God is niet gek. God is geen dwaas. Het gaat om een wederzijdse relatie.

Luie, gemakszuchtige mensen hebben de goedkope genadeleer opgesteld, hier in het westen. Dat staat zeker niet zo in de grondteksten van de oude bijbel, en ook in de westerse bijbelvertalingen staat er genoeg om dit te weten. Geloof zonder werken is dood. Geloof zonder bekering van zonden is dood. Geloof zonder wederzijdse relatie is dood.

Geloof zonder kennis is dood. Het gaat niet om de lagere, vleselijke werken, want die zijn ook dood. Het gaat om de hogere, geestelijke werken, van onze nieuwe mens die is opgestaan omdat de oude mens is gestorven. Het zit dus in het sterven van de zaadkorrel. Geloof zonder sterven aan het oude en opstaan in het nieuwe is dus ook dood.

Och, laat u toch niet tegenhouden door leugenleer, ook al zou iedereen het om u heen zeggen, en zou een ieder u voor dwaas uitmaken. In de hemel geldt niet de regel van meeste stemmen gelden. Dat is iets van deze wereld. Gij kunt geen twee heren dienen. De wereld heeft eigen heren gemaakt en gebrouwen. Als de meerderheid je heer en meester is, dan is God dat niet. De meerderheid als excuus gebruiken is een drogreden. Het is een doodlopend pad. Dan sterft je geestelijke leven af. Het vlees heeft de mens een alibi gegeven, maar bij God kom je er zo echt niet langs.

Het vlees moet sterven. Dat klinkt hard en wreed, maar het vlees is uitgezonden om u te doden en te verdoemen. Zou u dan niet strijden ? Het vlees komt in grote groepen op u af, om u kletskoek te verkopen. Zou u dan niet strijden, voor u en uw kinderen ? Och, verhardt uw hart toch niet als de Heere op uw hart klopt en tot u spreekt, zulke belangrijke woorden voor uw zieleheil en dat van uw kinderen.

De kerken gaan weer op tot het pasen, maar leeft het wel in hen ? Zijn ze wel tot de diepere betekenis doorgedrongen, of vieren zij een werelds pasen om het vlees te bevestigen en goed te keuren in al zijn wegen.

We zien de vrolijke kleurtjes met pasen en de paaseitjes. Men eet graag chocola. Maar het is zeer duister geworden in het hart van de mens. Snel willen ze door het pasen heen, snel naar de olijfberg. Het zijn even wat daagjes en dan is het weer weg. Het pasen kan zo niet of nauwelijks wortel schieten. Men heeft het veel te druk met andere dingen. Men heeft een pinksterkerk gebouwd in plaats van een paaskerk. Men heeft een olijfkerk gebouwd door snel Getsemané en Golgotha te omzeilen. Het zijn de snelwegen van een doldwaze kerk die zijn hart gesloten heeft voor eigen verantwoordelijkheid.

Daarom gaat het puzzelen door. Omgekeerde wereld. Dat weten we. Daar staan we elke dag weer mee op. Het is allemaal voor de markt. We zijn allemaal producten. Het wijst er op dat niks voor niets is. Niets komt zomaar. Je moet er hard voor werken. Dat is wat het pasen is. Dat moet het hele jaar door bedreven worden. Dat mogen we het hele jaar door vieren, totdat het vrederijk is aangebroken.

Wij gaan niet voor snelle vrede. Kijk naar het woord : v-rede. We hebben de rede des Heeren nodig, maar velen zijn niet voor rede vatbaar. Zonder de rede des Heeren is er geen vrede, zal er ook nooit ware vrede zijn. Daarom moeten we eraan werken het Woord des Heeren rijkelijk in ons hart te ontvangen en uit te werken in vreze en beven, want buiten dat Woord is er niets, alleen maar dood en verderf, zonde en ellende.

We gaan dus niet voor snelle vrede. We mogen geen vrede sluiten met de zonde en de valse meningen van de mensen. We moeten eerst scheuren en afscheiden. Daartoe kwam Jezus ook, niet om vrede te brengen, maar het besnijdenismes.

Och, ik wens u de besnijdenis des Heeren van harte toe, dat gij die rijkelijk in uw hart en verstand, en ook in uw wil ontvangt. Het vleselijke moet er af. De zonde moet er af, want het is als een bedrieger en een sluwe moordenaar op u afgezonden, als een huurmoordenaar. Het is een sluipschutter. Wees dus op je hoede. De zonde heeft miljoenen jaren ervaring in het bedriegen van mensen en doden van zielen. Dat zien we overal om ons heen.

Och, ontwaakt toch geliefden. Laat het Woord des Heeren toch diep in u doordringen. Hoort de roepstem des Heeren in deze gevaarlijke en duistere tijden. Deze wereld weet niet dat zij niet weet. Zij denken alles te weten. Dat is Laodiceaans bedrog. Het kan lieflijk ruiken als lavendel voor het vlees, want de mens gebruikt de ingedutte meerderheid als vrijkaartje voor de zonde, maar het is bedrog.

Och ontwaakt toch, gij die slaapt, en ontmaskert de werken der duisternis, opdat gij niet door hen meegesleurd zult worden. Kom tot het ware pasen in het hart, wat er altijd is, en altijd moet blijven. Vlucht van de Laodiceaanse lavendel die denkt dat alles vrede is, en alles goed, als de meerderheid het doet. De mens leeft in een ordinaire flutroman. Tot dat niveau heeft men God en religie gesleept, om genade te misbruiken. Maar het zal hen gaan bijten. Het is een afschuwelijk beest wat zich gecamoufleerd heeft in de jacht op zielen.

Ontwaakt gij die slaapt, beste broeder of zuster. En keert weder tot de Heere der hemelen, om uw wereldse heren achter te laten, want die houden u alleen maar tegen.

DE KETTINGSTENEN

Met zoveel kinderen stonden we op het strand aan de woeste zee.
Er was geen doorkomen aan. Wat een drukte was het hier.
De zee zouden we al helemaal niet overkunnen.
De zee was veel te woest en wild.
Sommigen hadden het weleens geprobeerd,
al dan niet met een boot, maar ze werden verscheurd en verslonden door de golven.

Nee, we moesten op de arenden wachten.
Die zouden komen en ons tot het beloofde land brengen.
Het was hier geen leven.

En op een dag kwamen de arenden.
Ze waren zo groot.
Ze zouden wel vele kinderen kunnen dragen,
maar ze wilden niemand meenemen.

We zouden eerst naar hun verhalen moeten luisteren,
en moeten werken, om zo kettingstenen te verdienen,
waarvan we kettingen moesten maken, en alleen dan
zouden ze ons meenemen.

Telkens als we naar een verhaaltje van hen hadden geluisterd,
wierpen ze ons een steentje toe. Ook als we iets goeds hadden
gedaan, goed hadden gewerkt, dan werd ons een steentje
toegeworpen. Zo konden we onze ketting verdienen.

Steentje voor steentje waren de kinderen bezig hun kettingen
te rijgen, opdat de arenden hen uiteindelijk zouden meenemen
naar het beloofde land.

Maar het viel niet mee. De steentjes waren broos, en vielen
soms al snel uit elkaar, en vaak zaten er ook geen gaatjes in.

Jullie moeten de verhalen bestuderen, zeiden de arenden.
Zodra jullie de verhalen goed kennen, weten wat het betekent,
wat geleerd hebben van de boodschap, krijg je steentjes voor
je ketting.

Kinderen begonnen de verhalen van de arenden te graveren
in de grotten, en begonnen zo de verhalen te overdenken.
Dat viel niet mee. Kinderen hadden verschillende interpretaties
van de verhalen, en vielen elkaar soms aan. Er begonnen
groepen te ontstaan onder de kinderen, die vaak niets van
elkaar wilden weten, of soms zelfs oorlog tegen elkaar
voerden.

De arenden waren hier erg boos over, en roofden daarom
vaak de kettingen van de kinderen weer terug. Zo konden
ze helemaal overnieuw beginnen.

Toch kregen ik en wat andere kinderen het voor elkaar om
een gehele ketting compleet te krijgen. Toen werden we
meegenomen met de arenden.

Maar toen we in het beloofde land waren aangekomen
stond het vol met molens die telkens weer het verleden
omhoog brachten. ‘Maar dit is helemaal niet het beloofde
land,’ zeiden sommige kinderen.

Maar de arenden zeiden : ‘het beloofde land zou het beloofde
land niet zijn als we anderen die nog in het verleden leven
niet zouden helpen. Immers, wij zijn ook naar jullie toegekomen
om jullie te helpen. Daartoe moesten wij ook terug naar het
verleden. Stel je voor als wij dat niet gedaan hadden, dan
waren jullie nog steeds aan de andere kant van de woeste
zee.’

Het verleden moest dus telkens weer terugkomen, opdat het
uitgewerkt zou worden, tot hogere vormen gebracht zou
worden, want velen zaten nog vast in het verleden. En
daartoe waren de molens. Het was een grote plaag voor de
kinderen, maar ze wisten dat het nodig was. Ze begrepen zo
de daadwerkelijke betekenis van het beloofde land.

Telkens weer, ik word er gek van, maalt het door mijn hoofd,
dat verschrikkelijke verleden, als een nachtmerrie, als een
industrie, telkens weer, op en neer, in een cyclus, waarin het
zich telkens afwisselt. Maar ik weet waarvoor het nodig is.
Ik weet dat het nodig is, anders zou ik nooit in het beloofde
land kunnen leven. Anders zou het beloofde land nooit
kunnen bestaan.

En zo houd ik vast aan de arenden die mij hebben gegrepen
en meegenomen, en aan de verhalen die zij mij vertellen,
en rijg ik mijn kettingen om verder en verder te gaan.
En zo maak ik mijn stenen, opdat ik ze ook aan anderen
kan geven. Ik geef nooit op, want we kunnen altijd verder
en dieper, en het kan altijd beter. We komen er wel. De arenden
zelf zijn hier immers ook doorheen gegaan.

En zo leren we zelf vliegen, leren we zelf arenden te zijn,
leren we zelf de verhalen te vertellen, opdat we anderen
ook naar het beloofde land kunnen brengen. En dan leren
we hen over het belang van de molens, waarom het verleden
telkens moet terugkomen. We leren hen ook hoe daar mee
om te gaan.

Einde

1e Jaargang, nummer 4, 24 april 2025

Het Magazijn

Blad van de Nederduits gereformeerde kerk, de moederkerk van Nederland sinds de 1570-er jaren.
Zusterblad van de bladen De Nieuwe Doleantie, Refo Tijd en Geestelijke Opvoeding.

In dit nummer : Verlossing uit het diensthuis van de zonde, Korte overdenking, en Boekbespreking Veelvuldig vragen naar de weg

---

VERLOSSING UIT HET DIENSTHUIS VAN DE ZONDE

De zonde is tot een hoogtepunt gekomen in deze tijden.
Een volk dat geen onderscheid meer kan maken tussen waarheid en leugen, kan ook geen onderscheid meer maken tussen goed en kwaad.
Mannen zijn altijd mannen geweest, en ze zijn ook altijd leugenaars geweest.
Er zijn maar bar weinig goede mannen in deze wereld van haat en geweld.
Altijd weer verzint de man excuses voor de zonde. Wee de vrouw die hem gewillig navolgt.
Dan ben je geen vrouw meer, maar een naker die de nephilim navolgt.
Zo is de hedendaagse vrouw veelal ontvrouwd. Het heeft z'n onschuld verloren.

De mens is slaaf in het diensthuis van de zonde. Het is een zonde industrie, en de mens is slaaf in het restaurant van de zonde en de leugen, en dient het ook op aan anderen.

De kerk verschuilt zich achter valse zonde-etikettering. Altijd en eeuwig gaat het over homosexuelen, en de kerk verstopt zich hierachter met zijn eigen zonden. Hoe komt dat ? Het zou ergens in de oude bijbel moeten staan, dat homosexualiteit zonde is. Maar ach, er staat zoveel in de oude bijbel, en het is allegorisch. Homo betekent hetzelfde, het zelf. Het betekent gewoon dat je niet zelfzuchtig mag zijn. Maar de onbenullige kerken hebben het letterlijk genomen. Ik zie in de nieuwe bijbel geen woord tegen andersgeaarden, maar tegen de zelfzucht. Het moet maar eens afgelopen zijn. Natuurlijk is er sexuele zonde, heel veel, als het een verslaving wordt, en als het niet wederzijds is. Vele mensen weten niet eens of ze man of vrouw zijn. Daar heeft de nieuwe bijbel het ook over. We zijn in het Zolt tijdperk gekomen. Alles is in de war, want er klopte in eerste instantie niks van. Nu vagen de grenzen dus weg, en weet men het niet meer. Alle zogenaamde vrouwelijkheid en mannelijkheid was namelijk uit de hand gelopen, en het was niet meer zoals God het oorspronkelijk bedoeld had. Men heeft er eigen definities aan gegeven, en men begon de ander te onderdrukken. Dat is nooit God's bedoeling geweest. De geslachten laten diepere betekenissen zien. Die worden uitgelegd in de nieuwe bijbel. De nieuwe bijbel is dus beter voor vrouwen, kinderen en dieren, en zo ook mannen, andersgeaarden, mensen die niet weten of ze man of vrouw zijn.

Maar wat zijn dan de ware zonden ? Ik noem er een paar : onverschilligheid, zelfzucht, hebzucht, betweterigheid, eerzucht, hoogmoed, trots, valse zelfverzekerdheid, overmoed, overmaat, en dat ontstaat allemaal in een gebrek aan het toetsen van alle dingen in de Vreze des Heeren, in een gebrek aan nederigheid. Men wil de minste niet zijn, en zo is het vlees de meerdere. Ze willen hun stem laten gelden, en zorgen ervoor dat het de stem is van de meerderheid. Dat is de zonde van vandaag de dag : kudde-gedrag, lauwheid, bewonderzucht, er bij willen horen, vrede sluiten met de zonde en de leugen.

Men moet pensioneren van de zonde. De grote schepen van pensionering van zonde gaan tot de aarde komen. Zo kunnen we loskomen van de zonde, en kunnen we sterven aan de zonde. Men moet de zonde ontgroeien. Je moet daarom het gevecht met de zonde aangaan, anders kom je er nooit doorheen. Het komt je niet aanwaaien. Heb een ijver in de kennis des Heeren. Vecht voor de kennis. Laat je inlichten. Vecht voor het goede doel. Pensioneer van de zonde, sterf aan de zonde. Dat begint met het lui zijn naar de zonde, te lui zijn om nog te zondigen. Je kunt met je harmonica naar de restauranten van zonde en leugen gaan, niet om daar te werken, maar om dwars tegen alles in op je harmonica te spelen :

/tada \\tadadada/
//tada/ \\tadadada\

Dan zijn de grote pensioneringsschepen naar de zonde gekomen, om je los te scheuren van de bedrijvigheid en ijver om te zondigen en te liegen. Oh, de mens is zo ijverig tot de zonde, is er nog niet toe met pensioen gegaan. De mens heeft teveel energie van de zonde nog. Het begint bij jezelf, en dan afsterven aan de zonde.

Kijk ze eens draven voor hun zonden en leugens en de meerderheid als excuus gebruiken. Doe er niet aan mee. Strijd tot het bittere einde, totdat je door de grote pensioneringsschepen naar de zonde bent opgenomen. Ontgroei de zonde. Wees te oud voor die spelletjes,

al dat gedram en dat gevlei allemaal, om de zonde op een voetstuk te krijgen of te houden. Het is allemaal het vlees, en dat moet sterven. Je moet daartoe tot pensioen gaan. Het moet, anders kom je niet verder. De mens is lang genoeg slaaf tot de zonde geweest. Nu moet er pensionering toe komen.

De mens is tot het niveau van 'foutje, bedankt' gekomen. De mens is goofy geworden in het zondigen, leugen op leugen. Broodje zonde en leugen, dat eet de mens voortdurend, daar is de mens dol op, in deze wereld van haat en geweld. Praten heeft geen zin. Ze willen het niet horen. Speel dan op je harmonica. Doe dan je dansjes.

'Ja, we zullen altijd zondigen,' zeggen ze dan. Maar wie uit God geboren is zondigt niet. In de vreze des Heeren en het toetsen moet je wedergeboren worden, en dan kan de zonde geen wortel schieten. De zonde is normaal geworden. Maar we moeten weer weten hoe groot de zonde is, en we moeten de tijdelijkheid van de zonde weer onder ogen komen. Herinner jezelf eraan, dat de zonde en de leugen, en alle gevolgen ervan, maar tijdelijk zijn. Daarvoor moet je komen tot de eeuwige oorlog en de eeuwige jacht tegen de zonde, om zo te komen tot het eeuwige vrederijk. Dat is de boodschap van de nieuwe bijbel, en dat was ook min of meer de boodschap van de voorouders in de oude bijbel. Een dubbel Woord spreekt tot u, tot de zonde. Beiden zijn grote testamenten tegen de zonde, zoals Mozes twee testamenten op stenen tafelen ontving. Neem die tafelen op. Er is het oude, onvolkomen verbond, en nu het nieuwe verbond.

De zee zal komen, de zondvloed zal komen. Zorg dat je op de ark bent. Laat de zee en de zondvloed maar door je heenvloeien, om je te reinigen, om je te besnijden, opdat je op het schip wordt geheven, op de hemelse vissersboot. Het is het schip van pensionering van de zonde, om de zonde een halt toe te roepen : verlossing uit het diensthuis van de zonde.

KORTE OVERDENKING

De zonde is een hypocriete en ijdele zwammer en vleier, vol met drogredenen en valse excuses, om de mens gebonden te houden in het diensthuis van de zonde en de leugen. Daarom moet de hemelse visserij wel terugkomen en moet de mens komen tot haar tentendienst. De vis moet opgebakken worden. Vissperen moeten er door de leugens. Al die hysterisch pratende, eenzijdige vissen van het vlees, die uit en tot zonde zijn geboren, moeten doorboord worden. Dat is de taak van de mens. De mens is tot niets anders geroepen dan dat, maar de mens heeft deze taak verzuimd. Men heeft vrede gesloten met zonde en leugen in groot verdoemelijk zonde-vegetarisme, dat men niet meer tegen de zonde strijdt, maar gemakszuchtig tegen hun mede-schepselen, de dieren, die ook recht hebben om te leven. Men heeft het lopen verletterlijken, wat grootscheeps in de nieuwe bijbel, de rv-bijbel, oftewel de rodenberg versie, wordt ontmaskerd.

De zonde vandaag de dag is niet zomaar meer op het niveau van zelfzucht, maar heeft zich ontwikkeld tot zelfobsessie. Daarom moet de mens ingeleid worden tot de hemelse visserij en de kneepjes van het vak leren.

BOEKBESPREKING VEELVULDIG VRAGEN NAAR DE WEG

J.H. Velema groeide op in een predikanten familie. Hij werd net als zijn vader predikant, en ook zijn broers. Wie kent niet het legendarische radio-programma 'Vragen naar de Weg' ? Hieruit zijn de boekjes uitgekomen van Veelvuldig vragen naar de Weg.

De predikanten-familie Velema is één van de bloedlijnen van en door de christelijk-gereformeerde kerk. J.H. Velema werd ook wel de paus van de protestanten genoemd.

Al in het eerste boekje wijst J.H. Velema erop hoe belangrijk het is om naar de weg te vragen, aan de Heere, door het Woord en het geestelijke. Hierin ligt het pad. Het gaat niet buiten het Woord en het geestelijke om. Hier ligt God's koninkrijk. Velema noemt het de weg des levens, en die moeten wij leren. Het is een weg uit het moeras, en door het oerwoud, stelt Velema.

Wij mogen daarom bidden : 'Heere, leer mij Uw weg.' Mensen en hun systemen kunnen een sta in de weg zijn op die weg, zoals Velema laat zien. Opvattingen en theorieën van mensen kunnen die weg vergrendelen, en daarom moeten we blijven vragen om de weg.

Hij heeft het dan over de wederkomst, waarover de profeten verkondigden. Velema stelt dat dat geen prettige taak is want vaak moeten zij rechtstreeks ingaan tegen de geest van de tijd, soms tegen hun eigen mening en wensen in. Zij kozen dit pad niet. Het werd hen geopenbaard, en ze konden niets anders dan erover te spreken. Zij wijzen de weg van God, stelt Velema. Hij noemt het het enige blijvende perspectief. Oh, ik moet denken aan de wilde jongens die niet wilden vechten, dit pad niet op wilden gaan, maar ze moesten wel. Ze moesten wel vechten voor hun leven, anders zouden ze ten onder gaan, en slaven zijn van het vlees, van de stad. Ze hadden dus geen andere keus. Dat was ook het thema van de tachtiger jaren. Velema deed er een boekje over open. Zij moesten het plan van God onthullen. Hij noemt dat de weg van God naar de mens via de profeet loopt. Dat is wat we noemen het wilde woord, want het woord van de profeten stoort zich niet aan menselijke etiquette, moet daar soms dwars tegenin gaan. Profeten zijn niet geroepen om mensen te

behagen. Je staat oog in oog met een wild dier. Denk maar niet dat de profeten des Heeren te temmen zijn. Ze hebben dat wel geprobeerd, maar ze hebben hopeloos gefaald. Het bloed van de profeten klaagt hen aan, en schreeuwt tot hen. Het leidt tot de wederkomst. Maar laten we blij zijn dat er nog profeten zijn, en dat God het Woord heeft gezonden. De wederkomst is er al geweest. Het is overal om ons heen. God heeft het Woord gegeven. Maar wij moeten het Woord nog in ons hart ontvangen.

Dan zegt Velema ‘gefeliciteerd’, niet met je verjaardag of zoveelste huwelijksfeest of promotie, maar gefeliciteerd als u behoort tot hen die de profetie van het Woord hebben ontvangen en bewaren, en bewaren noemt hij een beantwoorden aan de bestemming.

We kunnen onszelf afvragen : Ben je een communicator of ben je een consument ? Relatie is ook roulatie. Velema noemt het Woord het communicatie middel tussen God en de mens. Nu, eeuwen lang is dat een onvolkomen woord geweest, omdat de mens nog niet klaar was voor een heleboel dingen, en het woord sprak dat er nog een ander woord zou komen, de volle waarheid. We hebben dus het oude onvolkomen verbond en het nieuwe volkomen verbond, met de komst van de nieuwe bijbel, de wederkomst, maar dat moeten we nog wel in ons hart ontvangen en uitwerken, dus we zijn er nog niet. We moeten er nog toe ontwaken. Maar we hebben het woord al wel, want God heeft het gegeven, zoals God beloofd had in het boek Openbaring. Er zou een nieuw boek komen, een hemels boek. Ook dat is door profetie gekomen wat niet te stoppen viel. Het was een hemels natuurverschijnsel. J. Wisse sprak daar al heel lang geleden over dat het zou komen, maar zij leefden nog niet in dat tijdperk toendertijds. Ook J.H. Velema heeft het niet meer meegemaakt op aarde, maar wel in de hemel. Maar in deze tijd zijn hemel en aarde tezamen gekomen, gekruisd. Dat is wat de wederkomst is, maar nu vraagt God aan de mens, of de mens wil wederkomen tot de Heere Heere. Och, mensen, het moet van twee kanten komen. Een relatie is geen relatie als het maar van één kant komt. Beantwoord daarom de roep des Heeren. Stel het niet uit. De tijd dringt. Als de Heere komt moeten wij ook komen.

J.H. Velema heeft het dan over het pinksteren, en dat het pinksteren niet kon komen als de twaalf niet compleet zouden zijn. Judas moest vervangen worden, want er was een lege plek gekomen. Dit werd vervuld in de komst van Mattias. Dit is de engel die hemel en aarde verbindt, die het Woord brengt en het geestelijke. En zo werd het pinksteren. Het Woord moet compleet zijn voor de wederkomst. Dat is in deze dagen gebeurd. Het volle evangelie is geopenbaard. We hebben nu dus een dubbel Woord. Het loopt overal doorheen. Op twee stenen tafelen moest het komen : het onvolkomene en het volkomene.

J. H. Velema bakt de broodjes niet zoet. Velema stelt dat God geduld heeft, maar dat er aan dat geduld ook een einde komt. Denk niet te kunnen leven als je het welmenend aanbod van God afwijst. We hebben het dan niet over een wachtwoord of opzegversje, maar over een levensstijl. Wij moeten de weg bewandelen die ten leven leidt, anders is er geen leven mogelijk. Dan houdt het op, en oh, ik wil ook zo waarschuwen voor de lauwheid, want de lauwheid dooft onze relatie met God uit, en doet ons het zicht op God verliezen, en zo komen we tot de afgoden, en die hebben geen goede plannen met ons, maar zij vleien en bedriegen dat het een lieve lust is. En zij werken door de mensen om ons heen, om ons van het pad af te brengen, vaak met mooie woorden en wereldse wijsheden. Vrede, vrede, terwijl er geen vrede is. Mijn God, wij zijn hier hartverbroken over, net zoals God, want God wil dat een ieder behouden wordt.

God houdt het niet meer vol, mensen. Het geduld zal op een gegeven moment ten einde lopen, want God kan de zonde niet voor altijd verdragen. De zonde zal vernietigd worden, uitgebannen, dus laat de zonde los, en weet goed wat de zonde is en wat de zonde niet is. Ken het leerstuk van de zonde, de grootte van de zonde, en de tijdelijkheid van de zonde. Niet voor altijd zal God geduld hebben. Het leven is niet vanzelfsprekend. Er zijn levenswetten, zoals er ook natuurwetten zijn. God heeft je leven geschonken, maar schenk ook je leven aan God. Dat is de nodige roulatie in de relatie, anders is er geen relatie mogelijk.

J.H. Velema, een groot prediker, de paus van de protestanten genoemd, die over hun zielen waakte, bakte geen zoete broodjes. Hij waarschuwde dat we moeten oppassen met het oordeel van God te relativeren, betrekkelijk te maken. Hij wijst op de zwaarte van God’s eis. Ken je die eis ? Zo niet : Vraag er om, vraag om de weg. Wij moeten als predikanten en profeten deze boodschap wel prediken, anders zullen wij ook bloed aan onze handen hebben. J.H. Velema wees op de ernst van de boodschap.

De mens speelt met gevaarlijk vuurwerk. Velema stelt : Verhard u niet, maar laat u leiden. Maak ernst met de genade die u vandaag aangeboden wordt.

God kan geen relatie hebben met hen die het niet zoveel kan schelen. Dan trekt God zich terug, die de enige levensbron is. God is er voor iedereen, ook voor hen die aan God ontrouw zijn. Maar eens zal het uit de handen van God glibben. De zonde zal niet altijd bestaan, want dan zou het alles vernietigen. De nieuwe bijbel noemt dat niet zomaar letterlijk de hel, maar de

baarmoeder. Daar zal een nieuwe schepping zijn. Alles zal medewerken ten goede. De hel is slechts een zinnebeeld. Wij moeten allen door de hel, door de baarmoeder voor nieuw leven, maar verwerp de baarmoeder niet. De mens wordt niet gedwongen. Het moet van twee kanten komen. God is getrouw, ook al is de mens ontrouw. De psalmist stelde dat God ook in de hel zou zijn als hij daar zijn bed had. God gaat dus heel ver met ons mee, maar wijs de Heere niet af die tot u spreekt. Verhard uw harten niet. Judas zal moeten plaatsmaken voor Matthias. Dat is verder een groot geheimenis. Wij mogen niet overnieuwsgierig zijn naar deze dingen. Het zal op God's tijd geopenbaard worden.

Daar wil ik het voor nu bij houden.

1e Jaargang, nummer 5, 28 april 2025

Het Magazijn

Blad van de Nederduits gereformeerde kerk, de moederkerk van Nederland sinds de 1570-er jaren.
Zusterblad van de bladen De Nieuwe Doleantie, Refo Tijd en Geestelijke Opvoeding.

In dit nummer : Home is where the heart is, De droom over een schilderij, en Bespreking van de verboden vrucht in de oude en nieuwe bijbel

---

HOME IS WHERE THE HEART IS

We moeten een wachter voor onze ogen hebben. Zoveel gevaarlijke vormen, gestaltes, verschijnselen en kleuren om ons heen die op jacht zijn. Denk niet dat je in wonderland bent aangekomen. Ze zijn gecamoufleerd. Niets is wat het lijkt.

Nu, in deze strijd waren de Israelieten en Ismaelieten ook terecht gekomen toen ze in de woestijn waren. De zonde en de leugen maakte jacht op hen, wilden hen niet laten gaan. De leugen wilde hen in slavernij houden. Daarom moesten ze strijden en op jacht gaan naar al die loerende, bloeddorstige beesten. Van die jacht moesten ze leven. Je komt niet ver als je niet de oorlog ingaat tegen de vijanden van de ziel. Je komt niet ver als je de jacht niet leert. Dat is iets symbolisch. Dat hebben ze verletterlijkt om ons heen. Ze denken dat het materieel is, maar het is in de geestelijke wereld.

Doe daarom de wapenrusting en de jachtrusting aan. Wees goed voorbereid. Heb een wachter voor je oog, je oor, je voet en je mond, ook een wachter voor je hand. Er zijn vele bedriegelijke verleidingen. Leef daarom dicht bij het Woord en laat je onderwijzen. Het Woord komt vanuit de hemel je tegemoet, vanuit de studie dus, als een school.

Het manna komt dus niet zomaar uit de lucht regenen. Je moet er voor vechten. Je moet er voor werken. Je moet het doorleven, je toeeigenen. Het gaat niet buiten jezelf om, want dan zou je weer slaaf worden. Je moet het leren kennen. Het is een studie proces.

Zo konden de Ismaelieten en de Israelieten opgaan tot het beloofde land. Ze moesten het bouwen, steen voor steen.

Ze moesten over rivieren en bergen, over land en zee.

‘Door het land, door de zee, door de bergen, neem iedereen mee.’

Strijdt voor elkaar, breng elkaar het Woord. Leer vliegen en leer anderen vliegen. Er is niet zomaar hemels voedsel.

We zuchten misschien diep van het harde werk. We bloeden misschien ook van het vele strijden. Misschien heb je soms zoveel pijn dat je niet verder kan, dat je niets meer kan. Kijk om je heen, en zie dat velen al in zo’n situatie zijn gekomen en muurvast zitten. Wees dan een sleutel voor een ander. Het Woord is er om te geven, om door te geven. Relatie is roulatie. Als je iets van de hemel hebt ontvangen mag je dat doorgeven. Zo zaai je, en zo heb je later een oogst.

Ben je diep in de wildernis, of diep in de zee, of gegrepen door een roofdier, of door de vijand, geef dan niet op. Er zijn vele verslavingen, maar ook vele bevrijdingen, vele doorgangen. Die komen door het zaaien, door het doorgeven, het rouleren.

Zit je vast in een hok, luister dan naar de droom, want de droom zal komen. De droom zal nieuw uitzicht geven.

‘Ik wil’ mag worden tot ‘ik ken’. Zo mag je ontwaken.

Wees niet snel geamuseerd, wees niet snel overtuigd, want het kan een valstrik wezen. Ga de langere weg. Een heleboel zogenaamde beloofde landen van de mensen zijn aas, zijn vals. Dan moet je op je hoede zijn. Ga de langere weg. Ga desnoods langer door zee. Laat je niet bedriegen door valse eilanden. Leg je schip niet zomaar ergens aan. Wees niet overbesluitend. Heb een wachter voor je beslissingen. Beslis niet zomaar wat. Blijf desnoods langer in de wildernis, op doortocht, opdat je komt waar je moet wezen. Noem niets zomaar je thuis. Ook niet als je er opgegroeid bent. Je thuis is je werk, je thuis is je strijd. Home is where the heart is.

Het is niet zomaar waar de ander is. Neen. Je hebt een vaste basis nodig. Thuis is geen zelfstandig naamwoord maar een werkwoord. Het ware werk is in de bron. Dat is waar het ware werk omhoog borrelt en waar het levensbrood is. Wat eten we vandaag houdt dus verband met het werk. Zorg dat je werk zuiver is, goede basis heeft. Zorg dat je werk besneden is. Heb een wachter voor je werk en je woord.

We maken onderscheid tussen vleselijk en geestelijk werk. Er is besneden en onbesneden werk. Daarom is de werkbron belangrijk. De put mag je opdiepen. Als je je leven daartoe geeft

zal het je leven bewaren.

Zoveel pijlen vliegen er om onze oren, soms raakt het je hard, maar zie het als de besnijdenis van het werk.

Zo heeft het werk richting, en komt het werk aan in het beloofde land. Dan ga je beseffen dat het werk het beloofde land is.

DE DROOM OVER EEN SCHILDERIJ

Ik had een droom dat het mijn geestelijke verjaardag was, een werk-verjaardag dus, want letterlijke verjaardagen zijn bedrieglijk. De familie was gekomen en vrienden en bekenden, collega's enz. maar ik was helemaal nog niet aangekleed, dus iemand zei dat hij ze wel naar de andere kamer zou brengen. Het was een hele grote kamer, bijna een zaal. Ik ging naar de sokkentas, en nam er witte reebok sokken uit die een oranje streep hadden aan de bovenkant. Ik ging toen met het zusje naar een andere kamer waar nog wat oude spullen lagen en waar een tafel was. Er lag een Anton Pieck tekening of schilderij die niet in zijn lijst was. Het was een tekening van een dorp of stad met huizen. Ik zei tegen mijn zusje dat ze die wel in de lijst weer kon doen. De lijst was wat groter dan de tekening. Ik zei dat er dan wat extra wit moest bijkomen. Toen ze bezig was het in de lijst te doen merkte ik dat er teveel Jupiter energie van de tekening afstraalde. Het straalde vraatzucht uit. Er stond ook een groot nummer 25 ergens bovenaan op het bovengedeelte of zoldergedeelte van één van de huizen. Ik had het schilderij eens gehad van een tante uit Vlaardingen.

Ik zei tegen mijn zusje dat we het misschien naar een tweedehands winkel konden brengen, en dat we misschien iets anders zouden kunnen vinden. Maar toen keek ik naar het schilderij en het begon te veranderen. Ik zag toen mezelf met uilenveren en arendveren. Het was een soort wapenrusting.

Anton Pieck had vroeger eens een tekening voor mij gemaakt als volleyballer, want hij was de grootvader van een vriendje uit de klas.

In ieder geval bleef het schilderij in de droom veranderen. Telkens was ik niet tevreden. Het was nog niet wat het moest zijn. Ik hoorde telkens het lied 'Liefde is Reden'. Ik weet niet of we nu wel of niet nog naar de tweedehands winkel zijn gegaan, maar aan het einde van de droom was het een schilderij van een steiger bij een vissersboot. Op de steiger stonden pelgrims of monniken van de hemelse visserij. Ze hadden aureolen om hun hoofd. Het was al donker. Het waren mooie zachte, subtiele kleuren. Het was een prachtig schilderij en dat hebben we toen genomen. Dat was mijn geestelijke verjaardagsgeschenk. Het lied 'Liefde is Reden' ging toen over in het lied 'Jagende hoog en laag.'

BESPREKING VAN DE VERBODEN VRUCHT IN DE OUDE EN NIEUWE BIJBEL

Het pad van de zonde leidt tot de dood.
Ewa 57:2

Maar van de vrucht des booms, die in het midden des hofs is, heeft God gezegd: Gij zult van die niet eten, noch die aanroeren, opdat gij niet sterft.
Toen zeide de slang tot de vrouw: Gijlieden zult den dood niet sterven.
Genesis 3:3-4

De valse lacht leidt tot de dood. U zult onherroepelijk sterven wanneer gij zult lachen met de vijand.
Buli 7:5

Het is verschrikkelijk, hoe mensen de zonde beter voorstellen dan het is, af proberen te doen aan de ernst van de zonde, de grootte der zonde niet kennen. Ze gaan er lichtvaardig mee om. 'Oh, valt allemaal wel mee, oh komt wel goed,' zijn voor velen stopwoorden geworden. En zo behaalt de zondemacht winst over hen, want de zonde leidt tot de dood. Je wordt misschien niet geremd in je plezier maken, maar geestelijk, van binnen, sterf je. Dat is het loon van de zonde.

We zien in onze tekstlezing vandaag dat de verboden boom met de verboden vrucht die tot de dood leidt het 'lachen met de vijand' is, het pleziermaken met de vijand, het op een compromis gooien met de vijand.

De slang zei : 'Ach welnee, je zult niet sterven.' Nog steeds fluistert de slang dit in de hoofden van de mens, en biedt zo zijn giftige vrucht aan.

Ga in je leven na waar je nog lacht met de vijand, waar je nog plezier maakt met de vijand. De vijand lacht, want hij heeft je tuk. Die valse lach, dat is de verboden vrucht, en het doodt je. Je ziet overal om je heen die valse lach, mensen die blij zijn om het leed van de ander, blij zijn omdat ze het leed van de ander negeren. Dan ben je ten dode opgeschreven, en moet je tot leven komen. In liefde weer mens worden. Alleen de liefde zal je tot leven laten komen. Niets anders kan dat, ook dode kennis niet.

Men is dood en opgezet door aardse kennis die de liefde niet bezit. Het ontbreekt aan liefdeskennis, de kennis van empathie en tederheid. Die zijn niet op het niveau van de zachte heelmeesters. Dat zijn strijders. Strijdt om in te gaan. Strijdt om los te komen van je verslavingen aan de zonde, en je vleierijen met de zonde. Men vleidt zichzelf tot de dood. Alles moet maar goed klinken, maar de waarheid willen ze niet horen, en de waarheid is hard.

De zondemacht is er om te verslaan, niet om feest mee te vieren. De

zondemacht waarmee je lacht lacht om jou, omdat hij je heeft. Kom dus los van de bedriegelijke lach, van het bedriegelijke glimlachen. De zonde is ernstig en soberheid is vlijtig in het afleggen van de zonde. Je bent in het mijnenveld. De clowns om je heen lachen, en willen plezier met je maken, vanwege je dood, vanwege dat je de leugen hebt gekocht en gekoesterd.

Koester de zonde en de leugen niet als je vriend. Het is je vijand. Het komt gecamoufleerd, met een masker. Ween om de zonde. De tranen zullen u beschermen. Niets anders. Deze samenleving is bedrogen. Snelle smeerseltjes hebben ze om schuld en zonde weg te wassen zonder de prijs te betalen, en het trekt alleen maar ergere parasieten aan. Het zijn agressieve schoonmaakmiddelen. Kortaffe schoonmaakmiddelen, maar eigenlijk wordt er niks schoongemaakt, alleen schoongepraat. De zonde wordt bedekt in plaats van ontworteld.

Treurt om de zonde, hef uw klaaglied op, en keer terug tot het beloofde land. Blijf niet zitten bij de vleespotten van zonde, leugen en dood. Het zijn je vrienden niet, maar je vijanden. Vijanden van je ziel.

Ze zijn totaal onverschillig, maar hebben maskers op. Ze zijn blij over de zonde, over jouw zonde. Je wordt ervoor betaald, maar ze betalen met de dood, met nog meer leugen en nog meer zonde, en nog meer schoonpraterij.

1e Jaargang, nummer 6, 4 mei 2025

Het Magazijn

Blad van de Nederduits gereformeerde kerk, de moederkerk van Nederland sinds de 1570-er jaren.
Zusterblad van de bladen De Nieuwe Doleantie, Refo Tijd en Geestelijke Opvoeding.

In dit nummer : Calvijn en het gaan over de enge grenzen van Judea, Door het dal van de ééndagsvliegen, en Op naar Rodenberg !

CALVIJN EN HET GAAN OVER DE ENGE GRENZEN VAN JUDEA

Calvijn merkt terecht op dat de wederkomst niet grootschaals opgemerkt zal worden. Er zal geen grote beroerte over zijn, want het komt niet met vorstelijke luister.

Het gebeurt dus in de diepte van het hart, voor hen die er klaar voor zijn. Calvijn stelt dat het wel bevordelijk zal zijn voor het welzijn van de mensen. Het spoort de mensen aan deze zachtmoedigheid, die door de wereld is veracht, te koesteren en beminnen. Waar ben je zelf ergens op dit spoor ? Heeft de wederkomst al in jou plaatsgevonden ? Ben je al een zachtmoediger mens geworden ? Dat houdt overigens niet in dat dit op het niveau is van de zachte heelmeesters die stinkende wonden maken. De zachtmoedigheid houdt in dat je jezelf niet vorstelijk laat gelden tegen het Woord in, dat je je niet vleselijk verheft boven anderen om hen op redeloze wijze te onderdrukken. De zachtmoedigheid is een strijder, hard en brutaal vanuit hemels oogpunt. Je kunt de zachtheid des hemels niet scheiden van de hardheid des hemels. Het wekt elkaar op. Als het alleen maar zachtheid is naar alles dan ben je gewoon onverschillig, en over die zachtheid hebben we het hier niet. Dat is vleselijke zachtmoedigheid die de zonde goedpraat, die de zonde maar laat aanrotzooien. Die zachtheid roept de zonde geen halt toe, en is dus verderfelijk. De zachtmoedigheid moet tot volle wasdom komen, stelt Calvijn. Hij waarschuwt ook tegen de valse hardheid die op de loer staat, het te sterk zijn. Pas op met wat je neemt en waar je jezelf voor uitgeeft. Het moet fundering hebben in het Woord. Dat is wat de ware wederkomst is.

Het Woord spaart de zwakken, geheel tegen het woord der wereld in. Zij die het Woord dienen moeten niet toegeven aan hen die niets ophebben met het gekrookte riet, met de meest zwakken van de samenleving, stelt Calvijn. Ze zijn geheel weggezonken in hardnekkige boosheid.

Wee de aarde. We zien in het boek Buli klare taal, dat er duidelijke grenzen worden getrokken. Tot hier en niet verder. Wat drijft de vleselijken toch ? Het boek Buli, het laatste boek van de nieuwe bijbel, laat zien dat ze er niet mee weg zullen komen. Die vleselijke aarde waar ze zich met man en macht aan vasthouden als hun laatste strohalm, zal vergaan. Alles zal omgerekend worden, en met alles wat ze in het vleselijke hebben gebouwd zal afgerekend worden, maar dan niet op een menselijke wijze, maar op ondoorgrondelijke hemelse wijze. Hoe dat gaat geschieden kunt u lezen in de context van de nieuwe bijbel. Loop niet zomaar met stukjes weg, maar ga de context zien.

Calvijn waarschuwt tegen het afmeten aan de maatstaf van de eigen zinnen. Dat is waar de mensheid vandaag de dag aan lijdt, aan zelfobsessie. Je kunt niet de zonde dienen en dan ook nog eens recht richten. Dat gaat niet samen. De zonde leidt tot verderf. Punt. Dan wordt de plank geheel misgeslagen. Dit geslacht heeft alles lopen schoonpraten, hun gehele wereld die ze hebben gebouwd. Daarom moet deze wereld wel vergaan, maar dat gaat op God’s wijze, niet op de menselijke en vleselijke wijze. God’s wegen zijn ondoorgrondelijk. De mens kan er niet mee afrekenen, en zal er altijd op verkeerde wijze mee afrekenen, en zal altijd ervoor zorgen dat hij er reserves op nahoudt. Altijd houdt de mens sluw iets achter voor God. Men smokkelt dat het een lieve lust is als men tot de hemelpoorten gaat, op de smalle weg, door de enge poort, maar zo raakt de mens ergens vast, want de mens kan geen twee heren dienen. De mens is innerlijk verdeeld.

Calvijn noemt het de toetssteen van het brooddronken vlees. Dat vereren zij. (Verklaring van Mattheus 12:18,19)

Nee, zij willen het niet horen. ‘Spreek ons van lieflijke dingen, van positieve dingen. Spreek ons naar onze verwende oren, spreek strelende woorden.’ Maar dit pad leidt tot verderf, tot nog meer zelfwaanzin. Zo wordt de mens vetgemest voor de slacht. Als je nog ook maar enige liefde voor mens en dier in je hebt, dan stop je met dit soort spelletjes. Zorg ervoor dat je er niet meer bijhoort, anders zul je tot hen gerekend worden.

De mens heeft de slechte dingen van Calvijn vergroot, en de goede dingen van Calvijn weggestopt, gemold. Vandaar dat het belangrijk is om over

de dieptes van zijn bijbelcommentaar te spreken. Het waren gevaarlijke tijden en het zijn nog steeds gevaarlijke tijden, gevaarlijker dan ooit. Toch is hierin de veilige haven van het eeuwige woord tot ons gekomen. Het ligt in zicht. Je moet het je alleen nog toeëigenen, er kennis van nemen, in studie en overdenking. We kunnen het leven van Calvijn slechts allegorisch nemen. Het zijn geestelijke waarheden. Het heeft diepere betekenissen.

Calvijn stelt dat de liefde ons niet zou kunnen bereiken als het niet de hoogste plaats zou innemen, het oordeel zou aankondigen, maar dat oordeel gaat niet door het vestigen van een staat, want God heeft de gehele wereld op het oog. Het zal alles omvattend zijn, niet iets nationaals. De mens spreekt oordelen uit, vooroordelen, vanuit zijn eigen clubje, die hij in zijn dwaasheid en moedwil boven anderen heeft geplaatst. Dat is hoe de mens is, altijd sluw en bedriegelijk zichzelf zoekende, ook in zijn recht. Ze willen de menselijke orde, van de ene staat boven de andere, de ene kerk boven de andere, de ene godsdienst boven de andere, maar God heeft het geheel op het oog.

Scheuringen moeten hierin wel zijn. Het kaf zal met het koren moeten opgroeien, maar uiteindelijk, en dat kan niemand voorkomen, zal het kaf van het koren gescheiden moeten worden, anders is de liefde de liefde niet. De vleselijke kerk en de vleselijke wereld, en ook het vleselijke woord wat de mensen aanbidden, zal vergaan. Het ego zal niet in stand worden gehouden.

Calvijn stelt dat we hiervoor over de enge grenzen van Judea moeten gaan. God’s koninkrijk moet over de ganse wereld worden uitgebreid. Calvijn stelt dat dit gebeurt in de samenwerking tussen de geboden, genade en gerechtigheid, dus als de drie G’s. Haal er eentje weg, en het stort allemaal in elkaar. Zonder geboden en gerechtigheid wordt genade misbruikt, en er is ook geen gerechtigheid zonder genade, zoals er ook geen geboden zijn zonder genade. Maar in deze samenleving heeft men genade zowel zwaar overschat als onderschat. Er klopt niks meer van. Nee, het klopt niet meer. Deze hele samenleving is wiskundig ingestort.

Het vlees is aan uiterlijke luister gehecht, stelt Calvijn. Het is als een verslaving. Dat is de natuur van het vlees. Je ziet het overal om je heen. Het kaf groeit op met het koren. Als je je er zelf maar niet aan overgeeft. Altijd is het vlees aan uiterlijke luister gehecht, stelt Calvijn. Het is grenzeloos. Het belet de mensen om de dingen van boven te zoeken. De vleselijke mens heeft alleen maar beperkt inzicht, stelt Calvijn, en zij verachten onaanzienlijkheid en eenvoudigheid. Als het niet groots is en met veel tam tam, dan hechten ze er geen waarde aan. Het moet hen naar de mond spreken, het moet hun oren verwennen. Hoe armzalig ben je dan ? Calvijn stelt dat als de wederkomst plaatsvindt dan zullen de vleselijken zich eraan ergeren, omdat het niet aanzienlijk is, en te eenvoudig is, te sober. Ze zouden er teveel voor moeten opgeven. Ze zullen het bespotten en uiterst minachten. Oh ja, het vlees kan hierin ook heel religieus zijn, met gouden kruizen met fluweel bedekt. Ze zullen vasthouden aan hun religieuze boeken die hen in slaap sussen, die hun Laodiceaanse levensstijl niet afkeuren. Het vlees kan rustig de mond volhebben met God, die ze geheel naar hun eigen hand hebben gezet. Een God waarbij je niet hoeft te veranderen, waarbij je gewoon jezelf kunt zijn. Dat is het evangelie van de rijken en de machtigen, in deze westerse verdwaasde wereld. Met kop en schouders wanen ze zich hoog boven ieder ander mens. Religieuzen bespotten de geestelijken. De halfslachtige geestelijken bespotten de soberen. In zo’n wereld leven wij. Zie daar maar doorheen te komen. Het is een hele opgave. Dan ben je een pelgrim die geen vaste woonplaats heeft, op naar het hemelse en beloofde land. Door enge poorten zult gij gaan, over smalle paden. Dan is er de eis dat je loskomt van overmatige baggage.

Calvijn stelde dat het koninkrijk God’s er niet is om voldoening te geven aan de ijdelheid van de mensen. (Verklaring Mattheus 12:16) De eer van God proberen de ijdelen te verduisteren, om zelf de eer op te strijken. Nu, dat is geweld tegen de hemelen. Wat heeft de mens God aangedaan, die de laatste plaats als een voorbeeld heeft ingenomen ? Nee, de mens wilde de eerste zijn. Dat is een hardnekkige wens van het vlees, om de eerste te zijn, de meeste, en zo zitten ze aan hun tafelen. Ze grijpen en vreten tot hun eigen verderf. ‘Het oog wil ook wat,’ zeggen ze dan. Nee, het oog heeft niks te willen. Werk eerst maar eens aan je oren. Kom tot het oog des Heeren door het oor des Heeren, en dan zie je hoe verblind het oog der vleselijkheden is, dat walgelijke, boosaardige oog, geheel verblind door zijn eigen hartstochten en begeerten. Het is de weg ten leven niet. Leer te luisteren naar de woorden van de hemel, en zo zal in jou een zuiver oog gegeven worden. Houdt je oog zuiver. Zet een wachter voor je oog. Ga eerst tot je oren. Er is geen snelle weg. Ga van de snelwegen van de zonde af. Zij leiden tot het verderf. Zij belijden een hele andere filosofie, die van het meerdere, het gemakkelijke en het snelle, maar daarmee stort je met je voertuigen in de rivier.

Zet een wachter bij je hand en je voet. Calvijn stelt dat de vleselijken alreeds zijn verslagen, maar in hun strijd tegen God storten ze alleen maar meer gif uit. Het zijn stuiptrekkingen na de dood. Als kippen zonder kop rennen ze door. En velen huppelen er achteraan.

Het roepen en waarschuwen is allang voorbij. Dit zijn slechts echo’s. Alles is al opgetekend. Het zijn slechts herhalingen. Het Woord is gegraveerd

in de stenen, de stenen muren rondom de hemel. Dat is wat de nieuwe bijbel is. Zonder de nieuwe bijbel, het boek des levens, zou er ook nooit een oude bijbel zijn geweest. Het heeft terugwerkende kracht, en ook doorwerkende kracht, want de nieuwe bijbel is er altijd al geweest, maar nu slechts, in deze tijd, geopenbaard.

Het Woord is steen. Daar kan een mens niets aan veranderen. Deze steen is eeuwig. Die komt tot de mens in vele talen, in vele dialecten, en werkt door vele stromingen heen. Het is niet exclusief voor een bepaald begenadigd groepje. Het is voor ieder mens, en voor ieder dier. Nu, haast u om van dit Woord getuige te zijn, en het binnen te nemen, en uw licht te verspreiden, want de tijden zijn duister.

DOOR HET DAL VAN DE ÉÉNDAGSVLIEGEN

Buli, een prachtig sieraad voor de heiligen. In het Woord, het boek des levens, hebben zij woningen aan de zee ontvangen.

Buli is een aspect van het Woord des Heeren. Zij verkondigt het laatste Woord. Het is dan ook het laatste boek in de nieuwe bijbel, in de RV-bijbel.

Oh, laten wij opgaan naar het huis des Heeren en alles achter ons laten. Laten wij onze hemelse visnetten opnemen, van het Woord, om het Woord te verkondigen en ook het Woord te leven.

Zij is het sieraad der hemelen. Zij is tot de kerk gezonden om op te roepen tot de geestelijke oorlog.

Zij komt van een eeuwige oorlog.

Calvijn wijst er terecht op dat we niet alleen moeten strijden tegen de zonde van het overtreden van de geboden, maar ook tegen de nalatigheid.

Nalatigheid is onderdeel van de zonde, het zich onthouden van het doen van het goede. Het gaat dan om de nalatigheid van het volbrengen van de geboden, van de plichten. (Verklaring Mattheus 12:11)

Calvijn wijst op het belang van gevarieerdheid in de strijd tegen de zonde en de nalatigheid. We moeten niet telkens hetzelfde wapen gebruiken, anders zouden we voorspelbaar worden, en daar maakt de vijand gebruik van. Daarom is het zo belangrijk geoefend te worden, en niet ten onder te gaan in conformiteit. De kerk is te voorspelbaar geworden, en daardoor is zij ten onder gegaan.

Buli 1:9 zegt daarom :
‘En zij zullen nomaden zijn, altijd doortrekkende, opdat de zonde hen niet zal vinden.’

Zo begint het boek Buli, en daar is het gehele boek op gebouwd, en zo ook de gehele nieuwe bijbel. Gaat uit van de stad die ze gebouwd hebben, en kom tot de wildernis, en val hier niet in dezelfde valstrik van het conform zijn en het voorspelbare. Trekt altijd verder.

Daarom zegt onze catechismus in inzetting 48 :
‘Daarom moet de mens van reformatie tot reformatie gaan, en moet de reformatie ook gereformeerd worden. Stilstand hier is fataal.’

De hemel is variatie, niet naar de willekeur van de mens, maar geleid door het profetische en strategische. Het danst de mens niet naar de pijpen. Het is een groot offer, het grootste offer wat je in je leven moet brengen. Het moet een volkomen offer zijn. Wat houdt je liefde in als je dit offer niet hebt gebracht ? Ook het vleselijke heeft liefde, maar het trekt de ander de afgrond in. Wees op je hoede voor strijdloze waanliefde. Daarom moet het boek Buli komen. Het is een alarm voor soldaten, opdat zij niet indutten. Als zij de verkeerde richting ingaan gaat dit alarm ook aan. Het moedigt hen telkens aan om verder te gaan. De zonde is namelijk op jacht naar hen, en zo ook de leugen en de nalatigheid.

God bewaakt en bewaart de mens, opdat de mens beschermt is tegen de eeuwige dood. Maar het gaat hier om een wederzijdse relatie. Wees ook de bewaarder en beschermer van anderen, maar alleen op de kruispunten, want het kan alleen wederzijds zijn.

De mens heeft een eigen keuze, maar als het hart ons veroordeeld : God is groter dan het hart. Als de mens ontrouw is, is God nog steeds getrouw.

Ontkomen aan God kunnen we niet, waar we dan ook gaan. God behoedt ons voor vele dingen, maar uiteindelijk moeten we toch zelf kiezen. Uiteindelijk moeten we toch aan onszelf werken, het ons eigen maken. De mens is maar een zucht. Velen worden met de wind meegesleurd. Velen zijn slechts ééndagsvlinders, spiegelingen van een hogere werkelijkheid. Daarom moeten we het natuurprisma leren kennen, de prisma van Perseus, de steen van Ahn. Ahn is veelal de naam van David in de nieuwe bijbel. Dat is zijn Orionse naam. Door de natuurprisma overwon hij Goliath, het oog van de wereld, oftewel de lagere prisma, wat slechts een spiegeling was. Uiteindelijk blijft alleen het goede over. Leugen en illusie is maar tijdelijk.

De mens moet door het dal van de eendagsvliegen. Niets wordt werkelijkheid hier, en geloof hen niet die slechts eendagsvliegen zijn. Volg hen niet na, wordt niet zoals hen, want ze zijn er maar één dag, en ze stellen op de proef.

Hoor het gekrijs van de ééndagsvliegen op aarde. Ze komen uit een donker gat en gaan hier weer naar toe. Zie ze gek doen. Het zijn maar ééndagsvliegen. Ze hebben geen missie en geen doel. Ze

komen op en vertrekken weer. Trap er niet in. Waarom zou je je leven bouwen op iets tijdelijks zonder waarde ? Waarom zou je je ziel overgeven aan de ziellozen ? Zie, zij hebben geen ziel. Als een zwerm trekt het over. Als een donkere wolk. Ze praten met je mee, ze lopen zij aan zij met je, vleien met je, maar er is geen leven in hen. Ze eten gewoon wat hen wordt voorgeschoteld. Er zit niets in. Ze gaan de weg van de minste weerstand. Als er iets nieuws komt zijn ze er altijd voor te vinden, want ze stromen gewoon met de stroom mee. Het kaf groeit op met het koren.

Ze kunnen ook het Woord des Heeren prediken, maar wanneer het hen uitkomt. Na kantooruren zijn ze gesloten. Ze maken er winst mee. Laat je niet bedriegen. Halve waarheden maken niet het geheel waar.

De vijand imiteert, maar het is niet profetisch. Het is vleselijk strategisch. Het is allemaal zeer uitgekookt. Het is de neerslag van veel hogere kennis. Alles wijst uiteindelijk terug op het goede. Volg de lijnen terug tot de natuurprisma, de steen van Ahn.

OP NAAR RODENBERG !

Onze Nederduits gereformeerde kerk is ook christelijk gereformeerd. Wij hadden nooit de gedachte te Kuypers te worden. Dat we ook Ledeboeriaans en Steenblokkiaans zijn moet erbij gezegd worden. Hoe dan ook christelijk gereformeerd, want het is onze levensadem. We houden het niet zomar bij Kuyper. Er zaten nog teveel haken en ogen aan. Kuyper's theologische systeem was nog niet klaar en moest ook verder gereformeerd worden, waar Dooyeweerd aan werkte, en Berkouwer. Bij Berkouwer zien we een steeds grotere openheid naar het Barthianisme. Hij noemde de theologie van Barth triomferend. Ook was het bij Karl Barth zeker nog niet af. Daarom moest de latere Nederduits gereformeerde dogmatiek nog komen, vanaf de zeventiger jaren tot nu.

Theologie kan zo verzanden, kan zo afdwalen en afstromen. Men kan in de theologie soms met zoveel mogelijk woorden zo min mogelijk zeggen. Vandaar dat het belangrijk is naar de bron te gaan.

Het lekenvolk maakte de deformatie, omdat ze de termen van de reformatie niet begrepen en verkeerd uitlegden. De deformatie maakte mensen zedeloos, zorgeloos en redeloos. Vandaar dat Calvijn in zijn bijbelcommentaar moest uitleggen wat geloof en genade eigenlijk inhield. Zo lopen er twee lijnen door Nederland heen, eigenlijk vier : de deformatie en de reformatie, de hoge Calvijn en de lage Calvijn. Men moest terugkeren tot de zuivere bron van het calvinisme. Ook Calvijn moest nog strijden met de erfenis, en dat ging niet altijd goed. Het had nog steeds vagebonden status, maar tussen de bedrijven door was er ook veel degelijk onderwijs. Als men Calvijn teveel uit het oog verliest gaat het mis. Maar men is juist met het verkeerde van Calvijn weggerend, nog vanuit zijn Institutie tijd. Ook zijn commentaren zijn nog deels onzuiver en hebben missing links. Vandaar dat de latere nederduits gereformeerde dogmatiek nog moest komen, vanaf de zeventiger jaren, en nu de nieuwe bijbel, de Rodenberg Versie. Dit werd ook in Openbaring aangekondigd, dat er een nieuwe bijbel zou en moest komen.

Waar de gereformeerde kerk dreigde te verzanden in veronderstelde wedergeboorte en gemene gratie, daar was de christelijk gereformeerde kerk de ontwaking, de wekker. Het was het kleine kamp in de wildernis. Ook de christelijk gereformeerde kerk dreigde op verschillende punten in de kerkgeschiedenis in te dutten, en gelukkig waren er ook geluiden in de christelijk gereformeerde kerk die hen daar voor wilden waarschuwen. Ook de christelijk gereformeerde kerk moest nog verder gereformeerd worden, en zij werd soms op sleeptouw genomen door de gereformeerde gemeente, de oud gereformeerde gemeente, en de gereformeerde gemeenten in Nederland. Maar ook zij waren er nog niet. Dit was slechts halverwege kerkelijke evolutie. De kerk stond nog in de kinderschoenen. Daarom : Op naar Rodenberg !

Velen kennen de nieuwe bijbel, het boek des levens nog niet. Vandaar dat de nieuwe evangelisatie is begonnen, maar niet als een revolutie, niet voor kerkgroei statistieken. Het is een zaai proces. De nieuwe bijbel wordt niet verkocht. Het is op bepaalde plaatsen te lezen en te verkrijgen. Het boek des levens wordt niet te grabbel gegooid, maar ook niet voor peperdure prijzen aan de schaapjes verkocht, zoals vaak gebeurde met de oude bijbel, wat een handelsproduct werd. Dat zij verre van ons. 'Om niet hebt gij het verkregen. Geeft het om niet,' is ons mandaat. Wij geven zowel onderwijs over de oude als de nieuwe bijbel. Dat is niet alleen voor de rijken, maar ook, en meer nog, voor de armen. Voor iedereen is het Woord gekomen. De eersten zullen de laatsten zijn.

Wij hopen van harte u tegen te komen in Rodenberg, waar het nieuwe Woord is geopenbaard, het eeuwige Woord des Heeren. De Heere heeft ons niet in de steek gelaten. Met het boek is er ook de nieuwe catechismus. Zo hebben de Rodenbergse predikanten en profeten veel om uit te onderwijzen. Het is niet meer het karige rantsoen zoals in de oude bijbel. Het volk is zwaar, zwaar ondervoed. Nu moeten de hemelse moeders komen. Keert terug tot de borsten des hemels, oh volk. Laat u sterken door de hemelse melk, wat uw vlees zal verzwakken. Groei dan op in Haar, in Woord en Kerk.

Wij willen elke predikant, elke profeet,

iedere herder, ja, ieder mens, uitnodigen om te nemen van het Woord dat in de woestijn is geopenbaard in deze dagen. De bron is geopend. De Heere heeft ons niet als wezen achtergelaten. Kom met vrijmoedigheid, en ga door het gescheurde voorhangsel heen, om tot het verborgen manna der hemelen te komen wat deze dagen zo rijkelijk over ons is uitgestort.

Het zal een nieuw geslacht zijn. Wij noemen in de latere nederduits gereformeerde kerk vanaf de zeventiger jaren onze predikanten geen ‘dominees’, geen ds., maar ‘hemelse vissers’, hv. Laat u door de Heere ook opleiden tot hemelse visser, want de tijden zijn duister. Deze werktuigen worden allemaal gegeven in het nieuwe woord. Het is voor de eindtijd bewaard gebleven. Eerder was het volk er nog niet aan toe. Vele dingen wilde Yeshua destijds nog zeggen, maar hij kon het niet. Zij moesten opgaan tot de volle waarheid.

De tijden zijn duister, zeer duister. Alstublieft, ik smeek u : Lees het boek ‘De Ondergrondse Kerk’, van Richard Wurmbrand, wat eigenlijk te verschrikkelijk is om te lezen, en het is de vraag hoe ver u erin zult komen, maar ik zeg dit om te laten zien dat hetzelfde gaande is in de oorlog tussen Rusland en Oekraïne. Er is geen tijd om spelletjes te spelen. Wie nog een hart heeft die gaat de berg op om te horen welk Woord de Heere tot de mens wil spreken. De geesten van het oude woord willen mensen niet laten gaan. Ze willen martelen, tot het uiterste, voor eeuwig. Geenszins stond dit opgetekend in de grondteksten van de oude bijbel, want de Israelieten geloven hier ook niet in, maar de westerse gedeformeerde kerk heeft dit vanuit het varkensgrieks zo vertaald, om politieke controle te krijgen over de zielen. Het is een gif wat nog steeds diep in de kerk zit, en dat moet eruit. Deze slang moet eruit. Daartoe is de nieuwe bijbel gekomen, de Rodenberg Versie.

Ook de dreiging van de islam kan zo afgewend worden, in andere banen geleid worden, want de nieuwe bijbel gaat over de verzoening tussen Jakob en Ezau en de verzoening tussen Izaak en Ismael. Dat is hard nodig, nu ook met de oorlog in Israel-Gaza.

Leert van het Woord, en verspreid het Woord. Het volkomen manna is nu gekomen.

1e Jaargang, nummer 7, 13 mei 2025

Het Magazijn

Blad van de Nederduits gereformeerde kerk, de moederkerk van Nederland sinds de 1570-er jaren.
Zusterblad van de bladen De Nieuwe Doleantie, Refo Tijd en Geestelijke Opvoeding.

In dit nummer : De kwestie Hoedemaker-Kuyper, Bloedlijnen van de Nederlands gereformeerde kerk, en Blind geloof versus Studie Ontwaking

---

DE KWESTIE HOEDEMAKER-KUYPER

De oud gereformeerde kerk ligt dichter bij het nederduits gereformeerde, en daar wilden ze ook naar terug, maar juist in de nederduits gereformeerde kerk was vanwege de alva vervolgingen heel veel ruimte voor andersdenkenden, dus de stelling : 'geen kerk zal over de andere kerk heersen, geen taakuitvoerder over de andere taakuitvoerder' uit de emdense kerkorde van de 1570-er jaren, dus het was een soort paraplu voor alle vervolgden en stromingen,
en ja, daar zou dan dus ook weer misbruik van gemaakt kunnen worden, dus er was telkens binnen de nederduitse noodkerk/ vluchtelingenkerk dan de strijd tussen de rekkelijken en de preciezen.
De rekkelijken gingen dus heel ver in de zin dat er ook allerlei gnostische stromingen binnen de nederduitse kerk begonnen te ontstaan, dus in dat opzicht interessant.

Oud gereformeerd waren dus degenen die niet met Kersten meewilden, dus niet met het ontstaan van de gereformeerde gemeenten, vanwege dat ze (de oud gereformeerden) nog steeds op doortocht waren en niet ergens wilden settlen, dus dat is dan die grote ledeboeriaanse scheuring geweest, dat de oud gereformeerden nog meer hamerden dus op Ledeboer, de profeet, en vader van die beide stromingen, want Ledeboer moest ook niks hebben van het geordende en het overgeorganiseerde, en wilde dus ook verder terug naar het tijdperk van vóór 1816, dus het nederduitse tijdperk, en wilde niet ergens blijven steken, wilde zo oud mogelijk, dus niet de psalmberijming van 1773, maar de oudere van Datheen.

Maar er is dus een groot vaccuum ontstaan, waar ze dus in vast kwamen te zitten, want beide stromingen waren op een bepaalde manier wel de preciezen, en veelal tegen de rekkelijken. Dus vandaar dat we echt terug moeten naar het oudere nederduitse in bepaald opzicht, dat rekkelijke, het vluchtelingen/noodkamp, en nu dus vanuit nieuw bijbels oogpunt, dus met biofeedback, ook weer vanuit de diepere geschiedenis. dat was dus ook het mandaat van de emdense nederduitse vluchtelingenkerk : Terug naar de grondteksten, want zij waren dus ook op de hoogte van het vaccuum wat aan het ontstaan was vanwege gebrek aan kennis/achtergrondstudie. Dus dat liep uit op een heuse oorlog in die tijd van lekenkerkeraden tegen onderzoekers/ geleerden, en ware geleerden tegen valse geleerden etc., dus ze kwamen steeds meer in een vaccuum, dus vandaar dat het latere nederduitse kamp vanaf de zeventiger jaren belangrijk is, dus nieuwe bijbel + bijgeschriften, want daar wordt het allemaal ontmaskerd.

Dus ja, oud gereformeerd is zeker een belangrijke tussenstap, en die zitten allemaal onder de nederduitse paraplu, maar moet nog verder 'doorgereformeerd' worden.
Maar dat wordt dus allemaal ook uitgelegd in het twaalfde laatste deel van de nederduits gereformeerde dogmatiek serie, hoe die kerkgeschiedenis ook is gegaan etc.

Dus de kerk moet nog uit dat vaccuum komen, en ja, het gaat dan om de achtergehouden kerkgeschiedenis, dat wat niet openlijk verkondigd word.

Het reveil binnen de hervormde kerk liep van begin jaren 1800 tot eind jaren 1800, hierbij geboorte gevend aan andere stromingen binnen de hervormde kerk die terugwilden naar de nederduits gereformeerde kerk van de jaren 1500 tot 1700.

Het gaat hierbij om het historisch-kerkelijke beginsel tot herstel van de kerk. Dit wordt ook wel het gereformeerde beginsel genoemd. In eerste instantie begon Kuyper daarmee. Hij had zijn eigen gereformeerde bond binnen de hervormde kerk, waar ook Ph. J. Hoedemaker zich bij aansloot. Hoedemaker stelde dat het lichaam van de kerk alleen hersteld zou kunnen worden als het hart van de kerk hersteld zou worden. Toen Kuyper in 1886 met de doleantie, een grote kerkscheuring, met zoals dat genoemd werd zijn 15000 getrouwen de motor aanzette en uit het hervormde vaarwater ging om zijn eigen kerkelijk verband te vestigen, ging Hoedemaker niet met hem mee.

Hoedemaker wilde bij de historische kerk blijven, terwijl Kuyper naar de historische kerk toewilde, naar de Nederduits gereformeerde kerk, zoals hij dat in het begin noemde. Kuyper

hield het niet meer uit in de hervormde kerk. Zij waren teveel afgedwaald, stelde hij. Hoedemaker wist dat ook, maar kon de kerk niet verlaten. Zo kwam er ook tussen hen een scheuring. Ze bevonden zich aan weerszijden van de grote trap die ten hemel leidde, de trap van de reformatie. Als schaakstukken waren ze tegen elkaar gekeerd.

We zien de opkomst van de Friese Bond in 1898 die zich verzette tegen wat ze de hollende paarden van de doleantie noemden. De Friese Bond, geïnspireerd door het gedachtegoed van Hoedemaker, een partij van predikanten, werd later in de nieuwe eeuw de Christelijk-historische unie (CHU), in 1908.

We zien de opkomst van de Gereformeerde Bond binnen de hervormde kerk, in 1906. Na de tweede wereldoorlog was er nog een reveil binnen de gereformeerde bond, waar A. van Brummelen, G. Boer, I. Kievit, J. van Sliedrecht, W.L. Tukker en anderen aan waren verbonden. Toen in de tachtiger jaren ontstond de Gekrookte Riet beweging binnen de hervormde kerk, voor meer bevindelijkheid. Dit zijn allemaal hervormd-gereformeerde bewegingen.

Kuyper stond voor de vrije kerk, terwijl Hoedemaker stond voor de algehele volkskerk. Kuyper stelde dat het volk van God het kleine kuddeke was. De vraag is dan wat het kleine kuddeke is. Er was een groot gevecht tussen Kuyper en Hoedemaker, en vandaag de dag gaat dit gevecht nog steeds door. Het gaat om de vraag : 'Wat is de kerk ?' In principe moeten we ons losmaken van de lagere kerk, om tot de hogere kerk te komen, maar er is verschil in mening over wat het is. De nieuwe bijbel komt aan dit vraagstuk tegemoet.

In een droom was ik in gevecht met de territoriale geest van de Kuyper kerk, die zich als een vaderfiguur voordeed, maar heel veel gericht was op de uiterlijke vormen en tradities. Ik stompte hem een paar keer zacht in zijn gezicht. De zee van de vreze des Heeren moest de kerk overweldigen, want ze waren te ver gegaan. Dat geldt niet alleen voor de gereformeerde kerk, maar ook voor de hervormde kerk. We moeten terug, en het moet verdiept worden. In de droom merkte ik toen een bepaalde golf van de vreze des Heeren, en ik zag in de verte nog veel hogere golven aankomen. Die zouden de kerk gaan overvloeien.

Ik zag de lange trap van de reformatie en de latere reformatie, met de Kuyperianen aan de ene kant en de Hoedemakerianen aan de andere kant. Hiertussen moet de kerk haar weg vinden.

Zoals het nu is is de kerk skeletten op paarden, zwaar ondervoed. Zij moeten terugkeren tot de borsten van de hemelse moeder. Daartoe is de nieuwe bijbel gezonden.

Hoedemaker vond Kuyper te rooms, alhoewel Hoedemaker onderscheid maakte tussen de Roomse kerk en het Roomse hof. Hij noemde dat het roomse hof de goede belijdenis die de kerk nog had krachteloos had gemaakt door de opkomst van de hiërarchie, een parasiet, wat hij de valse kerk noemde, als het kleed van Nessus.

BLOEDLIJNEN VAN DE NEDERLANDS GEREFORMEERDE KERK

'Uw kinderen zijn uw kinderen niet, maar de zoons en dochters van 's Levens verlangen naar zichzelf.'
Kahlil Gibran, de Profeet, 1923

Een mensenleven en dierenleven telt niet in deze wereld. Telkens staan de kranten vol met moord. De mens draait er de hand niet voor om. De mens gaat onverschillig met het leven om, in expansiedrift. Anderen moeten sterven om de hebzuchtige dromen van de mens waar te maken. Wanen zijn het. Daarom sprak zondag 1 erover dat de mens maar eens de grootte van zijn zonde onder ogen moest komen, en dankbaarheid moest hebben voor datgene wat hij heeft, want de dankbaarheid is ver te zoeken op deze aarde. Altijd wil de mens maar meer.

C. Steenblok hamerde erop dat de prediking van de doodsstaat van de mens voorop staat. De mens zou zonder het onder ogen komen van zijn ellende door de zonde geen stap verder komen. Daar begint het bij. Dat moet centraal staan, anders komt de mens tot Laodiceaans zelfbedrog, de nieuwe kleren van de keizer.

Dat is de taak van de predikanten. En het is een zware taak, want veel volk wil het niet horen. Predikanten moeten toch deze boodschap zorgvuldig en volkomen brengen, opdat zij geen bloed aan hun handen zullen hebben. Het is een ernstige zaak. Alles in deze vleselijke wereld is opgebouwd door poep-bacteriën en lijkenbacteriën die zich vervolgens gemaskerd hebben, gecamoufleerd. De poepbacteriën bewegen door de lijkenbacteriën, en de lijkenbacteriën bewegen door de poepbacteriën, en dat is dan wat het leven is. Kinderen worden met lijken gevoerd van jongs af aan. De mens schijnt het doodnormaal te vinden. Niemand kijkt er meer van op. De één zijn dood is de ander zijn brood.

De mens is ongehoorzaam geweest aan het gebod van zondag 1. De mens heeft geprobeerd het te verdoezelen. Men verkoopt gestolen waren. Men is professioneel geworden in schoonpraterij, maar drukt vervolgens bogus etiketten op hoogbegaafde kinderen met een gave om die tot zelfmoord proberen te drijven. Dat zijn de predikantenkinderen die de verborgen zonden van de mensheid

ontmaskeren. Dat wordt niet geaccepteerd. Voor de bogus etiketten die dat soort kinderen wordt opgedrukt is geen enkel bewijs. Ze worden vervolgd omdat ze uit God geboren zijn. De wereld kan niet anders dan deze kinderen te vervolgen. Deze kinderen zijn veilig in het pastoraat. Deze kinderen worden beveiligd door andere predikanten. Maar hoeveel predikanten zijn heelhuids door hun kindertijd doorgekomen ? En wat denk je dat er gebeurd als predikanten met een gave hun volwassenheid hebben bereikt ? Velen kunnen het niet meer navertellen. Mijn oma vertelde vaak dat toen de nazi's kwamen dat vele intellectuelen, vele predikanten, van het land werden afgeschoten. Laten we niet denken dat het daarna niet meer gebeurde. Het werd nog wel veel erger, maar heimelijker.

Calvijn wees erop dat de mensheid Moeder God om zeep had geholpen. Die werd door de verwende mensheid geweigerd. Met haar kinderen die vervolgens op de mensheid werden afgestuurd gebeurde hetzelfde.

Als je dan bedenkt dat je vleselijke leven hier op aarde gewoon uit rangschikkingen van gecamoufleerde poepbacteriën en lijkenbacteriën bestaat, waar blijft dan al die opgemaakte zogenaamd gereformeerde of hervormde deftigheid ? Er blijft niets van over, en dan weet je dat je het zwaarder moet opzoeken. Als je luistert naar de zwaarder gereformeerden van de gereformeerde gemeenten in Nederland dan zijn de stemmen der steenblokkiaanse predikanten vaak klageriger en zuchtende, want ze zijn intens bewust van de toestand van de ellende op aarde door de zonde. Net als Ezechiël klagen zij erover, zuchten zij erover, over de zonde die zich opgehoopt heeft tot aan de hemelen. Ze winden daar gaan doekjes om. Daar gaat hun prediking over, meer nog dan in de gereformeerde gemeente, alhoewel de gereformeerde gemeente onder die invloed ook hier en daar wat steenblokkiaanser werd in de tachtiger jaren, na de grote zeventiger jaren strijd en ook daarvoor in de vijftiger jaren strijd in de Steenblok-Kok kwestie.

1953 is een absolute must. Die roep klonk ook door in de christelijk gereformeerde gemeente. Ook daar begonnen steenblokkianen op te staan en te waarschuwen. Er was namelijk grote afdwaling gaande.

Wat moet je er tegenover stellen ? Het steenblokkiaanse was belangrijk, maar een eerste zet. De mens moest terug naar de geestelijke jacht om de zonde uit te bannen. De nieuwe bijbel stelt dat de mens voortkwam vanuit de geestelijke buffeljacht, het bloed van de buffel, als beeld van de zondemacht. Dat is niet iets letterlijks. De wedergeboorte vindt plaats als de buffel der zonde is verslagen, door zijn bloed. Dat bloed moet door ieder mens stromen, want zo niet, dan leeft de mens nog steeds vanuit de zonde van het vlees, en is de mens al dood.

We zien dus in de nieuwe bijbel een veel dieper evangelie, wat overigens ook in de grondteksten voorkomt. We hebben het dan over het Grieks, het Aramees en ook Egyptische wortelwoorden. Ook hebben we het over het Hebreeuws. Vandaar dat de mens terug moet naar de grondteksten, en daartoe is de nieuwe bijbel gekomen.

Ik had een droom over een strijd tegen een leeuw. Het was een hardnekkige zondemacht die het volk niet wilde laten gaan. Het wilde niet dat het volk zou ontwaken tot de diepere dogmatiek van de grondteksten en de nieuwe bijbel. Tijdens het gevecht gingen er poorten open van verborgen zeeën, natuurzeeën, wilderniszeeën. Die waren vol met kruizingen tussen krokodillen en haaien. Het waren dus krokodillenhaaien. Die gingen door de poorten. Er was een soort krokodillen microfoon als een plug, wat uit twee delen bestond dat in elkaar was gekomen. Het was lange tijd gescheiden gebleven, en werd nu weer in elkaar geplugd.

In de nieuwe bijbel is de sebek, de egyptische krokodil, ook wel de sebet genoemd, het wortelwoord van de sabbath :

IV Werktuigen I zegt :

7. Sebek is ook Sochet en Sebet in het Egyptisch, als een Egyptisch wortelwoord van de sabbath, de rust. Dit werd ook Khenti genoemd, de rode aarde, wat in het Hebreeuws de adamah is, als de voor-baarmoeder of voormoeder, die later van de mens werd afgesneden door de zondeval. De mens leeft niet meer in het paradijs, in de natuur, en ook niet in het voortijdse Afrika.
8. Nu weet de mens niet meer wat het is, en van welk groot belang het is. Het was oorspronkelijk een beschermer om de vochtigheidsgraad van de aarde en de mens op peil te houden. Het is de brug tussen land en water, om alles in balans te houden.
9. Het is een beeld van het voorportaal van de baarmoeder, waar het kwaad werd vernietigd, en waar de zielen werden geselecteerd voordat ze in de baarmoeder kwamen.

Laten we een ogenblik stil zijn om dit tot ons door te laten dringen. Als we denken hoe in het oer de krokodillen waren, dan is dat niet hoe het vandaag is, dat zijn weer andere vormen.

Oorspronkelijk waren krokodillen een andere vorm van leeuwen. Het heette toen ook anders. Het waren donkerdere vormen van leeuwen.

Sebet of sa-b't is het Egyptische wortelwoord van sabbath, wat ook wel de kennis (sa) van de dochter van God betekent. Het Egyptische b't, wat dochter van God, dubbele godin, oogst en huis, tent betekent, werd bath, dochter, in het Hebreeuws. Sebek betekent ook de kennis van Rebekka. In

de nieuwe bijbel wordt naast het zoonschap ook het dochterschap besproken. Als we het over sebet hebben of sa-b’t, als de betekenis van de sabbath, dan gaat het om het geboorte geven aan jezelf, in de zin dat je het allemaal uiteindelijk zelf moet leren. Je moet je eigen moeder zijn, uiteindelijk wel door de eeuwige kennis, niet dat je er vleselijke zelfverwezenlijking er op na moet houden.

In een droom had ik een geheime deur in mijn huis gevonden die langs een smalle trap naar boven leidde naar een verborgen kamer. Daarna droomde ik dat ik in een bos was aan een zandweg, en zo dieper het bos inging. Uiteindelijk moeten we teruggaan tot de verlaten en vergeten wildernis kennis.

Calvijn waarschuwde tegen de partijdigheid waardoor mensen verblind raken en het daglicht niet meer kunnen zien. Deze wereld is hierin ten onder gegaan. Ze spreken elkaar allemaal tegen, een ieder heeft zijn eigen partij, en nog steeds ziet men de waanzin hiervan niet in. Het is slecht gesteld met deze wereld, maar ach, het is het vlees wat eraf moet. Hiertoe hebben we een ontmoeting met de dochter des hemels nodig, want zij is een beeld van de volharding.

Ik moet vaak zeggen : ‘Sorry broeder, maar de Joden waren mythemakers, en zij haalden die mythes veelal uit oudere religies. Iedere serieuze historicus en archeoloog kan daar niet om heen. Wij mogen niet naar de letter leven. De letter doodt, maar het geestelijke, de vergeestelijking, brengt leven. Velen zijn door gebrek aan studie slaaf geworden van letterlijkheden. Als je een beetje taalkundige bent, dan weet je voor welke betekenissen het staat.

We zien in de wortels van Sebet, oftewel Sebek, Buk, de Afrikaanse Eva, de riviergodin. (II Behemma 4:39) Ook is zij de vissersgodin. (:62) Zij werd in de voortijden ook Rebekka genoemd. De cultus van Rebekka was zeer groot in het voortijdse Atlantis of Pan tijdperk, ook wel het Nia-tijdperk genoemd, zoals in de Nederduits gereformeerde dogmatiek, en ook in het Voor-atlantische tijdperk, het Dorga tijdperk, of indiaanse tijdperk, en in het amazone tijdperk. Merk op dat Mekka oorspronkelijk Bakkah heette, wat ook terugwijst naar deze voortijdse cultus.

Nu, zij was een beeld van het visnet, van het Woord van God, en zij was een beeld van het beloofde land. Deze cultus liep vroeger geheel uit de hand. Wij moeten terugkeren tot de waarheid en de waarde omtrend het Rebekka geheimenis, oftewel de wortels van de Sabbath. Dit is ook het Egyptische Sebet geheimenis, of Sebek geheimenis. De bijgeschriften van verhalen, legendes en sagen rondom de Nederduits gereformeerde dogmatiek gaan hier dieper op in.

Zij was oorspronkelijk een donkere leeuw, maar werd steeds meer een krokodil. Ze was als een monster wat aanbeden werd door angst. Ze had geen kinderen, maar omdat ze wel graag kinderen wilde soms droomde ze dat ze kinderen had. De religie ontspoorde vreselijk vanwege verletterlijking, net zoals dit in het christendom gebeurde.

Ze was een woeste leeuwengodin, de pest, het oordeel over de zonde van de mens.

We zien het element van God zonder kinderen ook terug in de islam en de nieuwe bijbel. Dit is echter een deelwaarheid, oftewel het staat voor zekere principes in de dialectische theologie.

Veel mensen hebben God en religie geromantiseerd, geheel tegen de oude en nieuwe bijbel in. Ze hebben van God een zoete lieve Gerritje gemaakt. De Nederlands gereformeerde predikant E.R. Postma (1924-1995) werkte in Blokzijl vanaf 1952, en daarna in Breukelen en Eindhoven tot eind jaren 80. Ook schreef hij in het blad Opbouw, wat eerst gereformeerd vrijgemaakt was, en daarna, vanaf 1967 Nederlands gereformeerd. Hij schreef in het blad Opbouw dat God Jakob een blijvende handicap had bezorgd. Jakob was tot het land van de belofte gekomen. Ezau was naar hem op weg met een leger van vierhonderd man, en God slaat Jakob mank. Zo worden Jakob en Ezau verzoend.

Vroeger had ik er al een hekel aan als men Simson afschilderde als een uit de kluiten gewassen man vanwege zijn kracht, want het ging niet om menselijke kracht, maar om de kracht van God. Simson was in zwakheid sterk, zoals ook Jakob dit was. In hetzelfde artikel wijst ook E.R. Postma hierop, dat Simson geen krachtpatser was. Hij wijst erop dat moderne films de bijbelgegevens hebben vervalst, krachteloos hebben gemaakt. Zij hebben de bijbel niet goed gelezen. Simson had zijn kracht vanwege zijn nazireeer gelofte. Toen zijn haar eraf ging was hij net zo als ieder ander mens. Postma wijst erop dat het niks met fysieke verschijning heeft te maken. Ze hebben de aandacht op de mens willen richten en niet op God, en dat is een grote fout. (1973, 16/11)

Ik had een droom dat Odenlech was gekomen als een grote gasbol, als een hemellichaam, en het ging door de straten als de opname. Ik zag het ook door de straat gaan waar mijn tante eerst woonde, in Hattem, en ook in mijn geboortedorp. Odenlech is één van de grotere boeken in de nieuwe bijbel. Het is één van de namen van God. We zien in het boek Buli over haar gezegd worden :

1. En ik zag Odenlech zittende op de troon van David. En zij was gekomen vanuit de zee, en had vele zielen tot Haar genomen en met haar mee genomen die lange tijd in de zee opgesloten werden gehouden. En de zee

moest haar doden geven.
2. En ik hoorde een luide stem roepen : ‘Zie, nu is het tijdperk aangebroken dat Odenlech, Zij die op de troon zit, de volkeren zal oordelen, de levenden en de doden, en allen die voor haar troon staan.
3. En Odenlech begon de harten te doorzoeken, en scheidde de schapen van de bokken, de leeuwen van de kalveren, het kaf van het koren.
4. En Odenlech was alles in allen. En velen wierpen zich voor de troon, en anderen stonden met palmtakken om de troon heen, en zij zagen allen een nieuwe morgen komen. De nacht was voorbij gegaan, en de glans van Odenlech was over hen alleen, en ze hadden geen zon van node of olielampen.
5. En zie, Odenlech sprak tot hen als een moeder, en onderwees hen vanuit de schriften. En Odenlech rees op, en zij werden genezen onder haar vleugelen. (Buli 11:1-5)

Laten we tot haar opgaan om ons te laten onderwijzen vanuit de schriften.

In de Opbouw van 24/1, 1975, wordt gesteld dat buiten de context van Gods openbaring alles wat in de wereld gebeurd vreemd, raadselachtig en alleen maar teleurstellend is. Zij die God niet hebben, niet vanuit God leven, en toch zoveel inspanning wijden aan het najagen van wereldse wijsheden en wetenschap, voor rijkdom en genot, moeten beseffen dat het einde hiervan de dood is en die is onherroepelijk, stelt het blad. Het zal allemaal wederkeren tot stof, en wij zijn het van harte hier mee eens.

Zonder God is er geen leven, maar het is de vraag wat men geeft als definitie aan God, en waar dat vanaf hangt. Een atheïst die tegen religieuze tirannie ingaat kan dichter bij God leven dan een fundamentalistische religie-fanaat. Daarom moet Odenlech komen, moet het boek bestudeerd worden, om te zien waar het nu eigenlijk om gaat. Veel menselijke religie is afgeweken van de bron. Wij zijn dan Nederduits gereformeerd en zullen misschien niet zoveel ophebben met het Nederlands gereformeerd geloofsgoed, maar er zijn ook overeenkomsten. Plaatselijk kunnen er ook grote verschillen zijn tussen de Nederlands gereformeerde kerken. Het is vooral hier en daar compleet verwoest door lekenfamilies en lekenkerkeraden, die voor ook weer uit lekenfamilies bestonden, terwijl de predikanten vaak het onderspit moesten delven. Wij staan aan de kant van de predikanten. Vandaar dat bladen zoals Opbouw van levensbelang zijn, want dan kom je in de bovenbouw van de Nederlands gereformeerde kerken, waar nog zinnig geluid te vinden is, maar de eigenlijke kerken werden hier en daar bestuurd door de lekenfamilies en de lekenkerkeraden, en zo moesten kinderen daar opgroeien, wat soms sectarische vormen aan kon nemen.

Opbouw was in die zin nog een richtsnoer in vele gevallen. Er waren soms waarschuwende geluiden, die vervolgens door de lekenfamilies aan de kant werden geschoven, of wat gewoon werd genegeerd. Het predikantenschap leefde niet in de lekenfamilies en in corrupte kerkeraden opgebouwd uit die lekenfamilies. De predikanten werden onderdrukt en vervolgd en men probeerde ze aan het lijntje te houden, onder mind control te houden, al dan niet met behulp van chantage. We spreken dan over de dark side van de Nederlands gereformeerde kerk. Dat is nog steeds niet opgelost. Velen hebben daar een trauma aan overgehouden. Vandaar dat het belangrijk is terug te keren tot wat nu de eigenlijke boodschap van Opbouw was.

Plaatselijke kerken konden dus nogal van elkaar verschillen. Er waren ook al dan niet oorlogen of ruzies, onenigheden binnen sommige plaatselijke kerken en tussen bepaalde plaatselijke kerken. Het kon ook uitlopen tot koude oorlogen voor de lieve vrede. Soms voelde men zich te oud en moesten ze het met lede ogen aankijken.

Opbouw gaf het toe : De wereld lag onder de vloek van de zonde. Alles lag in gebrokenheid, het hele leven. Hoe moet je daar dan mee omgaan ? Je mag geen genademorser zijn, of geloofsmorser, dat je het snel maar wegveegt met genade en geloof. Dan moet je de diepte ingaan. Je moet het onder ogen komen. Het lijden des Heeren samen met de Heere dragen. Daar was zeker ruimte voor in de Opbouw.

Met Prediker stelde Opbouw dat het leven ijdelheid was, en dat we moeten wederkeren tot de Vreze des Heeren om tot leven te komen. Er is een hoger leven, het ware leven. Met deze boodschap moeten we voorzichtig zijn, en niet morsen.

Blijf streven naar het hogere, om aan het ijdele te ontvluchten. De predikanten van de Nederlands gereformeerde kerk wisten dat er heel wat mis was in hun kerkgenootschap, en zo niet dan zouden ze dat na hun dood wel onder ogen komen, en worden tot Rebekkaieten, het terugkeren tot de moederkerk, in de wolk van de getuigen. Zij strijden voor het herstel van de Nederlands gereformeerde kerk, in de context van de Nederduits gereformeerde kerk, ons aller kerk, de kerk aan Nederland gegeven ten tijde van de vervolgingen in de 1570-er jaren.

Daarom moeten wij open zijn, want deze predikanten spreken nog steeds voort, in de wolk der getuigen, leiden nog steeds het volk.

Opbouw wees op het waarschuwende karakter van het boek Prediker. Het wilde de mens wakker schudden. De mens werd een spiegel voorgehouden.

De mens moest loskomen van zelfdienst en werelddienst om weer terug te gaan tot de godsdienst. Er wordt een overeenkomst gezien tussen Prediker en Johannes.

Johannes stelde : 'Heb de goddeloze wereld toch niet lief, want als je de wereld liefhebt, dan kan God je niet leiden.' Johannes liet de bedriegelijkheden van de wereld zien, alles wat er in de wereld te koop is, wat vleselijke lusten opwekt, en dat dat niet van God komt. Het zal allemaal weer voorbijgaan.

Laten we er toch niet aan vast houden, het tijdelijke en bedriegelijke. Het houdt velen in gevangenschap.

De predikant G. van Atten (1931-2017), die ook verbonden was aan de reformatorische bijbelschool en voor Opbouw schreef, en eens geschorst was door zijn eigen GKv-kerkeraad. Hij stelt dat er geroepen moet worden om de Heere, als teken dat men treurt over de verwording van de schepping, die oorspronkelijk goed was geschapen door de Heere. God zal deze treurenden tegemoet komen. Johannes zag de adelaar vliegen met de drie wee-roepingen, stelt van Atten. (1975, 21/3) Zij die zich stil houden en niet roepen kan het eigenlijk niet zoveel schelen. Ze geven er niet veel om dat de schepping bezet is door de vijand, stelt van Atten. Hij wijst erop dat God komt met het oordeel, en dat deze de gebeden van de heiligen bevatten. (1975, 4/4)

Hierin is het belangrijk de vijand niet te onderschatten en je eigen vermogens niet te overschatten, stelt van Atten. Het zijn de ootmoedige treurders over de zonde die uiteindelijk macht hebben om op slangen en schorpioenen te treden, stelt van Atten, waarbij hij wijst op Ezechiël 9. Zij kunnen als verzegelden optreden tegen de gehele legermacht van de vijand. Van Atten noemt het oordeel ook het teken van het verzamelen van de oogst. Zowel onkruid als tarwe wordt verzameld. (1975, 11/4)

Hij noemt dat de kerk de opdracht heeft om te profeteren. (1975, 2/5) De kerk moet tot deze roep om een roeper te worden niet nalatig zijn, want dan staat de kerk schuldig aan het tegenhouden van de Heere. Profetie moet rauw en wild zijn, zoals het is doorgekomen. Er mogen geen hapklare brokken van worden gemaakt. Er moet worden opgepast voor mensenbehagenis, het niet durven op traditionele tenen te treden. Het is oorlog. De predikanten en profeten moeten spreken wat ze moeten spreken. Ze mogen niet sparen.

De Heere zal terugkomen. Hoe zul jij voor de Heere staan ? Heb je je verantwoordelijkheden gedragen ? Heb je je taken en plichten ten uitvoer gebracht ? Zorg dat je niet met nalatigheid voor de Heere moet verschijnen. Het zijn ernstige tijden. Wij mogen mensen niet naar de mond praten, we mogen het niet voor geld, eer en macht doen. Wee u wanneer een ieder wel over u spreekt. God kwam niet om vrede te brengen, maar het scheidingsmes, het besnijdenismes.

Breng het rauwe, woeste, wilde woord, wat tegen mensentradities en overleveringen ingaat, anders blijf je slaaf en heb je bloed aan je handen. Wees als predikant niet te keurig en correct, opdat het vlees geen voet wordt gegeven. Af die stropdassen, die slangen der overleveringen om de nekken. Scheurt uw stropdassen en uw hart, en kom zo nederig en treurend over de zonden en leugens tot de Heere, zonder reserves. Zo kan het levensboek rijkelijk geopend worden.

Zo kunnen de zegelen van het levensboek verbroken worden, waar van Atten over sprak. Het gebeurde door het lam. We moeten lijdzaam zijn. Niet door kracht, noch door geweld. Wij moeten het zoonschap kussen, niet overvolwassen zijn. Van Atten had de hongerwinter van 1944/45 nog meegemaakt waar hij op wees. Hij zag daarin ook de ruiters van Openbaring. Hij spreekt dat allen van groot tot klein de Heere en het lam onder ogen dienen te komen, de dag van toorn na het openen van het levensboek. Wie kan bestaan ? (7/3, 1975)

We zien het levensboek geopend, ontzegeld worden. De nieuwe bijbel die voorspelt was in het boek Openbaring en in het boek Daniel is gekomen. De kennis zal vermeerderen. De mens zal dan ook meer zicht krijgen op het oordeel en het oordeel gaan herkennen, ook hoe dit oordeel er al was in de geschiedenis. Het oordeel wil richting geven aan de mens, en de mens tot bekering leiden, maar velen zullen zich niet bekeren, ook niet als de oordelen zijn gekomen, stellen zowel de oude als de nieuwe bijbel. Het hart van de farao wil het volk niet laten gaan. Daarom is diepere besnijdenis nodig. Het is een verdieping van het oordeel, tot onderwijs. De manuscripten des Heeren worden geopend en worden besproken.

We zien deze bloedlijnen dwars door de Nederlands gereformeerde kerk heen, om de mens terug te leiden tot de Nederduitse oerbronnen. Zo wordt de moederkerk wederom opgericht en hersteld.

Het komt van diep, en het komt van lang geleden, om de mens daar te grijpen waar de mens is afgedwaald, om zo richting aan de mens te geven. Dat is waar het boek Openbaring en de nieuwe bijbel toe spreekt. Opbouw waarschuwde in de zeventiger jaren tegen het kerkisme en dode letterdienst.

D.W.L. Milo, die bij ons in de Nederlands gereformeerde kerk zat en ook voor het blad Opbouw schreef, gaf hierover een goed voorbeeld over rijke Piet op safari. Toen hij terugkwam was

buurman Jan belangstellend naar zijn avonturen. Hij beschreef de grote beesten naar Jan toe, en Jan wist wel over welke beesten hij het had, maar als Jan dan de naam van het beest zei, dan zei Piet telkens nee, want het waren dangeroes. Het waren allemaal dangeroes, niet hoe Jan ze noemde. Jan werd er moedeloos van, en zei protesterend dat als het duidelijk was dat Piet over olifanten, giraffes en slangen sprak, dan noemde Piet ze dangeroe’s. Piet werd toen heel kwaad, want het was Piet die immers op safari was geweest, niet Jan, dus Piet voelde zich heel erg beledigd, op zijn tenen getrapt door Jan. Toen kwam de aap uit de mouw : Piet had namelijk op het toegangsbord van het natuurreservaat in Oost-Afrika de woorden : ‘All animals are dangerous’ gezien. Oftewel : Alle dieren zijn dangeroe’s.

Zo verklaart Milo de dode letterdienst. Mensen worden door hun gebrek aan talenkennis op het verkeerde been gezet. Daar zijn ze vervolgens enorm trots op.

Milo laat zien dat de woorden op het bordje gewoon betekenden dat alle dieren gevaarlijk kunnen zijn, maar je kon Piet niets vertellen, want die wist alles al. Dan wijst Milo ook op de afzetting van Netelenbos, een vriend van zijn vader, en de afzetting van Geelkerken, allemaal door dode letterdienst. Ze leerden al vroeg dat elke ketter zijn letter heeft, en de machtspreuk van de advocaat : ‘Geef me één woord van mijn tegenpartij en ik hang hem op.’ Milo, die trouwens organist was aan onze kerk, komt dan tot de conclusie dat alle menselijke geboden dangerous kunnen zijn, met dodelijke lettercombinaties, maar dat alleen het geestelijke de letter overwint. (1975, 7/3)

BLIND GELOOF VERSUS STUDIE ONTWAKING

Er zijn geen letterlijke hemelpoorten. Het is beeldspraak. U kunt alleen binnenkomen door de woorden des Heeren die op de muren van hemel zijn geschreven, door ze te overdenken en ze toe te passen.

Belech 1:9 zegt :
‘Oh, er zijn zoveel holen en grotten langs de rivier van tranen, vol met het Woord om de hemelse kennis te leren. Laat het je streven zijn om dit schrift te ontcijferen.’

Er zijn dus niet zomaar hemelmuren, maar het is een grottenstelsel, omringd door de rivier van tranen. Zonder verbrokenheid kom je er niet in, zonder te willen leren kom je er niet in. Het is niet vanzelfsprekend. Alleen door het karakter van de hemel in te nemen en eraan gevormd te worden en geoefend kom je de hemelen binnen. De hemel is de studie en de oorlogsoproep tegen het vlees. De hemel is een beeld van de ontwaking, niet van overmoedig en blind geloof en vertrouwen.

Beloch 13:1 zegt :

‘De vijand gaat woest tekeer als een brullend beest,
De vijand roept : vertrouw, vertrouw,
Maar ik zeg : strijd en bouw,
Wie zal dan aan de vijand ontkomen, die komt met zulk bedrieglijk licht,
Slechts hij die zal roepen : ontwaak, ontwaak,
Slechts hij die wacht op 't hemels zicht’

Wij moeten wachten op de hemelse vogels van de exegese, van de schriftuitleg, de woorden des Heeren verdiepende. Leeft het Woord des Heeren al in je hart opdat gij niet zondigt ?

Oh, de zonde is groot en wordt alsmaar groter. Pas als je van de zonde wegvlucht en afstand doet van de zonde ga je dat zien. Je kunt geen zicht hebben op zonde als je de zonde nog in je hart koestert.

Anderlech 10:28 zegt :

‘De zonde is een misleidende macht voor een ieder die door haar is bedrogen.’

Laten we de zonde niet onderschatten, want het brengt onherroepelijk misleiding en verdwazing, op allerlei vlakken, klaar om je leven verder in te nemen en over te nemen. Dan wordt je geleefd en ben je op een drugstrip.

Telkens als je opstaat ben je in de nachtmerrie, drug-induced, en moet je oppassen er niet in meegesleurd te worden. Je moet er stelling tegen nemen, en dan komt de hemel je tegemoet. De hemel beloont hen die aan haar zijde strijden, en rust hen toe.

Dat komt niet zomaar. Daarvoor moet je het Woord overdenken. De wapenrusting is dus ook niet iets letterlijks. Rust je toe met het Woord, bewapen je met het Woord, en gesp het vast door de overdenking, door de exegese, anders zit het niet vast.

In de nachtmerrie, die ontegenhoudbaar is, moet je op zoek gaan naar knooppunten, rode lijnen, naar de navigator, de gids. De hemelse kennis is een leidsraad door het Woord. Zo kom je tot verdieping en is het Woord je voorziening. Dut niet ergens in slaap. Leg het Woord niet eigenmachtig uit, maar vergelijk schrift met schrift, en houdt het in context en nuance, oog hebbende voor ambiguïteit, opdat je flexibel blijft in de geestelijke oorlog tegen vleselijke onwetendheid.

Ken het Woord van alle kanten, in al uw ingangen en uitgangen. Blijf niet treuzelen, want de zonde treuzelt niet, en is haastig te werk ter ondergang van de mensheid. Onderschat het niet. Overschat jezelf ook niet. Zelfoverschatting is de drugs die vandaag de dag op grote schaal wordt

gegoten. Zonde en ego worden verheerlijkt, niet de hemelse kennis. Het is maar dat je het weet. Een gewaarschuwd mens telt voor twee.

Nacht en dag wisselen elkaar af als eb en vloed, zo ook slapen en waken. Als je opstaat ontwaak je in een drugsnachtmerrie. Maar : dood en drugs, waar is uw prikkel ?

Beloch 29:1-3 zegt :

'Wees dan vol kennis,
Hoort dan deze woorden,
Haar tent heeft vele voorhangsels waarlangs gij zult gaan om Haar te vinden.
Zij heeft uw gebed gehoord en heeft Haar tienduizenden gezonden, om u die hongert om gerechtigheid tot kennis op te voeden.
Ja, Zij zal weldra de bedekking van uw hoofd afdoen, opdat gij het hemelse gezicht zult zien.'

Wij komen dus niet zomaar tot de hemelse natuur, want wij moeten langs vele voorhangselen. Dat zijn de dagen, weken en jaren van je leven, allemaal voorhangselen. Als je naar eer en geweten kan zeggen dat je hebt gebeden in honger om gerechtigheid dan zijn haar tienduizenden ook om jou heen, en zul je tot kennis worden opgevoed. U heeft geen mens, ouders of opvoeders van node. Haar tienduizenden zorgen daar allemaal voor.

Waarom zouden wij twijfelen aan haar woorden ? Nee, wij moeten zeker niet leven in overmoedig vertrouwen, maar in de ontwaking, die alleen plaatsvindt in hemelse studie aan de rivier van tranen. Daar is het vruchtbaar. Daar zijn de grottenstelsels met haar inscripties die u verder zullen leiden.

1e Jaargang, nummer 8, 16 mei 2025

Het Magazijn

Blad van de Nederduits gereformeerde kerk, de moederkerk van Nederland sinds de 1570-er jaren.
Zusterblad van de bladen De Nieuwe Doleantie, Refo Tijd en Geestelijke Opvoeding.

In dit nummer : Boekbespreking 'In de voetsporen van het lam' van Basilea Schlink, 1973, en De twee stromingen van de gereformeerde bond

---

BOEKBESPREKING 'IN DE VOETSPOREN VAN HET LAM' VAN BASILEA SCHLINK, 1973

De Nederlandse vertaling is van 1986. Het boek begint met de klacht en de wil en het verlangen om dag en nacht te klagen vanwege dat de Eeuwige Liefde geen liefde wordt gebracht. De Eeuwige Liefde wil dat wij aan haar zijde in het lijden gaan, maar dit wordt vervolgens door de mens vermeden, en zo laten ze de Eeuwige Liefde alleen lijden.

In de Inleiding stelt Basilea Schlink dat het van beslissende betekenis is dat we ons verdiepen in het lijden des Heeren, van de Eeuwige Liefde. Ze stelt dat we zo dichter bij God komen, door juist Gods lijden en Gods ondoorgrondelijke liefde te overdenken. Ook Calvijn had reeds de gedenking en overdenking van het lijden als belangrijk fundament genoemd. Zie daar hoe velen hiervan zijn afgeweken. Alleen de liefde had God in dit lijden gebracht. Hoe kan de mens dan koud aan de zijlijn blijven staan. Ja, men heeft allerlei theologieën bedacht om eraan te ontkomen, om alles schoon en weg te praten, maar feit is dat God nog steeds lijdt. Wat de mens de minsten en meest kwetsbaren heeft aangedaan heeft de mens de Heere aangedaan, en dat gaat ook juist over nalatigheid en onverschilligheid.

Basilea Schlink stelt dan dat we niet alleen met Pasen dit lijden moeten overdenken, maar het gehele jaar door. Vandaar ook dat de Paas Kerk zo belangrijk is, als fundament van het kerkwezen. De beweging van de Maria zusters van Basilea Schlink is daarom altijd een Paas Beweging geweest. Er is geen pinksteren zonder pasen.

Door het overdenken van het lijden des Heeren, van de Eeuwige Liefde die lijdt kan de mens tot zondebesef komen, stelt Basilea Schlink, en vandaar dat de vleselijke mens dit allemaal maar wat graag overslaat.

De predikant Jac. Vermaas (1902-1986) schreef over die strijd in het dagboek 'Dagelijks brood voor 't hart'. (In dat dagboek schreven ook andere predikanten, zoals C. den Boer, K. Exalto e.a.) Hij wees op de vijandschap tussen het slangenzaad en het vrouwenzaad. Hij stelt dat het belangrijk is te denken aan Getsemané, want dat draagt vrucht, de toepassing van de strijd, en zo leert de mens van zonde, opstandigheid en het afschuwelijke karakter ervan. De nieuwe bijbel noemt het een strijd tussen het vrouwenzaad en het zwijnenzaad van het vlees en de wereld.

Jac. Vermaas stelt dat de mens zo leert hoe verschrikkelijk het is het kwaad te dienen. Alleen door dat onder ogen te komen wordt de macht van het kwaad verbroken. Daarvoor moet de mens dus heel diep gaan. Men moet het bestuderen. Wat een strijd is dit, stelt Jac. Vermaas, want het kwaad laat zijn prooi niet zomaar los. Hij wijst dan op het Woord. Dat is onze verlossing. Het is van God gegeven. Hij noemt dat dit Woord al door Noach werd gepredikt, maar de mensen wilden niet luisteren. Toen kwam de vloed. Daarom moeten wij de vreze des Heeren bewaren, want dat is ons schip op woeste golven.

Het vlees mist altijd het vlees. Wij mogen het lijden in God verwerken.

Basilea Schlink stelt dus dat de mens zich juist moet verdiepen in het lijden, om zo het hart van God te leren kennen. Zo komt de mens tot berouw. Basilea Schlink spreekt van het lijden des Heeren als een openbaring. Het is ook de sleutel tot verdere openbaring.

Het is daarom zo belangrijk dat als we God willen volgen op dat smalle pad door de enge poort, dan behoren wij ons kruis te dragen, waar Basilea Schlink op wijst. Ze laat zien dat er een verschil is tussen volgelingen en meelopers. De volgelingen dragen hun kruis, iets wat de meelopers niet doen. En er is nog een groep die nog erger is, stelt Basilea Schlink. Dat zijn de toeschouwers. Je mag er om bidden om een kruisdrager te worden, zodat je in de voetsporen van het lam gaat, de titel van het boek.

Ze vertelt dan vervolgens over het binnengaan van de hof van Getsemané. Daar is het verschijnsel van 'de slapende volgelingen'. Het is een verschijnsel waar we allemaal doorheen moeten. Je ziet overal de slapenden om je heen, maar slaap niet met hen. Ontwaak en roep : Ontwaak, ontwaak, opdat je geen deel hebt aan het bedrieglijk licht van de vijand, waar het boek Beloch in de nieuwe bijbel over spreekt. In Getsemané, wen er maar aan, wordt je alleen gelaten. Niet alleen door de mens, maar ook door God, wordt je

op jezelf teruggeworpen. Hier begint het bij, als je God wil volgen, in Getsemané. Je kunt niet alles op God projecteren. Er zijn juist ook een heleboel valse goden en afgoden die je moet loslaten. Je moet hier al je theologieën afleggen. Je moet hier leeg worden, want er wacht een nieuw leven op je. Het oude moet voorbijgaan, moet je afleggen als een kleed. God is niet goedkoop. Je moet de prijs betalen. Dat kan je vlees niet, maar dat moet gebeuren in het geestelijke, in de dood van het ego.

Basilea Schlink noemt Getsemané het woeden van de hel. Het is een plaats waar geen houvast is. De enige houvast die ze dan nog noemt is de gehoorzaamheid. Het is de gehoorzaamheid aan het Woord en de geboden van God. In de hof van Getsemané wordt de gehoorzaamheid zwaar op de proef gesteld, zegt moeder Basilea Schlink dan.

Ze noemt Getsemané de hof zonder troost. Die luxe is daar allemaal niet. Ook al heb je je hele leven anderen getroost, hier hoef je het niet te verwachten.

Basilea Schlink noemt dan ootmoed om er doorheen te komen. De mens verliest hier de strijd met het kwaad als de mens zijn eigen eer zoekt. Als je belangrijk wil zijn en machtig, vergeet het dan meer, stelt moeder Basilea Schlink. Daar waarschuwt ze tegen, zeer terecht. Hoevelen vallen er wel niet voor deze verboden vruchten, en verliezen het zo van het kwaad ? Ze bezwijken voor de verleiding, stelt moeder Basilea. Ze noemt als wapen het nederig aanvaarden van de tucht. Dit is in de geschriften van Basilea Schlink iets wat telkens weer terugkeert, de noodzaak van het aanvaarden van de nodige tucht, het aanvaarden van het kruis.

Basilea Schlink stelt dat er een eeuwige aanklacht is tegen het soort christenen die God alleen hebben gelaten in het diepste lijden. Nog steeds is God alleen, stelt Basilea Schlink. Ze willen zich warmen in Gods licht, maar niet van Gods leed weten en het meedragen. Niemand. Oh, wat verschrikkelijk. Ze stelt dat er maar enkelen zijn die naar God vragen. De rest ziet er niet naar om. Ze hebben hun eigen afgoden, voornamelijk hun ego als grootste afgod. Ja, ze bidden zelfs tot hun eigen ego, en noemen dat voor het gemak God. Oh, wat een groot bedrog.

God worstelt dus alleen. Er zijn er maar weinig die meehelpen. De wereld is weggezonken in de zonde van nalatigheid. ‘Ach, kunt u niet één uur met Mij waken ?’ Basilea Schlink legt de vinger op de zere plek. Ze windt er geen doekjes om. De wereld is ten onder gegaan in de zonde van het niet ontwikkelen van luistervaardigheid. Als we om ons heenkijken dan zien we dat de mens van alles ontwikkelt, zoals hun rijkdommen, hun huwelijk, familie, relaties, hun spieren misschien, of hun muzikale talenten, of sporttalenten, hun nieuwskennis, maar niet hun oren.

Basilea Schlink stelt dan dat de mens weer terug moet keren tot het zondaarsgebed, want ze hebben hun werk en slaap boven God gezet, hun beste tijd aan andere dingen gegeven. Er moet een gebed zijn van nieuwe toewijding.

Basilea Schlink noemt dan de hof van Getsemané de hof van de aanklacht. Hier komen de zwaarste aanklachten, want het kwaad is de aanklager. Maar het zijn valse beschuldigingen. De waarheid wordt hier niet verkondigt, in de hof van Getsemané. Het is de hof van vooroordelen. Basilea Schlink noemt het dan ook de hof van de leugens. Het is de hof van spot. Ze noemt dan het belang van het bidden : ‘Uw wil geschiede. Uw wil is de beste.’

Moeder Basilea Schlink stelt dat we net als Simson onze bovennatuurlijke kracht hebben verloren in deze duistere hof. Het is de hof van de ontlediging. En in die zwakheid en kwetsbaarheid moeten we het tegen de hel opnemen. Hoe is dat mogelijk ? In onze grootste ellende nog wel moeten we dat gevecht aangaan. Moeder Basilea Schlink stelt dat we hier sidderen en beven. En dan is daar de verrader. Zo gaat de mens in gevangenschap, als een lam. En die verrader was iemand waarvan je het niet zou verwachten, iemand die dichtbij je was.

Basilea Schlink noemt het de weg van de graankorrel die in de donkere nacht sterft, maar daarna duizendvoudig vrucht draagt. En het is het beest in de mens wat niet wil sterven, en zo het gericht weigert. Het beest komt dan in opstand, stelt Basilea Schlink, in opstand tot God. (p. 33)

Het boekje staat vol met gebeden om u klaar te maken in de hof van Getsemané, om het smalle pad te bewandelen. Moeder Basilea Schlink noemt het de strijd tegen de vleselijke eigenzinnigheid van de mens die eraan probeert te ontkomen. Ze roept de mens op om te bidden : ‘Laat mij gaan waar U gaat.’ Wij mogen bidden om het Woord en om leiding. Moeder Basilea Schlink noemt het smalle pad de weg van het kruis. (p. 41)

Het wordt niet volbracht in macht en heerlijkheid, stelt Moeder Basilea, maar in zwakheid en machteloosheid. Het is de weg van het lam, de weg van gevangenschap.

Basilea Schlink wijst op de geboeide liefde, van macht ontdaan, door zondaren aangeklaagd. Het boekje staat vol met gedichten, bijna als psalmen. Moeder Basilea noemt hen die vals oordelen blind voor hun eigen zonde. Het is de zonde van huichelarij, en er ligt maar een hele dunne lijn tussen vroomheid en huichelarij. Ze wijst erop dat het eeuwige gericht zal komen. Het heeft dus geen zin het oordeel te vermijden. Je zult geoordeeld worden

naar de mate je anderen oordeelt.

Moeder Basilea stelt dan : ‘Wie durft te wagen God te veroordelen ?’ Want dat doen ze de hele tijd. Wat ze een ander aandoen, doen ze God aan. Moeder Basilea stelt dat het juist de religieuzen waren die dat deden. En zo werd God ter dood veroordeeld. Hoe durven ze. Dat doen alleen zij die hun verstand volkomen hebben verloren. De goddelozen en ongelovigen doen dat niet, stelt Moeder Basilea. Neen. Het zijn de religieuzen. Ze noemt het grenzeloze vermetelheid. Als je het leest dan kun je haar verbolgenheid er over voelen, en het is ook onze verbolgenheid. Ze noemt de mens oordeelzuchtig. Ze hamert erop dat God hier vandaag de dag nog steeds onder lijdt. Hoe haalt de mens dit in zijn hoofd. Ze is er diep verontwaardigd over, en wij ook.

Aan welke kant sta je eigenlijk ? Basilea Schlink roept de mens door het hele boekje op tot berouw en bekering te komen, in gebed te gaan, om het goed te maken met God. Ze waarschuwt ervoor dat mensen in slaap zijn gevallen en denken dat Getsemané en Golgotha iets eenmaligs was. Dat is niet zo. Het is iets van elke dag. Telkens herhaalt het zich weer, omdat de mens niets heeft geleerd. De mens wil de tucht niet. Ze vallen God er over aan. Elke dag moet God het weer aanhoren, al het gemekker. Moeder Basilea klaagt erover dat de mens telkens weer vurige pijlen afschiet op het hart van God, pijlen van haat. Oh, wat een vals wezen is de mens. Ze stelt dat de mens aan hoogmoed lijdt.

Strijdt niet meer tegen de tucht, strijdt niet meer tegen het kruis.

Deze wereld mag zich klaarmaken voor het oordeel, wat zeker gaat komen, stelt Basilea Schlink. Ze wilden Gods plaats innemen, maar ze kwamen niet ver. Ze missen namelijk het karakter van God.

Kijk eens hoe maf de mensen op aarde doen, stelde Basilea Schlink. Ze zetten zichzelf kronen op, geven zichzelf titels, maar ze missen de deemoed van God.

De wereld lijdt aan geldingsdrang, stelt Moeder Basilea. Ze hebben kronen van hoogmoed.

Zijn ze vergeten dan dat de eersten de laatsten zullen zijn ?

In haar boekje spaart Moeder Basilea het mensenvlees niet. Ze komt op voor God, richt de aandacht op het lijden van God door de hoogmoed van de mens. Beseft de mens dan niet dat het vlees maar tijdelijk is ? Wat dan als het feest afgelopen is ? Dan zal de mens de prijs moeten betalen. Het oordeel komt. Ga daar maar van uit. De mens zal er niet mee wegkomen met wat de mens God heeft aangedaan.

Basilea Schlink schildert in haar boekje de dieptes van het lijden van God, wat de mensen God hebben aangedaan, en ook het oordeel wat zal komen.

Ze stelt ook : Wee degenen die bij de aanblik van dat lijden geen berouw hebben. De mens moet niet denken God altijd maar pijn te kunnen doen. Basilea stelt dat de mens zal verbleken van schaamte, omdat dit beeld de mens in de hemel zal aanklagen. Dat zoiets op aarde kon gebeuren. De mens lijdt aan grootheidswaan, stelt moeder Basilea. Ten koste van alles om hem heen. Ten koste van God. God hebben ze veroordeeld. Hoe durven ze. Nee, ze zullen het weten. Moeder Basilea klaagt in haar boekje de mens aan, in haar functie als advocaat van God. Ze is zeer moederlijk over God. Waren er maar meer van zulke vrouwen. Er zijn er niet veel.

Er is een eeuwige aanklacht tegen de mens, stelt Moeder Basilea. Je kunt dit niet ernstig genoeg nemen. Ze nodigt de mens uit om te bidden : ‘Ik wil dragen wat U mij oplegt.’ (p. 107)

Ze geeft als belofte : ‘Het kruis zal tot boom des levens worden en heerlijke vruchten voortbrengen.’ (p. 111) Ze stelt dat we daarom niet alleen kruisdragers moeten zijn, maar ook kruisaanbidders. (p. 120-121)

Naast godsbegeerte en wijsbegeerte laat Moeder Basilea zo het belang zien van kruisbegeerte. Zo klaagt het kruis de mens aan vanwege de zonde. Zou de mens dan niet voor het kruis buigen ?

De hemel sidderde, en begreep het zelf ook niet meer, in het grote lijden. De Godheid was verscheurd, stelde Basilea Schlink, en zo ook het voorhangsel. Het scheurde door alles heen. (p. 134)

Uiteindelijk werd zo de vijand verslagen, weer als een heel Simsonitisch beeld.

DE TWEE STROMINGEN VAN DE GEREFORMEERDE BOND

Zowel met de bijbel, Calvijn als de kerk werkt de visseristische school dialectisch, onder en boven de schelp. We kunnen de kerk grofweg indelen in een verbondmatig deel en een bevindelijk deel. Het bevindelijke deel loopt uiteindelijk uit tot het visseristische, de bovenbouw van de Nederduits gereformeerde kerk of gewoon van het bevindelijke. Er zijn ook verbondsmatige bevindelijken, zoals er ook hervormd-gereformeerden zijn, zoals de gereformeerde bond.

De verbondsmatigen nemen de korte weg, en de bevindelijken nemen de lange weg, de omweg, het smalle pad. De verbondsmatigen zijn in die zin veel bourgondischer kerkelijk gezien, genietende van het kerkelijke geloofsgoed, als sigaartjes en pijpjes. Luther was ook meer bourgondisch kerkelijk gezien dan de wat bevindelijkere Calvijn.

Het gevaar mag duidelijk zijn. Men kan met al zijn snelle verbondsmatigheid al snel Laodiceaans worden en dat is een hard gelag. Nederland koos voor de snelle paarden. Nederland koos voor pseudo-geestelijke gemakszucht. Alva tierde nog rond. De bevindelijken werden zwaar vervolgd en moesten naar Duitsland vluchten. Het is nog de erfenis van de Spaanse Nederlanden, een verwend Nederland. Het Spaanse spook waart nog steeds rond in de gemeenten. Overal grijpt het bevindelijken en charismatischen om hier en daar een arm te breken. Zij worden nog steeds in het gevang geworpen.

Binnen de gereformeerde bond was er de strijd tussen de verbondsmatige J.G. Woelderink en de bevindelijke I. Kievit. Dezelfde strijd was er tussen R. Kok en C. Steenblok in de gereformeerde gemeente. In eerste instantie koos de gereformeerde gemeente de middenweg. R. Kok werd ook wel de Woelderink van de zwaar bevindelijke gereformeerde gemeente genoemd. Hij werd eigenlijk een soort zwart schaap daar, een schrikbeeld, en ging uiteindelijk over naar de christelijk gereformeerde kerk.

Je moet oppassen met sinterklazen die naar Laodicea leiden. De christelijk gereformeerden kwamen in deze strijd ergens middenin terecht. R. Kok werd binnengenomen, terwijl verschillenden toen overgingen van de christelijk gereformeerde kerk naar de zwaardere bevindelijke kerken, zoals de gereformeerde gemeente en de oud gereformeerde gemeente, en ook de gereformeerde gemeente in Nederland, de ggin, kwam in beeld. Het steenblokkiaanse werd steeds belangrijker in deze strijd, oftewel het jaar 1953.

Kersten zag heil in I. Kievit, en nam hem min of meer op sleeptouw. Er werd meer en meer gesproken van de bevindelijk-hervormden. De strijd tussen hervormd-verbondsmatigen en de hervormd-bevindelijken uitte zich ook in de strijd tussen de Waarheidsvriend en het Gereformeerd Weekblad. Beide bladen richten zich op de gereformeerde bond, maar het gereformeerd weekblad, waar I. Kievit voor schreef, was veel bevindelijker, en haalde zo uit naar de Waarheidsvriend en de gereformeerde bond.

De gereformeerde bond wilde zich niet afscheiden van de hervormde kerk in de jaren 1800, toen er drie grote scheuringen waren. We noemen de Cockiaanse afscheiding van de jaren 1830, de Ledeboeriaanse afscheiding van de jaren 1840, en de Kuyperiaanse afscheiding van de jaren 1880 (de doleantie genoemd). De gereformeerde bond werd begin jaren 1900 opgericht. Het ontstond vanuit het Gereformeerd Weekblad. In 1909 kwam De Waarheidsvriend uit. De gereformeerde bond wilde een getuige zijn binnen de hervormde kerk, hield dus vast aan een wat meer romantisch kerkbeeld. ‘We blijven. Er is hier teveel nostalgie.’ Dat kwam tot een hoogtepunt bij Hoedemaker. In ieder geval is de gedachte van de gereformeerde bond om te ‘blijven’ ontstaan bij Groen van Prinsterer in het grote reveil. In het reveil wilden ze terug naar het gereformeerde, maar blijven in de hervormde kerk. Ze wilden de kerk niet achterlaten. De kerk moest mee terug. Daar hielden ze zich aan vast.

Hoedemaker vond Kuyper te Rooms en op snelle paarden. Maar ook binnen de gereformeerde bond waren er problemen.

Het gereformeerd weekblad ontstond in 1885, en was van 1906 met het ontstaan van de gereformeerde bond, tot 1909 het hoofdorgaan van de gereformeerde bond, wat toen werd overgenomen door de Waarheidsvriend.

Er is altijd de strijd tussen verbondsmatigheid en bevindelijkheid in de kerken, en ook tussen genade en uitverkiezing. De ene houdt zich vast aan de uitverkiezing die boven alles staat, en de ander houdt zich vast aan de genade die boven alles staat. Hier kwamen kerkscheuringen door, hele groten zelfs. Calvijn noemt het belang van uitverkiezing en genade, en redeneert veel vanuit de uitverkiezing, maar op andere plaatsen richt hij de aandacht op hele andere elementen die hij ineens bovenaan de lijst zet. Hij noemt het ontmaskeren en doden van het vlees het belangrijkste van zijn leer, de ellende kennis, het kennen van de grootte van de zonden. Ook C. Steenblok stelde dit vooraan in zijn leer. Waar blijven uitverkiezing en genade dan ? Het gaat voornamelijk ook wat voor een definitie aan deze twee woorden wordt gegeven, en dat kan nogal verschillen. Het is een kwestie van terminologie. Vandaar dat de visseristische dogmatiek van de Nederduits gereformeerde kerk van belang is, die dit uitlegt. Er worden andere belangrijke elementen bijgehaald, van toetsen en profetie en territoriale oorlogsvoering. Men huivert dan. En terecht. De vreze des Heeren is het begin van alle dingen. Daar ontbreekt het de mens vaak aan. Als je al die predikanten zo ziet kibbelen met elkaar, dan is het van belang je niet zomaar in die strijd te storten, maar je terug te trekken en te rennen voor je leven. De religie is afgeweken.

Paulus en Petrus waren in strijd, zoals Jeremia en Mozes. Ook de rabbijnen waren in strijd met elkaar, wat afgedrukt werd in de Talmoed, opdat de mensen er van konden leren. Stort je niet zomaar in die strijd, maar bestudeer het, onderzoek het, toets het, en verdiep het.

Pas op voor kerkelijke romantiek, kerkelijk sentiment, nostalgie. Het kan een dwaalweg zijn waarop je zintuigen worden uitgedoofd. Toetsen is het allerbelangrijkst. Toetsen totdat je in de gebondenheid des Heeren bent

gekomen, want de Heere komt de doortoetsers tegemoet. Toetsen totdat je in des Heeren visnet bent gekomen.

Maak het evangelie niet goedkoop. Praat de zonde niet schoon. Vandaar dat het Peer Gynt verhaal in de jaren 1800 ook zo belangrijk was. Men moest de wildernis in, zich afscheiden, om de trollen onder ogen te komen.

Eerst de trollen onder ogen komen, eerst vluchten uit Laodicea, en de confrontatie aangaan met Laodicea. Je kunt God niet zien en leven. God kan alleen geleidelijk in je leven komen, want God is de wording, het proces. Dat kun je niet in één keer doen. Je moet dus leren leven met de bedekkingen, met de voorhangsels, en je aan de regels houden. Je kunt niet zomaar door de voorhangsels heen. Kom eerst de zonde en de ellende onder ogen, de trollen. Dat is een geestelijke strijd, niet een strijd tegen vlees en bloed.

Nu, je kunt God dus niet zien en leven. Vandaar de bedekking. Aan beide kanten kan het te eng worden. Het aan de zonde ontdekt zijn kan zeer eng en nauw worden, want er is ook zogeheten valse zonde-ontdekking, een vals zondebeeld, naar de letter. Er is veel dode letterdienst nog in het steenblokkiaanse, dus vandaar dat er wel een R. Kok moet zijn, en een Woelderink, als afremmers. Het moet dus steenblokkiaanser zijn, maar er is ook het gevaar van het valse steenblokkiaanse, dus daarom zijn Kok, Kuyper en Woelderink van belang. Gebroken klokken spreken nog steeds twee keer per dag de waarheid.

Juist omdat het steenblokkiaanse uit de kom kan schieten, van de weg af kan schieten, is de strijd nog nodig. Het verbondsmatige is dus een reflectie. Zeer nodig soms. Er moet balans zijn, maar ook moet het steenblokkiaanse verdiept worden, en als het dan zoveel over ellende kennis gaat, dan moet ook de valse ellende kennis en de valse zonde kennis onder ogen gekomen worden, dus ironisch gezien moet het steenblokkiaanse ook toegepast worden op de eigen leer. We volgen Kok en Woelderink, en ook Kuyper, niet op de voet, want we hebben heil gezien in het steenblokkiaanse, maar we moeten onderscheid maken tussen de lagere Steenblok en de hogere Steenblok. Er is een lage 1953 en een hoge 1953. Net zoals er een lage en hogere Calvijn is, enzovoorts.

Kievit blijft een belangrijke schakel tussen het hervormde bevindelijke en het gereformeerde bevindelijke. Kievit kwam binnen de hervormde kerk tot de poorten van Kersten, en hij werd van harte binnengenomen.

Kievit legt de nadruk op de uitverkiezing, zoals Kersten dat ook doet. Wat de definitie van uitverkiezing is kan verschillen per kerk en per predikant. Er zijn goede uitverkiezingen en valse uitverkiezingen. De goede uitverkiezing is dat God uiteindelijk beslist en de ware maatstaf is waaraan alles getoetst wordt, en God is soeverein in de zin dat God menselijke fouten kan overzien. De mens kan dat niet, dus die kan soms vals kiezen of gebrekkig kiezen. Vandaar dat de hogere uitverkiezing - niet de lagere vagebondelijke uitverkiezingen - belangrijk is, zodat de mens niet gaat smokkelen. Wie overmoedig tot allerlei zekerheden snelt valt in de strik. Het gaat juist om de twijfel, om het geduld, de volharding, die door God wordt beloond, en dat kan alleen in de verbrokenheid. De bourgondiërs zijn hier overstuur over. Die willen de gemakkelijke weg, de snelle schijnzekerheden, en zo lopen zij ook zelfverzekerd met de borst vooruit, in grote geldingszucht.

Er ligt een groot gevaar van Laodiceaans snoep-evangelie. Het is goedkoop, flauw evangelie, een spoiler. Het is niet de eis van het leven, de eis van God. Men heeft tussenweggetjes gemaakt. Men heeft makkelijke afgoden van stal gehaald. Men misbruikt Jezus hiervoor, waardoor we kunnen spreken van een ware Jezus-cultus, waar de oude gereformeerde vaderen tegen waarschuwden, zo ook Calvijn. Ze hadden Jezus te goedkoop gemaakt. Daar trad Calvijn tegen op, en na hem vele anderen. Bij Calvijn kwam je er niet gemakkelijk langs. Vandaar dat Calvijn belangrijk was en blijft, ook al had hij zekere gevaarlijke leringen. De reformatie was zeker nog niet af. Daarom moest de Nederduits gereformeerde dogmatiek komen.

Men wilde zó ‘verlost’ worden dat het anti-jobitisch was geworden, anti-kruis. Al die behoudeniszucht, alsof dat het ware en eeuwige leven zou zijn, was het verwerpen van het kruis, in wezen. Ze maakten het onderscheid tussen de eeuwig lijdende hellegangers, en de eeuwige gelukzaligen in de hemel, en zo verwierp men de tucht voor drugs. Het is een zeer onverschillige drugs, anti-jezusiaans, want Jezus ging altijd op zoek naar de verlorenen in de buitenste duisternissen, naar de verloren varkens en lammeren. Maar wat doen die zogenaamde gelukzaligen die inmiddels wel ‘overbehouden’ waren ? Aan de drugs hoog verheven boven hun eeuwig lijdende medemens die anders dan hen denkt zitten ze in hun opgevoerde hemeltje.

Het is juist net andersom. Zij die in de hel waren droegen nog gewoon hun kruis, en zij die in de hemel waren hadden dit kruis verworpen, en de eeuwige tucht, wat een wezenlijk deel is van de geestelijke opvoeding, de bron. Juist hen in de hel zijn de uitverkorenen. Alle oude profeten waren in de hel te vinden, ook Jezus, om hun plichten na te komen, de eis van God en het leven te volbrengen, namelijk de armen en de zieken, de gevangenen, de zwakken en meest kwetsbaren te zoeken. Zij gingen niet tot hen van bovenaf, maar kwamen van onderen. Zij waren daar ook, zij gingen daar ook doorheen, en kwamen

vanuit de diepten. Dat is wat ware religie is, het zorgdragen voor elkaar, voor hen die het het meest nodig hebben, ook al denken die anders. Jezus sprak dat hij ook schapen had van een andere kudde. Vandaar dat een Woelderink belangrijk is, en een R. Kok, en een Kuyper. Vandaar dat er een brug moet zijn. Het zijn gebroken klokken die tweemaal per dag de waarheid spreken. Het zijn afremmers, maar volg hen niet op de voet, want het zijn ook geestelijke sinterklazen. Ze bakken de broodjes te zoet. Het zijn genade-morsers, wilde weldoeners, ook al hameren ze op alle facetten van de bekering en de dieptes daarvan. Het gaat niet diep genoeg, ze gaan te snel door Getsemané en Golgotha heen. Het zijn snelrijders. Het zijn geliefde predikanten, ook al zijn ze te zoet bevonden. Daar waar het te bitter is geworden zijn ze hard nodig. Maar laat je niet door hen bedriegen. Kom tot hun hogere vormen. Er is een lagere Kok en een hogere Kok, een lagere Kuyper en een hogere Kuyper, en zo ook een lagere en een hogere Woelderink. Laat het je niet tegenhouden om het steenblokkiaanse te verdiepen, het calvinisme te verdiepen, tot aan het visseristische.

Ook de valse ellende kennis en valse zonde kennis is dus iets wat je in de ellende kennis onder ogen moet komen, anders ben je nog Laodiceaans. Vandaar dat naast Steenblok ook een Kant belangrijk is, als afremmer, om geen snelheidsduivel te zijn in de ellende kennis die geen onderscheid maakt tussen ware en valse ellende kennis. Heel veel wereldse en kerkelijke ellende kennis is te gemaakt, vormendienst, gebaseerd op menselijke overleveringen en tradities, vaak misvertalingen en misverstanden, vaak dode letterdienst. Vandaar dat er naast een Steenblok ook een Dooyeweerd van belang is. De mens moet weer kritisch leren denken, ook naar het instituut 'kerk' toe, en naar de eigen theologie toe. Dat moet je allemaal afleggen als je aan de hemelpoort komt.

'Kinderen van de verdoemenis' zoals in de Cockiaanse afscheiding en de Ledeboeriaanse afscheiding en vervolgens de Steenblokkiaanse afscheiding is niet iets negatiefs. Het is empathie en zelfconfrontatie, je stellen onder de eeuwige tucht van God en het dragen van het kruis, zoals in het Egyptisch de verdoemenis de besnijdenis van het verstand is.

Ga niet voor kerkelijke glitter. De oude profeten waren de kinderen der verdoemenis die los waren gekomen van de vloek van het positieve. Ze waren gevlucht uit Laodicea. Verdoemenis heeft een te negatieve lading gekregen, wat wordt opgeheven in de dialectiek. In de visseristische dogmatiek is het een beeld van tucht en zorg. Waar zijn de Jobieten gebleven die van geen troost en bevrijding willen weten, om aan een betere opstanding deel te hebben, namelijk die van de vreze des Heeren ?

We kunnen stellen dat we te maken hebben met karikaturen, of noem het : reflectie. En dan moeten we de reflectologie leren, niet alleen maar over genade en oordeel. In vele kerken wordt je er mee doodgegooid : 'genade, oordeel en verbond. Genade, oordeel en verbond.' Ze hebben het tot zoiets engs, nauw en eenzijdig, gemaakt. De poort is eng, maar overdrijf het niet. Onderschat het ook niet, zoals in de new age. Er moet balans zijn. De Nederduits gereformeerde dogmatiek geeft aandacht aan al deze facetten. De nieuwe bijbel, de RV-bijbel spreekt hier ook over, over realiteits-overlappingen, of zoals de Nederduits gereformeerde dogmatiek dit ook wel 'dimensie-overlappingen' noemt. Dingen zijn zich gaan kruizen en de mens heeft geen overzicht meer, ziet alleen maar chaos, een zwarte brei.

I. Kievit (1887-1954) stelde dat de mens God de les niet moet lezen over wie God verkiest, maar dat God zich ontfermt over wie God wil. (Geref. Weekblad, 10/10, 1931)

God is de ontfermer. God is altijd weer op zoek naar het verlorene. Men moet geen akelige tweedeling maken, want God is de verlorene, door het kruis. God ziet de zonde niet door de vingers, en is uitgezonden om zowel de zonde als de zondaar te vernietigen, maar zij die zich net als God ontfermen zullen gespaard blijven. Laten we niet afdoen aan deze principes, want zij die dat doen zijn slechts drugsverkopers. Drugdealers op alle hoeken van de straten, en in alle hoeken van de kerk. Vandaar dat het bevindelijke pad tot het visserisme van levensbelang is.

Wauwelende predikanten zijn van levensbelang. Zij zijn de voorhangsels, opdat wij God niet zien en sterven. Het zijn slechts wegwijzers. Kievit stelde dat de vervolgers van de kerk de bliksem van God's toorn uitlokken. (G.W. 17/10, 1931) Ruig taalgebruik moet wel, want de zonde is ruig met de mens. Zachte heelmeesters maken stinkende wonden. We moeten oppassen voor postmodern geloof, het goedkope, dode geloof wat men er vandaag de dag dikwijls op nahoudt.

De mens die nog onwetend is is ten onder gegaan in een kring van spiegelingen, verdwaald in de afgrond van de spiegelingen, een woeste nietsontziende wildernis, waar de mens aan zichzelf sterft, volledig, om zo tot ware geboorte, wedergeboorte, te komen. De mens moet de orakelsteen des Heeren en het gebruik ervan leren kennen. We hebben het dan over de urim en de thummim, de pessa en andere stenen. De nieuwe bijbel geeft hier onderwijs over, en zo ook de Nederduits gereformeerde dogmatiek. Zie de stenen des Heeren te bemachtigen die aan de overwinnaars van het beest worden geschonken, zij die het vlees hebben overwonnen door het Woord en hun getuigenis. Dat

betekent : zij hebben leren verstaan. Zij hebben hun oren ontwikkeld in plaats van hun spieren en geldpezen.

Het is steriel en klinisch geworden in kerkelijk Nederland, in het postmoderne tijdperk. Alles is op sterk water gezet, ook door de postmoderne Nederlandse taal, die men heiliger acht dan de oorspronkelijke bijbeltalen en het oudere Nederlands. Vandaar dat wij Rodenbergs-Nederlands spreken en schrijven. Geen d/t tirannie. Vrijer Nederlands, een grotere vocabulaire. Het is niet het kortaffe, uitgekookte Nederlands in het postmoderne tijdperk, want dat is pseudo-Nederlands, oftewel varkens-Nederlands. Natuurlijk is spelling en grammatica belangrijk, maar het moet strategisch blijven en profetisch, geleid door de Heere, en niet door het nieuwste taalboekje van weet ik veel wel bedrijf, want dat is allemaal voor de markt. Wij zijn predikanten en profeten, geen marktdrijvers. Wij geven het evangelie om niet, en dat is geen goedkoop evangelie in geestelijke zin.

Ledeboeriaans verzetten wij ons tegen de postmoderne taaltirannie in Nederland. Wij spreken Nederlands, maar dan van het Rodenbergs-Nederlandse predikanten-dialect. Dat is een profetische en pastorale taal. Dat is ook de taal van de nieuwe bijbel. Het is verstaanbaar voor iedere Nederlander, verschilt niet veel van het moderne Nederlands, maar grijpt soms terug op oudere vormen, en schrijft het soms net iets anders op. Dat heeft een reden. Taal moet spontaan en vrij blijven, rauw blijven, zodat het levend blijft. Het postmoderne Nederlands is dood, opgezet en gestropt, een klinische geest. Het is eenzijdig, terwijl het Rodenbergs Nederlands gevarieerd is, net zoals het Egyptisch was, want die schreven soms ook hun woorden op andere manieren. Er is licht Rodenbergs-Nederlands, en zwaarder Rodenbergs-Nederlands, maar voor de doorsnee Nederlanders beiden goed verstaanbaar. Waarom is het Rodenbergs-Nederlands van belang ?

Omdat het de grondtaal is van de nieuwe bijbel, de RV-bijbel, oftewel de Rodenberg Versie.

Zij die naast de oude bijbel ook de nieuwe bijbel hebben worden ook wel Rodenbergers genoemd, of visseristen, van de visseristische school. Het was al aangekondigd in het boek Openbaring, dat er een tijdperk zou komen waarin nieuwe hemelse boeken geopend zouden worden met nieuwe namen. Dat is wat het verborgen manna is. Het is voor de overwinnaars over het vlees. Dat houdt ook in : de overwinnaars over de taal van het vlees.

1e Jaargang, nummer 9, 23 mei 2025

Het Magazijn

Blad van de Nederduits gereformeerde kerk, de moederkerk van Nederland sinds de 1570-er jaren.
Zusterblad van de bladen De Nieuwe Doleantie, Refo Tijd en Geestelijke Opvoeding.

In dit nummer : Korte verklaring van Belech 1:1-13, De wereld in nood

---

KORTE VERKLARING VAN BELECH 1:1-13

Het boek Belech in de nieuwe bijbel is een groot verlosser. Dat zullen we gaan zien. Belech is een aspect van het Woord en van God.

Laten we tot de voorhoven van Belech gaan.

BELECH

1.

De boot van groot verlies

1. Het zaad is de verbrokenheid, de tranen van verbrokenheid. De mens moet zich niet op een dwaalspoor laten brengen.

Overmoedige en overmatige zelfverzekerdheid kan al snel een strik vormen, kan de mens op een dwaalspoor brengen. Wie buigt en weent om de zonde en de ellende die het met zich mee heeft gebracht, de leugen en de misleiding, die zal eerlijke keuzes maken en daardoor zichzelf niet op een dwaalweg brengen.

2. De tranenrivieren stromen van de onderwereld. De aarde werd geschapen door tranen.

Boete doen in het stof der aarde leidt veel verder dan boven je voegen gaan. Als je niet vanuit de hemelse tranen over de zonde en het onrecht leeft dan ga je aan een heleboel voorbij, een heleboel belangrijke tussenstappen, en ga je ook aan de aarde voorbij, want die was geschapen door tranen.

3. Tranen zijn de ware sieraden van de mens, de vruchtbaarheid.

Door de tranen maak je contact met anderen, saamhorigheid. Een sieraad denkt altijd aan de grotere context. Het ego kan niet sieren, alleen maar misleiden.

4. Het leven is een tranendal. De mens is geregen van tranen. Verdriet en blijdschap liggen echter heel dicht bij elkaar. Er zit maar een hele dunne lijn tussen.

Het ware wezen van de mens, zijn ware bron, is zijn tranen. Daar waar men aan de drugs is gegaan om dat te ontwijken, daar is het valse zelf van het ego ontstaan die onverschillig leeft, in zorgeloosheid over zijn zonden en het welzijn van anderen.

5. De levensboeken van de mens staan vol met tranen.

Als de mens het schrift van zijn tranen leert kennen, en waar het vandaan kwam, God erin leert ontdekken en de medemens, dan komt de mens daardoor dichter bij God en de medemens.

6. Het Woord kent al onze tranen, heeft al onze tranen geteld, en ze hangen in ons levenshuis als een voorhangsel.

We mogen de exegetische diepte van onze tranen leren kennen en de bronnen ervan in het Woord ontdekken, om zo tot ons levenshuis te komen.

7. Hier mogen wij over nadenken, deze waarheid diep in ons laten zinken. Het dagboek van onze tranen is door het Woord geschreven, met een bedoeling.

Zonder overdenking blijven de tranen oppervlakkig, maar wij moeten de hogere hemelse lijnen erdoor ontdekken die leiden tot het Woord.

8. Het Woord schiep ons uit tranen, om op de juiste paden te wandelen. Het is een pad van tranen, soms van verdriet, soms van blijdschap, en soms van allebei, opdat je een diep mens wordt, bent en blijft.

Tranen zijn een beeld van de innerlijke verbrokenheid, maar het Woord maakt wel duidelijk onderscheid tussen geestelijke tranen om de zonde en de empathie en vleselijke tranen van het ego.

Als we leven vanuit de geestelijke tranen dan worden we daardoor geleid, omdat we in de juiste restrictie zijn.

Het hoeven dus geen letterlijke tranen te zijn, maar het moet van binnen gezocht worden, in de plaats die dieper ligt dan de ziel en zo maar het geestelijke leven.

De mens moet tot de bron gaan, en de tranen des Heeren aanvaarden en dragen. Telkens is het zo dat de geestelijke tranen uit de diepte komen en diep gaan, terwijl de vleselijke tranen van het ego oppervlakkig zijn.

Geestelijke tranen hebben tot doel de mens te veranderen en te leiden. De aardse tranen bedekken juist het

geestelijke leven, en leiden de mens er van weg, als misleiding dus.

9. Oh, er zijn zoveel holen en grotten langs de rivier van tranen, vol met het Woord om de hemelse kennis te leren. Laat het je streven zijn om dit schrift te ontcijferen.

De tranen als beeld van de verbrokenheid maken het hart zacht, kneedbaar en leidbaar, om zo de mens op te voeden in gerechtigheid, in het Woord. Het Woord staat dus gegraveerd in de plaatsen aan de rivier van tranen, omdat het daar vruchtbaar is, en hier kan het Woord zich ook verdiepen en er kan exegese op toegepast worden, oftewel schriftuitleg.

10. Hij droomde over zijn tranen, zijn warme tranen, die een fragiele, hangende brug vormden over een woeste rivier, als over een ravijn, waar hij bijna in te pletter stortte.

Wij moeten in onze slaap en onze geestelijke overdenking een ontmoeting krijgen met onze tranen, waardoor we nieuw inzicht erop kunnen ontvangen, wat ons over de woeste rivieren en ravijnen van ons leven kan leiden.

11. Deze stad is gemaakt van tranen,
En op zoveel pilaren van tranen was deze stad gebouwd,
Een verhaal wat je niet kent,
Maar je waakt ertoe op

Alle tranen houden een zeker verband met elkaar, en in de juiste verhouding en rangschikking kunnen zij scheppend en herscheppend vermogen hebben, waardoor we dingen kunnen ontdekken of maken die ten nut kunnen zijn in ons leven, zowel theoretisch als practisch. Al je tranen zijn onderdeel van het verhaal, en moeten ruimte maken voor het grotere geheim ervan.

12. Maak een betere wereld. Begin met wenen, om zo op de tranenrivier te gaan tot het Woord. Dat kunnen alleen je eigen tranen zijn. Het moet door je heenvloeien. Je kunt het niet iemand anders laten doen. Op een zondebok of pispaaltje ga je het niet redden. Je moet zelf.

Waar de mens het plaatsvervangend lijden teveel aan anderen overlaat, ook in het projecteren op een godheid, en geen eigen verantwoordelijkheid meer draagt en zich niet meer oefent in de godsvrucht, daar vind dood geloof met dode werken plaats, en zo ook dode kennis, waardoor men een dode en dodende letterslaaf wordt, wat in principe zelfdoding is.

Men kan stellen dat God plaatsvervangend lijdt, maar dit als hen ten voorbeeld, want als zij niet vanuit deze bron ook zelf plaatsvervangend lijden en empathie leren, dan is het niets dan projecterend ego, waardoor men de zonde verschuilt waar men niet van wil loskomen en waar zich men niet tegen oefent.

Men kan stellen dat God plaatsvervangend voor hen heeft geleden, maar dit heeft alleen waarde als men deze karakter-eigenschap ook in henzelf ontdekt.

13. Je tranen zijn dus kostbaar, heel kostbaar. Dat is je ware sieraad. Vergeet alle andere sieraden en schoonheden maar, want dat is allemaal valselijk bedrog.

Schoonheid is nooit zelfzuchtig, maar altijd in geleide empathie. Egoïstische schoonheid is slechts schoonpraterij ten koste van de ander. Door de geestelijke tranen heb je daadwerkelijk je sieraad gevonden, die de ander nooit zal verraden en de aandacht nooit op zichzelf richt. Het ware sieraad is niet geldingszuchtig en zelfverheerlijkend, maar juist de zelfverloochening.

DE WERELD IN NOOD

Pas op voor de d/t sluwigheid in het moderne Nederlands. Het heeft Nederland op sterk water gezet. Het zijn boze geesten. Het is niet normaal. Het is klinisch, en de mens wordt door de d/t regel met drugs geinjecteerd. Het is dood Nederlands, en dodend, zieldodend. Het pensioneert Nederland, geestelijk gezien.

Deze geest is arrogant, een snob, verheft zich boven andere Nederlanders. Er hangt direct een steriele sfeer als men de d/t regel gaat hanteren en daar anderen op afsnauwt die het niet hanteren. Het is helemaal geen Nederlands. Het is er later bijgekomen, niet als een reformatie, maar een deformatie. Wij Nederduitsers, wij germanen, accepteren deze d/t regel niet. Het is namelijk de plastische chirurgie van de taal. En wat het ergst is is dat het dwangverpleging is, pseudo-literaire dwangverpleging.

Calvijn waarschuwde in zijn commentaar op Mattheus 11:29 dat velen de genade misbruikten en haar hadden gemaakt tot de dienares van het vlees. Daarom sprak Calvijn dat alles getoetst moest worden aan de hogere organen van God, de uitverkiezing en de ontmaskering en doding van het vlees. Hij noemde het belang van tijdafstemming, het geleid worden door de Heere. Er zaten zeker haken en ogen aan het werk van Calvijn, meest berucht zijn Institutie, maar er slopen ook gevaren in zijn bijbelcommentaar. Het was nog een beetje de geest van die tijd. Kant was nog niet gekomen. Er was nog teveel religieuze zelfverzekerdheid en betweterigheid, en Calvijn was een zeer heerszuchtig man. We kunnen dus niet zomaar zijn bijbelcommentaar de status geven van nieuwe bijbel, maar het is wel parelduik-gebied, alhoewel men altijd op de hoede moet zijn met Calvijn : Als hij iets goed doet doet hij iets zeer goed, maar als hij iets kwaads doet, dan is het zeer kwaad. Hij was een

theologisch meesterbrein, één der reuzen van de reformatie, maar het was ook een zeer gevaarlijke man. Men moet dus bezonnen met zijn werk omgaan. Hij was de paus van de reformatie, en men wilde geen ruzie met hem hebben, vanwege zijn macht en invloed.

Calvijn, in velerlei opzichten een briljant theoloog, stelde dat het medicijn tegen genade-misbruik ‘het opnemen van het juk’ was, wat Jeremia in principe ook stelde. Men moest de strijd des kruizes aangaan tegen onverstoorbare genotszucht.

De weg tot genade is volgens Calvijn een benauwd geweten en innerlijk zo onder de lasten gebukt gaan tot machteloosheid. Zij die zich niet arm voelen komen hiervoor niet in aanmerking, stelt Calvijn. Velen zijn begoocheld door de toverij van het kwaad en dwalen zo rond, stelt Calvijn. Het is iets wat we moeten laten varen. Voor de genade moet je moe worden onder je last, opdat je niet uit eigen kracht leeft. Het is voor hen die moe zijn van al het wereldse gedraaf. Zij hebben laten varen hen die het geluk denken te vinden in de dienst der wereld, stelt Calvijn.

Volgens Calvijn was er geen schadelijker vergif dan de zorgeloosheid van voorspoed in de tegenwoordige wereld en de valse, bedriegelijke waan van de eigengerechtigheid. (Verklaring Mattheus 11:28)

Deze realiteit is vals, een pseudo-realiteit, want het is door het vergif van de zonde ontstaan. Het is het leugenachtige gebied buiten het paradijs, een drugstrip. Het gif werkt actief door het zenuwstelsel van de mens, dag aan dag.

Ik verwerp deze realiteit.
Ik geloof niet in deze realiteit.
Ik ontken deze realiteit.

Het zijn realiteits-overlappingen waar de nieuwe bijbel over spreekt. Het overzicht en doorzicht is zo verloren geraakt. De ogen van de mens zijn verdorven. Ze zien alles op één plaats, als een groot warnet. Ze zien het onderscheid niet meer. We moeten op zoek gaan naar de kruispunten tussen hemel en aarde, en daar vanuit leven. Die kruispunten zijn er in de nieuwe bijbel.

Leef vanuit kruispunten-energie.

De realiteits-overlappingen hebben zware zuigkracht. Mensen worden door zwarte gaten gezogen. Dat vormt een gehele schijn-realiteit om hen heen. Men moet andere hersenspinsels, hogere hersenspinsels, daar omheen bouwen, nieuwe ervaringen krijgen. Vandaar dat de nieuwe bijbel moest komen. men kan met het nieuwe woord zaaien op de geestelijke akkers. Het is een strijd. Je moet ervoor uit je safe-zone komen. Het werk des Heeren vraagt offers. We gaan tot de buitenste duisternissen in het werk des Heeren om het verlorene te zoeken. Dat zijn we zelf. Dat zijn verloren principes, missing links. Het ligt in de nieuwe bijbel. Zo kunnen de gaten en hiaten opgevuld worden.

We moeten de grootte van de zonde en de ellende kennen in deze wereld, wat ook betekent in de regressie de bronnen en oorsprongen van de zonde te leren kennen. Alleen door het kennen van de zonde kan er doelmatig tegen de zonde worden gestreden. Men komt niet zomaar los door geloof en genade.

Het zondeprobleem kan niet rechtstreeks opgelost worden. Er moet omheen gedraaid worden met de hogere hersenspinsels. We moeten de hersenspinsels des Heeren ontvangen. Dat is strategie gebouwd op studie en onderzoek.

Ik had een droom over een branding, over een zee, wat niet zomaar lineair verliep. Het was een hemelse branding. Golven gingen door elkaar heen. Golven maakten andere patronen. Er was een andere wereld hier.

Ik droomde toen over een verlaten en woest strand, heel lang en breed, waar ik Abbadown ontmoette, de hemelse vernietiger. Ze had een grote speer met haken, gekarteld.

Als we naar de wereld kijken dan zien we dat ze met al hun Jezus Christus afgodsbeelden nog steeds de schepping martelen. Kind en dier martelen ze. Van alles wordt er gedwongen. De vullingendwang maakt vele slachtoffers. Er lopen zenuwen door het bot heen, maar daar brengen ze hun implantaties, die al heel snel de zenuw kunnen onderdrukken en zelfs doen laten sterven met alle gevolgen daarvan, want het geeft overal in het lichaam infecties en ontstekingen. Niet door enige kennis verhinderd gaan ze hier rustig mee door, kinderen voor het leven traumatiseren, en ook volwassenen en ouderen, want die hebben ook niks in te brengen.

De onthoofde martelaren roepen om wraak, om het oordeel, maar hen wordt een kleed van geduld gegeven. Och, bekeer u toch van uw boze werken. Het is hoe dan ook voor de mens de gelegenheid om dieper Getsemané in te gaan. Yeshua was geen Romein. Hij kwam niet tegemoet aan de heldenverwachtingen, maar stierf eenzaam en verlaten aan het kruis, omdat hij het goede wilde doen. De predikant Thijs Weerstra stelde dat als we de armen in nood zien, bedrukt en onderdrukt, dan moeten we niet hen slechts helpen, maar ook moet er gerechtigheid komen. Wij moeten het Woord brengen tegen de buitensporige rijkdom die zich tegoed doet aan de armen. Wij moeten hierin het kruis geduldig dragen en het visnet, om door te gaan met het werk. Er zit niks anders op. Het smalle pad is lang en eng, en we worden nergens voor gespaard lijkt het soms. Het beest is dronken van het bloed der martelaren, maar als je jezelf

christen noemt, gelovig of religieus, of geestelijk, dan weet je wel beter dan daar zomaar aan mee te doen. Scheid jezelf af, en houdt jezelf vast aan het Woord. Aanvaardt de doorn in het vlees, al de pinnen door het vlees, opdat je geen deel hebt aan hun zonden en de plagen die over hen gaan komen.

Als wij bidden : ‘Och Heere, wees ons genadig in deze duistere tijden,’ dan zegt de Heere : ‘Mijn oordelen zijn u genoeg, zij zijn goed en waarachtig.’ Laten we beseffen dat God’s oordelen hoger zijn dan de oordelen der mensen. God’s oordelen zijn ondoorgrondelijk.

Och, mijn beste vriend of vriendin, keer u toch tot de Heere nu Abbadown en Beloch tot de aarde naderen, zoals het Woord spreekt.

‘Kent gij de bitterheid van het Woord ? Ik zag de tranen als donderstenen en hagelstenen op de aarde vallen, en rivieren begonnen te stromen. En een luide stem sprak : Kunt gij uw grootbezit nog omhullen als Beloch de aarde bezoekt ?’
Buli 9:11

Och, keert toch terug tot de Heere, heb geen deel aan de feesten van de rijken ten koste van de armen, want de Heere is tegen zulke feesten, waar we ook over kunnen lezen in het boek Buli. Laten we ons in alle ernst ervan afzonderen, opdat wij geen deel aan hen hebben, en niet als één van hen gerekend worden.

Beloch is hier heel duidelijk over, dat waar zij zich aan warmen hen tot een strik zal zijn. (Beloch 16:5)

Och, profeet of predikant, blaast toch op de bazuin, want het volk leeft in grote zonde, ook al is de tijd van waarschuwen allang voorbij. Het is een echo wanneer de Heere de kinderen des hemels opneemt. Het is een spoor achtergelaten voor de vromen.

Wij kunnen niet zwijgen. Het is voor de enkelingen. De massa’s slapen. Het Woord is al opgericht, en nu moeten wij het door ons heen laten stromen.

Het Woord bestaat uit krachtige rivieren des Heeren, die volop bruisen. Och, laat u toch losmaken van de zonde. Verhardt uw hart toch niet voor de roepstem des Heeren, want er is al veel verloren gaan. Vandaag werpt de Heere u het touw des hemels toe, opdat u verder onderwezen zal worden in deze duistere tijden. Vandaag werpt de Heere u een vlot toe, in een tijd waarin velen wegzinken in de droevige en woeste golven van de terreur van het modernisme. De Heere wil dat een ieder mens kome tot het diepere levensgoed, om zo los te komen van oppervlakkigheden die ten verderve leiden. Zovelen zijn vandaag de dag afgeleid. Dan zien ze dit licht, dan zien ze dat licht, en men grijpt het wanhopig aan, maar bijt niet in iedere glimmende appel. Zoek des Heeren wegen !

Och, de Heere zal u niet aan uw lot overlaten als u de Heere naarstig zoekt. De Heere is getrouw op al haar paden. Laat de waarheid u opnemen. Als u de grootte der zonde onder ogen zal komen zult u ook zicht mogen krijgen op de grootheid des Heeren. God is altijd groter.

Grote strijders des Heeren naderen tot de aarde, nu het steeds duisterder wordt. De afgezanten des Heeren hebben zich opgesteld in haar tenten. Er is nog een groot werk te doen. De Heere heeft de aarde niet opgegeven. Laten we uitzien naar dat wat van de hemelen is, niet wat van de aarde is. Het zal altijd weer boven denken zijn, wat in geen hart is opgekomen, waarover geen tong heeft gesproken. Laten we grote dingen verwachten van een grote God. Het kwaad zal niet het laatste woord hebben. De jagers des Heeren zijn tot het beest uitgezonden. Scheid u daarom af van het beest en neem uw kinderen mee. Er is al teveel tijd voorbijgegaan waarin de aarde het beest diende.

1e Jaargang, nummer 10, 30 mei 2025

Het Magazijn

Blad van de Nederduits gereformeerde kerk, de moederkerk van Nederland sinds de 1570-er jaren.
Zusterblad van de bladen De Nieuwe Doleantie, Refo Tijd en Geestelijke Opvoeding.

In dit nummer : Het Schlinkiaans-Steenblokkiaans fundament van de Nederduits gereformeerde kerk, Korte verklaring van Rivieren 3:1-10, De rivier des hemels, en Calvijn en Pighius

---

HET SCHLINKIAANS-STEENBLOKKIAANS FUNDAMENT VAN DE NEDERDUITS GEREFORMEERDE KERK

Wat we om ons heenzien zijn gimmicks. Er zit geen leven in. Het is propaganda. Als kind moet je er zo snel mogelijk toe ontwaken. Kinderen mogen niet voorgelogen worden. Ik moest er helemaal alleen achter komen. Kinderen worden in grote leugens opgevoed. Zonde wordt verheerlijkt, schoongepraat en vervolgens verdraaid. De alarmisten krijgen de zak toegeschoven.

Heksentraining is volop in gang onder mannen. Ze willen voor wat voor morbide redenen dan ook hun rimpels trainen. Ze zijn geobsedeerd met rimpels. Het is pensioneringsdrang, en daar krijgen ze voor betaald. Het gaat dan voornamelijk om buikrimpels, borstrimpels en armrimpels. Het is allemaal om de aandacht op henzelf te richten. Als ‘kijk wat ik allemaal durf.’ Ze gaan ver in hun godslastering door het lichaam zo te manipuleren tot rimpels. Ze vermoorden het kind in hen. Het is een nieuwe vorm van opgeblazenheid : ‘Kijk, ik ben gepensioneerd op jonge leeftijd.’ Hevig trots zijn ze erover. Iedere vorm van nederigheid, zachtmoedigheid en tederheid wordt uitgebant uit hun leven door de rimpeltraining. Het is één van de ergste mentale ziektes van deze tijd. Men noemt het bodybuilding en fitness. Het is geen reformatie, maar deformatie. De zonde is in deze tijd tot een piek gekomen, tot volkomen krankzinnigheid. Het wordt kinderen geleerd dat het de normaalste zaak van de wereld is om rimpels te trainen, om God te lasteren, de schepping te verwoesten. Alleen maar opdat het ego groter kan worden en God vergeten kan worden. De nieuwe bijbel waarschuwt ernstig tegen deze zaken.

Wat moeten we dan doen ? We kennen de serie ‘Veelvuldig vragen naar de weg’ van de predikant J.H. Velema, en dat is wat we moeten doen. De wereld is de weg kwijt, en dan moet je de weg terug vragen, maar vraag het niet aan de wereld, want de wereld is verdwaasd, en probeert een knalproduct te verkopen voor nog meer waanzucht, nog meer zelfbevrediging en nog meer vernietiging. De zonde is tot een hoogtepunt gekomen. Men schaamt zich er niet meer voor. En het is zo absurd en gedegradeerd geworden dat men is gekomen tot het aanbidden en eten van uitwerpselen en het aanbidden van rimpels en het fokken ervan. Het is het absolute toppunt van godslastering in deze tijd.

Wij mogen niet samenwerken met de zonde en zelfverheerlijking. Laten we zoeken naar de innerlijke nederigheid die de Heere ons altijd heeft voorgehouden, het pad van het vernederde en geslachte lam. Laten we in vreze en beven vasthouden aan de pinnen door het vlees, in aanvaarding, opdat we niet meegeoordeeld worden met de ten top gestegen arrogantie van de zonde van deze moderne tijd. Men aanbidt zijn zonde en zijn krankzinnigheid, en het is ook de kerk al binnen gesijpeld. Juist de kerk. De kerk is onder deze dingen in slaap gedut. Men heeft het onderscheidingsvermogen niet. Het volk is zoals de oude profeten stelden ten gronde gegaan door een gebrek aan kennis.
Schaamteloos feest de gemeente des Heeren mee met wereld gemak en wereldse oppervlakkigheden, de afleiders en verleiders van het postmoderne tijdperk. Zij heeft daarmee een hoerenloon.

De stropdas is geen vervanging, mensen. Dat is ander soort wereld gevlei. Als je goed oplet en deze gimmicks ziet, zoals het eten en voeden van lijken, het aanbidden en trainen van rimpels onder mannen, dan zie je altijd een groep dansende oude mannen met stropdassen hier omheen die hier een handeltje in zien, als vliegen op de stront. Hier is bedrog op bedrog.

En dan maakt men Jezus Christus tot een snelle afgod, door het kruis, de lijdensweg des Heeren steeds verder weg te schuiven. Men wil met pensioen. Men wil rimpels. Men wil niet de werken des Heeren doen, en zo verkoopt men overmatig de genade drugs. Wij gebruikten en gebruiken Yeshua als voorbeeld en principe, maar ze hebben Jezus Christus tot een snelle hoer gemaakt, en zeer goedkoop. Het is een schande. Ze hebben tempelhoererij gepleegd. Ze hebben Jezus Christus losgemaakt van zijn achtergrond, van het voorbeeld en het principe, en ze hebben het geasfalteerd tot een snelweg. Het is bloedschande. Ze hebben het tot

een persoonscultus gemaakt. Nu is de smalle weg weg. De enge poort hebben ze weggedrukt. Dat wilden ze niet meer. Ze wilden een Jezus als sinterklaas, die ze van stal konden halen wanneer ze wilden. De mens is geheel van God los.

Dan moet je vragen naar de weg. Veelvuldig vragen naar de weg. Dan moeten we weer terug naar het evangelie wat door de Schlinkianen werd gepredikt, over het kruis en het lijden des Heeren, en daaraan deelhebben. Dat was de beweging van de Maria zusters, van de paaskerk des Heeren. Maar dan ben je er nog niet. Je moet dan staan op zondag 1 en de grootte van de zonde, van het bedrog en de ellende onder ogen komen om die Laodiceaanse ketenen door te kunnen hakken. Dan moet je terug naar het Steenblokkiaanse evangelie van 1953, want mensen, het is te zoet geworden.

We staan daarom op Schlinkiaans-Steenblokkiaans fundament, wat een Nederduits gereformeerd fundament is. Dit is aan de kerk gegeven in de vijftiger, zestiger en zeventiger jaren, en toen kwam de nieuwe bijbel. Zonder dit fundament gaan we het niet redden. Het is door de Heere gegeven als een geschenk van leven. Op dat fundament verder.

Het zijn beiden existentialistische stromingen. Existentialisme betekent dat je alleen maar door het aanvaarden van de existentie kan komen tot de essentie, oftewel door het aanvaarden en dragen van het kruis gaan tot de bron. Als je buiten het kruis, buiten het visnet, het onderwijs, om tot de bron komt, dan kaatst de bron je af, dan heb je de sleutel niet, en dan gaat de bron zich vervormen, wat we om ons heen zien in deze wereld van de snelle paarden, van het overmoedig grijpen. Je grijpt voor een hoge prijs, namelijk de verdraaiing van de zintuigen.

Door de Nederduits gereformeerde dogmatiek komt men tot het visserisme. Dit is in de nieuwe bijbel besloten. Dan wijs ik u even de weg. De overwinnaars over het vlees, over de onwetendheid, komen tot de witte steen, waardoor hun namen opgetekend zijn in het boek des levens. Dat is wat de nieuwe bijbel is. Het zijn de opgenomenen. Het is de bijbel van de opgenomenen.

We zien de junk en de gimmicks om ons heen waarin de kinderen moeten opgroeien en waarin hun harten sterven. We zien de zakelijke vormelijkheid die hen tot producten proberen te maken. Dood zijn ze meer waard. Het existentialisme wil de aandacht voor de vormen weer tot de aandacht voor de verscheidenheid van het leven brengen.

Het staat tegenover de grote vijanden van religieuze romantiek, de overdreven liefde voor het eigene. C. Steenblok waarschuwde tegen de romantiek van het voorwerpelijke, maar in die tijd zat de kerk, ook de kerk van C. Steenblok, nog muurvast in een overgeërfde voorwerpelijkheid. C. Steenblok hamerde op het belang van het onderwerpelijke. Hij waarschuwde tegen wereldgezinde elementen in de kerk. Hij waarschuwde tegen lauwheid, tegen veroppervlakkiging.

Vandaar dat existentialistische geschriften belangrijk zijn, zoals van Bultmann, Berkhof, Barth, Heidegger, Tillich, Sartre, e.a. Zij moeten ervoor zorgen dat het kruis niet uit het oog wordt verloren. Er kwam meer hang naar de fabel dan waar het voor stond, en daar trad het existentialisme tegen op. Alles was aan het verklonteren in de kerk, en daarom was de filosofie het schip van redding.

De predikant K. de Gier waarschuwde in zijn bespreking van zondag 3 ervoor dat de duivel de zonde begeerlijk en aantrekkelijk probeert te maken. Hij probeert nog steeds de ogen te trekken tot het wereldse en vleselijke. We kunnen dit om ons heen zien. De duivel probeert zelfs de rimpels van de zonde goed te doen lijken in de hedendaagse cultus van de bodybuilding. Het is allemaal ijdelheid en wel een hele krankzinnige, want alles is omgedraaid. Het gaat niet meer om de Heere, maar om de mens. Het gaat de mens niet meer om het goede, maar om het kwaad. Het gaat de mens niet meer om het liefelijke, maar om het bedrog. De mens aanbidt het lelijke van de zonde, die alles heeft omgedraaid, die de vrouw tot slaaf van de man voorstelde, wat één van de karakteristieken van de zondeval is (Genesis 3), en de duivel noemt dat lelijke van de zonde mooi. Daar verdient hij dik aan, want er zijn vele dwazen die voor het dwazengoud gaan, ook al moeten ze hun ziel ervoor verkopen. Och weent toch over de zonde die zo diep is doorgedrongen. (Ezechiël 9)

De rimpels van de zonde worden aanbeden. Men vindt het normaal dat onze kinderen gedwongen implantaten krijgen in hun botten, gedwongen plastische chirurgie, waardoor velen van in coma zijn geraakt en het niet meer kunnen navertellen. Ik heb het over de vullingen genocide. Amalgaam genocide, composiet genocide, die zich met het bot hebben verwoven en stille sluipmoordenaars zijn. Hele families gaan hierdoor te gronde, en dat vinden ze normaal. Och, weent over de zonde. Overal zijn er klachten over en wordt de mens onderdrukt. Men moet de officieren kennen in het leger van de duivel. Men moet de namen en eigenschappen kennen. Dat is wat de territoriale geestelijke oorlogsvoering is : Ken uw vijand door en door. Noem de zonde bij name en wat voor ellende het heeft voortgebracht, en strijdt om in te gaan, het oorlogslijden aanvaardende, want zonder het kruis komt gij niet binnen. Zonder de pinnen door het vlees, zoals Paulus en Izaak die ook hadden, en Job, komt gij niet binnen.

K. De Gier riep de mens op om de naakte waarheid omtrend de gevallen mens onder ogen te komen. Kersten

heeft ook altijd gestreden tegen de waanzin van de dwangverpleging van het volk. Kolonisten denken het lichaam der mens te bezitten. De mens is allang niet meer van zichzelf. De hoge heren van het stalinistische orale bewind dobbelen erom, spelen russisch roulette met de hoofden van onze kinderen. Ontwaakt, ontwaakt. Vertrouw niet. De kerk is medeschuldig. De hele wereld is bezet door de vijand. Wie het schoon durft te praten en zich met deze plagen nog niet bekeert, die is van de Laodiceaanse kerk, van de leprechauns der zonde in de rolstoelen, met hoge technologische inslag. Ze drukken maar op de knopjes om alles gedaan te krijgen waar ze voor staan. Ze worden gedreven door hebzucht, en het zijn stoeten wilde struisvogels in de wildernis, die van niets en niemand willen weten dan henzelf. Dat is wat het postmoderne stalinistische dwangbewind is. Zij kwamen om uw en mijn kinderen hun monden en hersenen te asfalteren voor hun racegekte. Op snelle paarden wilden ze tot het beloofde land, over de ruggen van uw en mijn kinderen. Ze kwamen heel ergens anders aan. Ze zijn in de rivier gestort.

Och, luistert tot de waarschuwingen der predikanten. Velen kunnen het niet navertellen, omdat ze martelaren zijn geworden.

K. De Gier, die van 1969 tot 1985 hoofdredacteur van de Saambinder was, hamerde erop dat de mens moest bidden om geestelijke kennis van de bondsbreuk in Adam. We moeten ons niet laten bedriegen door het schijnschoon van de wereld. Och, ontwaakt toch. De kerk is zwaar afgedwaald, en wereldς geworden. Meegezogen met de begeertes van vlees, zonde en bedrog. Dat is wat de mens waard is in deze wereld. Och, ontwaakt toch, en bekeer u. Luister naar de roepstemmen der predikanten en geestelijken in deze alsmaar duister wordende tijden. Er is een roep om terug te keren.

Hoelang moet de Heere de stijfnekkigheid van dit volk nog aanzien ? Hoe lang moet de Heere de ijdele woorden en het hebzuchtige gemekker van de mensen nog aanhoren ? Een ieder haat de ander. K. De Gier riep : Zoek de Heere en leef.

Hij stelde dat er eens een schoon en heerlijk paradijs was. De mens zoekt dit paradijs op aarde, maar het is niet op de aarde te vinden. De mens moet bij God zijn. Dat is een heel ander koninkrijk dan deze wereld. K. De Gier stelde dat we moeten opgaan tot de boom des levens.

Berkhof stelde dat de kerk zo was afgedwaald dat het atheïsme wel moest komen (Christelijk Geloof 1973), en het stond in zijn recht, maar de kerk wilde geen kritiek horen. De kerk was Laodiceaans, van zichzelf overtuigd, niet ontdekt aan hun eigen zonde en leugen.

In een droom ontmoette ik God. Het was een stroom van stemmen in de ruimte, het bestaan, het zijn, de bron. Alles ging een andere kant op, alles ging tegen het vlees in, want het was van een hogere orde. Alles boog hier af, want het was niet het voorspelbare, of het menselijke, maar het kwam vanuit de toekomst en vanuit een dieper verleden onbekend voor de mens. Het was niet zomaar een persoon, maar een literair natuurverschijnsel. Het reikt boven alles uit. Het kwam terug tot de mens, omdat het lang verloren was.

KORTE VERKLARING VAN RIVIEREN 3:1-10

Heere, U maakt duidelijk dat er hoog programmatie gevaar is, en daarom houd ik mij in vreze en beven vast aan de heilige pinnen in het vlees.
De vreze des Heeren is mijn leidsraad. Ik dank U voor Uw gegeven Woord, en voor het boek ‘Rivieren’ daar in, wat mij zo gezegend heeft.

Geliefden, we gaan verder met het bespreken van het boek Rivieren, hoofdstuk 3 :

3.

De mens moet opgenomen worden

1. Geestelijke vissers ...
Wat betekent het ?
Het is een beeld van de opname.
De geestelijke visser gaat langs ...
Er zijn bijna geen mensen meer ...
Velen hebben hun hart gesloten en zijn geen mens meer ...

Het geestelijke visnet is een geweldig en krachtig beeld van de opname. Wij komen niet zomaar aan de overkant. Wij hebben de hulp des Heeren nodig, de ontwaking door Zijn Woord, het onderwijs wat tot ons is gezonden. Wat om ons heen is kun je bijna geen mensen meer noemen, zo heeft de zonde zich lopen ophopen ten hemel, maar wij mogen allen in liefde weer mens worden, door het onderwijs des Heeren ten harte te nemen, ons daarmede te voeden. Laten we daarvoor open zijn, en onze eenzijdigheid en onwil loslaten, al onze stijdkoppigheid waar wij ons nog aan vasthouden. Bij de Heere hebben we niets te verliezen, en alles te winnen. Wat is alles nog waard als je voor de Heere staat ? De Heere kent geen zonde. Alles moet zich verfijnen en tot hogere vormen verheven worden. Daartoe is het geestelijke visnet tot ons uitgezonden.

2. De geestelijke visser gaat langs de deuren ...
Velen doen niet open ...

Och, geliefden, laten wij toch opendoen wanneer de Heere klopt. Als wij voor de Heere niet opendoen, die onze Wachter en Waker is, onze Beschermer, dan zal ander gespuis heimelijk binnenglippen,

door alle kieren en gaten. Keer weder tot de Heere, tot de geestelijke visser, en luistert aandachtig naar de woorden in deze dagen tot de mensheid gezonden. Velen doen niet open. De massa's zijn in de zonde verhard. Maar gij geheel anders. Laten wij de wil des Heeren doen, en niet de wil van de aarde.

3. Er is geen plaats voor de geestelijke visser,
En toch vist hij ...
Maar in de natuur is er plaats

Er is in de stad geen plaats voor God, wel voor de afgod. Daarom is God in de wildernis, in de natuur. Wij mogen aandachtig letten op de tekenen der natuur als boodschappen des Heeren. God stopt niet met het werk omdat de mens God heeft afgewezen. Nee, God gaat daar naartoe waar God wel genodigd is. De geestelijke visser weet dat hij in het werk op zijn hoede moet zijn, want er zijn vele gevaren en verhinderingen, en het kost veel geduld.

4. Geestelijke vissers ...
Wat betekent het ?
Het is een beeld van het beloofde land ...

Dit is ook de reden waarom de geestelijke vissers in de stad door veel afwijzing heen moeten gaan, opdat zij verder zullen trekken, want de Heere trekt tot het beloofde land. Als er afwijzing in het spel is, dan betekent het dar er iets beters is.

5. De goede vissers zorgen dat alles eerlijk verdeeld is ...
Zij durven nog te roepen als het niet eerlijk verdeeld is ...
Zelfs 's nachts roepen zij als iedereen slaapt ...
Dan bonken ze op de deuren en op de ramen ...

Predikers zijn er om het Woord te brengen. Er zijn een heleboel predikers die het Woord in vreze en beven brengen, met grote ernst. Zij willen geen bloed hebben aan hun handen van hun toehoorders. Het is de taak van de prediker om de mens de zonde aan te zeggen als dat moet. Als je teveel de komiek uithangt en het mensen teveel naar de zin wil maken en teveel gezelligheid wil brengen, dan moet je geen prediker worden. De boodschap moet de mens soms uit de comfort zone halen, en daarvoor moet eerst de prediker uit zijn eigen comfort zone. Er zijn ook een heleboel kerkclowns, vooral in de lichtere kerken.

De goede vissers zijn altijd met hun werk bezig, ook na kantooruren. Ook dan zijn ze een getuigenis, en waar ieder ander is ingedut, daar roepen zij.

6. De mens moet wakker worden ...
De mens moet opgenomen worden ...
De goede visser woont in de hemel,
en vist mij op uit diepe nood,
Dat kost geduld, dat kost je alles

Laten we niet denken dat we alles mee kunnen nemen. We moeten alles loslaten. Ook juist onze eigen theologieën. Een heleboel zal voor de Heere niet van waarde zijn. De mens overschat zichzelf, en dat is een groot gebrek. Leg al je zelfoverschatting en eigengereidheid af wanneer je tot de hemelpoorten komt.

7. Zorg ervoor dat je niet teveel weet. Eerst moeten we een heleboel ontweten, want er is zoveel valse kennis. Valse kennis wordt er in de steden aan de mens opgedrongen. Daarom heeft de mens het diepere visnet nodig om eraan te ontkomen.

Het onderwijs van de mens is oppervlakkig, vleselijk, snel afrondend, met allerlei gebreken, missing links, met haken en ogen. Het onderwijs der mensen is doortrapt, allemaal voor de markt. Het visnet der mensen gaat niet diep genoeg, slaat allerlei dingen over. Daarom moet het diepere visnet des Heeren komen, zoals gegeven in het Woord. Zo mag ook het programmatie-gevaar afsterven. De Heere bouwt een muur heen om de gezaligden, en zij zullen in het visnet getrokken worden om zo los te komen van het vleselijke. Zo zal de nieuwe mens opstaan.

De Heere bouwt een muur om te beschermen tegen valse kennis. Het is een muur van hemelse prisma's om de aanvallen en de valse programmaties af te ketsen. Deze muur is in de hersenen van de gezaligden. Zij zijn op het pad van het diepere visnet. Zij hebben de valse, goedkope, oppervlakkige evangeliën van de mensen achter zich gelaten.

8. Er is een heleboel te ontweten. De mens moet ook dromen.

De mens heeft hier geen blijvende plaats, maar is op doortocht tot de andere realiteit, waar hele andere regels gelden en waar andere natuurwetten zijn. Daarom moet de mens veel dromen, want als de mens waakt en werkt voor het vlees, dan overschat de mens dit ook. Hecht meer waarde aan je dromen. De visnetten des Heeren komen uit andere werelden, en die gaan dwars tegen het verstand en het gevoel der mensen in.

9. Laat de mensen maar praten. Ze vieren hun feestje zonder inhoud, allemaal voor het oog der mensen.

Je moet eerst moe worden van het leugenachtige van de mensen wat alsmaar doorgaat en erger wordt. Pas als je je daar oververmoeid en geknakt door voelt kan de Heere je opnemen.

10. Tradities der mensen hebben het werk en woord van de hemelse vergetelheid krachteloos gemaakt.

We zitten in een stijfkoppige waanwereld van de mensen om ons heen die niet meegeven, omdat ze de tradities in ere willen houden, ten koste van God en het Woord des Heeren. Die tradities zijn opgesteld om het vlees

veilig te stellen en in de illusie van heerschappij te houden.

Maar wij zijn niet geroepen om het vlees te sparen en moeten wanneer nodig tegen heilige huisjes trappen. Als het werk des Heeren gedaan wordt is dat niet om het mensenvlees te behagen, maar het komt tegen het mensenvlees. De zonde moet ontmaskerd en afgebroken worden. Het rund moet bij de horens gevat worden. Het gaat niet om de 'feel good' boodschappen. Dat kan verblindend zijn.

De traditionele theologieën van de mensen zijn voortgekomen vanuit kerkelijke vergaderingen in het Romeinse rijk, en men nam het aan als het woord van God. Je eert de voorouders niet door hun tradities in stand te houden. Ze roepen vanuit de wolk der getuigen tot de mensheid om ermee te stoppen, om het te verdiepen, om open te staan voor de missing links, want ze worden erdoor gekweld. Er was vroeger tegen hen gelogen door politieke apparaten, en ze moesten toen wel volgen, anders zouden ze gemarteld worden.

De voorouders worden nog steeds gekruisigd als je de destijds gedwongen tradities laf in stand blijft houden. Het roept om diepere exegese en uitwerking. Dat is wat het diepere visnet is.

DE RIVIER DES HEMELS

Ik had een droom dat er een hemelse rivier stroomde uit de mond van een leeuw. De rivier was vol met stemmen, en begon om te buigen, de stemmen begonnen om te buigen, en de wateren. Het was een wilde, bruisende, stromende rivier.

De rivier begon toen door mij heen te stromen, en ik moest het ook doorgeven aan een vader van een collega-predikant.

Geeft en u zal gegeven worden. Zo zal de rivier des Heeren in uw leven kunnen groeien.

CALVIJN EN PIGHIUS

We zien in het werk van Calvijn een spanning tussen willen en streven, en tussen noodzaak en dwang, en tussen uitverkiezing en bekering. Hij springt van de hak op de tak, en laat het vaak in het duister. Soms slaat hij ineens om, om dan vervolgens weer terug te keren. De starheid van de Institutie in deze zaken wordt minder in zijn bijbelcommentaren, maar de Institutie keert op gezette tijden terug in al zijn monsterlijkheid, ook in de commentaren. Het blijft in Calvijn zitten, het blijft aan hem knagen, ook al probeert hij er soms iets anders van te maken, een andere weg in te vinden. Soms relativeert hij alles, en bekijkt hij het vanuit hele andere hoeken. Duidelijk is dat hij in gevecht is met zijn duistere zijde, een duistere erfenis. Op gezette tijden geeft hij het toe als zijnde zijn heer en meester.

En dan ineens kruist het elkaar : God en de duivel werken samen, maar dan om verschillende redenen, vanuit verschillende drijfkrachten. Ze staan op één lijn, zoals Calvijn het voorbeeld noemt dat de duivel David het volk liet tellen, en dat er ergens anders staat dat God dat deed.

Als we ons met Calvijn bezig houden, laten we dan zoals Efeze 6 in het Aramees, de taal van Yeshua, het zegt 'de helm van de onderscheiding' opdoen, de helm van de onderverdeling, en dat is wat in het Aramees het heil is. En laten we zoals het Aramees het zegt daarbij ook het schild van de filosofie, van de rede, opnemen. Nu, vanuit bepaalde theologische kringen wordt er veel tegen de filosofie en de rede aangetrapt, maar laten we beseffen dat het hier gaat om de hogere rede des Heeren, die ook voorkomt in Johannes 1 in het originele Aramees :
'In den beginne was de Rede (mlh), en de Rede was bij God (alah), en de Rede was God.'

Calvijn zei zelf al in zijn boek 'De gebondenheid en vrijmaking van de wil' in 1543 dat de problemen in de jaren 1500 zo hoog waren gestegen rondom de kerk dat het de problemen van het begin van de jaartelling overtrof, vanwege de moeite die het kostte om te worstelen met een bedrieglijke geest die zich in de kerk had opgesteld en zichzelf 'God' noemde, maar die een vijand van de religie was, en het was een groot labyrint geworden van vele soorten bijgeloof en goddeloze leringen waarin een ieder verstrikt raakte. Calvijn stelde dat ze gekomen waren met vele monsters van ongodsdienstigheid die ze aantrekkelijk deden lijken en ook godsdienstig. Alle wereldse machten van de hel waren op de vromen afgezonden. Het is een complex met diepe wortels.

God maakt gebruik van de zonden van de tegenstander, stelt Calvijn, om oordeel en gerechtigheid te brengen. De zondaar staat dus niet op zichzelf, maar behoort in het plan van God om de wereld te oordelen. (Calvijn over het tweede boek van Pighius)

De zonde baart zonde, en God gebruikt ze als werkers. De zonde zal niet ontkomen. De zonde denkt het ten kwaad, maar God denkt het ten goede. Dit is ook een onderwerp in Calvijn's tweede boek tegen Pighius, de Eeuwige Voorbeschikking God's, in 1552. Pighius was toen al een decade dood, maar Calvijn was nog niet met hem klaar.

Calvijn stelt dat de mens schuldig is, niet God. De mens is verantwoordelijk voor zijn zonde. God laat het niet zomaar alleen maar toe, maar bewerkt de zonde, buigt de wil van de zondaren,

en verhardt hen, en dat is hun eigen schuld. De boze wil is hier uiteindelijk de eerste oorzaak van, en niet de Verborgen Raad van God. Calvijn stelt duidelijk dat de wil van de mens de hoofd-oorzaak is van de zonde. (EVG 8.5)

God voorzag dus de zonde van de mens, de boze wil, en liet zo de mens vallen. (EVG 7) God laat het dus niet alleen toe, maar bewerkt het ook, werkt ermee. Kneed het, verbuigt het, schikt het, past het in. Calvijn stelde dat God niet de auteur van de zonde is, maar een bekwame handwerker die ook met slechte werktuigen en gereedschappen kan werken. (GVW 2) God werkt dus zowel onder als boven de schelp. God is niet zo rigide als de mens, maar een strategist. God is een hemelse kameleon. Onderschat het niet, en stop ermee God in nauwe kooitjes te stoppen om de mens te vermaken. God is een roofdier uitgezonden tot de zonde en de eenzijdigheid van de mensen. Die eenzijdigheid van de mensen is zeer betweterig en arrogant, zoals in vele kerken. De mens heeft zichzelf een bedrieglijk monopolie aangemeten.

We zien zo ook waarom God het onzuivere werktuig van het calvinisme gebruikt. De GVW uit 1543 en de EVG uit 1552 zijn twee belangrijke elementen in de fokkerij van het calvinisme, want dat is wat het is. Wie denkt dat de Institutie het zwaartepunt is van het calvinisme vergist zich zeer. De GVW en de EVG waren Calvijn’s belangrijkste wapens in zijn strijd tegen Pighius.

II Kamba 8 noemt de Orionse kerkvader Manisferus. Hij wordt ook wel Deubar genoemd. Hij was een monnik en een kluizenaar, verbonden aan de Orionse reformatie, wat vooraf ging aan de reformatie op aarde. Ik had dromen van deze kerkvader en het deubarisme, of manisferisme. Ik zag een schilderij van Deubar, en ik zag ook een schilderij van Calvijn wandelende met Deubar, die als zijn geestelijke vader was, alhoewel ze ook gevechten hadden, want Calvijn werd ook deels geleid door Kurka, die een kerkvorst was, maar een hele verkeerde, en die wordt ook genoemd in de nieuwe bijbel, in de geschiedenis van Orion. We hebben dus te maken met spiegelingen. De aarde staat niet op zichzelf. De mens moet hiertoe nog filters hebben.

Deubar predikte het visnet en het touw, zoals in het visserisme. Hij predikte ook de uitverkiezing, maar heel anders dan Calvijn, alhoewel er ook overeenkomsten zijn. Zowel Deubar als Kurka werkten door Calvijn heen. Ik zag dus een schilderij van Deubar in monnikengewaad, en daarna nog een kleiner schilderij van Deubar en Calvijn. Deubar heeft een heleboel geschriften geschreven, de geschriften van Deubar. Deubar’s leringen worden besproken in de Nederduits gereformeerde dogmatiek, zoals ook de leringen van Calvijn. Rondom beiden zijn dus grote cultussen ontstaan, omtrend Deubar dus in Orion, en omtrend Calvijn dus op aarde.

Op deze aarde is het elke dag wakker worden in een nachtmerrie, tenzij je een door zichzelf verblindende egoïst bent. We moeten deze nachtmerrie elke dag weer bewerken, er in werken, er aan werken, om het beter te maken. Zo werkt ook God. God daalt af in de dieptes om er het beste van te maken, als een kundige loonwerker. Niets komt vanzelf. Niet zomaar genade bluf, vergeving bla bla. Er moet hard gewerkt worden. De mens heeft er met de pet naar gegooid. Ze hebben sprookjes bedacht alsof alles goed zou zijn door een toverwoord te gebruiken : Jezus, genade, geloof, halleluja. Positief denken is zeker goed, maar laat het je hart niet verblinden. Er moet geloof zijn, je vasthoudende aan belangrijke, hogere dingen, maar overdrijf het niet. Ga niet lopen projecteren. Er ligt een eigen opdracht. Je kunt het niet verdienen naar het vlees, maar moet het wel verdienen naar het geestelijke, anders komt er niets tot stand. Natuurlijk moet er gewerkt worden. Waarom leef je anders ? Je leeft om van lagere vormen tot hogere vormen te komen, door de exegese. Dat is hard werk. Verwacht het niet van de ander. Je moet zelf veranderen. Zelf de handen uit de mouwen steken. Geloofsdrugs, genadedrugs, Jezusdrugs, heeft de mens lopen verlammen, hoe vroom ook. Calvijn noemde Jezus een voorbeeld en een herinneraar, en waarschuwde dat alhoewel Jezus God was in zijn leer en geëerd moest worden, men op moest passen met buitensporige Jezus-verafgoding die kant noch wal raakte. Jezus heeft een belangrijke plaats in de theologie van Calvijn, maar gematigd en beheerst, en aan strenge wetten onderworpen. Buiten Jezus is geen leven als Calvijn deze bron bespreekt, maar de voorouders zaten vast in grote en dode letterslavernij.

Het gaat om de betekenis ervan, maar mensen hebben het tot een monopolie gemaakt. Daar leed Calvijn ook aan, aan theologisch monopolisme, en in die tijd zijn er doden gevallen voor dat fundamenalisme. Calvijn was zwaar aan de drugs. Daarom moest Kant wel komen. De reformatie was nog niet klaar. De reformatie kwam met zijn eigen problemen. Het gaf geboorte aan verdere monsters. De duivel wilde het volk niet laten gaan. Elke dag worden we nog wakker in deze nachtmerrie, dus verder onderwijs is van belang.

God werkt ermee, dat is de boodschap van de reformators. Calvijn wees erop dat Luther stelde dat alle goddelozen instrumenten zijn van God, maar dat het kwaaddoen uit hen voortkomt, in hen blijft en hen ook toegerekend moet worden. (GVW, 2)

Van de zonden van de mensen weeft God dus het visnet. God verslaat hen met hun eigen wapens. Dat kan alleen door diepe exegese. Als God hierin zou sjoemelen zou God ook schuldig staan

aan de zonde, maar God staat voor het volgens de regels strijden en ombouwen. Het is niet slechts een werk van bouwen, maar ook van ombouwen.

Calvijn, alhoewel een groot theoloog, was een zeer betweterige en heerszuchtige man, zeer grillig en tamelijk onvoorspelbaar, onstuimig. Als hij het over de Heilige Geest heeft is dat niet het heilige geestelijke van God zomaar, maar meer de geest van Calvijn, vaak Kurkaans. De voorouders leefden nog onder versluieringen en bedekkingen, en hadden vaak een enorme religieuze eigendunk. Pighius probeerde de tradities van de kerk en de paus onfeilbaar te maken bijna, terwijl Calvijn dat deed met de oude bijbel, en zo hadden die twee een enorme woordenstrijd. Beiden waren ze mensenvereerders. Calvijn miste een enorm stuk vreze des Heeren door de zelfs nog misvertaalde oude bijbel zo te verabsoluteren, en zelfs vandaag de dag hebben vele calvinisten daar nog een handje van. Het is en blijft mensenwerk, mensenvlees, ja, zelfs varkensvlees, de religie die de mens heeft lopen ophoesten. Het is niet zomaar de waarheid omdat het oud klinkt, en omdat er hoge kerkelijke notarissen aan te pas zijn gekomen, maar Calvijn kotst het. Er zijn doden gevallen in zijn regiem, omdat ze zich niet aan Calvijn’s dode letter hielden. Calvijn’s werken hebben hoge theologische en kerkgeschiedkundige waarde, waar we niet genoeg op kunnen hameren, maar de man zelf mag niet op een te hoog voetstuk worden gezet, en niet verafgood worden, want hij was God niet, verre van dat, maar een sluwe marktkoopman op velerlei manier. Drogredenen, daar was Calvijn goed in.

Vurig bestrijdt hij Pighius, maar hij mag ook de hand in eigen boezem steken. Het zijn woordspelletjes die hij speelt. Calvijn was een enorme manipulator door zijn woordgebruik, ook al wijst hij er op dat woorden ver uitstrekkende betekenissen kunnen hebben. Men moest nog loskomen uit woordslavernij. Ook vandaag nog. Kijk hoevelen er verslaafd zijn aan het Jezus-woord, en niet eens weten wat het betekent. Ze denken dat het om de naam gaat, maar dat wordt zelfs in de oude bijbel al ontkracht. Velen zullen aan de hemelpoorten komen met de naam van Jezus in hun mond, en niet toegelaten worden, omdat het lippendienaars zijn, en werkers der wetteloosheid. Ze hebben de principes en betekenissen vervangen voor de naam Jezus, als een toverformule. Het is toverij, mensen, en er zijn vele doden voor gevallen. Ze hebben hier zelfs letterlijk dieren voor geofferd. Jezus de tovenaar, daar zijn ze voor gevallen, terwijl Jezus op de kennis wees, en het kruis. Jezus zei van zichzelf dat hij niet goed was, maar alleen God goed is. Jezus zei dat God meer was dan hem. Toch zijn er velen die Jezus overmatige goddelijke status hebben gegeven, tegen de woorden van Jezus zelf in. Bepaalde elementen van Jezus zijn God, ja, natuurlijk, zoals Jezus in de wortels ook baarmoeder betekent (chasma). Jezus vertegenwoordigde God, dus natuurlijk is Jezus in bepaalde opzichten een synoniem voor God geworden, maar dat is niet zo dat Jezus dan letterlijk God is. Maar deze afgoderij woekert voort als de kanker. Het verwoest kerk na kerk, omdat ze voor de vormen gaan, voor de namen, en ze steken elkaar aan met hun ongeletterdheid.

Calvijn moet dus ook aangepakt worden. Nog steeds is de kerk in grote worsteling met Calvijn, niet alleen maar met Pighius. Het moet nog tot hogere vormen worden gebracht. Daartoe is de nieuwe bijbel. Er zijn vele interpretaties van het werk van Augustinus, Calvijn en de oude bijbel, van heel goed tot heel kwaad, en zo is dat ook met de nieuwe bijbel. Men moet de exegese leren en de regels van exegese, de hermeneutiek. Men moet de regels leren kennen van etymologie, lexicografie, vertaalkunde etc.

Calvijn schreeuwt tot Pighius, vloekt bijna, met uitroeptekens, de heilige geest dit, heilige geest dat, alsof Calvijn God in zijn broekzak heeft. Dat terwijl Calvijn niet veel kaas heeft gegeten van de toetswetenschap en het profetenschap, en dus vreze des Heeren mist. Dat heeft hij omgeruild voor een enorme machtslust, en die macht heeft hij gekregen, tot vandaag de dag aan toe. Hij heeft zijn ziel verkocht voor macht. Enorme bibliotheken met enorme kennis en wijsheid sleurt hij zo met zich mee. De man was een theologisch genie, maar levensgevaarlijk. Onderonsjes houden met Calvijn was als russisch roulette spelen. Je speelde met je leven. Calvijn had grote invloed over het leven en de dood van de mensen. Daar heeft hij soms enorme misbruik van gemaakt. Dat moet gezegd worden. Vele calvinisten geven dat ook toe. Wij zijn ook calvinisten in zekere zin, voornamelijk gebaseerd op zijn bijbelcommentaar, maar we gaan niet zo ver te zeggen dat dat de tweede bijbel is, want het zit vol met gevaren. Meer nog zijn wij deubaristen, oftewel visseristen, wat een veel vrijer en wilder calvinisme is. Dan komen we tot de bronnen van het calvinisme, wat gezuiverd is van het kurkisme.

Wat heeft de man lopen schelden op Pighius, soms terecht, maar soms het balk en splinter verhaal. Pighius was één van de grootste vijanden van Calvijn, en Calvijn kon het niet loslaten, en heeft er twee boeken aan gewijd, zowel in de 1540-er jaren als in de 1550-er jaren, lang na de dood van Pighius. We zien daarin het zwaartepunt van het calvinisme, niet in de Institutie, dat was maar een afleidertje. Als je je door de Institutie hebt doorgewerkt, het voorhangsel van Calvijn, dan sta je oog in oog met de GVW en de EVG van Calvijn, de twee kernen van het calvinisme, zijn strijd met Pighius. Daar draaide zijn leven om. Hij was bezeten met Pighius. In vele opzichten was hij zelf als Pighius.

Pighius strijdt voor de vrije wil, dus tegen Calvijn's onvrije en gebonden wil theologie. Calvijn stelt dat hij niet wil dat de wil vrij genoemd wordt, want dat zou de illusie kunnen wekken bij de mens dat hij goed en kwaad in zijn macht heeft en daar tussen kan kiezen. Calvijn vindt dat onbevredigend en stelt ook dat de wil van de mens krijgsgevangene is gemaakt door de zonde. Hij noemt het geen dwang, maar noodzaak. Wel is er in de leer van Calvijn ook een spanning tussen keuze en wil. De mens is vrij te kiezen, maar de gebonden wil belet dat, zodat de mens uiteindelijk niet vrij is om te kiezen. (GVW, 2)

Calvijn noemt de wil van de mens in slavernij. Dat is zijn eigen keuze geweest. Hij wijst op Paulus' woorden dat de mens verkocht is onder de zonde. De gehele persoon is overgeleverd aan de slavernij tot de zonde, en daarom stelt Calvijn dat het waanzin is te denken dat keuze vrij is, want de mens kan dat helemaal niet vanwege zijn gebondenheid, maar dit is geen dwang, maar noodzaak, in de zin dat dit uiteindelijk vanuit de mens zelf komt, als zelfbeschikking. Velen worden dus hierin gelaten, terwijl anderen door God worden uitverkoren, niet door hun eigen verdiensten, in de leer van Calvijn, alhoewel hij dat in zijn bijbelcommentaar soms wat nuanceert. In ieder geval is Calvijn vaak tegenstrijdig, en verschrikkelijk obscuur, tot het punt dat het hem aan te rekenen valt, want hij speelt psychologische spelletjes. Al met al moeten we tot de conclusie komen dat de mens het niet vleselijk kan verdienen, maar dat genade een hoger loon is, maar dat is verder in de woorden van Calvijn God's geheimenis. Dat is ondoorgrondelijk. Er is dus een spanning tussen vleselijk verdienen en geestelijk verdienen, ook in de leer van Calvijn, want het geestelijk verdienmodel krijgt ook de aandacht in zijn leer. Zijn theologie is een bolwerk van duizelingwekkende dubbele lagen en uitzonderingen op de regel, en het kan allemaal zo weer terugdraaien, om vervolgens daarna onverbiddelijk hard weer terug te komen. Wat we telkens zien is dat Calvijn veelal gedreven wordt bepaalde dingen te zeggen juist omdat hij bang is dat mensen het anders zouden misbruiken en illusies erover zouden kweken. Daarom is hij voor strenge bewoordingen.

We zijn nog steeds bezig met het bespreken van de GVW van 1543, zijn strijd met Pighius. Hier haalt Calvijn alles uit de kast, en verspreekt hij zichzelf menigmaal in zijn woede naar Pighius, en laat hij ook de andere kant zien van de Institutie. Hij moet zichzelf hier een beetje prijsgeven en valt hier een beetje door de mand, vanwege het strakke schouwspel wat hij eerst in de Institutie had opgevoerd. Hier valt Calvijn flink uit zijn rol, en doet hij verschillende boekjes open. Hier verliest Calvijn zijn masker. Vandaar dat de GVW van groot belang is om door het mijnenveld van de Institutie heen te kunnen komen. De GVW is het hart van Calvijn, waar we kunnen zien wat dit heerschap allemaal heeft gestolen en verdraaid, en wat hij dus allemaal op Pighius probeert te projecteren. De GVW is daarom de grote ontmaskering van het heerschap Calvijn. Hier draait Calvijn volkomen door. Hier heeft hij zichzelf niet meer in de hand. Het toneelspel van de Institutie is voorbij.

Calvijn spreekt over een zelfbepaalde maar onvrije, gebonden wil, als door noodzaak, en stelt dat een gedwongen wil niet bestaat. Toch heeft Calvijn een hele dwangmatige theologie, ook wanneer het op de wil aankomt, dus hij gebruikt in principe gewoon schuiltermen die hetzelfde doel hebben, maar het anders bewoorden, en dat is de sluwheid van Calvijn. Het is theologische schoonpraterij, het spelen van woordspelletjes. In het eerste deel van de Nederduits gereformeerde dogmatiek wordt besproken door welke geesten Calvijn geleid wordt. Het is niet mals. Calvijn probeert zich in allerlei bochten te wrongen om zijn religieuze vlees dat vreze des Heeren mist macht te laten behouden over mensenzielen, en over zijn verwrongen theologie. Het is een sluw religieus monster, vol van wereldse en geestelijke wijsheid, als een dodelijk mengsel, gezonden om in te nemen, kerk na kerk, ziel na ziel. En de Heere heeft het gebruikt, en moest het gebruiken, maar niet in de zin dat de Heere schuldig is aan het dodelijke en giftige orthodoxe calvinisme. Het is een schijncalvinisme. Er is ook een calvinisme des Heeren, wat al vóór Calvijn bestond, en wat terugleidt tot het deubarisme, oftewel het visserisme, de diepere bron.

Calvijn stelt dat er een beter begrip moet komen wat woorden zoals dwang betekenen, en dat is de verantwoordelijkheid van de leraren. Calvijn heeft hier maar deels aan gehoor gegeven, maar werd vaak afgeleid in zijn gruwelijke dodendans. Letterlijke doden zijn er gevallen door zijn immens grote en sluwe theologie, waarin hij als een geestelijk dompteur velen innam. De wereld moet nog steeds ontwaken uit de hypnotische krachten van Calvijn. De wereld moet nog steeds gedecalviniseerd worden, maar dat kan alleen als de mensheid wordt ingewijd in het geheim van Calvijn.

Calvijn probeert iets over te brengen, wat we in alle facetten proberen uit te leggen. Wat wilde Calvijn nu eigenlijk zeggen ? Calvijn heeft veel geschreven. Telkens weer wilde hij aanvullingen geven op wat hij nu eigenlijk had gezegd. Daarom hamerde hij erop dat de institutie vergezeld moest worden met zijn bijbelcommentaren. Het is belangrijk dat daar een overzicht van is. Het is belangrijk onder ogen te komen dat hij bepaalde dingen heeft gezegd, maar dat het niet uit de context gehaald moet worden, alhoewel het dan nog steeds erg is.

Calvijn moet in zijn context gelaten worden en in zijn waarde. Het mag niet overschat worden, ook niet onderschat. Het hoort bij een bepaalde tijd.

Calvijn kwam in de GVW tot deze conclusie : dat de mens keuze heeft en dat die zelfbepaald is, zodat als hij iets kwaads doet, dit hem en zijn eigen vrijwillige keuze moet worden toegerekend. Deze keuze is niet vrij, omdat de mens door zijn aangeboren slechtheid noodgedwongen wordt gedreven tot het kwaad en niets anders kan zoeken dan het kwaad.

Calvijn stelt dat de wil verdorven is en gevangen onder het juk van de zonde, en dus uit noodzaak een slechte wil heeft, maar dit is dus geheel vrijwillig. De noodzaak van het zondigen zit dus in de verdorven wil, stelt Calvijn. Hij spreekt enorm listig om hoe dan ook zijn leer door te drammen. Er is helemaal geen noodzaak van het zondigen. Dat verzint Calvijn allemaal door zijn inlegkunde. Dat maakt hij ervan. Dus is het nog steeds dwang. Hij is een slangenolie koopman. Trap er niet in.

Een mens kan gebonden zijn, ja, in zijn wil ook, maar er is altijd een diepere wil. Calvijn probeert door zijn theologische hekserij macht te krijgen over de wil van de mens. Hij denkt heel zwart wit en eenzijdig, maar moet het daarna nuanceren, want wat hij gestolen heeft komt niet ver. Alles komt open en bloot, alles wordt ontmaskerd.

Calvijn is totaal geobsedeerd met de wil van de mens, en heeft een geheel klinisch en steriel register van opgesteld, zoals tandartsen zijn geobsedeerd met de tanden van de mens en hetzelfde hebben gedaan, om macht te krijgen over de monden van de mens, en zo over het Woord van God. Calvijn werkte aan zijn eigen papieren paus, dus hij was geen haar beter dan Pighius. Calvijn was zijn eigen Pighius.

Calvijn is een sluwe redenaar met zijn verschil tussen noodzaak en dwang. Noodzaak is gewoon een ander woord voor dwang. Er is helemaal geen noodzaak. De mens hoeft helemaal niet te zondigen. De diagnose van Calvijn is een truuk om zijn medicijn kwijt te kunnen. Het is theomedische dwangverpleging. Calvijn was de Stalin van de jaren 1500, daar waar Luther nog als een gematigde Lenin optrad. En toch was Calvijn in velerlei opzicht groter dan Luther, vanwege zijn briljante theologische stukken en commentaren, alhoewel gestolen.

Jezus kun je niet wegpoetsen zomaar, Mohammed ook niet, en Calvijn al helemaal niet.

In de leer van Calvijn gaan zelfbeschikking en noodzaak dus samen, maar de mens wordt niet onvrijwillig in de zonde meegesleurd. Waar slavernij is is noodzaak, stelt Calvijn. Dit is dus vrijwillige slavernij, en niet gedwongen, stelt Calvijn.

Geen vrije wil om het goede te doen is net zo erg als de letterlijke eeuwige verdoemenis. Het maakt een mens krankzinnig. Calvijn heeft dan wel uitwegen, maar dat hangt dan van God af, niet van ons. Dat is de gemene uitverkiezingsleer van Calvijn, dat God buiten de mens om de één wel verkiest en de ander niet. Vanwege voor de mens verborgen redenen. Het nodigt de mens uit om een relatie met God te hebben waarin de kans dan het grootst is, maar je zou niks kunnen verdienen voor je eigen uitverkorenheid. Anderen hebben er op gewezen dat God verschillende soorten uitverkiezingen heeft, dat het soms meer om een roeping gaat dan om een daadwerkelijke uitverkiezing. Iemand kan ergens voor uitverkoren zijn, en voor iets anders niet. Een ander is weer voor iets anders uitverkoren. Het is dus zeer relatief.

Calvijn wijst er ook soms op dat juist de armen en de door de wereld verworpenen zijn uitverkoren, en hij heeft een bijzonder voorbeeld daarvan in Lazarus, wat in principe de sleutel is tot zijn uitverkiezingsleer.

Toch is het dan allemaal niet menselijk te bepalen. De mens wikt, maar God beschikt, en aan de ene kant is dat zo, maar aan de andere kant wordt de mens vaak volledig uitgevlakt, terwijl er toch een vorm van wederzijdsheid moet zijn. Die is vaak ver te zoeken bij Calvijn. Bij Calvijn stuit je voornamelijk op het eenrichtingsverkeer van God naar de mens toe. Toch geeft hij aan dat een mens hoe dan ook naar God moet streven en voor God moet kiezen. God zit niet op robotten te wachten, maar uiteindelijk maakt de leer van Calvijn wel zulke robotten. In zijn commentaren geeft hij dan soms andere inzichten, maar vaak als mosterd na de maaltijd. Calvijn komt vaak te laat. Hij steekt de mens eerst neer, en biedt dan een medicijn ter verkoop aan, een doekje bij het bloeden. Er kloppen een heleboel dingen niet, theologisch en sociaal gezien. Het is psychologisch onverantwoord als je zo met mensen omgaat zoals Calvijn dat doet, en de doden die er door zijn tirannie zijn gevallen zijn daar ook een teken van. Deze man heeft veel op zijn geweten en veel bloed aan zijn handen. Maar dat is bij David ook het geval.

De kinderlijke en onnozele pogingen van Calvijn om traditionele archetypes letterlijke, absolute en monopolische status te geven is verontrustend en zijn een teken van gebrekkige theologie en sociale vaardigheden.

De grote fout en sluwheid van Calvijn is dat hij veelal de schade van de zonde in de wil beschrijft in plaats van in het verstand van de mens. De mens is beschadigt geworden in het kennen.

Calvijn zou het zelfvertrouwen van de mens moeten aanpakken, maar valt voornamelijk de vrije wil aan.

Natuurlijk heeft de mens een vrije wil. Ook nu de mens gezondigd heeft moet de mens het goede willen en zich bekeren. Dan moet de mens eerst maar eens onder ogen komen hoe verdorven zijn kennis en theologie is vanwege de zonde. Calvijn mag zijn hand in eigen boezem steken. Al dat gedraai om geen vrije wil, uitverkiezing en genade is slechts een uitvlucht, deserteurenschap.

Calvijn moet de diepte van zonde en ellende onder ogen komen, de doodstaat van de mens, en de oproep tot bekering, en van de wil van de mens afblijven verder, want dat is zijn stokpaardje, alhoewel veel minder in de bijbelcommentaren. Calvijn is een wilsbehekser, en houdt de mens en ook de kerk onder hypnose. Ik heb de grote vogels van Calvijn in mijn dromen gezien, die de mensen bombarderen. Ze bestralen de wil van de mens, en houden het verstand opgesloten.

Men moet voorbeelden en archetypes niet verabsoluteren, dat is hekserij. Dat is gebeurd in de kerk, en daarom is de kerk gedeformeerd. De kerk eigent zichzelf zo monopolie toe, op basis van kortzichtige eenzijdigheid.

Calvijn laat zien dat hij zijn gedachtengoed van geen-vrije-wil van Augustinus had. Augustinus had in de Retractationes, de nalezingen, gesteld dat het niet mogelijk is om een godvruchtig en rechtschapen leven te leiden als God door de genade de wil niet bevrijd van de slavernij tot de zonde. De bevrijding van de wil moet eerst komen, anders zou het naar verdienste gaan en niet naar genade die om niet wordt gegeven. (GVW, 3)

Zowel Calvijn als Augustinus stellen dat de wil vrij is om te zondigen, maar niet om het goede te doen. Daarvoor is de genade nodig. Dus in die zin is er geen vrije wil. Het is gebaseerd op westerse misvertaling van woorden zoals genade, vanuit het varkensgrieks, oftewel heel selectief vertaald grieks. Men had een eigen verwesterlijkt grieks gemaakt. Het oudere Grieks hadden ze weggekapt, zoals ze ook eens met Israel en Egypte hadden gedaan. Het lijkt nergens meer op, en daar beuzelen ze over. Calvijn met zijn stokpaardjes. Hij probeert het Augustiniaanse woord ‘noodzakelijk’ te gebruiken om zijn dwangmatige theologie te maskeren. Er wordt met camouflage gewerkt. Nog steeds zien we hierom in veel kerken een overmatig gebruik van het misvertaalde woordje ‘genade’. Genade is tot een afgod geworden. Het blijft allerlei belangrijke functies van het mens zijn verlammen.

De mens heeft dus een vrije-zonde-wil in de theologie van Augustinus en Calvijn, maar geen vrije wil om God te volgen. Dan moet God dus eerst genade geven. In vele opzichten was Calvijn een Augustiner, net als Luther. Augustinus was de geestelijke vader van beide knapen. Calvijn stelde dat Augustinus’ woorden er waren om het calvinisme te ondersteunen. Daar ging de discussie met Pighius over : Wie had de rechten over Augustinus ? Aan wiens zijde stond Augustinus ? Pighius beweerde dat Augustinus niet aan de kant van Calvijn stond, en Calvijn beweerde dat Augustinus niet aan de kant van Pighius stond. Daar ging het schisma van de jaren 1540 en de jaren 1550 over. Er waren calvinisten en pighisten. Nog steeds gaat deze strijd voort. Het was het zwaartepunt van de kerkgeschiedenis, en ook het zwaartepunt van het calvinisme. Calvijn was in negatieve zin geobsedeerd met Pighius. Vanuit deze discussie vormde hij zijn verdere theologie.

Door theologische overdrijving, voortgestuwd door Augustinus, wilde Calvijn de wil van de mens geheel platleggen, niet door dwang, maar door noodzaak, wat in principe hetzelfde is, om zo de mens zelfs in zijn willen geheel afhankelijk te maken van de God van de Uitverkiezing. Dat is het robotische ervan.

Pighius strijdt hiertegen, maar heeft zijn eigen eigenaardigheden. Het kan vergeleken worden met de strijd die Augustinus had met Pelagius. Augustinus stelde dat er alleen verlossing was door genade, de onverdiende gave, terwijl Pelagius stelde dat de verlossing eerlijk verdiend loon is. Vanwege gesjoemel van aardse loonsystemen en de tirannie ervan zijn Augustinus en Calvijn dus zeer belangrijk, om het te resetten. Het zijn kapotte klokken, en elke kapotte klok heeft dus twee keer per dag de juiste tijd. Maar zij die dus geheel zich laten meestromen met de feestende Augustinus en Calvijn zijn lui en laf. We zien hierin het gedeformeerde zombificatie-proces van het vlees. Vandaar dat er een tussenvorm moet zijn tussen hervormd en gereformeerd, en tussen remonstrants en gereformeerd, en tussen de preciezen en de rekkelijken, waar Willem van Oranje voor stond, en dat is wat de Nederduits Gereformeerde Kerk is. Soms moeten we rekkelijk zijn, en soms precies, en dat kan alleen geleerd worden op school. Daarover gaat onze catechismus.

Hierin neigen wij meer tot de zwaardere kerken dan de lichtere kerken, maar sommige dingen in de zwaardere kerken moeten lichter en rekkelijker, en andere dingen moeten juist zwaarder en preciezer, dus er zal nog verdere reformatie moeten komen in de zwaardere kerken, wat gebaseerd zal zijn op de Nederduits Gereformeerde Dogmatiek in twaalf delen, en de nieuwe bijbel, de RV-bijbel, en de nieuwe bijbel catechismus die deze latere reformatie en nieuwe doleantie bespreekt. Zo wordt er ook recht gedaan aan Abraham Kuyper, door zijn systeem te corrigeren, de missing links aan te vullen, en zo het systeem op sleeptouw te nemen, biofeedback aan te geven. Hij is er niet mee gediend als we het zouden

laten als het is. Wielenga, Dooyeweerd en Berkouwer hebben Kuyper’s theologie al verder uitgewerkt als basis hiervoor, want het systeem was nog niet klaar. Er kwamen bruggen tot Kant en Barth. Zo kon de doleantie verder.

De mens had de weg tot God te gemakkelijk gemaakt. In hun systemen van goede werken en goede wil waren veel missing links, veel verdraaiingen, en daarom moest Calvijn wel komen als een Ragnarokse reus om de brug tussen God en mens te verbreken, want deze brug was vals en vleselijk, als een toren van Babylon. Maar Calvijn was een probleem op zichzelf, en daarom moest de reformatie wel verder gaan.

1e Jaargang, nummer 11, 7 juni 2025

Het Magazijn

Blad van de Nederduits gereformeerde kerk, de moederkerk van Nederland sinds de 1570-er jaren.
Zusterblad van de bladen De Nieuwe Doleantie, Refo Tijd en Geestelijke Opvoeding.

In dit nummer : Calvijn en Pighius 2, De wijzen uit het Oosten, en De Puzzelaar

---

CALVIJN EN PIGHIUS 2

Calvijn raast eindeloos door over dat de mens de vrije wil heeft verloren en het goede niet meer kan willen dan door de genade die door de uitverkiezing wordt verstrekt. Waarom ? Hij is bang dat de mens te zeer bemoedigt wordt in het zondigen als de mens krijgt te horen dat hij een vrije wil heeft. Dan zou zo'n mens macht kunnen krijgen, want het menselijk verstand neigt tot onwaarheid en zal eerder dwaling putten uit een woordje dan waarheid uit een uitvoerig betoog. (Institutie 2.2.7, GVW 3)

Calvijn ontzegt hen de macht tot het willen. Dat is weg door de zonde. Nu is de mens slaaf, ook in zijn willen. Het is natuurlijk wel waar dat de mens zich laat misleiden door woordjes en niet door hun uitvoerige betekenissen. We zien dit ook met het Jezus-woord wat mensen hebben misbruikt, en men misbruikt het woord 'genade' en het woord 'geloof', allemaal door gebrek aan kennis, door blinde woord-obsessie. Men manipuleert en teistert elkaar met blinde woorden. Het Jezus-woord is overgebruikt en van de betekenis en achtergrond weggekapt, en zo geworden tot woord-afgoderij, naam-afgoderij. Men weet helemaal niet wat het is en waar het voor staat. Het is allemaal verwesterlijkt, dus veroppervlakkigd.

Maar Calvijn had moeten focussen op het feit dat de rede van de mens is aangetast door de zonde, zoals Kant deed. Het theologische verstand van de mens is aangetast.

Calvijn stelt dat er geen vrije wil is voor het goede, maar dus wel voor de zonde, de vrije-zonde-wil. Je zou mensen gek maken, en dat is ook gebeurd. De psychiatrische klinieken kwamen vol te zitten met calvinisten. Maar zo had Calvijn de macht. Hij nam die macht over van het katholieke wereldrijk. De mens had de wil misbruikt, en daarom nam Calvijn het als medicijn weg, maar dat is natuurlijk niet verantwoord, maar rigoreus. De mens had de mogelijkheid moeten hebben om het goed te maken, niet al deze sjoemelende en verbitterde genade theologie, want Calvijn's genade was alleen voor de uitverkorenen, die dit overigens niet konden verdienen. Je moest maar net geluk hebben dat God je had uitverkoren, daar kon je verder niets aan doen. Het is een corrupt systeem. Met een hele omhaal van woorden vestigde Calvijn dit systeem, hierbij bouwende op Augustinus. Onder druk van deze illegale theologie moest hij hier in zijn bijbelcommentaren deels van terugkomen, en noemde hij het bijna niet meer, maar hij bleef standvastig in zijn leer, en heeft het nooit meer losgelaten, alleen de touwtjes hier en daar wat gevierd.

Ook in de GVW (Gebondenheid en vrijmaking van de Wil, 1543) stelt Calvijn dat de wil niet vrij is in zichzelf, en dus niet zijn eigen bewegingen in beide richtingen onder zijn eigen controle heeft, maar deze kracht is door de erfzonde verloren gegaan of verminderd.

Hier zie je Calvijn twijfelen aan zijn eigen woorden, want de geheel verloren gegane wil is dus iets anders dan de verminderde wil. Deels is de wil natuurlijk verloren gegaan door de zonde, maar er is ook een diepere wil.

Maar Calvijn heeft haast, en wil het zekere voor het onzekere nemen, en gaat over tot de Herodus-taktiek : Er is gevaar ergens in de wil van de mens, dus laten wij deze gehele wil volkomen platleggen. Calvijn moordt dus uit voorzorg zowel kwaad als goed uit in de mens, zoals ook de medicijnen in de psychiatrie zijn opgesteld, en de tandartsbehandelingen. De psychiater zegt : 'We vallen de steden aan met onze kanonnen, en helaas gaan dan ook de goede dingen kapot, maar we hebben geen andere keus.' Dat heeft de psychiatrie gezegd in gesprekken met het pastoraat, om hun middelen te verdedigen, wat dus de Herodus-taktiek is, en dat is een goddeloze taktiek. Ze noemen dat hun medicijnen nog niet gericht zijn, dus maakt het ook ongewenste schade. En dus maar toch gebruiken. Dat is een zeer calvinistische gedachte. Kwaad met kwaad bestrijden. Kan het niet goedschiks, dan maar kwaadschiks. Ze willen de diepere weg van het kruis niet gaan.

Calvijn nam de korte weg, een heethoofd als hij was. Hij had een temperament. Calvijn was een Fransman van geboorte. Fransen doen dingen soms met de Franse slag, oftewel ze kunnen heel heetgebakerd zijn en slordig, om er snel vanaf te zijn. Zo kunnen we het calvinisme verklaren. Daarom zijn wij ook geen precieze calvinisten, maar meer rekkelijk, meer wilde calvinisten. Wij volgen Calvijn zeer zeker niet op de voet. Calvijn is geen afgod voor ons. Uiteindelijk zijn

wij visseristen.

Wij kunnen ons dus meer vinden in zijn bijbelcommentaar dan zijn andere boeken. In zijn bijbelcommentaar ligt de nadruk niet zozeer op de uitverkiezing en de genade, maar gaat hij er juist vaak tegen tekeer. Daar heeft hij het weer over andere onderwerpen, en bekijkt hij het van andere kanten, en bespreekt hij vluchtroutes, en laat ook de verantwoordelijkheden van de mens zien. We zien hier een veel menselijkere Calvijn, alhoewel het hele uitverkiezingsgebeuren van Calvijn, en de stramheid erin, soms wel de kop opsteekt, dus het is en blijft een potentieel gevaarlijk werk als je niet op je hoede blijft, en het mag geen daadwerkelijke tweede bijbel worden in de zin dat het een hoogste autoriteit zou zijn. Een toetssteen is het ook niet.

Calvijn is een dwaler. Hij wil het Romeinse rijk omver werpen op islamitische manier, met de botte bijl. Het is niet de weg van Yeshua. Het kruis mist, Getsemané mist. De vreze des Heeren is in het leven van Calvijn niet op peil. Hij is een gereformeerde Mohammed, zeer berucht, zeer beroemd, vol met wereldse en geestelijke kennis. Hij is een wandelende bibiotheek, van vele markten thuis. Je kunt hem niet wegdenken uit de geschiedenis en de kerkgeschiedenis. Bij Calvijn ligt het zwaartepunt van de kerkgeschiedenis, voornamelijk in de GVW, zijn gesprekken en discussies met Pighius.

Pighius is een doorn in zijn oog. Daar draait zijn hele leven om. Daar heeft hij twee decades van zijn leven aan besteed. Eerst de GVW in de 1540-er jaren, en toen de EVG (Eeuwige Voorbeschikking God's) in de 1550-er jaren. Hieraan ontwikkelde hij zijn theologie verder. Hij streed met het monster van de uitverkiezing, maar werd zelf ook een monster. Hij bestreed kwaad met kwaad. Hij stelde dat verbieding het enige medicijn was : De mens heeft de wil misbruikt, dus geen wil meer voor de mens, tenzij God de mens daartoe uitverkiest, waarin de mens niets heeft in te brengen, helemaal niets. Werkt een relatie zo ? Natuurlijk niet. Het moet van twee kanten komen, anders is het slavernij en verkrachting. Dat geeft Calvijn ook toe in zijn bijbelcommentaar, maar het kwaad was al geschied vanwege zijn trukendoos die hij op de mensheid had losgelaten. Het was al te laat. Het was mosterd na de maaltijd, een doekje bij het bloeden.

Calvijn steekt de mens overhoop, en verkoopt dan het medicijn. De mens ademt maar door een heel nauw buisje in de leer van Calvijn. De mens heeft vrije wil om te zondigen, maar niet om het goede te doen. Dat is een hele psychopatische gedachte, en allemaal gebaseerd op Augustinus en misvertalingen van de bijbel, door het varkensgrieks, oftewel corrupt Grieks.

De genade van God is dus een giftig en bitter snoep. Het is helemaal geen genade, maar bedrog. Zo werkt de ware genade niet. Het is het snoephuisje van de heks van Hans en Grietje, waar ook Repelsteeltje mee gemoeid is. Calvijn maakte goud van stro, maar roofde zo het kind. Men betaald er veel voor.

God vraagt dat de mens het weer goedmaakt, niet allerlei toverformules van genade en verkiezing en allerlei rompslomp waarin hun wil zogenaamd is uitgeschakeld en het niet kunnen verdienen, want juist dan gaan ze het misbruiken, of ze gaan er psychisch door kapot. Het was een tweesnijdend zwaard.

Zo werken relaties niet. Vertrouwen moet verdiend worden. Er is geen andere weg. Dat er valse verdiensystemen zijn is geen excuus voor de genadeleer en de leer van de uitverkiezing, want daarmee wordt afgerekend door het kruis, door het lijden en door de school, niet door Calvijn's onzinnige, sadistische Herodiaanse toverformules.

Calvijn roept : genade, genade, genade dit, genade dat, rolletje uitverkiezing, geen vrije wil, etc. Wij roepen : stop. Het gaat om het kruis.

De Calvijn van het kruis zien we ook meer in zijn bijbelcommentaren. Daar zien we een hele andere Calvijn. Hier rekent Calvijn met zichzelf af, door het kruis, niet door de genade. Hier is Calvijn meer een kruisprediker, maar soms steekt de genade zijn lelijke monstergezicht op. Het is geen genade, het is eindeloze wreedheid. Krankzinnige wreedheid. Calvijn streed met dit monster. Hij werd voortijdig weggenomen in zijn mid-vijftiger jaren, anders zou hij dit monster door zijn verdere geschriften verder hebben weggekapt, ook al bleef hij er ook aan vasthouden, want Calvijn is een drugsverkoper. In hart en nieren was hij dat. Dat had hij geroofd. Hij was een sluwe marktkoopman, een genie, maar sluw. Hij gaf ook veel aan het volk.

Augustinus noemt de gevallen wil slecht. Calvijn bouwt op het concilie van Oranje van 529 zeggende in canon 4 :

'Als iemand beweert dat God wacht op onze wil om gereinigd te worden van zonde, maar niet belijdt dat zelfs onze wil om gereinigd te worden tot ons komt door de instorting en de werking van de Heilige Geest, dan verzet hij zich tegen de Heilige Geest zelf.'

Maar het concilie van Orange was tegen dubbele predestinatie die door Calvijn werd geleerd. Dit was zo verschrikkelijk dat sommige uitgevers van Calvijn's boeken het gedeelte over dubbele predestinatie weglieten. Sommige calvinisten denken dat ze zijn voorbestemd tot verdoemenis. Het heeft velen in psychiatrische klinieken ten onder laten gaan. Het heeft van God een sadistisch monster gemaakt. Dat komt er van als je onvoorwaardelijke

selectieve genade gebruikt om de wil van de mensen te verlammen in determinisme. Het is vooroplopende genade, oftewel grace-supremacy, en dat loopt dan in de leer van Calvijn via de uitverkiezing en de dubbele uitverkiezing. Sommigen zijn voorbestemd tot de hemel en anderen tot de hel. Het is mentale mishandeling, en heeft geboorte gegeven aan de twee grootste monsters ooit op de aarde losgelaten : de psychiatrie en de tandartserij, want die werken volgens dezelfde principes, en hebben zichzelf hierin tot God gemaakt. De mens wikt, maar zij beschikken. Ze noemen de mens die om hulp vraagt klant, maar de klant is bij hen geen koning.

Calvijn wijst erop dat Augustinus overal roept dat de wil niets anders dan het kwaad bedenkt, totdat de Geest eraan voorafgaat.
Calvijn klaagt dan dat zelfs Pighius zich versierd heeft met de woorden van Augustinus, terwijl het volgens Calvijn niet voor Pighius is weggelegd, maar voor hemzelf. Augustinus is er volgens Calvijn voor om het calvinisme te ondersteunen, niet het pighisme.

Pighius quote dan van de Hypognosticon van Augustinus : 'We hebben niet de vrijheid verloren om te willen, maar om het goede te kunnen of te verrichten.' Calvijn stelt dan dat Augustinus vaak weer anders predikt, en soms stelt Calvijn bijvoorbeeld ook wanneer er quotes van Augustinus worden opgehaald dat Augustinus bepaalde dingen gezegd zou hebben toen hij nog jong en onvolwassen was. Calvijn predikt ook vaak verschillend. In ieder geval als Pighius met de Hypognosticon aan komt zetten om Calvijn schaakmat te zetten heeft Calvijn zo zijn uitvluchten. Calvijn stelt dan ook dat volgens geleerden het boek helemaal niet door Augustinus is geschreven. Ook stelt Calvijn daarnaast dat Pighius een verkeerde interpretatie ervan geeft. Calvijn wijst erop dat de schrijver - wie het ook zou wezen - ook had gesteld dat de wil verminkt is geworden na de zondeval. De mens zou volgens de schrijver alleen nog maar rationele keuzes kunnen maken, maar niet meer vanuit de diepte van God's wil. Het is meer oppervlakkige keuze, niet vanuit het hart.

Calvijn noemt Pighius dan kinderachtig. Het zwaartepunt van Calvijn's leer zijn de woorden van Augustinus in zijn boek over genade en erfzonde : Hij maakt ons rechtvaardig, door zijn rechtvaardigheid, niet de onze.

Calvijn stelt dat hij altijd heeft gezegd dat hij er geen bezwaar tegen heeft dat de menselijke keuze vrij wordt genoemd, op voorwaarde dat er een deugdelijke definitie van dat woord komt. Dat heeft hij geprobeerd in zijn bijbelcommentaar, en die uitdaging ligt er nog steeds. Hij spreekt hierover dus ook in de Institutie 2.2.7-8. Dat is dus ook Calvijn's uitdaging aan de kerk. Hij is dus telkens bang dat het volk door gebrek aan kennis de wil zou misbruiken, dus moet er eerst meer kennis komen, maar uit voorzorg sluit Calvijn dus de poorten van de vrije wil. Hij heeft het recht daar niet toe, maar het is nu eenmaal een feit in de geschiedenis. Calvijn was van de Franse slag. Calvijn zag de wil als gevaarlijk speelgoed, en had het hoog opgeborgen in de kast. Daarom hebben we ook altijd gemengde gevoelens over Calvijn. Calvijn wierp het hele volk in de put van de willoosheid. Hier moesten ze een lotje trekken.

Calvijn spreekt als een psychiater, een tandarts en slager, die hun middelen heilig hebben verklaard, en hun prooi temmen, als een psydent-butcher. Er valt niet met Calvijn te praten, net zoals je niet met een dronkaard kunt praten. Hij houdt zich stijf, maar geeft toch de uitdaging om dan maar eerst een voor hem aannemelijke definitie te geven van de vrije wil, zonder dat de mens er met de macht vandoor gaat. Die uitdaging nemen wij graag aan, en ook Calvijn nam die uitdaging serieus, en ging ermee aan de slag in zijn bijbel commentaar.

Het is walgelijk wat Calvijn allemaal schrijft in de GVW en de Institutie, want zo wordt de mens tot proefdier van God gemaakt. Waarom doet hij dat ? Hij wil het rechtssysteem en het zelfvertrouwen van de katholieke kerk omver werpen. Calvijn komt als een soort theologische superman opzetten, hevig aan de steroïden, hevig opgeblazen, en krijgt het voor elkaar om het Romeinse rijk omver te werpen, maar met wat voor resultaat ? Het heeft niet veel meer met het kruis te maken. Hij redeneert hoofdzakelijk door de uitverkiezing en de genade in de GVW en de Institutie. Heeft het kruis dan geen kracht ? Hij heeft er geen interesse in. Daar gaan zijn betogen niet over. Hij wil snelle afrekening.

Het kruis kent niet de eindeloze wreedheid die Calvijn brengt in zijn GVW-leer en Institutie-leer. In de GVW probeert hij de Institutie goed te praten. Pighius slaat inmiddels veel lekken in zijn schip, in zijn nauwgesloten theologische systeem, en Calvijn is daar woedend over.

Calvijn benadrukt dan nog een keer aan de hand van quotes van Augustinus dat er voor hem en Augustinus twee vrije willen zijn : de vrije wil om te zondigen, en alleen als God genade geeft de vrije wil om het goede te doen. Op zichzelf is de vrije wil er dus niet. Die is gesloopt, kapot gegaan, weggenomen, tot slaaf gemaakt, door de zonde. (GVW 3)

Ze zijn vrij in hun slechtheid, stelt Augustinus. Ze kunnen niet zomaar tot God komen. Er moet eerst uitverkiezing en genade zijn. Maar als we naar sociale relaties kijken en naar het gerechtigheid op aarde, dan zien we dat dat niet zo werkt. Het klinkt misschien voor sommigen heel vroom, als een soort van wegcijfering, maar het is groot bedrog.

Eindeloos zonder ophouden bazelt Calvijn over zijn uitverkiezingsleer in de GVW en de Institutie, om iets anders wat veel belangrijker is achter te houden. De mens werd door zijn zonde aan dit systeem overgeleverd. Er was met de reformatie een overdracht van het één tot het andere beest. De mens werd overgegooid, en de mens had niks in te brengen. Het was een groot oordeel over de mens gekomen, een grote dwaling, waar Paulus al voor had gewaarschuwd, en ze zouden de leugen geloven.

Calvijn is een grote geestelijke vader van de kerk waar wij veel van hebben geleerd, maar wij staan ook tegen deze kerkvader op, want hij heeft ons ook een groot oor aan lopen naaien. Daarom moesten er nog verdere reformaties in het calvinisme komen. Dan zijn er tijden van afscheiding en terugkeer. Dan zijn er tijden van ontmaskering en verdieping.

Het is ronduit eng, spooky, dat Calvijn zo'n hoge plaats aan genade en uitverkiezing heeft gegeven. De dubbele predestinatie, waarop de gehele stalinistische drie-eenheid van tandartserij, psychiatrie en slagerij werd gebouwd, is daarvan een wrange vrucht, een rimpelige vrucht van 'hag training', heksentraining, waar de jonge mannen van vandaag aan worden geofferd in de bodybuilding, het bezeten zijn van rimpelaanbidding, als teken van geestelijke pensionering. Het is een knalprodukt. Het is het vuurwerk van het vlees, allemaal om de aandacht te trekken, maar het is niks, het heeft geen waarde.

Calvijn kwam tot buitensporige, maar ook hele verbitterde en selectieve genade afgoderij, en de daar bijhorende uitverkiezingswaanzin. Wel heeft hij dus gezegd dat er betere definities moesten komen, en hij bleef doorschrijven, zoals in zijn briljante, maar zeker niet ongevaarlijk bijbelcommentaar. Ook in zijn bijbelcommentaar liggen de boobytraps. Maar de man was zijn theologie aan het uitwerken, aan het nuanceren, in een grotere context, als een zwart gat, en zo kon de calvinist vluchten. Zo kon de calvinist wedergeboren worden. Eindelijk kwam er zicht op zowel klok als klepel.

Calvijn is een drugsdealer, en de drugs snijdt aan twee kanten. Het zaligt en verdoemt. Je moet het spul hebben, en de prijzen zijn hoog. Het drijft de mens tot de theologische steroïden. Ik heb daar vroeger dromen over gehad. Calvijn kweekt theologische en geestelijke bodybuilders van het determinisme. Het zijn ernstige siameze vergroeiingen. Wezens groeien in wezens, door hun vraatzucht. Het heeft niets meer met de natuur te maken, maar met bonzai reageerbuizen. Er is hierover gesproken in 'Rigil Kent Ontsluierd', in de Nederduits gereformeerde dogmatiek.

Genade en uitverkiezing zijn stopwoorden van Calvijn in de GVW en de Institutie. We kunnen stellen dat we God kunnen uitverkiezen, maar God moet ook ons uitverkiezen. Er moet dus een kruispunt zijn, en God is geen gemakkelijke afgod. Hierin kun je groeien op school. Het heeft genoeg aan zijn eigen drama. We hoeven niet te vervlakken tot calvinistische GVW-drama en Institutie-drama. Er is ruimte om dingen goed te maken.

DE WIJZEN UIT HET OOSTEN

Lezen :

Werktuigen 1:8-12 :

'Vandaag de dag vraagt de dansende dochter van Herodus, Salome, nog steeds om hoofden.
Maar er wordt ons herstel van de hoofdwond beloofd. Dit zal de context herstellen.
Door de compleetheid van de context zullen er geen gaten meer in de netten zitten en zal de wonderbaarlijke visvangst plaats kunnen vinden.
Het Woord stijgt als een ibis uit boven de stormen.
Het is een woeste vogel, de woeste ibis, en dat moest ook wel, anders zou de mens nooit boven deze stormen kunnen uitvliegen.

II Behemma 7:27 :

'Jozef en Maria moesten met hun kind vluchten naar Egypte, vanwege de massamoord van kinderen door Herodus. We zien hier dus een esodus, terug naar Egypte.'

II Behemma 2:18-20

'Herodus was op een slooptocht, want een kind met een wachter voor de mond, dat zou echt niet kunnen. De wijzen uit het Oosten waren van het zoroastrisme, wat zich later tot de islam ontwikkelde, en zij waren welkom bij Yeshua en zij onderwezen zijn familie, en zij redden het leven van Yeshua door hen te waarschuwen voor Herodus.
Nog steeds draagt Yeshua de geschenken van mirre, wierook en goud in zich, wat hem eens het leven redde, en hem tot Egypte bracht, als een schuilplaats.
Vandaar dat de Egyptologie bij Yeshua hoort en van levensbelang is.
Zonder de Egyptologie heeft Yeshua geen bestaansrecht.'

Koning Herodus nam uit voorzorg het besluit om een massamoord te verrichten onder de kinderen van Bethlehem, want daar zou de nieuwe koning der Joden geboren zijn. Merk op hoe mensen vandaag de dag nog steeds 'doden uit voorzorg'. Het is onrechtvaardige generalisatie. Iets vertoont mankementen, dus leggen ze het hele zaakje om, ook dingen die er niets mee te maken hebben.

Zo gaat de mens ook met andere religies om, en andere culturen. Men begrijpt bepaalde dingen niet, het is anders, dus verwerpt men het in zijn algeheel, zonder zich degelijk te laten inlichten.

Bovenstaande teksten gaan over twee Herodussen, maar van dezelfde familie. Herodus de Grote was de vader van Herodus Antipas.

De wijzen uit het Oosten beelden andere religies uit en zij beschermden Yeshua tegen Herodus, oftewel zij staan voor de context van Yeshua. Maar mensen hebben het weggehakt, geheel in tegenstelling tot de familie van Yeshua verwierpen zij de mirre, het wierook en het goud, en zetten de religies tegen elkaar op, wat we ook zien in de Gaza strook. Vele kinderen sterven de hongerdood vanwege de geest van Herodus.

Het christendom moet zich dringend verzoenen met de islam en de andere religies, en in vrede leven met elkaar om God te zoeken. Ze kunnen van elkaar leren. Ze vullen elkaar aan. De familie van Yeshua vond toevlucht in Egypte. In Egypte zien we de grotere achtergronden van Israel, christendom en islam. Ze horen bij elkaar. In de nieuwe bijbel zien we daarom de verzoening tussen Jakob en Ezau, waar ook de oude bijbel over sprak, en we zien de verzoening tussen Izaak en Ismael. Het is hard nodig in deze gevaarlijke tijden. Allereerst moet dat in jezelf gevonden worden. In hoeverre ben jij nog als Herodus ? Keer weder tot de grotere context van het Woord, en bemerk dat je slechts een stukje hebt en bent wat in contact moet komen met de andere stukjes, opdat je ook als een ibis boven de grote stormen van vandaag de dag kunt uitstijgen, oftewel het kunt overzien en doorzien. Op naar het beloofde land.

Je kunt niet verwachten dat de wereld in vrede leeft als je zelf nog innerlijk verdeeld bent. Verbeter de wereld, begin bij jezelf.

Wat heb je met de wijzen uit het Oosten gedaan ? Wat heb je met de vreemdelingen in je leven gedaan die je probeerden een stuk ontbrekend onderwijs te geven ? God zend telkens weer wijzen uit het Oosten tot ons.

Verzoen u met het vreemde, anders zal er nooit vrede zijn. In plaats van hysterisch te gillen als er iets vreemd voorbij komt : Probeer het toe te passen in je rede. Van vreemde en rede tot vrede. Werk aan je rede in plaats van aan het vooroordeel.

Beloch 36:6-8 zegt hierover :

'Vergeet het binnennemen van de vreemdelingen niet, want daardoor hebben sommigen, zonder het te weten, hemelgezondenen binnengenomen.
Maar gij sprak : het vreemde heeft ons overweldigd. Zij hebben onze kampen en holen ingenomen.
Zij is een stille getuige van deze dingen.
En gij sprak : Is het vreemde niet tot vijand geworden ?
Maar gij was zelf de vijand.
Hoe lieflijk zijn op de bergen dan de voeten die goed nieuws brengen ?
Maar gij hebt niet willen luisteren.
Zij gaat altijd haar kinderen vooruit, en onderhandelt met het vreemde, maar gij hebt het niet begrepen, en jammerde en klaagde.
En zij bekommerde zich er niet om.'

Ga de wijzen uit het Oosten in je leven ontdekken, mirre, wierook en het goud. Verlaat uw land en ga tot het Egypteland, als Herodus op u jaagt.

Koning Herodus zit in zijn paleis. Daar is hij aan het plannen en plotten. Ja, ook hij wil het kind hulde brengen, ook hij wil geschenken brengen tot het kind, maar om het kind te kunnen doden. Merk het verschil op. Vandaar dat de wijzen uit het Oosten niet met hem optrokken, en hem niet inlichtten. Vandaar dat ze de familie van Yeshua waarschuwden. Och, luistert naar hun roep, wijs hun boodschap niet af, zoals de familie van Yeshua ook niet had gedaan. En het redde hun leven. Nieuw leven vonden zij in Egypte, totdat zij daardoor veilig weer naar Israel konden terugkeren, omdat Jakob zich met Ezau had verzoend.

Dat is het wonder van de nieuwe bijbel. Ik bidt dat de Heere uw hart zal vervullen met dit wonder, en dat het uw leven zal voortleiden. Volg de vreemde ster, uit des Heeren hand gegeven.

DE PUZZELAAR

'Johannes de Doper leidde het volk in de woestijn, de aan zichzelf gestorvenen.'

IV Werktuigen 3:19

Aan het begin van de puzzel liggen de stukjes nog door elkaar.
Aan het begin van de puzzel lijkt het nog nergens op.
De aarde is nog woest en ledig.
Je mag zelf je licht brengen, en open staan voor dat hogere licht.
Het is een beetje zoals Johannes de Doper die het volk van de aan zichzelf gestorvenen leidde door de woestijn, zoals dat in de nieuwe bijbel beschreven staat. (IV Werktuigen 3:18-19)

Het is een mooi beeld : de aan zichzelf gestorvenen zijn een volk die de vleespotten, drugspotten en snoeppotten van de stad hebben achtergelaten. Ze zijn tot buiten de poorten gegaan, Johannes de Doper volgende door de rivier, diep in de woestijn, en daar werden hen de leerregels getoond die ten leven leiden.

Het is een mooi beeld dat je hen zo in de woestijn ziet, op zoek naar het water des levens, niet meer de wateren van de

bedrieglijke stad. Als we het over de stad hebben dan hebben we het over soap. Giftige soap wel te verstaan.

Eens zal de woestijn bloeien. De nieuwe bijbel spreekt over het bloeiende visnet, zoals de oude bijbel sprak over de bloeiende staf van Aäron.
Het kruis zal bloeien. De wapens zullen bloeien. Het is een kwestie van seizoenen.

De puzzelaar staat aan het begin van de puzzel. De puzzelaar is nog niet zo lang geleden geboren. Het zal dus een lange tocht zijn. De puzzel moet af. De puzzelaar mag met niks minder genoegen nemen. Hij mag de puzzelstukjes niet omruilen voor de grote soap posters van de stad. Die verleiding ligt er :

'Oh, alles is al volbracht, alles is genade, geloof, geloof.
Zeg het zondaarsgebed op, en dan is alles goed.
Je kunt het niet verdienen. Je moet op je lauweren rusten. Vertrouw, vertrouw.
God zal alles goedmaken,' fluisteren de clowns in de stad, en bieden zo hun produkten aan van grote verlamming.
Het geweten wordt gedoofd.
De ziel wordt gedoofd, en je wordt zielloos van hun spuitjes.
Elke menselijke verantwoordelijkheid wordt uitgeschakeld.

Ze willen de ziel geheel overnemen. Ze verblinden de mens met schijnzekerheden en schijnwelvaart. Ja, daar is de hedendaagse, postmoderne theologie voor : om mensen in
slaap te doen sussen als makke schapen voor de slacht.

Het is de onafgemaakte puzzel. Je moet het nog wat draaien.
Het wordt je niet in de schoot geworpen. Je moet zelf leren puzzelen.
Door alleen maar te slapen is nog niks tot stand gekomen. De mens leeft in een droomwereld.

Daarom is het mooie beeld van Johannes de Doper in de woestijn
met het volk van de aan zichzelf afgestorvenen van toepassing.
Ze zoeken naar wedergeboorte. Ze weten waar ze vandaan kwamen,
dat het nog niet veel was. Ze zijn bekend met de puzzel opdracht.
Nu moeten ze nog verder loskomen van de stadse plaatjes in hun hoofd. Ze moeten het verscheuren en de puzzel helemaal opnieuw leggen. Het is dus puzzelen en herpuzzelen.
Het gaat dus ook over een heleboel ontpuzzelen.
Eerst moet er een heleboel ontwarring zijn, moet je erachter komen waar de puzzel ergens is geforceerd, en wat nu precies de losse stukjes zijn.

1e Jaargang, nummer 12, 16 juni 2025

Het Magazijn

Blad van de Nederduits gereformeerde kerk, de moederkerk van Nederland sinds de 1570-er jaren.
Zusterblad van de bladen De Nieuwe Doleantie, Refo Tijd en Geestelijke Opvoeding.

In dit nummer : Calvijn en Pighius 3, en Sluwe wereldse misleiding in de kerk

---

CALVIJN EN PIGHIUS 3

Calvijn stelde dat in zijn uitverkiezingsleer hij niks anders deed dan Augustinus te volgen. (GVW 3) Net als Luther was hij een Augustijner in hart en ziel. Genade is een schakel in de theologie, maar het is zwaar overdreven. Genade is zwaar overschat. Allemaal door misvertaling. In de westerse vertaling van de bijbel begon het misgegaan. De kerk is nog niet hersteld hiervan, maar de diagnose is gegeven in de Nederduits gereformeerde dogmatiek en de nieuwe bijbel. Calvijn blijft Augustinus quoten. Pighius stelt dat als het bewezen zou worden dat Augustinus aan de zijde van Calvijn zou staan, dan zou hij Augustinus aan de kaak stellen en hem beschouwen als gedaald tot het niveau van een bruut beest. Zo ver is het nog niet. Pighius denkt dat Augustinus aan zijn eigen kant staat, en haalt ook allerlei quotes van Augustinus aan.

Calvijn klaagt erover dat Pighius overwinningsliederen zingt, terwijl in de ogen van Calvijn Pighius het verloren heeft. Beiden denken ze dat ze duidelijk genoeg waren. Beiden claimen ze de monopolie op Augustinus. Pighius denkt dat hij theologisch gezien Calvijn heeft overwonnen hierin, maar Calvijn stelt dat hij nog steeds rechtop staat, en dat er niets is gebeurd om zo te denken als Pighius doet. (GVW 4)

Calvijn klaagt erover dat Pighius stelde dat de oude bijbel te vaag was, te onduidelijk, en dat daarom de kerk de enige was die zekerheid kon bieden in de juiste interpretatie ervan. Pighius onderscheid de ware kerk van de valse kerk op basis van aantallen. Calvijn wil gebaseerd blijven op het Woord, en daarbij noemt hij ook de belofte van genade. God moet het willen in ons doen. Calvijn noemt dit de eerste beginselen van het geloof, en het voornaamste en meest noodzakelijke van de leer.

Wat is aan de hand in Holland in sommige genade kerken ? Het is allemaal onverdiend, en daardoor krijgen ze hun titels ? Natuurlijk gaat er dan misbruik van gemaakt worden, want God pakt kriskras bullies hiervoor, en die krijgen onverdiend hun titels. Nee, dat is God helemaal niet, maar een bedrieger, en het moet maar eens afgelopen zijn na al die eeuwen vol van gedeformeerde, verwende calvinistische leugens. Want dat is wat het is : Ze worden verwend en gekieteld door hun God, die zeker een afgod is die ze hebben lopen optrommelen. En zij die niet op die manier zijn uitverkoren krijgen de zak. Dit wordt deels rechtgezet in Calvijn's bijbelcommentaar. Maar de GVW, oftewel Gebondenheid en vrijmaking van de wil, en de Institutie zijn losgeslagen dolle honden.

Je kunt het niet verdienen, zeggen ze dan. Spreken ouders zo tot hun kinderen ? Wordt er op scholen zo gesproken tot kinderen ? Wordt er zo gerechtigheid gebracht ? Neen. Het is verwend gesjoemel. Het heeft niks meer met theologie te maken, maar met drogredenen.

Natuurlijk moet het verdiend worden anders is het niet meer wederzijds en is het slechts poppenspel. Nee, naar het vlees kunnen we het niet verdienen, maar naar het geestelijke zal het wel moeten, anders is er geen fundament. Alleen vagebonden spreken zoals Calvijn. En dat is wat hij is. Hij is de koning der vagebonden. Daarom heeft hij ook zo'n grote kennis en wijsheid.

De mensen krijgen hun kronen van rechtvaardigheid, en Calvijn stelt dat het een pure gift van God is, zonder menselijke tussenkomst. Dat is eng, want dan zijn het dus gewoon zombies. Ik heb genoeg dromen gehad van deze zombies in de kerken. De ratten en de slangen vieren er feest in. De genade kerk is een zweverige spookkerk. Het is misbruik van genade, en overgebruik, wat weer ingetoomd wordt door Calvijn's dubbele predestinatie-leer, de andere extreme kant van zijn genade, want het is een gemeen tweesnijdend zwaard. Het is een zwaar giftig zoet. Het is een heksenkerk, en calvincraft is erger dan witchcraft. Zo wordt het geheel bitter en doods.

Calvijn stelt dat hij op de leer van Augustinus staat, maar heeft het veel erger gemaakt. Calvijn stelt met Augustinus dat er geen vrijheid meer is, maar noodzaak. Calvijn's leer is zwaar dwangmatig, iets wat hij zelf probeert te ontkennen. Hij staat erop dat het noodzaak is, wijzende op Augustinus, maar noodzaak is ook een soort dwang. Calvijn is een woordkunstenaar om met woorden de gruwelen te camoufleren, door andere woorden ervoor te gebruiken als een soort masker, om het minder erg te doen lijken, net zoals fabrikanten ook andere namen voor

suiker hebben verzonnen, terwijl het nog steeds suiker is.

Calvijn bouwt op het theologische systeem van Augustinus en komt zo tot de conclusie dat als er dan toch beloning is, dan is het genade, want de beloning is voor datgene wat de mens al van God had ontvangen, welk goed werk het dan ook was. God geeft de mens iets, en beloont de mens vervolgens daarvoor, geheel buiten de mens om. God moet dus ook de wil aan de mens geven. Het is akelig en eng hoe Calvijn gebaseerd op de woorden van Augustinus de kerk volledig zombificeert, als een leger zombies tegen de katholieke dwalingen en tegen de pighisten, terwijl Augustinus stelde dat er altijd uitzonderingen op de regel zijn, en dat wetten zomaar ineens kunnen veranderen. Ook de nieuwe bijbel spreekt hierover. Calvijn heeft altijd zijn woordje klaar, want of Augustinus was nog te jong, of het was niet daadwerkelijk Augustinus, of men interpreteerde Augustinus verkeerd.

Het is duidelijk dat Calvijn van Augustinus zijn persoonlijke trekpop wil maken. Hij buigt het om zodat het zijn theologisch systeem kan ondersteunen. Calvijn wil in de paden van Augustinus blijven, maar dikt het aan waar hij kan, en schrapt het weg waar hij het niet kan gebruiken. Het theologisch systeem van Augustinus acht hij ondergeschikt aan zijn eigen theologische systeem, in de zin dat het zijn theologisch systeem dient te ondersteunen en dat het puur daarvoor geschreven was. Augustinus was dus een aanloop tot Calvijn. Bij Calvijn worden dus daadwerkelijk de vleugels gespreid.

Calvijn probeert zijn dwangsysteem schoon te praten door het ‘noodzaak’ te noemen, in navolging van Augustinus. Het was een schapenfokkerij, de theologische Mein Kampf, geestelijke spier-dystrofie, lepra, cholera, de theologische zwarte pest, de geestelijke corona. Het was een geestelijk nazi-bewind. Calvijn bracht ze allemaal in de gaskamers, en bood toen het medicijn in zijn bijbelverklaring. Allemaal kregen ze de gifprik om tot Calvijn’s paradijs te gaan, of niet. Hij was de geestelijke Jim Jones van de jaren 1500. Hij wist het allemaal sluw te verpakken en te legaliseren. Het werd tot een industrie. Hij kreeg het voor elkaar mensen eieren te laten leggen.

We moeten van de lagere Calvijn tot de hogere Calvijn komen, Calvijn als enigma, Calvijn als raadsel van de soteriologie.

SLUWE WERELDSE MISLEIDING IN DE KERK

De stropdassen cultus is uit de kluiten gewassen op aarde, ook onder de predikanten. Het is een werelds item van macht en zakelijkheid. Het is de slang uit het paradijs, waar velen door verleid worden. Het is een ziekte hier op aarde. Men is er ziekelijk aan verslaafd.

Het is de materialisatie van de vlees parasiet. Dure, gladgestreken pakken om het hulpgeroep van de derde wereld te smoren. De nieuwe bijbel spreekt er veel over.

In liefde weer mens worden. Zou Yeshua met een stropdas op de preekstoel staan ? Zou Yeshua conform zijn ? En Jeremia ? En Paulus ? Zeg nu zelf. U weet dat er iets heel anders zou gebeuren als zij vandaag de dag in een moderne kerk zouden komen. Zij zouden met de gesel komen, en de markttafels omkeren. Zij zouden preken tegen het grote kwaad van de stropdas. Hang uw ego, zouden ze zeggen.

In liefde weer mens worden. Kleed u sober zodat het de armen helpt en niet afbreekt. Ook de dieren moeten geholpen worden, juist de dieren, de meest kwetsbaren van de samenleving. Mensen hebben een verantwoordelijkheid, een zorgplicht.

Neem uw plichten op en ga tot de berg des Heeren. Leg al uw zonden af om de Heere te volgen. Draag uw kruis iedere dag, niet uw stropdas, dat wereldse vleesvertoon.

Oh, stropdas, waar is uw prikkel ? Het is één van de laatste vijanden van de gemeente des Heeren. Diepgeworteld kwaad. De stropdas is een heilig huisje. Sommige collega predikanten waren woedend dat ik dat durfde te zeggen. Ze vonden dat het het evangelie bespottelijk maakte. Staat het evangelie dan op één lijn met de stropdas ? Is de stropdas dan het evangelie ? Gij dwaalt wel zeer broeder. In liefde weer mens worden. Leg al uw verderfelijk jongensspeelgoed af. Het was een duivels item gezonden om vrouwen en kinderen te onderdrukken en te misleiden. U weet het. Diep in uw hart weet u het, wat een grote vijand de stropdas is.

U moet nog een Damascus krijgen, net als Paulus. Doet de slang van het paradijs van uw nekken af, want het houdt u en vele anderen in grote gebondenheid.

Durf de grote kloof tussen het Midden Oosten en het Westen over te gaan, tot het Midden Oosten. Het westen is in een doodsdroom. De stropdas is daarvan een teken. Het is een parasiet. Het houdt de mens lam en laf, lui ook.

1e Jaargang, nummer 13, 18 juni 2025

Het Magazijn

Blad van de Nederduits gereformeerde kerk, de moederkerk van Nederland sinds de 1570-er jaren.
Zusterblad van de bladen De Nieuwe Doleantie, Refo Tijd en Geestelijke Opvoeding.

In dit nummer : Calvijn en Pighius 4, Het geheimenis in het bos, Korte overdenking, Het boek Anderlech, Zondag 1, Tussen vrije en dode letter

---

CALVIJN EN PIGHIUS 4

Calvijn, hoewel in velerlei opzicht een briljant theoloog, is een meesterbedrieger. Na de val kwam het juk van de noodzaak op de mens, stelden zowel Augustinus als Calvijn. Wil en noodzaak zijn niet verenigbaar. Calvijn legt die noodzaak op de mens, op een veel dodelijkere en dwangmatige manier dan Augustinus, maar probeert dan de mens te laten geloven dat noodzaak geen dwang is. Hij gebruikt schuilwoorden om zijn zielenhandel goed te laten lijken. Calvijn bracht het juk van de noodzaak zelf door zijn dwangmatige theologie. Het was het monster waarmee hij streed. Het was een bezeten man, en er vielen zelfs doden door zijn regiem. We mogen Calvijn dus niet romantischer voorstellen dan het was. Toch streed hij tegen de wil van de mens, maar de mens moet gewillig tot de kennis gaan. De zee is een beeld van de eindeloosheid ervan. Uw wil geschiede, maar we kunnen de mens niet dwingen. Er moet dus iets vooraf gaan aan het opofferen van de wil. Calvijn's leer heeft dus een missing link, alhoewel hij die in zijn bijbelcommentaar probeert op te vullen.

In het bijbelcommentaar worden de sleutels gegeven voor het slot, het medicijn, nadat eerst Calvijn de mens giftig heeft gebeten. Grote kassa voor Calvijn.

Calvijn wijst erop dat hij zijn basis in Augustinus heeft. Augustinus stelde dat God zijn eigen gaven in ons bekroont. Wij begonnen te geloven, en verkregen barmhartigheid, niet omdat wij getrouw waren, maar opdat wij getrouw zouden zijn, zo zal God ons aan het einde kronen in barmhartigheid en mededogen.

Het eeuwige leven dat aan het einde zal worden genoten zal zeker worden verleend op basis van eerdere verdiensten, maar toch wordt het genade genoemd, omdat het niet door ons eigen vermogen is verworven. Het is vrijelijk gegeven. Het is een geschenk, en daarom genade. Natuurlijk komen daar de grootst mogelijke ongelukken van. De genade leer van Calvijn is totaal uit de hand gelopen, nog meer dan de genade leer van Augustinus, alhoewel in het bijbelcommentaar van Calvijn het dan grotendeels in andere banen gaat, meer genuanceerd. Waarom doet Calvijn zo ? Het is heel abstract.

Voortdurend moet je oppassen bij Calvijn dat je niet op het verkeerde been wordt gezet.

De mens mag niet zo weggecijferd worden dat hij helemaal willoos is, ook niet als hij heeft gezondigd, want dan wordt het wel erg gevaarlijk. Als zelfs het willen een gave van God is dan wordt het corrupt. Ergens moet de mens een instemming geven. God bewerkt het willen naar de wil van de mens. De mens zelf moet altijd de eerste factor zijn, anders is het gedwongen en verkrachting, en dat is wat al die kerkgoden hebben gedaan. En hoe kon dat gebeuren ? Het is heel simpel. De mens at lijken, en kreeg zo alzheimer. Daarom moeten we helaas ook spreken van een alzheimer kerk. Het zijn de dementors die de kerk hebben ingenomen, doordat de mens lijken vrat, vlees at. Men had God's schepping verwoest, en kreeg daarvoor nu het loon. God gaf hen over aan de misleiding, en voor God werd het een jachtsmiddel. God jaagt met de giftige pijlen van geloof en genade, nu, zoals de nieuwe bijbel laat zien. De mens wilde de leugen, en zo gaf God de leugen aan de mens. Calvijn kwam dus als een oordeel. In zijn bijbelcommentaar geeft Calvijn hier degelijk onderwijs over, maar het giftige zaad van de Institutie en de GVW (Gebondenheid en vrijmaking van de wil, 1543, overigens een veel langere titel in het Latijns) zat er nog steeds doorheen, zij het gematigd.

Nu is de mens verkocht, en de kerk is verkocht. Boze geesten heersen over de kerk, hebben de kerk ingenomen. Daarom moet er een nieuwe exodus komen. Er is een nieuwe doleantie. Er is een pad uit de zombie kerk.

'Gij moet plantaardig leren eten, nu, en het eten van lijken afwennen,' spreekt de Heere. Laten we blij zijn dat de Heere nog spreekt. De Heere wil het afvallige volk misleiden, maar zij die naar gerechtigheid snakken wil de Heere tot de waarheid leiden en onderwijzen. Zo leert de oude bijbel ons dit ook. Tot de verleiders wordt een dwaling gezonden, opdat zij de leugen zullen geloven. Zo zullen zij herkend worden. De oude bijbel is hier zeer duidelijk in. Tot hardnekkige zondaren die zich niet willen bekeren van hun

hoogmoed en trots wordt een leugengeest gezonden. Laten we blij zijn dat de Heere ons hier nog voor waarschuwt. De Heere wil niet dat ook maar iemand verloren gaat, maar als ze daar zelf voor kiezen, dan geeft God hen daar aan over.

Het is nu de tijd om over te stappen op plantaardig leven en te stoppen met moorden, opdat gij de geestelijke jacht leert, namelijk de jacht op de zondemacht. Niets anders. Het is geen strijd tegen vlees en bloed. God verlangt geen brandoffers. God wil gerechtigheid zien. Zowel de oude als de nieuwe bijbel zijn hier vol mee.

Stop met zondigen, volk, stop met het belasten van God voor egoïstische doeleinden. Als je nog vlees eet ben je een grote egoïst die geen respect heeft voor God’s schepping. Bespaar God alle drogredenen. Ga de bijbel een keer lezen. Leer de grondteksten. Lieg niet meer. Raadpleeg geen vervalste westerlijke vertalingen, maar ga naar de bron.

We zien een onvolwassen Calvijn in de GVW. Hij was nog tamelijk jong. Hij loopt maar te schelden op Pighius, terwijl Pighius een paar belangrijke punten maakt. Maar Calvijn wilde het vlees voor zichzelf bewaren. Calvijn gedraagt zich als een verslaafde. Hij had een temperament. Deze Fransman werd bijna heilig verklaard, maar Calvijn was verre van heilig.

Calvijn was een hele onstabiele man. Daar stond hij om bekend. Hij had veel macht, omdat het een religieuze drugsdealer was.

We begrijpen het sentiment van Calvijn. De mens had de vrije wil misbruikt, en maakte valse wegen tot God. Daarom nam Calvijn het weg. Daarom stelde hij dat alles van God moest komen, niet van de mens. Maar hij ging hierin veel te ver, draafde te ver door. Dat gaf hij zelfs deels toe soms, maar hij noemde het voorzorg. Hij stond open voor betere definities. Die probeerde hij in het bijbelcommentaar te geven. Er is dus een groot verschil tussen de jonge Calvijn en de oudere Calvijn, maar de ideeën van de jonge Calvijn bleven aan hem knagen, en bleven zijn koers bepalen.

Je zou geheel ziek worden van deze trol genaamd Calvijn in de Institutie en de GVW. Onder de druk van Pighius geeft Calvijn toe dat de mens kan kiezen tussen goed en kwaad, maar alleen het corrupte goede, dus het valse goede, en dat moet dan gecorrigeerd worden door God’s genade. Calvijn noemt Pighius iemand die van zijn paard tot zijn ezel springt. Calvijn draait zo door met zijn genade leer in de angst voor de corruptie van de mens, maar vergeet daarbij dat ook al is genade belangrijk in een wereld als deze genade ook al snel overmatig kan worden en misbruikt. Calvijn wil alleen het menselijk gevaar zien, niet het gevaar van het al snel bedriegelijke woord genade. En ook dat is weer de gluiperigheid van de mensen.

Calvijn’s nadruk op genade en genade-verkiezing geeft zo vrij spel aan het ego. Er wordt zo genade aan het ego verleend, terwijl men tegen het ego moest strijden. Die opdracht had Kaïn gekregen, want de zonde loerde op hem aan de deur. De begeerte van de zonde ging uit naar Kaïn, maar Kaïn moest over de zonde heersen. Calvijn was dus ongehoorzaam aan het Kaïn-bevel van Genesis 4:7, alhoewel hij het dan in het bijbelcommentaar bovenaan de belangrijkste leerregels noemt.

De zonde verschuilt zich in de vrije genade leer. Hoor je de leprechauns hier niet in lachen ? Ze hebben de kerk overgenomen.

In de GVW bespreekt Calvijn het gehele mechanisme van de Institutie in de diepte.

Calvijn baseert zijn gedachtengoed niet alleen maar op Augustinus, maar ook op Paulus : Filippenzen 2:13, want God is het, die om zijn welbehagen zowel het willen als het werken in u werkt.

In het Aramees staat er echter dat God het willen en werken aanmoedigt, wat dus iets heel anders is. God dringt ons er op aan om het goede te doen. Logisch. Maar Calvijn gaat vanuit het varkensgrieks dit uitleggen alsof wij niets kunnen willen van het goede, maar dat God ons dan laat willen. Aramees is de eerste grondtaal van het NT sinds Jezus en de discipelen Aramees spraken, en het Grieks is de aanvullende grondtaal. Calvijn gaat helemaal de mist in met Filippenzen 2:13. Toch is het zo dat als je moeite hebt met willen dat je dan toch kunt willen om te willen, en hierin komt God de mens tegemoet, om de wil te richten en te corrigeren, omdat de mens dat wilde. Je kunt willen om te willen. Het gaat niet buiten ons om, anders zou het spooky worden. Maar Calvijn en Augustinus beweren dat het buiten ons om gaat, zodat de bekering God’s werk is en niet ons werk.

Het resultaat is dan een zielloos mens, omdat alles ‘gemaakt’ is. Het is een kunstmatige, gesteriliseerde God. Het is allemaal klinisch. Het werd de fundering voor het oraal-psychiatrische wereldrijk. Calvijn was de Stalin van de jaren 1500, de Stalin van de theologie.

Calvijn stelt dat God de onwillenden gewillig maakt, en de rebellen onderdanig.

We moeten onderscheid maken tussen het oorlogsplan en het heilsplan. God zal alles laten medewerken ten goede, elke knie zal buigen, elke tong belijden, maar God wil dat de mens het zelf wil, dat het vanuit de mens zelf voortkomt. Dit zijn dus twee lagen.

De goede wil, alhoewel die wordt geimiteerd, is onbereikbaar voor de mens in de leer van Calvijn, tenzij God ingrijpt. Alles komt van God's kant. Het gehele menselijke element wordt weggevlakt in de leer van Calvijn tot een steriel, klinisch geheel, gesteriliseerd. Calvijn stelt dat Pighius werkt voor het bordeel van de katholieke kerk. Calvijn draaft veel te veel door. Pighius probeert balans te houden. Pighius probeerde juist een middenweg te vinden tussen katholiek en gereformeerd, en werd daarom ook door katholieken soms aangekeken met een scheef oog.

Pighius beschuldigt Calvijn terecht van slavernij. Pighius legt de vinger op de zere plek. Calvijn predikt genade zonder vrije wil. Iemand die niet het vermogen heeft om te gehoorzamen te dwingen is hetzelfde als een slaaf zeggen dat of dat te doen, terwijl hij geketend in de gevangenis wordt gehouden. Calvijn stelt dan dat we niet gevangen worden gehouden door de tirannie van God, maar door slechtheid van het eigen hart. Hij geeft de zonde veel te veel macht. De zonde heeft niet de macht de wil volkomen weg te nemen. Hij noemt dan ook dat er geen dwang is, maar noodzaak, maar de dwang ligt juist in Calvijn's corrupte redeneringen. Het zijn de redeneringen van een jonge Calvijn, als een jong kind, maar wat altijd min of meer bij hem is gebleven. Calvijn's wortelen waren verrot.

Ik had er een droom over. Het ging over een planeet genaamd Agéda, veel groter dan Rigil Kent, 1,9x groter. Het is een donkere amazone planeet, maar dan van de nakers, oftewel de ondersteuners en voortbrengers van de nephilim, zoals ze in de nieuwe bijbel worden beschreven. Het zijn de dochters der mensen (zie ook Genesis 6). Het is een piratenplaneet. Ze hebben slaven, grote gespierde mannen wiens ego in stand wordt gehouden. Hun begeerte gaat naar deze mannen uit. Zij aanbidden deze mannen, gebruiken hen, en tonen hen de weg des levens niet. Het zijn nephilim-aanbidders. Deze donkere vrouwen zijn dus naker-volk, valse amazones. Ze zijn verslaafd aan mannen. Het is iets van de zondeval. Het is wilsgericht, niet kennisgericht. Ze leven door begeerte. Ze houden de mannen in slavernij, maar volgen de wil van deze mannen. Deze mannen zijn hun goden. Deze mannen zijn hun drugs. Totaal willoos zijn zij als het om deze mannen gaat, want het gaat om de wil van deze mannen die zij in slavernij houden, eerzuchtige mannen, zichzelf verheerlijkende mannen, met protsende lichamen. Deze mannen parasiteren op de vrouwen, die veel dunner zijn. De vrouwen worden dun gehouden, en de mannen dik. Het is als een karikatuur. De mannen zijn aan de steroïden, zoals het vrije-genade-calvinisme geestelijke steroïden is.

Deze vrouwen hebben zich geheel weggecijferd voor de mannen die ze in slavernij houden.

Er is ook een goede kern in de planeet Agéda, de bruine kern, ook een verloren kern van Orion. Deze kern bevat natuursteden en dorpen, en dieper is de wildernis. We spreken dus van een slechte bovenlaag en een goede onderlaag. In de slechte bovenlaag ligt een stad genaamd New Yom, met 141 miljoen inwoners, de hoofdstad van boven-Agéda. Een andere plaats is genaamd Foul.

In de droom was ik in de binnenkern en zag ik mijn eigen huis. Bij de buren was er een groot Maria beeld in de tuin, en ze hadden zachte gordijnen, zeer rustgevend.

Het calvinistische probleem is dus veroorzaakt door planetaire straling, negatieve straling, en het heeft de mensheid behekst. Calvinisme komt in vele vormen. Ook het oraal-psychiatrische wereldrijk, waar de nieuwe bijbel het ook over heeft, en de Nederduits gereformeerde dogmatiek, is een vervormd calvinisme. Het wordt veroorzaakt door de planeet Agéda.

Genade-drugs blaast de mannen op, zodat ze aan de geestelijke steroïden verslaafd raken en hun geestelijke lichaam zo vervormd wordt. Vandaar dat in dromen Calvijn vaak omringd is met gespierde mannen, zijn wachters. Die hebben dus de heksentraining gevolgd, hebben hun rimpels getrained voor geestelijke pensionering. Hag training. Door de rimpels (sixpack, borstpacks, bicepspacks etc.) krijgen ze hun certificaat van geestelijke pensionering, verkopen ze hun zielen aan het werken in het vlees, de slavernij tot het vlees. Ze kunnen dus in het vlees zeer ijverig zijn, en daarvoor worden ze ook beloond in het vleselijke. De rimpels zijn dus hun paspoort.

Calvijn noemt Pighius die hem aanvalt op zijn extremistische vrije-genade-leer zonder vrije wil een blaffende hond. Calvijn haalt alle scheldwoorden uit de kast die hij maar kan vinden. Pighius komt in de ogen van Calvijn regelrecht uit het bordeel van de kerk. Pighius heeft echter potentieel, wat Calvijn niet heeft. Calvijn heeft zijn ziel verkocht. Er is niets meer van Calvijn over. Het zou allemaal de wil van God zijn, buiten Calvijn zelf om, want zo werkt God in de leer van Calvijn. God heeft alles gegeven. We kunnen niet zomaar voor Pighius kiezen en Calvijn wegwerpen, want Calvijn kwam tegen het materialisme en de monopolie van de katholieke kerk. We moeten dus tussen Pighius en Calvijn zijn, want daar is een weg. Die weg wordt beschreven in het bijbelcommentaar van Calvijn, waarin hij iets milder is. Het is en blijft dus een calvinistische weg.

HET GEHEIMENIS IN HET BOS

Hier worden tranen tot zaad, waardoor er een nieuwe natuur ontstaat.
IV Werktuigen 6:131

De rivier van bloed leidt tot het bos.
IV Werktuigen 6:135

Een prachtig geheimenis in het bos.
We hebben gezien dat water tot bloed moest worden, want het ego moest afgelegd worden en sterven.
We weten ook vanuit het Woord dat de dood niet het laatste woord zal hebben.

IV Werktuigen in de nieuwe bijbel stelt dat tranen tot zaad zullen worden, en dat de rivier van bloed tot het bos leidt. Het bloedt niet eindeloos door, zegt het Woord, maar alles zal roze worden, en de bloedende morgen zal worden tot een bloemenveld, honing na een wilde nacht.

Ja, de nieuwe bijbel stelt dat bloed terugkeert tot de bloemen.
Het staat niet op zichzelf, maar vertelt een verhaal.

Roze is de kleur van de depressie die loskomt van eerdere dingen en bewustwording van de natuur.
Je voelt nog de brok in je keel als je uit de rivier van bloed komt.
Dan is er heel veel om te verwerken, en het rode moet voortdurend het roze zuiveren, want de roze stad staat op de loer. Er is een verschil tussen het stadse roze en het natuurroze.

Tranen worden tot zaad voor een nieuwe natuur.
Bloei met genoeg groen, oftewel : blijf groeien, stelt de nieuwe bijbel.
Als we alleen maar bloeien en niet groeien, alleen maar alles met roze handschoentjes behandelen, en er is te weinig groen, dan gaat er iets mis. Dan wordt het protserij zonder inhoud. Dan doe je alles voor de vormen, niet de diepte.

Het gaat er niet zomaar om het heilige geestelijke te ontvangen, stelt de nieuwe bijbel, maar om de laatste te ontvangen, oftewel het minste. Daarvoor ga je naar de buitenste duisternissen, laat je de kudde voor alleen, om het verlorene te zoeken.
Je gaat niet achter haantje de voorste aan en eerste de beste.
Je zoekt jezelf geen eer en naam.
Maar je zegt als Petrus : ‘goud en zilver heb ik niet, maar wat ik heb geef ik u.’
Zo zal ons visnet bloeien. Dan is het geen aards vissen meer, maar hemels vissen.
Streef er dus naar het geestelijke visnet te ontvangen.
Strek je uit naar het prachtige geheimenis in het bos.

KORTE OVERDENKING

We zijn niet op aarde om te genieten.
We zijn op aarde om te leren en om het werk te volbrengen,
om zo voldoening te hebben.
Het gaat dus om leer- en werk-voldoening.
Veel aards genot is van het vlees,
en allerlei aardse genietzucht.

Geniet van de natuur en van het leven in de diepte zonder dat het afdoet aan je leer- en werkopdracht.
Oppervlak-vermaak is een valstrik.

Ben je op zoek naar God of naar genot ?
Zomaar genot kan schadelijk zijn voor je ziel. Als je van een vrucht neemt, neem dan eerst het schrift op het blad tot je, oftewel het Woord, zodat je er niet teveel van neemt, en niet voortijdig.
Elke vrucht mag alleen volgens de natuurregels groeien en genomen worden. De aarde is vol met overmatige en overmoedige vruchten die vals zijn.

Wees op je hoede. De vreze des Heeren en de lust naar het Woord, de wijsbegeerte en godsbegeerte, is je leidsraad.

HET BOEK ANDERLECH

Het boek Anderlech in de nieuwe bijbel, wat een prachtig hemels visioen is het, aan de mensheid gegeven in deze dagen, voor hen die het hemelse zoeken, de hemelse kennis, voor hen die God en wijsheid begeren.

Telkens weer kun je het lezen, en zal God erdoor tot je spreken. Het is een gave gegeven, voor hen die hiervoor klaar zijn, voor hen die hier op hebben gewacht, voor hen die het geduld ervoor hebben gehad, en die erin hebben volhard. Het boek scheurt het vleselijke en het geestelijke van elkaar los. Je kunt je er niet meer voor verstoppen. Ze prikt overal doorheen. Dat is hoe een ware moeder is. Haar ogen ontgaan niets. Ze praat niet mee met je vlees. Ze is de bewaarder van je ziel.

Het is een ontbrekende schakel in het halssnoer van de mens. Vandaag mag men die geestelijk kopen. Zij zal zich niet als een hoer zomaar geven. Overdenk haar, en gedenk haar, en zoek haar, want alleen de zoekenden zullen haar vinden. Neem geen genoegen met namaak-goud. Velen hebben hun ziel verkocht voor het goud der dwazen en zullen haar zo missen. Je kunt geen twee heren dienen.

Haar ogen gaan uit naar hen die radicaal zijn, die geen compromis met de wereld hebben gesloten. De lauwen veracht ze en zal ze uitspuwen.

Ze roept tot het visnet, want ze is een hemelse visser. Ze wordt niet afgeleid door aardse dingen. Ze zal niet luisteren naar de aardsen, alleen naar hen die het geestelijke zoeken en alles voor haar hebben achtergelaten. Je kunt niks meenemen van je rijkdommen, je macht en je bezit. Ook je populariteit zul je achter je moeten laten. Geef alles op

voor haar. Ga volledig in, en sterf volledig af.

De mensen, de afvalligen, hebben een gouden varken gebouwd in het dal, maar verlaat hen en ga de berg op om haar te zoeken, zoals Mozes. Ontvang de stenen tafelen van de hemelse geboden in je hart. Ga er niet overmoedig mee om zoals Mozes, maar verdiep het. In de wereld is het vlees tot gezagswoord geworden. Daar waarschuwt zij tegen. Zij waarschuwt tegen de onoplettendheid waardoor velen verstrikt zijn geraakt in de warnetten van de wereld. Slangen hebben van hun vlees gegeten. De zwarte mamba heeft op hen gejaagd en hen neergehaald.

Anderlech is een jagersboek om de geestelijke jagers te onderrichten en te waarschuwen. (3:36)

Zij geeft onderricht over hoe de jachtwapens te maken, en naar welke plaatsen je hiervoor moet gaan. Zo mag je het boek toetsend met een open hart lezen. Ook wordt de mens opgeroepen om anderen hierin te onderwijzen. Deel haar met anderen. (3:41).

Hiervoor moeten we leren het geestelijke van het vleselijke te onderscheiden. Ze spreekt over de vele gevaren die de geestelijke jagers bedreigen. Daarom roept zij op tot overdenking en scholing. (3:43)

Het gaat erom dat men zich leert beheersen en niet valt voor de lokstrategieën van de tegenstander. Het gaat erom dat men leert geleid te worden. Vandaar dat het Woord een jachtmeesteres is. Hierin moeten we oog krijgen voor de diepte, want oppervlakte-vermaak is een vurige pijl door de vijand op ons afgeschoten. Diepte is het schild. Voor diepte moeten we de vertraging ingaan, want de mensheid gaat te snel. Voor diepte moeten we de zonde en de ellende ervan onder ogen komen, de grootte ervan, en oppassen het niet af te dekken met allerlei schuiltermen om het geweten te doven. (zie hoofdstuk 4)

Vanwege de vele gevaren van afleiding gaan we het belang van wedergeboorte inzien, het belang om terug te keren tot de jachtmoeder. Zoonschap ontstaat alleen door de exegese, de schriftuitleg, waartoe we naar de mijnen moeten gaan, de holen en de grotten, en ons bewust worden van de prisma's die onze gedachten en begeerten beïnvloeden. We leren hier ook het belang van de voorhangsels, omdat we niet zomaar God kunnen zien. Dan zouden we sterven.

We leren hier dat het Woord op zich dood is, tenzij het tot vruchtbaarheid wordt gebracht. Alleen de hemel kan het Woord vruchtbaar maken. (4:51)

Vandaar dat het zoonschap ook nergens komt zonder de hongergelofte, want alleen de hongerbelofte zal de mens los kunnen snijden van de vraatzucht van de stad, de tafelschuimerij. Hongerstrijders zijn harde werkers, kinderen van de holen en grotten. (4:55)

Hierin moet de zoon wachten op zijn roeping, en niet voor haar uit gaan. (5:26) Het komt aan op een worsteling met het zwijn. Zo kan men ontkomen aan de danaidische opdracht van het vlees om water naar de zee te dragen, water te scheppen voor eeuwig in bodemloze vaten, opdat het werk van God niet voleindigd wordt, want dat is iets wat het vlees vreest. Het vlees probeert zich zo dus veilig te stellen. Het boek Anderlech is meedogenloos uitgezonden tot dit beest.

Om hierin niet af te dwalen moet men tot vergeestelijking komen. Het boek sluit af met de oproep tot mijnenwerk, vuilverwerking en de geestelijke vissersopdracht, het heen en weer gaan over de hemelse ladder.

ZONDAG 1

Naar Zijn Reine Leer is een hervormd-gereformeerde catechismus-verklaring, uit 1981. De predikant R. van Kooten predikt over zondag 1. Hij stelt dat we eerst eigendom van onszelf zijn en door geboorte eigendom van de aardse biologische ouders, maar door de wedergeboorte worden we eigendom van God. De Heere breekt de banden van de slavernij, stelt van Kooten. Dat is het pad waarop we moeten gaan. Hij stelt dat als we eigendom van de Heere zijn geworden dat we niks meer over onszelf te zeggen hebben. We zijn met lichaam en ziel, met huid en haar van God. We hebben geen zeggenschap meer over onszelf.

De predikant merkt op dat velen het daar moeilijk mee hebben, dat velen wel godsdienstig willen zijn, maar eigen heer en meester willen blijven. Zij hebben nog niet veel van de hemelse slavernij begrepen. Terecht wijst hij op het zoonschap. Wij moeten volledig God's eigendom worden, voor altijd. Hij wijst erop dat we niet alleen maar moeten willen om naar de hemel te gaan. Er moet dus hier al iets gebeuren. God zal ons helpen.

In het Leerhuis is een catechismus verklaring van de gereformeerde gemeenten. P. Blok stelt in zijn verklaring van zondag 1 dat de staat van de mens op weg naar de eeuwigheid onderzocht moet worden, en dat de Heere dat doet door de prediking van het Woord. Er mag hierin geen uitstel zijn. P. Blok stelt dat God verloste uit het geweld van de duivel. God wierp toen de zonde in de zee van vergetelheid. Er moest hiervoor wel bloed vloeien. Dan heb je een getuigenis.

Als de voorouders, zoals ook Kersten, het hebben over het offer van de zoon van God, dan moeten we dat als een voorbeeld zien, want wij moeten dit offer zelf offeren, en dat is ons gehele

leven. Dat is ook waar zondag 1 op wijst.

Wij staan niet boven onze heer en meester. Wij moeten daar ook doorheen, in de voetsporen van het lam.

J.G. Feenstra wees in zijn bespreking van zondag 1 op het gevaar van de dode verstandsrichting en het gevaar van de ziekelijke gevoelsrichting. En zo is het geliefden : Wees nuchter en waakzaam, want juist hierin is de duivel als een brullende leeuw en ook als een engel des lichts. Op dit punt is de gemeente gevallen. Feenstra waarschuwde voor het grote kwaad. De zonde had de mens bedrogen.

G. Th. Rothuizen wijst daarom op Hooglied 6:13 in zijn bespreking van zondag 1 : ‘Wend u, wend u, gij Sulammitische, wend u, wend u, dat wij u bezien.’

Het gaat dus niet erom dat alles al volbracht en volkomen is in het werk des Heeren, maar dat wij het moeten verdiepen. Zoals er een spanning ligt tussen het ‘alreeds’ en ‘nog niet’, zo is er ook een spanning tussen het heilsfeit en het ervaringsfeit.

Dut dus niet in, geliefden, maar bega de gehele weg tot het beloofde land. Dat is om strategische redenen geen rechtstreekse weg, maar een omweg.

TUSSEN VRIJE EN DODE LETTER

In de Nederlandse kerkgeschiedenis ligt de strijd tussen Woelderink en I. Kievit omtrend de gereformeerde bond. We zien een verbondsmatige Woelderink en een bevindelijke I. Kievit.

Woelderink riep in Het Doopsformulier (1938) de mens op om te ontwaken, niet te slapen. Hij hamerde op het amalgaam van geloof en levensheiliging, als het Elim. Hier was de bron van levend water. (p. 376)

De mens was niet geroepen tot genieten maar tot strijd. Zeer terecht stelde Woelderink dit. Volgens Woelderink bestond het leven uit het ontrukt worden van de macht van de zonde, wat strijd tegen de zonde inhield. Ja, natuurlijk. Het zou niet best zijn als een predikant iets anders zou beweren.

Woelderink stelde ook dat we achter de macht van de zonde en haar verleiding de duivel moeten waarnemen, anders lopen we gevaar in te dutten. We mogen daarom niet te gemakkelijk over de duivel denken, en moeten hem vrezen. Natuurlijk, want er ligt gevaar, groot gevaar. Woelderink waarschuwde voor de vadsige ledigheid, ook in het hiernamaals, en wees op het rusteloos grootmaken van God, want hierin zou ons doel zijn, in het verheerlijken van God, niet in onze zaligheid.

Woelderink had het over de vaste waarborg van de doop. (p. 371) Hij had een hekel aan hiërarchische spelletjes. Hij wees op geloof en godsvrucht, en voorzichtig te zijn met nieuwe openbaringen. Hij zag profetische bewegingen die de mens op sleeptouw namen, op hoge golven meesleurden, en dat deze mensen dan onderworpen werden aan machtige mannen die als middelaars werden, zoals de heiligenverering in de katholieke kerk, ook al was het dit keer protestants. Hij deed dan zijn handen voor zijn ogen. (zie de gevaren der doperse geestesstroming, 1940)

Hij klaagde erover dat de mens zo werd losgesneden van het Woord. Wat hem stoorde was dat ze geen kritiek konden verdragen. Hij noemde het ondragelijke tirannie, gebrek aan ootmoed en liefelijke zelfverloochening. Zij waren als de Egyptenaren die de Israelieten onder de gesel hielden. Deze profeten moesten alles keuren. Het was ideologie in plaats van gehoorzaamheid. Het idee van vrijheid in Christus sprak Woelderink meer aan, en hij vond het daar niet, en was er teleurgesteld over. Hij zag gebrek aan vreze des Heeren als één van de hoofdoorzaken. (Het Doopformulier p. 370) Hij noemt het één van de grootste rampen waar een kind in kan opgroeien.

We zien Woelderink schoppen en trappen tegen het inwendige Woord vanwege het vele misbruik, en we zien hem de nadruk leggen op het uitwendige Woord.

Er is zowel een gevaar van de dode letter als de vrije letter.

Overal vormen zich clans rondom dit verschijnsel.

Thomas Boston haalde in zijn bespreking van het genade verbond de tekst uit Genesis na de verdrijving van Adam aan : ‘Opdat hij niet worde zoals Onzer een.’ Hoe vaak behandelen mensen zo elkaar wel niet ? Je moet in het juiste kerkje zitten om de mens te behagen, anders hoor je er niet bij. Je moet het over het juiste clanwapen hebben. Dat moet je aanbidden, anders lig je er buiten. Andere vormen niet getolereerd.

Natuurlijk moet je het verdienen. Als we het over het genade verbond hebben gaat het niet buiten je om. Er is hoger verdienen en lager verdienen. Je kunt het niet verdienen door en naar het vlees. Maar hoe dan ook moet je het verdienen, anders is het ook niet meer bijbels. Strijdt om in te gaan. Het komt je niet aanwaaien, al gij luien en laffen die dit soort dingen hebben verzonnen, en dan ook nog bijbelteksten ervoor aandraaien, misvertaald en uit het verband gerukt. Wij predikanten kunnen en mogen niet zwijgen. Wij hebben door de Heere een pen aangereikt gekregen en kunnen dat niet weigeren. Dan zouden wij ook bloed aan onze handen hebben als we niet zouden schrijven.

Boston stelt dat het niet om het zienlijke gaat, maar om God. Telkens weer moeten we niet kiezen voor het aangename, maar voor de geboden van God. Ook moeten we niet kiezen voor winst, maar voor de geboden van God. Ook moeten we niet gaan voor het goedkope, maar voor de geboden van God.

Wij kunnen hierbij opmerken : God moet wel Kennis zijn, anders zou de mens het kunnen misbruiken. Waar kennis wordt tot domweg geloven en vrije genade gaat alles mis. Het mensenvlees, juist ook het religieuze mensenvlees, is zeer sluw.

1e Jaargang, nummer 14, 23 juni 2025

Het Magazijn

Blad van de Nederduits gereformeerde kerk, de moederkerk van Nederland sinds de 1570-er jaren.
Zusterblad van de bladen De Nieuwe Doleantie, Refo Tijd en Geestelijke Opvoeding.

In dit nummer : Zicht op de eeuwigheid, Keer terug tot uw eerste liefde - de hoogste liefde - de uitstorting van de hemelse moedermelk, en Bespreking Gereformeerd Weekblad 1931

ZICHT OP DE EEUWIGHEID

Calvijn noemde de moslims verwilderde christenen. Zowel Calvijn als Luther hadden het niet zo op het mohammedanisme, maar het katholieke was een grotere vijand. De gereformeerde vaderen waren liever mohammedaans, dan katholiek. In veel opzichten was de reformatie uit het mohammedanisme voorgekomen.

56:77-81 : Het is een nobele Koran. In een goed beschermd Boek. Niemand kan het bevatten behalve de reinen. Een openbaring van de Heer der Werelden. Is het deze verhandeling die jullie zo licht opvatten?

De tekenen met een diepere betekenis zijn voor de geduldigen in volharding. (31:31)

Allah geeft geboden om jullie te laten begrijpen. (2:242)

In de verandering van de wind zijn er ook tekenen voor een volk dat zijn begrip gebruikt. (45:5)

En wie de tekenen van Allah eert - voorwaar, het is van de vroomheid van het hart. (22:32)

Sommige verzen zijn letterlijk, andere allegorisch; alleen Allah en degenen met diepe kennis kunnen ze interpreteren. (3:7)

20:54-55 : Eet en laat jullie vee grazen. Voorwaar, hierin zijn tekenen voor mensen met begrip. Daaruit hebben Wij jullie geschapen, en daarheen zullen Wij jullie terugbrengen, en daaruit zullen Wij jullie een tweede keer voortbrengen.

En in de oorspronkelijke Aramese Thora, waarop de Koran is gebaseerd, is het niet letterlijk vee, maar een symbool van zonde, ego en kwaad dat verslagen moet worden om nuttig te worden.

De Koran toont vee als een symbool van het ego, de ware vijand, en het zijn tekenen voor degenen met intellect. Uit hen zijn de intelligenten geschapen. Dus dit alles is niet letterlijk, maar figuurlijk.

Waarom zou Allah voelende wezens scheppen om ze te laten vernietigen door hebzuchtige mensen, terwijl er zoveel normaal voedsel is? Allah is geen sadistisch monster. De Koran is gebaseerd op de Thora, dus de basis ervan ligt in het Aramees-Hebreeuws, en de gebruikte woorden waren al allegorisch, dus verander het niet in iets letterlijks. Ga naar de context. Het is niet letterlijk vee, maar een metafoor voor zonde en ego, die overwonnen moeten worden (20:54-55).

Alleen Allah en degenen met diepe kennis, degenen die de betekenis van de talen kennen, kennen de interpretatie. (3:7; 56:77-81; 22:32)

De Koran is een dichterlijk boek, en dus allegorisch, en daarom moet de Koran uitgelegd worden, en moet de mens niet islamofoob zijn. Paulus stelde dat we alles moesten worden voor iedereen. Ook in de nieuwe bijbel wordt dat aangehaald, dat we moslims voor de moslims moeten zijn.

KEER TERUG TOT UW EERSTE LIEFDE - DE HOOGSTE LIEFDE - DE UITSTORTING VAN DE HEMELSE MOEDERMELK

Er is een hemelse uitverkiezing waarin je beseft dat het juist de hemelse zorg zelf is die is uitverkoren, en daarmee een ieder die in haar wandelt. Belech 5:30

In het schriftgedeelte van vandaag zien wij dat de mate waarin we zorg dragen de mate is waarin we met God leven. Bedrieg jezelf hierin dus niet. Het woordje God gebruiken maakt je dus niet magisch tot een godsvruchtige. Ga bij jezelf na waar je nog geen zorg draagt. Wij zijn opgeroepen te wandelen in zorg, wat ook zorgvuldigheid inhoudt. Onze zorg moet diep genoeg gaan, en gericht zijn. Dit gaat dus om prioriteiten, wat het ware koningschap is. Velen dragen alleen maar selectief zorg, voor hun eigen clubje, en zijn verdwaald geraakt in bijzaken.

God’s roep gaat uit om weder te keren tot je eerste liefde, tot de hoogste liefde, om zo los te komen van de lagere liefdes die de mens volgt, de vleselijke liefdes, de zelfbedriegelijke liefdes, de valse romantiek, ook de valse religieuze romantiek die de mens er op nahoudt.

Trap maar tegen de heilige huisjes aan. Het is een grote oorlog. Ga maar met de gesel door de markttafels in het huis des

Heeren, te beginnen in je eigen hart, als daar nog zulke heimelijke of openlijke afgoden zijn. De mens is volleerd in het bedriegen van zichzelf en zijn naaste. Er ligt een oproep om dit af te leren, en terug te keren tot de waarheid, om vervolgens naakt en leeg en in diepe droefenis tot de volle waarheid te komen. Daar kom je niet zonder tranen. De waarheid neemt met niets minder genoegen dan met de tranen van verbrokenheid over de zonde van de mens.

We hebben het vers over hemelse zorg en daarin te wandelen gelezen in het prachtige boek Belech, 5:30. Laten we kijken hoe hoofdstuk 5 verder gaat :

31. Ik kwam tot de onderwereld,
en zag kinderen in kooien op karren,
en zij werden verkocht.
32. Ergens ver weg werd water tot melk.
Niemand kent het,
En er wordt niet over gesproken.
Waarom zou gij oordelen
als het ware oordeel de vrucht van hemelse zorg is ?
33. Waarom leeft gij dan nog ?
Zie, het ware leven is hemelse zorg.

Nu, geliefden, laat deze verzen diep tot u doordringen. Hebt gij uw oordeel al klaar terwijl gij niet in zorg leeft ? Dan is uw oordeel vals, want het ware oordeel is de vrucht van de hemelse zorg. Daarom is het zo belangrijk in de hemelse zorg te wandelen, anders bent gij vol met vooroordelen en valse oordelen. Dan loopt u naast uw schoenen, naast het pad. Dan loopt u op een hele andere weg, namelijk de brede weg die ten verderve leidt.

En we zien het in deze wereld : kinderen in kooien op karren die verkocht worden. Ja, een groot kwaad is in de wereld. Er is het tegenovergestelde van hemelse zorg dat heerst : zorgeloosheid en valse zorg.

Nu, geliefden, we zien in vers 32 dat de Heere spreekt over ‘ergens ver weg waar het water tot melk wordt.’ Hier mogen wij in roemen. Och, broeder of zuster, roemt toch niet in uzelf en allerlei bijzaken en nietigheden die er helemaal niet toe doen, en roem toch niet in uw zelfzucht en uw rammelende en rinkelende afgoden, maar ga die gehele lange weg, niet meer de korte weg, om te gaan tot daar waar water tot melk wordt, daar waar u uw hemelse moeder mag vinden, mag ontdekken, uw eerste liefde, de hoogste liefde die er is.

Dat wens ik u toe op deze mooie zondag. De natuur is in volle bloei, omhoog kijkende naar de hemelse moeder die klaar is haar moedermelk over een afgedwaalde aarde uit te storten. Zij zoekt ook naar de zoekenden. Zij komt de afgedwaalden en verdwaalden tegemoet, omdat zij hemelse zorg is.

Laten wij wachten op de uitstorting van de hemelse moedermelk.

BESPREKING GEREFORMEERD WEEKBLAD 1931

Eind jaren 1800 verscheen het Gereformeerd Weekblad voor de bovenbouw van de hervormde kerk. Het bevindelijke blad riep op om door de enge poort te gaan, het smalle pad te bewandelen. (Twee wegen, 3/10, 1931)

Ze huiverden voor valse vrede op basis van compromissen. (H. Visscher - Aan onze lezers, 3/10, 1931)

Het Gereformeerd Weekblad riep op tot levensversobering als de enige weg. (10/10, 1931)

Bevindelijker dan de gereformeerde bond was zij een directe schakel met de gereformeerde gemeente. De Kievit-Kersten link. We moeten denken aan de strijd tussen de verbondsmatige Woelderink en de bevindelijke I. Kievit. In deze strijd kwam Kersten Kievit tegemoet om hem de hand te reiken. We zien de bovenste trede van de hervormde kerk hier teruggaan naar de kerk van vóór 1816, zodat de cirkel rond is, als een reveil binnen de gereformeerde bond, waar ook uiteindelijk de gekrookte riet beweging van de tachtiger jaren uit voortkwam, als de verzegeling van de rondgekomen cirkel. Nu was men daadwerkelijk nederduits hervormd-gereformeerd geworden.

Men wilde leven vanuit de gekrookte riet principes van Smytegelt, terug naar de jaren 1700, en verder terug. Men was over het obstakel van 1816 gesprongen, toen de kerk onder werelds gezag kwam.

Een verder herstel van de Nederduits gereformeerde kerk bleef uit. Dat begon pas heel langzaam op te komen in de 1970-er jaren wat uiteindelijk heeft geleid tot de komst van de nieuwe bijbel, de Rodenberg versie (RV).

Het Gereformeerde Weekblad stelde dat de oorlog kwam en levensgevaar dreigde, maar dat de mensen zich niet bekeerden. Het was als de dagen van Noach : Laten wij eten en drinken want morgen sterven wij.

Daarna kwam de financiële crisis, en weer bekeerden de mensen zich niet, stelde het Gereformeerde Weekblad. ‘Laat ons genieten, laten we eten en drinken, want morgen sterven wij.’ Het Gereformeerde Weekblad stelde dat toen een tijd van geweldige genotszucht aanbrak. Er brak een tijd aan van groot materialisme, grote luxe. Het waren de vette jaren die gekomen waren. De mensen werden trots, en spraken trotse taal. Men had de geboden des Heeren achter gelaten, stelde het Gereformeerde Weekblad. Het Gereformeerde Weekblad riep op tot ontwaking. (Colijn, 10/10, 1931)

1e Jaargang, nummer 15, 27 juni 2025

Het Magazijn

Blad van de Nederduits gereformeerde kerk, de moederkerk van Nederland sinds de 1570-er jaren.
Zusterblad van de bladen De Nieuwe Doleantie, Refo Tijd en Geestelijke Opvoeding.

In dit nummer : Bespreking van het boek Belech, Bespreking van het boek Vuch, Bespreking van het boek Zeeën en Bespreking van het boek Stranden

---

BESPREKING VAN HET BOEK BELECH

Op aarde zijn de hersenen parasitair, losgesneden van het hart, maar in het paradijs waren de hersenen ook een hart. Het is van belang terug te keren tot het paradijs, om daar je hersenhart te laten ontwikkelen. Hierover gaat het artikel van vandaag.

---

29. In het goddelijke lichaam zijn er meerdere harten.
30. De oorspronkelijke mens had in het paradijs meerdere harten, waardoor de druk niet op één hart terechtkwam.
35. De hersenen waren een hart, zo spasmisch als een hart, verbonden aan de moeder.
36. Dit waren de hart-hersenen. De hersenen op aarde zijn parasieten die mensen materialistisch houden.
37. Het hersenen-hart werkt vanuit de goddelijke verlamdheid, vanuit de paradijselijke slaap van Adam.
Behemma 38:29-30,35-37

Wij moeten openstaan voor het hersenhart, want de aardse hersenen zijn parasieten die zich aan de mensen tegoed doen. We moeten onze hersenbloemen laten groeien en bloeien. Het is belangrijk dat we het paradijselijke hersenhart terugwinnen.

De tocht tot het paradijs wordt beschreven in het boek Belech. Wij moeten de tranenrivier van verbrokenheid hiervoor volgen, waarlangs grotten en holen zijn die de inscripties van het hemelse woord bevatten. Wij worden hier opgeroepen tot studie, tot het studie verbond. De catechismus stelt in inzetting 44 dat het niet buiten het studie verbond om mag gaan.

Hier moeten wij niet snel langsheen racen, maar onze palen diep slaan, het lijden, de tranen verdiepen, om zo tot nieuwe zichten te komen. Hier wordt de hemelse visserszorg gepredikt en beoefend, die de enige bron van het oordeel is. Het mag niet buiten het hemelse werkverbond van zorg omgaan. Het is niet zomaar zorg, maar hemelse visserszorg, omdat het niet buiten de tranenrivieren van verbrokenheid over de zonde om mag gaan, anders zou de mens door zijn gebrek aan diepte bedrogen worden.

Men kan dit alleen doen door te minderen, alleen zo kan er diepte zijn en vrucht. Zo mag de mens de aarde tot volkomenheid brengen, wat in zichzelf begint. De tranen zijn hiervoor het zaad van de hemelse bloemen. We verwijzen in die zin dus ook naar het boek Behemma, het eerste boek van de nieuwe bijbel.

Zo mag men komen tot kindschap van de hemelse rivier. Hiervoor gaat de aarde door een reeks zondvloeden om de aarde te zuiveren en voor te bereiden. Daarom komen de tranen ook niet zonder de besnijdenissen. (Belech 2:39)

Het is niet alleen een herschepping, maar ook een ontdekken, komen tot het onbekende deel, en daar kunnen alleen kinderen komen. (Belech 2:43)

Je moet hiervoor de zee in om van eiland tot eiland te gaan. De mens moet eerst zwak zijn, anders zal het vleselijke met hem op de loop gaan, en komt hij in een waanparadijs. Dat moet voorkomen worden. Het boek Belech stelt dus dat de ware zorg onderwijs is. (3:56)

Het onderwijs uit zichzelf in het feit dat je geen meeloper bent. (4:19)

De onderwezenen zijn worstelaars met God. Zij volgen geen ongetoetste, valse goden. (4:22)

Zo kan de mens uiteindelijk tot de hemelse slaap komen om de eeuwige droom binnen te gaan. (7:57)

Deze droom is het openspringen van het zaad. (8:18)

BESPREKING VAN HET BOEK VUCH

De nieuwe bijbel noemt verschillende wetten, zoals de wetten van loon naar werken, en de wetten van zinnebeeldigheid. Het boek Vuch noemt ook de wetten van de kunst. (6:33)

Ook zijn er de wetten van het draaien van de gezichtspunten, van kaleidoscopie. Het zijn de wetten van de prisma, waar de nieuwe bijbel het veel over heeft. We kijken in een steen, als een gebroken spiegel. Zo onstaat ook de illusie van beweging en van tijd.

Zo moet de mens tot een nieuw

waardenstelsel komen, en loskomen van overmoed. (6:35) De mens moet dus de spiegelwetten en schaduwwetten leren kennen, om zo zicht te krijgen waar hij is en waar hij naartoe moet.

Zo moet de mens afsterven aan al zijn letterlijkheden om te komen tot de veel hogere waarheid, die inwendig, geestelijk en zinnebeeldig is. Dat is een strijd tegen een groot monster die claimt de mens in het vleselijke te hebben verwekt, en die hem altijd van de hemelse moeder afhield. Als de mens dan uiteindelijk tot de moeder komt dan zal hij eerst ontdekken dat zij ook een monster is, en zal hij eerst tegen de vleselijke moeder moeten strijden, die een voorhangsel is van de hemelse moeder.

Het leven heeft de mens misleid. Het boek Vuch geeft een nihilistische kijk allereerst op de wereld, om vandaaruit tot de nieuwe wereld te werken. Eerst moet de mens zijn ellende zien, en de grootste ellende is als de mens zijn ellende niet kent, zoals de catechismus stelt in inzetting 5, en waar de bevindelijk-gereformeerde vaderen al vaak op wezen.

Zo zijn er ook de literaire wetten, omdat het leven een manifestatie is van literatuur. De mens moet zijn literaire waarde en de literaire waarde van alles om hem heen ontdekken, ertoe ontwaken. Hierom zijn er ook de wetten van de obscuriteit, omdat dat ook onderdeel is van de literatuur.

Zo komt men tot het vreemde, tot de wetten van het vreemde, die vreemde sprongen maken. Dan is er geen constante meer, maar het is iets onberekenbaars. Vandaar dat het boek Vuch hamert op het belang van de hemelse leiding. Die is in het Woord gegeven, van boven geopenbaard, als de drager van de hogere kennis. Zo komt men tot het gebied van boven denken.

BESPREKING VAN HET BOEK ZEEËN

Het boek Zeeën begint min of meer met het stellen niet zelfverzekerd te zijn in dwaasheid. Na een korte geschiedenis van de tijdperken komt het boek tot die conclusie. Teveel vrijheid kan een strik vormen. Het hemelse woord stroomt overal doorheen, maar er is ook een vals woord waar de mens los van moet komen. Het valse woord heeft de mens vergiftigd.

Het hemelse woord is dus de diepte van alle dingen. De rest is bedriegelijk, het hele leven, alhoewel het gelijkenissen zijn. Dit staat ook beschreven in het ontzegelingsgezicht van het boek Zeeën in Buli 10, het laatste boek van de nieuwe bijbel.

De mens moet hierin tot het hemelse schip komen, wat het soberste gedeelte is. Dat is een strijd tegen de Mores van de stad. Zo kan de mens de puzzel van het leven afmaken. Hiervoor moet de mens ook in de mijnen werken, en de mens moet hierin nomadisch zijn, want het beloofde land ligt voor de mens klaar. De stad die als een drugsstaat is zal door de zeeën worden ingenomen. Het boek beschrijft de redeloze grootheidswaan van de stad, en waarschuwt ertegen.

Zo wordt er opgeroepen tot de kennis in eeuwige ijver. Voordat er zorg is moet er voorzorg zijn. Eerst moet deze zorg er zijn voor het hemelse woord. Eerst moet de mens opgenomen worden door het hemelse woord. Buiten het hemels woord is alles dood en doods.

Ook in de zeeën zijn vele gevaren die door het boek besproken worden. Hierin moet de mens de grenzen leren kennen. Het boek laat in het groot de ingewikkeldheden zien van het stervensproces en de wedergeboorte zien, waar de zee voor staat, en hoe het gezichtspunt hierin blijft draaien. De vleselijke ingewikkeldheden houden de mens echter tegen als tetracten. Vandaar de strijd.

BESPREKING VAN HET BOEK STRANDEN

Het geestelijke woont op de toppen van de melk. Dat is een geheimenis. De mens kan er alleen komen door de melk. De melk is de wording. De melk is de opvoeding. De melk zorgt ervoor dat het kind niet projecteert de hele tijd, maar dat het kind eigen verantwoordelijkheden leert dragen. De melk is vormend, onderbouwend. Stranden 18:1

Spreek je over God zonder zelf te veranderen, zonder je te bekeren, door je te verstoppen achter geloof en genade, dan misbruik je godsdienst. God kan je dan niet opnemen, want er is een kloof tussen jou en God.
Op een ander wijzen, zoals ‘die doet het ook niet’, en de meerderheid als excuus aanhalen helpt ook niet, want de aarde leeft in diepe zonde. Volg de meerderheid niet in het kwaad, want het is allemaal een illusie van het vlees. Dwazen hebben hun meerderheden in een hand zand of een blok hout. Het vlees heeft ook zijn vermenigvuldigingstruken, maar het is allemaal nep. Het is allemaal ijdelheid, en dan bouw je je huis op zand. Telkens weer zal de zee het wegspoelen. Je komt er nooit ver mee, ook al denk je dat je ver komt, want het vlees brengt namelijk verdwazing. En zo weten dwazen dus niet dat ze dwaas zijn, allemaal door de zonde, door hun onbekeerdheid, door hun onwil om tegen de zondige massa op te staan. Ze willen er graag bijhoren, willen graag complimentjes horen. Ze gebruiken de ander als maatstaf. Hoe arm ben je dan, hoe ver leef je dan van God.

Je hebt dan nog niet van de hemelse melk gedronken, want juist de hemelse

melk is de wording, zodat het kind eigen verantwoordelijkheden draagt en niet meer projecteert.

Vers 2 zegt dan :

Daarom is het van levensbelang tot de oceaan te komen, tot de rivieren van de wildernis, om die over te steken.

Zwem maar tegen de stroom in, ook al roepen ze je terug, ook al proberen ze je tegen te houden. Ergens, als je volhoudt, zal het water overlopen in melk, als je maar ver genoeg zwemt, en nergens meer aan vastkleeft. Je moet alles opgeven om terug te keren tot de hemelse moeder. Wees dus een wilde.

Dit is het thema van het boek Stranden : Kies je voor het goede of het beste ? Het goede is in grote oorlog met het beste. Het goede houdt het beste achter. Het lijkt allemaal goed, maar het zijn zijpaden die van het smalle pad afwijken. Het lijkt wel smal, maar het is niet het ware smalle pad. Het is het pad van compromissen, van ijdel zelfbedrog, van eigengerechtigheid en van willekeur, en dat kan allemaal heel goed klinken, en je kan het goed gesopt presenteerbaar maken. De mens is volleerd in bedrog, en volleerd in het bedrogen worden. De mens is verslaafd aan paddo’s ergens halverwege de put. De diepte bedekt men en koopt men af, want de mens wil het overslaan. Zo is dat wat God’s staat diende te wezen tot een drugsstaat geworden.

Toets het niet aan het vleselijke, maar aan het geestelijke, is het thema van het boek Stranden. Dat is het beste. Het vlees heeft zijn eigen ideeën over wat het beste is, zorgende dat hijzelf er altijd het beste vanaf komt en er het beste opstaat, altijd ten koste van een ander. Het vlees is zeer zelfzuchtig, maar groept ook samen in opportunistische clubs, om de schijn te wekken dat ze voor de ander zorgen. Ja, hun eigen clubs, klieks en clans.

Daarom moeten we teruggaan tot de oceaan, tot de grotere context, tot de verloren paden, aan het strand, en daar in soberheid wachten op de Heere om ons op te nemen. De Heere heeft de hemelse vogels hiertoe gezonden, maar zij zullen alleen degenen opnemen die van de levendmakende moedermelk hebben gedronken, niet de dronkenmakende dranken van het vlees. Daar moet je van afkicken. Het kost je wat om opgenomen te worden. Het kost je alles. Laat niet meer tot je liegen dat je wel voor de halve prijs binnen kunt komen. Wees geen kortings-koning.

Limousine ? Vergeet het dan maar als daar je hart naar uit gaat, als dat je idee van leven is, door excessieve weelde, graag een miljonairtje meepikken.

Er komt een taart met kip bij de openhaard. Neen. Dat is de weg niet. Denk aan het wildernisstrand, waar de grote stenen zijn, het vertelt een verhaal, waar het boek Stranden ook over gaat. Je moet zelf als de grote stenen van het strand worden, als een beeld van de volharding in het geestelijke, en zo worden wij door de vogelen opgenomen. Wij moeten wedergeboren worden uit deze steen. Het is dus als een ei, en hierin is ook het ware levenswater te vinden waaruit de mens kan leven. Zonder deze stenen zou er geen water zijn. Nu, luister goed, hier spreekt hoofdstuk 14 over, dat we steen moeten worden tot de zonde. We mogen er niet aan toegeven. We moeten hard zijn tegen de zonde en ‘nee’ durven zeggen. Een groot ‘nee !’ tot de zonde. Dat is dus een groot ‘nee !’ tot de meerderheden die illusies zijn. De mens wordt in het aardse leven door vele illusies geplaagd, maar moet volharden in het afweren ervan. Als we tot stenen zijn geworden, dan worden we opgenomen door de vogels, stelt hoofdstuk 14. Dat moet aan het strand gebeuren, dat kost geduld, waar de steen ook een beeld van is. Je moet hier leren herhalen, totdat het een gewoonte is geworden. Je wordt niet zomaar een steen.

Er staat in 14:1 :

Door de geheimenissen van het psalmelijke komen wij tot de hemelse verstening, worden wij de bouwstenen van de hemel en het paradijs.

Het is dus een leerproces, en daarin ligt onze wedergeboorte.

De zee is een beeld van het wenen om de zonde, het overtuigd worden van zonde, in het gaan zien hoe groot de zonde en de ellende is, en hoe dood de mens hierdoor is geworden. Het is een gruwel ! Vandaar dat wij tot de zee komen. De wedergeboorte begint met het weenverbond, en het zal helpen om te verstenen tot de zonde, om zo het levenswater van binnen te dragen. Het weenverbond is niet passief, stelt hoofdstuk 13. Het is de terugkeer tot het oerverbond, het werkverbond en het oorlogsverbond. Er wordt dus niet alleen geweend, maar ook gewerkt en gestreden, anders zouden het valse, vleselijke, overdramatische tranen zijn, neptranen, en die zijn vaak ook heel selectief. Ze wenen om het leed der mensen, maar niet om het leed der dieren. We moeten naar het begin teruggaan, naar onze eerste geliefde, het wenen om de zonde, want daardoor ging alles verkeerd.

Dat wenen is niet zomaar letterlijk wenen, maar het besproeien, het te bevochtigen, om het te doorzoeken en te bezaaien. Het wenen is een worsteling, een verdieping. Het is een metafoor. Dat wil niet zeggen dat we letterlijk voortdurend met rode ogen moeten rondlopen, want dat kan ook weer een drug zijn, paddo’s. Strijd en bouw. Besteed je tranen goed, en richt ze. Het is je creativiteit en inspiratie. Het zijn oorlogsmiddelen.

Het wenen is ervoor om het gat te dichten, want een klein lekje doet het gehele schip zinken. (12:1)

De tranen zijn ook de bezegeling van het volkomen zelfoffer. (11:10, 13:2) Zo is er een hemelse getuige.

En al deze dingen worden geïmiteerd door het vlees. Wees dus op je hoede. (1:2-7)

1e Jaargang, nummer 16, 29 juni 2025

Het Magazijn

Blad van de Nederduits gereformeerde kerk, de moederkerk van Nederland sinds de 1570-er jaren.
Zusterblad van de bladen De Nieuwe Doleantie, Refo Tijd en Geestelijke Opvoeding.

In dit nummer : Bespreking van het boek Ewa, Bespreking van het boek Rivieren, en Korte bespreking De Saambinder 1960

BESPREKING VAN HET BOEK EWA

Zonder twijfel is de man het belachelijkste verschijnsel wat er vandaag de dag op deze planeet rondloopt. Het is een karikatuur van wat de man oorspronkelijk was. Als je verbaasd bent over deze stelling mag je je afvragen of je nog wel helemaal bij bent.

Het boek Ewa in de nieuwe bijbel is als een grote tocht langs de grote oerwoudsrivier. Het is qua aantal hoofdstukken het langste boek in de bijbel, 57 hoofdstukken.

Het boek begint te vertellen over de paradijselijke natuur en hoe de mens ervan is afgeweken.

Alles is overmoedig en overmatig gekristalliseerd in deze wereld door het mannelijke superioriteits-syndroom, een zware hersenziekte. Het is de vrucht van de zonde. Hiertegen strijdt het boek Ewa, en spoort aan tot de geestelijke buffeljacht tegen dit syndroom. De aarde is een koorts van kortzichtigheid, en daarom moeten de reuzen komen, de grotere contexten.

Bluf die zijn weerga niet kent, dat is wat de man vandaag de dag is en voorstelt. Of ze nu de goeiige gul spelen of de grote heerser.

Het boek wijst op het belang van de oerwoudsbloemen aan de zijden van de rivier die wijzen op het cirkelmatige, de levenscyclussen, het veranderen van gezichtspunt, wat ook weer een beeld is van de exegese.

In het boek zien we de nazi's achter het volk des Heeren jagen, maar zij zullen omsloten worden door de zee.

In de zee is er een strijd tussen willen en kennen. De mens moet de zee over om tot de profetische kennis te komen, en zijn ego, zijn lagere wil, in de zee achter laten. Men heeft hiervoor een strijd met zowel het beest van de zee als het beest van de aarde. Het vlees zal uiteindelijk niets dan zeeschuim zijn. (Ewa 39:9)

Ook moeten we zelf als de zee zijn, de tijen leren kennen. Alle werken der mensen zullen door de zee gekeurd worden, en alleen het hemelse werk zal overblijven. Dat zijn de eilanden waar het overblijfsel toe dient te gaan. Dit hele proces wordt door het boek beschreven. Het is het proces van komen van hoofdkennis tot hartkennis, tot het natuurhart, wat door de oerwoudsbloem wordt uitgebeeld. De exodus is niet iets rechtlijnigs, maar een cyclus.

BESPREKING VAN HET BOEK RIVIEREN

Laat de mensen maar praten. Het is slechts de mond der mensen, maar wij leven door de hemelse mond.
Rivieren 3:12

Wat betekent het door de hemelse mond te leven ? Het Woord mag niet statisch zijn. Het mag geen dode letterdienst en namendienst zijn. We mogen omgang hebben met het Woord. Het Woord mag tot ons spreken als in een levende relatie. Het is dus niet zomaar een relatie met een dood boek. Het Woord moet vruchtbaar zijn, anders is het dood. Het Woord moet kunnen groeien en bloeien. Pas er voor op dat het Woord niet uit proportie gaat. Het Woord is geen bluffer.

Wat is er toch met de mens aan de hand vandaag de dag ? Er zouden vreemde merktekenen op de mens verschijnen. Je ziet hoe velen zich vandaag de dag tot de nek laten tattoeren, hun lichaam verwoestende. Je ziet hoe mannen die niet om scholing geven schubben op hun buik proberen te kweken, rimpels. We hebben er eerder over gesproken. Dat is echt iets van deze tijd, een nieuwe generatie. Als ze geen geld hebben voor een stropdas, geen brein hebben voor een hooggeplaatste baan, dan maar door ander bedrog, om toch oud en machtig proberen over te komen, door hun buikschubben en buikrimpels, kijken wie er in trapt. Het zijn heksentrainingen, hagtrainingen. Mensen worden tot vissen, maar dan op een hele verkeerde manier.

Och ziet u, ze vereren het oude en dode woord wat ze van kracht hebben beroofd door hun vreemde, zonderlinge tradities. Mensen smeren zich zelfs in met poep om de aandacht te trekken tegenwoordig. Wat is er met de mens aan de hand ? Alles doen ze om maar de aandacht te trekken. Daarin willen ze de grenzen verleggen. Schaamteloos zijn

ze bezig het vieze te verkopen. Ze hebben alles omgedraaid. Het trekt degenen aan die niets meer om het leven geven. Het trekt het goorste tuig aan, die er ook wel een handeltje in zien. Mensen leven vandaag de dag van de krachten van de dood. Het is de vrucht en het loon van de zonde. In deze wereld moeten kinderen opgroeien, en ze moeten het normaal vinden. Vandaar dat vele kinderen moeilijk opvoedbaar zijn. Ze voelen wel aan van binnen dat het niet klopt. Ze zijn op een gevaarlijke en absurde kermis terechtgekomen die hen willen uitbuiten, hun zielen willen meesleuren op een trip.

Daarom zegt hoofdstuk 4 van het boek Rivieren ook in vers 1 :

'Nee, je kunt niet alles geloven wat je ziet. Dit is een planeet van gezichtsbedrog.'

Dan zeg ik : 'Dank U voor Uw Woord, oh Heer, dat U ons nog waarschuwt, want de mensen doen dat bijna niet meer.' Ze waarschuwen juist tegen het goede, tegen de hemelse kennis. Juist, ze hebben alles omgedraaid. Daarom moeten wij terugkeren tot de Heere, tot de bron des levens. Dat is terugkeren tot het hemelse Woord, niet zomaar het hemelse Woord, maar de hemelse mond waarmee je kunt communiceren. Dat is het terugkeren tot de bron van de hemelse kennis, en die is eeuwig, terwijl de mensen en hun menselijke kennis maar tijdelijk is, vergankelijk. Oh, in wat voor armoede is de mens, en hoe zijn ze aan verdwazing ten onder gegaan. Allemaal hebben ze hun schepen op de zondvloed gebouwd, maar er zullen meerdere zondvloeden komen. Steeds meer schepen zullen afvallen, door de stroom meegesleurd en verwoest worden.

Wij hebben ons schip alleen in het hemelse Woord, wat als een visnet tot ons is gekomen. Daar spreekt het boek Rivieren over.

Als wij uiteindelijk zijn opgenomen, aan land zijn gekomen, dan moeten we dieper de wildernis ingaan. De opname moet namelijk uitgewerkt worden, net als het geestelijke.

Leren afstemmen op het hemelse is van belang. In het boek Rivieren moet de mens op zoek naar het hemelse oor, wat een eeuwige waterval is. Het paradijs vindt men niet zomaar, maar in het geheimenis van de herschepping van het geheugen, waar het boek over spreekt.

Het geheugen is allereerst op de mens afgezonden als een beest wat hem verslindt, maar hierin wordt de mens wedergeboren en komt de mens tot inzicht.

Het boek gaat over de strijd met herinneringen, en waar het de mens naartoe zal leiden. Het boek Rivieren is hiertoe oorlogsonderwijs.

Zo komen we uiteindelijk aan in het kamp van de hemelse vergetelheid waar het verleden nog slechts een tent is.

KORTE BESPREKING DE SAAMBINDER 1960

De predikant A. Vergunst (1926-1981) stelt in de Saambinder van 1960 dat de ware schoonheid niet in vertoon van aardse pracht en praal, maar in de nederigheid van de nameloos diepe armoede te vinden is. Hierin ligt het heil voor de kerk, niet in de opgesierde Jezus die de vrome wereld wil hebben, stelt A. Vergunst. (22/12) Net als Kersten en Calvijn streed hij tegen de sier-Jezus.

De predikant G.A. Zijderveld (1910-1992) stelde dat we daarom doodsarm in onszelf moeten zijn en Johannes de Doper moeten navolgen in zijn 'God moet wassen, ik moet minder worden.' (3/11)

1e Jaargang, nummer 1, 29 augustus 2025

CALVINATOR

Blad voor kerkgeschiedenis, rond de RV-Bijbel. Uitgave : Visseristische School i.s.m. ICS, Instituut voor Calvinistische Studiën

In dit nummer : Het evangelie van Calvijn, Bespreking Johannes Climacus - De geestelijke ladder (ca. 600), Het Hongergeheimenis, en Het Buffelvisioen

---

HET EVANGELIE VAN CALVIJN

In de leer van Calvijn is er niet zomaar loon naar werken. Lazarus is de sleutel tot het loonstelsel van Calvijn, en de gelijkenis van de arbeiders van de wijngaard. In de leer van Calvijn is er dus niet zomaar loon naar werken, maar loon naar afstemming. Er wordt niet uitbetaald naar tijd en kwantiteit, maar naar de mate waarin men zich liet leiden, oftewel het is een profetisch loon en niet anders.

Calvijn stelde dat God allereerst als Moeder kwam, maar men wilde haar niet. Zij streden tegen haar. Alles maakten ze kapot, behalve haar volharding, en zo hebben ze dat ook met het zoonschap gedaan. De volharding van de uitverkorenen konden ze niet vernietigen.

In zijn commentaar op Lukas 7:35 gaat Calvijn hier verder op door. De schriftgeleerden hadden hun moeder, de Wijsheid, verworpen. Calvijn stelde dat ze hun moeder met voeten hadden getreden, en zij vleiden zelfs zichzelf hiermee. Het volk koos niet voor de moeder. Vandaar dat het moederbeeld van God ook maar zeer gematigd voorkomt in zijn leer. Het vloekt met de menselijke aard die haar heeft verworpen. Calvijn weet dus beter, en is een zeer sluwe theoloog. Heel subtiel stelt hij het in zijn geschriften aan de kaak. Calvijn kwam dus ook tot het volk als een oordeel. Zij werden overgeleverd aan hun lusten, aan hun moederloze driften. Calvijn gooit hierin geen parels voor de zwijnen. Hij noemt het niet overmatig op. Hij geeft hen wat ze verdienen. Toch zien we door zijn geschriften heen dat de weg wordt gewezen, terug naar de oorsprong, en daarom is Calvijn een belangrijke theoloog.

De zoon des mensen moest veel lijden en verworpen worden, evenals de moeder, stelt Calvijn. In die zin treedt de zoon in haar voetsporen. Als we om ons heenkijken dan zijn we dat deze onbeschaamde hemellasteringen monsterlijke vormen heeft aangenomen. Het woedt voor als de kanker, als een hysterisch virus. Het vlees wil niet onderworpen worden aan de hemelse kennis, maar wil zijn eigen weg gaan. Hierin ligt de beproeving. We leven daarom in beslissende tijden.

Calvijn kijkt over dingen heen, en kijkt terug naar de bron, en gaat hier heel sober mee om. Soms schiet hij uit zijn vel. Soms vliegt hij uit de bocht. Maar de oerpatronen zijn duidelijk zichtbaar in zijn werk, vooral in zijn commentaren. We doen er goed aan hiervan kennis te nemen. Dat hij als een David was en ook mensen om het leven heeft laten brengen doet niet af van het feit dat hij ook door God geleid werd in andere dingen. Calvijn had ook een duistere zijde. Het is niet goed te praten. We mogen geen romantische kijk hebben op Calvijn. Ook in hem woedde het vlees.

Het sleutelwoord in de leer van Calvijn is gematigdheid. Hij wijst erop dat Paulus stelde dat de lichamelijke oefening tot weinig nut is en de geestelijke oefening tot godzaligheid tot alle nut is. (Commentaar Lukas 7:34)

Laten we zeer zeker de tekenen der tijden in achtnemen. De jeugd wordt vernietigd door de fitness manie. Fitness is het voeden van het ego, maar het gaat om de geestelijke oefening tot godzaligheid. Fitness doet het ego groeien. Dat wil niet zeggen dat er helemaal geen lichamelijke oefening mag zijn. Profetische oefening betrekt zeker het lichaam erbij, maar gematigd en in balans, niet ter opgeblazenheid zoals in de fitness industrie. Paulus en Calvijn hadden er zo tegen gewaarschuwd, maar de mensen luisterden niet. Fitness is de weg tot grootheidswaanzin.

Calvijn waarschuwde voor lieden die beweren dat volmaaktheid in uitwendigheden gelegen is. Zij verzuimen de geestelijke dienst tot God. Laten we terugkeren tot het pelgrimschap en monnikenschap, en zo onze dienst tot God volbrengen. Dat is ook een geestelijke krijgsdienst waarin wij waakzaam behoren te wezen. Pas op voor de valse gerustheid. Dut niet in. Veel gevaren staan op de loer.

Calvijn stelde dat Johannes de Doper de boetbazuin blies, maar dat het volk door hun ijzeren hardnekkigheid hier niet voor viel. Door hardnekkige boosheid verwierpen ze de boodschapper. (Commentaar Lukas 7:33) Het is de wereld waarin wij leven, die volkomen van God los is. Het oordeel hierover zou zeker komen, stelde Calvijn. Het oordeel zou komen door een lied door

spelende kinderen op een markt gezongen. (Commentaar Lukas 7:31). Zo zou God de hoogmoed van de schriftgeleerden omver werpen. (Zie ook Buli 10 in de nieuwe bijbel ter vergelijking)

Hoe voornaam ze ook zijn, ze kunnen niet op tegen de kinderen die God zal zenden. Calvijn stelt de raad Gods tegenover de trots van de schriftgeleerden. (Lukas 7:30)

Dit is een verborgen raad die niet op menselijke wijze wordt uitgevoerd. Voor mensenvlees is deze raad volkomen ondoorgrondelijk en onvoorspelbaar, onstuimig. Een kerk heeft niet zomaar het monopolie op de verborgen raad Gods, hoe hoog ze ook met zichzelf oplopen, hoeveel aanzien ze dan ook mogen hebben. Bij God is aanzien niks waard. Wee u wanneer een ieder wel van u spreekt. Het vlees rekent altijd in populariteit, maar God is geheel anders, tegendraads. U heeft een grote vijand in God wanneer gij de grote massa's volgt. Het volgen van grote getallen als bewijs van waarheid is een drogreden. Zo redeneert het vlees, omdat het vlees alleen toegang heeft tot uiterlijkheden, en niet tot het geestelijke. Het geestelijke is een vreemde taal voor het vlees die hij niet wil leren. Het vlees protst. Dat is zijn taal, en die wil hij graag aan een ieder opleggen. Daartoe bouwt hij ijverig zijn scholen, maar die allen zullen op één dag vergaan, op de dag des oordeels.

Oh, hoe het vlees vleit in ijdelheden. Dat is alles wat hij heeft. Hij leeft maar voor een korte tijd. Het vlees heeft geen eeuwigheidskennis. Zijn leven is maar van korte duur, en daar draait alles om. Het is de geestelijke armoede van de Laodiceaanse kerk. Deze kerk is maar tijdelijk. Alles draait om aardse schoonheid, aardse pracht en macht. Alles draait erom hun tradities en gewoonten in stand te houden die hen groot hebben gemaakt. Het is hun markt, een zielenmarkt. Onbeschaamd zijn zij, trekken hun mond los bij het minste of geringste. Materieel zijn ze er als de kippen bij. Alles houden zij onder controle, haastig en hysterisch, alles willen ze bijhouden. Wie de laatste dit of dat heeft gedaan, alle nieuwtjes houden ze bij, maar het zal allemaal afsterven in de nacht. Oh, ze zijn zo zelfbewust, zo zelfbelangrijk en zelfovertuigd. Maar wat is er in de nacht van over ?

Calvijn ontmoedigde deze houding, maar had zijn eigen strijd. Het monster wilde niet loslaten. Calvijn wist het allemaal best, maar had zijn eigen uitbarstingen. Voor veel vleselijkheden viel hij niet, en hij was in vele opzichten een meesteruitlegger, maar ook hij had een achillushiel. Het is van belang dat het volk zicht gaat krijgen hierop, en niet in dezelfde valstrikken valt.

Zelfverzekerheid en zelfvertrouwen is een strop in de leer van Calvijn. God heeft het dwaze en zwakke uitverkoren om het sterke en wijze neder te werpen, stelt hij. (Lukas 7:29)

Calvijn noemt als medicijn de doorboring van de oren, opdat er naar de buitengewone verborgenheid Gods geluisterd kan worden. De nieuwe bijbel laat zien dat het luisteren als een waterval van tranen is. Alleen de traan van verbrokenheid kan het oor horen, anders is het oor veel te hard en dicht.

Calvijn wijst erop in zijn verklaring van Mattheus 11 dat het volk ondankbaar en nalatig is. Daar komen al hun uitspraken ook vandaan, als zij de hemelse waarheden belasteren. Zij zijn doof en hebben verwende oren. Hun monden drijven hun oren voort, niet andersom. De nieuwe bijbel spreekt dat men alleen zuiver kan spreken door het leren luisteren vanuit een verbroken hart. Men moet allereerst tot de zwijg- en luistergelofte komen, en een wachter voor de mond aannemen. Als men niet in dit proces aan zichzelf sterft, en het oor niet doorboort is, dan stelt het niets voor. Het vlees is zeer bedriegelijk en heeft duizenden wegen om dit allemaal te omzeilen en om een eigengemaakt product op de markt te brengen. Zeer sluw is het vlees. Het sterft niet zomaar. Er gaat intensieve, strategische strijd aan vooraf waarin men volkomen geinformeerd dient te zijn. Waar gebrek aan kennis is verwildert het volk.

Calvijn stelt dat we alles moeten achterlaten om de wildernis in te gaan met als doel om het Woord van God te horen uit de mond van de profeet, en het blijven inprenten en overdenken todat het vrucht draagt. We gaan de wildernis in, niet voor enige wereldse pracht of gewin, maar voor het hemelse woord als doel. Dat is in principe wat het overblijfsel is wat door Calvijn wordt beschreven.

Strijd en volharding zijn nodig om in soberheid en gematigdheid te blijven, stelt Calvijn. De ergernissen die proberen af te leiden van het smalle pad moeten wederstaan worden. Calvijn stelt hierin dat het evangelie in het bijzonder voor de armen en bedroefden bedoelt is. Het is een bijeenvergadering van geringe lieden. Oh, zoudt gij dan niet buigen ? Ik moet denken aan de kerken waarin het om rijkdom gaat, menselijk aanzien, dure kleding, en hoe ze elkaar daarop beoordelen en bespotten, zelfs over huidskleur. Zoudt gij dan niet buigen ? Zoudt gij dan niet sober zijn om aan deze dingen te ontvluchten ? Het is buigen of breken, want de zondvloed over deze dingen zal zeker komen.

Ziet hoe zij het huis des Heeren tot een hoerenhol hebben gemaakt, en de hoer is duur gekleed, en kijkt neer op anderen die niet zoals haar gekleed zijn. Zoudt gij niet buigen, en in vreze en beven nederiger worden tegenover uw broeder en zuster ? Oh, wat een grote nood ligt er in kerkelijk Nederland. Hoe zijn zij door de zware stromen van wereldgezindheid weggesleurd ?

Het is een oproep om terug te keren tot de boetbazuin van Johannes de Doper, wat Calvijn het begin van het evangelie noemt. Lazarus is de sleutel, en Johannes de Doper is het begin van het evangelie, in de leer van Calvijn. Hij blies de boetbazuin, in de wildernis over de rivier. Daar leidde hij het volk, zoals de nieuwe bijbel daar op wijst.

Nu, geliefden, legt al uw hoogmoedige, protserige, opgeblazen kleding af, en doe het boetekleed aan, om de boetbazuin van Johannes de Doper te volgen. Alleen zij die als Lazarus zijn geworden kunnen hem volgen, de dwazen en zwakken, de verworpenen en de armen. Waag het niet u te verheffen boven uw broeders en zusters vanwege uitwendigheden en ingebeelde status. Het is allemaal niets waard voor de Heere, en zal een reden zijn om u niet toe te laten. Het vleselijke denkt altijd in omgekeerdheden. Daarom is het vlees hemellasterlijk. Laat het u de prijs niet doen missen.

Calvijn stelt dat alleen de armen die zichzelf arm schatten tot de armen gerekend worden.

Bespreking Johannes Climacus - De geestelijke ladder (ca. 600)

trede 1. Afzwering

De monnik is een waker, een wachter en een beoefenaar van geestelijke discipline en kastijding. Hij heeft de dingen van de wereld achter zich gelaten, heeft het gewicht van de zonde van zich afgeschud. Hij is niet te vinden in de stad, maar op het kerkhof buiten de stad. Hij moet daar niet ophouden bittere en vurige tranen te wenen totdat de banden met de zonde zijn verbroken en de harde steen die zijn hart bedekt weg is gehaald, en Lazarus is ontbonden.
De neigingen tot aards genot kunnen alleen onthecht worden door voortdurende strijd en voortdurend lijden, door treuring en rouw. We mogen hierin niet zomaar stoppen. Hierin moeten we de waakzaamheid leren liefhebben. We moeten de neiging tot alsmaar blaffen afleren. We moeten geen hongerige keukenhonden zijn. Johannes Climacus stelt dan dat de waardige strijd moeilijk en een smal pad is, en dat men daarop moet leren het bittere brood te eten en de tranenbeker leeg te drinken. Hij wijst hierin op het fundament van vasten en kinderlijkheid.

trede 2. Onthechting

Het vlees afleggen en haten, ook de vleselijke lichamelijkheden. We mogen niet moe worden in het volgen op het smalle pad, en mogen niet naar de rust der mensen verlangen. We moeten onszelf hierin oefenen. De basis hiertoe lag alreeds in de eerste trede. Als we achterom kijken zijn we niet geschikt voor het koninkrijk der hemelen. We moeten op het monastieke pad breken met de dienst tot de buik. We moeten terughoudend zijn en kleine porties nemen. ‘Ga weg uit hun midden, en scheid u af,’ stelt Johannes Climacus. Ga tot de grote prijzen van de monniken, want de wereld heeft nog nooit iets bereikt. Er is een noodzaak tot ascese en eenzaamheid. We moeten breken met familie-herinneringen die ons plagen en kwellen na onze afzwering, door gebed en door de herinnering van het eeuwige vuur, om de ontijdige warmte van ons hart te doven. Geef je over aan vasten en gebed. Weelde en immoraliteit moet afgezworen worden. We zien dat de monnik op het pad wijst van de gelofte tot de armoede. Hij is dus een armoedsmonnik, een bedelmonnik. We moeten niet eindigen als de vrouw van Lot, maar Lot volgen.

trede 3. Ballingschap en het leven als vreemdeling

Ballingschap zorgt ervoor dat we niet terugkeren naar waar we vandaan kwamen. Ballingschap in de wildernis is dus van groot belang. In ballingschap worden we gematigd en voorzichtig, leren we in het verborgene te werken, een verlangen om vernederd te worden, een verlangen naar moeilijkheden, kortom een verlangen naar duisternis, opdat er afstand gedaan kan worden van ijdele glorie. De ballingschap is de afscheiding van alle dingen. Ballingschap brengt de voortdurende stroom van tranen voort. Als monnik moet je daarom zowel een pelgrim als een balling worden. Zo wordt je een heremiet, of Jeremiet, de wenende, de treurende. Je bent dan ook een vluchteling. Als je wil onderwijzen, onderwijs dan eerst jezelf. Als je verbannen bent moet je op je hoede zijn voor de geest van het zwerven en de geest van vleselijke lust. Ballingschap is de moeder van onthechting. Ook moeten we op onze hoede zijn voor de misleiding van rovers die stellen dat het niet nodig is om je af te zonderen van hen die in de wereld zijn.

Het Hongergeheimenis

DE INFITAR

1. Ishmael is een oorlogszuchtig volk, maar in de nieuwe bijbel heeft het de betekenis van oorlogszuchtig in de geestelijke oorlog. Ishmael moest het volk terugbrengen tot de Moeder God, de bron van al het leven, de geestelijke baarmoeder, en de vijand van het volk, oftewel de zonde, de onwetendheid ook, de leugen, moest verslagen worden. Het is dus geen getrek en geduw, maar onderwijs. Het is een getuigenis. We lezen dit in het boek Duizen, hoofdstuk 17.

2. Nu, geliefden, de bronnen van de geestelijke oorlogsvoering worden gerepresenteerd door de zonen van Ishmael. Eén van hen was genaamd Adbe’el, en hij stelde ook een roede

voor, de Infitar. Deze helpt de mens om zich af te scheiden van de zonde en om koers te houden. Ja, het Woord duwt soms wat bij, maar uiteindelijk is het de mens zelf die zijn hoofd stukbreekt op het Woord, als de mens niet luistert naar de liefdevolle opvoeding en bijsturing door het Woord, want het Woord is als een steen. Ga dus met de stroom van het Woord mee, en ga er niet tegenin.

3. Hebben wij dan niet te lijden ? Natuurlijk wel. Het Woord is de steen des aanstoots en die wordt weggeworpen, geslagen en geschopt, maar Duizen 17:35 zegt : ‘De betekenissen van het lijden zullen veranderen, en de gevoelswaarden zullen veranderen.’

DE ZEE

1. Jakob moest zeven jaren werken voor het voorhangsel, en daarna nog zeven jaar voor het geheimenis. Zij is honger en hard werk. Zij is boete.

2. Komt gij dan tot de boete. De woning van het geheimenis heeft zeven treden, en daarna nog eens zeven treden. En gij zult merken dat gij buiten zijt gekomen.

3. Zij is een harde werker, en neemt met niets minder genoegen. Zij is het sieraad, de lus der tijden.

4. Verlaat dan uw steden en gaat tot het hemelse vissersvolk in de wildernis.

5. Kom dan tot de hongerrivier en volg haar. Tranen zullen uw sieraden zijn en uw jachtgerei, en zij zullen uw hart verdiepen.

6. In mijn hart stroomt de hongerrivier, van mij naar haar.

7. De hongertranen leiden tot de aflegging van de oude natuur.

8. Bloemen groeien langs de kant van de rivier, bruine bloemen, onverschillig naar het geheimenis. Zij verbergen het geheimenis. Zij leiden er van weg. Gij moet hard werken voor hongerloon.

9. Met hun vuile gezichten kan het hen niet schelen. Ik draai weg in de diepte.

10. Ik kom nergens aan, en ik denk dat dit nog maar het begin is.

11. Het is dodelijk deze bloemen aan te raken, maar zij raken mij aan.

12. Nu moet ik vechten voor mijn leven, maar is alles niet alreeds verloren ? Ik moet tot wedergeboorte komen.

13. In de schoot van de aarde roept zij mij. De hei op, tot een uittocht.

14. Als wij te snel grijpen sterven wij, maar het grijpt ons.

15. Hard werk en tranen is haar naam. Zij maakt de soberen tot tranen, opdat zij worden opgenomen in haar geheimenis.

16. Zij leidt hen tot de hongerzee, waar zij hun namen zullen vergeten.

Het Buffelvisioen

Ik liep op het verlaten strand van de rode zee. De zee was woest, het strand was woest. Het was een lang strand, eindeloos. Ik was eenzaam en hongerig. Ik had alles verloren. Ik had visioenen van de buffeljacht, alsof ik ondergedompeld was in de rode zee, wegzinkende, met een steen of blok aan mijn been. Ik had visioenen van de buffelgeest die mij bijna van het leven had beroofd. Hoe ik overwon ? Door de visioenen van een indiaanse vrouw. Maar ik voelde mij als verdrinkende in de rode zee. Ik had niets meer over. Deze vrouw had alles van me weggenomen, maar me er zoveel voor teruggegeven. Ik keek naar haar sieraden. Ik zag hierin de visioenen van een nieuwe wereld. Ze lonkten naar mij, lokten mij. Er waren struiken langs de kant van het strand, maar er was niets eetbaars. Ik strompelde door. Ik verzette mij er niet tegen toen de rode zee mij probeerde in te nemen. Nu was ik deel van de rode zee. Het leek overal om me heen te stromen. Ik was al in de branding.

Ik dacht alleen aan haar, maar moest ik haar loslaten, of was zij een geschenk ? Ik ging de branding weer uit, en strompelde over het strand de wildernis in. Ik was meer dood dan levend. Bij een hut stortte ik neer. Een indiaanse vrouw met donkerrode kleding gaf mij wat soep. Ze legde mij op een mat. Ik zat rechtop, en nam van de soepkom. ‘Doeloe,’ zei ze. Ik wist niet wat het betekende. Ik keek op naar haar met een vragende blik. Ze legde haar handen tegen haar borst, en sprak weer ‘Doeloe’. Maar ik was hier helemaal niet. Ik was in de zee. Sterke stromen hadden mee meegesleurd, meegezogen, en ik hallucineerde slechts. Ik was aan het ijlen. De indiaanse vrouw pakte mijn hand. Ze wees met haar andere hand op een buffelvisioen. Het waren een heleboel buffels. Het ging over in de jacht. Ik wist dat ik op mezelf joeg, op het verleden. Ik was in de rode zee, golven slingerden mij heen en weer. Het buffelvisioen was groot boven de zee. Ik voelde me erin opgenomen worden.

Ze gaf mij leven. Ik gaf leven aan haar. Door de buffeljacht op het ego, voor de geheimen. Zij was een groot geheimenis in mijn leven. Ik kon niet met en niet zonder haar. Ik kon niet met het verleden leven. Het visioen was rood, boven de rode zee. Het zout begon mijn geheugen aan te vreten, wat als een wild zwijn was.

Ik hoor haar stem, het dringt diep door, als een stem dieper dan het verleden. Ze brengt mijn verleden tot rust. We kunnen niks forceren. Ik ben dankbaar met elk stukje wat moeder natuur mij

geeft. Ik leef van moment tot moment.

Ze is wild als de rivieren. Het trauma vecht met de droom. Het is een gevecht om adem te kunnen halen.

Ik moet werken aan de dag. Zij heeft deze dag gegeven. Ik moet er het beste van maken. Ik moet weven en jagen.

Van hoeveel tranen weven wij deze kleding, deze tenten en voorhangsels ? Zij liggen verborgen in de rode zee, als een rood geheimenis, tranen van bloed. Hebben zij niet uiteindelijk het roze voortgebracht ?

De tent van Bilha kleurt roze na de buffeljacht. Dan ligt mijn ziel doorboord. Ik kan niet meer opkomen dan door haar.

Ik probeer me erin te berusten, in het verleden dat als een vis heeft toegeslagen. En ook zij sloeg toe, de indiaanse vrouw. Nu kruizen de ideeën, krijgt het een andere wending, een andere richting. Ik zie nu door rood en roze. Het buffelvisioen hangt om mij heen. Ik ga met gebogen hoofd. Ik ga in het stof. Hoe diep moest ik dalen om hier te komen ? Het is slechts een verhaal. Zij is de vertelster. Zij is niet uit mijn hoofd. Zij heeft mij doorboord met haar verhalen. Zo nam zij mij op in het buffelvisioen. Oh, tot een dal van dorre doodsbeenderen daalde ik, om haar te zien zoals zij was. Ik zag haar geheimenis, en nu is het roze in mijn hart. Totdat de rivieren van bloed en de rode zee mij weer overstromen, overweldigen, meesleuren in de duistere nacht, op zoek naar haar geheimen. Nee, vinden zal ik ze niet. Alleen zij die aan zichzelf sterven zullen haar zien. Wij zullen slechts als vondelingen gevonden worden. Er is geen overwinningsgeluk, maar wedergeboorte.

Haar visioenen zijn mij meer waard dan goud. In het visioen van de buffelgeest wast zij mij.

Zo ben ik hier met haar gekomen. Ik ben alleen te vinden in haar.

Haar voorhangsels zijn roze in haar tent. Het buffelvisioen is een mijn waarin ik werk om tot haar te komen. Ik had het in de duisterste nacht van mijn leven. Het is nooit meer weggegaan. Het is altijd hier.

En ik ga langzaam voorwaarts, als een pelgrim, tot de stad van het buffelvisioen. De trap is lang. De poorten zijn eng hier, de voorhangsels roze. En zoveel rood in de nacht, als de rode zee die mij verzwelgt. Ik adem alleen in haar. Ik heb haar gezien en het niet overleefd, maar zij gaf mij nieuw leven. Het verleden verzwolgen, een nieuwe morgen in de diepte. Ik weet, het is slechts de diepere nacht. Zij is het morgenroze, als het diepe roze van de diepste nacht. Ze is een trauma kunstig gesponnen en gewoven, om te verstrikken, de buffel in mij. Haar gifpijlen doorboorden mijn ziel, haar aanrakingen bonden mij. Recht overeind lopen kan ik niet, alleen in haar, zij die mij leven geeft.

Het buffelvisioen stroomt tot mij als de rode zee in de rode nacht. De vliegen van de nieuwe morgen verslinden het vlees van de jacht. Slechts vliegenzwermen aan het einde van de buffeljacht. Het jachtvisioen eindigt in de vliegen, want de honger is op jacht naar de jager. Wat is uw deel ? Vliegen. Tot stof zult gij wederkeren.

En hier ga ik trager, mijn gelofte doende tot de honger, tot de onbereikbaarheid, want zij is de onbereikbare. De mens heeft het bereikbaar gemaakt, en daarom is het vals. Het zijn illusies in de hongernacht, opdat giftige morgens opkomen, die op jacht zijn naar hen. Het zijn illusies van spelende kinderen die macht over elkaar willen uitoefenen. Wie kan er het hardste schreeuwen ?

Ik ontwaak in haar armen. Zij slaapt nog, en is als de zee.

1e Jaargang, nummer 2, 11 september 2025

CALVINATOR

Blad voor kerkgeschiedenis, rond de RV-Bijbel. Uitgave : Visseristische School i.s.m. ICS, Instituut voor Calvinistische Studiën

In dit nummer : Het evangelie van Calvijn II, De heksenkinderen van Begal, Het geheim van de snoepvissen, Bespreking van preek 109 van Smytegelt’s Het gekrookte riet, en Van pelgrim tot balling

---

HET EVANGELIE VAN CALVIJN II

In zijn verklaring van Mattheus 10 stelt Calvijn dat vroomheid vóór alles gaat. Onze liefde voor mensen mag God niet in de weg staan. Uiteindelijk staat de dogmatiek dan boven de ethiek, zoals C. Steenblok het stelde. Calvijn sprak soortgelijk, omdat hij het gevaar zag van de bedriegelijke aandoeningen van het vlees. Wat voor de mensen winst is is voor God verlies. De mens moet loskomen van ziekelijke geldingsdrang, en het willen protsen met uitwendigheden. Calvijn waarschuwde ook tegen de vormelijke Jezus. Vleselijke liefde, ook vleselijke, zelfzuchtige liefde tot God en Jezus kan een strik vormen.

‘Wie vader of moeder liefheeft boven mij ...’ stelt Mattheus nog, maar Calvijn wijst op Lukas als veel strenger, wanneer hij zegt : ‘wie niet haat zijn vader ...’

Bij Calvijn stond het onder ogen komen van de ellendige staat van de mensheid voorop, zoals dit ook bij C. Steenblok het geval was. Het doden van de zonde was in de leer van Calvijn ook één van de voornaamste theologische stukken. Dit is ook wat de vroomheid bij Calvijn inhield.

We zien :

We zien :
1. zonde-taxatie (de grootte en ernst van de zonde onder ogen komen, de dodelijkheid ervan, de onwaardigheid etc.)
2. afstemmings-leer
3. lijdzaamheidslof
4. oordeelslof
5. krijgsdienst-volbrenging

Lazarus stond in de leer van Calvijn hiervoor model, als sleutel tot zijn leer. Ook baseerde hij zich op de gelijkenis van de arbeiders van de wijngaard. Het loon is profetisch loon, naarmate wij geleid worden door God, oftewel de afstemmingsleer. De vijf Lazaristische punten worden ook wel ZALOK genoemd, wat veel dieper gaat dan zomaar TULIP. TULIP was gebaseerd op een slap aftreksel van de leer van Calvijn, de vijf punten van de Dordtse leerregels. Het had Calvijn overmatig lopen kristalliseren en filtreren tot confessionele verharding. Het was weer als voetinbinding van de vrouwen.

We moeten dus niet zomaar terug naar Dordt, maar naar de theologische rijkdom van Calvijn. Niet zomaar naar de jaren 1600 dus, maar naar de jaren 1500.

De jaren 1600 hadden Calvijn teveel versteent, en zo een slimme, maar bedriegelijke markt ervan gemaakt. De rijkdommen van Calvijn werden weggekapt, samengeperst tot kernpunten. De nuances van Calvijn werden weggehaald. Dordt had het allemaal veel mechanischer gemaakt. Er werden vloeren overheen gebouwd. Het was reformatorische asfaltering. Men was aan het deformeren.

ZALOK is Calvijn’s definitie van vroomheid, die te vinden was bij Lazarus. Dit is uiteindelijk de kern van het evangelie van Calvijn, waarvan hij zegt dat het verbreid moet worden. Het zal de hinderpalen van de mensen overwinnen. ‘Niets is bedekt wat niet ontdekt zal worden,’ stelde Calvijn. (Verkl. Mattheus 10:26)

We staan oog in oog met het grote rigil kent monster, het vlees wat niet leeft volgens de afstemmingsleer en zo een afstemmingsloze markt heeft gebouwd, ook van genade. Juist doordat men de hemelse economie ontkende kon de aardse economie van het vlees, door het rigil kent systeem zo groot worden. Dat is een slavenmarkt, een zielenhandel. Calvijn’s leer bevat hiertegen zekere antistoffen.

ZALOK in de ruimere calvinistische leer staat op tegen het monster van Rigil Kent. TULIP kan dit monster niet verslaan en is deel van het monster. Men moet dus niet in Dordt blijven steken. Men moet van de jaren 1600 teruggaan tot de jaren 1500.

Ik benadruk het : door het weghalen van het verdienmodel van genade kon het vleselijke verdienmodel de mens innemen. Er is geen schoonheid in de onverdiende genade. Het is iets zwaar bedriegelijks, een vleselijke aandoening die de mens lui, laf en verlamd heeft gemaakt. Het is groot theologisch gesjoemel, ongeletterde, ontaalkundige pseudo-theologie, gebaseerd op Arameesloos Noord-westers varkensgrieks. Vele kerken liggen in deze magische bol van de heks opgesloten. ZALOK slaat deze bol

kapot.

In de leer van Calvijn zijn niet zomaar de armen de uitverkorenen, maar de armoedsbewusten, als een tegenstelling tot de Laodiceaanse pseudo-kerk van armoeds-onbewustheid.

In zekere zin is het calvinisme dus net als het hussisme franciscaans. Calvijn stelt dat God als de moeder de oerbron is die door de mens is verworpen. Als oordeel en tucht werden zij toen onder een vader gesteld, en Calvijn legde zich erbij neer. Deze bron van de verworpen oermoeder is armoede-bewustheid, net zoals de Franciscanen Vrouwe Armoe volgen. Calvijn durft het wel te zeggen, maar werkt het verder niet openlijk uit, alleen subtiel. De amazone leer, of de leer van God de Moeder, wordt door Calvijn alleen gematigd gebracht, maar verder laat hij de mensheid onder het oordeel zijn, van God als vader, juist omdat ze de moeder hebben verworpen. Calvijn geeft verder wel duidelijke hints voor hen die hieraan toezijn, als een nazi officier die mensen uit de trein naar Auschwitz liet springen. Laten we Calvijn niet romantiseren, maar hier dankbaar gebruik van maken.

Je zit bij Calvijn aan tafel, als een boerentafel. Je moet een beetje om het vergif heen eten. Het gevaar van al te enthousiaste onverdiende genade lering mag duidelijk wezen : het probeert de menselijke verantwoordelijkheid uit te schakelen.

Deze wereld is diep in de doodstaat, ook de kerkelijke wereld.

DE HEKSENKINDEREN VAN BEGAL

Ik keek naar hun voeten. Van de grote teen tot de kleine teen waren de tenen steeds korter, als een xylofoon, als een schuine lijn naar beneden. Het waren de heksenkinderen van Begal. Hun ogen waren hol.

En moeder honger riep mij.

Hoe leven zij ? Het bloed druipt van hun monden.
Over de ruggen van anderen leven zij.

En moeder honger riep mij.
Ik heb niks van ze nodig.

En ik ontsnapte van de planeet Begal. Ik weet niet meer hoe.
Maar de nachtmerries bleven, van de heksenkinderen van Begal.
Ik kon er niet omheen.
Ik moest er dwars doorheen.

In al onze visuele rijkdom zijn we blind.

HET GEHEIM VAN DE SNOEPVISSEN

Een jongen had een speciale gave. Uit zijn hand stroomden dorpen en steden. Maar er was bijna geen wildernis meer, geen natuur. Een heks hield de indiaanse koningin gevangen. De indiaanse koningin had de gave de natuur te brengen waar zij ook maar ging, maar nu ze was opgesloten kon ze dat niet meer. Alleen in haar gevangenschap was de natuur, maar daarbuiten kwam het nauwelijks voor. Zij werd dus opgesloten gehouden in een wildernis grot, heel diep. De grot werd bewaakt door een draak. De mensen van de dorpen en de steden wilden haar vrijzetten, maar konden het niet. De jongen had hen de dorpen en steden gegeven als bescherming tegen de heks. De draak kon niet zomaar verslagen worden. Men moest langs de wildernis gaan naar de zee. Dat was nog slechts een strook wildernis. In de wildernis stond de lange grot, die ook naar de zee leidde. Maar aan de andere kant bewaakte de heks de grot, en die kon ook niet zomaar verslagen worden. Die was veel te sterk. En om bij de heks te komen zou je over een stenen veld van spinazie-zwijnen moeten gaan. De stenen waren hard, en puntig. Je zou er zo overheen kunnen struikelen, en de spinazie-zwijnen maakten veel kabaal, en verslonden hen die te dichtbij kwamen.

De jongen wilde er wel naar toe. De gave van de natuur en de lieve indiaanse koningin moesten vrijgezet worden. Hij ging met zijn speer. Ook had hij een pijl en boog en een vangnet. Maar de spinazie zwijnen waren veel te wild en woest, maakten veel te veel kabaal, en leken wel van steen.

Hij werd wanhopig en moedeloos. Ook struikelde hij telkens over de stenen en bezeerde zich ernstig. Uiteindelijk liep hij trillend terug. Langs de wildernis strook ontmoette hij een feetje. Het feetje was heel klein en sprak tot hem : ‘Maar jongen, die spinazie varkens die zo wild en woest zijn en zo hard en allesverslindend, die kun je niet zomaar verslaan met wat wapens zoals jij hebt. Je moet wat vissen aan zee, op slagroom-vissen. Als je die aan de spinazie zwijnen voedt, dan zullen ze slapen, heel lang, en kun jij je werk doen.’

‘Oh bedankt, lieve fee,’ zei de jongen. ‘Hoe moet ik op slagroom-vissen vissen. Moet ik daar nog wat speciaals voor meenemen ?’

‘Gooi je net maar uit,’ sprak het feetje, ‘en beproef je geluk.’

De jongen liep naar de zee, en wierp zijn net uit. Het feetje ging met hem mee. ‘Zeg, geliefde fee,’ zei de jongen, ‘als ik de spinazie zwijnen heb gevoed, en ze slapen, en ik kom bij de heks, wat moet ik dan doen, want zij is veel te sterk. Niemand kan tegen de heks op.’

‘Oh, ik heb wel een plannetje,’ zei het feetje.

De jongen ving wat slagroom-vissen en ging ermee naar de spinazie varkens,

maar die moesten er niets van hebben. Wel hield het hen op een afstand. Het scheen dat ze bang waren voor de slagroom-vissen. ‘Bekogel ze ermee,’ zei het feetje. Dat deed de jongen toen. ‘De zwijnen kunnen niet tegen slagroom-vissen, daar worden ze moe van,’ zei het feetje, ‘dat zwakt hen af.’

‘Maar ik begin zelf ook moe te worden,’ zei de jongen. Even leek het alsof de jongen weg begon te zakken, maar het feetje gaf hem toverkracht. ‘Kom,’ zei het feetje. ‘De varkens slapen. Nu moeten we naar de heks.’ De jongen ging bijna slaapwandelend het feetje achterna. ‘Ik weet wel een truuk.’

Toen de heks ze zag aankomen begon ze te schaterlachen. ‘Wat een slampampers komen daar aan. Wat komen jullie doen ?’ lachte ze schaterend.

‘Heks,’ zei het feetje. ‘Laat ons er nu door. Je weet dat jij de indiaanse koningin bewaakt.’

‘Die komt niet meer vrij,’ zei de heks. ‘Wie wil je daarvoor meebrengen ?’

‘Oh, ik ben iets vergeten,’ zei het feetje fluisterend naar de jongen. Ze moesten terug naar het strand, en dan lopen totdat ze bij andere stenen velden waren gekomen. Die stenen waren nog wel erger dan de stenen velden van de spinazie varkens, maar door de toverkracht van het feetje had de jongen daar geen last meer van gehad. Op de andere stenen velden waren broodbuffels en taartbuffels. Zij bewaakten het stafke van Hurretut, waar de heks mee uitgeschakeld zou kunnen worden. ‘Waarom heb je dat niet eerder gezegd ?’ vroeg de jongen fluisterend aan het feetje. ‘Vergeten,’ zei het feetje. ‘Dat is de vloek van de toverkracht die ik bij me draag, dat het me nogal vergeetachtig maakt soms. Alles heeft zo zijn keerzijde.’

Toen ze van de heks wegliepen schaterlachte de heks weer. ‘Wat een lafaarden. Ze weten dat ik onoverwinnelijk ben !’ krijste ze lachend.

De broodbuffels en taartbuffels zagen er gevaarlijk uit, maar de stenen velden waarop ze stonden nog wel meer. ‘Dit kan ik niet,’ zuchtte de jongen.

‘Nee,’ zei het feetje.

‘Het ziet eruit als een feestje,’ zei de jongen, ‘en wij zijn niet uitgenodigd.’

‘Wel,’ zei het feetje. ‘Ik weet wel iets.’

‘Slagroom-vissen weer ?’ vroeg de jongen.

‘Nee,’ zei het feetje. Ze wees toen naar een buffel die half op het strand stond. ‘Dat is een broccoli-buffel. Oh, ik weet het al !’ riep het feetje. ‘We hebben ditmaal snoep-vissen nodig. Maar ik denk niet dat de broccoli-buffel ons erlangs zal laten gaan. Laten we teruglopen en zo het strand op gaan.’

De jongen liep weer terug met het feetje. Ver weg van de buffels gingen ze toen het strand op. De jongen wierp weer zijn net, maar hij ving alleen maar slagroom-vissen.

‘Geduld,’ zei het feetje. ‘Snoepvissen vang je niet zomaar.’

‘Hoe vang ik ze ?’ vroeg de jongen.

Het feetje glimlachte. ‘Weet je dat dan niet ?’

‘Nee,’ zei de jongen.

‘Luister,’ zei het feetje. ‘Fluister zacht, met liefde en aandacht, wees warm en vurig, geduldig turend, zeg niet teveel, zeg niet te weinig. Fluister zacht, de woorden waarover je hebt nagedacht. Fluister als de wind, om de zee op te roepen. Zee, zee, neem mij met je mee.’

De jongen begon te fluisteren, en zei ook : ‘Zee, zee, neem me met je mee.’ Heel zacht fluisterde hij, niet teveel, niet te weinig. Hij fluisterde als de wind.’

‘Laat nu je net los,’ zei het feetje. De jongen deed dat, en de zee begon het net mee te trekken. Na een tijdje kwam het net vol met snoepvissen tot de jongen terug.

‘Wat zal het doen tot de buffels ?’ vroeg de jongen.

‘Dat zul je wel zien,’ zei het feetje. Samen liepen ze weer terug naar de stenen buffelvelden. ‘Werp de snoepvissen naar hen toe,’ fluisterde het feetje. ‘Toe, nu.’ De jongen nam een sprong, en gooide de eerste snoepvis. Direct renden de buffels er van weg. Ze waren er bang voor. ‘Waarom zijn ze bang ?’ vroeg de jongen.

‘Weet je dat dan niet ?’ vroeg het feetje. ‘Weet je dat dan echt niet ?’

‘Nee,’ zei de jongen.

‘Gooi er nog één,’ fluisterde het feetje. De jongen sprong weer op en wierp de tweede snoepvis. De buffels waren al snel in geen velden of wegen meer te bekennen. ‘Ze vrezen dit meer dan wat dan ook,’ fluisterde het feetje.

‘Maar waarom ?’ vroeg de jongen.

‘Kom,’ zei het feetje, ‘dan laat ik je wat zien.’ Ergens op het stenen veld was een losse steen. Het feetje haalde de steen weg, en daaronder lag een stafje. ‘Het stafke van Hurretut,’ fluisterde het feetje. ‘Dat hebben we nodig, pak het.’ De jongen pakte het stafje.

Zo liepen ze terug naar de heks. ‘Ga weg met dat ding,’ krijste de heks. Ze begon woelig te doen, en te stamelen, en gek te gillen. Toen weende, klaagde en smeekte ze. ‘Doe weg, doe weg, daar kan ik niet tegen,’ weende ze. Ze begon toen weg te smelten. Alleen haar

kleding en haar hoed waren na een tijdje nog over. Toen liepen de jongen en het feetje de grot in die ze had bewaakt. Al gauw vonden ze tralies waarachter de indiaanse koningin stond. Tranen biggelden over de wangen van de indiaanse koningin. 'Richt nu het stafke op het slot,' fluisterde het feetje tot de jongen.

De jongen richtte toen het stafke op het slot. 'Zeg nu : 'Stafke van Hurretut, open nu deze verschrikkelijke put.' De jongen deed wat hem gezegd was, en al snel sprong het slot open, en ging de deur van tralies open. De indiaanse koningin was zeer blij, en gaf hem een zoen op zijn wang, en bedankte ook het feetje. Nu zou ze overal de natuur weer kunnen brengen, en zou de wildernis volop bloeien.

De jongen keek naar het stafke, en keek, en keek naar de indiaanse koningin, en werd zo wakker van een mooie droom. Tranen biggelden over zijn wangen, alsof de zee hem had meegenomen naar een prachtig eiland. Gelukkig hoefde hij vandaag niet naar school, dus hij kon lang over de droom nadenken. Het leek wel alsof de dag nooit meer zou eindigen.

Einde

BESPREKING VAN PREEK 109 VAN SMYTEGELT'S HET GEKROOKTE RIET

Het 1700se boek 'Het gekrookte riet' met preken van de predikant Smytegelt bleek een belangrijk boek voor de Nederlandse kerkgeschiedenis. In 1981 ontstond op basis van dit boek de gekrookte riet beweging van predikanten binnen de Nederlands hervormde kerk, een terug-naar-de-basis beweging. Hierop waren ook de dagboekjes van 'Verzamelde aren' op gebaseerd.

In preek 109 maakt Smytegelt onderscheid tussen de gezegenden en de ongezegenden. Hij somt wat kenmerken op van de ongezegenden :

1. Zij deden wel vele deugden, maar ze deden het zonder wil en vermaak. Duidelijk is het dat Smytegelt, net zoals de nieuwe bijbel overigens, wijst op het belang van de verlustiging in het werk des Heeren. Wij moeten daar vol van zijn. Laat het niet zomaar een dode en dorre gewoonte zijn. Je hart en ziel moet erbij betrokken zijn. Je moet het doorleven en erin meeleven.

2. Zij waren traag in het goede. Ze gooien er dus de rem op, ze doen het niet van harte, maar omdat het moet. Er is geen relatie. Als er al een relatie is dan is het dood, dan gaat het hen om andere dingen, zoals er bij horen, de goedkeuring van anderen te ontvangen, geeerd en geprezen worden. Ze hebben zoals gezegd een verborgen agenda, een verdraaid hart. Ze hebben hun waarden omgekeerd. Ze hebben andere goden in hun hart. Ze zijn in wezen ondankbaar en ongeïnteresseerd. Ook onverschilligen doen het goede, maar dan om andere redenen, en daarom zijn ze traag te noemen. Smytegelt legt hier de vinger op de zere plek. Traag en gierig schuivelen de monniken van de mammon. Zij delen wel, maar onder de maat en traag. Ze zijn er niet bij betrokken. Voor hen is het routine. Na kantooruren gesloten. In hun hart doden ze hun medemens en hun medeschepselen.

3. Hard werken zij in het uitwendige, maar in het inwendige zijn zij koud. Er is dus geen ruimte in het hart. Het is allemaal voor de schijn. In het uitwendige hebben ze al hun zaken op orde, zijn ze hooggeorganiseerd, maar van binnen is het doods. Met het hogere geestelijke zijn ze niet bezig. Alles is slechts voor de vorm. Daar richten zij hun leven toe in.

4. Zij gebruiken religie en godsdienst als dekmantel. Het is duidelijk dat velen zo zijn. Er zit geen vonk in. Ze zijn niet uniek en levendig in hun relatie met het hogere, want hun daadwerkelijke lusten gaan uit naar de afgoden van deze tijd, de afgoden van het ego. Ze gebruiken daarom schuilwoorden, afdektermen, waaronder zij hun zondige leven naar hartelust kunnen uitoefenen. Met God in de mond kunnen ze alles goedpraten. Genade en vergeving zijn voor hen belangrijker dan waarheid en gerechtigheid. Zo proberen zij God aan het lijntje te houden, maar God trapt daar niet in. Waarom denkt een mens God te kunnen bedriegen ? Dat is wel de allergrootste dwaasheid. In deze tijden is de dwaasheid der aardse begeerten tot een hoogtepunt gekomen. Men heeft deze dwaasheid vergoddelijkt, om zo rustig hun verslaving tot het vlees door te kunnen blijven beoefenen. De vleselijke mens wordt door zijn bedriegelijkheden door niets gehinderd. Dat is zijn bedrijvigheid, zijn lust en zijn leven.

VAN PELGRIM TOT BALLING

Oh, zijn wij al smekelingen geworden aan de voeten des Heeren, onszelf vernederende in het stof, want met de starre zelfverzekerdheid van de wereld, wat een valse zekerheid is van trots en hoogmoed gaan wij het niet redden. Wij moeten het oude leven geheel afleggen, en dat gaat niet zonder boetvaardigheid en smekingen, en dat gaat niet zonder gebonden te worden met de touwen des Heeren om zo in sobere ballingschap te gaan. Alleen ballingen zullen door de enge poort gaan.

De wereld heeft haar eigen enge poorten bedacht. De wereld dompelt de aarde onder in haar valse stilzwijgen van onverschilligheid en eigenbelang. Het is een zelfzuchtige stilte. Als geisoleerde schorpioenen zijn zij op de bergen diep in de wildernis, waar zij hun holen hebben, en vaak leven zij onder het ijs. Zij verkondigen het evangelie niet, zij

dragen het niet uit. Zij hebben hun eigen evangelie, van de haat en de liefdeloosheid. Zij hebben geen zorg en al helemaal geen voorzorg. In hun holen hebben zij hun feestjes en hebben zij hun steden gebouwd. Van stad tot stad gaan zij om zich tegoed te doen aan bloed, maar de ware jacht op het oervlees doen zij niet. Zij zijn lui geworden en hebben hun eigen werelden verzonnen, waar jij niet bijhoort, want je moet eerst door hun enge poorten, waarin je de dienst tot de Heer moet afzweren, opdat je hen zult dienen. Je betaalt een hoge prijs om door hun enge poort te gaan, en het is een valstrik. Je eindigt als hun slaaf, en je zal leven van hun broodkruimels. Op hun niveau zul je nooit zijn. Je bent slechts een plant voor hen die ze af en toe water zullen geven. Het is als hun eigen hypercommunisme waarin ze zelf boven alle anderen zijn verheven. Zij zijn de elite in hun eigen werelden. Giftige dromen zijn het. Ze zijn allang dood. Door de zonde gezombificeerd.

Oh ja, ook hun kerken hebben ze verzonnen, waarin ze vooraan staan met de handen in de lucht, wuivende naar hun afgod : henzelf.

Al deze voorhangsels moeten scheuren. Dat zal gebeuren met de wederkomst des Heeren. Dat mag nu al gebeuren in het hart, diep van binnen.

1^e Jaargang, nummer 3, 12 september 2025

CALVINATOR

Blad voor kerkgeschiedenis, rond de RV-Bijbel. Uitgave : Visseristische School i.s.m. ICS, Instituut voor Calvinistische Studiën

In dit nummer : Het evangelie van Calvijn III, Bespreking van het boek Vissen, Korte bespreking De Saambinder 1964, De wereld van de RV-bijbel, Verkochte zielen, Hoe komen wij in het beloofde land ?, De val van de mens, en In het Woord uw enige schuilplaats

---

HET EVANGELIE VAN CALVIJN III

De voorhangsels moeten verscheurd worden. Calvijn wees er in zijn bespreking van Lukas 8 en Markus 5 over de Gerasenen dat zij meer jammerden over het verlies der zwijnen dan dat ze bezig waren hun leven in orde te krijgen met God. Ze wilden er niets mee te maken hebben. De man die bevrijd was echter wilde Jezus volgen, maar Jezus liet dat niet toe.

Nu, de Geraseense kerk wil het vlees niet verliezen, en weert de vleesdoder, maar zij willen wel Jezus in naam volgen. Dat staat de Heere niet toe, want het gaat niet om Jezus op zich, maar om het Woord. ‘Raak mij niet aan,’ zei Jezus eens. Het gaat niet om de persoon, maar om het principe, en dat willen ze niet. Selectief gaan ze met God om : ‘dit wel, maar dat niet.’

‘Volg mij niet, maar predik het Woord,’ had Jezus gezegd. Hij wilde niet dat mensen een afgod van hem zouden maken. Ze willen Jezus, maar niet als vleesdoder, niet als degene die het vlees ontmaskert en wijst op de donkere bruid, het onder ogen komen van de grootte van de zonde. De Geraseense kerk is dus nauwverbonden aan de Laodiceaanse kerk.

De Geraseense kerk aanbidt het gouden zwijn. Ze willen niet beledigd worden in hun dienst tot de zonde. Ze willen geen ruwe, kruisdragende Jezus waaraan elk vlees gedood wordt. Wel willen ze een varkenslievende Jezus om te volgen, in plaats van het Woord. Ze willen niet zelf opgroeien. Ze willen geleid worden door het vlees. Lekker makkelijk. Zo’n Jezus predikte Calvijn niet. Hij waarschuwde ertegen. Het was een Jezus van vormendienst. Alhoewel Calvijn sprak over de verborgen godheid van Jezus waarschuwde hij tegen afgoderij omtrend een goedkope Jezus die mensen zich voor de sier hadden ingekocht. Voor hem was dit een heilloze en doodlopende weg. Hij wees bovenal op het aanbidden van de oordelen des Heeren, opdat de zonden van de mens daadwerkelijk aangepakt zouden worden.

Hoe dan ook behoren wij als ballingen het pad van het kruis te begaan, de smalle weg. Calvijn stelt dat als de Heere ons jammeren vergroot, dan is dat om onze lijdzaamheid te oefenen, en om verborgen zwakheid te openbaren. (Verkl. Matth. 8)

Calvijn wees erop dat er bij de Gerasenen ook een meer was wat zo ongezond was dat haar en klauwen ervan uitvielen, als de beesten het dronken. We kunnen stellen dat het een beeld is van hoe de Geraseense kerk is. Zij hebben geen haar op de tanden, hebben geen geestelijke wapenrusting. Jezus kwam niet om vrede te brenging maar scheuring van het vlees. Daar willen zij niets van weten. Zij hebben van het giftige water van het meer van de Gadareren gedronken, zoals Calvijn dit meer noemde. In het meer van Gadara stortten zich ook de zwijnen.

Zij die geloof boven alles hebben staan en de zaak van zonde-ontmaskering en zonde-doding verachten hebben geen houvast in de leer van Calvijn, want Calvijn stelt dat het geloof nooit een honderdste deel van de goedheid van God kan omvatten. (Verkl. Markus 5:36)

Men moet oppassen dwaas en redeloos de heiligen na te volgen, stelt Calvijn, want het wordt al snel na-apen. Calvijn wijst hierbij weer op zijn afstemmingsleer. Het gaat niet om de navolging, maar om de afstemming, het geleid worden door God. Calvijn waarschuwt dat het zogenaamde geloof vaak niets anders is dan lichtzinnig bijgeloof. (Verkl. Matth. 9:20)

Calvijn heeft het niet zo op navolging. Hij stelt dat het verkeerd is om een ieder zonder onderscheid aan dezelfde leefregel te binden, vanwege dat iedereen anders is, en elke situatie, ook met het oog op de zwakkeren die veel minder draagkracht hebben. (Verkl. Matth. 9:16)

BESPREKING VAN HET BOEK VISSEN

Thema : het taalprobleem

De hogere wereld probeert met ons te communiceren, maar stuit op de

taalobstakels van deze wereld.
Wij moeten daarom intens deelhebben in deze strijd.

Vroeger had ik veel nachtmerries als kind. De andere wereld trok aan mij, want in wat voor wereld was ik terecht gekomen ?

In deze wereld hebben we te maken met een krankzinnig monster wat niet wil nadenken, alleen zingen. Het is de wereld van het vlees. Men is liederlijk, en de ware, nodige bestanddelen ontbreken vaak. Het is een gulzig beest. Het is geen godszucht maar genotszucht, en alles draait maar om geld en uiterlijke vormen. Alles is versimpeld tot één taal : de eenkennige, eenzijdige taal van het vlees.

Het geestelijke werkt met veranderlijke voorbeelden, maar het vleselijke werkt met vaststaande letterlijkheden, stelt het boek Vissen. Het werd tot een taaltirannie. Hierin heeft het vlees zich verstopt. Het vlees werd tot een institutie hier op deze aarde buiten het paradijs. Vandaar het belang van het studie verbond. De mens moet terug naar de wildernis om op zoek te gaan naar het verloren paradijs. We moeten werken met het kleine beetje wat we hebben. Daarin gaat het gebeuren. Dat is ons zaad. Zo moeten we een boot bouwen tot het beloofde land. We moeten de waarde gaan inzien van dat wat we nog hebben en het niet verspillen. Er is geen rechtsstreekse weg. Dieper in de tent, dieper in de aarde, dieper in het lichaam zijn de middelen die we nodig hebben. Het boek laat hierin de strijd met taal zien. Men moet tot de diepte van het mechanisme van taal gaan, want alles is verdraaid. De mens moet zo eerst zelf stoppen een taaltiran te zijn. De mens is taaltiran, de hemel is zeer anders. Het boek stelt dat het hemelse een cyclische en bewegende taal is als de wateren van de hemelse zee en rivier. Deze wateren moet de mens doorgronden en oversteken. De boot is hierin de innerlijke baarmoeder.

KORTE BESPREKING DE SAAMBINDER 1964

In 1964 was L. Rijksen nog steeds hoofdredacteur van de Saambinder, vanaf 1950. Bij zijn dood in 1969 zou K. de Gier het overnemen tot 1985.

In 1964 stelde L. Rijksen dat men tot sportverafgoding was verworden en van allerlei loos vermaak. Hij waarschuwde tegen het steeds verschrikkelijker uitleven van de zonde in de wereld. Er was grote angst in de gereformeerde gemeente vanwege de opkomst van de televisie. De wereld zou hen daardoor kunnen meesleuren in de zonde. Ze waren daardoor dus, terecht, uiterst voorzichtig.

Hij wijst erop dat ook in de gemeente het gevaar ligt van het verdoezelen van de doodstaat van de mensen en van de totale onmacht ten goede. Zo onstaat er een ijdele Jezus-roem, omdat ze buiten het zonde-probleem zijn gaan handelen, stelde L. Rijksen. Zo wordt men tot een geloofsopdringer. (31/12)

DE WERELD VAN DE RV-BIJBEL

Het is van belang dat de religies vanuit een veel groter kader worden bekeken, want de talen zijn steeds meer losgeraakt van de originele betekenissen door drankmisbruik, machtsmisbruik, drugsmisbruik en selectieve ongeletterdheid wat daarvan het gevolg was. Men heeft talen in hun expansiedrift en taxidermiedrift lopen steriliseren tot een exclusief en xenofobisch klinisch geheel. Dat is ook in de kerken gebeurd. Wat vandaag de dag allemaal voor gereformeerd doorgaat heeft vaak niet veel meer te maken met het oorspronkelijke en daadwerkelijke gereformeerde zoals het zowel rekkelijk als precies werd gepredikt in de Nederduits gereformeerde moederkerk van het tweede deel van de jaren 1500 tijdens de vluchtjaren. Men was op de vlucht voor het bewind van Alva. Vanuit Duitsland begonnen deze vluchtelingenkerken, deze noodkerken, op te bloeien, en uiteindelijk konden zij terug naar Nederland, waar het toen de moederkerk was. Willem van Oranje zorgde ervoor als vader der Nederlanden dat er een goede balans was tussen rekkelijk en precies, dat het niet tot extremisme verviel. Daarom was hij een brugfunctie.

Herdefinitie van de religies is dus van belang, wat een strijd is met herinneringen, zoals beschreven in het boek Rivieren, en een strijd met taal, zoals beschreven in het boek Vissen van de nieuwe bijbel.

Abraham en Sara zijn oerbronnen van het jodendom, het christendom en de islam. Deze religies lopen parallel aan elkaar en vullen elkaar aan, maar het kan al snel extreem worden vanwege letterlijkheidszucht en nationalisme, wat een hoge graad is van dienst aan de mammon, oftewel materialisme. Dat is het vlees van de mens wat de mens eerst moet overwinnen. De mens moet het oude afleggen en het nieuwe aandoen. Vaak is het juist andersom dat de mens het oude moet aandoen en het nieuwe moet afdoen, omdat mensen dingen hebben omgedraaid, en teveel van het oude hebben weggegooid en alles hebben gemoderniseerd ten koste van het oorspronkelijke. Daarom moet de mens terug tot de oervormen.

In het oorspronkelijke Israelitisch taalgebruik waren er alleen medeklinkers en nog geen klinkers. Vandaar dat de nieuwe bijbel erop wijst dat Sara ook Suri kan zijn, en we kunnen die lijn doortrekken tot de Sharia, de islamitische wet. De Koran geeft heel duidelijk aan dat de Koran een symbolisch boek is met obscure

tekenen die alleen door de Heere en de uitverkorenen verstaan kunnen worden, dus niet zomaar door een Jan, Piet of Klaas. Men moet dus veel voorzichtiger worden met het interpreteren van deze boeken. Inzicht in de Sharia is van belang, en zij is een vrouw. In de nieuwe bijbel is de vrouw een beeld van herinnering en herkenning. Het zijn geen daadwerkelijke vrouwen, maar krachtige principes. Men heeft alles op de aarde door gebrek aan kennis en door ongeletterdheid en allerlei overmatige jachtszucht, bezitszucht, controlezucht en heerszucht lopen overpersonificeren, overobjectificeren en overcompenseren.

Men is niet tot de diepte gegaan. Men heeft het afgekapt, en daarom onstond de gruwel die tegen de geboden des Heeren streed, en die vandaag de dag zelfs in de moderne kerken troont. Per kerk en persoon kan dat natuurlijk verschillen. We hebben het over hogere en lagere systemen die op elkaar inwerken. Dit moet men zien te herkennen, en hier bovenuit stijgen, wat de opname is waar de nieuwe bijbel over spreekt. Dit moet gebeuren, dit kon niet tegengehouden worden. Dit was een hemels natuurverschijnsel, want alles was vastgelopen.

Er moet een herstel vandaag de dag komen van Torah en Sharia, en het moet op diepte geschat worden, en men moet komen tot de missing links, anders is het een schip van verderf.

Laat u onderwijzen. Houd er geen reserves meer op na. Deze wereld moet veranderen, en dat begint in uzelf. Deze wereld moet tot inzicht komen, en die beloften zijn ons ook gegeven in het boek Daniël. Deze tijden staan te dringen, maar de mens is ver, ver weg. Hoe kan de mens dit overbruggen ? Daarover spreekt de nieuwe bijbel.

De nieuwe bijbel zette de oergeschiedenis die vergeten en verloren was geraakt in een nieuw kader. Dit kwam door theofanische openbaring. Het is een dichterlijke en alternatieve bijbel, zoals voorspelt in het boek Openbaring, en ook in het boek Daniel van de oude bijbel. Er zou nog een nieuwe bijbel komen. Dat was hard nodig want destijds was de mensheid nog niet klaar, en konden een heleboel dingen niet gezegd worden. Dat liet Yeshua ook aan zijn discipelen weten. Men moest nog tot de volle waarheid komen. Ze waren er nog niet. Het boek was verzegeld, en het moest verzegeld blijven tot de eindtijd. De witte steen van openbaring, van het nieuwe boek, is alleen voor de overwinnaars over het vlees, oftewel zij die het vlees herkennen, die daadwerkelijk het beeld van de hemelse vrouw hebben begrepen. Dat is een ontwaking. Zij komen uit een grote verdrukking en hebben het beest en zijn gezanten overwonnen, oftewel het ego afgelegd.

De patriarchie in de kerken is door ongeletterdheid geworden tot een groot misverstand. Door het vele wegkappen van eerdere principes en inzichten tijdens de grote uitzuiveringen en inquisities door de katholieke kerk had men geen zicht meer op man en vrouw, en werden zij beiden tot een gruwel. Hierop bouwde zich een parasitair wereldrijk. De mens was volledig verkocht in een slavensysteem, wat de nieuwe bijbel uitvoerig beschrijft. In de oude bijbel is Bilha een slavin, maar in de nieuwe bijbel is Bilha een amazone, een beteugeling van het ego, als een rijder op een beest, wat ook de betekenis is van Filippi.

Zij is de totale dood en plotselinge dood van het ego, en zij betekent ‘in God’ in het Aramees, en is zo een sleutelpersonage in de nieuwe bijbel, om door het afleggen van het ego, er een plotselinge en harde dood aan te sterven, als een Damascus, in God te kunnen wandelen, opdat het vlees God niet meer in de weg staat. Bilha is een dieper principe in Jakob’s shamanistische tocht door de onderwereld, en ook van Ruben, waartoe zij ontwaken, wat ook toegepast kan worden op andere oude profeten.

Men maakt in de nieuwe bedeling van Bilha dus een overgang van personen tot principes. Personen worden tot archetypes en symbolen, zodat de mens ze niet meer overmatig en overmoedig kan verafgoden, want dat zou karaktermoord zijn, wat ze in principe ook met Jezus hebben gedaan, dat ze het hebben losgesneden van de daadwerkelijke Orions-Afrikaanse en Egypto-judeo achtergronden waaruit het principe voortkwam en waardoor het werd beschreven. Voor de bedriegelijke markt kapte men het los van context en nuance, en zo werd het strict metaforische kader vernietigd. De nieuwe bijbel geeft een antwoord op hoe dat precies in zijn werk is gegaan aan de hand van uitvoerige geschiedschrijving van het oer en omliggende zaken die men destijds had weggekapt omdat men bang was dat hun product anders niet zou verkopen.

Bilha is in de nieuwe bijbel het terugkeren tot de tent van God, het in-God principe, waarin men het zondigen en afdwalen afleert. Dit principe werkte diep door in de ziel van Jakob en ook in de ziel van Ruben en de andere oude profeten. Men kan zo komen tot de nieuwe bedeling waarin het principe ver verheven is boven het persoonlijke, en het persoonlijke alleen daadwerkelijk grond kan krijgen en tot volle wasdom kan komen in het principe. Hierdoor wordt de persoonlijkheid dus besneden en gecorrigeerd. Bilha is hiertoe in de nieuwe bijbel dus een concept, als een archetype van bewustzijn.

Men moet dit prisma ontvangen en zich toeeigenen, want de nieuwe bijbel bespreekt gevaarlijke vijanden op het pad die niet rechtstreeks benaderd en bestreden kunnen worden. Niks werkt rechtstreeks in de nieuwe bijbel, wat dus gebaseerd is op het kantiaans-hegeliaans principe van de jaren 1700 en 1800. Dat

is absolute basis voor de nieuwe bijbel, zonder hetgeen de nieuwe bijbel nooit zou hebben kunnen bestaan. De nieuwe bijbel zou dus ook gezien kunnen worden als de herleving van het kantiaans-hegeliaans fundament, maar dan in Nederduits-gereformeerd kader, en zeker besnijdt zij ook dit fundament.

Op basis van de nieuwe bijbel groeit Bilha uit tot een innerlijke leidsraad en richtsnoer die herhaaldelijk terugkomt en aan de poorten staat van nieuwe hoofdstukken en bedelingen binnen de filosofisch-theologische literatuur. Zij zorgt er door de filosofie voor dat de theologie niet extreem wordt, niet overmoedig en overmatig, en door de theologie zorgt zij dat de filosofie niet van haar pad afwijkt. Vandaar dat de nieuwe bijbel ook niet zomaar menselijke filosofie hanteert, maar de hemelse filosofie, de natuurrede. Dit komt neer op een verbinding tussen het woord Alah, god, en Mlh, rede. (Ewa 18:8)

Voor het begrijpen van de islam is het dus van belang om het te plaatsen in het kader van de filosofie, van de hemelse rede, en ontkomen we ook niet aan het verschijnsel van de etymologie. Dit is een gevecht met taal, en hierin moeten we aardse oorlogen ontwijken, want zij zijn ondoordacht. Wij hebben geen strijd te voeren tegen vlees en bloed. Alleen leergierigheid kan de mens door het aardse mijnenveld heenbrengen. Deze leergierigheid is filosofisch-theologisch en kantiaans-hegeliaans, en zal zo zichzelf besnijden. Hierin is de geestelijke lens van Bilha onmisbaar. Het moeder idee op aarde moet volkomen hersteld worden. Er moet besef komen over wat zij is en wat zij niet is, en ook alle moederbeelden moeten besneden worden. Dit zijn de zogeheten amazone oorlogen waar de nieuwe bijbel en ook de achtergrondgeschriften over spreken.

VERKOCHTE ZIELEN

Het is een complete ramp in het westerse christendom.
Ze hebben de Heilige Geest boven de hemelse Vreze gezet, boven de vreze des Heeren.
Ze hebben genade en uitverkiezing ook gezet boven de hemelse Vreze.
En dat terwijl de rv bijbel stelt dat voorzichtigheid (oftewel de vreze des heeren, de volledige toetswetenschap) de moeder van de waarheid is.

Het westerse christendom is vol met naamverering.
Ze willen genoemd worden.
Het gaat juist om het niet genoemd willen worden,
niet de weg omhoog, maar de weg naar beneden.

Men heeft verwend gehoor gekregen.
Men wil niet horen over het dragen van wond, snee en breuk.
Men wil snelle zelfverheffing door theologisch gesjoemel,
wat door vagebonden wordt verkocht.

Het is een complete ramp.
Blaas op de bazuin. Wacht op de wachttoren.
Strijdt de goede strijd,
en bouw de nederzetting van de wilde jongens in de wildernis.

Het westerse christendom heeft de Heilige Geest, de Trooster,
boven de Heilige Tucht geplaatst, boven Vrouwe Armoe,
boven het hongerpad en het wildernispad, boven de smalle weg.
Ze hebben de Heilige Geest overmatig gepersonificeerd tot
een afgod, tot persoonsverheerlijking en naamsverering.

Er is geen heilige geestelijkheid zonder de pin door het vlees,
zonder de besnijdenis. Men is afgedwaald in een romantisch christendom van schijnwedergeboorte. Het wordt goed
verkocht door vagebonden. Men deelt kronen en tronen
uit aan de hongerigen naar macht.

Men verkoopt hun ziel aan schijngerechtigheid die het vlees
zal sparen.

Het is magische zelfverheffing in de moderne kerken van het
westerse christendom, allemaal vormen van new age, die
niet veel meer met het smalle pad door de enge poort te
maken hebben.

Daarom moeten we gaan tot Bilha's tent.
We kunnen daar alleen komen in verbrokenheid.
Ze is daar niet om te troosten, maar om te snijden,
niet om te vermaken, maar te doen vrezen.

HOE KOMEN WIJ IN HET BELOOFDE LAND ?

Dat is een zeer belangrijke vraag.
Als u om u heenkijkt mag het duidelijk zijn dat het nog niet het beloofde land is. We zijn nog op doortocht.

Als eerste moeten we de stad van het vlees verlaten, deel hebben aan de uittocht, de wildernis in, om op zoek te gaan naar de tranenrivier waarin wij de grootte van de zonde onder ogen komen en daar intens bedroefd over zijn. Hierlangs, langs deze rivier, zijn de grotten en holen met de hemelse inscripties, als leerschool. Op dit leerpad mogen we tot de werktuigen komen. Een essentieel werktuig is het gezuiverde oor, de luistergelofte. Het is niet slechts om het luisteren, maar ook om het verwerken en leren, dus niet slechts kennis verwerven, maar kennis integreren en toepassen, om zo ook deze kennis te worden, opdat we loskomen van valse, aardse kennis. Het is een pad

van geestelijke strijd en oefening. Geestelijke worsteling. We leren niet slechts de dualiteiten en de tegenstellingen, maar ook de verdiepende bevinding.

Even in het kort :

1. uittocht uit de stad van het vlees
2. de wildernis
3. de tranenrivier
4. de werktuigen

Bouw jezelf op, maak jezelf. Het gaat alleen door hard werk aan jezelf. Het komt je niet aanwaaien. Al het luie vlees moet afsterven. Volg de tranenrivier door de leerscholen tot de werkplaatsen met de werktuigen. Dat zijn ook leertuigen. De werktuigen moet je leren ontvangen en leren bedienen. Je moet ze winnen in de strijd, en ze vervolgens oefenen en ontwikkelen. Ook de werktuigen moet je zelf maken. Telkens weer mag je op je pad onderdelen hiervan vinden. Die liggen niet voor het oprapen. Het is hard werk. Harde strijd. In dit proces mag je het eeuwige woord ontvangen, als nieuwe boekrollen die ontzegeld mogen worden. Alleen zo kom je tot het beloofde land. Het is cyclische zuivering, want je merkt telkens dat je weer naar het begin wordt teruggezogen, en dat is met een bedoeling. Je moet de cyclus leren en zo tot verdieping komen.

De cyclische wet is een belangrijke wet in de nieuwe bijbel. Het is niet lineair. Het geeft aandacht aan het geheel. Het geeft feedback. Zo vindt je je weg diep onder de stad, dieper ondergronds, om zo daadwerkelijk deel te hebben aan de uittocht, de grote exodus. Zo vindt je uiteindelijk het touw over de muur, waar het boek Vissen over spreekt. Het is dus niet iets geografisch, maar iets innerlijks en transparadijselijk. We mogen hiervoor komen tot het geestelijke kompas.

Uiteindelijk gaat het niet om het betreden van het beloofde land, maar het ontzegelen van het beloofde land. We komen alleen binnen door de hemelse baarmoeder. Wij moeten werken aan onze relatie met onze hemelse moeder. We leven niet zomaar in het beloofde land, maar door het beloofde land, door circulatie. We moeten van verdichting komen tot fluistering. We mogen tot de hemelse hersenspinsels komen.

Fluistering betekent de verinnerlijking van het gehoor. Onze oren moeten doorboord worden. Elke verwendheid en gewendheid in het vlees moet afsterven. Zo kunnen herinnering en verlies zich gaan mengen, tot de diepere oerherinnering, de oerdroomherinnering. Dat is de enige reden waarom we zoveel hebben moeten verliezen. Zo werden we teruggenomen tot de dieptes, tot dat wat achter alles verborgen lag, vergeten. Diep in de rivier van de vergetelheid vinden we het terug. Dat wat buiten is sterft, opdat dat wat van binnen is wordt gevonden. Zo werkt dat, als een hemels werktuig. Van horen tot oerherinnering. Zo komen we ergens, niet door letterlijk ergens naartoe te gaan. Helaas voor de vleselijken is het dus niet iets geografisch. Je kunt het niet even met de trein bezoeken. Er is alleen waarheid in de fluistering, niet in de verdichting. Daarom moeten we de breuk en de snede eren, en de wond, want het is ergens goed voor. Het zijn werktuigen van de diepte. Vijanden kussen overvloedig, opdat je verdicht, vastgroeit, en zij jou als slaaf kunnen gebruiken. Dat is waarom ze je overmatig verwennen. Ze hebben een verborgen agenda. Jij bent er om hun ego te spekken, om hun dromen waar te maken. Zo kopen ze je om.

Eerst moeten we ontledigen. Daarom hebben we lekken.
Het is om ons te beschermen tegen overhitte.
De mens zoekt tekenen, maar we moeten leren luisteren naar het stille en verborgen fluisteren van de hemelse natuur.
Die komen alleen in verbrokenheid.
De hemelse zeeën komen om te verzwelgen, en tot de dieptes te sleuren, tot de fluisterende waarheid. Dat is wat de ontzegeling van de zeeën is waardoor het oude woord niet meer is, maar was verdiept. (Buli 10) Dit gebeurt door de onderstromen. Er zijn veel diepere visnetten dan de visnetten van de stad. Die vissen er maar wat op los aan de oppervlaktes. Het heeft geen diepte, geen betekenis, en is allemaal verdicht en verletterlijkt. Vis en vlees op de tafel om nog meer verdicht te raken, de oogsten van het vlees. Ze zijn helemaal vastgegroeid in de stad, tot muren geworden. Ze komen niet meer verder. Alleen de fluistering helpt je verder, de fluisterwet in de nieuwe bijbel, wat ook een werktuig en leertuig is. Het vleselijke zaad moet zo ontkent worden. Het naamdragerschap moet afgelegd worden, alle zaaddrift en zaadzucht.

Dit is wat de fluisterwet is : het breken van woorden, opdat de onderstromen, het diepere woord, opkomt. De hemelse fluisteraars zijn opgenomen en ingeleid tot het verborgen woord. Ze verzamelen fluistergebeden uit het schuim van de branding. Ze hebben de visserstekens leren kennen. Vis datgene op wat verloren is geraakt, uit de rivier der vergetelheid, uit de tranenrivier. Leer van de tekens in de holen en grotten langs deze rivieren, en laat je leiden tot de open zee, op zo tot het beloofde eiland te gaan. Zoveel werktuigen hiervoor liggen er voor de mens klaar.

De stilte is als een kom vol oergeheugen en droomgeheugen, die ons leidt tot de verloren oerwerktuigen van het beloofde land. Laat de zee en het zout je hoofd reinigen, en je hart, om tot botgeheugen te komen, je daadwerkelijke structuur. Van alle oertijden ligt het opgeslagen. In je bot. Leer verder te kijken dan slechts je hoofd en je hart. Beiden zijn zo bedriegelijk. Keer weder tot het

leerverbond, het opslagverbond, in het bot. Kom tot de beenderen en wek ze tot leven. Dan kan ook je hart weer opleven, en kan je hoofd richting krijgen.

De fluisterwet is de afstemmingswet. Je stemt je af op de hemel, niet meer op het vlees. De hemel leidt langs ondoorgrondelijke wegen. Je komt zo los van willekeur, van het loslippige en roekeloze. De fluisterwet is je kompas, en je schild. Daarin ligt het beloofde land besloten, in de werktuigen, dus het is niet iets geografisch, maar een levensstijl.

Richt je niet op de letterlijke stem, maar op de stenen. Daarin liggen de boodschappen van de hemel opgeslagen. Het is niet zomaar in je hart, maar in je botten. Daar zijn de hemelse oerstenen. Dat zijn de ware bouwstenen van ons leven. Dat is het terugkeren tot de leerschool van het leven. Stemmen misleiden, maar stenen onderrichten. Je bent niet zomaar om te luisteren, maar om te leren, om op te slaan, terug te keren tot het oergeheugen en droomgeheugen. Hierin dient de stilte te spreken, meer dan wat dan ook.

Nu heb ik je een map gegeven tot het beloofde land. Er is nog veel meer te vertellen. Ga je hieraan werken ? Kunnen we erop rekenen dat we je in het beloofde land zien ? Je wordt misschien meegenomen, maar je wordt verder niet gedwongen. Het is geen bevel, maar een fluistering. Het is een roeping. Wie zal antwoorden ? Het moet van twee kanten komen. De mens wordt meegesleurd met de stromingen van het woord, maar uiteindelijk moet de mens zelf kiezen om op het eiland te gaan. Sommigen kiezen ervoor om zeeschuim te worden, of een zoutpillaar. Wat doe jij ? Niks is gedwongen. Er is geen leven in het dwingen. Maar de hemelse kennis is overal en zal de mens innemen. Zo zal de mens niet meer tot een bedreiging zijn. Maak je klaar voor de zondvloed, de ontzegeling van de zeeën, ter openbaring van de hemelse eeuwigheden. De mens wordt niet gedwongen, maar wel verdrongen. De mens had namelijk de plaats ingenomen van de zeeën, maar nu zijn hun schepen zinkende. De eilanden roepen, maar wie luistert ?

DE VAL VAN DE MENS

We lezen in Kamba 12:19 :

‘De zondeval is één van de grootste religieuze geheimenissen. Als we het beest van het oervlees hebben ontmaskerd, zullen we tegelijkertijd het raadsel oplossen van het einde der tijden.’

II Duizen 13:21-22 zegt : En ik zag hen die verslonden waren door roofdieren voor Gods Troon verschijnen, en zij kregen een speer van bot om als koningen te heersen.
De speer van bot, de Vreze des Heeren, is de rib, het oorspronkelijke, zuivere vrouwelijke beginsel, geschonken aan de overwinnaars, hen die zich hebben toegewijd aan de moeder God. Wij moeten in haar opnieuw geboren worden om de rib, het wapen, te ontvangen.

De paradijselijke vrouw is weg. Wat over is gebleven is een door en door aardse vrouw, een karikatuur van haar. We spreken dus over een verloren rib. Vandaar dat het zo belangrijk is om de verloren rib terug te vinden.

II Duizen 20:26 zegt : Adam kwam in de tempel van Zaralahm tot het beestennet, wat grote oerkennis bevatte, in de vorm van drie ribben.

Kamba 12:16-17 zegt : De rijder op het witte beest houdt de boog vast, de rib, het oorspronkelijke vrouwelijke beginsel. Het is als de plaats van het naar de lagere gewesten afdalen.

In de nieuwe bijbel wordt er gewezen op de slang waar Mozes op wees, en er wordt ook veel gewezen op de vis. Het zijn dieren die hun onderribben nog hebben. De mens heeft door de zondeval de onderribben, de buikribben, en ook de buikgraat, verloren. Alleen zijn hart wordt beschermd, en zijn longen, door de ribben, maar de buik heeft geen ribben.

Het pre-adamitische ras had veel meer ribben dan men vandaag de dag heeft, in de context van de rv-bijbel. Men heeft nu alleen ribben die het hart en de longen beschermen, maar in de oertijd had men ook ribben die de buik beschermden, en dat moet ook wel, want vandaag leeft men in vraatzucht. Er worden vandaag geen grenzen aan de macht van de buik gesteld. Daarom moeten de verloren ribben terugkomen.

De ribben zijn de hekken, de grenzen, van het lichaam, en die heeft de buik niet meer. De verloren ribben staan ook voor het oergeheugen.

Nu is de vraatzucht, genotzucht en de manipulatie van voedsel bij de mensen eindeloos.

Na de zondeval is het beenderstelsel, het skelet, van de mens niet meer hoe het moet wezen. De mens verloor ook zijn beenribben, waardoor zijn wandel steeds meer ontspoorde.

Nu, wij kijken uit naar het beloofde land. Wij mogen geestelijk de verloren ribben ontvangen, de buikribben en de beenribben, als sleutels tot het paradijs. Het paradijs is innerlijk, als een studie proces. In het studie proces mogen we de opgedane kennis ook delen met anderen.

IN HET WOORD UW ENIGE SCHUILPLAATS

Als we bij de witte bron zijn gekomen,

dan gaan er visgraten door ons vlees en door de spieren van het vlees. Het moet geheel leegbloeden. De zonde mag niet in stand gehouden worden. Een overblijfsel van zonde houden zal je tot strik en strop worden. Het is een strijd tegen glinsterstof. We moeten langs de tranenrivieren komen tot de grotten waar de oerhieroglieven zijn, en wij moeten daar zelf ook opgetekend zijn. Of wil je liever in de hall of fame opgenomen worden ? Het is een groot verschil. Leg je leven af aan de tranenrivier, al je aardse status en roem. Laat je linkerhand niet weten wat je rechterhand doet. Ga niet voor het loon van menselijk vlees, want ze pakken je, en maken je tot slaaf.

We moeten in de mijnen werken om daar opgetekend te worden. Dan wordt je opgetekend in grotschrift, in gratenschrift. Heb hierin je lust, in het oerorakel van de natuur, alleen zo wordt je opgenomen. Verheug je in het goede en in het woord, in de hemelse kennis. Dat is de enige weg. Je mag lust hebben, maar laat het gericht zijn op het hemelse, niet het aardse. Verlustig je in het diepere, laat je schoon wassen door de hemelse wateren, bij de hemelse watervallen van de tranen. Maak je hart vrij. Als je niet gebroken bent en niet doorboort, en niet weent, dan kan je niet gezuiverd worden, want dan zit alles vast. Je moet weten wat geestelijk wenen is, niet het aardse wenen. Het geestelijke wenen is een zuivering, het is niet hetzelfde als rode ogen hebben en letterlijk wenen, maar geestelijk wenen moet je leren. Je moet de grootte van de zonde onder ogen komen, en zo confronteren, er een worsteling mee hebben, met dit grote beest, om het te doorboren. Het moet dus niet bij het besef blijven. Je moet het doorboren. Je moet het uitzuiveren, uithuilen. Het moet weg uit je hart, uit je leven. Je moet het snijden en verdrijven. Daarom is het zo belangrijk om eerst de grootte van de zonde onder ogen te komen, anders weet je niet waar je moet wezen. Daarom zegt het Woord : De hemel is gekomen door tranen en besnijdenis, dus niet slechts met tranen. (Belech 2:39)

Zo ga je in de grotten op zoek naar de werktuigen die je nodig hebt, om zo te gaan tot het beloofde land. De werktuigen zijn je sleutels. Denk niet dat het je komt aanwaaien zonder werk. Denk niet dat je zomaar de werktuigen kunt oppakken. Nee, ze worden bewaakt door beesten van het ego en het vlees. Je moet met ze worstelen en overwinnen. Het is een worsteling met jezelf, met je oude natuur. Kom tot leven. Ga overwinnen. Ga het Woord overdenken diep opgetekend in de spelonken van het hart, en ga die spelonken diep binnen totdat je bij je beenderen bent aangekomen, je ribben, want daar ligt het oerwoord opgeborgen, de sleutels. Hier gaan graten en botjes door het vlees. Hier wordt het lichaam opnieuw geschapen, je ziel opnieuw verwekt. Dat is wat de wedergeboorte is. Het is geen erfenis. Je moet het zelf behalen. Pinnen door het vlees in de witte bron, waar het verborgen manna is. De witte steen, de oerrib. Dan heb je deel aan de uittocht. Dan wordt je gekerfd in steen, geschilderd op grotwanden. In het Woord uw enige schuilplaats.

1e Jaargang, nummer 1, 16 september 2025

CALVIJN

Blad voor kerkgeschiedenis, rond de RV-Bijbel. Uitgave : Visseristische School i.s.m. ICS, Instituut voor Calvinistische Studiën

In dit nummer : Het evangelie van Calvijn IV, en Het Laodiceaanse wereldrijk

---

HET EVANGELIE VAN CALVIJN IV

Het gaat in het koninkrijk der hemelen niet zomaar om zoeken en vinden. Vandaar dat velen het zullen zoeken en weinigen het zullen vinden, want het gaat voornamelijk om andere dingen, namelijk om het sterven aan het zelf. De gereformeerde oudvaderen spraken over het belang van het ballingenschap, het doemelingenschap en het smekelingenschap, opdat het ego niet zou kunnen groeien. Alleen zo komt men door de enge poort.

Calvijn waarschuwde tegen de valse en losbandige genade die de zonde voedt. (Verkl. Matth. 9:13) Calvijn stelt dat de mens niet door zelfvleierijen zijn gebreken moet bedekken.

Men komt dus alleen door de enge poort als balling, niet zomaar als zoekende pelgrim. Vele zoekende pelgrims willen namelijk niet aan zichzelf sterven, en houden nog vast aan het vlees, verachten het kruis. Daarom riep Jeremia op om het juk te aanvaarden. Het vreemde volk zou komen. Men is vast gegroeid in het normale, in het gewone, in het algemeen aanvaarde. ‘Zo is het en niet anders, wat de boer niet kent dat eet hij niet.’ De mens moet sterven om tot het vreemde te gaan, wat altijd door de ingeburgerde samenleving is achtergehouden. De mens moet door het vreemde gebonden worden, en stoppen anderen te binden. Dat is de boodschap van Calvijn : ‘Richt jezelf op je eigen touwen. Projecteer dat niet op de ander. God gaat met iemand anders een hele andere weg. Stop met navolgen en na-apen, en stop ermee anderen je te laten navolgen.’ Zo lezen we in zijn verklaring van de evangeliën.

Wordt men zomaar in al z’n passiviteit een balling ? Neen. Calvijn wijst erop dat men krijgsknechten moet zijn. Het vlees gaat niet zomaar dood. Er is niet zomaar een opname. Men moet hiervoor al dan niet tijdelijk afstand doen van huiselijk verkeer, stelt Calvijn, om zo onverdeeld zich te kunnen toewijden aan de krijgsdienst. Het is een belangrijk punt in de leer van Calvijn om deze dienst te volbrengen. Het behoort tot één van de hoofdstukken van zijn theologie, opdat het vlees gedood zal worden. Dit begint met het onder ogen komen van de zonde, te breken met Laodicea. De ware armen zijn armoedsbewust, stelt Calvijn. Dat zijn de uitverkorenen in de leer van Calvijn, waarin hij de arme Lazarus als voorbeeld, als model, gebruikt.

Kijk om je heen en zie dat de arme Lazarus door de wereld niet als model wordt gebruikt. Je ziet mannen met stropdassen, rijke mannen, mannen met veel macht, die gelijken op nephilimmen, de grote mannen van naam, de reuzen. De dochters der mensen, de nephilima, of nakers zoals ze ook wel genoemd worden in de nieuwe bijbel, volgen hen en maken hen groot, geven geboorte aan hen. Zo was dat ook in Genesis 6, in de dagen van Noach. Men leeft voor het huwen en het eten, voor het feesten, en men zoekt, maar sterft niet aan zichzelf. Het zoeken is meer een grijpen, als een blinde vuistvechter. Men neemt, maar meet niet af. Men vraagt zich niet af van wie het is. Hier is het : ‘Wie het eerst komt, die het eerst maalt.’ Men zoekt huizen binnen te gaan om te plunderen. Het is het zoekende vlees, en dat moet sterven. Men is ijdel nieuwsgierig geworden, iets waar Calvijn ook veel tegen waarschuwt. Het ligt allemaal niet zo eenvoudig, stelt Calvijn. De mens heeft geen zicht op de verborgen Raad van God.

Calvijn wijst niet zomaar op het volgen, maar op het geleid worden. En dat gebeurd alleen als balling. De pelgrim op zich is nog te roekeloos. Dat neemt niet weg dat wij pelgrims moeten zijn, maar wij moeten streven naar de touwen des Heeren, en de ballingschap des Heeren. Wij moeten het juk aanvaarden van het vreemde volk. Er is geen gewone, algemeen ingeburgerde God die de mensen hebben gemaakt. De ware God is vreemd. De mens kent die God niet. Dat predikte Karl Barth ook in de jaren 1900. God is niet onderworpen aan menselijke beelden.

De mens heeft God opgezet als een dood vogeltje. De mens heeft van God een marionet gemaakt, maar het is de ware God niet.

Calvijn wijst erop dat Mattheus alleen Jezus kon navolgen door het tolhuis vaarwel te zeggen. Dat is wat ieder mens moet doen. Men zit vast in menselijke economie. (Verkl. Lukas 5:29)

Calvijn noemt het tolhuis een huis van onrechtvaardige schattingen, een huis van roof, en daaruit werd Mattheus geroepen. Mattheus moest Jezus niet zomaar navolgen, maar moest een

dienstknecht des Heeren worden, een harde werker. Zijn echte naam was Levi, stelde Calvijn, wijzende op hoe Markus en Lukas hem noemden. (Verkl. Matth. 9:9)

Calvijn stelt dat de ongelovigen dikwijls om der vromen wil gezegend worden met aardse zegeningen. God gebruikt middelen, maar uiteindelijk moet een ieder zelf het geloof doorgronden. Er is dus een verschil tussen zomaar onder de zegen zijn door een ander, en zelf binnengaan door de enge poort. (Verkl. Matth. 9:2)

Abraham bracht door het genade verbond het heil ook tot zijn nageslacht, want het gold voor zijn zaad. Zo zijn ook de ongelovigen opgenomen in een middelijk genade verbond, zonder dat ze deelhebben aan het heil, stelt Calvijn. Calvijn bespreekt zo het trappenstelsel van genade. Voor een ieder is er genade, maar in gradaties. Veelal is er geen sprake van daadwerkelijk heil, maar is het om der vromen wil. Hoe dan ook was Abraham's zaad gezegend. Laten wij hier niet te wild over speculeren en niet te enthousiast worden. Calvijn was zeer voorzichtig in deze dingen.

Goddelozen kunnen dus uit hun ellende verlost worden, om der vromen wil. Hierbij moeten wij een zekere mate van vleselijkheid vaststellen, wat door God wordt gebruikt. God kan met kromme stokken rechtslaan. Er zijn vele graden in goddeloosheid, en vele graden in God's heilsplan. Calvijn stelt dat als goddelozen om wat voor reden dan ook uit hun ellende worden verlost, God nog steeds vertoornd op hen is. Zij wanen zich misschien gered, maar de plagen zullen wederkeren. Ook kunnen er ergere rampen komen. Calvijn praat de goddeloosheid niet goed. Het heeft een plaats in het plan van God, maar die plaats is niet bevallig.

God doet het om der vromen wil, niet om der goddelozen wil. Calvijn wijst op Amos 5:19 : De goddelozen zullen niet aan het oordeel ontkomen, zeker niet. Als zij van de leeuw hebben kunnen wegvluchten zal een beer hen ontmoeten. Als ze zich in hun huis hebben verscholen zal een schorpioen hen steken.

Wil je nog afscheid nemen van het vlees, een laatste feest hebben met het vlees, het er nog even van nemen, dan kun je geen volgeling van Jezus zijn, stelt Calvijn. Heb geen reserves voor God, en ga niet in de huizen van rouw. Jeremia mocht ze ook niet binnengaan.

Calvijn stelt dat het terugroepende vlees dodelijk is, en dat zij die zich niet geheel aan God toewijden eraan ten prooi zullen vallen om aan mensen gehoorzaam te zijn. Zij zullen aan de wereld blijven kleven, om zo nutteloos en vergeefs bezig te zijn met het verzorgen van de doden. (Verkl. Matth. 8:22)

God kan een heleboel zeggen met aardse beelden, maar wij moeten de woorden van Calvijn overdenken die stelt dat het slechts middelen zijn, en niet zo ver gaan dat we het verabsoluteren en monopoliseren zoals ze dat in de kerk hebben gedaan, ook met de Jezus verhalen. De leken willen geen kwaad woord horen over hun Jezus-afgod, maar in de uitvoerige geschriften van de gereformeerde voorouders, die vaak niet gelezen worden, wordt de Jezus-afgod vurig bestreden en aan de kaak gesteld. Ook Calvijn heeft een zeer dialectische houding tot het Jezus-verschijnsel. Hij bespreekt de valstrikken stap voor stap. We zien in Calvijn zeker geen overmatige en sentimentele Jezus-aanbidder. Calvijn is dus van het zwaardere gereformeerde soort. Hij noemt de naam van Jezus wel, maar overdrijft hierin niet. Maar ook bij Calvijn was heerszuchtig vlees binnengeslopen op verschillende momenten in zijn leven, meest berucht in zijn Institutie. In zijn bijbelcommentaren nuanceert hij het echter.

HET LAODICEAANSE WERELDRIJK

Ik ga er vanuit dat u liever naar een predikant luistert die in de hemel is geweest en predikt als getuige dan een predikant die het gewoon vanuit een boekje opdreunt omdat het hem zo geleerd is en liever predikant werd dan bakker. Nu, toch zijn er mensen die dat weer te confronterend vinden, om te luisteren naar getuigen in plaats van beroepsmatige opdreuners die gewoon wat kalmering bieden aan een opgezweept volk. Aan u de keuze. Wij binden er in ieder geval geen doekjes om. God spreekt nog steeds, en zo hebben de gereformeerde voorvaderen ons dat ook geleerd, en dan heb ik het over de bevindelijken, de zwaardere gereformeerden, niet zozeer de traditionele orthodoxen die gewoon maar wat opdreunen, als telkens weer hetzelfde orgelliedje.

Zo had ik een droom over een paradijs engel, of getuige, zoals de nieuwe bijbel ze soms noemt. Het 'witte darm wereldrijk' had de gevallen wereld overgenomen, sprak de getuige. Het werd ook wel het dunne darm wereldrijk genoemd.

De oorspronkelijke dunne darm was maar heel kort, tussen de maag en de andere, veel dikkere, darmen. De Halal in de nederduits gereformeerde dogmatiek (deel 9-11) handelt hierover. Er gaat een nieuwe versie komen van de Halal, de 2025 versie, en dus ook van de nederduits gereformeerde dogmatiek deel 9-11. De hemelse getuige liet mij een plaatje zien van de dikkere darm die door het lichaam heenliep. Veelal is die dikker dan de huidige dikke darm. Ik zag ook hoe het zich samentrok. We moesten opgaan tot het wereldrijk van de dikkere darm, want de overmatig lange dunne darm hield de mens in

vleselijkheid, in hebzucht en grootheidswaanzin. Ook onderdrukte de lange dunne darm vrouwen. Het was een valse schepping, een gevallen schepping. De getuige vertelde dat de dikkere darm alles ‘verpijnde’ in de zin dat de mens zo weer het kruis opnam, en het lijden niet zou wegdrukken, maar dragen. Dat is immers de boodschap van het evangelie. Er was geen makkelijke weg tot dit wereldrijk. Er moesten allerlei ‘formulieren’ ingevuld worden, oftewel er moesten nieuwe geschriften komen. Zowel de nieuwe als de oude bijbel, en ook de kerkgeschiedenis, inclusief de Nederlandse kerkgeschiedenis, hebben een leidsraad nodig. Die is deels gegeven in de nederduits gereformeerde dogmatiek in 12 delen en het handboek rv-bijbel, waarvan er alleen een eerste deel is verschenen. We zijn er nog niet. Er komt dus een nieuwe versie van de halal, van de NGD 9-11, en een tweede deel van het handboek rv-bijbel. Daarin zullen deze dingen ook staan en verder uitgewerkt worden.

Paulus sprak dat de mens door de zondeval geen levend lichaam meer had, maar een lichaam des doods. Nu, dit moet uitgelegd worden wat dat inhoudt, en hoe men de nieuwe mens kan aandoen.

De geestelijke dunne darmen van de mens zijn verstopt, en het is een eigen leven gaan leiden. De mens denkt dat hij leeft, maar hij is dood. Calvijn sprak : het leven waarmee de mensen zich vleien is de ergste dood. Het dunne darm wereldrijk, of witte darm wereldrijk, wat een lager orions wereldrijk is, is een rijk van de dood. Calvijn wees in zijn commentaar op de Evangeliën op een dodenrijk waarin de doden de doden verzorgen, geheel nutteloos en vergeefs. We kunnen dit vergelijken met het rijk van de Danaïden die eindeloos water gieten in een bodemloos vat, als een beeld van de Laodiceaanse kerk. Het is een dode kerk die zich levend waant, door deze lange dunne darm waarin alles verstopt is geraakt, en waardoor de mens in doodsijlen en doodshallucinaties is gekomen, die zeer bedriegelijk zijn. Onderschat het niet. Wie meent te staan, zie toe dat hij niet valle.

Daarom zegt de Heere dat de darmen ruimer moeten worden. We moeten opgaan tot de dikkere darmen. Deze kan de Heere scheppen in het geestelijke leven, als wij aan des Heeren voorschriften ervoor voldoen.

De engel of getuige die hierover sprak was genaamd ‘Neverush’. Hij was slank lang, en met lang haar. Hij was betrokken bij een soort geestelijke school. Laten we beseffen dat we alleen door geestelijk onderwijs tot de hogere heerschappijen kunnen gaan, tot het beloofde land. Laten we hierover openstaan. Het boek Daniël sprak dat de kennis in de eindtijd zou vermeerderen, en dat de aarde vol zou zijn met de kennis des Heeren. Deze dingen komen niet zomaar. Waar openbaring ontbreekt verwilderd het volk. Telkens weer is het gebleken dat men in de zwaardere gereformeerde kerken vaak veel meer open stond voor profetie dan in de lichtere gereformeerde kerken. Sommigen zijn ook zo vrijzinnig geworden dat ze helemaal niet het belang inzien van voortgaande openbaring, voor hemelse orde en discipline. We zijn er nog niet. Het boek des levens zou verschijnen, men moest tot de witte steen van het verborgen manna gaan, wat alleen voor de overwinnaars over het vlees is. Er komt dus een stuk strijd bij kijken, een stuk geestelijke oorlog, oftewel een stuk studie.

In de droom als er bij het invullen van de formulieren iets misging, dan was er een gum, maar je moest echt heel lang gummen totdat het daadwerkelijk weg was, als een beeld dat de mens niet te makkelijk moet denken. Men moet de ellendekennis en doodstaat van de mens onder ogen komen, de volle grootte ervan leren kennen.

Ledeboer was profeet, Bakker was profeet. Dat waren toch de vaderen van de gereformeerde gemeente en de oudgereformeerde gemeente, en dus ook van de gereformeerde gemeenten in Nederland, de wat meer bevindelijke stromingen, derde laags, van Nederland. Hun diensten gingen er niet orderlijk aan toe, maar werden geleid door de Heere.

De dikkere darmen zullen tot de aarde moeten komen, om de opstoppingen op te heffen. De dikkere darmen zijn als de oervrouwen des Heeren die het volk heeft weggestopt. Calvijn klaagde er ook over dat de mens God als Moeder had verworpen. Wij hebben onze Moeder nodig, en de dienst tot Haar zal hersteld moeten worden.

1e Jaargang, nummer 2, 18 september 2025

CALVIJN

Blad voor kerkgeschiedenis, rond de RV-Bijbel. Uitgave : Visseristische School i.s.m. ICS, Instituut voor Calvinistische Studiën

In dit nummer : Het evangelie van Calvijn V, en Het evangelie van C. Steenblok

---

HET EVANGELIE VAN CALVIJN V

Calvijn’s loonleer was tweeledig. Er was afstemmingsloon voor hen die niet zomaar navolgden, maar zich lieten leiden, en er was afleggingsloon voor hen die in de krijgsdienst des Heeren waren. De arme Lazarus stond hiervoor model in de leer van Calvijn, als een beeld voor de armoedsbewusten, de ware armen, als antistof tegen het van zichzelf overtuigde Laodiceaanse wereldrijk. Het aansluiten bij de minderheden, dat was de weg. Het voor de wereld dwaze en verworpene, dat was door de Heere uitverkoren, stelde Calvijn. Buiten het Lazarus model moest Calvijn vaak niets weten van loon. Lazarus was door zijn armoedsbewustzijn, door zijn ballingschap hierin, als afgestemde arbeider in de wijngaard. Hij volgde niet zomaar na, maar liet zich leiden. Dat was tegelijkertijd ook een groot lijden, Jobitisch. Het was een grote beproeving, maar de arme Lazarus hield stand. Er was een grote kloof tussen de arme Lazarus en de rijke, Laodiceaanse wereld, ook in het hiernamaals. Zo ging Lazarus tot de schoot van Sarah.

Mattheus was voor Calvijn een beeld van de uittocht uit Laodicea, uit het tolhuis. Hij werd ook Levi genoemd. Iedere rijke zou deze kloof moeten overgaan, maar het is een smal pad, en zeer zeker een lang pad, waarin de rijke niets zomaar toegeworpen krijgt, zelfs geen waterdruppel of broodkruimel. Hij moet namelijk aan zichzelf sterven, de diepte ingaan, onder ogen komen wat hij de armen in de onderwereld heeft aangedaan. Hij moet alles eerst doorleven. Jezus sprak dat diegenen in de gevangenis moeten blijven en gefolterd worden totdat ze de schuld volkomen hebben betaald.

Calvijn waarschuwt tegen ijdele en opgeblazen belijdenis van het evangelie, en vergelijkt het met een huis dat wel schoon is, maar niet hecht. Hij stelt dat de echte godsvrucht van de valse godsvrucht alleen maar in de beproeving te onderkennen is. Vandaar de noodzaak het kruis te dragen en de pin in het vlees te accepteren, want het zijn kenmerken op het smalle pad.

Calvijn waarschuwt ertegen hoe groot de ijdelheid van het menselijke verstand is. Hij wijst op het belang van zo diep in het binnenste te graven, als mijnenwerk dus, dat de school van zelfverloochening wordt bereikt. (Verkl. Mattheus 7:24)

Calvijn waarschuwt voor de valse roemtaal van de huichelaren. Hij noemt ze durfals die zich van alles durven aan te matigen. Telkens weer zijn ze grenzen over gegaan, waarmee ze zich vleien. Hij noemt het bouwen op zand. Er is geen fundament. Ze zijn valselijk schoon, niet hecht. Ze geven geen aandacht aan de wortels, ze gaan niet diep. Ze hebben geen zelfverloochening geleerd. Toch beroemen ze zich erop dat ze pilaren van de kerk zijn. Ze hebben valse namen. Door hun gevlei bedriegen zij, met ijdel vertoon. Calvijn zegt dan dat hun blote, uiterlijke belijdenis, hoe schitterend aanzien het ook bij de mensen heeft, van geen betekenis is. Hij zegt dat ze maskers dragen en in dronkenschap verkeren. Het volk moet daarom op de hoede zijn. Het zijn dronken slaapwandelaren, zegt Calvijn. Hun woorden en hun daden zijn niet hetzelfde.

Met een ik weet niet wat voor een masker van gestrengheid des levens weten zij de schone schijn op te houden, zegt Calvijn. Zo werken de allerergste verleiders. Calvijn gaat diep. De hedendaagse kerk zou de toets niet kunnen doorstaan. Men is afgedreven, maar velen willen terug. We gaan terug, maar dan moeten we het werk van Calvijn wel verdiepen. Ergens was de kerk vastgelopen, en dat heeft er ook mee te maken dat men het werk van Calvijn niet voldoende verdiept heeft, en het te simpel heeft voorgesteld. Zijn begeleidende geschriften werden niet veel gelezen, omdat het nogal veel was. Toch wees Calvijn erop hoe belangrijk het was om naast de Institutie ook zijn commentaren te lezen. De kloof moest overbrugt worden. Er moest nuance komen, en richting. Zeker moest er ook astemming komen, opdat de mens tot ware aflegging kon komen. Dat is het twee-voudige hemelse loon waar Calvijn over sprak.

Niet zomaar navolgen, maar geleid worden, afgestemd zijn, daar bleef Calvijn op hameren, als een Noach voor zijn tijd. Er was een bron des levens nog ergens in de diepten van de overgeërfde bron des doods. Ook Calvijn had daar mee te strijden. In zijn veelheid van woorden liet hij uiteindelijk de weg zien. Hij wilde het niet te gemakkelijk voorstellen, niet te goedkoop maken. We zien de oudere, gematigde Calvijn strijden met de jongere, meer fanatieke

Calvijn. Deze gestaltes wisselden elkaar af. In de Institutie zien we meer de jongere, fanatieke kant van Calvijn, en in de commentaren meer de wijzere, volwassenere Calvijn die het kan relativeren en nuanceren. Vandaar dat het belangrijk is het gehele werk van Calvijn te kennen, tot de context ervan te komen. Dat is zeker niet makkelijk. Calvijn is een zeer ingewikkelde man. Hij had van iets genomen wat hij zelf ook niet altijd kon overzien. Hij werd door verschillende dingen gedreven, dus we moeten het goed doorziften.

Het is wat we de visseristische school noemen. Van calvinisme tot visserisme. Het is het verdiepen, en waar nodig is herzien, van de calvinistische leer. Het visserisme is de bovenbouw van het calvinisme, zij die diep zijn gegaan in het werk van Calvijn, en de kerkgeschiedenis daaromtrend hebben doorgrond. Zo mogen de verstoppingen loskomen. Overal breken de wateren des hemels dan los om alles schoon te spoelen, de mens dieper te nemen.

Calvijn hamert erop in zijn bespreking van Mattheus 7 dat de kloof tussen hart en mond overbrugt moet worden, opdat de woorden vanuit het hart komen. Daarbuiten is er geen zin. Ook het hart kan bedriegelijk zijn, en er kunnen verborgenheden in het hart zijn die men probeert achter te houden. Vandaar dat ook de kloof tussen God en het hart overbrugd dient te worden. Daartoe is Calvijn een gids. De gids heeft zeker zijn valkuilen en valstrikken. Vandaar dat er ook nog een gids bij de gids dient te zijn, een gids bij Calvijn, bij het calvinisme.

Calvijn hamert erop hoe zeer de mens geneigd is tot ijdelheid. Ieder mens is van nature zeer vindingrijk in het bedriegen van zichzelf. Calvijn hamert erop dat de vijand altijd bezig is met het spannen van strikken om de eenvoudigen en roekelozen erin te vangen. Daarom hamert Calvijn erop om ijverig op de hoede te zijn. Hij roept op tot waakzaamheid. Er wordt jacht bedreven. De mens is prooi op deze jachtvelden. Hij komt dan tot één van zijn grootste punten : het volbrengen van de krijgsdienst. Calvijn hamert erop dat het de wil des Heeren is dat de kerk in deze wereld 'door aanhoudende strijd geoefend wordt.' Laten wij dit goed tot ons doordringen. Het zou zot zijn om dan niet allereerst tot de krijgsschool te gaan, om op de hoogte te komen over hoe groot de vijand is, de afmetingen, en wie en wat de vijand is. Vaak is dat de ijdelheid. Deze gaat gepaard met een enorme hebzucht, waardoor we met een enorm beest hebben te maken wat overwonnen dient te worden. Het is niet anders. Voor Calvijn is het leven een strijd. Die kan alleen gewonnen worden als men hierin geoefend wordt door deze strijd ten einde toe te volbrengen. Er is anders geen hoop. In de aanhoudende strijd in de ijver des Heeren is er hoop. Het is één van de belangrijkste punten die Calvijn probeert over te dragen. Hij waakt over de gemeente, en wil de gemeente opwekken, want zij zijn diep tot in de doden neergedaald, door hun boze natuur. Dat zit in ieder mens, en moet eruit. Daartoe is Calvijn wachter, en aanvoerder in de strijd. Ontwaken en waken, afgestemd zijn en geleid worden. Calvijn is zich bewust van zijn taak. Waar ging het dan mis ?

Calvijn reikt deze sleutel aan : leerzaamheid en weerstandbieding. Zij kunnen niet zonder elkaar bestaan. Wij moeten hierin ijverig waken met standvastigheid. Wij zijn leerlingen, wachters en soldaten. Dat is in de leer van Calvijn een belangrijk driesnoer. Als we dat driesnoer in ons laten verbreken dan komen we nergens. Het is het driesnoer van de volbrenging van de krijgsdienst des Heeren. School, wachterschap en soldatenschap. Alleen zo kunnen de bruggen gebouwd worden over de diverse klofen.

Calvijn beschrijft de standvastigheid als een kleed wat aangedaan moet worden. Het komt er op aan zorg te dragen dat men zich niet door zichzelf laat bedriegen. Het geheel is dus een zorgstelsel van Calvijn. Men moet zich niet door achteloosheid laten bedriegen. Hierin is het gebed om onderscheiding van belang, zegt Calvijn. En onder de aanvallen van de vijand dienen wij stoutmoedig voorwaarts te trekken. De wolven in schaapsklederen hebben geen gebrek aan schoon gekleurde voorwendsels, maar Calvijn hamert erop dat men de vijand grondig moet onderzoeken. Ken uw vijand door en door als u er doorheen wil komen, als u de strijd wil winnen, wil volbrengen.

Calvijn somt wat vijanden op : ijdel vertrouwen en zorgeloosheid. Het is van belang deze dingen af te leggen om door de enge poort te kunnen gaan. Zorgelozen komen daar niet doorheen. Er moet een zekere paniek zijn. Men moet zorg dragen en waken, niet zomaar ontwaken. Men moet komen tot hechting in school, niet zomaar wachterschap. (Verkl. Lukas 13)

Nalatigheid is een andere grote vijand in de leer van Calvijn. Vandaar dat hij zeer diep op deze dingen ingaat. Men moet door de enge poort gaan, terwijl velen geen voet verzetten. De deur zal op een gegeven moment dichtgaan, dus het wachten op metgezellen zou een strik vormen, en dan komt men voor een dichte deur te staan. Is dat niet vreselijk ?

De dichte deur is een feit. Daar spreekt ook de nieuwe bijbel over.

Tussen het komen van de tweede en derde afgezant in Buli 8 zien we :

19. En een stem sprak: 'De tijd van genade is voorbij. Het is nu te laat voor degenen die zich niet hebben afgewend van hun zonden.'

We kunnen het ons bijna niet voorstellen. De wereld zal niet altijd door kunnen blijven zondigen. Er is niet

altijd maar genade, maar ook gerechtigheid, einde van seizoenen, einde van tijdperken. Die moeten er wel zijn. Soms moeten de deuren wel dichtgaan, en moet men de gevlogen ervan dragen. Daar komt men niet zomaar onder uit. Calvijn hamert er ook op.

Belech 9 zegt :

51. De wilde jongens dragen messen. Ze zijn boos op de stad, en hebben geen genade met al die verschrikkelijke beelden waarmee ze vanaf kind zijn werden opgezadeld. Er is geen genade meer. Het genade tijdperk is voorbij. Nu verwoesten ze meedogenloos deze beelden, als de beeldenstorm van de zestiger en zeventiger jaren, en dit ging door in de tachtiger jaren.

Calvijn laat ook het mengsel zien van genade en gerechtigheid. Ze wisselen elkaar af. Als het oordeel des Heeren opkomt, nadat het lang is uitgesteld, dan zal het vreselijk zijn, maar het zal zich ook weer matigen. Het is iets eeuwigs, oftewel iets volkomen, maar het zal zich ook nuanceren, en relativeren. De wilde jongens hangen dit wilde calvinisme aan. Het zijn visseristen. Ze hebben het verdiept. In die zin is er geen genade voor de oude vormen. Het zal niet blijven zoals het was. Er zal een andere kijk opkomen.

We lezen verder in Buli 8 :

20. En de derde afgezant trad naar voren en begon op de trommel te slaan, terwijl degenen die zich in de zonde hadden verhard aan de voeten van de afgezant vielen.

De oude vormen die waren dichtgegroeid, verstoppingen, worden onderworpen aan de hogere vormen, aan de veel oudere vormen die men had dichtgegooid. We zien daarna dat met de komst van de vierde afgezant de geboden worden geopenbaard.

Zoveel menselijke wetten zullen ontwaken tot hun hogere betekenis, en niet meer afgestemd zijn tot het letterlijke, maar tot de diepere betekenis, de diepere zin, om zo daardoor geleid te worden en daarvoor te werken. Alles zal medewerken ten goede. Calvijn is hiervoor opgetrommeld. Hij kreeg iets door voor de kerk, maar het moest nog geduid worden. Calvijn is te groot om zomaar opzij te schuiven. Er moet mee geworsteld worden. Men moet tot de bronbetekenis komen.

Zo staat Calvijn als een paal boven water, in woeste golven. Het Woord was vlees geworden, maar nu moet het geestelijk worden.

Het vlees vleit zich graag, zegt Calvijn, en maakt daarom graag gemakkelijke wegen. Dat beloven ze zichzelf en zo veroorloven zij zichzelf alles.

Buitensluiting is nodig om hen die zichzelf de eeuwige erfenis zeker hebben gewaand te doen losmaken van valse gerustheid, zegt Calvijn.

Het behoort tot de tucht des kerks. Soms gaan de deuren dicht. Voor het vlees moet de deur voor altijd dichtgaan, opdat het vlees zal sterven. Dat mogen we zeker niet oeverloos projecteren. Uiteindelijk is de hel de baarmoeder in de grondteksten, en zo ook in de nieuwe bijbel, waarin de vleselijke schil zal breken, opdat de vrucht tot wedergeboorte zal komen. Hierin is de Heere niet overmatig wreed, maar zal moeten gebeuren wat nodig is, niets meer en niets minder. Het ‘overstraffen’ is een menselijke kwaal. Dat heeft niets met de gerechtigheid des Heeren te maken.

Laten we achtgeven op de tekst uit Stranden 18, vlak voordat het boek Buli begint in de nieuwe bijbel :

3. Geestelijke oorlogvoerders zijn geen blinde vuistvechters die er met de lompe bijl maar op loshakken, maar ze zijn teder en zachtmoedig. Ze willen anderen geen pijn doen, maar moeten alleen het noodzakelijke doen.
4. Ze wensen de andere geen kwaad toe, maar moeten alleen doen wat ze moeten doen om de mensheid te redden.
5. Ze strijden tegen het vlees. Ze willen het vlees geen pijn doen, maar doen alleen het hoognodige.
6. Het vlees is sadistisch, leeft door het pijn doen van anderen, of juist door helemaal geen pijn te doen, om de mensheid te doen verdoven, om zo alle macht te nemen.

Hierop is ook het calvinisme gebouwd. Calvijn is zeer voorzichtig in de eschatologie. Hij roept hierin alle ijdele nieuwsgierigheid en overmaat van strafzinnigheid terug. Het is het vlees wat altijd maar wil straffen, en hierin geen maat en restrictie meer kent. De kerk heeft zich op de troon van de hel gezet, niet meer wetende waartoe de hel oorspronkelijk was bedoeld : als tuchtmiddel, als geneesmiddel, als zorgmiddel, als middel van de opvoeding, als middel van onderwijs, oftewel als baarmoeder, als voorgevel van de hemel.

Ook Jezus en de oude profeten daalden ter helle, net zoals Calvijn diep tot de onderwereld ging. Hierin leert de mens afstemming en aflegging. Dit is wat de beproeving is. Er zijn tijdelijke straffen voor de mens, en eeuwige straffen voor het vlees, omdat het vlees het zaad is wat moet sterven. Er moet volkomen met het vlees afgerekend worden, maar daarin moet de mens beseffen dat er ook met het vlees gerekend zal worden, want het vlees is slechts een voorstadium. Alle vlees zal medewerken ten goede en veranderd worden. Oh, dat men zicht op deze dingen zal krijgen als de kennis zal vermeerderen, en de kennis des Heeren de gehele aarde zal vervullen.

Hiertoe was Calvijn gekomen, niet als afgod. Hij was vriend en vijand. Ook

David was dat. Ook Mozes. Zij waren onderdeel van een hoger hemels werk wat nog verstaan diende te worden.

Er moest een verklaring van buitensluiting zijn. De buitensluiting is de feutus. Men kan niet binnenkomen zonder eerst buiten te zijn geweest. Het is een hemels middel des Heeren. Zo zal alle valse gerustheid afsterven, want die verdwaasde de mens en deed de mens dwalen. Dat deze verklaring is uitgebuit door wolven voor het marktwezen is bekend. Wij zijn er allen van op de hoogte. Daarom waarschuwde de sobere Calvijn ook dat de prediker niet moest leven voor loon.

Calvijn zegt niet zomaar dat men door de enge poort moet gaan, maar vermaant om te strijden om in te gaan door de enge poort. Door het strijden of trachten betekent dat we alleen door grote en zware moeilijkheden het eeuwige leven deelachtig kunnen zijn. De nieuwe bijbel laat zien dat het gelijkenissen zijn. Het zijn de elementen van het eeuwige leven die nog niet begrepen zijn. De mens gaat er alvast doorheen, en zal het later pas begrijpen.

Calvijn noemt dit de strijd tegen overnieuwsgierigheid, ijdele nieuwsgierigheid. Het heeft velen doen dwalen. Allereerst hamert Calvijn dus op het belang van de strijd en hierin het kruis te dragen, niet zomaar zoveel mogelijk weetjes te verzamelen, ditjes en datjes. Men moet niet zomaar van alles op de hoogte willen zijn, zoals naar het getal van hen die zich op dwaalwegen bevinden. Er is een grote roddelindustrie in het kerkwezen omtrend deze dingen.

Het kruis gaat in tegen de leer van het vlees. Zo wordt de mens beteugeld binnen de enge grenzen, zegt Calvijn. Calvijn heeft het dus niet zomaar over de enge poort, maar ook over een eng pad met enge grenzen. We mogen het dus niet uitstellen. Mensen proberen eraan te ontkomen, en komen zo op de wegen des doods terecht, de brede wegen waarop ze alles naar hartelust kunnen verzinnen. Calvijn roept hen van deze wegen terug en roept hen op nederig zich toe te wijden aan het enge pad met de enge grenzen, tot behoud van hun zielen en tot het binnengaan van het eeuwige leven. De mens moet zich laten binden. Calvijn richt hierbij de aandacht op het hemelse touw, waar ook de nieuwe bijbel veel over gaat.

Calvijn bespreekt deze weg dieper in de wildernis niet alleen als een enge weg, maar ook een doornige weg. Er gaan hier pinnen door het vlees, ook een belangrijk onderwerp in zowel de oude als de nieuwe bijbel. Op deze enge en doornige weg waar Calvijn over spreekt moet men loskomen van de wilde en teugelloze schaamteloosheid. Het is als een wild zwijn. Het is een gevecht met de wellusten van het vlees. Calvijn roept in zijn leer de mens op om het vlees te ontmaskeren en te doden.

Het vlees leidt de mens door de wijde poort van de dood. Dat doet het vlees door valse gerustheid te schenken. De mens neemt het vaak gretig aan. Calvijn waarschuwt ertegen. Schaamteloosheid brengt valse gerustheid, als drugs. En ze sleuren elkaar allemaal mee. Het vlees vindt het heerlijk in groepen te werken. En zo storten ze elkaar in het verderf. Oh, alle wellusten des duivels vinden wij hier.

Men denkt niet dat men omkomt vanwege het grote getal van meespelers. Ze zijn in gezelschap van een grote menigte, en daarom voelt het voor hen anders, voelen ze zich gesteund. Zo omschrijft Calvijn het als een soort drugs. Velen verliezen de moed omdat het getal van de gelovigen zo klein is, zegt Calvijn. Ze hebben niet geestelijk leren denken, maar denken vleselijk. Ze zijn alleen onder de indruk van grote getallen, een vorm van materialisme. Zo hechten ze zich in het vlees en wanen henzelf schoon. Met de hemel hebben ze geen binding. Ze hebben een hemel op aarde gebouwd, een toren van Babel. De hoer heeft zwarte tattoeages en haar nagels zijn zwartgemaakt. Ze hebben een verbond gesloten met de dood. Het zijn rovers, piraten op hun schepen. Ze willen niet leren, maar grijpen. Ze willen volgen, maar niet geleid worden.

Het kost wat om de wereld vaarwel te zeggen, zegt Calvijn. (Verkl. Matth. 7:13) Het kost wat om ons naar het gedrag van weinigen te vormen. Hier komt het op neer in de leer van Calvijn, dat hij zegt dat door een verkeerde eigenliefde de in het hart gegraveerde gerechtigheid is verkracht. (Verkl. Matth. 7:12)

HET EVANGELIE VAN C. STEENBLOK

Wat we om ons heen zien zijn gimmicks, reclame spotjes. Je kunt je zo achteruit draaien. De jeugd van tegenwoordig wordt geleerd om als flessen drank te zijn. Dat is wat tattoeages doen met jongeren, en daarna hebben ze spijt. Wee degene die deze jongelingen tot zulke dingen verleiden.

C. Steenblok noemde het in zijn dogmatiek ‘kunstbloemen zonder wortel’. (blz. 367, nr. 1820) Ik had een droom waarin ik een kamer zag van een jongeling. De flesjes alcohol schoven heel snel door de kamer, en ook de flesjes parfum. En ze hadden striptease posters van anderen die zich uitkleden, net als het drinken van een glaasje sterke drank. Zo is de mens verworden, maar het begon bij de ouders, bij de ouderen. Die hadden het goede voorbeeld moeten geven. Oh wee hen, die hun kinderen niet over de gevaren van deze wereld inlichten, hoe men bedrogen wordt, waar de nieuwe bijbel ook over spreekt. De tattoeages hebben hen gebrandmerkt tot slaven der zonde.

C. Steenblok wees de weg terug tot het onder ogen komen van de grootte van

dit zwijn, de zonde, de wereldse begeerten. Het is onmogelijk om zonder begeerten te leven, maar laten het de begeerten des Heeren zijn. Ik zag de grot van Jezus geopend, in de wildernis, en het was een doorgang tot diepere wildernissen, waar pelgrimmen toe naderden, tot de geheimenissen des Heeren. Onderwijst daar uw kinderen in. Laat hun zielen niet ten onder gaan. Wijst hen de weg. Vertel hen over de brede weg die tot verderf leidt, en vertel hen over het smalle pad wat ten leven leidt.

Mensen lopen rond alsof ze flessen drank zijn. Zo zijn ze geconditioneerd, en ze gebruiken anderen ook als flessen drank. De mens is vol vraatzucht en drinkzucht. C. Steenblok wees erop dat buik en spijze, en dus ook drank, teniet gedaan zouden worden. Als er dan nog eten en drinken voorkomt, zoals de leeuw die stro zal eten als de rund, dan moet dat zinnebeeldig opgevat worden. (blz. 449, nr. 2211)

Nu al moeten wij deze zinnebeelden leren. C. Steenblok noemt het geestelijke verhoudingen die nu nog in aards-tijdelijke beelden worden voorgesteld. Maak er niet teveel van. Leer te gaan tot het diepere. Het zijn slechts gelijkenissen, geheimenissen, waar de nieuwe bijbel uitvoerig over spreekt.

F. Mallan noemt het een smalle weg die begaan moet worden, een ontledigende weg voor de ziel, waarop het vlees gekruisigd en gedood moet worden. Calvijn liet ook het belang zien dat het vlees getemd en beteugeld moest worden. C. Steenblok en zijn opvolger F. Mallan waren als Elia en Elisa door de Heere gegeven. Zij richtten zich allereerst op het belang van diagnose. Zij waren dokters voor het volk.

Zo kwam 1953 op adelaarsvleugelen. De steenblokkianen ontmaskerden de kerk als zwaar Laodiceaans. Ze ontmaskerden de sterke drank die er gedronken werd, en er werd door hen opgeroepen tot soberheid. Men moest de doodstaat van de mens onder ogen komen. Dat was een zeer calvinistisch principe. Calvijn wees er op als het belangrijkste en voornaamste van zijn leer.

Als we de voet van kerkelijk Nederland zien, dan zien we de eerste teen, de grote teen, als de gereformeerde kerk die kwam opzetten aan het einde van de jaren 1800, om de kerk terug te roepen tot de Nederduits gereformeerde kerk die zij was ten tijde van Alva. Zo heette deze kerk eerst ook. De tweede teen is de christelijk gereformeerde kerk, de derde teen de oud gereformeerde kerk, de vierde teen de calvinistische kerk, en de vijfde teen de steenblokkiaanse kerk. Ze werken met elkaar samen in de strijd tegen de kunstkerk zonder wortelen. Deze kunstkerk heeft geen voeten. De voeten des Heeren moeten weer terugkomen, tot herstel van de Nederduits gereformeerde kerk, de moederkerk van Nederland. Dat is geen gebouw, maar een hart met principes, zoals de nieuwe bijbel catechismus stelt.

Het is een strijd tegen de valse romantiek die in de kerk is binnengeslopen, die als een slaapdrank is uitgegoten in de monden van de mens. De mens ligt aan verkeerde borsten, aan de borsten van de hoer. Oh, beseft toch dat zij komt met religieuze gewaden. Beseft toch dat zij komt met een verentooi aan bijbelverzen. Zij is met de bijbel bewapend om te verleiden. Zo ging ook eens de duivel tot Jezus.

De rechtvaardige echter zal groeien als een palmboom in het Woord, omdat hij tot de wortelen is gegaan, tot de diepte. Pas op voor de holle, lege woorden zonder inhoud. Pas op met namengooierij en lettergooierij. Keer weder tot de voeten des Heeren, die de moederkerk zijn. Laten we wel het onderscheid kennen tussen de lagere, materiële kerk hierin en de hogere, geestelijke kerk. Wij moeten er niet vleselijk aan gehecht zijn, maar het in het grotere verband brengen.

Er werd een nieuw evangelie gepredikt in 1953, wat al heel oud was, want ook Kersten en Calvijn hadden het er over gehad. Men moest loskomen van het kunst-evangelie zonder wortels. Er moest afgerekend worden met het kunstmatige, overromantische evangelie wat men ervan had gemaakt door het wegsnijden van de wortels. De kerk was tot bloemist geworden. Dode bloemen die voortijdig in hun vaasjes stierven, en het werd verkocht.

Die pijn voelen we, in ons hoofd. Het knaagt. Het is een groot kruis. Het is de doornenkroon. Het is opdat wij het kunst-evangelie zonder wortelen, het piraten-evangelie, ontgroeien. Zou God niet groot genoeg zijn om ons van deze slaventattoeages in onze zielen te verlossen ? De nieuwe bijbel catechismus hamert op de grootheid van God : Altijd is God groter.

We voelen de pijn. Het zijn de weeën van de nieuwe schepping.

TEKSTEN VOOR DEZE WEEK :

‘De echte godsvrucht is niet wel van de valse te onderkennen, dan in de beproeving.’

- Calvijn in zijn verklaring van Mattheus 7:24

‘Daar het vlees zich gaarne vleit, beloven velen zich een gemakkelijke ingang tot het leven, en veroorloven zich desniettemin alles.’

- Calvijn in zijn verklaring van Lukas 13:24

1e Jaargang, nummer 3, 21 september 2025

CALVIJN

Blad voor kerkgeschiedenis, rond de RV-Bijbel. Uitgave : Visseristische School i.s.m. ICS, Instituut voor Calvinistische Studiën

In dit nummer : Het evangelie van Calvijn VI, en De drievoudige dood

---

HET EVANGELIE VAN CALVIJN VI

Er moeten wel vreemde spanningen en vreemde conflicten zijn in een mensenleven, want de mens is vastgegroeid in een valse belevingswereld, de mens is gevangene van het vlees. Dus een mens kan wel klagen en zich hevig verzetten tegen het kruis en de pin in het vlees, maar het is nodig. Calvijn zegt niet dat slechts het vlees ontmaskerd en gedood moet worden, maar hij zegt ook dat het vlees beteugeld dient te worden. Het hart van de mens moet beteugeld worden. De vleselijke begeertes moeten getemd worden. De vleselijke begeerten zoeken ons namelijk te doden. (Verkl. Matth. 7:11)

Calvijn hamert erop dat we deze teugels niet moeten laten vieren. Als F. Mallan het heeft over de donkere bruid als beeld van het ontdekt worden aan de zonde, het overtuigd worden van zonde, dan is dat de enige wijze waarop het vlees beteugeld kan worden, de dwaasheid van de mens. Zij rijdt op het beest, als Filippi.

Niet alleen Babylon was op het beest, maar ook Sion was op het beest, want aan haar werd deze heerschappij gegeven (Genesis 1, Daniël 7-8, 7:27)

Uiteindelijk is de vrouw, als beeld van het overblijfsel van de kerk, op de adelaar, om tot de wildernis te gaan. Het is een beeld van het achterlaten van het oude leven, de stad. Zo gebeurde dat ook in de Exodus. Sion is op het beest om het vlees te temmen en alles te doen laten medewerken ten goede. Dat is wat de beteugeling inhoudt.

Bij Calvijn hangt er altijd een spanning tussen God die alles om niet geeft, en de mens die geloof en gebed moet beoefenen. Ergens tussen die twee moet de dood van het vlees plaatsvinden. (Verkl. Matth. 7:8)

Alleen door de zonde-ontdekking, de overtuiging van zonde, het leren van de zonde-kennis, kan de mens het vlees beteugelen en op het beest rijden, dus dat kan alleen de donkere bruid. Zonder de donkere bruid is er geen weg tot God. C. Steenblok schreef in nr. 940 van zijn dogmatiek dat de mens de groei van de zonde moest waarnemen. Dat is ook onderdeel van het onder ogen komen van de grootte van de zonde. C. Steenblok stelde dat we de heerschappij van de zonde onder ogen moesten komen. De mens moest eerst zijn doodstaat onder ogen komen, onderkennen. Het is absolute basis. Hiervoor gebruikte F. Mallan het beeld van de donkere bruid.

F. Mallan wees op de 1773 berijming van psalm 25 : ‘Wie need’rig valt te voet, zal van Hem zijn wegen leren.’ Dat gebeurt wanneer God de mens te sterk wordt. Zo keert de mens terug tot God’s tent als de mens door God wordt overweldigd. Laten we daar naar uitzien. We zien deze houding bij Ruth en Maria, dat ze aan de voeten des Heeren zijn gevallen, om naar de Heere te luisteren om woorden en dromen van de natuurbronnen te ontvangen. Natuurlijk moeten wij dit uitwerken. Ook de nieuwe bijbel gaat hierover.

Calvijn stelde niet zomaar dat er loon naar werken was, maar loon naar afstemming en aflegging. Dat is dus een luisterloon.

Uiteindelijk stroomt dit uit het oor des Heeren zelf. Wij kunnen niet zomaar uit onszelf luisteren. Wij moeten tot het oor des Heeren gaan, wat als een eeuwige waterval stroomt in het centrum der hemelen. Daarin mag al het vlees wat niet wil luisteren afsterven. Dit is vis voor de hemelse vissers.

Calvijn stelde dat de mens in het overoordelen van de ander een vrijbrief tot zondigen zoekt. Hij stelde dat dit zondelustige beest van overmatig oordeel beteugeld moest worden. (Verkl. Matth. 7:1) De overoordelende praat zijn eigen zonden goed, en is daardoor een grote vijand van de donkere bruid. Hij wil niet aan zijn eigen zonden herinnert worden, en daarom projecteert hij het vrolijk op de ander, of met een ernstig gezicht. Het is het verhaal van de balk en de splinter. De voorouders hebben ons deze verhalen meegegeven. Er wordt zo weinig naar geleefd. Wij moeten terugkeren tot de donkere bruid.

Wij worden ontdekt aan de diepte en grootte, en ook de groei van de zonde, door het kruis, door het lijden wat op ons pad komt om ons de ogen te openen. Het kruis is dus de sleutel tot de donkere bruid. De pin door het vlees is de sleutel.

Het beest, het lagere ego van de mens, moet beteugeld en bereden worden opdat het beest zich niet zal verheffen

om alles te verwoesten. Maar dan is er het probleem van de rijder, die nog door het beest bedrogen kan worden, en zelf ook tot een beest kan zijn. Het ego is sluw. Daarom moet de rijder aan zichzelf afsterven, tot de donkere bruid gaan.

Calvijn zegt : ‘Zie niet verder vooruit dan je roeping je toelaat,’ en waarschuwt zo weer tegen ijdele, overmatige nieuwsgierigheid, het hoger gaan dan je voegen. (Verkl. Matth. 6, Lukas 12)

De jager is zelf de prooi. De slager is zelf het slachtvee. Dat is het roze geheimenis van de tent van Bilha, waartoe de mens moet ontwaken, door het sterven aan zijn eigen heerszuchtige en heerswanende vlees. Je bent zelf het beest, je eigen ego. Het oog der mensen en zo ook het oor der mensen moeten des Heeren gebonden zijn. ‘Zet mij een wachter voor mijn oog en mijn oor.’

Aanmatiging, overmatigheid en nalatigheid worden door Calvijn besproken als zijnde grote vijanden van de vrome. Vandaar de noodzaak dat de mens zichzelf leert beteugelen en berijden, door de dood aan het zelf heen, oftewel de mens moet door de Heere bereden worden. Wij moeten plaatsmaken voor de donkere bruid van de zonde-ontdekking. Zo moet de mens de helden van het ego, allerlei ijdele rijders, opgeven. Zij zullen ten onder gaan in het ouroboros principe, waar de nieuwe bijbel over spreekt, en wat in principe onder andere bewoordingen ook veelvuldig voorkomt in de oude bijbel.

Bij deze vijanden hoort ook de valse gerustheid die de mens zich heeft lopen aanmatigen. De mens zoekt dit in allerlei teken, niet het minste in zogenaamde meerderheden. Het vlees is gevoelig voor meerderheden. Zo troost het vlees zichzelf. Het vlees bedrijft dus zowel negatieve als positieve projectie. Zo zingt het vlees zichzelf in slaap.

Calvijn noemt dat de mens in deze dingen zeer vindingrijk is. Ze zoeken hun eigen verderf op ontelbare wijzen, zegt hij. (Verkl. Matth. 6:23)

Hij noemt het een boosaardige begeerte : de vindingrijkheid van het vlees. Dit kan het vlees doen door zorgeloosheid. De zorgeloosheid baart dit allemaal, stelt Calvijn. En de zorgeloosheid ontstond omdat de mens hun oog niet had beteugeld en getemd. Ook het vleselijke oog van de mens moet sterven aan het kruis. Het ongetemde, onbeteugelde, vleselijke oog baart dit alles. Ze bewaken dit oog met traagheid en nalatigheid, valse wachters, die verslagen dienen te worden.

Het vlees jaagt zeer ijverig het kwaad na, stelt Calvijn. Het komt doordat de mens door de zonde bedorven is. Zo volgt de mens willens en wetens zijn begeerten na. (Verkl. Matth. 6:22)

Calvijn wijst erop met de woorden van Mattheus 6 dat de wereld geplaagd en beheerst wordt met een dodelijke pest, een onverzadelijke begeerte tot bezit. Dat is wat het consumerisme is. Het is opgezweept materialisme. Het woedt voort. Daarom moet de mens leren het beest te beteugelen en te berijden, niet zomaar te ontmaskeren en te doden. Er komt dus veel meer bij kijken.

Calvijn beschrijft het een beetje als een gangster wereldrijk. Ze bewaken hun bezit in koffers. Maar het einde zal roest zijn. Ook zal diefstal het einde zijn, want er zullen altijd weer grotere dieven opstaan. Aan duizenden andere toevallen zou het blootstaan, stelde Calvijn. Calvijn noemt het nutteloos opstapelen van schatten, ijdele dwaasheid. We zien hoe deze pest zich als een goudkoorts over de wereld heeft verspreid, en het blijft maar voortwoekeren, het blijft maar voortjakkeren, niet door enige kennis verhinderd. Het is een zeer merkwaardig verschijnsel.

Calvijn noemt het een voortdurende strijd met het vlees. De mens wordt verzocht en beproefd. Voor Calvijn is de definitie van een christen dan een zondenkenner, iemand die ontdekt is aan de zondenval. Dit staat voorop in Calvijn’s leer, en vandaaruit kan het vlees beteugeld en getemd worden, uiteindelijk op weg naar het slachthuis. Het vlees is niet zomaar dood. Daar moeten we niet zomaar vrolijk overheen wippen. C. Steenblok bracht dit belangrijkste element in Calvijn’s leer weer terug, diepte het op. Ook Kersten wees op het belang ervan. F. Mallan noemde daarom de donkere bruid de sleutel tot het evangelie, niet zomaar Jezus. De donkere bruid was dus in zijn theologie de Adamskennis die nodig was om tot Jezuskennis te komen.

Laten wij daarom ook als Mallanieten optrekken tot het geheimenis van de donkere bruid en zo het beest leren beteugelen, temmen en berijden. Zo rekenen we af met de oude natuur, en doorgronden we het. Diep moet het mes steken en snijden. Allereerst komen we niet door de dikke huid van het beest heen. Eerst moet het beest ontdekt worden, en ontmaskerd, de volle grootte en groei ervan onder ogen gekomen worden. We moeten weten waar dit beest zich verschuilt. Waar verschuilt de zonde zich ? Welke valse bewakers heeft de zonde hiertoe aangesteld ?

Calvijn roept op de zonde te beteugelen en te matigen. Ook geeft hij hiervoor de middelen en de instrumenten. Hij is zich bewust dat in het gebruik hiervan vele valstrikken kunnen zijn, en daarom geeft hij zijn gebruiksaanwijzingen ervoor, maar die zijn door het volk veelal niet tot zich genomen. Het volk is te gronde gegaan door gebrek aan kennis. Ook moet er een commentaar komen bij de woorden van Calvijn. Calvijn komt uit een diepe put, met de kerk op zijn rug. Calvijn was er nog niet.

De sleutel tot het beloofde land in de leer van Calvijn is drieledig : het sterven van de oude mens, de zelfverloochening en het nederwerpen van de vijanden voor de voeten des Heeren. Dit gebeurt door de opening van het Woord. De vijanden zijn de vleselijke begeerlijkheden.

Calvijn was zeer voorzichtig met loon, vanwege de geesten van eigenbelang, eerzucht en roem die op de loer lagen. Calvijn streed daarom ook tegen de loondienst. Hoe dan ook kwam hij tot de conclusie dat het uiteindelijk toch verdiend moest worden, maar zonder tussenkomst van een mens. God gaf het om niet. Het grote gevaar is dat de mens in de genadeleer de eigen verantwoordelijkheid probeerde uit te schakelen, maar daar streed Calvijn ook tegen. Vandaar dat we spreken over het spanningsveld tussen loon en genade in de leer van Calvijn. Als men dat zuiver theologisch wil beschouwen dan ontkomt men niet aan de ingewikkelde wiskunde die Calvijn er op nahield om het te beschrijven. Vandaar dat in de gereformeerde gemeente er ook altijd het spanningsveld ligt tussen het ruime aanbod van R. Kok, en het enge aanbod van C. Steenblok, die overigens ook aangaf dat zijn onderwijs in enge, ruimere en ruimste zin kon worden besproken. In zijn preken was hij soms veel pastoraler en milder, genuanceerder. Zo was dit ook bij Calvijn. Ze hadden hun grote strenge systemen opgericht om de beesten aan te vallen, zoals Calvijn in de Institutie deed, en na de jacht volgde een tijd van beteugelen, temmen, matigen, en doorfokken. Kersten is altijd tussen R. Kok en C. Steenblok ingebleven, maar neigde meer naar Steenblok, omdat hij te ruim, zoals R. Kok, gevaarlijker vond dan te eng, zoals bij C. Steenblok. Ook zien we dat Calvijn tussen R. Kok en C. Steenblok inzit. We zien dat Kersten als een schakel is tussen Calvijn en Steenblok.

De poort is nu eenmaal eng, zoals bij Calvijn, Kersten en Steenblok. We mogen het niet te ruim maken, zoals bij R. Kok, maar we mogen ook niet de enge poort ongenuanceerd laten. Calvijn, Kersten, en ook Steenblok, hebben voor deze nuanceringen opengestaan en er zo nu en dan in hun werk op gewezen.

In het calvinisme moet er dus hoe dan ook een spanningsveld blijven tussen het rekkelijke en het gerichte. Dit evenwicht kwamen we tegen bij Willem van Oranje, die de kloof van de linkervleugel en rechtervleugel in het calvinisme probeerde te overbruggen.

We zien ook de spanning tussen de ondervleugel en de bovenvleugel, van het niet verdienen en het wel verdienen, in het calvinisme. Ook dit spanningsveld is er altijd geweest in de leer van Calvijn. Hij blijft de vrije wil en het verdienen gevaarlijk vinden. Hij stelt zich dan wel open voor een betere uitleg van het systeem, bijvoorbeeld in zijn geschriften over Pighius. Het is Calvijn’s strategie om niet altijd de waarheid te brengen, omdat hij bang is dat de mens de waarheid zou misbruiken. Hij houdt het dus soms achter vanwege die reden. Hij wil zijn paarlen niet voor de zwijnen werpen. Hij is juist in gevecht met het zwijn, maar moet er dan voor oppassen niet zelf een zwijn te worden.

Waren de tijden nog niet rijp voor de dingen die Calvijn van binnen wist maar nog niet durfde te uiten ? In ieder geval geeft hij door zijn geschriften heen hier en daar heel voorzichtig wat hints.

Als Calvijn dan over mogelijk loon spreekt, dan benoemt hij dat het altijd zijn bron in God moet hebben, niet in de mens. Telkens weer moet het loon gezuiverd worden aan de urim en de thummim in de leer van Calvijn : de arbeiders van de wijngaard en de arme Lazarus. Een heleboel wereldse verdienstelijkheid wordt zo omzeild. Calvijn laat het niet aan het toeval over, en nog minder aan de verbeelding. Uiteindelijk is alleen God degene die loon verdient en loon krijgt, maar dan door de mensen heen, en Calvijn wijst er ook op dat die diepere laag ook in de mens zit. Uiteindelijk is dat ook een zeer Barthiaanse gedachte, dat alleen God zelf is uitverkoren, en daardoor een ieder die in God is, en is het nog maar de vraag in hoeverre de mens bestaat. Over het bestaan van God hoeft niet getwijfeld te worden, stelt Barth, maar des te meer over het bestaan van de mens.

DE DRIEVOUDIGE DOOD

Calvijn stelt dat de zelfliefde van de mens zo doortrapt is dat hij ook in de slechtste zaken meent gelijk te hebben. (Verkl. Matth. 5:25)

Calvijn noemt deze hardnekkigheid de bron van al het kwaad, deze valse zelfliefde die verblindend werkt. De mens heeft het op lopen voeren. De mens drijft het op tot het belachelijke, deze dwaasheid, stelt Calvijn. Schaamteloos verdraaien zij de woorden en de betekenissen, opdat zij de ongeleerden misleiden. Dat is gebeurd. Daar zien we nog steeds de gevolgen van.

Bij de bespreking van zondag 40 stelt F. Mallan wijzende op Comrie’s woorden dat elke zonde een Godsmoord is, een poging God uit de weg te ruimen. Zouden we hierover dan niet wenen. Zou u niet alles doen om de zonde uit u weg te krijgen ? Uiteindelijk is de moord op God niets anders dan zelfmoord, stelt F. Mallan. Zo sleuren ze ook anderen mee in het verderf, en daarom is deze dood drievoudig : de moord op God, henzelf en hun naaste. De mens moet daarom stoppen telkens maar weer de zonde goed te praten of het stoppen met de zonde uit te stellen. Telkens weer komt de mens met

uitvluchten om de zonde de hand boven het hoofd te houden. Het moet ons oproepen tot de strijd. Wij moeten de zonde doden. Dat was het bevel tot Kaïn.

Als ballingen zullen de vromen binnen moeten gaan, des Heeren beteugeld, opdat zij niet meer geknecht zijn door de zonde. Dit is een grotere ballingschap dan die der wereld. Laten we ons daarom met ernst uitstrekken naar deze hemelse banden, haar tegemoet komende. Laten wij het hemelse touw verwachten, die van een oneindige schoonheid is die de zonde verbreekt.

Zo zullen de vromen binnengaan, niet zonder touw. Het is een kenmerk dat ze sober en des Heeren gebonden zijn, ter loskoming van de zonde.

1e Jaargang, nummer 4, 23 september 2025

CALVIJN

Blad voor kerkgeschiedenis, rond de RV-Bijbel. Uitgave : Visseristische School i.s.m. ICS, Instituut voor Calvinistische Studiën

In dit nummer : Als verlamde binnengedragen, en Bespreking A.F.J. Klijn's Filippenzen

---

ALS VERLAMDE BINNENGEDRAGEN

Het evangelie in het westen is te romantisch voorgesteld. Hoe romantisch is dat, dat een lam of een bok al je zonden op zich neemt, en zo neemt God je terug, zo wordt de kloof tussen jou en God overbrugt. Zo neemt God je in zijn armen, als je slechts gelooft, als je dat offer aanneemt. Is dit werkelijk zo goedkoop, of is het een beeld met een veel diepere betekenis, misschien wel gruwelijker dan hoe de mens in het westen zich het altijd heeft voorgesteld ?

De gereformeerde vaderen waarschuwden : Vat het maar niet te licht op. Het is niet zo simpel als het lijkt. Men wil Jezus wel als het lam, maar niet als de leeuw. Men wil wel de Jezus die zijn andere wang keert, maar niet de Jezus die met de gesel door de tempel ging. Het de andere wang keren is een deelwaarde, een seizoenwaarde. Oog om oog, tand om tand, gold soms ook bij Jezus. Het was bij Jezus zaaien en oogsten, lijden en oorlog voeren. Hij kwam niet om vrede te brengen, maar scheiding. Het wordt vaak weggeschoven. Men wil de pudding, niet de groente, en al helemaal niet het vlees. Natuurlijk heeft men de angst voor het vlees verletterlijkt, en nu eet men letterlijk vlees, tegen de woorden van Paulus hierover die stelde dat het geen strijd was tegen vlees en bloed. Het was een geestelijke strijd tegen het vleselijke leven. Dat is iets heel anders.

Wat blijft er nog over van de afgoden van de mens ? Men wil het goede van God zien, maar het kwade van God wil men niet zien, in tegenstelling tot Job, want die nam zowel het goede als het kwade van God.

Het kwaad van God is juist heel belangrijk, want God moet de zonde wel straffen. Hoe zouden we anders kunnen leven ? De zonde vernietigt alles. Het moet weer beteugeld worden. Het vlees moet gedood worden. Men moet weer geestelijk vlees leren eten, niet letterlijk. Men heeft sluw de offerdieren lopen verwisselen, allemaal voor de markt en de machtswaanzin van de mens.

Ik heb geen problemen met alarms en geweten en diagnose enzo, maar problemen met de religieus-juridische schuiltermen, het overkoninklijke, gebrek aan diepte vaak, alsof het in cirkeltjes draait, het komt heel stads bij me over telkens en kerks, terwijl Calvijn meer de wildernis en diepte predikt.

Overjuridische taal (schuld, recht, orde) kan al snel romantisch worden en als dekmantel gaan werken, als triomfalistische koninkrijk-retoriek, overkoninklijk, los van de woestijn, en als interne kerk-routines die in cirkeltjes draaien. Calvijn voelt dan juist ruiger: eenvoud, gebed, kruis-dragen, nuchtere diepte.

Het heeft met duistere geschiedenis te maken, dat de kerk onder een koning kwam, een wereldse koning, en hij vervolgde andersdenkenden, en het werd de koningskerk genoemd, terwijl ik altijd zoiets heb : pas maar op met al dat koninklijke.

Is het ware koninklijke, de ware troon, niet in het verborgene als de verbrokenheid ? We moeten terug naar het kruis, mensen, naar de woestijn. Het volk wilde koningen, geen profeten. Juridisch-administratieve taal (reglement, orde, commissie) ging de zielstaal overvleugelen. Hier sprak Rootmensen ook over in zijn '40 woorden in de woestijn.' (1988)

Nu, alles werd tot hapklare brokken voor de mens. De mens had geen weerstand meer. Men was verlamd door het evangelie van het westen. Het was een romantisch evangelie, goedkoop, triomferend, patserig. Triomferend waarover ? Niet over de zonde, maar over de dieren en de medemens. Men triomfeerde over de vrouwen en de kinderen, als over een veehandel. Ik heb het met eigen ogen gezien en het meegemaakt. Het was geen evangelie, maar een devangelie, een dystopie.

Ik had tijdens het lezen van hervormde geschriften een beeld van een Jezus die aan het kruis hangt, maar die tegelijkertijd zijn spierballen probeert te laten zien, en zover hij zijn lichaam nog kan gebruiken protst hij, en zover hij zijn handen kan gebruiken maakt hij bewegingen van rappers en rockers, wat een beetje de situatie van Nederland is. Maar aan de andere kant ook van mannen die dan in nederigheid hun vleselijke voorhangsels/ schortjes inleveren aan God/ amazones, de maskers af.

De gekruisigde die spierballen toont. Het is typisch het Nederlandse evangelie, het kruis als podium :

christus-taal gebruiken om macht, status of stoerheid te tonen, liefst met de hete aardappel in de keel, van kruis tot show. Pas toch op, mensen.

De amazones zijn als tucht-gestalten die het valse omhulsel innemen, van schijn tot waarheid. Het is de botsing tussen triumf-christendom en kenosis (kracht-door-zwakte, Filippenzen 2, de zelfontlediging). De eerste maakt het kruis tot podium, en de tweede maakt het kruis tot weg.

Nu, tot God gaan ? Laten we daar alsjeblieft niet te romantisch over doen. Onze valse godsbeelden moeten eraan gaan. Wat is er gebeurt met het ‘strijd om in te gaan’ ?

Buli 5 zegt in de nieuwe bijbel hierover :

4. Ziet dan, gij die dieper in Haar tent komt : Zij zal Zich plotseling omdraaien en worden tot uw vijand. En Zij zal u beschouwen als Haar vijand, want u bent tot Haar gekomen. En Zij zal u behandelen als een vijand, want u bent tot Haar gekomen.

5. Wanneer gij dan niet met Haar worstelt, zal Zij u vernietigen. Zij haat hen die zich toetsloos overgeven. Zij rekent hen tot de bandelozen.

6. Al Haar kinderen zijn wild, maar niet bandeloos. Zij toetsen in vrezen en beven, maar zij vrezen geen mens, en zij vrezen geen god, geen hout, ijzer of staal. Zij zijn hemels en rechtvaardig, maar niet eigengerechtig.

7. Zij komen tot Haar arena's. en zij draaien zich om, om te vechten en te toetsen.

8. Zo zal zij onnavolgbare paden begaan, opdat niemand Haar zal vinden. Haar volgelingen zullen haar niet kunnen volgen, want Zij is wild. Zij zal hen uitzenden als blinden, opdat zij zullen sterven.

9. In de leegte zullen zij gebroken worden. Ziet, Zij zal hen trekken aan ketens. En zij zullen worstelen, maar niet vrij komen.

10. En zij zullen herkent worden aan hun woede en hun vrees. En zij zullen moedeloos zijn en wanhopig, want zij zijn door Haar geslagen.

11. Zij zullen leven in diepe verwarring, opdat zij niet één zijn met de vijanden die in de stad zijn. Zo zal er dan een groot onderscheid zijn tussen de vijanden in de stad, en de vijanden in de wildernis.

12. Grote verwarring zal hen bitter maken, opdat zij dieper in de wildernis komen. De stad zal niet in hun binnenste zijn.

Ruige taal, geliefden. U komt alleen binnen, niet zomaar als pelgrim, maar als gladiator. Eerst zal daar de worsteling plaatsvinden. Sla dat niet over. Uiteindelijk zult u als balling binnengaan. U zult niet binnengaan dus, maar binnengedragen worden. Alleen zij die verbroken zijn aan het kruis zullen binnengenomen worden.

BESPREKING A.F.J. KLIJN’S FILIPPENZEN

De hervormde predikant A.F.J. Klijn (1923-2012) schreef in zijn Filippenzen commentaar van 1969 dat Paulus zich een slaaf noemde van Jezus in 1:1.

We moeten bedenken dat het een gevangenisbrief is. De nadruk ligt dus niet op pelgrimschap, niet op het navolgen, maar op ballingschap, op het geleid worden. Klijn wijst erop dat het een bepaalde roeping is. Hij wees erop dat Jezus niet zomaar volgde, maar ook slaaf was. Jezus nam de gestalte van een slaaf aan. Jezus was dus geen protser. Dat moeten we goed in de gaten houden.

Klijn wijst erop dat dit een lijdensweg is, zoals Jezus ook die weg is gegaan. Hij wijst erop dat het een weg is van vernedering. Het is een weg van afzondering. We kunnen het werk van Klijn beschouwen als een bloedlijn van de latere hervormde kerk, een literaire bloedlijn. Klijn is één van de hervormde vaderen.

Paulus wordt in zijn gevangenschap door Filippi ondersteund. Filippi betekent in de wortels ‘rijder op het beest’, oftewel degene die het ego heeft beteugeld.

Klijn wees ook op die ondersteuning, en dat Paulus daarvoor dankbaar was. Hij wijst erop dat Paulus zich aan de diaconale en begeleidende zorg van Filippi onderwierp. Hij was immers een gevangene. Waar Klijn op doelt is dat de rechtvaardige daden door het kruiswerk richting krijgen. Het doel van goede daden is niet de verheffing van de mens, maar de glorie van God. Hij noemt de geboden als middel om God te loven.

Nu we de bloedlijnen van de hervormde kerk bespreken is het ook belangrijk te vermelden wat typische geesten zijn binnen het genootschap : de prinsen Meegta en Menka. Zij zijn overprinselijk.

Klijn stelt dat Paulus in zijn gevangenschap geconfronteerd werd met de mogelijkheid dat hij zou kunnen sterven voor het evangelie. Paulus ziet waarde in zowel leven als sterven. Klijn sluit zijn bespreking van het eerste hoofdstuk af door te stellen dat het lijden een gave van God is.

Als Klijn dan 2:6 bespreekt : ‘die, in de gestalte Gods zijnde, het Gode gelijk zijn niet als een roof heeft geacht,’ dan beschrijft hij deze roof ook als een verlies aan inhoud en betekenis.

In principe is dat ook gebeurd met het gehele Jezus geheimenis, wat al in het OT in de grondteksten bestond : men ontnam met name in de westerse kerk de betekenis en de inhoud ervan, zodat

het tot een dode naamsvorm werd, tot persoonsverheerlijking.

We kunnen ook stellen dat Jezus van onderwerpelijk tot voorwerpelijk werd.

In de bespreking van hoofdstuk 3 wijst Klijn erop dat er geen opstanding zonder lijden is. Hij stelt dat volmaaktheid niet iets is wat je kan grijpen, maar wat jou moet grijpen. De volmaaktheid kun je alleen door het kruis bereiken, door aan jezelf te sterven, niet door aardse middelen. Klijn beschrijft hen die volmaaktheid door aardse middelen willen bereiken vijanden van het kruis zijn.

Klijn wijst in zijn inleiding erop dat Filippi in de tweede zendingsreis van Paulus door hem werd bezocht. Barnabas leidde de eerste zendingsreis, en Paulus de tweede. Voor Paulus was Filippi een bijzondere plaats waarmee hij een bijzondere band had, want hier werd hij mishandeld, stelt Klijn.

1e Jaargang, nummer 5, 25 september 2025

CALVIJN

Blad voor kerkgeschiedenis, rond de RV-Bijbel. Uitgave : Visseristische School i.s.m. ICS, Instituut voor Calvinistische Studiën

In dit nummer : Van Calvijn tot Dooyeweerd, en Bespreking van Stempvoord’s Galaten

---

VAN CALVIJN TOT DOOYEWEERD

Veel ongeletterde vrije evangelischen hebben moeite met woorden als ‘gnosis’ en ‘esoterie’. Daar raken ze van in paniek, omdat het niet in de Nederlandse vertaling van de bijbel zou staan. Nee, het staat ook vaak niet in de Nederlandse vertalingen, maar komt wel degelijk voor in de grondteksten.

Hebr. 6:19 - ‘Haar hebben wij als een anker der ziel, dat veilig en vast is, en dat reikt tot binnen het voorhangsel,’ vertaalt de NBG, terwijl in het grieks staat : binnen = esoteros (esoteron), dus esoterie is dan het Nederlandse woord.

KJV : Which hope we have as an anchor of the soul, both sure and stedfast, and which entereth into that within the veil

In behouden/ ongeletterde kerken wordt er veel tegen aangetrapt, terwijl het gewoon in de bijbel staat.

Maar er moet wel een worsteling zijn met 'esoterie', zoals ook met 'spiritualiteit', want deze woorden kunnen al snel misbruikt worden, dus het kan alleen gebruikt worden 'in verhouding tot' en met mate/ beleid.

De esoterie wordt ontzettend veel misbruikt door de new age.
Het is parelduik werk : Annie Besant, Blavatsky, Alice Bailey enz., Alice in wonderland, maar Alice was ook aan de drugs : mushrooms.

Alice in wonderland is in principe gewoon puur Hegeliaanse filosofie, maar ik had dus dromen dat ik dieper moest graven in de reformatie, omdat daar geheimen waren verborgen, dus ook over het onder ogen komen van de grootte van de zonde en de ellende, want het goede is nog altijd in strijd met het beste, dus iets kan goed lijken of mooi, terwijl het juist dan weer betere dingen achterhoudt.

Dat gaat ook weer over het kruis/ lijden, zondeprobleem onder ogen komen. En ik had ook dromen dat er gevaarlijke geesten de mensheid bedreigden en dat de oud gereformeerden daarmee in gevecht waren, maar ze hadden missing links, en ze konden niet tegen die geesten op.

De kerkgeschiedenis is belangrijk geweest, zoals Basilea Schlink dan vroeger de lijdenstheologie had uitgewerkt, en bepaalde bevindelijk-gereformeerde vaderen dan de zondologie, dus dat het allemaal veel erger is dan mensen denken, en dat miste ik veel in de mainstream esoterie.

Ik was in gevecht met de lichtere esoterie, nog steeds, dus de new age-esoterie die allerlei dingen overslaat, want dan is het weer drugs, als opium voor de mens, net als orthodoxe religie.

Dus in het charismatische moet er een zwaarder pad zijn, maar ook in de esoterie, zelfde dus in het gereformeerde, en ergens zijn dan kruispunten, en dat is waar de nederduits gereformeerde kerk voor staat, want de rekkelijken schreven vroeger ook esoterische geschriften en gnostische geschriften, alleen het kan dus snel misgaan als het niet diep genoeg gaat en ze marktje gaan bedrijven, want dat hebben ze veelal met dat spul gedaan.

Dus esoterie moet ook gezuiverd worden, en in de nederduits gereformeerde dogmatiek wordt het vooral in het begin veel gebruikt, dat woordje, dus mochten bepaalde mensen daar vreemd over gaan doen zo van :

‘Ja, maar esoterie is niet bijbels of new age, of niet goed,’ dan kunnen we hen dus als 'ongeletterd' verklaren, want het staat dus duidelijk in de griekse grondtekst van hebreeën 6:19, zelfde dat sommigen dus beweren over gnosis dat dat niet bijbels is, wat dus ook in de griekse grondtekst staat, en waar yeshua van zei dat dat juist de sleutel tot behoudenis is, en wat juist achtergehouden werd door vagebonden.

En dat is dus bijbels. Het is gewoon nu echt zaak dat de kennis over de diepte van de put opgediept wordt, anders kan niemand eruit komen, dus ook weer dat matrix idee van hoe diep wil je gaan, wil je het echt allemaal onder ogen komen of doorslapen, en Alice ging dan in die put maar raakte ergens halverwege aan de mushrooms (paddo's), zoals vele kerken en esoterische groepen, en die worden dan vet op hun droesem,
als buddha's die te snel en teveel naar licht hebben gegrepen en de duisternis niet wilden onderzoeken/ in kaart brengen/ verdiepen, allemaal dat half halve, wat allemaal lauwheid is, en laat zich graag opzwepen door populaire

clipjes, als reclame spots die het popie jopie hebben gemaakt en dan de kernen en de belangrijke paden hebben afgesneden. Dan verstikt het geestelijke leven gewoon.

De esopus was de naam voor een oorlog tussen natuurvolkeren en boeren,
ook een soort uittocht, maar dan vertikaal, dus onder de grond, dus dan gaat het om het verdiepen, zoals dat er geen rechte weg horizontaal uit de stad is, maar dat we juist naar de fundamenten moeten en dan dieper eronder de vluchtroute zien, als de weg tot de wildernis, want we zitten nu eenmaal opgesloten in die religieuze kom van het vervleselijkte christendom.

Esoterie is soms een valstrik, dus we moeten echt op onze hoede zijn,
maar dat implantaat, of gevangenisimplantaat, wat telkens piept of zelfs explosief poeder afgeeft en laat ontploffen, als implodes,
als iemand probeert te ontsnappen, gifslaap verwekt etc. is
dus opgebouwd uit vele lagen kerkgeschiedenis, dus in die zin teveel van de esoterie kan dan ook weer spijbelfeestjes zijn/ mushrooms die aangeboden worden in de put omdat men niet wil dat men verder naar beneden gaat in de put, want daar liggen juist die sleutels.

In Alice en wonderland gaat het trouwens ook nog over de tranenrivieren, maar Alice in wonderland mist ook weer elementen, want het is een veel groter verhaal.

Het gaat over het gevaar van spiritualiteit als het tot drogist-artikel wordt los van de hogere filosofie.

De Jung-Freud bloedlijn is dan belangrijke tussenschakel,
dus eerst is er dan de Calvijn-Kant bloedlijn (Hegel daarna nog),
en dan binnen de kerk Barth-Dooyeweerd, want Dooyeweerd in de geref. kerk wees ook telkens terug op Calvijn (de goede dingen dan) en hamerde erop dat de kerk uit het naieve ding-begrip moest komen wat ze tot afgod hadden gemaakt, en moesten komen tot het grensbegrip en functiebegrip, dus van voorwerpelijk tot onderwerpelijk, waar ze in de zwaardere en ook wildere gereformeerde kerken (zwaarder dan geref. bond vaak) ook veel op hameren. Dat vormt dan een soort van toetssteen om de vaak gevaarlijke esoterie-theosofie-spiritualiteit aan te toetsen, dus het stopt zeker niet met zomaar esoterie-theosofie-spiritualiteit,
maar moet getoetst worden aan de hogere filosofie, die gelukkig ook door de kerken heenstroomt, als je weet waar en bij wie je moet zijn.

Die leer is ook geheel uitgestippeld en van missing links voorzien in de rv-bijbel.

BESPREKING VAN STEMPVOORD'S GALATEN

Net als A.F.J. Klijn was P.A. van Stempvoord (1911-1969) hervormd leraar en predikant, en schrijver van de PNT-serie (prediking nieuwe testament).

Stempvoord noemt in zijn Galaten (1951) Paulus de dertiende apostel. Hij zegt dat de eerste gemeente niet democratisch was, maar theocratisch. Stempvoord stelde dat de Galaten terug waren gevallen in het oude, terwijl het kruis voor hen lag.

Het is waar. Wij moeten niet zomaar navolgers zijn, want het is een dichterlijk beeld. Wij moeten geleid worden, en dat kan alleen als we sterven aan onszelf, door het kruis, waardoor we afgestemd zijn op het geestelijke.

Er moet altijd de spanning blijven tussen de geboden, het sterven aan het zelf, en de geestelijke leiding.

Stempvoord waarschuwt tegen kerkelijk cliché, en stelt dat Paulus vanwege zijn roepingsbesef hier niet voor heeft gebogen, en ging voor een krassere aanpak.

Toch als we eerlijk zijn en de grondteksten kennen dan zien we de kruizologie al in het OT. Ook daar kwam men tot de diepte van de betekenis van de geboden, dat dat niet op zichzelf stond.

Stempvoord schilderde de Galaten af als een soort vijanden van het kruis. Het was allemaal te menselijk. Men leefde daar in het vlees. Daarom werd Paulus er op afgezonden.

Calvijn wees niet zomaar op de goede werken, maar op de geleide werken, en die kwamen voort uit het afleggen van de vleselijke werken.

Stempvoord schilderde het beeld van Paulus af als een geestelijk strijder, die ook strijdbaar was. De Galaten streden tegen het kruis. Paulus kwam met pastorale zorg, maar ook met toornige liefde. Het was een geestelijke oorlog, stelt Stempvoord. De Galaten waren aan het judaïseren. Paulus wilde duidelijke evangeliseren.

We moeten onderwerpelijk omgaan met de geboden, niet voorwerpelijk. We moeten hierin de geboden en werken van het kruis leren kennen. Geboden en werken zijn heel belangrijk, maar ze moeten afgestemd zijn door het lijden en sterven aan het zelf.

Stempvoord stelt dat de Galaten zich hadden laten verleiden door grootmogende theologen.

Stempvoord noemt als sleutel van Paulus het feit dat hij een slaaf van Jezus was. Dat bewaarde hem. Bij de Kurios, Heer, passen alleen de douloi, de slaven. Dit is dan de dialectiek van het geheim van de vrijmaking.

Het hamert op het feit dat we niet zomaar als navolgers of pelgrims door de enge poort kunnen gaan, want dat zijn slechts beelden. Wij moeten worden tot slaven door de slaafsheid tot de wereld af te leggen. Wij moeten worden tot ballingen en gladiatoren voor de Heere. Dat kan alleen door het afsterven, en dat kan alleen door de zonde onder ogen te komen. We mogen religie niet meer uitstallen als zomaar objecten.

Stempvoord stelde dat de Galaten door de schittering van grote namen het evangelie probeerden uit te doven. Zij waren gebonden door de astrale machten, de stocheia van Galaten 4:3.

Hetzelfde is in de hervormde kerk gebeurd. De hervormde kerk werd onderworpen aan de wet, aan koning Willem I (1816). Ik had een droom over een zwarte heks, die over de hervormde kerk heerste. Er was een man genaamd Wit Bartje. Hij zou door haar in een vurige put geworpen worden, tenzij hij van haar giftige snoep zou eten. Maar Wit Bartje weigerde. Hij werd toen alsnog in de vurige put geworpen. Maar hierin ontwikkelde hij geestelijke krachten. Het is een beeld van Karl Barth die steeds meer invloed in de hervormde kerk begon te krijgen.

Door 1816 kwam het gewicht op de nieuwe hervormde kerk te liggen, wat in 1886 verschoof naar Kuyper, en wat tot zijn piek kwam toen hij minister-president werd van Nederland. Met de dood van Kuyper in 1920 verschoof het gewicht zich weer tot de hervormde kerk. De geschiedenis van de hervormde kerk van 1920-1989, dus van de 20-er jaren tot en met de 80-er jaren, oftewel het hervormde middenrijk, is daarom van belang. Hier werden de nieuwe fundamenten gelegd, zowel goed als kwaad. Het is van belang de bloedlijnen te kennen, waarvan Stempvoord er een van is, en er van te leren. Stempvoord viel de grootsheid aan van wereldlijk wettisch kerkelijk gezag. Hiertoe gebruikte hij de brief aan de Galaten.

Stempvoord wees op het belang van het alleen-zijn met het Woord, een groter gewin dan de instemming der mensen. Er is een zekere drama en geestelijkheid waar de kerk in de geschiedenis een teken van is, en deze drama die kosmisch is en ten grondslag ligt aan het geestelijke is onontkoombaar : men moet sterven om opnieuw geboren te worden, wat door Stempvoord wordt beschreven. Er wordt dan onderscheid gemaakt tussen middelmatigen en boetvaardigen. Men moet hiervoor de boete wel eerst kennen.

Stempvoord stelt in zijn bespreking van hoofdstuk 3 dat de Galaten hun verstand niet hebben gebruikt maar voor toverij zijn bezweken. Hij noemt dat ze onverstandig en traag van hart zijn. Stempvoord noemt dat ze zijn gevallen voor toverwoorden die ze gebruiken. Het zijn wat we ook wel schuiltermen noemen waarachter ze zich verschuilen zonder tot de eigenlijke en diepere betekenis ervan te gaan. Het zijn conservatieven die voor geen middel terugwijken, stelt Stempvoord. Het komt er op neer dat ze niet meer weten wat ze doen.

Stempvoord is op zoek naar het diepere motief van Golgotha, en stelt dat Jezus door de wetticisten is gekruisigd, door de oude wet wel te verstaan. Dat was een wet van toverij, en die zou tot de dood leiden. Stempvoord laat daarbij zien wat nog steeds in kerken gebeurd vandaag de dag. Velen zijn van het kruis afgeweken en hebben eigen wetten gemaakt, en leven forensisch, Romeins-juridisch in plaats van door dichterlijke diepte. Er ligt het gevaar van de overromantiek, maar zwart-wit leerstellingen kunnen al snel daartoe vervallen, met een eigen overmatige en verblindende romantiek die alles schoonpraat.

Stempvoord stelt dat in de Galaten een oude macht van de dood was die niet wilde loslaten.

Er wordt gewezen op het kruis en het heilige geestelijke.

We kunnen drie tijdperken onderscheiden in de hervormde kerk :

1. Het Oude Rijk - 1816-1919
2. Het Midden Rijk - 1920-1989
3. Het Nieuwe Rijk - 1990- nu

In het Midden Rijk werden de fundamenten gelegd. Het is daarom van belang het tijdperk te bespreken.

De Galaten hadden het heilige geestelijke gedood. Stempvoord stelt in zijn bespreking van hoofdstuk 2 dat er een nieuwe verhouding kwam door dood en opstanding. De wet op zich is niet zomaar meer de sleutelpositie, maar de kennis. Hierbij wijst hij op Lukas 11:52 : ‘Wee u wetgeleerden die de sleutel der kennis hebben achtergehouden.’ Maar juist de oude wet was belangrijk om aan het zelf te sterven. Die onderdrukking, die spanning, moest er wel zijn. Nu moeten wij opgaan tot de kruiskennis en tot de kennis der zonden. Stempvoord stelt dat de zonde datgene wat terugkeert tot het oude systeem is wat niets dan dood heeft gebracht.

Calvijn liet zien dat de kennis-factor boven de wets-factor stond. Ook de kruis-factor en de afstemmings-factor stonden boven de wets-factor, zodat het niet aankwam op zomaar letterlijk navolgen, maar op het geleid worden. Voor Calvijn was er ook nog de verborgenheids-factor, het feit dat de mens niet zomaar alles kon weten. Hij liet altijd ruimte voor het ravijn van het geheimenis. Calvijn stelde dat er ruimte moest zijn voor twijfel. Men moest weer grens-gevoelig worden. Men was te zelfverzekerd geworden en daardoor in valse gerustheid gekomen. Alles moest daarom ook getoetst worden aan de

geheimenis-factor. Men was te ver gegaan. Calvijn riep de mens terug van allerlei waaghalserij en nekbrekerij.

Er is een kennis die opgeblazen maakt, tot wetticisme wordt, als het buiten het kruis omgaat. Laten we beseffen dat Calvijn's geheimenis-factor, van het 'tot hier en niet verder', oftewel God's eeuwige verborgen raad, ook boven God's wil stond, wat Calvijn ook aangaf. God werd gedreven uiteindelijk door zijn eeuwige verborgen raad, niet zomaar zijn wil. Kennis stond dus boven wil. Het ging hier om de verborgen kennis. De geheimenis-factor stond ook boven de genade-factor.

In hoofdstuk 3 beschrijft Stempvoord de ontwaking van Abraham, die de aardse systemen begon te doorzien, te ontdekken dat zij allen gesneden beelden volgden. Ook Abraham was het slachtoffer van onkritische religieuze beeldvorming, stelde Stempvoord, en daarom verliet hij het oude, en ging op pad naar een nieuwe wereld. Op zijn veertiende aanbad hij niet meer de afgoden van zijn vader.

Mijn eigen ontwaking was ook rond mijn veertiende. Het heeft grote heibel in mijn kerkelijke familie gegeven. Het oude systeem wilde niet loslaten. Maar ik moest verder, net als Abraham. Het zwaardere van de kerkelijke familie, die middelmatig waren, moest lichter, en het lichtere moest zwaarder. Ik moest het pad van de vrijmaking opgaan, tot de hogere gebondenheid, om los te komen van de aardse gebondenheden waarvan ik net als Abraham slachtoffer van was.

We hebben het dan niet alleen over gereformeerd vrijgemaakt, maar ook over hervormd vrijgemaakt. Zo ging ik op zeer jonge leeftijd theologie studeren.

1e Jaargang, nummer 6, 28 september 2025

CALVIJN

Blad voor kerkgeschiedenis, rond de RV-Bijbel. Uitgave : Visseristische School i.s.m. ICS, Instituut voor Calvinistische Studiën

In dit nummer : Het evangelie van Calvijn VII, en Calvijn, Luther en Hus, vergeten fundamenten van de kerk

---

HET EVANGELIE VAN CALVIJN VII

De goden hadden de aarde bedrogen, en daarom moesten de reuzen komen in het ragnarok, oftewel de contexten. (Ewa 3-5) We zien het in de kerken. Allemaal pretenderen ze God te volgen, terwijl ze elkaar allemaal tegenspreken, elkaar de hersenen inslaan met bijbelverzen. De aarde, en zo ook de kerk, is bedrogen door de goden. Er zijn zowel goede goden als slechte goden, maar zij moeten allemaal getoetst worden aan de contexten van de natuur. Calvijn hamerde erop dat we niet zomaar navolgers moesten zijn, maar geleiden, afgestemden.

We kunnen niet wedden op het verstand van de mens. Grote kennis gorgelt men op. Maar zo werkt de hemel niet. Het gaat niet om de zomaar verstandelijke kennis, maar om de geleide kennis.

In zijn commentaar op Lukas 6:24, het grote ‘wee u, gij rijken,’ barst Calvijn los. Hij liet zien hoe makkelijk mensen door het schoonspreken der mensen verleid worden, en door de weelde en de rijkdom. Ze hebben hun troost in de wereld. Calvijn waarschuwt ertegen. Ze hebben hun vertrouwen gesteld op hun vermogen, en geheel het geestelijk leven vergeten. Calvijn wijst erop dat zij verzadigd en opgeblazen waren in dit aardse vertrouwen. Ze vertrouwden op aardse goederen, en walgden van alle hemelse goederen. Ze hadden zich overgegeven aan zinnelijke vrolijkheid, aan schaamteloos lachen, om zo alle moeiten te ontvlieden. Gemakszucht komt nergens.

Ze zijn eergierig en vol mensenbehagenis waarin ze uitsluitend lof brengen aan bedriegers en valse profeten, stelt Calvijn. Het is onmogelijk God te dienen als je een mensenbehager bent.

Calvijn laat dan geen roze Jezus zien die alles maar door de vingers ziet, maar een Jezus die de opgeblazen verzadigden van de wereld vervloekt.

Laten wij geen wereldse troost aannemen, maar tot het Woord des Heeren gaan. Calvijn stelt dat we onze hoop niet moeten vestigen op het aardse, maar op de toekomstige beloning. (Verkl. Matth. 5) Calvijn stelt dat hierin onderscheid wordt gemaakt tussen de martelaren en de booswichten en schelmen. De martelaren hebben als kenteken dat ze gerechtigheid najagen en zoveel mogelijk de goede zaken voorstaan, stelt Calvijn. Zij worden herkend door hun eerlijkheid, hun redelijkheid. Calvijn noemt billijkheid als sleutelwoord. Ze zijn humaan, meten niet met twee maten, stellen de prijs niet hoger of lager voor dan het is. Ze sjoemelen niet, ze lichten mensen niet op.

Ook waarschuwt Calvijn dat het koninkrijk geen plaats is van schatten en genietingen, maar van strijd. De profeten hadden deze strijd ook gevoerd. Men moet zich dus niet overgeven aan ijdele verwachting en dwaze waan. Wij moeten roemen in de verdrukkingen, stelt Calvijn, want die brengen lijdzaamheid, en de lijdzaamheid brengt bevinding.

Het komt telkens in de leer van Calvijn voor dat de armen, de zwakken, de door de wereld verachten en verworpenen, de dwazen in de ogen van de wereld, door God verkoren zijn. Het kenmerk van de armen die Calvijn bedoelt is dat ze martelaren zijn, dat ze getemd zijn door het lijden en zo met hun hoogmoed en de hardheid van hun harten hebben gebroken. Het zijn hen die hun ellende hebben onderkend, zichzelf niets inbeelden of toeschrijven, niet op hun vlees vertrouwen. Het zijn hen die geleerd hebben zich onder de tuchtroede te vernederen.

CALVIJN, LUTHER EN HUS - VERGETEN FUNDAMENTEN VAN DE KERK

Dat wat we om ons heenzien zijn schijnrealiteiten, spiegelingen van hogere werelden die nog niet gedecodeerd zijn. We leven in vergiftigde dromen. Mensen, dit is geen werkelijkheid. We leven in het gebied buiten het paradijs door de zondeval. Het paradijs moet je van binnen zoeken, en dat is geen lusthof, maar de geboden des Heeren die leven brengen.

Voor wie het nog niet doorheeft : we zijn in deze wereld in de twilight zone. Predikanten zijn er niet allereerst voor om troost en hoop te geven. Er is veel valse hoop en valse troost waarin de mens verdronken is. De eerste taak van de predikanten is de wegen des Heeren te tonen.

Het evangelische werd vaak te vrij, zo vrij dat het tot voorspoeds-evangelie werd. ‘Waar is nu je God,’ zeiden sommigen in de vrijere evangelische kerken tot hen die het minder hadden. Ze meten de relatie met God af aan werelds succes, maar dan is het meer de relatie met de mammon. ‘Oh, hoe kun je de Heere dienen als je depressief bent ?’ zeiden sommigen tot hen die het minder hadden, hen die depressief waren, en anderen predikten dat depressief zijn een zonde is. Maar de oude profeten waren veelal depressief, over de zonde waarin de mensheid was opgeslokt. Daar weenden en klaagden ze over, en daarom hadden ze het teken des Heeren op hun hoofden, waren ze verzegeld. (Ezechiël 9)

Juist over hen die niet weenden over de zonde kwam het oordeel door de engelen gebracht. Men was vastgeraakt in de Laodiceaanse voorspoedskerk van schoonpraterij, terwijl Luther en Calvijn, de grondleggers van de reformatie, die overigens voortbouwden op het werk van Johannes Hus, de armoedsmonnik die meer Franciscaans was, hiertegen predikten. Grote delen van de evangelische kerk waren antinomiaans geworden. Het staat gelijk aan de losbandigheid die ze zich aanmatigen in hun vrijheid in Jezus, als een afgodsmodel. Ze volgen een roze Jezus die alles door de vingers ziet, want alles is genade, en werelds succes is hun maat. Er werd neergekeken op depressieven, armen, hen die het minder hadden, zieken. Er was ook een zwaardere stroom binnen de evangelische kerk die daar allemaal niets van wilde weten. Zij waren meer zwaar gereformeerd, en leefden in de vreze des Heeren. Je zou ze ook gereformeerd-evangelisch kunnen noemen, of calvinistisch-evangelisch, alhoewel ze terecht vaak heel wat op de Institutie van Calvijn hadden aan te merken.

De Institutie was de legalistische, Romeins-juridische forensische Calvijn, de jongere Calvijn, nogal kort door de bocht. Het was de Calvijn als rechtenstudent, terwijl zijn bijbelverklaring meer pastoraal was. We zien daarom twee Calvijnen die nogal met elkaar botsen. In de bijbelverklaringen interpreteert hij het allemaal veel ruimer, komen er nuances, en laat hij zijdeurtjes en achterdeurtjes zien. De bijbelverklaringen zijn geenszins het monster wat de Institutie is, maar het zit er wel tussendoor, en Calvijn heeft zijn leven lang aan de Institutie vastgehouden en aanvullingen gegeven. Dan trok hij weer een strak gezicht. De bijbelverklaringen zijn dus niet zonder gevaren, en daarom is een Calvijn-verklaring dus van groot belang.

We spreken daarom van een hogere en lagere Calvijn.

‘Waar is nu je God ?’ Ze zeiden het ook tegen Jezus aan het kruis. ‘Je kunt God zo niet dienen.’ Het zijn vijanden van het kruis. Het zijn verachters van het kruis. Hun God heeft geen wet en ook geen kruis. Daar moet je bij hen niet mee aankomen.

Het is moeilijk als dat mensen zijn waar je om geeft. Je weent over hen, maar ze trekken de schouders op. Dat smalle pad willen ze niet begaan, en al helemaal niet door de enge poort. Ze willen op de evangelische brede weg blijven, hun voorspoedskerk is hen lief. Ze hebben geen kruis, maar een toverstafje. Zo gaan ze slapend door het leven, als in een ordinaire flutroman. Het is een roddelende kerk, over de ruggen van anderen heen. Het is geen echte kerk maar een club. Ze zijn met pensioen gegaan, en slaan elkaar met hun wandelstokken. Ze hebben geen kruis, maar een wandelstok. Hun kerkdiensten zijn als de bingo-middag. Voor hen is God het rad van fortuin.

Het is tragisch en treurig. De oude profeten weenden erover. Jezus weende erover. Soms ging hij met een gesel er doorheen. Daarom wilden ze hem kruisigen. Hij was een bedreiging voor het religieuze bewind, een bedreiging voor de religieuze markt, want dat is wat het is. Als je markt drijft dan predik je mensen naar de mond. Dan predik je om het geld los te maken in de zakken van de mens, opdat het naar je toe zal rollen. Maar dat is niet wat predikanten behoren te zijn. Marktgedrag of winstbejag is een strik. Dan wordt het vlees tot Woord. Dan predikt men valse hoop en valse troost, en de mensen worden trots en dutten in. Dan wordt het evangelie tot een slaaplied. Laten we ervoor waken.

Ik wil u uitnodigen om terug te keren tot de tuin. Laat al die stadse stenen maar los. Op hoeveel valsheid zijn de steden en kerken gebouwd ? Op hoeveel hopen bloed en schedels ? Botten liggen overal, maar men ziet het niet en wil het niet zien. Een toverpoeder is door hun eten gegaan. Och, ontwaakt toch, geliefden, en keer weder tot de tuin des Heeren, en ga tot de wildernis, waar alle verborgen geheimen liggen, om zo iets van uw leven te maken, uw leven zin te geven. Het hoeft niet te eindigen bij de stad en de kerk. Zo kunnen wij langs de tuinkerk gaan tot de wilderniskerk, waar een overblijfsel is.

De vijanden van het kruis voorbij. Wanneer zal het voorbij zijn ? Draag uw kruis. Het kruis zal u leiden.

1e Jaargang, nummer 7, 29 september 2025

CALVIJN

Blad voor kerkgeschiedenis, rond de RV-Bijbel. Uitgave : Visseristische School i.s.m. ICS, Instituut voor Calvinistische Studiën

In dit nummer : Het evangelie van Calvijn VIII, en Het Calvijn geheimenis

---

HET EVANGELIE VAN CALVIJN VIII

In de verklaring van Mattheus 16:27 stelt Calvijn dat de verdienste van de goede werken niet tegenover de genadige rechtvaardiging wordt gesteld. Het is ook geen oorzaak van het heil. In zijn verklaring van Hebreeën 6:10 spreekt hij dat wie zich over de armen ontfermt die woekert voor de Heere, en de Heere zal hem het goede wedervergelden. In Institutie III.15.6 geeft hij ook aan dat er geen directe (vleselijke) verdienste is, maar de verdienste van het kruis.

In de leer van Calvijn is genade een ander loon. God kijkt er niet naar zoals de mensen er naar kijken. Bij Calvijn is de genade onverdiend naar het vleselijke. Als hij het over het geestelijke heeft, dan heeft hij het over de diverse lagen van de mens waarvoor verschillende regels gelden, net zoals dit bij God is. God heeft ook een diepere, verborgen laag, die in strijd is soms met zijn wil. Er gelden andere regels hier, namelijk van de eeuwige verborgen raad des Heeren, oftewel de verborgen kennis, een geheimenis. Dit is zoals Calvijn het beschrijft een ravijn waar we niet te dichtbij mogen komen, anders zouden we ten prooie vallen aan ijdele nieuwsgierigheid.

Dat het loon onverdiend is in de bewoordingen van Calvijn is Calvijnś voorzichtigheid met woorden, zoals hij dat zelf stelde, vanwege dat alle werken van de mensen bezoedeld zijn en onwaardig zijn, zoals een kind maar wat aankliedert, en slechts door zijn vader wordt bemoedigd. De vader heeft het kind wat geleerd, en het kind doet dit onvolmaakt na, zeer klungelig, dus het is geen daadwerkelijk loon wat het kind hiervoor kan krijgen, maar meer een bevestiging en bemoediging. Maar Calvijn laat ook de diepere lagen in de mens zien waarin de mens dichter bij God is. Hier durft hij niet te ver in te gaan. Hij wil ruimte houden voor het geheimenis, maar laat duidelijk blijken dat er dingen gaande zijn, diepere lagen bij God en mens, waar de mens nog niet van op de hoogte gesteld mag worden. Het zou ook te gevaarlijk zijn, stelt hij, om andere woorden te gebruiken, die de mens zou kunnen misbruiken. Hij wil niet terugvallen in het katholieke aflaatsysteem waartegen hij schrijft, dus hij gebruikt strategie. Calvijn geeft alleen hints, maar dieper in de lagen kruizen de lijnen tussen God en mens, en daar is God moeder. Dat hij niet veel over God de Moeder spreekt is vanwege dat hij al eerder had gesteld dat de mens de Moeder heeft misbruikt en verworpen, dus daarom is de mens als oordeel onder een tuchtigende vader gesteld.

Calvijn toonde dus aan dat er meer was, en ook dat hij zelf meer wist dan dat hij liet doorschemeren. Hij stelde dat hij moest wachten totdat er betere bewoordingen zouden zijn, zodat het wel veilig zou zijn bepaalde dingen hierover te bespreken.

Dat Calvijn veelal geheimzinnig en tegenstrijdig sprak, en soms hints gaf, heeft te maken met het feit dat hij een Augustijner was, en Augustinus had ook gesteld dat God soeverein was, en dat de natuurlijk orde zomaar ineens kon omslaan. Zo sloeg Calvijn dus ook soms om. Calvijn stelde dat dingen konden veranderen, en dat situaties verschillend waren, zodat er andere regels konden gelden, dus hij waarschuwde tegen zomaar navolgen, en wees op het afgestemd zijn, het afwachten, oftewel het geleid worden. Binnen dat kader zou de mens loon ontvangen, zoals de arme Lazarus, ook al was dat in zijn eigen woorden, ter beveiliging, onverdiend loon, want hij vertrouwde de mens in niks, en de mens was in zijn ogen ook compleet waardeloos en bezoedeld.

Dit is belangrijk om op te merken bij verdere studie en bespreking van Calvijn, dat hij in een soort vage code-taal spreekt, in geheimtaal. We hebben daarom ook met een verborgen Calvijn te maken, oftewel het verborgen calvinisme.

Onverdiende genade, en dus ook onverdiend loon, was zijn veiligheidsmodus, zijn strategische taal. Meer gunde hij de gewone burger niet, maar hij gaf wel hints tot hen die daarvoor opmerkzaam waren. Calvijn was tegen zomaar rechtstreekse letterlijke verdienste, ook omdat hij bang was dat de eer bij God weggehaald zou worden door geklungel van mensen, maar hij had wel degelijk een hemels verdienmodel, waarvoor de arme Lazarus als voorbeeld werd gebruikt, als verdienmodel. Er was dus geen rechtstreeks loon. Goede werken werden niet zomaar uitbetaald. Maar er was dus wel loon via afstemming en via aflegging. Juist als de mens, net als Lazarus alles teruggaf aan God, de oude

natuur aflegde, dan was daarvoor een loon, wat Calvijn voor de zekerheid en veiligheid gewoon genade-loon noemde, want de kinderen rommelden maar wat aan. Het stelde niets voor.

De mens was zelfs vals in zijn goedheid. Alleen God was waarlijk goed. Dat dieper dingen konden veranderen sloot hij niet uit. Dat was immers ook de theologie van Augustinus. Calvijn was er echter heel voorzichtig mee. Als men te ver zou gaan in het geheimenis, dan zou men onder de toorn des Heeren terecht komen. De mens mocht niet vooruitlopen op God.

Elk verdienen bij Calvijn was dus altijd indirect, en nooit als echt loon, maar als bemoediging en bevestiging. Zo ging alle lof naar God.

Er was geen tegenstelling tussen genade - werken - loon - verdiensten. Het hoorde bij elkaar. Het kwam allemaal van God. In de diepte van het geheimenis was de kruizing tussen de menselijke lijn en de lijn van God, iets waar hij zich nauwelijks aan durfde te wagen, vanwege het gevaar van misbruik. De mens was er niet aan toe. De mens was diep gevallen. Nu moest de mens afwachten en leren afstemmen en afleggen, oftewel het pad van de arme Lazarus. Op dit pad moest de mens zich niets verbeelden. Het kwam dus van God, maar Calvijn wachtte op betere bewoordingen om de brug tussen God en mens te beschrijven, op diepere betekenissen. In de Institutie, het boek van zijn jongere jaren, wat hij tijdens zijn gehele leven heeft aangevuld, durfde hij hier niet diep op in te gaan, vanwege dat het een aanval op het oude kerksysteem was. In zijn commentaren was hij vrijer en pastoraler. Verder dan hints en wat nuances kwam het verder niet echt. Hij stierf toen hij 54 jaar oud was. Als hij langer had geleefd zou hij het verder hebben uitgediept.

HET CALVIJN GEHEIMENIS

De mens bestaat volgens Calvijn uit concentrische cirkels, dus verschillende lagen, en zo is dat ook met God. Ook zijn theologie bestaat uit concentrische cirkels. In elke laag gelden er andere regels, en de lagen kunnen tegenstrijdig zijn aan elkaar, zoals God’s wil in strijd is met God’s diepere verborgen raad die eeuwig is. Het is een strijd tussen wil en verstand, tussen wil en kennis. Deze lagen en concentrische cirkels spelen op elkaar in en strijden tegen elkaar, en dat vormt Calvijn’s ingewikkelde concentrisch-dialectische theologie. Genade is niet tegenstrijdig aan loon en verdienste, maar schakelt de vleselijke vorm ervan uit. Genade is in Calvijn’s leer niet overlappend zoals in de leer van vele genade-predikers. De genade schakelt ook niet zomaar de geboden uit, maar wel de vleselijke geboden van mensen. Genade heeft dus een gematigde plaats in de leer van Calvijn, is niet altijd overduidelijk aanwezig, blijft soms op de achtergrond, omdat Calvijn ook aandacht wil geven aan andere belangrijke thema’s. Soms worden genade en uitverkiezing verdreven.

Soms strijdt Calvijn tegen zijn eigen leer, maar dat is juist een kenmerk van zijn leer. Hij moet ervoor zorgen dat zijn rivieren niet uit hun bedding treden.

Er is geen direct, letterlijk loon in zijn leer, maar een abstract loon. Er is dus niet zomaar direct loon op goede werken, omdat de goede werken van de mens bezoedeld zijn. Hij laat dan wel zien hoe het hemelse loon voorzichtig kabbelt ergens, als een klein stroompje. Dat moet nog ergens in de wildernis zijn, bij de arme Lazarus, en bij de arbeiders in de wijngaard. Dat is het afstemmingsloon, het geleidingsloon. Het gaat dus niet om de goede werken op zich, maar om de mate waarin we geleid worden. Calvijn is heel voorzichtig met het uitkeren van dat loon, en gebruikt hiervoor een filter. Hij wijst dan op het kruis, als een kruisloon, een stervensloon. Hij wijst dan op het afleggingsloon. Ook dat noemt hij genade. Het is immers genadeloon, van vader tot kind. Het kind is onvolkomen, en wordt slechts bemoedigd. Het eigenlijke werk is van de vader, die het leert aan het kind.

Het is dus geen navolgingsloon, geen imitatie-loon. Calvijn is daar op tegen. Het gaat om het geleid worden, om het afsterven aan het kruis, zodat het volledig van God is.

De mens moet zichzelf hierin verliezen. In de Institutie werd dat een eng systeem. In de bijbelverklaring werd dat ruimer. We vinden deze concentrische theologie ook terug bij C. Steenblok, dat hij in zijn preken soms een stuk ruimer was en milder. Een bekend voorbeeld ervan is dat hij de hel soms enorm relativeerde.

De concentrische theologie van Calvijn was een wild beest wat nog beteugeld en bereden diende te worden. De latere TULIP-beweging maakte hem nog extremer, oftewel extreem calvinisme. Ze gingen verder dan Calvijn ooit was gegaan. Extremistisch calvinisme is dan eerder tulipisme. Het is nog steeds een groot probleem, maar er mag ook lering uit getrokken worden, oftewel het mag dichterlijk beschouwd worden.

Zo staan we aan de stranden van het calvinisme, wachtende op de grote vogels die ons zullen oppikken, de zee over, dieper de wildernissen in. Het is wachten op de wederkeer van de hogere Calvijn, om zo de lagere Calvijn achter ons te laten.

1e Jaargang, nummer 8, 30 september 2025

CALVIJN

Blad voor kerkgeschiedenis, rond de RV-Bijbel. Uitgave : Visseristische School i.s.m. ICS, Instituut voor Calvinistische Studiën

In dit nummer : Het evangelie van Calvijn IX, en Het Calvijn geheimenis II

HET EVANGELIE VAN CALVIJN IX

Wat we om ons heen zien is berekenings-verbeelding. Alles is het resultaat van ingewikkelde rekenstelsels die op elkaar worden losgelaten, en die hier en daar missing links hebben. Daarom moeten we terugkeren tot de theologie. De missing links zijn inmiddels aangevuld door het verschijnen van de rv-bijbel.

De mens was in een schijnwerkelijkheid en zo ook een schijnkerk terecht gekomen vanwege vleselijke en pseudo-theologische berekeningen. De mens raakte steeds meer en meer vast in de aflatenkerk, en die werd vervangen door een nieuwe wet, de wet van genade, wat in principe gewoon een nieuw aflatensysteem was. De mens moest nu theologisch betalen, door geloof in Jezus Christus, wat steeds meer zijn betekenis en diepte verloor. Het werd meer en meer tot een opzegversje in plaats van een levenswandel.

Alhoewel Calvijn de geloofsbelijdenis onderstreepte streed hij tegen beide aflatenstelsels, zag hij de gevaren aan beide kanten. Het was tot muntgebaseerde Babylonische tempelprostitutie geworden.

Calvijn besprak een hele andere valuta gebaseerd op zijn interconcentrische theologie, waarin verschillende concentrische stelsels op elkaar inwerkten. Hierin waren ook dode en dodende cirkels, als dode golflijnen. Een van de meest beruchte voorbeelden hiervan was dat Calvijn de mens vanwege misbruik van de wil de vrije wil afpakte. Hij noemde dit geen dwang, maar noodzaak, maar zijn theologie was vaak indirect dwangmatig, als gemaskerde dwang. De mens werd ergens in geforceerd, met name in zijn Institutie en zijn boek tegen Pighius, van zijn jongere jaren. Deze dode cirkels en dode dwanglijnen en dwanggolven bleven de kop op steken tijdens zijn gehele leven, maar nuanceerde hij steeds meer en matigde hij steeds meer naarmate hij ouder werd.

Calvijn was geen derde graads genade-prediker. Hij balanceerde het met andere thema’s. Hij was niet eenzijdig in zijn genade leer. Soms duwde hij de genade weer terug op de achtergrond, tot de zijlijn, als er gevaar dreigde van genade misbruik. Hij was hierin een kameleon. Zo was Augustinus ook. Calvijn was een Augustijner.

De mens had niet zomaar recht op God’s genade en loon. De mens kon dat niet van God eisen. Calvijn stelde dat de mens hierin over de streep was gegaan, en hij moest de mens terugduwen. De mens moest daarom eerst komen tot het jammerloon. (Verkl. Matth. 19) Het jammerloon was het hoogste loon. Het staat boven alle schatten der wereld. Dat was wat genade was volgens Calvijn, niet zomaar genade op zich, maar in verhouding tot. Het was in het verband van het vernederingsloon, het afleggingsloon, oftewel het kruisloon, het stervensloon. Zonder jammerloon, wat het belangrijkste genadeloon was, kon de mens niet tot het kruis gaan. De mens moest hiervoor zijn zonde onder ogen komen, de vervloeking van het menselijke geslacht, oftewel de zondekennis en de ellendekennis, de verlieskennis, de armoedskennis, het onder ogen komen van de doodstaat van de mens, waar C. Steenblok en F. Mallan in de 1953-beweging ook op wezen.

Calvijn hamerde erop dat dit het belangrijkste was van zijn leer, ter doding van de zonde. (Verkl. Johannes 18) Het was zijn voornaamste theologie. C. Steenblok had dit opgepikt, en ging ermee verder. Vandaar dat C. Steenblok dus ook een belangrijke theoloog was in Nederland, omdat hij dit belangrijke stuk bracht. Vaak werd daar niet genoeg aandacht aan gegeven, en ging men te snel over op de genade op zich. Ook C. Steenblok was dus geen derde graads genadeprediker. Hij was er heel voorzichtig in, zoals Calvijn er ook voorzichtig mee was.

Calvijn stelde dat men de genade en het loon had misbruikt. Dat begon steeds meer tot hem door te dringen. Men eiste van God, men claimde er recht op te hebben, maar uiteindelijk ging het in de leer van Calvijn niet zomaar om genade en loon op zich, maar om de vrijmacht en soevereiniteit van God, en die was absoluut en onherroepelijk onderworpen aan de eeuwige verborgen Raad des Heeren, de verborgen kennis van het grote geheimenis. De mens moest daar verre van blijven, en mocht God niet zomaar woorden in de mond leggen. De mens was veel te ver gegaan, en Calvijn moest de mens terugduwen, met strategie.

Dat daarin grove fouten zijn gemaakt is bekend. Calvijn was een product van

zijn tijd.

Er was een hele grote kloof tussen de eeuwige verborgen raad des Heeren en zomaar soevereiniteit en vrijmacht en uitverkiezing. De uitverkiezing werd dus gedreven door het grote geheimenis, en zo ook werd de verwerping hierdoor gedreven. Er was dus niet zomaar genade. Er was ook een grote kloof tussen soevereiniteit en genade. Er moest heel veel verworpen worden vanwege de diepe val van de mens. Er was niet zomaar genade. En als er genade was, dan was er niet zomaar loon. Calvijn maakte dit duidelijk in zijn verklaring van Mattheus 20. Het was niet zomaar een verdienste als men in de wijngaard had gewerkt, want er werd niet uitbetaald naar werk. Zij die later kwamen kregen hetzelfde loon. Dat had niks met zomaar genade te maken, stelde Calvijn.

Calvijn stelt dat veel werk als verplichting gedaan moet worden tot God niet voor loon, maar voor afbetaling van schuld, dus God is niet verplicht ons uit te betalen. Het is onderdeel van de boetedoening van de mens. Daarom is Calvijn zo voorzichtig met het gebruiken van loon en verdienste. Ook omdat de werken der mensen bezoedeld zijn, maar Calvijn laat dan tegelijkertijd de weg zien : er wordt uitbetaald naar afstemming, naar de mate waarin de arbeider door de Heere wordt geleid, in het niet werken en in het werken, dus het gaat niet om het werk op zich, maar om het luisteren, als een luisterloon. Dat is volgens hem een betere beschrijving van het genadeloon. Er wordt dus niet uitbetaald naar kwantiteit maar naar kwaliteit, niet naar daadwerkelijke arbeid, maar naar luisterzin. Zo wordt dus het strijdveld verschoven in de leer van Calvijn, en wordt zomaar genade die de mens zich heeft toegeeigend weggeschoven onder hogere principes. Calvijn plaatst dus allerlei belangrijke filters tussen mens en genade en tussen mens en loon, zodat het eerlijker en veiliger wordt.

Nu gaat het er dus om : luisteren en jammeren. (Ezechiël 9) Zo heeft de mens een brug over deze ravijnen.

In zijn leer stelt hij het zo : Niet God moet de mens uitbetalen, maar de mens moet God uitbetalen. Zo is er het hele smalle pad van verdiensten in de leer van Calvijn, waar een mens aan alle vleselijke genadestelsels, geloofsstelsels en loonstelsels afsterft. Dat is wat het jammerloon is op het pad van de arme Lazarus. Dat is een pad van boetvaardigheid. Dat is het pad van de ellendekennis. De mens verdient een zeker genadeloon door het terugbetalen. Dat is klein, eenvoudig en sober. Een mens heeft niet veel nodig.

Men kan het dus niet zomaar verdienen in de leer van Calvijn, want :

1. De mens heeft schulden en verplichtingen naar God die afbetaald dienen te worden.

2. De mens werkt niet naar kwantiteit, maar naar kwaliteit, ook in de zin dat men niet voor tijd wordt uitbetaald, maar voor timing, en in die timing moet men afgestemd zijn op de Heere, en op niets anders. Er is dus alleen leidingsloon, in het wel of niet doen van het werk. Vandaar dat we spreken van een luisterloon.

3. God is tot niets verplicht, de mens heeft geen rechten en kan niets eisen, want de werken en wetten der mens zijn bezoedeld. Wel stelt Calvijn dat de mens hoe dan ook zijn rechtmatig loon krijgt. Hij sluit het dus ook niet zomaar uit, maar laat de nodige ravijnen tussen de principes bestaan, wat duidelijk wordt in zijn interconcentrische theologie.

Genade en loon zijn dus onderhevig aan een heleboel hogere principes in de leer van Calvijn, waar hij naar eigen zeggen ook maar half inzicht in heeft, vanwege het feit dat het grote geheimenis van de eeuwige verborgen raad des Heeren niet zomaar toegankelijk is, ook niet voor hem.

De fijngevoelige afstemming hierin jammerend over de zondestaat der wereld is Calvijn meer waard dan zomaar genade op zich, omdat die vaak overmoedig en overmatig ingebeeld is en toegeeigend, als aanmatigend recht, een verderfelijke eigenschap van het verblinde vlees. Calvijn wijst erop dat werk in de wijngaard geleerd moet worden, met name wat het is, en welke waarde het heeft, en komt zo tot de conclusie dat juist het niet werken, als de Heere dat zo heeft ingesteld, wordt beloond, vanwege de luisterwaarde ervan. In principe is dit ook verbonden aan het verhaal van Maria en Martha. Het gaat niet om het vele bidden en vele strijden, want dat kan ook weer een heel farizeïstisch motief hebben van het gezien willen worden en het bewonderd willen worden. Het gaat om de zelfvernedering en zelfverloochening, om zo te komen tot de Heere om daar sober te luisteren. De rv-bijbel wijst er dan ook op dat dit luisteren niet zomaar op zichzelf staat, maar dat het om het toetsen gaat. Vandaar dat toetsen, jammeren en luisteren met elkaar dienen te kruizen.

HET CALVIJN GEHEIMENIS II

Het jammerloon gebaseerd op de ellendekennis in de leer van Calvijn is niet zomaar het loon wat de mens verdient voor het jammeren over de zonde van de wereld, maar terugbetaling aan God, door boetedoening. In die zin is er dus niet zomaar loon naar werken. God heeft geen schulden aan de mens, maar de mens heeft veel schulden aan God.

Het jammerloon, of eigenlijk de jammerbetaling, is de grondtoon van de genade in de leer van Calvijn. Dit is een afgestemd loon, oftewel een

afstemmingsbetaling, wat de mens aan God verplicht is. Zo moet een mens dus eerst heel veel terugbetalen aan God voordat we van loon kunnen spreken. Vandaar dat Calvijn voorzichtig is met deze termen, ook weer als voorzichtigheidsloon of voorzichtigheids-uitbetaling eigenlijk, want er moet heel veel teruggegeven worden aan God.

Lazarus en de wijngaard-arbeiders staan hiervoor als beeld. Het is een pad door de wijngaard. Hierin sterft de mens aan zichzelf opdat elk loon en elke uitbetaling gezuiverd wordt. Dat is een afstervings-loon of afstervings-uitbetaling, of kruisloon, of beter : kruis-uitbetaling. Nu, dat kan de mens niet zomaar op Jezus afschuiven. Calvijn waarschuwt tegen het Jezusfreakisme. Hij stelt dat al het overmatige Jezus-gedoe, als sier-Jezus of vormen-Jezus, juist de armenhulp uitdooft. Het ware offer is aan de armen, niet zomaar aan Jezus, want Jezus is ter voorbeeld en herinnering aangesteld. Calvijn gaat dus niet zomaar voorwerpelijk met Jezus om, maar onderwerpelijk en in verhouding tot.

Calvijn strijdt tegen het zomaar navolgen van Jezus, wat hij als extremisme bestempeld, als te uitwendig, maar wijst op het geleid worden. Daarin heeft Jezus een zekere en belangrijke plaats in zijn leer. Hij predikt dus Jezus, maar niet overdreven. Hij is geen derde graads Jezus-prediker. Hij blijft duwen en trekken aan de thema’s. Het jammeren, de zondenkennis van de vervloeking der wereld, stelt hij voorop, als voornaamste, als grondtoon. Daar moet de mens ook zeker niet langsheen proberen te komen zomaar. Het leven waarmee de mensen zich vleien is de ergste dood, stelde hij.

In de 1953 beweging werd dit de donkere bruid genoemd, de zondenkennis, of zondologie, het kennen van de grootte van de zonde, en de diepte van de zondeval. Men komt alleen jammerend tot deze bruid, en zonder deze bruid kon men niet tot Jezus komen, niet tot zoonschap komen.

Hebben we het over deze bruid, dan hebben we het over de hogere kerk die armoedsbewust is, hongerbewust, ook als een beeld van Moeder God. Calvijn had er al op gewezen dat God allereerst als Moeder kwam, en zij verwierpen haar, want zij wilden van zondenkennis niet weten.

Zij wilden een lagere, Laodiceaanse kerk, zonder zondenkennis tot Jezus komen, tot genade en loon komen, zonder te betalen, zonder te jammeren, zonder het kruis. Men wilde de pinnen door het vlees niet. Men wilde de oordelen des Heeren over de zonde niet. Men zag namelijk marktwaarde in de zonde. De zonde zou hen machtig, vereerd en geliefd maken. Ze wilden vleesstrooiers worden.

Zo maakten ze de duivel tot hun Jezus. Eentje die de zondenkennis verachtte. Dat is de Jezus waartegen Calvijn streed, waar C. Steenblok en Mallan tegen streden, en Kersten, en vele andere gereformeerde vaderen. Zij noemden het een bluf-Jezus die uit zijn voegen was gesprongen. Er werd gemorst met slappe en laffe genade. De genade werd misbruikt, verkracht. Daarom werd de genade op een hogere plank gelegd, waar de kinderen niet zomaar bijkonden. Het zou eerlijk afgemeten moeten worden, op zijn tijd, en in de juiste verhouding. De volkeren hadden elkaar verslonden, elkaar geplunderd, in onrecht onder water gehouden.

Het geheimenis van Calvijn dringt. We hebben dat allemaal gevoeld. Het was geen volmaakt systeem. Het was zelfs zwaar corrupt, maar het gaf de kiem van gerechtigheid. Het zaad van Calvijn moest nog sterven, in de diepte der aarde. In deze dagen hebben we hiervan de oogst, maar het moet nog dieper sterven. Er zal een grote oogst zijn. De Heere had dit zaad des levens gegeven in de reformatie.

Zo kwam Calvijn tot de lage landen zowel tot oordeel als tot zegen. Zijn prediking moest gezifd en getest worden. Het mes ging er dwars doorheen. Het mes moest het kaf van het koren scheiden. Calvijn was als de na-middeleeuwse Boaz, en Ruth, als een oud-testamentische Maria, legde zich aan zijn voeten neer, als de donkere bruid die in haar slaap hem zuiverde, hem in haar dromen ontmoette. Het zaad moest nog sterven, het kaf moest gescheiden worden van het koren op de dorsvloer. Zo sliep ook de 1953 beweging als de donkere bruid aan de voeten van Calvijn op deze dorsvloer. Ze waren er nog niet. Alleen de kiem was gegeven.

Calvijn was in velerlei opzichten onrein, wat hij ook op zijn sterfbed toegaf, maar ook het hogere geheimenis was in hem, en hij werd als gereedschap in de reformatie gebruikt. Het kan niet goedgepraat worden, maar eerst zou het Woord vlees worden, en het vlees zou Woord worden, als een voorhangsel, als een gevecht, als de worsteling van Jakob op Pniël. Aan beide kanten moest het sterven. Het was tweeledig zaad. (Stranden 6, rv-bijbel)

1e Jaargang, nummer 9, 1 oktober 2025

CALVIJN

Blad voor kerkgeschiedenis, rond de RV-Bijbel. Uitgave : Visseristische School i.s.m. ICS, Instituut voor Calvinistische Studiën

In dit nummer : Calvijn's bespreking van de synoptische evangeliën, en In Mesech en in Kedar's tenten

---

CALVIJN'S BESPREKING VAN DE SYNOPTISCHE EVANGELIËN

In zijn verklaring van Lukas 4:17 geeft Calvijn een definitie van de geestelijke levenswandel : je doet niets door menselijke beweegredenen of menselijke redeneringen voor menselijke belangen, maar door de geestelijke leiding des Heeren, waarvoor Jezus het model was, het voorbeeld, de herinnering, zoals vaker in de leer van Calvijn. Calvijn streed tegen al te gemakkelijke versimpelingen van het Jezus-model. Hij viel de sier-Jezus, de vormen-Jezus, zoals hij dat noemde, van de mensen vaak aan. Hij streed tegen extreem Jezus-freakisme. Alles bij Calvijn was meer gematigd, en naarmate hij ouder werd nuanceerde hij het steeds meer. Zijn commentaar op de synoptische evangeliën (Mattheus, Markus, Lukas) is van 1555, de laatste fase van zijn leven. We zien hier een veel volwassenere, gematigdere en evenwichtigere Calvijn.

Het leidings-principe stond bovenaan bij Calvijn, op verschillende punten boven zomaar genade, want genade kon bedriegelijk zijn in de handen van mensen. Het komt volgens Calvijn uit veel diepere bronnen, zoals de eeuwige verborgen Raad des Heeren, die zelfs soms tegen de wil van God streed. Er is dus een verschil tussen de kennis van God en de wil van God. De kennis van God houdt soms de wil van God tegen.

Vanwege de diepere bronnen die Calvijn bespreekt, en ook laat voor wat het is, vanwege dat het een ontoegankelijk geheimenis is, is de afstemmingsleer of leidingsleer van belang, niet zomaar genade, en niet zomaar werken. Hij waarschuwt dus ook tegen het zomaar navolgen van Jezus, want dat wordt al snel na-apen. Dat is dus helemaal niet de bedoeling, volgens Calvijn. God ging een eigen weg met Jezus, en God gaat andere wegen met ieder ander mens, omdat het bovenal om leiding en afstemming gaat, niet zomaar volgen. Het volgen kan al snel te klinisch worden en te eenzijdig. Hij bespreekt een Jezus-gruwel die ze hebben gebouwd op aarde om de armendienst uit te schakelen. Jezus was er juist om op de armendienst te wijzen. Dat telt voor Calvijn veel meer. De ware offerplaats is het gebied van de armen. Aan hen moet geoffferd worden. Zij zijn er opdat hen welgedaan wordt.

Kijk naar de kerken. Is het calvinistisch in die zin, of hebben ze van Jezus een uitwendige afgod gemaakt waardoor ze afgeleid zijn van hun daadwerkelijke taak. De ware godsdienst is het omzien naar de armen, naar hen die het minder hebben.

Dat was ook een groot punt van Mohammed. Dat komen we telkens tegen in de Koran. In die zin ligt het calvinistische dichtbij het islamitische, zoals de gereformeerde vaderen ook soms zeiden : 'We zijn liever Turks dan paaps.' Ze zagen wel in dat de kerk diep in het materialisme was weggezonken. Calvijn zette in die zin het werk van Mohammed voort, maar dan in de reformatie. Calvijn was zeker geen Ariaan zoals de islamieten, maar hij streed wel tegen buitensporige Jezus-afgoderij. Alles had een plaats en functie in de leer van Calvijn, en dat mocht niet uit de oevers treden. Calvijn waakte over zijn leer.

Calvijn stelde in zijn verklaring van Lukas 4:17 dat velen zichzelf het geestelijke aanmatigden, de geestelijke levenswandel, terwijl ze de gaven niet hadden. Oftewel : er was geen levens-afstemming, geen leiding des Heeren. Ze volgden gewoon elkaar na. Het doel van de geestelijke gaven was om het evangelie aan de armen te verkondigen. Juist omdat dat niet of nauwelijks gebeurde stelde Calvijn dat ze daarom de geestelijke gaven niet hadden. Ze waren met andere dingen bezig. Ze probeerden elkaar te imponeren, ten koste van de armen. Ze wilden de minsten niet zijn.

Hij noemde hen gehoornden die ongeschikter waren dan ezels. Hij noemde hen opgeblazenen die rijk waren in woorden, maar verre van het ware geestelijke waren, want ze hadden de armen, de verbrokenen en verslagenen veracht.

Er waren ook hen in armoede en slavernij die hun situatie niet eens doorhadden en zichzelf zelfs tot in de dood bleven vleien. Ze waren ongevoelig en hard van hart, en daarom waren weinigen geschikt om de genade te ontvangen, stelde Calvijn. Alleen door verootmoediging in de ellendekennis en honger kan deze profetie verstaan worden, stelt Calvijn, want de opgeblazen hoogmoed die niet zucht en zichzelf niet mishaagt is doof tot deze profetie en gaat haar met minachting voorbij.

Er is dus niet zomaar genade. Calvijn stelt de ellendekennis en de verdieping daarvan voorop, zoals hij op andere plaatsen ook heeft gedaan, en waar C. Steenblok in de 1953 beweging ook op wees. Zonder de ellendekennis komt de mens nergens. Zonder aan de diepte van de zondeval ontdekt te worden, de grootte van de zonde te leren kennen, en een honger te hebben deze macht te verslaan, is het niet mogelijk de Heere welbehagelijk te zijn. Wij moeten tot de donkere bruid gaan, en wij moeten zeker met haar worstelen. Er is zoveel valse en dode zondenkennis. Er is zo weinig verootmoediging hierin, zo weinig zucht men erover, en zo weinig mishaagt men zichzelf hierin. Men wil het snel snel doen, even snel door Getsemané heen met een grote en snelle auto, even snel door Golgotha heenhuppelen, en dan hup de olijfberg op, maar wat voor een Jezus hebben we dan, beste mensen ? De Jezussen van vandaag rijden in snelle ferrari's. Te snel bevonden, te zoet bevonden. Ze kunnen de toets van Calvijn's Lukas 4:17 verklaring en van de 1953 beweging niet doorstaan. Het is te modern geworden, te gestileerd. Men heeft het te romantisch gemaakt, en het verkoopt goed. Men heeft hun leven niet willen afleggen. Men neemt genoegen met een vervalste hemel vandaag de dag, een karikatuur.

Als eerste is er de toetsnoodzaak, en dat mag men niet afjakkeren. Als eerste moet men als Jakob tot Pniël gaan om met de amazone te worstelen, met de donkere bruid, met God, met de leer, de theologie. Dat houdt ook een worsteling met Jezus in, want zoals kerk en wereld nu zijn is er veel dwangvoedsel, door buizen. Dwangbuizen. Daarom is het niet zomaar ellendekennis en zondenkennis, maar veeleer het toetsen ervan wat van belang is. Deze lijnen lopen ook door de rv-bijbel heen. Toetsen is onze eerste noodzaak in een wereld waarin niet of alleen halfslachtig getoetst wordt, een wereld en kerk waarin men te snel van zichzelf en de ander overtuigd is.

In de lijnen van de rv-bijbel begint het dus bij toetsloon, en niet zomaar jammerloon.

IN MESECH EN IN KEDARS TENTEN

Ledeboer, de vader van de gereformeerde bevindelijken in Nederland, dichtte eens :

'In Mesech en in Kedars tenten,
En trekken van Uw som de renten,
Daar mijn naam op geschreven staat,
In ´t boek van U, een erfgename,
Van God en Christus, Die bekwame,
Zijn volk, door 's wereld volk gesmaad.'

(Uit : Bede en Zielszucht tot den Heere)

Datheen's psalm 120 zegt :

'Wee mij! dat ik vreemd'ling moet wezen
In Mesech, vervloekt en misprezen;
Dat ik in Kedars tenten blijven
Moet, daar ze niet dan boosheid drijven.
Dat ik zo lange ben verlaten
Bij hen, die steeds den vrede haten.
Ik die pais zoeke zonder dwang,
Ben bij hen geweest veel te lang.'

De 1773 berijming van psalm 120 zegt :

'Wee mij, die rust en hulp moet derven,
In Mesech als een vreemd'ling zwerven,
En steeds in Kedars tenten wonen,
Bij mensen, die mij bitter honen!
Ik heb reeds lang mij opgehouden
Bij hen, die nooit op God betrouwden;
Bij hen, die, tot mijn bitterst wee,
Een afschrik hebben van den vreê.'

Nu, de donkere bruid is in het Hooglied ook verbonden aan de tenten van Kedar. Zij is dus bij de bevindelijke stroming van 1953 een beeld van de zondenkennis, het ontdekt worden aan de diepte van de zondeval en de grootte van de zonde. Bitter doet zij wenen, als de strijd van Jakob op Pniël. Wij ontkomen aan haar niet. Ledeboer zag eens een cirkel verschijnen die geheel zwart was aan de linkerzijde, wat de Heere hem liet zien, niets dan droefheid en geween, maar aan de rechterzijde stond het grote 'halleluja', en daar waren wagens. 's Avonds geween, en 's ochtends gejuich. Het is niet lang te dragen in Mesech, stelt hij. Toch moet de mens er doorheen.

1e Jaargang, nummer 1, 3 oktober 2025

De Vissersroep

Blad voor kerkgeschiedenis en pedagogiek, rond de RV-Bijbel. Uitgave : Visseristische School i.s.m. ICS, Instituut voor Calvinistische Studiën

In dit nummer : Calvijn's bespreking van de synoptische evangeliën II, en Van wedergeboorte tot geestelijke opvoeding

---

CALVIJN'S BESPREKING VAN DE SYNOPTISCHE EVANGELIËN II

Als de duivel het volk des Heeren wil meesleuren in zijn wereldse spelletjes, dan steekt de Heere daar een stokje voor. Daarom zijn de levens van het overblijfsel vaak zwaar. De pin door het vlees behoedt de vrome tegen het meesgesleurd worden door de zonde. De duivel gaat in die zin tekeer als een woest brullende leeuw, maar komt ook als een mak, tam lam, als de onschuld zelve. Het is maar waar je voor kiezen wil, waarvoor je wil leven.

Het volk des Heeren mag God danken voor het Woord wat tussen hen en de zonde instaat. Dring binnen in dat Woord, in de schuilplaats gegeven, want de dagen zijn zwaar. De stromen van zonde en wereldgelijkvormigheid zijn zwaar en krijsen ten hemel. Het zijn woeste golven, woeste stromen, maar het kan ook dodelijk stil zijn.

Calvijn stelde dat er wel een straf moest zijn, anders zijn de geboden dood. (Verkl. Lukas 3:12) Maar men was hierin vervallen tot spel en winzucht. In de rv-bijbel wordt gesteld dat de straf alleen maar voort mag komen uit zorg, als de vrucht van zorg.

Calvijn waarschuwt tegen de dwepers die zich aan de letter des woords hardnekkig vastklemmen. Hoe diep is dit gif wel niet in de gemeente des Heeren doorgedrongen. Ook dit heeft allemaal de armenzorg weggeschoven. (Verkl. Lukas 3:10)

Calvijn stelt dat de huichelaren altijd ijverig bezig zijn om door uiterlijke plechtigheden te tonen dat zij God dienen, en daardoor langs het doel heenschieten. Calvijn stelde dat er een groot gevaar was van vals vertrouwen en genade-gevlei in de kerk.

Calvijn is voorzichtig met zomaar loon voor goede werken, en stelt dat de goede werken vruchten van berouw dienen te zijn. Goede werken kunnen al snel uitwendig zijn, maar berouw gaat om het inwendige. (Verkl. Mattheus 3:8, Lukas 3:8)

In zijn verklaring van Mattheus 3:7 stelt Calvijn dat de borstzwellers door hun hoogmoed en huichelarij een veel zwaardere straf krijgen dan gewone mensen. Calvijn noemt het valse inbeeldingen. Ze moeten tot boete worden gemaand, zoals ook Johannes de Doper dat deed. De huichelachtige borstzwellers hebben een hardnekkigheid die verwondering wekt. Ze houden zich met hand en tand vast aan hun omhulsel, aan hun masker. Daarom bestrafte Johannes hen in het openbaar. Calvijn waarschuwt dat zij vol zelfvertrouwen zijn en wanen veilig te zijn tegen God's oordeel, maar omdat zij van het oordeel vlieden zal het oordeel nog zwaarder over hen zijn.

Op onnagaanbare wijze verslaat God het vlees, stelt Calvijn. Vandaar dat de mens het niet zelf kan zomaar. We moeten geen romantische onderonsjes zoeken met God. God is een strijder en strikster van het vlees, en zal daarom tegenstrijdig zijn tot ons vlees. Het is geen romantische verhouding, maar een krijgsverhouding, want de Heere moet ons vlees wel breken en krijgsgevangene nemen. De Heere is bovenal en allereerst tegenstander. Wie de Heere op enige andere wijze tegemoet treedt zal bedrogen uitkomen. Wij behoren op Pniël met de Heere te worstelen, en de Heere zal ons overwinnen, overweldigen, opdat het vlees geen voordeel behale. Het vlees zal verslagen liggen in de krijgstent. Deze lijnen worden ook in de rv-bijbel besproken.

Calvijn wijst er op dat niemand tot de genade komt dan door de zonde te haten en een mishagen aan zijn gebreken te hebben. Dat is een houding die God allereerst heeft, boven alles. (Verkl. Matth. 3:2-3)

VAN WEDERGEBOORTE TOT GEESTELIJKE OPVOEDING

Het van geen bevrijding willen weten om deel te hebben aan een hogere opstanding, waar de Hebreeën brief over spreekt, en het van geen troost willen weten, waar Job over spreekt, is essentieel in het proces van het doden van het vlees. Overmatige en overmoedige troost en zalverigheid zou het vlees weer kunnen opstuwen. Zoek ook niet naar de goedkeuring van de mensen, want dat is ook allemaal vleselijke troost. Zoek de Heere, zoek te

sterven aan het zelf, zoek naar de wedergeboorte tot geestelijke opvoeding.

Dan moet je als gladiator tegen het vlees, als een Ismael die tegen alle vlees streed, door de enge poort. Daarvoor moet je alle aardse romantiek en ook religieuze romantiek afleggen. Terugkeren tot de moeder, maar zij neemt niet zomaar kinderen aan. Zij neemt alleen hen die een harde dood aan zichzelf zijn gestorven, het proces geheel hebben doorlopen. Dat is niet iets letterlijks. We spreken van beelden. Het is iets symbolisch. Uiteindelijk moet de eigen verantwoordelijkheid geleerd worden.

Ik kan er niet genoeg op hameren. Hierin zijn vele valstrikken, en die worden door de rv-bijbel allemaal besproken.

We zien een groot toneelspel om ons heen. De zwarte cobra zwemt door de rivieren. We moeten de oude wereld achterlaten, ons laten heropvoeden door de wedergeboorte. Het is iets literairs. Het is een verhaal. Het is iets symbolisch. We moeten de diepere processen en patronen gaan zien. De andere wereld probeert te communiceren, maar daarvoor moeten we aan onszelf sterven in bitter gladiatorenschap. We komen niet zomaar als ballingen door de enge poort. We moeten dood aan onszelf binnengedragen worden. Als stervenden en gestorvenen. Ook dat proces mag niet versneld worden, want dan zal de dood van ons wegvluchten, zoals Openbaring daarover spreekt. We mogen Getsemané en Golgotha niet snel overslaan. We mogen daar niet als opgeblazen kikkers doorheen huppelen.

We moeten de gladiatorenboete ten volle betalen. Op Pniël moeten wij verbroken worden, en niet halverwege wegrennen. De enge poort is uitgedost met besnijdenismessen, waar de rv-bijbel over spreekt. Zo was dat ook al uitgebeeld in het oude Egypte. Laat het proces van de wedergeboorte diep inwerken, opdat er ruimte zal zijn voor heropvoeding.

Het gladiatorenloon is allereerst een terugbetaling aan de Heere, niet zomaar loon. De gladiator is een beeld van het zorgvuldig toetsen. Alleen zo kan het vlees een zuivere dood sterven. Pas dus op met zomaar troost, want het kan een verstrikking wezen. Toets alles. Laat het geen uitvlucht zijn om het vlees in leven te houden.

De zwarte cobra met de lange staart glijdt door de grachten. Het is op zoek naar hen die niet diep genoeg zijn afgestorven aan het ego. Het grijpt hen die nog niet waarlijk wedergeboren zijn, hen die nog dwaas rondzwerven in vleselijke romantiek en religieuze romantiek. Ze behandelen God als een goedkope hoer, niet als moeder. Ze zijn controlezuchtig. Ze bazen God rond als een hond.

Als gladiatoren zullen wij binnengaan, niet als romantische genade-vleiers die het vlees sussen en gerust stellen. Er is grote valse gerustheid. Daarom temperde Calvijn de genade ook vaak, omdat hij het misbruik zag. Daarom moest ook de 1953 beweging komen. De overgenade moest een halt toegeroepen worden, want het vlees kon zo niet sterven. Het heeft het vlees gebaard en groot gemaakt. Dat is het nephilim-complot van de goedkope genade kerken. Met de hete aardappel in de keel verzadigen ze het vlees, met een zalverige brei aan troostvolle woorden die geen offensief bieden tegen het vlees. Het is smeerolie van de zwarte cobra. Het zijn dienstknechten die geridderd zijn door de zwarte cobra, tot dienst aan de zwarte cobra. Het zijn geestelijke huurmoordenaars die moeder en kind hebben omgebracht, opdat het mannelijke nephilimvlees kon pronken. Borstzwellers, zoals Calvijn ze noemde. Het is een zwaar farizeïstische secte en cultus binnen de kerk die sjoemelt met nieuw testamentische verwesterlijkte wetten en het volk daarmee bedriegt en belast, vanwege gebrek aan kennis.

Maar de aarde zal vol worden met de kennis des Heeren.

1e Jaargang, nummer 2, 4 oktober 2025

De Vissersroep

Blad voor kerkgeschiedenis en pedagogiek, rond de RV-Bijbel. Uitgave : Visseristische School i.s.m. ICS, Instituut voor Calvinistische Studiën

In dit nummer : De weg van de pelgrim, en Een ijzig pad

DE WEG VAN DE PELGRIM

Waarom gaat men soms door tijden heen dat men God niet voelt, geen vertroosting voelt, geen bemoediging, geen goedkeuring ? Omdat men soms dieper aan zichzelf moet sterven, en dieper wedergeboren moet worden. Als men in zulke tunnels is dan is troost gevaarlijk, want dan zou het ervoor zorgen dat het vlees bekrachtigt wordt en niet sterft. Daarom wilde Job ook van geen troost weten in zijn bittere lijden. Teveel zoet kan allerlei problemen geven.

Calvijn stelt dat het volk soms door dorre tijden heengaat om het geduld te oefenen, in zijn verklaring van Mattheus 1:20.

God wordt niet geleid door grenzeloze willkeur en drijft de mensen niet door tiraniek geweld als kaatsballen, stelt Calvijn, maar aan alles wat de Heere doet ligt de hoogste rede ten grondslag. (Verkl. Lukas 1:52)

Wij moeten ijverig op onze hoede zijn tegen zelfverheffing die door voorspoed opgewekt kan worden.

1 Samuel 18:27-29 : David stond op, ging met zijn mannen heen, versloeg van de Filistijnen tweehonderd man en bracht hun voorhuiden mee; en zij gaven het gehele aantal aan de koning, opdat hij des konings schoonzoon zou worden. Daarop schonk Saul hem zijn dochter Mikal tot vrouw. 28 Toen zag Saul het in en begreep, dat de Here met David was. En Mikal, de dochter van Saul, had hem lief. 29 En Saul vreesde David des te meer. Saul bleef een vijand van David zijn leven lang.

Als wij door de enge poort gaan dan vraagt God onze voorhuiden. Bloed, d’m in het Hebreeuws, heeft de Egyptische wortel d’m, wat hoofdbesnijdenis betekent. Wij gaan alleen door de enge poort als verbrokenen. God is bij de verbrokenen en verslagenen van hart en ziel.

God is aangetrokken door verbroken mensen, niets anders. Waar is God als ik pijn heb ? wordt er soms gevraagd. God is de pijn. De kennis die wij van God krijgen is in die zin verpijnd, omdat het inhoudt dat we met de wereld breken. Dat kan alleen door een diepe innerlijke verbrokenheid.

Ik had een droom dat ik in een stad liep. Ik liep langs de winkels en de eetgelegenheden. Ik had een mondkapje om mijn nek hangen. Het zat op mijn kin, niet op mijn mond. Er was veel politie in de stad. Er was oorlog in de stad. Ik moest de stad uitrennen. Buiten de stad was een riviergebied waar alles stroomde. In de stad was alles vastgegroeid. Ik moest weer terug naar het rivierengebied waar ik vandaan kwam. Toen ik omkeek zag ik de stad in brand, vele grote explosies.

We moeten gaan tot de lijnen van het hogere onderwijs. Het oude kunnen we zo achterlaten. Er is niet zomaar rechtstreeks een weg uit de stad. Het is symbolisch. Het kan alleen door de kennis van God.

Er is niet zomaar bezit, ook niet zomaar geestelijk bezit. Je moet het leren kennen.

EEN IJZIG PAD

Je kunt niet letterlijk met mensen en God zijn, het kan alleen zich ontvouwen in het onderwijs.

Dat is een uitdaging. Al het bezit en samenzijn wat buiten het onderwijs ligt is illusie. Daar wees Immanuel Kant al op in de jaren 1700.

De enge poort is dus niet letterlijk, maar het is een school. Zij die spijbelen zullen nooit binnen kunnen gaan. Het spijbelvlees moet eerst afsterven.

Dit laat zien de noodzaak van het onderwijs, niet zomaar werk.

Calvijn wijst erop dat we niet zomaar door Abraham binnenkomen, maar door Jakob. (Verkl. Lukas 1:33) Dat houdt in dat we strijders dienen te zijn. Wij strijden voor het onderwijs, op Pniël. Alle strijd is geen strijd op zich, maar studie-strijd. Strijd om te studeren. Het komt je niet zomaar aanwaaien. Laat dat de enige oorlog zijn die we strijden.

Wij willen van de Heere leren. Soms lijkt het niet te gebeuren en is alles dor en droog, juist omdat we eerst aan het vlees moeten sterven en wederomgeboren dienen te worden. Daarom moeten we stilte en geduld

leren, en zo luistervermogen aanleren. Hier begint het bij, en dat is een groot toetsen op Pniël. Daarom is God boven alles tegenstander, om ons die oorlog te leren.

Het is een koud oor, waar de eeuwige rivieren stromen, vaak ijzig. Dit houdt in dat we richting moeten vinden in ons luisteren.

Wij hebben te maken met het amazone-evangelie van het vrouwenzaad wat het beest zou overwinnen, waar Calvijn, C. Steenblok en andere gereformeerde vaderen over gesproken hebben. Het is niet iets romantisch, maar het kan moederlijk zijn. Niet altijd, want soms dienen wij aan onszelf te sterven, en soms moeten we het op onszelf betrekken om het projecteren af te leren. Wij moeten zelf verantwoording leren dragen, en zelf opgroeien. Deze tweedeling zal er altijd in de mens zijn, van moeder en kind.

Dan moeten we dapper zijn, waarvan Calvijn ook spreekt dat het de betekenis is van de naam Gabriel, die kwam om het zoonschap aan te kondigen. (Verkl. Lukas 1:19) Oftewel we moeten strijden en strijdbaar zijn.

Wij voelen ons soms gestrooid over de ganse aarde, afgezonderd van hen die wij liefhebben. Calvijn stelt dat dit ter openbaring van het verborgene des Heeren is, in zijn verklaring van Lukas 1.

1e Jaargang, nummer 3, 5 oktober 2025

De Vissersroep

Blad voor kerkgeschiedenis en pedagogiek, rond de RV-Bijbel. Uitgave : Visseristische School i.s.m. ICS, Instituut voor Calvinistische Studiën

In dit nummer : De vogels van Ragnarok, en Niet leven maar overleven

---

DE VOGELS VAN RAGNAROK

Wij mogen bidden met Job : ‘Ik wil geen troost, want het vlees dient geheel te sterven. Ik wil geen romantiek, want het vlees dient geheel te sterven.’ Wij moeten opgenomen worden door de vogels van het Ragnarok tegen het vlees. We moeten loskomen van alle aardse structuren die oververwend zijn en snel bevredigd willen worden. We moeten gaan tot het pad van ijs, en dit volledig begaan totdat het gehele vlees is afgestorven.

Het geheimenis tussen man en vrouw is het gaan door de enge poort. Daarin sterft het vlees volledig af, geeft de mens zijn zaad, opdat het tot leven wordt verwekt, nieuw leven na Ragnarok. Dat is het wonder tussen man en vrouw.

Johannes de Doper gaat over het geheimenis van de hoofdbesnijdenis, de besnijdenis van het verstand, het gaan door de enge messenpoort, een poort in de onderwereld die al in de Egyptologie werd besproken. Hij was als de wedergekeerde Elia. Elia had het zo moeilijk gehad dat hij niet meer wilde leven. Hij werd door vogels gevoed, als door vogels opgenomen, dieper in de wildernis. De vrouw, de kerk, moest vluchten tot de wildernis, want de profeten werden vervolgd. Het is voor een profeet niet goed vertoeven in de stad. Jeremia riep op om het vreemde juk buiten de stad te aanvaarden.

Deze aarde is een deel van de onderwereld. Laten we onszelf niet bedriegen. Het is het gebied buiten het paradijs. We kunnen alleen terug door Ragnarok, als we opgenomen worden door de vogels van Ragnarok, zoals ook Elia en Johannes de Doper.

Het is het lot van iedere profeet : God leidt ons terug tot de wildernis, tot de vogels, die hemels onderwijs bieden. Zij komen van boven, om op de discipelen neer te dalen, zoals op pinksteren. Zo ontving ook Jezus eens de hemelse vogel.

Zo is er een vissersoproep om terug te keren. De geestelijken zijn in deze wereld onbegrepenen, maar zij willen ook niet begrepen worden. Zij praten mensen niet naar de mond. Zij spreken in raadselen. Zij werpen hun parels niet voor de zwijnen, maar zij brengen het hemels onderwijs aan de heiligen, aan hen die daarvoor klaar zijn.

Calvijn stelde in zijn commentaar op Lukas 1:17 dat de leer der schrift door ontelbare verdichtsels was verduisterd. Men was tot allerlei bijgeloof vervallen. En ze hadden een vrede gebracht buiten God om. Het is een valse en vuile vrede waaronder ze hun ongerechtigheden kunnen blijven doen. Zo verschuilen ze zich. Het is een wereld van groot bedrog. Ze scheppen behagen in schijnwijsheid, stelt Calvijn. Ze hebben zelfs hun eigen voorzichtigheid, die ijdel is, om hun zonde te beschermen. Deze voorzichtigheid is van een dodelijke aard, en wordt vervloekt.

Wij moeten daarom bidden om de vogels van Ragnarok, en niet de troost en romantiek der wereld aannemen, want die is om het vlees in opgeblazenheid te bewaren. Het verstikt het geestelijke leven.

Laten we net als Jezus, de profeten en de discipelen deze vogel ontvangen, die ons over de ijszeeen zal brengen. De Heere heeft zijn vogel gezonden. Het zal ons brengen tot nieuw land. We moeten daarvoor al het oude achterlaten en niet vallen voor oude troost en oude romantiek, want het zijn valstrikken. Val niet voor de truken van de oude bruidsgeesten zoals in de dagen van Noach. Ze leven om te eten, te drinken, te huwen en vrolijk te zijn. Keer u af van de hoererij van het vlees.

Het vlees moet de dood geheel sterven. Een reserve achterhouden zal ten strop zijn. Vertrouwt de vijand niet. Denkt niet dat u nog wel iets kunt achterhouden van het vlees, want het zal u tegenhouden. Het vlees heeft geen goede plannen met de mensheid. Het wordt des duivels voortgedreven. Val niet voor de Judas kus. Kus niet met het vlees, want het is om u te verraden. Het vreet uw gehele geestelijke leven van u weg, stap voor stap.

Maak een tocht tot de eeuwigheid op de rug van de vogel des hemels tot u gezonden. Tot een ieder is deze vogel gezonden, maar velen wijzen het af, want ze willen bij de vleespotten blijven. De honger en het ijs willen ze niet. Ze willen snelle bevrediging van hun zinnen, ook van hun religieuze zinnen. Daar hebben ze de snelle Jezus-afgod voor, waar Calvijn ook voor

waarschuwde en tegen predikte. Woest was hij erop. Hij tierde en raaste tegen deze geest, zoals ook de Nederlandse gereformeerde vaderen dit deden, zoals Kersten. Het volk is bedrogen door uitwendige religie. Het is allemaal schoonpraterij.

Wereld en kerk zijn dronken, door een vreemd virus aangestoken. Alle ware geestelijken hebben ze gekruisigd. Bedriegelijke markt-geestelijken die met hen meepraten hebben ze gekroond en een podium gegeven, maar zij zijn onder hun controle. Ze kunnen eenvoudig overgaan tot kruiziging als ze hen niet meer welgevallig zijn. Alleen van voorspoed, goedkope genade en goedkope vergeving willen ze horen. Alles moet goedkoop en kitsch zijn. Het moeten druk-op-de-knop kerken zijn. Instant koffie. Ze willen op hun wenken bediend worden. Daar horen geen ruige oude profeten bij. Men wil stropdassen zien. Het geld moet rollen. De kerken moeten volstromen met verwenden die nog meer verwend willen worden. Ze willen niet opgroeien. Ze willen verwende kinderen blijven. Het is nog allemaal op speelgoed-niveau, maar het speelgoed is gevaarlijk. Gifpillen slikken ze, maar daar is nog nooit iemand mee geholpen. Ze vernietigen slechts zichzelf.

Calvijn spreekt dat ze tot het niveau van duivelse goochelarijen zijn vervallen. Daarom moet het nieuwe onderwijs wel komen. Het volk is ten gronde gegaan door een gebrek aan kennis. Genade was hen altijd belangrijker dan gnosis, dwars tegen de woorden van Jezus in dat juist de kennis, de gnosis, de sleutel tot behoudenis is. Die werd door de wetgeleerden achtergehouden. Kennis is altijd belangrijker dan zomaar wetten, want die kunnn juist richting en betekenis verliezen als er geen kennis over is.

Laten wij daarom genoegen nemen met onze ballingschap, met elk ijs in ons leven, opdat het vlees daardoor uitgeschakeld kan worden. Zonder winter kan er nooit een zomer zijn, en de winter dient geheel in te werken.

We kunnen blijven klagen over de enorme omvang van de zonde, maar het moet ons doen opgaan tot het onderwijs. Onderwijs is het allerbelangrijkse, niet zomaar genade. Calvijn predikte ook niet zomaar genade, maar in verhouding tot. Als genade misbruikt dreigde te worden dan temperde hij het weer, en stelde hij andere dynamieken voorop en boven de genade.

Calvijn stelde dat het ook niet zomaar om de genade ging aan een mens gegeven, maar de genade die men aan elkaar doorgeeft, wat hij de betekenis noemt van de naam Johannes, de zoon van Zacharias. (Verkl. Lukas 1:13)

Vaak komt het voor dat Calvijn de menselijke theologie aanvalt als verrader van de armendienst, de zorg die men onder elkaar dient te schenken. Calvijn noemt dat de menselijke theologie vaak egoïstisch is, en dat men zo tot afgodendienst vervalt. Calvijn geeft daarom aandacht aan de verhoudingen, en is daar een wachter van.

De mens denkt vaak veel te romantisch over het leven om hem heen. De waarheid is dat de vijand overal loert om hem te strikken. Dat gaat voornamelijk ook door ogenschijnlijk goede dingen. Laten we niet vergeten dat de duivel vaak niet komt als een brullende leeuw, maar een engel des lichts.

NIET LEVEN MAAR OVERLEVEN

In zijn bespreking van Johannes 7:18 stelt Calvijn dat alleen de vreze des Heeren het geestelijke zicht is. Daarbuiten is de mens blind.

De lauwen zijn blind, en stellen zich hierdoor boven de profeten en vervolgen hen. Wij moeten niet zomaar de vreze des Heeren ontvangen, maar ons door de vreze des Heeren laten regeren.

Calvijn noemt het de toetssteen. Daarbuiten ligt de leer die dienstbaar is aan de eerzucht der mensen.

Dan moeten we dapper zijn. Dan moeten we strijden. We mogen geen compromissen met de vijand sluiten hierin. Ook al verliezen we dan familie en vrienden, ook al verliezen we dan onze levenspartner. God is belangrijker. We moeten de leer die uit de mensen is leren verwerpen.

Eerst hebben we een gevecht met de leugen. We komen niet zomaar tot de Waarheid. Het regent geen waarheid op aarde zomaar. De aarde is een fokkerij en een jachtveld. Vele gevaren en valstrikken loeren er om ons heen. Die zijn sluw en bedriegelijk. Vergis je niet. Dut niet in. Het is vaak niet leven maar overleven.

1^e Jaargang, nummer 1, 15 oktober 2025

Langs het Riet

Literair blad rond de RV-Bijbel

In dit nummer : De wetenschap van het leven, Op de vlucht, De tragedie van Tanga Spanga, en Langs het riet

---

DE WETENSCHAP VAN HET LEVEN

Er moet hard gewerkt worden voor alles. Niks komt zomaar, als we het over het geestelijke hebben. Men moet niet door de prachtige natuur snelwegen van genade bouwen. Men is ingedut. Het boek Odenlech in de nieuwe bijbel laat het verschil zien tussen Areta, het harde werk, en Kakia, de wereldgezinde verslapping, de lauwheid.

Lauwe mensen vormen een bedreiging voor het koninkrijk des Heeren. Uitspuwing dreigt dan, niet als een oordeel, maar een oproep. Soms moet een mens uitgespuwd worden om hem wakker te maken. Maar de lauwen hebben de profeten uitgespuwd en de geestelijken, en nu wordt hen slechts een spiegel voorgehouden.

Onderwijs staat op de eerste plaats. Heb geen andere goden. Als je indut in het onderwijs dan zal bedrog en wereldgezindheid je meesleuren.

We hebben het Woord nodig om het koninkrijk te bouwen. Het komt niet zomaar neerdalen. Er moet hard gewerkt worden, en dat kan alleen goed gaan als er hard is gestudeerd.

Een beeld hiervoor in de nieuwe bijbel is het dragen van het visnet. Dat betekent niet alleen het lijden te dragen, maar ook het onderwijs tot je te nemen en te verspreiden. Alleen hierin is leven. Laat je niks anders wijsmaken. Het leven is niet vanzelfsprekend. Zovelen zijn levende al dood. We hebben te maken met concentrische cirkels. De hogere amazone bronnen zullen alles zuiveren. Daar omheen liggen de concentrische cirkels, de wachters. Telkens weer worden we diep in deze cirkels gezogen en meegesleurd. Telkens weer worden we er in uitgespuwd. Deze cirkels moeten dus nog verder ontzegeld worden. Er moet met de wachters geworsteld worden. Zonder gevecht geen ingang. We zijn op Pniël. Jakob klaagt en is moe en wanhopig, en toch weet hij dat hij door moet vechten tot de morgen, en zelfs dan gaat het gevecht verder.

Er zijn geen eenvoudige antwoorden. We hebben te maken met een ingewikkeld reflectie systeem, niet zomaar demonologie. Spiegelingen kunnen bedriegend zijn. Daarom moeten we de wetenschap van het leven leren.

Laten we net als Job van geen troost willen weten, en net zoals in Hebreeën van geen bevrijding willen weten, opdat we deel hebben aan de hogere opstanding. Troost en bevrijding kan al snel in slaap doen dutten. De mens loopt met een overmatig reddings-syndroom en is daardoor lui en lauw geworden.

De charlatan-redders zijn gekomen en hebben alles goedkoop gemaakt, zodat het kitsch is geworden, en het werkt gewoon niet. De wereld is gezonken in een goedkope flutroman. De strijd is niet romantisch. Houd jezelf niet voor de gek. Er moeten grote offers gebracht worden. De overwinnaars zijn maagdelijk tot de zonde, hebben zich er niet mee besmet. De zonde is dodelijk.

De maagd weent vanwege alle zonde en het grote bedrog en de velen die slapen. Haar roepstem wordt niet gehoord. Het kind ligt blauw in de wieg. Hun valse, snelle, eenmalige wedergeboortes in het reddings-syndroom hebben doodgeboren kinderen voortgebracht.

Wie luistert ? Allen zoeken zij hun eigen wegen. Het zijn concentrische cirkels, spiegelingen. Laat je er niet door afleiden, ga niet met deze spiegelingen mee, maar kom hogerop, en kom tot de bronnen. Daar kom je niet zomaar. Je wordt niet zomaar ten hemel genomen door een opzegversje. Het vraagt alles van je, je gehele leven.

De mensen om ons heen zijn de concentrische cirkels, afgeweken van de bron, de één verder afgeweken dan de ander. Het is als een trappenstelsel. Sommigen ontwaken, sommigen vallen dieper in slaap. Ze geven slechts hinten van een hogere wereld. Ga op zoek naar de sleutels, en weet dat het niet zomaar sleutels zijn, maar dat het gereedschap is. Je moet er hard voor werken. Zo niet, dan zou het niet veel voorstellen.

Je kan je depressief voelen soms, of zelfs wanhopig, vanwege de eis van het leven, als je de roep hoort. We zien het allegorische beeld van de monniken-ordes die celibatair in afzondering leven in de natuur, wat een beeld is van maagdelijkheid tegen de zonde, niet van maagdelijkheid naar de kennis toe, dus het is niet van belang om het te letterlijk te nemen.

Je bent monnik, en wordt pelgrim, opdat de zonde je niet zal vinden, zoals dat in Buli 1 wordt beschreven. Blijf doorgaan, verslap niet. Val niet terug in lauwheid, want de zonde jaagt achter je.

Je bent monnik, wordt pelgrim, en wees een gladiator. Pelgrims worden namelijk op hun tucht aangevallen door de meest verschrikkelijke beesten en rovers. Zij moeten net als Jakob worstelen op de tocht door Pniël. Dat is een lange tocht door Getsemané. Maak daar niet zomaar snelwegen doorheen.

Zorg ervoor dat je de prijs wint. Er is geen andere weg. Niets komt zomaar. In de strijd zal het vlees sterven als het zaad, en dan is er nieuw leven. Alleen de aan zichzelf gestorvenen zullen binnengaan. Wat houdt dat binnengaan in ? Het is het hemelse Woord, het hemelse onderwijs, wat je dan ook weer door mag geven. Je gaat dus naar binnen, maar ook weer naar buiten. Telkens weer moeten we de kuddes hiervoor achter laten.

OP DE VLUCHT

We zijn in een nachtmerrie, dit is het gebied buiten het paradijs, waar de trickster regeert.

Geloof wordt tot ontferming. Verzet je tegen alles om te toetsen. Laat alles los, en ren tot de wildernis. Blijf verzetten en loslaten van de oude vormen.

Kom tot het rode in de wildernis om alles af te leggen. Offer alles op voor het hogere. We zijn in een breinmerrie. Het is een gevecht. Je komt niet zomaar los. Geen eenvoudige methodes.

Kom tot het rode, het rode verstand, het hogere verstand. Laat je oude brein los. Vecht, verzet, en kijk niet achterom. Verander niet in een zoutpilaar. Laat je verleden los. Er is nieuw leven in de diepte, in de wildernis, in het rode. Aanvaard de besnijdenis hiertoe, de besnijdenis van het verstand, van de herinnering. Niks was wat het leek. Het was een gevangenis.

Er is een stang om je heupen, want al je botten waren gebroken. Zo zal het rode je leiden, dat wat gegeven is van boven, zoals Ezau van de rode kom moest drinken om zijn oude status af te leggen. Hij moest dieper de wildernis in.

Verwoesten zult gij de zondaar,
U doet zijn muren instorten.
Verwoesten zult gij de naam van de zondaar.
Met hem zal niet gerekend worden,
en hij zal vergeten worden.
Langs het riet staat U,
U bent de grote kennis,
Tot ontwaking, tot vermindering
Uit de kom van het rode geeft U.

Beloch 15:15-16

DE TRAGEDIE VAN TANGA SPANGA

Hij wilde weg uit Tanga Spanga.
Hij ging naar het loket om een kaartje te kopen.
Toen hij het geld gaf was de vrouw aan het loket boos omdat er een baardhaar tussen zou hebben gezeten. Ook had ze het over de huid onder zijn oren, dat er iets met zijn bloed zou zijn.
Hij had toen gezegd dat als ze achter het loket wilde werken, dan zou ze haar haar eens moeten kammen. Toen liep hij weg met het kaartje, en is richting het station gegaan. Daarvoor moest hij eerst door de stad lopen. Het was heel druk.

Bij het station was het ook heel druk. Hij zou de wildernis van Tanga Spanga ingaan. Daar zouden ook wat steden zijn. Hij keek op het kaartje. Ze waren niet duidelijk geweest over wat voor steden het zouden zijn. Toen hij in de trein stapte merkte hij op hoeveel mannen er waren, en maar weinig vrouwen. Naarmate er werd gestopt bij verdere stations gingen steeds meer vrouwen weg, en er kwamen eigenlijk alleen maar mannen bij. Na een tijdje werd er omgeroepen dat ze er waren, dat het het eindpunt was. Maar het was geen stad. Op het station zag hij allemaal klagende mannen. Ze waren veelal lang, slank, met lang haar en baard, vaak lang. Hij liep van het station af, en zag er twee vrouwen met elkaar praten. ‘Hij had zo geklaagd,’ zei de ene vrouw tegen de ander. Hij vroeg zich af of het een dorp was, maar het leek wel een concentratie kamp.

De trein was heel modern, zoals alles modern was in de stad waar hij vandaan kwam. Hier was alles meer primitief. De vrouwen waren ook primitief. Hij zag steeds meer vrouwen hier. Het viel hen op dat ze veel met elkaar spraken, en spottend spraken over mannen. Terug naar de stad waar hij vandaan kwam wilde hij niet meer. Hij had onwil, woede, angst en was op de vlucht. Hij had het helemaal gehad. Hij liep de wildernis in in de hoop dat hij daar ergens één van de steden zou vinden. Hij durfde niet te spreken met de vrouwen. Mannen zag hij hier niet.

Hij had spijt dat hij niet met de mannen had gesproken. Nu zag hij ze niet meer. Hij zou kunnen wachten totdat de volgende trein zou komen, om dan een man aan te spreken, maar hij durfde het niet aan met deze vrouwen om hem heen. Hij vertrouwde het niet. Hij liep door tot de wildernis, en zou op zoek gaan naar een stad.

Het was lang lopen, en hij begon honger en dorst te krijgen. Hij was bang waar hij terecht zou komen, en bang dat hij nergens terecht zou komen.

Dit was gewoon een dystopie, een hel. Hij durfde bijna geen adem te halen. In zijn hoofd was hij moegedraaid. Dat hadden de vrouwen gedaan, de vrouwen van Tanga Spanga, van de stad waar hij vandaan kwam. Het was alsof ze hem altijd vast probeerden te praten, altijd kleinerend. En hij had blinde vlekken. Als ze eens goed naar hem waren en goed over hem spraken, dan vergat hij dat snel. Het bleef gewoon niet hangen, maar kwam wel ergens op de

achtergrond van zijn lange termijn geheugen. Hij was depressief, goed depressief. Hij wilde niet meer leven, maar wist ook dat hij geen andere keus had.

Angst voor mensen, angst voor vrouwen. Angst voor bittere eindes. Hij schreef wat op in zijn notitie blokje. Hij was ook bang voor papier. Hij had teveel verschrikkelijke dingen gelezen. In Tanga Spanga werden mensen continue overladen met vreselijke papieren. Het was gekkenwerk. Hij moest weg. Hij moest kunnen ademen. Na een tijdje viel hij van vermoeidheid op de grond en viel in slaap. Hij was op, hij kon niet meer. Wat grond was op zijn tong terechtgekomen. Hij had de kracht niet om zijn tong naar binnen te halen.

Hij weende in zijn slaap. Hij hoorde de rivieren bruisen in de verte. Het waren zijn tranen. Het was alsof hij door een insect was gestoken. Hij voelde zich ziek.

Nog nooit was hij zo depressief geweest als toen hij vertrok, maar het was ook een bevrijding. Hij vond het verleden eng. Hij kon er niet mee leven.

Hij had vreemde dromen. Worstelingen met een zwarte cobra. Helemaal uitgeput werd hij wakker. Hij probeerde verder te gaan, maar hij kon niet. Hij had geen kracht.

Toch heeft hij zich toen kunnen vermannen, alhoewel hij in het begin meer kroop dan liep. Later merkte hij dat hij weer normaal kon lopen, en heeft toen heel lang gelopen totdat hij bij het strand aankwam. Hij zag daar een donkere vrouw in de zee staan. Hij voelde zich verhongerd en had erge dorst. Hij voelde zich ook weer helemaal uitgeput. Hij heeft toen al zijn moed bij elkaar geraapt en liep naar de vrouw toe. Ze begon hem direct te bespotten. Ze maakte allemaal kleinerende opmerkingen. Toen hij met de vrouw sprak werd hij ineens van achteren op zijn hoofd geslagen. Hij raakte bewusteloos, en werd even later wakker bij een groot orakel. Het was een orakel dat alles omdraaide. Het was een steen met vreemde tekens, in een taal die hij niet kende. Het moest van de inboorlingen hier zijn. Iemand hield zijn hoofd van achteren vast en duwde het hard tegen de steen. Het was alsof hij inwendige bloedingen had. Hij weende. Waar was hij toch terecht gekomen ?

Kannibalen ? Van alles kwam in zijn hoofd op. Hij kon niet achterom kijken. Weer werd zijn hoofd tegen de steen gesmeten, en toen weer. Weer begon hij zijn bewustzijn te verliezen. Het was nu alsof zijn eigen bloed van binnen in zijn mond gleed. Wat wilden ze van hem ? Wat wilden ze met hem doen ?

Hij hoorde en voelde watervallen stromen, en gebruis. Hij keek naar de orakel steen. Er stonden donkere vrouwen naast. Ze smeerden toen spul op hem. Wat wilden ze met hem doen ? ‘Kannibalen,’ dacht hij.

Hij werd onder een zogeheten bewaarder van gevangenen geplaatst. Ze behandelde hem meestal, maar niet altijd, redelijk goed, maar hij had het idee dat ze hem voorbereidde om gegeten te worden. Dit ging zo weken door. Amalek was haar naam. Na die tijd zei ze dat zij zijn bewaarder niet meer was, maar zijn slavendrijver, in de zin dat hij hard werk voor haar moest verrichten. Het leek er op dat ze toch geen kannibalen waren, tenzij het uitstel was.

Hij mocht haar in ieder geval geen bewaarder meer noemen, maar zij was nu zijn slavendrijver. Hij was van zomaar gevangene tot slaaf geworden. Er waren wel meerdere gevangenen en slaven. Ze werden zombies, skeletten of geesten genoemd. Hij werd een geest genoemd. Hij wist dat hij hier ernstig in de problemen was gekomen. Vaak werd hij op zijn hoofd geslagen. Hij had het idee alsof zijn brein barste, alsof hij allemaal inwendige bloedingen had, en vaak werd hij tijdens zijn bewusteloosheid of halve bewusteloosheid ingesmeerd met spul. Toch kannibalen dan ? Hij wist het niet. Ook gooiden ze gevangenen en slaven die gebonden waren van hoge plaatsen. Dan vielen ze te pletter en raakten verlamd of kreupel. Sommigen braken hun rug of nek. Hij wist dat hij hier goed op de verkeerde plaats was gekomen, de ene wreedheid na de andere.

Rust kreeg hij bijna niet. Ook ‘s nachts moest hij werken. Eigenlijk had hij zijn enige slaap als hij bewusteloos of half bewusteloos was. Slapen mocht niet, dat was voor luien. De vrouwen zelf sliepen ook bijna niet. Het leek wel alsof ze altijd op waren. Als hij klaagde of weende was er ook geen medelijden, want dat werd ook met spot beantwoord. Ze probeerden hem te breken. Daar was hij van overtuigd.

Hij wilde vluchten naar de zee, maar er was hier geen ontsnappen aan. Als iemand probeerde te ontsnappen dan liep zo’n ontsnapping vaak verkeerd af. Als hij zag wat ze deden met hen die probeerden te ontsnappen durfde hij niet meer. Met netten werd de ontsnappende gevangen, en daarna was het goed mis. Dan werden z’n beide kaken gebroken. Ook werden soms armen afgehakt, en soms zelfs benen. Hij was in een hel terechtgekomen. Ontsnappen hier kon je maar één keer proberen.

LANGS HET RIET

Alles wat hier is is de vrucht van vermoeidheid, veel vermoeidheid.

We moeten de lagere bevrijdingen achter ons laten en komen tot de hogere bevrijdingen.

Ik keek naar mijn dochter. Oom Bert

had haar gebracht. Ze was klein, haar gezicht opgeblazen. Ik kon bijna niet spreken. Ik zei een hele lange tijd niets, maar nam haar in mijn armen.

Ze was ontvoerd, maar oom Bert had haar teruggevonden. Ze sprak niet.

Maar we moesten nog steeds vluchten. Ze zaten ons nog steeds op de hielen. Het was oorlog. We spraken bijna niet. Alles gebeurde in stilte, stricte stilte. Daarin moesten we ons oefenen.

Ik ben na een tijdje weggerend. Het was te gevaarlijk. Oom Bert zou haar naar een ziekenhuis nemen. Ken je dat gevoel dat je niet bij je kind kan zijn ? Anders traceren ze je. Ze loeren op bloed en op bloedbanden. Maar een hogere wereld wacht ons, hogere bloedbanden. Het is iets van binnen, van de droom, niet iets van buiten. Als gezinnen niet werken, dan moeten we hen overlaten aan de bijmoeders. Een heleboel kunnen we niet dragen en dan moeten we leren loslaten, hen leren overdragen in de handen van het hogere.

Als het oorlog is gaat alles anders. Je moet dan hogere keuzes maken, dwars tegen alles in. Veiligheid boven alles. Je moet je kinderen iets meegeven maar kunt niet telkens met ze sjouwen.

Wij worden geroepen tot de hogere oorlog, en moeten de lagere oorlog achter ons laten. Dan wordt je soms weggeroepen van je gezin. De pijn in je buik, maar je moet aan de hogere opdracht voldoen, op lange termijn werken, want het gezin is slechts een beeld van de taak die we hebben.

In de oorlog is alles anders. Een kat in het nauw maakt vreemde sprongen. Dan moet je strategisch denken, lange termijn denken, niet korte termijn.

Ik moest, ik moest, alles achterlaten. Het hogere riep mij. Ik moest een weg bereiden uit deze stad, want deze stad trekt naar beneden. De uittocht is een lange tocht. En dan ga je door een mijnenveld. Elke stap kan de laatste zijn. Oh, geef toch uw leven aan het hogere, de hogere bron, de kom van het rode, langs het riet.

Ons land was verwoest door een atoombom. Daarom spraken wij niet. Wij konden niet.

Ik dacht aan oom Bert, die zijn leven had gewaagd om mijn dochter te redden. Na de atoombom hadden rovers de macht genomen.

Ik kan niet goed ademen, niet goed spreken, symptomen van de atoombom. We hebben er allemaal last van.

Het vreet aan ons. Geloof wordt tot ontferming. Vermoeidheid is het enige pad wat vruchten voortbrengt. Het klaagt onze ziel aan, voortdurend. Het trekt ons naar beneden in de dieptes, voortdurend. Dan is vermoeidheid de enige ontsnapping. De slaap vlucht van ons weg. Er is alleen rust als we bewusteloos zijn geslagen. Stenen vliegen door de lucht. De oorlog nog steeds in volle gang, ook in de wildernis.

Het rode roept onze naam. Inwendige bloedingen, geen faam. Het is de prijs van de besnijdenis. We moeten alles achter ons laten. Het verleden was een hel.

Ik wandel langs het riet, maar ik moet vluchten. We moeten niet bezitten, maar bewaren, loskomen van de erfdrift. We leven uit roeping, niet uit herkomst.

Welzalig de man die tegen het woeste beest strijdt, en zijn vader en moeder niet in herinnering heeft, maar de dingen zoekt van de andere wereld

Ze roept hem vanaf de bergen,
De rivier van vergetelheid is zijn droom,
kruizende met de rivier van tederheid,
waaraan de hemelse woonplaats ligt

Beloch 15:2-3

1e Jaargang, nummer 2, 18 oktober 2025

Langs het Riet

Literair blad rond de RV-Bijbel

In dit nummer : Het Elizabeth virus, De overstromingen, en Het spel

---

HET ELIZABETH VIRUS

Juliar draaide aan de tuner. ‘Ja, dit vind ik een goed liedje.’ Hij begon het mee te zingen : ‘Dat we vergeten zijn.’ Maar hij stopte al snel. Hij moest denken aan Daksheim, de stad waar hij vandaan kwam. De stad was getroffen door een atoombom, en sindsdien was het een spookstad, beheerst door Calvijnista. Er werden fabrieken gebouwd op het puin, en daarin moest ieder mens in de stad hard werken. Nog steeds was de stad onder sterke straling. De atoombom werd genoemd Melleyvlu, of het Elizabeth virus.

Juliar werd lang na de atoombom geboren, maar groeide op in het nieuwe Daksheim onder Calvijnista, en was uiteindelijk gevlucht. Maar er stond een hoge prijs op zijn hoofd. Daarom leefde Juliar eenvoudig en stil, om zichzelf niet te verraden. De jagers van Calvijnista waren overal. Juliar woonde nu in het stadje van zijn oma. Maar veilig voelde hij zich hier niet. Hij wilde vluchten naar de wildernis, voordat hij ontdekt zou worden.

Ook Juliar had zware straling opgelopen van de Melleyvlu, de gevallen atoombom, ook al was hij pas lang daarna geboren. Ook werden de gevolgen van geslacht tot geslacht doorgegeven. De stad Daksheim leek er maar niet aan te ontkomen. Juliar herinnerde zich de fabrieken die maar niet stopten, en de verschrikkelijke Calvijnista die regeerde.

Nog voordat de atoombom viel werd de stad beheerst door twee verschrikkelijke heersers, Helman en zijn vrouw Helma, maar Calvijnista na de atoombom leek wel de allerergste. Juliar’s oma vertelde hem veel over de tijd van Helman en Helma. Juliar had zijn vriendin verloren door de straling die nog steeds aanwezig was, en Juliar had er ook veel last van, en dacht dat hij zou bezwijken. Ook het stadje van oma waar hij nu was leed nog steeds onder de gevolgen van de straling. De Melleyvlu was nog steeds zijn grootste nachtmerrie, alhoewel hij de verhalen over Helman en Helma ook verschrikkelijk vond. Calvijnista was onlosmakelijk verbonden met de Melleyvlu. Het was een tiran, grenzeloos in wreedheid, zonder enige genade. Juriar dacht dat er geen kruid tegeop gewassen was, maar hoopte toch dat meerderen zouden ontsnappen.

Op een dag kwam er een grote roofvogel bij zijn raam. Het was een leor. Dat waren sprekende roofvogels. Leors kwamen bijna niet bij de mensen, dus het was heel bijzonder. De leor sprak tot Juliar dat er wel meer mensen bevrijd zouden kunnen worden, en vroeg met wie hij zou beginnen. ‘Kun je mijn zusje en mijn dochtertje redden ?’ vroeg Juliar. Juliar had namelijk een dochtertje van zijn vriendin, maar die leefde nog steeds in Daksheim, net als zijn zusje.

Het duurde heel lang, maar uiteindelijk was de leor er toch in geslaagd. Hij had Juliar’s zusje en het dochtertje op zijn rug genomen. Maar de vogel was zwaar gewond. Hij was beschoten in Daksheim. Ook het zusje en het dochtertje waren er slecht aan toe en moesten direct naar het ziekenhuis. De vogel wilde niet bij de mensen zijn, dus moest Juliar hem verbergen. Juliar verzorgde hem zo goed als hij kon. De vogel had zijn leven gewaagd om het zusje en dochtertje van Juliar te redden. De vogel stierf en Juliar was er kapot van, helemaal kapot.

Het zusje en dochtertje van Juliar overleefden het wel. Zij kregen een huisje waar ze samen konden wonen. Juliar wist dat het niet volkomen veilig was. Juliar hoopte dat er meerdere leoren zouden komen, maar aan de andere kant wilde hij niet dat ze ten onder zouden gaan zoals deze leor.

Het Elizabeth virus woedde in de breinen van de mens. Het was zwaar giftig. Juliar wist dat ze de natuur nodig hadden. Maar ook in de wildernis waren de jagers. Het leek wel alsof ze helemaal ingesloten waren, en Calvijnista wilde ook het stadje van zijn oma regeren. Juliar dacht eraan om onder te grond te gaan. Daar zou hij kunnen komen door de kelder van zijn oma.

Op een dag kwam er een veel grotere leor bij het raam. Hij zei tegen Juliar dat hij hem wel over de zee zou kunnen brengen naar een eiland. Juliar stemde direct toe. Hij klom op de rug van de vogel, en de vogel nam hem mee de zee over. De vogel vloog extra hoog, zodat ze niet door de jagers gesnapt zouden kunnen worden. Het was een lange tocht over zee. Het eiland was prachtig. Het rook hier zo fris, zo anders. Hier kon Juliar geheel ontgiftigen van het Elizabeth virus. Nu zou de vogel ook de anderen halen, maar er gingen weken voorbij, en de vogel was nog niet teruggekeerd. Juliar begon het ergste te vrezen. In ieder geval moest Juliar hier

zien te overleven. Er groeide gelukkig overal voedsel. In de weken dat Juliar hier was had hij nog geen mens gezien. Het was een wildernis eiland. Maar Juliar was nog niet het eiland aan het verkennen. Hij wachtte nog op vogel, maar die leek niet te komen. Juliar begon steeds meer de hoop op te geven.

Uiteindelijk is Juliar toen verder het eiland op gegaan, de wildernis in. Tot zijn grote schrik was er verderop het eiland een soort concentratie kamp. Jammerende mensen achter hekken van botten. Juliar vroeg zich af wat er hier gaande was, en vroeg het aan iemand bij het hek. ‘Ren maar, ren maar,’ werd hem gezegd. ‘Want straks pakken ze je ook.’

‘Wie zijn het ?’ vroeg Juliar.

‘De jagers van Calvijnista,’ werd er gezegd. Juliar schrok en begon te rennen, zo hard als hij kon door de wildernis. Had de vogel hem bedrogen ? Nee, dat kon niet waar zijn. Leoren waren edele, nobele, goede dieren, zeer betrouwbaar. Waarschijnlijk wist de vogel dit niet. Juliar hoorde schoten in de verte. Hij rende het strand op, waar hij ergens een bootje zag liggen met een peddel, en ging het bootje op, om zo te peddelen tot het volgende eiland, maar hij vreeste het ergste. Nog steeds werd er geschoten. Toen hij verder op zee was en omkeek zag hij wat jagers staan. Hij peddelde door. Hij wilde niet opgeven. Plotseling werd hij geraakt in zijn arm. Hij moest toen wel het water in. Hij is toen verder gezwommen, maar hij bloedde hevig en begon te verzwakken. Hij voelde zichzelf wegzakken. Plotseling was daar de vogel die hem greep. In een loeivaart begon de vogel op een volgend eiland af te vliegen. ‘Ik had een foutje gemaakt,’ sprak de vogel. ‘Daar moet je niet wezen.’

‘Waar was je ?’ vroeg Juliar.

‘Teveel oorlog,’ zei de vogel. ‘Ik kwam er niet meer langs, en moest toen een grote omweg nemen. Overal jagers.’

‘Ik begrijp het,’ zei Juliar.

‘Het Elizabeth virus woedt,’ sprak de vogel.

De vogel zette Juliar af op een strandje. Juliar sneed de kogel uit zijn arm en verbond het met een stuk doek. ‘En hier ?’ vroeg Juliar. ‘Zijn ze hier niet ? Wat als ze hier komen ?’

‘Nee,’ zei de vogel. ‘Hier ligt de tegennatuur. Het Elizabeth virus kan hier niet komen.’

‘Ik hoop het,’ zei Juliar. ‘Hoe kan ik verder ontgiftigen ?’

‘Ontdek de natuur,’ zei de vogel. ‘Ik moet nu echt de anderen halen.’

Juliar keek om zich heen. Verderop het eiland waren donkere vrouwen. Het leken amazones. Ze waren heel aardig en vertelden hem over de tegennatuur. Ze speelden allerlei spelletjes, en hadden allerlei sporten. Ze leefden van een bepaald boek, een soort bijbel. Het boek was in hieroglieven opgetekend in hun grotten. Ze kenden het geheel uit hun hoofd. Van jongs af aan moesten ze het leren, om veilig te blijven tegen het Elizabeth virus.

Einde

De overstromingen

Ik had een afspraak om 8 uur bij een zorgbegeleidster in Anderspeet op de Winkelstraat. Ik ging samen met mijn broertje. We liepen langs de winkels. Ik was er al eens eerder geweest, maar dat was alweer een tijdje geleden. Ik dacht dat het verderop op de Winkelstraat was, achter de boekwinkel ergens, tenzij ze verhuisd waren. We konden het niet meer vinden. Toen zijn we toch maar weer teruggelopen naar het begin om te kijken of het daar ergens was. Soms werd het maar heel subtiel aangegeven. Maar we werden afgeleid door signalen dat er overstromingen waren. Die overstromingen kwamen snel en gingen ook weer snel weg. Het was geen water, maar een bepaalde andere stof. Wij werden er ook door meegesleurd. Iemand, een voorbijganger, had gezegd dat er post voor me was, en liet me een kaart zien, die ik begon te lezen, maar voordat ik wist wat erop stond was die overstroming er al. Was het een kaart van mijn broertje ? Ik zag hem niet meer. In Anderspeet zijn typisch de voorbijgangers die je toevallig ontmoet de postbodes. Dat is het unieke aan Anderspeet. Ik kwam door de overstromingen terecht in de hal van het restaurant aan het begin van de Winkelstraat, en daar pakte de zorgbegeleidster me bij de arm. ‘Eindelijk heb ik je gevonden,’ zei ze. Ik keek op de klok en het was 10 over 8. Op een andere klok stond 9 uur, maar op het horloge van de zorgbegeleidster was het 10 uur. We gingen door een hal langs het restaurant wat in een boog liep, en daar was ergens haar onderkomen.

Ze had het over de paradijslongen, dat er geademd werd door de aars, dat ijsvlokken werden ingeademd. Het zorgde ervoor dat de darmen niet verstopt zouden raken. Telkens waren de darmen wijd genoeg. Toen werd ik wakker van de droom.

Het Spel

Hij woonde met zijn vriendin op twee hoog.
Zijn vriendin had een spel meegenomen.
Het was een soort puzzelspel en oorlogsspel.
Ze zouden het spel samen spelen, maar hij vond het spel er zo mooi uitzien dat hij direct naar de winkel wilde waar ze het vandaan had.

Ze gaf hem het adres en hij ging direct op pad.
In de winkel aangekomen waren daar veel meer van zulke spelen.
Hij keek zijn ogen uit.
Hoeveel moeten we verliezen voordat we al dit moois zien ? vroeg hij zichzelf af.
Hij was lang depressief geweest, maar dit gaf hem hoop.
Ineens was de gehele wereld mooi in zijn ogen.

Hij kocht nog wat meer van zulke spelen.
Die zou hij samen met zijn vriendin spelen.
Toen hij thuiskwam met de spelen en de tas op de bank zette omhelsde hij zijn vriendin.
'Ik ben zo blij dat je deze winkel hebt gevonden,' zei hij.

Ze gingen het op het balkon spelen. Er was hier veel natuur.
'Je geeft mensen hoop,' zei hij tegen zijn vriendin.
Het spel was mooi en fijn, avontuurlijk.

1e Jaargang, nummer 3, 22 oktober 2025

Langs het Riet

Literair blad rond de RV-Bijbel

In dit nummer : Korte bespreking van de 1 Petrus verklaring van Greijdanus, Gij dient besneden te worden, en De doodsvreze des Heeren in Getsemané

KORTE BESPREKING VAN DE 1 PETRUS VERKLARING VAN GREIJDANUS

S. Greijdanus (1871-1948) was gereformeerd predikant die later met de vrijmaking van 1944 meeging, samen met C. Vonk (van de voorzeide leer) en K. Schilder. Hij schreef een verklaring van I en II Petrus voor de korte verklaring serie die liep van 1922-1962.

In zijn verklaring van I Petrus noemt hij Petrus een getuige van het lijden des Heeren. Hij vergelijkt de wedergeboorte tot hemelse bestemming in het NT met Israels ervan van Kanaän in het OT. Hij wijst erop dat de gelovigen op aarde vreemdelingen zijn, en dit moeten ze weten en betonen. Ze moeten dus ook leven als vreemdelingen. Zij wandelen in vreze, oftewel met voorzichtigheid en omzichtigheid, stelt Greijdanus.

GIJ DIENT BESNEDEN TE WORDEN

Zo spreekt de Heere : Scheidingen moeten er wel zijn, want het vlees staat op de loer, en gij dient besneden te worden.

Ik ben bij u, zegt de Heer, om u te helpen. Ik heb een gat in de aarde geslagen waardoor gij kunt ontsnappen, maar gij zult moeten worstelen met de wachters der aarde, want zij zullen u niet willen loslaten.

Houd moed, want Ik ben bij u, en heb u de wapenen gegeven in het onderwijs. Leer daarom van Mij.

DE DOODSVREZE DES HEEREN IN GETSEMANÉ

In het Gereformeerde Weekblad van 1978 wordt er gewaarschuwd dat de kerk tot een niveau is gedaald van ‘nadat er een klein duiveltje is uitgebannen, komt er een grotere voor in de plaats.’ (8/12)

Het is van belang om de geestelijke oorlogsvoering te doen vanuit de context, wat hiërarchische of territoriale oorlogsvoering wordt genoemd.

Toen ik het Middenrijk van 1920-1989 van de hervormde kerk bezocht in een droom kwam ik bij de fundamenten van het nieuwe rijk. Ik ging diep in de kerk, in het heiligdom, van de hervormde kerk, wat onder de grond leidde, waar tronen waren opgesteld. Ik wist dat ik dieper moest, want er waren veel grotere tronen en grotere geheimenissen. Ik kwam aan in een kelder die heel groot was, als een hal, en er was water als een gracht, en er zwommen orca’s. Zij bewaakten het geheimenis. Het waren geesten van glitterkerstening en van glittercharismata. Het was als een welvaartskerk die wel tucht predikte, maar de diepere tucht tegenhield, achterhield.

Verschillende hervormden hadden dat in de gaten en wilden terug naar meer bevindelijkheid, zoals de oudere gereformeerde vaderen dit hadden, en ze neigden dus meer naar het zwaardere gereformeerde, zoals naar Kersten en de oud gereformeerde kerk. We zien dit ook bij Kievit. In een vervolg droom zag ik een zwarte cobra, die ook door rivieren zwom. Een doodsangst viel op mij. Ik was doodsbenauwd. Dat moest wel, want dit was de doodsvreze des Heeren om mij te beveiligen tegen de programmatiedrift der kerk en wereld. Deze doodsvreze beschermt ons ook tegen het al te depressief te wezen over de wereld. Depressie mag nooit groter zijn dan de doodsvreze des Heeren.

De doodsvreze des Heeren kwam over mij als een ijsstorm om mij te beveiligen tegen de zware territoriale macht van de zwarte cobra. Deze ijsstorm zou mij ook leiden door het mijnenveld van kerk en wereld.

We moeten het zwaardere gereformeerde en smallere pad volgen, wat ook een veel langer pad is. We moeten daarom de bovenbouw van de hervormde kerk volgen, oftewel de hervormd vrijgemaakte richting, de bevindelijke stroming binnen de hervormde kerk. Dat gaat dus veel verder dan zomaar de gereformeerde bond. Daartoe was het gereformeerde weekblad van de hervormde kerk gekomen.

We hebben te maken met orca’s en zwarte cobra’s, zware territoriale machten, die het volk niet willen laten gaan. Wij moeten dan de doodsvreze des Heeren aanroepen die ons zal leiden. Deze zal ons aan onszelf laten afsterven opdat wij wederom geboren worden. Dat is het steenblokkiaanse

pad, waarop wij niet te makkelijk over bekering en wedergeboorte mogen denken. Wij zijn ons ervan bewust hoezeer ook dit pad in de kerk is verstard en tot dode vormen is geworden. Daarom zal de hervormde vrijmaking nog dieper dienen door te werken.

De christelijk gereformeerde kerk was in de jaren 1800 de rem op de Kuyper beweging. Kuyper ging te snel en te gemakkelijk. Het miste diepte en bevinding. Het gereformeerde weekblad van 1978 benadrukte dat door op de christelijk gereformeerde predikant J.H. Velema te wijzen, die bezig was met een serie artikelen hierover genaamd 'Achterhaalde vraag ?' in De Wekker. (GW, 1/12)

Velema stelde dat ze bezwaren hadden tegen de doopsopvatting van Kuyper, tegen het verbondsautomatisme, en dat de chr. geref. kerk zich daarom verzette tegen de gereformeerde kerk. Hij stelde ook dat de vrijgemaakt gereformeerde kerk niet vrij was van deze smetten, dat ze te gemakkelijk dachten dat het wel was in hun kerk, ten koste van de noodzaak van persoonlijke bekering en wedergeboorte. (De Wekker, 3/11)

Velema wees erop dat er verwende verbondskinderen kwamen die overschat werden, zodat de noodzaak van persoonlijke bekering op de achtergrond kwam. Hij riep op er ernstig aan te twijfelen, opdat men geen schijnchristen zou zijn. Hij drong aan tot ernstig zelfonderzoek.

Velema waarschuwde ervoor dat ze de wereld te klein hadden gemaakt, zodat persoonlijke vragen niet meer aan bod kwamen. Hij waarschuwde tegen horizontalisme waardoor het vertikale, de verhouding met God, wordt weggeschoven. Hij noemt dit een gesecülariseerd klimaat waarin voor God geen ruimte meer is, en ook niet meer voor het persoonlijke.

Vreze is negatief in het consumerisme, en voornamelijk de vreze des Heeren, en al helemaal de doodsvreze des Heeren, de doodsvreze van Getsemané, want het houdt de vraatzucht tegen, en doodt de leden van het vlees. Maar dit is een dieper pad dan zomaar steenblokkianisme. Steenblok zette de ontdekking aan de doodstaat voorop, oftewel de ontdekking aan de grootte van de zonde, van zondag 1. Maar er is zoveel valse en gebrekkige zondekennis, doordat men de vreze des Heeren mist, en met name de doodsvreze des Heeren van Getsemané. Alleen deze vreze kan het vlees doden, en daarom is deze vreze ook zo veracht, want het doet de markt in zielen instorten. Dat is niet slechts het steenblokkiaanse, maar het rodenbergiaanse, wat veel dieper gaat, want de rodenbergianen zijn gekomen tot de nieuwe bijbel, de rv-bijbel, de rodenberg versie, die het toetsen in de vreze des Heeren voorop stelt. Dat is wat de doodsvreze van Getsemané is. Er zijn hier geen snelle wegen, maar diepe wegen.

Velema stelde dat naarmate de gemeente verder van Pinksteren verwijderd is in het NT de vermaningen dringender en klemmender worden. (De Wekker, 10/11)

Velema waarschuwt tegen geestelijke gearriveerdheid waarin niet meer wordt getwijfeld en geworsteld en waarin geen vragen meer worden gesteld. Hij wijst erop dat de gemeente nog helemaal niet is gearriveerd. Hij noemt dat een goed geestelijk gesprek vaak maar moeilijk te voeren is. (De Wekker, 17/11)

Velema spreekt over dat men zich aan zaken heeft gehecht die de vreze des Heeren uitdoven. Men is geïnfecteerd. Men is tot slaaf geworden. Daarom wijst Velema op Filippenzen 2, op het belang van het geestelijke leven bewerken met vreze en beven. Men moet weten van de macht der zonde en van de invalspoort die het heeft in het hart. Daarom moet de permanente strijd gepredikt worden, stelt Velema. Als dat niet gebeurt gaat er zich een hele vreemde spiritualiteit van gearriveerdheid ontwikkelen, stelt Velema. Hij wijst op het belang van ernst maken met en strijden tegen de zonde. Hij noemt de spiritualiteit van de gearriveerdheid het zaad van zelfverzekerdheid, waar teerheid en tederheid ontbreekt. De nadruk komt dan op uitwendige roeping in plaats van op innerlijke zorg.

Het gereformeerde weekblad van 1978 stond duidelijk achter deze boodschap van J.H. Velema, en wees op het belang van het terugkeren naar de Bron. Men moet loskomen van oppervlakkig vanzelfsprekendheids-denken.

1e Jaargang, nummer 4, 23 oktober 2025

Langs het Riet

Literair blad rond de RV-Bijbel

In dit nummer : De doodsvreze des Heeren in Getsemané - 2, en Gevaren in bevindelijkheid

---

DE DOODSVREZE DES HEEREN IN GETSEMANÉ - 2

Dat wat ze denken dat het leven is is de dood. Deze vleselijke realiteit is de macht van de dood. De landen en kerken zijn in de greep van zwarte doodscobra’s die hen door hun gifbeten de illusie van leven en waarheid geven, maar de kennis wordt achtergehouden, de kennis waarnaar gij dient te jagen.

F. Mallan noemde in de 1953-stroming de donkere bruid een beeld van de zondekennis, en dat zij voorop stond in de prediking. Maar vanwege het gevaar van groot bedrog moeten wij alles toetsen in de doodsvreze des Heeren. Wij dienen daarom te worstelen met de donkere bruid. Er ligt een noodzaak van het toetsen. Wij mogen ons niet zomaar aan een kerk overgeven. De zwarte doodscobra’s hebben een schijnleven gegeven, terwijl het de vermomde dood is. Dat is wat dit vleselijke leven is, en in het toetsen, in het worstelen met de donkere bruid van de zondekennis, komt de Heere ons tegemoet.

Vandaar dat we met zware, twistzieke, duistere vrouwen, oftewel kerken te maken hebben, die ons tot dat doel opwekken. Wij strijden met de zwarte doodscobra’s en de doodsvreze des Heeren is het enige wapen. Waar de vreze des Heeren niet diep genoeg gaat komt de zwarte cobra binnen om de dood te brengen. Het is dus een gevecht op leven en dood.

Zonder de leerschool van het toetsen zijn we nergens in deze gevaarlijke tijdperken waarin elk vlees het beter denkt te weten dan de ander, allemaal op basis van herkomst-romantiek. Men weet het beter, terwijl men niets weet.

Ze zijn in de greep van bulkende zwarte doodscobra’s die hen tegen elkaar opzetten. Het is een markt des doods.

We moeten het leven niet romantiseren. Het koninkrijk der hemelen is niet van deze wereld, maar het is van binnen. Dat moet je zoeken, daar moet je je leven voor geven, alles opofferen. Als je niet in de doodsvreze des Heeren in Getsemané aan jezelf sterft, dan zul je het niet vinden en nooit binnen kunnen gaan.

Van boven komt het.

Men doet allemaal maar wat. Men wordt door duister ego en lichtzinnige begeerte voortgedreven, zeer willekeurig. Vanwege het gevaar van groot bedrog en zelfmisleiding, wat zo subtiel kan gaan, is het geestelijke visnet van het toetsen zo hard nodig, wat we mogen ontvangen als we het smalle pad door Getsemané volgen, door de doodsvreze des Heeren te ontvangen. Juist dan, en dan alleen kan de sobere uiteindelijk de doodstaat waarin de wereld leeft opmerken, om zo de donkere bruid van de zondekennis te ontmoeten. En dan zal er een worsteling met haar moeten plaatsvinden. Men mag zich niet zomaar overgeven. Er is ook een vleselijke donkere bruid, een vleselijke kerk, van gebrekkige zondekennis en valse zondekennis die de mens bedriegt met de leer van mensen.

Ik zag de doodsvreze des Heeren in Getsemané als een groep leeuwen die de aardse zwijnen van geestelijke vraatzucht aanvielen. Ook zag ik zwarte wolven in de kerk, hervormde elitegeesten, en orca’s en haaien die aangevallen werden door zwarte roofvogels des Heeren. Wij moeten in die zin Getsemanieten zijn. Buiten de doodsvreze des Heeren is er geen kruid tegen opgewassen. Het vlees moet hierin volledig sterven. Er is geen snel Golgotha. Er zijn geen snelle wegen door Getsemané heen.

Daartoe ontving Paulus zijn Damascus, en Jakob zijn Pniël. We kunnen niet in discussie met het vlees, want het vlees luistert niet, en zal telkens weer alles proberen te omzeilen en de mens op het verkeerde been proberen te zetten. Daartoe moeten we de doodsvreze des Heeren ontvangen in de diepte van Getsemané, waar de urim en de thummim verborgen liggen, het geestelijke visnet des Heeren. De mens moet hier zorgvuldig leren toetsen, en dat is een grote worsteling, een eeuwige arena.

Dat is niet zomaar steenblokkiaans, maar een Rodenbergiaans geheimenis. De steenblokkianen zeiden al dat de kerk grotendeels nog niet bekeerd was. Er is geen snel zoonschap. Men komt niet tot het zoonschap dan door de donkere bruid van de ontdekking aan de zondestaat. Men komt echter niet tot de donkere bruid dan door het toetsen in de dieptes van Getsemané, waar men het geestelijke visnet ontvangt. Dat is het onderwijs verborgen in de doodsvreze des Heeren. Zo kan de mens het nodige ijs scheppen uit de hemelen en maagdelijk worden tot de zonde, zodat de mens zich niet aan de donkere bruid

zal besmetten en vervuilen vanwege roekeloosheid.

GEVAREN IN BEVINDELIJKHEID

Ik heb mijn hele leven af en aan met depressies gestreden. Ik raakte weer depressief in de overgang van 2017/18, toen in 2020, en eind 2025, maar daar tussendoor ook wel bij vlagen. Het is ook niet zo vreemd in een wereld als deze. Dit is niet onze wereld. We zijn in de wereld, maar niet van de wereld. We zijn pelgrims op doortocht. Het koninkrijk des Heeren is van binnen. In de depressie van eind 2025 bezocht een getuige mij, met onderwijs. Laten we beseffen dat de Heere ons niet in de steek laat als we depressief zijn.

De getuige sprak over de gevaren van romantische wereldbeelden en romantische kerkbeelden. Dat er daarboven leerscholen zijn is iets metaforisch. We zijn op weg naar de amazone planeten van het vrouwenzaad waar genesis over sprak, het moederzaad, wat de wereld zal overwinnen. De gereformeerde vaderen predikten in die zin dus het amazone evangelie.

We moeten daar dus niet romantisch mee omgaan. Het zijn slechts beelden. Wij komen daarboven niet in een romantische wereld van consumerisme, want dat is iets van het vraatzuchtige, ongetemde Laodicea. Ze zijn niet waaks. We moeten altijd vanuit het chien mechant principe leven.

De getuige sprak dat wij uit dat romantische wereldbeeld moeten ontwaken. Alleen door hemelse ballingschap, hemelse slavernij en hemels gladiatorenschap zullen wij binnengaan, en dat is wat er op die planeten te vinden is, zoals de nieuwe bijbel, de rv-bijbel, de rodenberg versie, dat de eeuwige jachtvelden noemt. Wij moeten jagen naar kennis, en de kennis jaagt op ons. Ook moeten wij jagen op de zonde, opdat wij aan zijn banden afsterven.

Het is dus niet huisje, boompje, beestje in de hemelen. Dat zijn slechts beelden, en men heeft het te letterlijk gemaakt, en te dicht, terwijl alles veel diepere betekenissen heeft. Die heeft men weggekapt. We moeten terug naar de wildernis en leren van de natuur, en uiterst voorzichtig omgaan met stads materiaal. De religie is afgedwaald door het varkensgrieks, en doordat men vaak de aramese betekenissen niet of nauwelijks kende, simpelweg omdat dat vaak niet geleerd wordt. Veel predikanten zijn ook niet in het Aramees geschoold, of alleen zeer gebrekkig, zoals men ook vaak heel gebrekkig in het Grieks is geschoold, niet in de diepte ervan.

Uiteindelijk moeten we de verschijnselen om ons heen als iets machinaals zien van een museum, waarvan de mens de diepte en betekenis niet kent. Dat moet de mens onderzoeken, daarin moet de mens leren. We zien de kapotte relaties tussen mens en mens en zelfs in de kerk. Aardse banden kunnen niet in stand worden gehouden. Men moet tot de hogere banden komen met de geestelijke principes, en de menselijke principes achter zich laten.

Als je nare herinneringen hebt, en je hebt herbeleving hierin, ga dan terug naar de situatie, en ren dan in de herinnering ervan weg. Ren naar buiten, ren de natuur in, het dichtstbijzijnde bos, of het dichtstbijzijnde weiland, en ren naar de zwarte vogels door de Heere gezonden. Dezen zullen je meenemen tot de amazone planeten, tot de planeten van het vrouwelijke zaad, in Genesis beloofd. Dan gaat het niet om vrouwen of personen op zich, maar om de hogere principes. Men moet ook loskomen van de romantische persoonlijkheids cultussen, en men moet het pad van bevindelijkheid opgaan.

Paauwiaans mag je daarbij op een veilige afstand blijven, als lezer. Het gaat met name om een lezerskerk, niet om een letterlijke kerk. Daar wees Paauwe op, want de kerk was afgedreven.

Ook op het bevindelijke pad en in bevindelijke kerken zijn veel gevaren, van extremisme, verstarring, verdichting, vanwege dat de predikanten vaak niet voldoende geschoold zijn. Men is vaak bang om afstand te doen van traditionele zienswijzen. Bevindelijkheid in Nederland is dus ook onderhevig geweest aan romantiseringen. Karl Barth is dan een koude douche om de mens te doen ontwaken. Maar ook Karl Barth was er nog niet. Het is slechts een begin. Men moet dus meer het spoor houden van Immanuel Kant, dat niet alles is wat het lijkt. Dat is ook het pad van Dooyeweerd waarop men moet komen van dingbegrip tot functiebegrip, oftewel van voorwerpelijkheid tot onderwerpelijkheid, maar hierin moet men tot de hogere verbanden komen.

Er is een bepaalde context die men niet zit door tunnelvisie, die ontstond vanwege gebrek aan scholing.

In de ragnarok cirkel moet men komen tot de donkere cirkel, de duisternis des Heeren, de doodsvrees, want men is te gemakkelijk gaan denken, en nam het niet zo nauw met de doodstaat. Vandaar dat het steenblokkianisme van belang was, en het daarna volgende rodenbergianisme. Men moet eerst tot de zwarte steen gaan alvorens tot de witte steen te kunnen komen. Ragnarok, het ijstijdperk, liep daarom over in het tijdperk van duisternis. Kent daarom de duisternis des Heeren. Doe onderzoek, want de kerk is er nog niet.

1e Jaargang, nummer 5, 25 oktober 2025

Langs het Riet

Literair blad rond de RV-Bijbel

In dit nummer : Van Kievit tot Kersten, en Gevaren in bevindelijkheid - 2

VAN KIEVIT TOT KERSTEN

Ik had een droom dat ik achter de computer zat in een huis met vele kamers. Ik woonde in een zekere stad. Ik kreeg toen een telefoontje van mijn broertje en zag toen ineens het strand aan de stad en de zee erbij, alsof er iets was gekomen. Mijn broertje was altijd een vogelkijker zoals ze dat noemen, altijd met vogels bezig, zoals verschillende van onze vrienden vroeger ook. Zo dienen wij geestelijk te zijn.

God heeft ons het Woord gegeven. In 1816 was de hervormde kerk als een gevangeniscomplex. Dat mogen wij niet onderschatten. Velen vertrokken toen uiteindelijk vanaf 1834 met de afscheiding, en ook later met Ledeboer, maar velen bleven ook in de hervormde kerk, om het van binnenuit te doen, als een exodus van binnen, dieper en dieper. Dat begon al met het Reveil, en later met de gereformeerde bond, maar de gereformeerde bond was nog niet diep en bevindelijk genoeg. Vandaar dat de Kievit beweging kwam opzetten met het Gereformeerde Weekblad binnen de hervormde kerk. Daar werden de babies overgedragen van Kievit tot Kersten.

Daar was ergens een bron ontstaan in de verre dieptes van de hervormde kerk, waar men aan het strand kon wachten op de vogelen des hemels. C. Steenblok sprak dat we het niet bij Sinaï moesten zoeken, maar in Bethlehem. (Wachter Sions, 24/12, 1970, postuum) Maar wij kunnen ook niet zomaar Bethlehem binnengaan. Eerst moeten wij naar Pniël gaan om ermee te worstelen en aan onszelf te sterven. Wij kunnen alleen als Pniëlieten binnengaan. Alles moet door en door getoetst worden, want men heeft van Jezus een snelle en slimme afgod gemaakt. Weet u dan niet dat velen Jezus zullen aanroepen en niet binnengelaten worden ? Het gaat dus niet zomaar om de naam Jezus. Men heeft het tot een persoonlijkheids-cultus gemaakt, wat Jezus helemaal niet wilde. ‘Wat noemt u mij goed ? Alleen God is goed.’ En Jezus wees op de geboden en de kennis als de weg. Daartoe moeten wij tot Pniël gaan : worstel, werk hard, om binnen te gaan. Daar is de genade-junkie vies van, maar het is de enige weg, de weg van ontdekking en bevindelijkheid.

Wij moeten tot Moria gaan om alles op te offeren, zoals Abraham, en tot Pniël gaan om met alles te worstelen, alles te toetsen, zoals Jakob. Het verbond is dus tweeledig. Daar wezen de gereformeerde vaderen ook op. Het was niet slechts door Abraham. En ook dan moet u beseffen dat het niet om personen gaat, maar om principes. De namen zijn slechts voorbeelden. Het gaat om de betekenis.

De allergrootste noodzaak voor de kerk is om nu niet naar Bethlehem of Sinaï zomaar te gaan, maar naar Pniël. Er zijn geen snelwegen tot Bethlehem en Sinaï. Pniël is een pad van worstelingen, een lang en smal pad, lang en diep genoeg om het vlees af te laten sterven. Dat mag men niet ontwijken of omzeilen. Dan zou alles misgaan, en komen de geesten van kerkelijk bedrog die zeer subtiel zijn. Vandaar dat de wetenschap van demonologie en het toetsen van belang is, zoals gepredikt in de Rodenberg versie bijbel. Deze bijbel is ook veel dichter bij de grondteksten en grondtalen van de oude bijbel. Het komt tegen het grote bedrog van de westerse vertalingen.

De allergrootste noodzaak is het dus nu om Pniëliet te worden, om door de Jakobspoort binnen te gaan. Daar dient gij als Abraham alles voor op te offeren. Wilt u hiervoor het oude land verlaten, om tot het beloofde land te gaan ?

Deze oproep ligt er voor de kerk. De kerk is diep gezonken in geestelijke pensioenfondsen, tot deserteurenschap, wat verraad is naar de bron. men is gekomen tot religieus materialisme waarin het tot een bevroren nachtmerrie is geworden. Daarom moet men terugkeren tot het bevindelijke pad en tot Pniël gaan. Juist in deze worstelingen zal de Heere hen tegemoet komen.

Waarom gaan een heleboel mensen niet naar Pniël, en gaan ze liever tot Bethlehem of Sinaï ? Omdat ze weten dat op Pniël hun vlees geslagen zal worden en niets van hun oude natuur en oude leven over zal blijven. Maar wie zijn leven wil behouden zal het verliezen. Men is in de kerken ingedut in overbehoudenis, en men heeft het vlees behouden, de eigengerechtigheid, en men is door gebrek aan kennis en scholing ten onder gegaan. Dit kunnen wij onze kinderen niet aandoen. Het is een grote gruwel.

Wee de ouders die hun kinderen niet onderwijzen over wat er gaande is.
Wee de ouders die niet tot de hemel zijn doorgedrongen om een weg te bereiden voor hun kinderen.
Odenlech 1:1-2

GEVAREN IN BEVINDELIJKHEID - 2

J.H. Velema (1917-2007) die als de Mozes van de christelijke gereformeerde kerk was riep op tot ernstig zelfonderzoek en permanente strijd. Hij waarschuwde tegen de dode en dodende secularisatie die ook in de kerk aan de gang was. Deze probeerde de vreze des Heeren uit te doven. Velema waarschuwde tegen het buigen voor de moderne afgod. Hij predikte tegen de verloederingen van wereld en kerk. Zo wees hij de weg naar het beloofde land.

Wij moeten in de dieptes van Getsemané als wij tot de doodsvreze des Heeren zijn gekomen al worstelend komen tot Pniël, tot doemelingenschap. Hier sterft de zonde tot Golgotha. Getsemané en Golgotha zijn als de urim en de thummim van Pniël.

De arena-prediking staat voorop, zicht krijgen op de vijand, het vlees, de wereld en het kwaad, die drie-koppige vijand waar de gereformeerde vaderen veel over hebben gesproken. Allereerst is de arena-prediking de noodzaak van het toetsen, en wel grondig, en daarom spreekt de rv-bijbel, de rodenberg versie, ook over de eeuwige arena, want men haakt te snel af in het toetsen, komt te snel tot zelfovertuiging. Het heeft geen diepte. De zorgvuldigheid die alleen kan ontstaan in de diepe doodsvreze des Heeren is er niet, of slechts heel gebrekkig.

Het toetsen is de daadwerkelijke geestelijke oorlogsvoering. Iedere geestelijke oorlogsvoering is dan ook vrucht van het eeuwige toetsen wat diep genoeg is gegaan. Er wordt veel mee gesjoemeld. In het toetsen is er ook de leeropdracht. Er zijn hier geen snelle wegen. Er is hier geen snelle Christus-verafgoding. Men heeft geen besef meer wat dat eigenlijk inhoudt. Men is tot religieuze junk food termen gekomen. De gereformeerde vaderen streden hiertegen. Zij predikten geen snelle Jezus. Zij kwamen tegen de vormen-Jezus van de moderne tijd. Waakt u voor de naam-verafgoding. Het geestelijke deserteurenschap heeft naamslaven voortgebracht, naamchristenen, die in hun hart verre van de diepere betekenissen afleven.

Ook op het bevindelijke pad ligt dat gevaar er nog. De zuigingen zijn sterk. Daarom is het geestelijk onderricht voor deze tijden ook zo belangrijk.

Laten wij als geestelijke gladiatoren terugkeren tot de arena’s. Dat is allereerst een strijd tegen het eigen vlees. Deze gladiatoren zijn geen gladiatoren zoals in de wereld, opgeblazen helden, supermannen en noem maar op. Neen, zij zijn sober en hebben zich juist van de wereld afgezonderd. Zij zijn op het pelgrimspad waarin ze wereldse en familiaire status, sociale status, hebben afgelegd, omdat ze het grote bedrog ervan hebben ingezien. Zij hebben gedronken uit de kom van het rode. Daar hebben ze alles voor opgegeven, al hun eerstgeboorterechten, zoals Ezau en Jezus eens deden. Dat diepe pad, daar zijn ze opgegaan, dat smalle pad, dat pad vol hindernissen. Ze bedonderen de boel niet. Ze zijn de minsten geworden.

Keer terug tot de arena’s tegen het vlees, en vervul de toetsopdracht. Worstel met zomaar gedachten die zich aan je opdringen, en toets ze aan de eeuwige kennis des Heeren. Lauwheid en overmoed hierin is tot strop.

1e Jaargang, nummer 1, 26 oktober 2025

DE GOLVEN

Literair blad rond de RV-Bijbel

In dit nummer : Bespreking Buli 7:55, en Nonnendorp

BESPREKING BULI 7:55

‘Maar Haar kinderen doet Zij ontwaken, en Zij neemt hen mee.’
Buli 7:55

Laat dit woord diep tot u doordringen. Hoe worden wij haar kinderen ? Door al het aardse achter ons te laten, opdat we van boven geboren kunnen worden. Het aardse houdt de wedergeboorte tegen.

Haar kinderen doet Zij ontwaken, en Zij neemt hen mee. Is dat voorbeschikking ? Elke ouder heeft een zekere voorbeschikking voor haar kind, maar dat is slechts deels, want de ouder geeft binnen de veiligheidsgrenzen ook een zekere vrijheid aan het kind.

Laat het vers diep tot u doordringen. Haar kinderen doet Zij ontwaken, en Zij neemt hen mee. Wij mogen ons daar naar uitstrekken. Zij weet wat de beste plaats voor ons is. Laten we daar alles voor opgeven. We weten inmiddels dat het wereldse Haar in de weg staat.

Laten we het in de context lezen :

Niemand kan Haar volgen, niemand kan Haar woonplaats vinden. Zij allen gaan ten onder door Haar pijlen.
De zondaar zal niet aan hen ontsnappen.
Maar Haar kinderen doet Zij ontwaken, en Zij neemt hen mee.
Waakt dan in dit uur, opdat gij geen deel hebt aan valse werken. (Buli 7:53-56)

Wij kunnen het dus niet zomaar uit onszelf vinden als wij zoeken. Zij moet ons tegemoetkomen, en dan moeten er eerst pijlen door het vlees gaan, door de zonde. Hoe stel je je ontmoeting met God voor ? Het gaat allereerst door deze pijlen, om het vlees te doden. Dat doet een ouder ook, die zorgt ervoor dat haar kind geen verkeerde dingen doet, en leert het kind de verkeerde dingen af. Het kind krijgt te maken met belangrijke grenzen. Dat zijn de pijlen door het vlees. Zo moet het kind de grenzen leren, gevoelig worden voor de grenzen.

De mens vindt dus niet zomaar de woonplaats van God, want eerst moet de zonde in de mens sterven. Het gaat niet om het zoeken en vinden, maar om het aan je zonde sterven opdat je ontwaakt, en dat moet van boven komen. Oftewel : het moet vanuit de diepte komen. Zet er alles op alles op om een diep mens te worden. Wees niet alleen een ontwaakt mens, maar ook een wakend mens, opdat je geen deel hebt aan valse werken.

Waken is niet iets passiefs. Het is een studie. Zij neemt je mee van ontwaken tot waken, tot studie. Blijf de lessen volgen, want de tijden zijn duister, en de markt is erbij gebaat als de mensen slapen. Wil je een kind zijn van de leugenachtige markt, of van God en de Waarheid die altijd waakt ?

Kinderen van de waarheid of kinderen van de leugen ? Een leugen is zo snel verteld. Een leugen plant zich zo snel voort. Maar de waarheid is moeilijk te vinden. Daarvoor moet je namelijk afsterven aan je overmoed en hoogmoed, aan je betweterigheid en goedgelovigheid. Voor de waarheid moet je ontwaken en waken door veel studie, veel onderzoek. Waartoe denk je dat God je heeft voorbestemd ? Wees een verschil in deze duistere wereld. Laat je meenemen door het hogere, ook al schiet het hogere pijlen op je af die je zonden doorboren, je vlees, je ego, je hebzucht. Het is voor je eigen bestwil, dat heb je nodig, opdat je geen deel zal hebben aan valse werken, en de valse werken geen deel hebben aan jou.

Haar kinderen doet zij ontwaken, en Zij neemt hen mee gaat dus gepaard met : Zij schiet pijlen af op haar kinderen, opdat zij niet worden meegesleurd door de zonden. Er zitten roofdieren op en in de kinderen, die zij dient te doorboren. Heb dus respect voor je hemelse Moeder als zij dit doet, en reken Haar er niet op af. Zij vist haar kinderen op als vissen om hen tot de hogere werelden te trekken, om hen daar wedergeboorte te schenken. (Beloch 26:17)

Wees niet bitter naar de pijlenschietende God, want die pijlen brengen leven. Wees bitter tot de zonde, want die pijlen brengen de dood.

De mens ontwaakt alleen door de pijlen van God, en wordt alleen door de pijlen van God meegenomen.

Belech 3:33-34 zegt hierover :

Door het lijden en het visnet, en door hemelse pijlen, worden we losgebroken, en kunnen we de berg op. Door de hemelse pijlen zullen wij uiteindelijk niet geheel te gronde gaan.

God is een boogschutter. Dat doet God om ons te beschermen tegen de zonde en de leugenleer. Kom dus ook tot God als tot een boogschutter, en neem de pijlen op je afgeschoten voor lief. Het is de prijs die je dient te betalen. Voor de

ontwaking betaal je duur.

Nonnendorp

Patrick en Skeleton woonden hier, in Nonnendorp.
Ik wist niet waarom ze hem zo noemden,
maar zo noemden ze hem altijd.
Nonnendorp leek een beetje op Kampen, Utrecht en Vlaardingen,
maar dan was alles anders.
Het was een groot dorp aan zee in ieder geval.
Ik was samen met een vriend.
We gingen allerlei winkels langs,
ook een hele grote tweedehandswinkel.
We moesten wel even zoeken.
Er stonden daar ook slagbomen.
Het was niet makkelijk om de winkel te vinden, en al helemaal niet om de winkel binnen te komen.
Alles was ingewikkeld hier.
Er waren grote plakkaten op de muren aan de buitenkant met de gezichten van de werkers erop.
Eentje leek op iemand die ik kende.
Toeval, toeval.

We fietsten toen verder het dorp in. Er was een lang fietspad door de natuur.
Veel bomen. Prachtige omgeving, en het was zo’n mooi weer.
Hij zei ineens dat hij zijn portemonee had vergeten.
Dat zei hij ook al toen we uit een eerdere winkel gingen.
Telkens vond hij zijn portemonee.
Dit keer ook.
Hij bleek het toch bij zich te hebben gehad.
In ieder geval was hij gestopt, en ik moest verder.
Ik moest naar een afspraak die ik had met een organisatie.
Hij had een andere afspraak. Hij had nog wat meer tijd dan ik, dus hij deed het rustig aan.

Ik kwam toen in het diepere deel van Nonnendorp, waar ik de afspraak had.
Toen ik bij het gebouw was aangekomen waar ik moest zijn en aanbelde
deed een donkere vrouw open.
Ik was hier al eens eerder geweest, en toen deed ook een donkere vrouw open.
Had ik jou de vorige keer ook niet gezien ?
Nee, zei ze, dat kan iemand anders geweest zijn.
Er werkte ook een andere donkere vrouw.
Er was een klein blank kind bij haar.

Ze gaf me wat folders en sprak over de organisatie.
Een warm gevoel gleed over me heen.
Ik werd toen helemaal warm wakker.
Het was een droom. Maar ik had het gevoel dat ik nog steeds droomde.

Uit : Nonnendorp - korte verhalen, rnl-pocket nr. 23

1e Jaargang, nummer 1, 27 oktober 2025

Het Huis van Buli

Literair blad rond de RV-Bijbel

In dit nummer : De besnijdenis van het oor, en De lengtes van de voorspoeds-leugens

---

DE BESNIJDENIS VAN HET OOR

De aarde is in een bevroren nachtmerrie. De zon is voor 99% vleselijk. De lichten om de mens heen zijn vals, en misleiden de mens, houden de mens in consumerisme.

Een prediker behoort dit te prediken, dat de mens buiten het paradijs leeft, in een gebied waar de trickster regeert. De aarde is een onderdeel van de onderwereld. Heeft God de mensen dan aan hun lot overgelaten ? Neen, maar de profeten en geestelijken die God heeft gezonden worden telkens gestenigd, want de mens wil domweg dit allemaal niet horen.

De mens is boos op de geestelijken en de profeten, op de alarm-predikers, want de mens wil doorslapen, en heeft daarom zijn eigen markt-predikers erbij gehaald, die slechts reclame maken voor het aardse. De mens wil doorslapen.

Sla alarm ? De mens zal het alarm aanvallen, en het gevaar met open armen verwelkomen. Zij geloven immers in het voorspoeds-evangelie van alles is goed en wel, neemt, eet en drinkt en wees vrolijk, zoals in de dagen van Noach. Daarom hangt een nieuwe zondvloed de mens boven het hoofd. Die is al gekomen, sinds corona, maar de mens heeft zich uiteindelijk niet veel van deze waarschuwende plaag aangetrokken, en slaapt rustig door.

Waar wilt gij nog meer geslagen worden ? De aarde is een hel. Wat moet er nog meer gebeuren voordat u ontwaakt ? Een paar landen verder schieten jonge mensen elkaar overhoop omdat hun oude leiders hen tegen elkaar hebben opgezet. Oh, dat is allemaal ver weg. Ver weg ?
Wordt wakker, en legt uw zonden en eigenwilligheid af, en zeg : Uw wil zal geschieden, niet de mijne. En laat u leiden.

De aarde is in weeklacht, maar men ziet het niet. Men houdt vast aan het voorspoeds-evangelie van Laodicea. Hoe ongevoelig kun je wezen ? De aarde is in puinhopen, maar de mens waant zich koning, als éénoog in het land der blinden.

Och, laat toch uw oren besnijden, en luistert naar het hogere. Alles is in dikke mist. Laat u leiden door het hogere, niet het aardse. Dan moet u eerst leeg van uzelf worden en al uw eigen koninkrijkjes loslaten, al uw hebdrift, erfdrift en zaaddrift.

Houd je hieraan vast in Buli 1 :

7. En zij zullen moeten leren te strijden tegen de zonde.
8. En Zij zal hen leiden tot de jachtvelden, en hen het eeuwig leven laten zien.
9. En zij zullen nomaden zijn, altijd doortrekkende, opdat de zonde hen niet zal vinden.
10. En Zij zal hen de grote rivieren doen kennen, en hen macht geven over de beesten van deze rivieren.

Op aarde is de mens in de arena's en zal de mens daar het vlees moeten overwinnen, om zo te komen tot de jachtvelden, om de geestelijke jacht te leren, de beesten van het vlees te onderwerpen. Dat is een hele rij aan gevaarlijke zonden die de mens moet overwinnen. Dat is geen strijd tegen vlees en bloed.

Je mag hierin niet treuzelen, niet spijbelen, niet jezelf ergens vestigen om naam en faam te maken of een marktje. Neen. Je moet verder trekken, anders zal de zonde je achterhalen, en je vinden.

Och, wees toch op uw hoede. De zondemacht is sluw. De zondemacht heeft alle aardse gebieden ingenomen. Het zijn immers de gebieden buiten het paradijs. Keer daarom terug. Strijd moet je leren. Daar is onderwijs voor. Er is niks gemakkelijks aan.

Houd je hieraan vast in Buli 1 :

4. En Zij zal de bronnen van Haar Woord openen, opdat Haar kinderen eeuwig leven zullen vinden.
5. In tenten zullen zij leven in de wildernis wanneer de grote stad is vergaan.
6. En Zij zal onder hen zijn, om hen te onderwijzen. En het onderwijs zal hun bescherming zijn tegen de zonde.

Kom tot het huis van Buli, waar de vrouwen met de hoofddoeken zijn. Laat je onderwijzen. Leer van het Woord gegeven door God. God heeft niemand aan zijn lot overgelaten. Er is leiding beschikbaar voor de mens, maar de mens moet wel luisteren. De mens heeft God's woorden nodig om hem te beschermen tegen de zonde. Het Woord is dus leiding en bescherming. Het Woord weet de weg. Die weet de mens niet. Het Woord weet waar de gevaren zijn. Dat weet de mens niet. De mens rotzooit er maar wat op los. In het Woord is het ware leven, maar de mens heeft schijnleven gemaakt, alles voor de

verkoop. Daar maakt de mens naam en faam mee. Laat je niet bedriegen in de zieke fantasie-wereld die de mens ervan heeft gemaakt, ten koste van andere wezens, zoals de dieren.

De mens heeft de schepping verprutst. En dit is de schepping helemaal niet meer. De schepping moet nog komen.

Eeuwig leven is er te vinden in het Woord, maar het leven wat de mens biedt is maar tijdelijk, en is schijn. Je leeft dan als slaaf van één of andere afgod. Men houdt de haak goed verborgen. Je hebt met gemaskerden te maken die een theater hebben gebouwd, en het verkoopt goed, maar de prijs is hoog.

Houdt je hieraan vast in Buli 1 :

1. Zij is in oorlog tegen de grote stad.
Aan de grote rivier in de wildernis is zij.
Ziet, zij zal de grote stad tot een wildernis maken.
2. Zij zullen verantwoordelijk zijn voor hun zonden. En zij zullen loon ontvangen naar werken.
3. Zij zal Haar kinderen voeden met Haar Woord, en zij zal Haar kinderen roven uit de grote stad, en hen leiden tot de diepe wildernis, en veel krijgsgevangenen zal
zij meevoeren.

God zal gerechtigheid brengen. Niemand komt zomaar met de zonde weg, wat voor smoesjes en lakmiddeltjes ze ertegen hebben bedacht dan ook. Men leeft in een zondebokken-cultuur, maar je zult toch echt zelf geheel met de zonde moeten afrekenen. Dat kun je niet op een ander schuiven.

Zij is in oorlog tegen de grote stad, tegen hun zondebokkerijen, tegen hun tafelschuimerijen en roofzuchtigheid. Zij moeten terug naar de moedermelk, terug naar de baarmoeder. Daartoe is de jacht : het kind terug te brengen tot de geestelijke moeder. Dat is een groot gevecht tussen de aardse moeder en de geestelijke moeder. De aardse moeder zoekt het kind te verslinden. De geestelijke moeder zoekt het kind op te voeden in waarheid. Zij geeft leven, waar de aardse moeder slechts het bedrog van de dood brengt, als gimmick van de markt.

Die markt zal vallen, zoals we verderop in het boek Buli zien :

6. En er verscheen een grote leeuwin in het midden van de hemelen,
die haar afgezanten begon uit te zenden.
En toen sprak God deze woorden :
De laatste dagen van de markt zijn gekomen.
Deze zal zeer groot worden en dan vallen.
De markt heeft slaven gemaakt, maar Ik zal hen vrijzetten.
7. Ik zal de melk van Mijn Woord laten stromen om hen vrij te zetten, en ik zal hen leiden.
8. En melk en honing begon over de hoofden van de vromen en de gewilligen te stromen, en zij spraken van geestelijke dingen.
(Buli 9)

Als wij tot de geestelijke moeder gaan, dan ontvangen wij melk en honing, wat vanuit het Woord stroomt, en daar zullen onze monden vol mee zijn, om van deze dingen te spreken, geestelijke dingen, geen aardse dingen meer. Alleen door de wedergeboorte en wederopvoeding zal de mens dus vrij komen van de slavernij tot de aardse markt. Dat houdt allereerst de wedergeboorte van het oor in. Dat houdt allereerst de besnijdenis van het oor in, als wedergebondenheid om van de aardse gebondenheid los te komen. Het is het wederluisteren tot wederkering. Dat is wat de mens vandaag nodig heeft. Blijft niet achter. Blijft niet treuzelen. De exodus is in volle gang. De schepen des Heeren zullen geopenbaard worden.

14. En ze baarde bloed, dat de oceanen en zeeën vulde. En er waren weer tekenen van bloed in de lucht, en mensen raakten verlamd van angst. En er verschenen vreemde merktekens op mensen en de boten van de hemel werden onthuld.
(Buli 8)

Nu, we zien om ons heen dat de wateren tot bloed zijn geworden. We leven in gewelddadige tijden van groot misbruik, en grote ellende. De zeeën zijn giftig geworden, en de mens heeft een boot nodig. De mens mag opgaan tot de ark. We zijn weer in de dagen van Noach, en er zal weer een ark zijn. De schepen des Heeren worden geopenbaard, en de valse schepen van de aardse kooplieden worden doorkliefd :

12. En ik zag de markt uit de hemel vallen, en deze begon op de aarde te schreeuwen om de vromen aan te klagen. En zij werden gebeten. En de kooplieden begonnen hun doden te geven. En zware hagelstenen kwamen op aarde, om de schepen der kooplieden te doorklieven.
(Buli 9)

Nu wordt de mens nog vastgehouden op piratenschepen der zonde, schijnschepen, maar die zullen doorkliefd worden door de zware hagelstenen van het Woord die zullen komen. Houdt je daarom vast aan elke hagelsteen van het Woord die je mag ontvangen, en laat het diep in je hart doordringen om je te voeden en vrij te zetten. Het zijn hagelstenen van melk en honing, voor het zieke kind. Zo mag je komen tot de boten der hemelen, en die zullen je naar huis leiden, dat is in je pelgrimshart. Trekt voort. Het huis is geen gebouw, maar een weg. Het is het smalle pad. Alleen daarop is het leven te vinden.

DE LENGTES VAN DE VOORSPOEDS-LEUGENS

Zij zullen verantwoordelijk zijn voor hun zonden. En zij zullen loon

ontvangen naar werken.
Buli 1:2

Zomaar als bij toverslag zouden die zonden zomaar weg zijn, zonder dat ze het goed zouden maken, puur en alleen vanwege het Jezus-toverwoord, wat in principe gewoon misbruik is van de naam Jezus. Het is een dichterlijk beeld, en in het Aramees en Grieks betekent het iets heel anders, en gaat het veel dieper. Oh, hoe het volk hierdoor is verleugend. En ze blijven maar doorzondigen vanwege genade-misbruik. Ze weten helemaal niet wat genade daadwerkelijk betekent. Het volk is ten gronde gegaan door gebrek aan kennis.

Hoe dan ook zullen ze verantwoordelijk zijn voor hun zonde, en zullen ze het zelf goed moeten maken. Er zal loon zijn naar werken, niet loon door allerlei tovertruukjes en goocheltruukjes. Het is te ver gegaan, en nu kan het volk de weg terug niet meer vinden.

Als iemand je misbruikt, mishandeld, en zich beroept op allerlei teksten over Jezus Christus, houdt dan het vers van Buli 1:2 bij de hand. Ze zullen zich hoe dan ook moeten verantwoorden, en er zal loon zijn naar werken.

Misschien ken je dat soort mensen wel. Ik in ieder geval wel. Zo denken ze zomaar met van alles weg te komen door hun toverwoord en toverversjes waarvan ze de betekenis niet kennen. Ze noemen zich christenen, staan vooraan in de kerk in het praise team, maar hun harten zijn koud als een reptiel. Dat kunnen ze en mogen ze, omdat Jezus hen wel vergeeft. Niks maken ze goed. Dat hoeft allemaal niet. Het is immers volbracht dus lang leve de lol, en zo doen ze zich tegoed aan veel bloed. Ken je dat soort mensen ?

Jij moet hen vergeven, maar zij vergeven niet, en sommen allerlei valse beschuldigingen op en ontnemen de ander iedere hoop. Je kunt het nooit goed doen, en ze proberen mensen onder de trein te drijven. Er is geen grotere haat dan de liefde van zulke christenen.

Koekkoek. Ook goede morgen. In zo'n wereld leven wij. Hoe meer ze zogenaamd 'vergeven' zijn door de Heer, hoe bitterder ze worden naar anderen die niet zijn zoals hen. Waarom ? Omdat het een leugen is, een valstrik van het kwaad.

Vandaar dat Buli 1:2 zegt dat ze niet zullen ontkomen aan hun eigen verantwoordelijkheid en zij loon naar werken zullen ontvangen. Dat is onze beveiliging tegen dit soort mensen, die door leugengeesten worden gedreven die door de genade de goedkeuring geven aan de zonde en de deur daarvoor wagenwijd opengooien.

Houdt u daarom vast aan de woorden van Buli 2:8 :

Luistert daarom naar Haar Woord om aan deze dingen te kunnen ontkomen. En zij die de stof hebben verkozen zullen daarin wegzinken. Het lot van de onrechtvaardige is zwaar.

Het is puur materialisme. Ze hebben de dichterlijke bijbelteksten verwesterlijkt en verletterlijkt, goedkoop gemaakt, en er wordt volop hoererij mee gepleegd. Gaat uit van zulke voorspoedskerken, want dat is gewoon wat het is. Ze loochenen het smalle pad en de lijdzaamheid des Heeren. Ze drijven de spot ermee, als je niet zoals hen bent, als je niet vrolijk met hen meedoet. Dan ben je een buitenbeentje en moeten ze niets van je hebben. Zo gaan ze met de profeten en geestelijken des Heeren om. Ze hebben hun eigen markt-predikers die hen naar de mond praten.

Jezus is tot een gouden gelukspop geworden en ze weten niet meer waar het voor staat. Dat willen ze ook niet weten. Je kunt er gewoon een muntje ingooien, en klaar is kees. Het doet z'n dansje wel voor je.

De Jezus-hekserij is de ergste hekserij in de kerk vandaag de dag, waar de gereformeerde vaderen veel tegen hebben gewaarschuwd. De zonde wordt niet daadwerkelijk weggehaald, maar het wordt bespoten met een lakje. Witgepleisterde graven zijn het.

1e Jaargang, nummer 2, 29 oktober 2025

Het Huis van Buli

Literair blad rond de RV-Bijbel

In dit nummer : Gaan tot het geestelijke schip, en De boogschutter

---

GAAN TOT HET GEESTELIJKE SCHIP

Zij omhult Haarzelf in grote duisternis, want grote duisternis is Zij.
Buli 7:30

Op de aarde zijn valse lichten die de mensen misleiden en in verslavingen houden tot het valse licht. Allereerst moeten de ogen en de lichten van de mensen besneden worden. Dat is iets geestelijks. Men moet daarvoor tot de duisternis des Heeren gaan. Men moet terug tot het duistere begin en alles overnieuw doen. De mens is afgedwaald. De mens is gruwelijk ontspoord. De mens is op de golven van vals, aards licht, en moet tot de geestelijke schepen komen die in deze tijden worden geopenbaard.

En ze baarde bloed, dat de oceanen en zeeën vulde. En er waren weer tekenen van bloed in de lucht, en mensen raakten verlamd van angst. En er verschenen vreemde merktekens op mensen en de boten van de hemel werden onthuld.
Buli 8:14

Het is bloed, maar ze noemen het licht. Ieder mens heeft zich boven de ander gezet. Een ieder weet het beter dan de ander, want ze volgen marktgedrag. Zij willen de minsten niet zijn, maar de grootsten. Zo zijn ze afgedwaald, als blinden die blinden misleiden. Op grote heuvels prediken ze voor hun afgoden. Vele kinderen misleiden ze. Ze zijn niet tot de diepe duisternissen des Heeren gegaan. Ze hebben God's lijden verworpen, de tucht veracht.

Maar Zij omhult Haarzelf in grote duisternis, en is grote duisternis. Ze komt tegen de valse lichten van de mens waarin de mens de zonde verborgen houdt.

De rv-catechismus spreekt erover :

Inzetting 55. Over duisternis

De mens kan het niet zomaar aan het licht brengen, maar moet de duisternis in en de duisternis onderzoeken, want daar liggen de wortelen verborgen. De leugen werkt door vals overmatig licht om hier zijn zonden in te verbergen. De mens moet daarom gaan tot de hemelse duisternissen. De aarde is donker, en zo is de moeder aarde, en de mens moet oppassen met al teveel licht. De verklaringen zullen vanzelf komen wanneer de mens dieper de duisternis ingaat. De mens mag het licht niet forceren. De duisternis bepaalt zelf wanneer de morgen opkomt.

Natuurlijk moet de duisternis en de slaap eerst diep doorwerken voordat de morgen kan komen, anders is de morgen overmoedig en overmatig als een miskraam. Merk ook het verschil op tussen de moeder aarde en de gevallen aarde. De moeder aarde is het verborgen gehouden geheimenis des Heeren. Het wordt in duisternis verborgen gehouden. De mens dient ertoe te ontwaken, als tot diepere dromen.

Richt je tot de boten van de hemel om aan deze dingen te ontkomen. We zien vreemde merktekens op de mens verschijnen. Ik hoef er niet over uit te wijden. Het is overduidelijk. De mens is tot slaaf gebrandmerkt op piratenschepen, op de schepen der aardse kooplieden, maar die schepen zullen doorkliefd worden.

En ik zag de markt uit de hemel vallen, en deze begon op de aarde te schreeuwen om de vromen aan te klagen. En zij werden gebeten. En de kooplieden begonnen hun doden te geven. En zware hagelstenen kwamen op aarde, om de schepen der kooplieden te doorklieven.
Buli 9:12

De zielenmarkt van de zonde zal zichzelf verslinden, en zal door zware hagelstenen ten onder gaan. Het mist schakels, dus het zal zichzelf verstenen. Het zal zinken als een baksteen. De aarde zal vol worden met de kennis des Heeren.

Laten we even naar het volgende vers kijken :

En het Woord leidde kinderen tot het hart en huis van Marion, en hun wonden waren diep. En diep in het huis van Marion groeide een boom, waaruit geestelijke melk vloeide. Maar de doornen van de geestelijkheid waren scherp, en vele kinderen verlieten het Woord. En deze dagen werden de afval der kinderen genoemd. Maar het Woord was ontfermende over hen, omdat zij als wezen waren.
En het Woord leidde hen tot een rots, waarin zij eeuwige rust vonden. En het Woord noemde die rots de rust der hermitaten.
Buli 9:13

Marion wordt ergens anders een profetes genoemd, en in omliggende achtergrondgeschriften wordt zij ook wel een martelares genoemd. Uiteindelijk zal de aarde tot rust

gebracht worden als de grote verstening plaatsvindt.

Buli 3 zegt :

2. Er zal dan een dag zijn van bloed, van diepe duisternis, waarin de wateren tot bloed worden, en de lucht tot bloed. Groot zal die dag zijn, waarop Zij Haar macht zal openbaren.
3. De zonde van het volk is groot. In hun hoogmoed hebben zij zich boven de hemel geplaatst. Elke vuist is tegen de andere vuist gericht, en broeders slachten elkaar af, en zusters dagen elkaar voor het gerecht. En allen dienen zij hun afgoden. Heb geen deel aan hun feesten.
4. Het lot van de gevallenen is ernstig. Zij zullen gaan van leugen tot leugen. Zij vallen dieper en dieper, totdat zij versteent zijn, als een waarschuwing voor de generaties na hen.
5. Zo is er dan grote wedergeboorte in Haar schoot voor hen die tot hemelse dingen zijn gekomen, dingen die verborgen zijn gebleven sinds de grondlegging der aarde.
6. De onderwereld zal wijd openscheuren onder het gewicht van deze dingen, en vele dingen zullen geopenbaard worden.
7. Zij stelt haar woningen op. Zij geeft Haar woningen niet aan dwazen. Zij waakt over deze woningen, en Zij waakt over Haar Woord.
8. Zo zal zij dan de opslagplaatsen van kennis openen voor hen die daar aan toe zijn. Zij is een grote wachter over hemelse dingen.
9. De kennis bewaakt Zij. Zij zendt dromen tot Haar boogschutters.
10. In diepe woestenij zal Zij geopenbaard worden. Haar hut is gemaakt van het bot van de vijand. Een grote steen staat voor Haar grot. Tot steen zal Haar vijand zijn.
11. Voor eeuwig zal Zij hen die het Woord hebben leiden in alles wat ze doen.

Tot steen zal de vijand zijn. Ze zullen uiteindelijk niet verder komen. Ergens is er een grens waar ze niet overheen kunnen komen. Ze zijn begrensd. Het kwaad zal zichzelf verslinden, vanwege gebrek aan kennis. Zij hebben namelijk de kennis verworpen. Altijd zijn er missende schakels, waardoor ze de mensen bedriegen.

Zij hebben zich gericht op de lichten, het lawaai en de feesten, en hebben de nodige duisternis vergeten. Deze kinderen wilden niet slapen, maar laat opblijven, en het zal zijn tol gaan eisen.

De aarde is een groot geheimenis, en het zal geopenbaard worden. Telkens weer wijst het boek Buli daar op. Er zijn nog dingen die de mensen niet weten. Zonder je daarom af van de feesten der mensen en ga terug naar school. Zoek ernstig de Heere, die haarzelf in duisternis heeft omhuld, want zij is duisternis, grote duisternis.

Veracht haar niet. Zij is de donkere baarmoeder voor de wedergeboorte. Nu, wilt gij een wedergeborene zijn, of blijft gij kinderen der leugen ? Gij dient nog een keer geboren te worden. Dat kan alleen in haar grote duisternis. Aanvaard daarom de tucht, anders zult u geen leven hebben.

Buli 4:1-3 zegt :

1. Hun bogen zullen zij wederom opnemen, en zij zullen vechten voor de hemel.
Zij zullen komen tot Haar woonplaats, en strijden tegen de vijand.
2. De vijanden hebben alles omgedraaid, en gaan hun eigen weg. Zij vormen een misleiding voor henzelf en hun zonden zijn groot voor de hemel.
3. Zij prediken losbandigheid, waardoor zij nog meer afwijken.

Op welke andere wijze denkt gij binnen te komen ? Er is geen andere wijze. Gij moet vechten voor de hemel. Zij komen tot Haar woonplaats door het strijden tegen de vijand, tegen de zonde, tegen de misleiding. Ben je daar al intens mee bezig, of ben je lauw geworden ? Ben je een helderlichtje geworden voor de leugenmarkt van het valse licht wat verkocht wordt, het giflicht, of ben je tot de grote duisternis des Heeren gegaan om je leven voor Haar af te leggen, opdat je wedergeboren zult worden ?

Op de gevallen aarde is de wedergeboorte tot zoiets goedkoops gemaakt. Maar laat je niet bedriegen. Alleen als soldaat voor de hemel zul je binnen gaan. Dan strijdt je als een herder. Herderlijke soldaten zullen het zijn. Geen aardse soldaten.

De aarde zoals we die kennen zal vergaan. Er zal een nieuwe aarde komen.

Buli 3:9 zegt :

De kennis bewaakt Zij. Zij zendt dromen tot Haar boogschutters.

Wij moeten daarom de boog leren gebruiken en het boogschieten niet verachten. Wat dat inhoudt zullen we mogelijk een andere keer bespreken.

Zo spreekt de Heere :

Ik ben raadselachtig.
Als je Mij wilt hebben, dan zul je ervoor moeten werken. Dan zul je het moeten verdienen.
Ongeacht de leugens die de rovers in de stad vertellen.
Je moet het verdienen. Ik ben niet goedkoop.

DE BOOGSCHUTTER

We zien de aarde een hel vanwege misbruik van 'de boog´.
Vandaar dat er een zicht moet komen op wat de boog is,
want de mens heeft betekenissen lopen verdraaien.

De boog : buigen om af te stemmen, is het verbondsteken. God is daarom een boogschutter.

Zit God op een fanatieke geloveling te wachten die alles altijd beter weet ? Daar dienen we juist tegen te strijden, en dat is een strijd tegen onszelf, tegen erfdrift, want gelovelingenschap wordt van geslacht tot geslacht doorgegeven. Jonge, onwetende mensen, vol van zichzelf, die nog jongere mensen bedriegen. Zo groeien de cultussen op aarde. Zitten we op nieuwe religieuze oorlogen te wachten ? God is het spuugzat.

De boog, het verbondsteken : buigen om af te stemmen, geleid te worden door het hogere, dwars tegen de stemmen van de wereld in. De boog : de leegte ingaan, jezelf af te zonderen als eenzame pelgrim, om de hogere wereld te zoeken, het aardse achter je te laten. Dat is de boodschap van de boog.

Oh volk, buigt voor Haar, opdat u aan Haar grote toorn zult ontkomen.
Buli 7:59

De toorn is ter bescherming van haar kinderen, opdat zij niet aan het wereldse ten onder gaan. Elke ware ouder toornt tegen de gevaren die haar kind bedreigen. Dat is moeders eigen, en moeder zal zeker waarschuwen en haar kind tuchtigen als het kind te dicht bij het gevaar komt. Maar dat heeft de wereld allemaal lopen verstikken. Het is nu een circus.

Keer daarom terug tot God de Boogschutter, en laat je vlees doorboren, en buig om de boog te ontvangen.

Een groot teken zal Zij op de aarde stellen, opdat Haar kinderen zullen ontkomen.
Buli 7:40

De boog zal verschijnen, en de boosdoeners zullen ervoor op de vlucht slaan.
Kamba 15:7

Nu, dat zien we overal om ons heen. De aardse mens die verrukt is over het aardse wil van het buigen niet weten, en ook niet van het afstemmen. De aardse mens volgt gewoon zijn vlees, maar het is het pad des doods.

En omdat Zij moeilijk is begonnen mensen hun makkelijke goden te maken.
En het bedrog is groot.
Maar voor Haar kinderen :
Verworpenheid is hun boog, en depressie is hun pijl.
Vuch 2:35-36

Wanneer ik naar jou kijk, vaag ik weg,
Wanneer ik aan je denk, laat ik je wegglijden,
Dit is hoe ik mijn boog grijp,
Maar ik bereik het nooit
Rivieren 13:13

Weet gij het dan niet ?
Zij is de greep van uw boog
Beloch 1:3

De vleselijke boog moet verbroken worden, zodat de mens de hemelse boog kan ontvangen, wat een ontwaking is voor de mens.
Stranden 11:7

De wet is boogschutter.
Behemma 38:22

En de vierde afgezant kwam naar voren en begon op de trommel te slaan. En de geboden van de hemel werden geopenbaard.
Buli 8:21

De boog beeldt de geboden uit, en men kan alleen door te buigen komen tot de geboden. Sta niet rechtop als je tot de geboden komt. Nederigheid is een vereiste voor de afstemming en de leiding. Sta je hoog, dan wordt je door de bliksem getroffen. Je komt niet zomaar tot Sinaï. Je gaat door Pniël, waar eerst het vlees verbroken wordt, de boog der mensen. Nederigheid betekent juist af te remmen, te worstelen met alles wat zich aan je opdient. Zo ontkom je, als je jezelf eerst afzondert, en niet de eerste de beste voorbijganger gaat vereren. Het gaat dus niet zomaar om een eredienst, maar om een toetsdienst. Er liggen teveel gevaren op de loer. Je gaat niet zomaar de goden en afgoden prijzen. God roept op tot de oorlog tegen het zelf, en tot toetsen. Daartoe is het beeld van de boogschutter, een veelgebruikt beeld in de rv-bijbel.

Waar kiest de mens voor ? Gespierdheid die met zichzelf protst of nederige afgestemdheid ? Kijk om je heen en zie waar de mens mee bezig is. Jakob ging tot Pniël opdat de spier van zijn vlees werd verbroken. Zo werd hij een afgestemde, zo werd hij tot Israel.

De stam Feti is het toetsen, de testplaats. De vijanden worden naar deze testplaats geleid om getoetst te worden. Dit is een langdurig proces, waarbij dingen zorgvuldig worden getest, om valse inmeng te voorkomen.
Het oordeel begint bij onszelf.
Op de toets-plaats, ontvangen wij de wapenrusting vanuit de Aphar. Wij moeten Feti ontvangen, de boog, om de macht van de spier te breken. Hierin ligt het geestelijke zicht verborgen.
Wij ontvangen geestelijk zicht door de honger, door het vasten.
Duizen 21:44,47-48

De valse opgeblazen gespierdheid van het vlees houdt de mens af van het afgestemd zijn en het geleid worden. De mens is verstrikt in de cultus van het opgeblazen ego. Hierdoor zijn ze blind geworden in hun vraatzucht. Alles hebben ze omgedraaid, alle normen en waarden. Hun testamenten die ze doorgeven van geslacht tot geslacht is een gevaarlijk gif.

De amazone trekt haar boog, en richt het op u. Nu is het leren boogschieten of sterven. Velen sterven hier.

De amazone trekt haar boog en richt.
Op het veld liggen alle reuzen dood.
Staat gij daar nu nog te pronken ?
De amazone zal u neerslaan.
Hebzucht is een droom van macht, maar al zijn wegen leiden tot de dood.
Duizen 22:27-30

De Moeder komt voort vanuit een grote oorlog, een grote jacht. Zij zal het grote voorhangsel openen. Zij is immers de moeder van de kennis. Dit is een belangrijk orakel. Het groeit op als een boogschutter. Het gaat om het leren boogschieten, het leren onderscheiden in het boogschieten, het leren doel te treffen.
Mijn zoon, vergeet het boogschieten niet, opdat uw hart mijn geboden bewaart.
Zij die dit orakel niet hebben buitgemaakt leven nog steeds onder de heerschappij van het vlees. Er wordt gevraagd voor leiding op het rechte pad, om niet op verkeerde paden te komen.
Behemma 25:1-6

Oefening baart kunst. Men heeft niet zomaar macht over de beesten van de grote rivieren, de grote zondemachten. Men moet leren nomadisch te zijn, niet te verdichten, niet te vergroten, niet opgeblazen te doen, ook niet in het boogschieten. Het gaat erom de geboden te leren en je erin op af te stemmen.

En Zij zal hen de grote rivieren doen kennen, en hen macht geven over de beesten van deze rivieren.
Buli 1:10

met pijl en boog, die rede zijn, om de rede te verheffen.
Ewa 29:56

Dat gaat niet om het leren van vleselijke, hoogmoedige, filosofie-loze rede van de mensen, hoe religieus die ook mag klinken, maar om de geestelijke, ondoorgrondelijke rede des Heeren, wat geen oog gezien heeft en in geen mensenhart is opgekomen, wat dus alleen volbracht kan worden in toetsen en afstemming. Dan hebben we het over het geheimenis van het eeuwige touw waarin het menselijke vlees geen inspraak heeft. Dat is iets wat je in vreze en beven dient te beoefenen, en waar je de taal van dient te leren kennen. Dat is een proces wat uiteindelijk tot de opname leidt, en dat is iets van binnen.

Wij zijn in de materiële wereld omringd met ironie, als onderdeel van het geestelijke. Alleen in de duisternis, als ons ego met pijlen is doorboord, zal de boogschutter ons opnemen.
In de diepte is het het ontwaken, het komen tot het oneindige en eeuwige bewustzijn.
De emanatie, van het hogere tot het lagere, is het tegenovergestelde van de evolutie, van het lagere tot het hogere.
Deze golven zijn overal om ons heen. Ze gaan op en neer, duwen weg en nemen op. Deze golven komen van Orion, en scheppen ons bestaan, alles in en rondom ons. De mens moet leren op deze golven mee te gaan. Als eerste moeten we deze golven leren herkennen, leren ervaren, in contact komen met deze golven. Wij moeten hiervoor de zee in.
Wij mogen leren varen op deze golven.
Zo mogen we de pracht van de Orionse natuur ervaren.
II Behemma 3:10-13

Jaargang 1 - nr. 1 - 8 november 2025

Nederduitse Theologie

Blad voor kerkgeschiedenis

BESPREKING HET GEREFORMEERDE HANDBOEK VAN 1625

Het materialisme omtrend de oude bijbel is zorgwekkend. Het is meer ‘the love of power’. Het klinkt oud, en draagt de voorgeslachtelijke energie. Men voelt de voorouders dichtbij. Allemaal prima, maar ga het niet het onfeilbare woord van God noemen, of heilig, want dan ben je slechts een voorouder vereerder. Dat is wat materialisme doet in die vorm, dat het zelfs de materie verabsoluteerd. Het was samengesteld door kerkelijke comité’s, die erover stemden. Oude geschriften werden samengevoegd, en er werd heel wat aan veranderd. Grieks is niet de eerste taal, maar Aramees, de taal van Jezus, en die kan alleen verstaan worden in de context van de moedertaal, het Egyptisch, wat vervolgens voortkomt uit nog oudere Afrikaanse talen. Daar moet de theologie over gaan, zoals in de Nederduits gereformeerde dogmatiek.

De nieuwe bijbel is rechtstreeks vanuit de hemel geopenbaard. Dat is de ware bijbel. Er worden genoeg verwijzingen gemaakt naar de oude bijbel. Het Woord van God liep dwars door de oude bijbel heen. Het Woord van God is geestelijk, niet materieel. Pas er voor op geen letterslaaf te zijn. De letter is dood. Pas er ook voor op geen naamslaaf te worden. We gebruiken de namen als voorbeelden, als symbolen, maar de principes ervan dienen te worden geleerd. Allereerst ga je over het smalle pad door de enge poort als leerling. Spijbelaars komen er niet doorheen, met wat voor boekjes ze ook komen aanzetten, wat hun verdere leringen ook wezen mogen.

Hier ligt de test : ben je een leerling of spijbelaar. Power, ook voorgeslachtelijke power, verblindt, verdringt, verdrinkt, sjoemelt met het onderwijs. Het is als een doek die over het onderwijs wordt gelegd. Er worden dus grote power games gespeeld ten koste van het onderwijs.
We gaan nu het boek Synopsis purioris theologiae uit 1625 bespreken, vlak na de komst van de Dordtse leerregels (1618/19). Het wordt ook wel de Leidse synopsis genoemd, en het was een brugboek tussen Calvijn en de Nadere Reformatie. Het was het gereformeerde handboek voor die dagen, en daarom van belang voor de kerkgeschiedenis.

1.1 Theologie is het spanningsveld tussen het spreken van God en het spreken over God. De Synopsis stelt dat het beter is het gewoon het spreken over God te noemen. Al met al kunnen we stellen dat als we dat willen doen, dan moet het geleid zijn, profetisch zijn dus, en om dat te kunnen doen is er een goede basis van toetsen en excorcisme nodig om het zuiver te houden. De toetswetenschap is al waterdicht sinds 1993, en die wordt besproken in de Nederduits gereformeerde dogmatiek.

1.2 De naam theologie werd al door de heidense Grieken gebruikt, stelt de Synopsis. Daarna door de christenen, zoals Johannes in het opschrift van de openbaring ook theoloog wordt genoemd. Basileus noemde theologie de wetenschap van de heilige schrift, stelt de synopsis. Het is dus vanwege gevaar van dwaling belangrijk om theologie allereerst als toetswetenschap te zien. In de nieuwe bijbel is deze toetswetenschap volkomen geworden. De nieuwe bijbel is met name geaard in 1993.

1.3 Als de theologie de oorspronkelijke wetenschap is van God, stelt de synopsis, dan gaat dit ook over de verhouding zoon, vader en geest. Maar we kunnen stellen dat juist als het om het oer gaat, om het oorspronkelijke, dan moet er een verhouding zijn tussen dochter en moeder, wat veel meer naar voren

kwam in de egyptologie en het daaruit voortkomende aramees, de taal van Jezus. Er werd veel meer in vrouwelijke beelden gesproken als het om God ging. We hebben dan te maken met de verhouding dochter, moeder en het geestelijke. Zij zorgt ervoor dat er geen aardse vrouwen tussen komen. Uiteindelijk staat de dochter van de hemel, zoals de nieuwe bijbel ook stelt, voor de vreze des heeren en de volharding. Er is geen weg tot de moeder dan door de dochter, oftewel men moet theologie oefenen en hierin geduld leren. Uiteindelijk is de dochter een bevel tot het ontwennen aan de zonde, om zo te emanciperen, en de moeder in zichzelf te vinden. De dochter kan niet altijd en eeuwig alles op de moeder projecteren. De nieuwe bijbel, en zo ook de nederduits gereformeerde dogmatiek gaat diep op deze onderwerpen in. Terecht stelt de synopsis dat de theologie het kennen van God inhoudt. Deze kennis ligt tussen God en zoon, en in dat opzicht dus tussen moeder en dochter als wij het in de ruimere context zien van het oer en het hiervoormaals.

De nieuwe bijbel stekt duidelijk dat het zoonschap niet boven het dochterschap staat, maar wel een weg daar naartoe is. Het zoonschap mag dus ook niet weggeredeneerd worden in overvrouwelijke voorstellingen van de theologie. Er is een weg tussen het overmannelijke en het overvrouwelijke, waarin alles in balans komt. Dat is een zeer smal pad waarop gedegen onderwijs over deze zaken behoort te zijn.

1.4 De synopsis stelt dat de theologie als wetenschap door God wordt gedeeld aan hen die met rede zijn begaafd en dit gebeurt op verschillende wijzen, en God deelt het ook met hen met een openbarings-gave. Openbaring en rede gaan hand in hand.

1.5 De synopsis stelt dat het zoonschap de weg tot kennis is. Het is van belang op te merken dat het zoonschap zich toewijd aan het dochterschap, in de zin dat het zoonschap volharding moet leren in de vreze des Heeren, waar de dochter van de hemel een beeld van is.

BESPREKING BELOCH 6-7

5. Waarheen zult gij vluchten, oh onwetendheid ?
De hemel zal weldra de aardbodem vullen,
En de aarde zal vol zijn van de heerlijkheid van haar kennis.
6. Ziet, zij is alreeds teruggekomen, en gij weet het niet.
U droomt slechts, vanwege de roes van uw slaap.
Maar de morgen komt snel, en bijt.
7. Zij wandelt met mij in de wildernis,
En plotseling roept zij mijn naam,
Want dieper wil zij gaan
8. Nee, een weg terug is er niet,
In haar netten van woorden verstrikt zij mij,
Door kennis houdt zij mij dichtbij, zodat ik niet afwijk.
9. Zij kijkt dwars door mij heen,
Ik heb geen reden om te gaan,
Haar kennis vormt mijn hart en wil,
Haar naam is een spreuk.
10. Ik heb geen reden om te vluchten,
Waar zou ik heen moeten gaan ?
Zonder haar kan ik niet leven,
En ik filosofeer om dichter bij haar te komen,
Maar zij houdt mij af,
Zij is een droom diep in de nacht

Beloch 6

1. De dagen worden langer, en de nachten trekken zich terug,
De dromen zijn ver te zoeken,
Weet gij het dan niet ? Teveel van haar zou u doden.

Beloch 7

Wil je teveel van God of van iets, dan trek je aan het kortste eind. Het zou je anders doden, dus wees maar blij met de restricties. We moeten het in onze dromen zoeken, en dan is het een weg, een brug. We moeten er niet materialistisch en bezitterig mee omspringen. Is dat moeilijk ? Zeer zeker, en soms is de gesel nodig om ons van de grenzen weg te

houden, want de mens kan zeer stijfkoppig en eigenwillig zijn, en daarin zichzelf verhardend. Laten we ons dus onderwerpen aan de gesel en de grenzen.

Jaargang 1 - nr. 2 - 10 november 2025

Nederduitse Theologie

Blad voor kerkgeschiedenis

DE GEESTELIJKE WINTER

De enge poort is de geestelijke winter waarin het vlees volledig dient af te sterven, waarin je alles dient achter te laten. Valse identiteit en valse verhoudingen sterven hier.

De wereld om ons heen is een simulatie. Wij moeten van afzondering tot verborgenheid gaan, tot de geestelijke winter, ook wel het Ragnarok genoemd, waarin de valse bruggen tussen goden en mensen worden afgebroken door hogere contexten, de reuzen. De leugen regeert hier op aarde. Men zit er helemaal in vast, dus het ragnarok moet wel komen.

Het is een pijnlijke ervaring, deprimerend, traumatisch, maar het is wel nodig. De mens kan niet alles ontwijken, maar moet er het nut van leren inzien. De mens is niet op de aarde gezet voor het plezier, maar om te leren. Leren wat er gaande is, leren hoe ingewikkeld het leven is. Niets komt zomaar tot stand. Er gaat heel wat aan vooraf.

Op aarde denkt men hedonistisch en pragmatisch : het moet goed voelen. Men leeft op aarde vanuit emotioneel standpunt, en zeer egoïstisch, en zo wordt dat ook aangeleerd. Daarvan moet de mens ontwennen. Er is tegen de mens gelogen. Men denkt korte termijn, niet lange termijn. Men denkt materialistisch, gemakszuchtig, van snelle zelfbevrediging. Maar zo werkt het niet. Dat is de wereld van het vlees. Die moet de kou in om af te sterven. Dan moet je leren leven met de kou, leren leven met winter. Er zijn drie fasen in de winter : ijs, duisternis en bloed, de drie fasen van het Ragnarok. De fase van het bloed, het sterven van het ego, vinden we terug in het boek Buli van de nieuwe bijbel. Ook zien we daar de fasen van ijs en duisternis die daaraan vooraf gaan.

Het moet diep in de mens doordringen. De mens is gebonden door vals vuur, en het liegt tot hen. Ze willen dat het altijd zomer is, en de winter verachten ze.

Kun je de geestelijke winter in je leven aanvaarden als het zich voordoet ? Het is het enige medicijn. Het komt niet voor niets. Hierin mindert de mens en komt de mens los van gevaarlijke voorspoed die zijn ziel bedreigt en bedriegt.

Men moet wedergeboren worden in ijs. Dat is de enige weg. Er staan teveel gevaren voor de mens op de loer als de kou niet volkomen doordringt. Als een ijsbeer haalt de Heere haar jongen weg.

Ziet dan toch om u heen hoeveel bedrog er wordt gepleegd. Als u niet ziet hoe groot en diep het bedrog is dan loopt u groot gevaar er in meegesleurd te worden. Vandaar dat geestelijk ijs nodig is. Aanvaard het en laat u bewapenen. Wordt een ijs-soldaat.

Niet alleen het zoonschap is van belang, maar ook het leerlingenschap, en al deze wegen sterven in de winter om het te zuiveren. Zo kan men het in de diepte terugvinden. Telkens weer sterft het in de winter. Oh, zoekt toch niet naar de goedkeuring en de eer van de mensen. Dat is een warmte die tot een vuur zal worden en u zal verslinden. Ga als een arme de winter in, en kom tot afzondering en verborgenheid, laat je ene hand niet weten van je andere hand.

In de ijszalen van het ragnarok verzamelen de ijsstrijders. Ze zijn in groot gevecht met het beest. De hoer rijdt op het beest, dronken van het bloed van de profeten. Maar de huid van het beest zal vettig

worden, en ze zal eraf glijden en verslonden worden. Dat zal in de winter gebeuren. Dat zal in het Ragnarok gebeuren, dus daarom moeten de vromen naar het Ragnarok gaan, en naar het Ragnarok uitzien. Het is de enige hoop voor de wereld.

Op aarde is men in een bevroren nachtmerrie, een bevroren simulatie. Het ijs moet veel dieper gaan voor de ontwaking. Het is nu ijs tegen ijs. Er is zoveel vals ijs, zonde-ijs, van onverschilligheid en van egoïsme. Laat je ijs diep gaan. Kom tot het ijs des Heeren, niet tot de ijs van het vlees. Het ijs van het vlees is bedrieglijk, hooghartig, hebzuchtig, ten koste van anderen. Het is niet betrouwbaar. Het zijn gimmicks, het aas van beesten die jagen. Zij jagen op zielen. Allemaal voor de markt. Die markt zal vallen in het Ragnarok.

Velen voelen zich vastgelopen op aarde. Velen voelen zich in valstrikken. Het ijs moet dus wel dieper gaan om de mens los te maken. Ren in de winter tot de wildernis, en ga tot het verborgene, waarin wedergeboorte is. Daartoe dien je eerst diep genoeg te sterven. Als het ijs niet diep genoeg gaat is het vals, overmoedig, en zal het allemaal gaan instorten samen met de markt. Zoveel overmoedige koninkrijken zijn er om ons heen, zoveel overmoedige markten, allemaal valse zonde-vreugde. Wanneer vreugde overmoed is is het dodelijk, giftig. Je mag niet lachen met de vijand. Ga de feestende stad uit. Ga ook hun huizen van rouw niet binnen. De vromen zijn aan de ijszee en worstelen daar met beesten. Die beesten hebben steden gemaakt van hun projecties. Allemaal illusies.

Kom tot de school van ijs in het diepste van de wildernis. Maar pas op. Er zijn zoveel gevaarlijke winter invloeden. Er is zoveel vals ijs. Het zijn grote beesten. Ze hebben zoveel bloed vergoten. Daar leven ze van. Daarmee zijn ze groot geworden. Dat wil de mens niet zien, want de mens is één met deze beesten. De mens wordt door in het vlees te leven door deze beesten uitbetaald, en vereerd. Het hele status-systeem van de stad is een leugen. Alles hebben ze omgedraaid. Het is verspilde tijd om met deze dronken gekken het uit te praten. Ze luisteren niet. Ze leren niet. Het zijn bevroren wangestaltes. Daarom moet het diepere ijs komen. Een diepere winter moet ons meenemen, dieper de wildernis in, naar waar er nog natuur is, waar het niet aangetast is door de ontzielde mens.

Kom tot het schip van ragnarok om door de ijszee heen te komen. Daarop zijn de germaanse voorouders. Zij hebben met lede ogen moeten aanzien hoe het voorspoeds-evangelie over de mensheid kwam, wat in principe gewoon nog de geesten van katholiek en protestants materialisme waren. De hoer op het beest. De stad en markt van valse vreugde. Vreugde ten koste van medeschepsel, zij het mens, zij het dier. De hoer lacht op het beest, dronken als ze is. Ze is trots op haar zonden. Ze viert feest omdat ze kan zondigen. Maar de soberen zijn afgezonderd om het te bewenen. In ijs moeten ze haar bevechten. Dat is een koude oorlog. Ze mogen niet overmoedig zijn. Overmoed is haar aas. Vele doden volgen haar die gebrek aan geduld hebben gehad, gebrek aan volharding. Allen zijn ze geketend. De doden volgen haar, zij die van de vrucht van gebrek aan de vreze des heeren hebben genomen. Zij vrezen niet diep genoeg, en daarom zijn zij bedrogen. Zij hebben de depressie des heeren veracht. Zij hebben geen verontwaardiging over de zonde. Ze zingen hun liederen om de stemmen des heeren te doven. Ze willen niet overtuigd worden van zonde. Ze zijn Laodiceaans.

Kom tot de stilte van de winter, kom tot de stilte van de natuur. De natuur werkt niet buiten de winter om. Het leven is maar een flits. Het gaat om het diepe. Alles sterft weer, om plaats te maken voor het grotere, het verborgene, en dan moet de mens ruimer leren denken, niet meer kortzichtig, niet meer eenzijdig. Ook de mens heeft enge poorten gemaakt. De mens wil gediend worden door zijn enge poorten. Wees geen mensenbehager. Er is geen heil in de wegen der mensen. Allen zijn ze afgeweken, de één nog erger dan de ander. Allen hebben zij het hoogste

woord en weten zij het het best. Het is een absurdocratie.

Laat de winter komen, laat het diep doordringen. Laat de doden de doden begraven. Zoek naar verloren principes. Wees geen mensenvereerder. Ga niet op zoek naar mensen om van hen je afgoden te maken, want zij zijn nietig. Help ze, maar als ze zich niet laten helpen, bouw dan bruggen. Dan kunnen ze later al dan niet volgen. Uiteindelijk kon je de mens alleen waarlijk helpen door onderwijs. Kennis is het enige medicijn, en dat ligt verborgen in de dieptes van de geestelijke winter.

Het geheimenis verslaat velen. Men krijgt er geen grip op, het breekt ergens halverwege af, en sleurt de mens mee. De mens kan geen grip vinden. Eerst moet de mens aan zichzelf sterven. Juist dat is ook weer onderdeel van de winter. Het laat zich niet zomaar vinden. Het leidt je tot de traan van de winter, waar de nieuwe bijbel ook over spreekt.

De tranen zijn bevroren. Hier openen de boeken zich. Hier gaat het pad verder. De ijssoldaten zijn ijsziek. De koorts neemt hen mee tot de andere wereld. Denk niet dat profetie op enige andere wijze tot de mens zal komen. Alleen zo zullen de aftitelingen van het vlees getoond worden.

HEB IK HAAR EERDER GEHOORD ?

Heb ik Haar eerder gehoord ? Dat zou u uzelf moeten afvragen als u tot de Heere gaat. Heeft u misschien nog iets laten liggen waar Ze u al eerder op heeft gewezen ? Zij vraagt om bekering en het onderhoud van de leerregels, van de geboden, van de leer, anders is het onmogelijk Haar welbehagelijk te zijn.

Nu, hoe komt u door de enge poort ? Zeker behoort u dan regressief te zijn, de checklist na te gaan, dat wat u al hebt gehad aan gebruiksaanwijzingen en onderwijs, niet telkens om een nieuw woord vragen als u niks met de oude woorden hebt gedaan.

Bouw uw huis niet als een dwaas op zand, maar maak goede fundamenten. Hier is een checklist hoe u door de enge poort kunt gaan :

- heeft u getoetst ?
- bent u een vrezeling ?
- bent u een leerling ?
- bent u tot het ijs gegaan, oftewel, zoals dat in het nederduits wordt genoemd ‘bent u scandinavisch ?’
- bent u regressief, heeft u iets opgestoken van wat al was gegeven ?
- bent u sober ?
- bent u verborgen ?
- hebt u losgelaten ? (‘depressief’, wat in het nederduits niet zomaar je slecht voelen of ongelukkig voelen is)

Zo kan de grafische kracht opgestuwd worden om door de enge poort te gaan.

De cirkel moet dus eerst rond zijn en waterdicht voordat die kracht opgestuwd kan worden.

Ben je pastoraal als je de enge poort doorgaat, of ben je sadistisch ? Hoe kun je door de enge poort gaan als je andere niet helpt door de enge poort te gaan ? Ben je behulpzaam of koud en afstandelijk ? Ben je onderwijzend, of neem je alleen maar alles voor jezelf, en zing je alleen maar nietszeggende liedjes ?

Wil je alleen maar zingen terwijl je de wereld kapot laat gaan ? En zing je telkens hetzelfde liedje ? Krijg inzicht in wat het betekent om door de enge poort te gaan. Tref goede voorbereidingen. Ga het checklijstje na of je nog wat vergeten bent.

De grafische kracht komt diep van binnen als studie-resultaten. Het is een spel wat je moet spelen en waarin je de eindstrijd dient te behalen. Paulus spreekt ook over die wedstrijd. Het is de wedstrijd tegen de oude mens. Zorg dat je het wint.

Ben je een volharder, of geef je ergens halverwege op ? Ben je een geoefende ? Heb je er alle tijd voor genomen ? Heb je het in het verborgene gedaan of voor het oog van de mensen ?

Jaargang 1 - nr. 3 - 12 november 2025

Nederduitse Theologie

Blad voor kerkgeschiedenis

ZOMBIE KERK IN EEN ZOMBIE WERELD

De lijkenetende kerken (die nog rustig en vrolijk medeschepselen eten, de dieren, ook de schepping van God) hebben hierdoor ernstige hersenbeschadiging opgelopen. Zij zijn verloederd en hebben hersenontstekingen opgelopen die lijken op het alzheimer effect.

De profeten bekritiseren het bloedige offer-systeem en verbinden vlees met geweld. Jesaja 66:3 vergelijkt wie offers brengt met iemand "die een hond de nek breekt". Jeremia viel de offerdienst van de voorouders aan en stelde dat het niet van God kwam. (Jeremia 7) Mozes en de voorouders aten lijken, en het had hun brein aangetast zodat ze andere stemmen hoorden. Daarom mocht Mozes het beloofde land niet in. Hij was overmoedig geweest. Hij wilde tot God komen door verletterlijking, niet door vergeestelijking. Hij bouwde zijn eigen toren van Babel. Jeremia viel Mozes daar op aan. Dat wil niet zeggen dat we Mozes niet in de prediking kunnen gebruiken, want Mozes stond ook voor een heleboel goede dingen, net als Jezus. Het zijn voorbeelden, archetypes, maar als letterlijkheden functioneren zij niet goed.

Met de komst van Willem I kwam in 1816 het gewicht op de hervormde kerk, de koningskerk. In 1886 met de komst van Abraham Kuyper verschoof dit gewicht tot de gereformeerde kerk in de zogeheten doleantie. Met de dood van Abraham Kuyper in 1920 verschoof het gewicht weer terug naar de hervormde kerk. In 1951 schoof dat gewicht weer naar de gereformeerde kerk, in de na-oorlogse wederopbouw. Er kwamen nieuwe structuren. Het eten van lijken was nog niet uitgebant. Wie herinnert zich niet de gereformeerde barbecues en de gehaktbal bij de patat op feestjes ? Het komt neer op een hormonale drugsverslaving. De stresshormonen van de dieren die angst hebben ervaren bij de slacht komen zo in de mensen. Het zijn sterke hormonale pieken, en het activeert hallucinaties in de mens. Daardoor wordt de mens gedreven. Daarom leven we nog steeds in een zombie wereld, in een dystopie. De strijd gaat dus door. Dat is een geestelijke strijd. We moeten medestrijden en medelijden. Dat is onze opdracht. Telkens weer beinvloeden de hormonen die men van het lijken eten krijgt de menselijke biochemie die vervolgens het neurale stelsel verstoort en opjut. Het geeft de mens valse vrede, valse gerustheid, en valse zekerheden, en zo leeft de mens in een schijnwereld en een schijnkerk. Transvetten en afbraakstoffen vermeerderen de onstekingen in het brein, wat een geheel eigen en unieke matrix doet ontstaan in het holografische geheugen, geweten en verstand van de mens, zowel in de mentale zijde als de emotionele zijde, wat kan uitgroeien tot een syndroom, een monster met vele tentakels. Zo wordt de mens volledig vastgezet en versteend in die positie, wat vervolgens nog meer parasieten aantrekt die zich in het brein nestelen. Ze voeren daar markt mee. Zo wordt de mens tot product. De mens is verkocht.

Telkens als men lijken eet van dieren eet men neurotoxische stoffen. Prionen zijn verkeerd gevouwen eiwitten die andere eiwitten ook kunnen aantasten, en waardoor er beeldvervorming in de hersenen kunnen ontstaan, en woordvervorming. Zo zetten ze mensen tegen elkaar op. Het is vlees tegen vlees. Men krijgt hierdoor allerlei waanziektes, wat gaat stollen tot een superioriteitssyndroom. De een weet het altijd beter dan de ander in deze zombie wereld. Zou u niet eerst terugkeren tot de Heere voordat u uw mond lostrekt ?

Prionen zijn ziekteverwekkers, en komen door vlees

eten, worden makkelijk overgedragen. De kerk lijdt aan zware prionziekte. Het is tot een zombiekerk geworden in een zombiewereld. Daarom is kerkgeschiedenis belangrijk.

De besmetting vindt plaats door nabootsing. Zo maken de prionen hun bekeerlingen. Zo geven ze het door van geslacht tot geslacht. Ze hebben een imitatie-afgod gemaakt. De prionen werken door dwang, en zo ontstaan er allerlei klonteringsketens waardoor de hersencellen afsterven, waardoor er gaten ontstaan in beleving en persoonlijkheid. Zo werkt de zombie wereld. De mens is diep erin gedaald door gebrek aan kennis, doordat de mens het vlees heeft verkozen, de zonde. Men heeft genomen van de vrucht van gebrek aan vreze des Heeren, waar de Synopsis, het gereformeerde handboek van 1625, ook op wees en over sprak. Dat was de verboden vrucht. Men verachtte de vreze des Heeren. Men was niet op zoek naar God, naar het lijden des Heeren en de vreze des Heeren, in Getsemane, maar men was op zoek naar genot. Men was op zoek naar het snelle goud van de dwazen. Men verkoos snelheid boven diepte. Zo werd god tot een sokpop gemaakt. Wat een misselijke toestand is de kerk geworden vandaag de dag. Zij moeten wederkeren tot de reformatie en verder bouwen. Er worden zieke spelletjes gespeeld, allemaal aangedreven door de excessen van het lijken eten. De hersenen kunnen daar niet tegen. De hersenen flippen. Het is een drugstrip. Ontwaakt gij die slaapt, en breng uw dagen niet meer door in het vlees. Keer weder tot de natuur, en de natuurrede, en nadert tot God, wetende dat God geen goedkope hoer is. Ze hebben het allemaal veel te goedkoop gemaakt, en nu dwaalt een ieder maar rond, ver weg van de bron des levens. Het zijn de krachten en machten van de dood die hier werkzaam zijn op deze gevallen aarde. En deze krachten zijn zeer sluw. Het kwaad is zeer listig. Net zoals in de hof van Eden. Pas op voor de onzichtbare ziektes. Eet niet van de verboden vrucht. U bent niet geroepen om lijken te eten. Het leidt tot de geestelijke dood. Och, blaast toch op de bazuin, en keert weder tot de Heere, in vreze en beven, u en de uwen. Veracht de vreze des Heeren niet langer, want zij is de bron des levens. Men heeft een valse, snelle olijfberg gebouwd in de kerk, en Getsemané en Golgotha zijn in de kelders onder de kerk gedreven, tot onder de grond. Men heeft de valse olijfberg gebouwd als een toren van Babel. Mozes deed dat al in zijn tijd, en men gaat daar rustig mee door.

Och, de Heere komt tegen deze gruwel.

DE BESNIJDENIS VAN HET VERSTAND

10. Het oorlogsverbond moet gesteld worden onder het leerverbond, en onderworpen worden aan het werkverbond.
11. Hier worden de drie basis verbonden besproken in het verband van het toets verbond, dus vier verbonden.
Vissen 1

We bespreken het prachtige boek Vissen in de RV-bijbel, recht vanuit de hemel gekomen tot de mensheid. Allereerst moeten we leren, niet zomaar geestelijke oorlog voeren. Allereerst moeten we toetsen, oftewel ontmaskeren. Je moet eerst weten wat de vijand is, en het komt er op neer dat de vijand een gebrek aan leergierigheid is. Ook kun je geen oorlog voeren als je niet werkt, in de zin dat oorlog in verband moet staan met een heleboel andere dingen. Elke oorlog, oftewel elk oordeel, mag alleen voorkomen uit zorg, en elke zorg moet voortkomen uit voorzorg, stelt de rv-bijbel.

2:11 zegt :

Door de gehele wereld stroomt een rivier van de dood, en het overblijfsel van geestelijken is opgesloten in kooien in deze rivier en bewaakt door rivierbeesten.
Deze rivierbeesten zijn een beeld van de verharding en heerschappij van de zonde.

Vandaar dat de vier verbonden en de kennis omtrend de vier verbonden van belang zijn.

Buli 1:10 zegt :

En Zij zal hen de grote rivieren doen kennen, en hen macht geven over de beesten van deze rivieren.

Het boek Vissen laat een patroon zien van ontmaskering en openbaring, om zo gedegen kennis op te doen. Wat houdt dit in ?

3:7 zegt :

Wij mogen daarom worstelen om tot diepere betekenissen te komen. Elke dag is het weer een worsteling, ook elke nacht.

Het boek Vissen noemt dit de weg tot de geestelijke vissersboot. Dit kun je alleen als een kind, als de minste, ontvangen. En hoe wordt je een kind ? Door je vleselijk verstand te laten besnijden. Dat kan alleen als je versoberd, als je mindert. Niets gebeurt zomaar. Het is geen sleutel, maar gereedschap.

Dit betekent het loslaten van vooroordelen. (6:7) Dit betekent terugkeren naar de moedermelk. De geestelijke vissersboot is een beeld van de school. De beesten in de rivier zijn de vissen van de spijbelarij, van gebrek aan leergierigheid. Nu, dat moet een mens het ergste vrezen, en daar moet een mens tegen strijden. We mogen staan op Buli 1:10 dat we macht hebben over deze beesten. Laat hen je niet meesleuren in de rivier. Zij eten de onoplettenden.

1:19 Alles moet gebaseerd zijn op studie, niet op wat mensen en meerderheden willen.

Hier mag je op staan, op het studie verbond, wat dus zeker ook verbonden moet zijn aan het toets verbond, aan het oorlogsverbond en aan het werkverbond. Hef je schild op als mensen en meerderheden hun wil op je projecteren, maar kies altijd voor de studie, en strijdt er voor. De boze vrucht in het paradijs is het gebrek aan studie, het gebrek aan leergierigheid, oftewel de spijbelarij, en het slaat gaten in de mens, waarin de wil van het vlees gaat wonen.

Jaargang 1 - nr. 1 - 14 november 2025

Monnikenbond

Literair blad rond de RV-bijbel

CLOWNS IN DE KERK

28b. Het geeft loon aan wie loon toekomt. De bruid mag haarzelf niet zomaar ontkleden. Zij is een geheim, en openbaring komt tot hen die aan de hemelse voorwaarden voldoen.
29. Daarom is het van belang terug te keren tot de stilte van de vrouw, de stilte van het geheim.
30. Alles heeft zo zijn consequenties. Er moet een wachter zijn voor de mond.
31. De ware naaktheid en intimiteit is de exegese, de verdieping, wanneer de mens afdaalt in het geheim.

33. De mens mag het Woord niet forceren, het Woord niet verkrachten. De mens mag geen ijdele woorden spreken, overmoedig en overmatig.
34. De mens moet een relatie aangaan met het Woord, het Woord leren kennen, en natuurlijk omgaan met het Woord.
35. Het Woord zal verdiend moeten worden.

II Werktuigen 6

Door de reformatie liep ook deformatie. Twee lijnen. Nu, het is belangrijk dit onderscheid te kennen. Laodicea liep er ook doorheen. In de gedeformeerde, Laodiceaanse, lauwe kerk is men hevig overstuur als je het woord ‘verdienen’ opnoemt. Ze willen alles gratis, anders zijn ze hevig verontwaardigd. Ze willen overal bijkomen. Als de clown iets niet zint dan zijn ze hevig overstuur en zwijgen ze je dood of herhalen ze hun kortaffe cirkeldogma’s als koelbloedige formules. Die prevelen ze op, maar verstaan ze niet. Spreuk na spreuk. We zien in het tekstgedeelte van II Werktuigen dat dit gelijk staat aan verkrachting. Ze willen de vrouw niet leren kennen, haar vertrouwen niet verdienen, maar hupsakee de la in. Het zijn boeren, het zijn kolonisten, die de natuurvrouwen onderdrukken, oftewel het natuurwoord. De kerken zitten vol met hen die zo redeneren. Alles is genade, er hoeft niets verdiend te worden want dat heeft één of andere paus in het verleden al gedaan. Het is maar dat u het weet. Kinderen worden grootgebracht met deze drugs.

Kinderen raken zo geestelijk verlamd, want ze kunnen en mogen het immers niet verdienen. De ironie ervan is dat ze wel op scholen worden gedrukt waar ze alles netjes moeten verdienen. Dan mag het ineens wel, maar in de kerken mag dat niet.

Nu maken wij wel onderscheid tussen geestelijk verdienen en vleselijk verdienen. Vers 21 zegt :

Alleen in de nacht kan de mens loon verdienen, waar het ego van de mens afsterft, in slaap valt. Het loon is de droom.

Uiteindelijk is dat iets van de nieuwe mens. De oude mens is afgedaan. Uiteindelijk is het verdienproces door het sterven van het zaad, zodat er geen vleselijke inmeng is, maar God is zeker niet onvoorwaardelijk. God is geen goedkope hoer. We zien de goedkope hoer dronken van het bloed van de martelaren op het beest rijden, in de kerk. Zoals we weten zal ze van het woeste beest afvallen en verscheurd worden door het woeste beest. Dat is het ourobouros principe, een groot geheimenis. Het ego zal zichzelf opvreten, omdat alles wat hij is gestolen is, dus uiteindelijk werkt het tegen hem.

Het is imitatie. Daar winnen ze de oorlog niet mee. Het is niet echt, niet doorleefd. Ze hebben gestolen werktuigen die ze niet kennen en die zich tegen hen zullen keren.

Het Morgengesteente

Hij herinnerde het lege huis met de clown.
Een drugsclown was het eigenlijk.

Op het behang was van alles geschreven,
werd hij belachelijk gemaakt.

Nu was hij hier met de psycholoog.
Ze moesten hoog klimmen.
Ze zei dat het gevaarlijk was.
Soms gleed hij, soms viel hij.
De psychologe was al veel hoger.
Uiteindelijk kwam hij ook waar zij was.

Het was gevaarlijk.
Het zwarte beest was hier ergens,
het zwarte beest wat nachtmerries bracht.

Hij kon niet tegen zijn herinneringen op.
Het was een nachtmerrie.
Hij kon er niet van ontwaken.
Soms dacht hij dat de psychologe onderdeel was van de nachtmerrie.

Hij probeerde de kerk, school, en zelfs de hoeren,
maar hij kwam er maar niet doorheen.
Toen kreeg hij gewetensbezwaren vanwege bezoek aan de hoeren.
Het dikte de nachtmerrie aan.
Hij dacht dat er geen vergeving meer voor hem was.
Het dreef hem tot waanzin.
Het dreef hem tot de ziekenhuizen en de klinieken.
Het dreef hem tot opvang bij de nonnen.

Ook zij waren onderdeel van de nachtmerrie.
Hij werd door hen verscheurd als door roofdieren.
Maar sommigen van hen waren als lichtpuntjes,
als het morgengesteente.

De psychologe keek naar hem.
‘Doorlopen,’ zei ze streng.
Ze moesten ook nog veel klimmen.
Telkens weer gleed hij weg.
Telkens weer viel hij.

Ze zei toen dat ze hem beter aan een touw vast kon maken.
Gelukkig viel hij nooit diep, maar het kon verkeerd aflopen.
Hij voelde zichzelf al meer dood dan levend,
maar zo voelde hij zich ook al voor de klimtocht.

In het dorp waar hij vandaan kwam waren ze ten einde raad.
Het zwarte beest gaf hen nachtmerries.
De ziekenhuizen en klinieken waren vol,
zo vol dat mensen vaak in de gevangenis terecht kwamen.
Het dreef ze tot waanzin, tot criminaliteit.
De hoeren waren zo overbelast dat het vaak voorkwam dat ze de klant ombrachten na het leveren van het product.

Hij had nog geluk gehad.
Ze lieten hem leven, terwijl hij zo vaak was gegaan.
Hij was altijd aardig voor hen.

Nu was hij hier met de psychologe,
op zoek naar het zwarte beest.

‘Kun je doorlopen ?’ vroeg ze.
‘Ik ben moe,’ zei hij.

‘Dan komen we er nooit,’ zei ze.

Bij het zwarte beest aangekomen gingen ze aan een tafeltje zitten.
Het was in een klooster.
Er werd zwart spul voor hen ingeschonken.
Hij wilde het niet drinken, maar hij moest, anders zouden ze niet verder komen.

Het zwarte beest keek hen aan.
Hij had een woeste blik in zijn ogen.

‘En ?’ vroeg het zwarte beest.
‘Nou,’ zei de psychologe, ‘hij wil meer weten.’
‘Over wat ?’ snauwde het zwarte beest.

‘Over zijn nachtmerries,’ zei de psychologe.
‘Oh, over de producten die ik heb bezorgd,’ zei het zwarte beest.

‘Ik geef mensen nachtmerries om ze het verleden te doen herinneren, de verloren geschiedenis, dat wat voor hen was, voordat ze bestonden,’ zei het zwarte beest.
‘Het is direct de betaling.’

‘Eens zal de wereld weten, alles wat men is vergeten,’ zei het beest toen. ‘Eens zal de wereld wereld zijn, alles geschoven achter het gordijn.’

‘Er is niets wat hen kan tegenhouden, alleen een

goede nachtmerrie,' zei de psychologe.
De man keek naar het zwarte beest en toen naar de psychologe.
Hij zag toen dat de psychologe het zwarte beest was.

'Het moet door dat spul komen wat ik heb gedronken, wat ik moest drinken,' zei de man. 'Ik zie dat jullie één en dezelfde zijn.'

'Wil je betalen voor meer ?' vroeg het zwarte beest. 'Zoveel oude kennis in de nachtmerries. Goede dromen brengen niet ver.'

'Het kost zoveel om deze oude boeken te openen,' zei de psychologe. 'Ze zijn niet gratis. Diep moet je gaan. Vergeten werelden moet je binnengaan.'

De man boog zijn hoofd. 'Ik weet het niet meer. Wat als jullie een spelletje met mij spelen ? Dus ik ben op de markt van de nachtmerries ? Voor elk wat wils : nonnen, hoeren, kerken, clowns, drugs, scholen, ziekenhuizen, klinieken, gevangenissen, tochten zoals dit. Hoe weet ik dat er geen bedrog in het spel is ? Ik weet ik moet toch wat, maar ik weet het niet.'

De psychologe keek hem aan en schudde haar hoofd.

'Nu,' brulde het zwarte beest, 'wil je of niet ? Gaan we betalen, of moet ik je eruit kieperen ?'

'Wat staat me te wachten als ik het doe ?' vroeg hij.

Het zwarte beest stond op en liep naar een boekenkast en haalde er een dik boek uit.
'Blader er maar in,' zei het zwarte beest.

Hij begon erin te bladeren. Het ging over een hemeltrap. Er ontbraken bepaalde treden, waardoor mensen naar beneden vielen. De trap moest nog gebouwd worden, door vele nachtmerries. De psychologe had de stem van nachtmerries. Het waren vergeten geschiedenissen. De hemeltrap ging dwars door de hel heen.

'Wat als ik weiger ?' vroeg de man.

'Dan blijft de hemeltrap zoals het is, met gaten, en val je diep, en heb je ons weer nodig,' zei het zwarte beest. 'Je ontkomt aan ons niet.'

'Ik wil het boek wel hebben,' zei de man.

'Werk eraan,' zei het zwarte beest. 'Je hoeft nog niet direct te betalen. Het gebeurt door het boek zelf.'

De man keek het beest aan. Even leek het beest lieflijk.

'Okay,' zei de man. 'Ik wil het boek graag lezen.'

Op de omslag stond een hemeltrap. Er waren inderdaad gaten in waardoor mensen naar beneden vielen.

'De nonnen zijn maagdelijk,' zei de psychologe. 'De hoeren zijn de markt. Beiden kunnen verkeerd gebruikt worden, maar beiden staan ook voor goede principes.'

Hij zuchtte even. Toen begon hij te snikken.

'Waarom huil je ?' vroeg de psychologe.

'Ik weet het niet,' zei de man. 'Ik voel me schuldig.'

'Omdat je de hoeren hebt bezocht ?' vroeg ze.

'Ja,' zei hij. 'Ik dacht dat er geen vergeving meer was.'

'Je bent hier bij de biecht,' zei de psychologe. 'Vader laat je een andere weg zien.'

'Ja, vergeef het me,' zei het zwarte beest, 'maar we krijgen hier zoveel clowns.'

'Ik begrijp het,' zei de man. 'Ik ben blij met het boek. Het is een dikke pil, en het heeft mijn interesse.'

'Wij zijn boekenverkopers,' zei de psychologe. 'Verkopers van nachtmerries, van oude, vergeten geschiedenis. Wij zijn geschiedenisleraren. De trap gaat diep. Niet alleen maar omhoog. In de kelder is de trap. Die gaat naar beneden.'

Over de trap kon hij weer naar zijn dorp, naar zijn huis. Hij ging het boek direct lezen toen hij thuis was gekomen.

‘Oh, oud sieraad, oh oud geheim,
ik wil voor je werken, tevreden ermee zijn,
vol van nachtmerries, vol van gemenigheid,
vol van geschiedenis, maar toch wil ik bij je zijn.
Ik heb een liefde, voor het vergetene en het verlorene,
voor het verlaten eiland, en de onbekende wildernis,
voor de stammen waar men nog nooit contact mee heeft gemaakt,

Oh oud sieraad, bij jou wil ik zijn,
Ik heb je meegenomen, ik heb je ergens gevonden,
waar niemand anders durfde te komen,
Oh oud sieraad, neem mij met jou mee,
naar werelden van andere tijden,
naar andere bewustzijnen,

Oh oud sieraad, oh oud boek,
boek met zoveel stemmen,
die wij vergeten zijn,
De samenleving heeft ze weggebant,
maar het is een oud refrein.’

De volgende dag moest hij naar zijn werk.
Hij stapte in de metro en las verder in het boek.
Het regende.
Toen hij uitstapte had hij het boek weer in zijn tas gedaan, en liep naar zijn werk.
Het regende hard, zeer hard.
Hij was bang dat de tas van binnen nat zou worden.
Hij was bang dat de regen zijn boek zou nemen.
Was het allemaal wel echt wat er in het boek stond, of was het verzonnen ?
Het gaf oude boodschappen, die hij nog nooit had gehoord.

Hij herinnerde zich de scheiding.
Zij was als het zwarte beest.
Haar stem was als de nachtmerries,
als de stemmen van verleden en vergeten tijden,
waar ze hem aan wilde laten herinneren,
koud als een zakenvrouw.

Het morgengesteente was duur, zeer duur.

‘I’m an ornament,
I’m a shame,
I’m a member of the sentimental insane,
I’m an ornament,
a traveler in the past,
neverending tragical silly broadcast,

I’m an ornament,
never be the same,
never understanding or understandable,
this market is a pain,
hundred years ago, maybe longer,
thousand years ago,
I will always dive under,

I’m an ornament,
in search of the past,
long long travels in my bed,
never sleeping, always awake,
always staring at that which I fear,
like a black beast,
blackened by guilt and homesickness,
blackened by loneliness

I’m an ornament,
just an ornament,
teaching history which no one understands,
I make them pay the costs,
I let them fall,
I let them read the books,
where they can hear the call

I’m an ornament,
not the friend of nobody,
Just an ornament,
never understand

Once I crossed the bridge,
Once I gave it all,
I’m an ornament,
lonely and full of fear,
full of sadness, but the books are always near

Who wears me,
only my enemies,

Who reads me,
only my overcomers

I’m an ornament,
the morning stones so deep inside of me,
I guess no one will ever see me

Jaargang 1 - nr. 2 - 17 november 2025

Monnikenbond

Literair blad rond de RV-bijbel

DE STRIJD TEGEN DE HARTSTOCHTEN

In de philokalia, de monnikenbijbel van de slavische kerk, een middeleeuws geschrift, staat : ‘Onderzoek uzelf dagelijks voor Gods aangezicht en ontdek welke hartstochten er in uw hart zijn. Werp ze uit en ontkom zo aan het oordeel.’

Men is vandaag de dag dronken door de hartstochten, maar men zou dronken moeten worden door de vreze des Heeren om hieraan te ontkomen. Zo kan men loskomen van de aardse verleidingen en misleidingen. Isaac van Ninevé, een monnikenvader van de jaren 600 beschreef dit proces. Men komt alleen los van wereldse genegenheden door naar de widernis te gaan, stelt Isaac van Nineve. Het ware leven is de vreze des Heeren, stelt Isaac van Nineve. Omdat de kwade gedachten sterk zijn moet het hart bewapend zijn met het onderwijs, anders is het niet te dragen. Isaac van Nineve stelde dat er geen onvergeeflijke zonde was, behalve degene waar bekering ontbreekt.

Deze monnikenvader leert dat de theorie bestaat uit dienstbaarheid, en de praktijk uit geduld bestaat. Geduld is de ware werken des Heeren. Het fundament hiervan is de vreze des Heeren. We kunnen stellen dat we alleen waarlijk geboren worden door de vreze des Heeren. De monnikenvaders (Evagrios de Eenzame, Johannes Climacus, Jeremia) stellen dat men de ballingschap moet aanvaarden opdat men loskomt van het aardse eigene, normale en ingedutte. Men moet oppassen voor vraatzucht, hebzucht en mensenbehagenis, voor het zoeken naar de goedkeuring van mensen. Men moet ook loskomen van zelfwaarde, want daar begint de zonde bij. Men mag er niet aan gehecht zijn, stelt Evagrios. Men moet terugkeren tot zelftucht, zelfrestrictie en zelfbeheersing. Het is een gevecht tegen zelfvertrouwen, het begin van alle zonden. Zo komt de hoogmoed binnen. Men moet wederkeren tot zelfverloochening.

Daarom predikten de monnikenvaderen (zoals Johannes van het Kruis en Johannes Climacus) de weg van de ontlediging, het hongerpad, waarop het oude zelf kon afsterven en het eigenbelang. Men zou zo verlost kunnen worden van de zinnelijke afhankelijkheid van het zoeken naar troost.

In de geestelijke wereld is er het gevecht tussen de monniken die het geestelijke pad volgen, en de piraten die het pad van materialisme volgen. Uiteindelijk moeten de monniken terug naar de indianen om van de natuur te leren. De piraten zijn van de stad, en de monniken zijn van de wildernis.

Scheppingsgeheimen

Ze zouden naar een open avond gaan bij de boswachter, waar hij de scheppings-geheimen zou bespreken. Hij kon het huis van de boswachter niet vinden. Die woonde in een wijk aan de rand van het bos. Ze zijn toen teruggelopen naar het begin van de wijk, waar een poortje was met een routebeschrijving. Er lagen hier allerlei mappen en kaarten, als een open telefooncel. Hij kreeg toen weer zicht op de weg. Ze liepen langs rijtjeshuizen waar een huis was met iemand die allerlei opgezette dieren had. Je kon zo naar binnen kijken. De woonkamer was geheel in het teken van de jacht. Er hingen allerlei trofeeën aan de muur. Ook hingen er grote jachtschilderijen.

Eindelijk kwam hij aan waar hij moest wezen. Zijn ouders kwamen er ook net aanlopen, en de aardrijkskundelerares en haar man. Die zouden de avond ook bijwonen. Ze groetten elkaar even. Naast het huis van de boswachter stond bij de buren de deur open. De aardrijkskunde lerares zei dat de

mensen van dat huis in een scheiding lagen. Hij zag er een mid-oostelijke man staan, in de gang. Er was ook een vrouw bij met een hoofddoekje.

Ze zijn toen naar binnen gegaan bij de boswachter. Hij keek zijn ogen uit. Er hingen hier allemaal grote schilderijen van de scheppingsgeheimen, dingen die hij nog nooit eerder had gezien, ook van indiaanse stammen. Het waren veelal ook jachttaferelen. Het kwam nogal veel in deze buurt voor. Het was een echte bosbuurt. De buurt had ook een echte bosgeur.

Hij had het gevoel alsof hij ergens anders was, alsof twee dorpen in elkaar overliepen. Het huis van de boswachter lag in een inham, met andere rijtjeshuizen. De inham was aan een lange straat die maar niet leek te eindigen, alsof die gewoon overliep in een ander dorp.

Hij keek naar de aardrijkskunde lerares. Zij woonde zelf ook in deze buurt. Haar man was een dichter, eens gezonken in de zee, nu weer terug. Dat was wat ze altijd zeiden. Hij keek naar de boswachter. Die leek ook op een schoolmeester van vroeger. Hij keek naar de andere mensen die waren gekomen. Hij ging helemaal achteraan zitten. Hij bewonderde de schilderijen.

Toen begon de boswachter te vertellen over de scheppingsgeheimen. Het gebeurde in de jacht. Maar alles gleed langs hem heen, want hij keek naar de schilderijen, en de schilderijen spraken tot hem. Hij voelde zich rijk dat hij dit mocht meemaken, maar meer kon hij voor nu ook niet aan. Hij was blij toen het afgelopen was.

Hij liep naar huis en voelde zich dronken. Hij voelde stromen in zijn hoofd, alsof hij in het water was, in een stromende rivier, en hij kon niet stoppen met lachen. Maar hij kon zijn huis niet meer vinden. Er was hier alleen maar bos. Hij is toen teruggelopen naar het huis van de boswachter, maar kon het niet meer terugvinden. Toen is hij op zoek gegaan naar het poortje wat hij uiteindelijk vond. Er waren hier meerdere poortjes. Hij begon te bladeren door de mappen. Het leek wel aardrijkskunde. Toevallig zag hij toen de aardrijkskunde lerares en haar man teruglopen. Hij sprak ze aan en vroeg wat er aan de hand was. Hij kon zijn weg niet meer terugvinden. De aardrijkskunde lerares liep toen naar het poortje toe en begon ook in de mappen te bladeren. ‘Vreemd,’ zei ze. ‘Er is iets aan de hand.’

‘De buitenaardsen zijn gekomen,’ zei de man van de aardrijkskunde lerares.

Hij lachtte. ‘Dan kunnen we niet meer terug.’

‘Nee,’ zei de man.

‘Delen van het dorp zijn tot bos geworden, zomaar ineens,’ zei hij.

‘Ik denk dat de natuur het terrein terugeist,’ zei de aardrijkskunde lerares.

‘Het is te ver gegaan,’ zei hij.

Vanuit het bos kwamen stoeten van monniken, en diep onder de indruk gingen hij, en de aardrijkskunde lerares en haar man met hen mee.

Jaargang 1 - nr. 3 - 18 november 2025
Monnikenbond
Literair blad rond de RV-bijbel

DE STRIJD TEGEN DE HARTSTOCHTEN - 2

Een nieuwe christen krijgt drie opties. Er wordt gezegd : Je kunt katholiek worden, protestant, of slavisch. Die leven met elkaar in oorlog. Er is ook een vierde optie, wordt er dan gezegd : de monastiek. Dat is een lijn die door alle drie heenloopt. De andere lijn is Laodicea, het stadse, daar moet je niet wezen.

Als jonge monnik kom je dan terecht bij de monnikenvaderen zoals Eckhart von Hochheim (1260-1328), ook gewoon Eckhart genoemd. De jonge monnik wordt geleerd wat het betekent om zijn vader en moeder achter te laten. Het betekent je oude beelden achter te laten, je te ontledigen, niets meer van jezelf te hebben. Dat staat er ook bij, namelijk dat je jezelf moet verlaten, jezelf moet verloochenen. Men moet oude voorstellingen van religie, en oude begeertes en eigenschappen loslaten. In de woorden van Eckhart is dat ook het verloochenen van de zintuigen. Men moet juist naar binnen leven, niet naar buiten, niet al rennend door de zintuigen tot de schijnwerkelijkheid gaan. Het ware leven is in het innerlijk.

We moeten hierbij zeggen : Stilte moet voortgedreven worden door de vreze des Heeren, maar die vreze moet ook gezuiverd worden door de stilte, opdat het geen aardse vreze zal zijn. Daarom moet deze vreze verdiept worden, en moet men wedergeboren worden in de vreze des Heeren.

Eckhart stelt dat we niet moeten werken zomaar vanuit liefde of vreze op zich, maar dat ze bij elkaar horen. We moeten hierbij opmerken : vreze is liefde, want je wil niet buiten God raken, of God verliezen, en daarom vrees je. Gebrek aan vreze is dus een gebrek aan liefde. We leven niet door sluwe vrezeloze emotie die het ego voortstuwt, maar door godvrezende, godlijdende en godstrijdende empathie. Liefde drijft wel de lagere vrees van het ego uit, de aardse vrees, vrees om het ego te verliezen, vrees om er niet meer bij te horen, vrees om de goedkeuring van anderen te verliezen, vrees om niet meer op de troon te zitten. Leg al je kronen en tronen af, kom tot de ontlediging, maar die is alleen in de sobere vreze. Wij moeten testen op Pniël, ten bloedens, zwetens en tranens toe, totdat het ego sterft en niet meer op de troon zit, en God ons over neemt. Dat is een gevecht, dat is een worsteling. We moeten daar elke vleselijke neiging, begeerte en hartstocht achterlaten. Dat is een strijd tegen zelfvertrouwen en zelfverzekerdheid, tegen zelfvleierij. De monnikenvaderen onderwezen over hoe deze harstochten te overwinnen. Er moet een verzet zijn, een offensief, als toetsmiddel, niet zomaar ontlediging op zich.

Eckhart wees erop dat de krachten van de ziel teruggedreven moeten worden door inspanning. Het Koninkrijk der hemelen breekt zich baan met geweld en geweldenaars grijpen ernaar, noemde Eckhart.

We kunnen hierbij opmerken dat dit het toetsende verzet moet zijn. Het is een belangrijke schakel. We kunnen niet zomaar van niets tot niets gaan. We moeten een ontmoeting hebben met de toetsende geestelijke oorlog. Strijd om in te gaan. Bewerk uw behoudenis met vreze en beven. Een ander medicijn tegen de zonde is er niet. Het moet diep gaan. Men moet niet in romantische emotie-religie wegzakken. Er staan teveel vijanden op de loer.

Schakel-ontlediging is dus van belang, in de zin dat als de vrees-schakel er niet is, of niet voldoende is, dan kom je in de New Age terecht, in overromantische religie die het hart verblindt. Dan ga je aan de geestelijke drugs. Dat gevaar ligt er ook voor monniken, dat ze ergens vastgroeien. Dat ze geestelijke zoetekauwen willen worden, die de tucht en de vreze haten, in plaats van de zonde. Dat kan

heel subtiel gaan. Men moet oppassen voor 'zalverige prediking' die schakels missen, want daardoor komen de hartstochten binnen om de mens te binden. Het is dus van belang om als monnik een geestelijke pelgrim te zijn en hermiet, als hermitatische monniken, hermitische monniken, en het geestelijke lijden, vrezen en strijden niet te verzaken.

Je hoeft niet letterlijk naar een klooster te gaan. Je bent zelf een klooster, en je kunt je huis tot klooster maken. Onze huizen mogen tot kloosters worden. Zorg dat je genoeg natuur om je heen hebt.

TERUG NAAR HET MONNIKENTIJDPERK

Ik droomde dat ik bij de vader in zijn wagen was. We reden door weiland gebied met was bos hier en daar, natuurgebied. Hij had aardappels gegeten maar een aardappel was in zijn keel blijven steken en hij had ademhalingsproblemen. Ik heb hem toen bij zijn buik gegrepen en heel hard er tegenaan gedrukt, zodat de aardappel naar boven kwam. Daarna kwamen er veel meer aardappelen naar boven die ook allemaal vast hadden gezeten. Wat betekent dit ? God wil dat we teruggaan naar het monnikentijdperk, naar de natuur, en zal alle verstoppingen doorbreken. De kerk is vastgelopen, maar we moeten terug.

De dag erna kreeg ik een droom dat er oude boeken waren en er was een plaatje van schapenfokkerij en schapenslacht. Dat is wat de kerk nu is. Ik was er met een oude buurjongen. Hij zei ook dat het moest stoppen en dat het ontmaskerd moest worden. Men eet schapenvlees in de kerk. Er zijn vele herders die huurlingen zijn. Ze willen groter worden, maar het Woord zegt om minder te worden. Het gaat niet om de kerkgroei cijfers, om de statistieken, maar om de herbronning, dat de schapen een doorgang hebben, terug naar de weide. Ze zitten nu vast in de fokkerijen van de stad. Er moet dus een grote uittocht komen, maar die is allereerst in het onderwijs, in het hart. We moeten allereerst zelf terug naar het monnikentijdperk.